

Phong Hiểu Anh Hàn

BẮT NGƯỢC
ĐẰNG
THỨC CHIỀU

Chuyển ngữ: Hồng Di
Cover: Thiên Thủy Bích

BẤT ĐẲNG THỨC NGƯỢC CHIỀU

Tác giả: Phong Hiểu Anh Hàn

Tran / Editor: AI_Hồng Bì

Beta: AI_Nguyệt Quý

Designer: AI_Thiên Thủy Bích

Thể loại: Hiện đại, HE, Gương vỡ lại lành, Y học - Bác sĩ

Nguồn: allinvn.net

DTV-EBOOK.COM

Chương 1

"Người bệnh tự báo phần ngực khó thở đau nhức... Chẩn bệnh: Tắc nghẽn ngực, đờm ảm tắc nghẽn... Đơn thuốc: Pháp bán hạ 10g, rế sô đỏ 15g, chỉ xác 6g..."

Laptop nhảy ra lời nhắc "pin yếu", che khuất hồ sơ ca bệnh vừa viết xong.

Phong Tĩnh tắt nhắc nhở đi, khép laptop lại, nhìn về phía ngoài cửa sổ thành máy bay.

Chuyến bay quốc tế cất cánh từ Khắc Lạc đã tiến vào không phận Trung Quốc.

Dưới cánh máy bay, biển mây cuộn cuộn chìm trong trong bóng đêm dày đặc. Phía trước có thể thấy được hình dáng mơ hồ của thành phố, đường sao xen lẫn với ánh đèn hợp thành những đường nối của thành thị, tựa như dòng chảy ngân hà, lộng lẫy sáng chói.

Nhiệm vụ gìn giữ hoà bình trong vòng một năm đã kết thúc. Phong Tĩnh ngồi máy bay về nước.

Nhưng từ A Y Tư nơi chấp hành nhiệm vụ không có chuyến bay bay thẳng tới Bắc Kinh, chỉ có thể đến Khắc Lạc, lại chuyển chuyển bay về Bắc Kinh.

Trần trọc mấy chục tiếng đồng hồ, Phong Tĩnh cảm thấy mệt rã rời, nhưng cũng thả lỏng.

Giờ phút yên bình hiếm có này lại khiến cô mất ngủ.

"Anything to drink?" (Có muốn uống gì không ạ?)

Cô tiếp viên hàng không tóc vàng đẩy toa ăn đi qua, kiên nhẫn hỏi thăm mỗi một vị hành khách có cần đồ uống không.

Khoảng cách chuyển bay tới đích đến còn hơn ba tiếng đồng hồ.

Tiến vào đêm khuya, phần lớn hành khách đều đã chìm vào giấc ngủ, thi thoảng lại có vài tiếng thì thầm vang lên.

Bang!

Bỗng nhiên, lối đi nhỏ phía trước truyền đến một loạt âm thanh rối loạn.

Hành khách bị đánh thức nhao nhao tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, cabin vốn đang yên tĩnh bắt đầu ồn ào.

" ỵ! Tiếp viên hàng không, chỗ này có người ngất xỉu!"

"Này, anh ơi! Anh vẫn ổn chứ?"

Ngôn ngữ của những quốc gia khác nhau trộn thành một một mảnh bàn tán.

Tiếp viên hàng không vội vàng chạy tới kiểm tra tình huống.

Phong Tĩnh nghe thấy ngôn ngữ quen thuộc trong những tiếng bàn tán, nghe và phân tích ra tình huống đại khái.

Hàng phía trước có hành khách đột phát bệnh cấp tính, té xỉu xuống đất.

Cô vội vàng kéo dây an toàn ra, chen lên trước.

"Xin hãy quay về chỗ ngồi của mình, đừng xúm lại đây!" Tiếp viên hàng không cố gắng duy trì trật tự: "Này, vị khách nữ này..."

"Tôi là bác sĩ." Phong Tĩnh dùng tiếng Anh tỏ rõ thân phận.

Tiếp viên hàng không sừng sốt một lát, sau đó mau chóng nhường vị trí.

Một người đàn ông nằm trên mặt đất, hô hấp dồn dập, hàm răng cắn chặt, vẻ mặt đau đớn, đã bất tỉnh không biết gì.

Không gian trên lối đi nhỏ chật hẹp, Phong Tĩnh miễn cưỡng ngồi xổm xuống, tiến hành kiểm tra thân thể đơn giản cho người đàn ông.

Tình huống cũng không lạc quan.

"Có thể giúp tôi lấy túi của tôi không? Ở ngay giá hành lý trên chỗ ngồi." Cô tiếp tục chú ý tình hình mạch đập của người đàn ông, ngẩng đầu bình tĩnh nói: "Còn nữa, tôi cần hộp sơ cứu y tế."

Tiếp viên hàng không gật đầu, lập tức đi về phía chỗ ngồi của Phong Tĩnh, mang túi của cô tới.

Nhận lấy túi, Phong Tĩnh kéo khoá ra, tìm kiếm bên trong.

Trong lúc vội vàng, có một tấm thẻ rơi từ trong túi ra...

CHINA MEDICAL TEAM

FENG JING

Đoàn Y Tế Trung Quốc - Phong Tĩnh.

Tấm thẻ rơi xuống bên chân.

Nhưng Phong Tĩnh không rảnh bận tâm, mò mấy lần tìm ra bao đựng cụ châm cứu bên trong.

Cùng lúc đó, một nhân viên tiếp viên hàng không khác cũng cầm hộp sơ cứu y tế tới, giao tới tay cô.

Phong Tĩnh giơ tay vén áo khoác trên người người đàn ông ra, lại ở trong chớp nhoáng này...

Tích.

Cô nghe thấy âm thanh khả nghi.

Tích.

Tích.

Tích...

Nhỏ xíu, một tiếng tiếp một tiếng, vô cùng có quy luật.

Là truyền tới từ vị trí bên hông người đàn ông.

Vừa rồi lúc kiểm tra tình trạng sức khoẻ Phong Tĩnh đã nhận ra.

Gương mặt của người đàn ông này nhìn rất gầy yếu, dáng người lại có vẻ cồng kềnh. Trên người ông ta mặc đồ mùa đông dày nặng, toàn thân bọc đến kín mít.

Điều hoà trên máy bay mở cũng mạnh, ăn mặc dày nặng cũng bình thường, nhưng...

Phong Tĩnh hơi chần chừ, một phát xốc lên tầng che đậy kia.

Lộ ra hình dáng của món đồ bên dưới.

Trên người ông ta quấn đầy dây điện, trên vị trí bên hông buộc một cái hộp sắt đen xì, bên cạnh có một cái máy bấm giờ bỏ túi, màn hình màu đen, chữ số màu đỏ, đang đếm ngược...

03: 04: 10

Con người Phong Tĩnh co lại, nhịp tim lập tức hẫng một nhịp.

Là bom.

Thời điểm máy tính giờ kết thúc đếm ngược, chính là thời điểm chuyến bay này hạ cánh ở Bắc Kinh.

*

Máy bay khẩn cấp hạ cánh xuống sân bay thành phố Dương Giang.

Mười một giờ mười tám phút tối, cảnh sát thành phố Dương Giang tiếp nhận cuộc gọi, nói phát hiện bom trên một chiếc máy bay có chuyến bay quốc tế bay từ Khố Lặc tới Bắc Kinh, sẽ lâm thời hạ cánh xuống sân bay thành phố Dương Giang.

Sân bay nhanh chóng khởi động biện pháp ứng phó khẩn cấp.

Tiếng còi xe cảnh sát cắt qua màn đêm yên tĩnh, đường cảnh giới kéo vòng xung quanh sân bay. Hiện trường đã có rất nhiều bộ xe cảnh sát, xe cứu hỏa và xe cứu thương đang chờ lệnh.

Sau khi máy bay hạ cánh, hành khách trên máy bay được sơ tán khẩn cấp.

Bãi hạ cánh ở sân bay trống trải, gió đêm thổi phần phật.

Đèn cảnh sát màu đỏ đen biến đổi liên tục, đèn xe giống một lưỡi dao sắc, phá vỡ bóng đêm dày đặc.

Một chiếc xe cảnh sát lao vút tới, dừng lại bên cạnh đường băng của sân bay.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc đồng phục đi xuống. Anh bước trong màn đêm, chân dài thẳng tắp, dáng người cao, thông dong lạnh nhạt.

Ánh sáng và bóng tối đan vào nhau, điêu khắc ra hình dáng thâm thúy, bóng đêm nhuộm đầy mi mắt, lộ ra vài phần lạnh nhạt.

"Đội trưởng Tần." Giang Nhất Trình thành viên đội gỡ bom lập tức đi lên đón.

Tần Tranh nhìn về phía cậu ta: "Tình huống thế nào?"

"Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng."

"Danh tính của kẻ tình nghi đã được xác nhận, Eka - Ninick, người Hàn Quốc, đàn ông, bốn mươi bảy tuổi, cất cánh từ Khắc Lạc, mục đích là Bắc Kinh." Giang Nhất Trình lật nhìn tư liệu lấy từ phía sân bay: "Nhân viên phi hành đoàn nói, trong quá trình bay, người tên Ninick này đột phát bệnh cấp tính, vừa lúc có một vị bác sĩ ở trên cùng chuyến bay, trong lúc đang tiến hành cấp cứu thì phát hiện đồ vật nghi ngờ là bom trên người ông ta."

"Bác sĩ cùng chuyến bay?" Tần Tranh nhíu mày: "Bác sĩ ở đâu?"

"Nói là... bác sĩ ở Bắc Kinh."

Giang Nhất Trình dừng một lát, lại nói: "Tình trạng trước mắt của kẻ tình nghi không được lạc quan, bởi vậy cần vừa cấp cứu vừa tiến hành gỡ gom."

Khuôn mặt Tần Tranh bình tĩnh: "Hiểu rồi."

Khi đang nói chuyện, anh đã đổi sang trang phục phòng chống nổ dày nặng.

"À này, đội trưởng Tần."

Giang Nhất Trình vội vàng gọi anh lại, nói: "Hôm nay anh đã làm nhiệm vụ cả ngày rồi, không thì để em làm cho."

"Không có việc gì, để tôi."

"Nhưng..."

"Đi đây." Tần Tranh đội mũ bảo hộ lên, khoát tay, cũng không quay đầu lại trèo lên cầu thang bên sườn máy bay.

*

Hành khách trên chuyến bay đã được sơ tán, cabin rất yên tĩnh, mỗi phút mỗi giây đều bị nỗi sợ hãi lấp kín.

Chuyện này xảy ra bất ngờ, cũng triệt để khiến tiết tấu của Phong Tĩnh bị rối loạn.

02: 22: 07

Máy tính giờ còn đang đếm ngược, cách thời gian phát hiện thứ đáng ngờ này đã qua nửa tiếng.

Cô nắm vuốt châm bạc, nhưng mãi vẫn chưa xuống tay được.

02: 22: 06

Phong Tĩnh cố gắng ép bàn tay ngừng run, ngừng thờ... Đột nhiên, bàn tay toàn mồ hôi lạnh bỗng được một bàn tay nắm chặt lấy.

Cô sửng sốt.

Ngẩng đầu một cái, bỗng đối diện với một đôi mắt sáng ngời đen nhánh.

"Đừng căng thẳng." Giọng nói trầm thấp của người đàn ông truyền tới, hoàn toàn nhiễu loạn suy nghĩ của cô.

Cho dù cách mũ bảo hộ, nhưng khuôn mặt anh lại rõ ràng trùng hợp với một người trong trí nhớ của cô.

Tên của người đàn ông đó, xem chút nữa bật thốt ra...

"Tần..."

Tần Tranh...

*

Ý thức của Phong Tĩnh lập tức rút ra khỏi trạng thái hỗn độn.

Bầu trời mây đen nặng nề, khiến cả thành phố trở nên áp suất thấp, tựa như đang nổi lên một cơn bão. Mùa hè tỉnh Quảng Đông luôn luôn như thế, khi mưa to sắp tới đã giống như có một cái lồng hấp trùm lên cả thành thị, hơi nước sôi trào, không tiến vào nổi một tia gió, khiến cho người ta bức bối khó chịu.

Phong Tĩnh đóng cửa sổ, xoa giữa hai đầu lông mày.

Về nước gần một tháng, cô vẫn chưa thể đảo ngược lại đồng hồ sinh hoạt.

Bóng đêm ngoài cửa sổ dày đặc, bầu trời đen kịt bị ánh đèn chân không tách ra, chiếu vào lớp pha lê trong phòng trực ban sáng như gương, kim đồng hồ của chiếc đồng hồ treo trên tường sắp sửa chỉ về phía số "9".

Phong Tĩnh tới chỗ máy đun nước đổ một cốc nước nóng, còn chưa kịp uống thì điện thoại trong túi bỗng vang lên.

Cô lấy điện thoại di động ra nhìn, nghe điện thoại.

"Tĩnh Tĩnh, ăn cơm tối chưa? Đang bận gì thế, sao không trả lời tin nhắn?" Mẹ Phong hỏi.

"Mẹ, hôm nay con trực ban, vừa rồi..."

Bên ngoài phòng trực ban bỗng truyền tới một tràng tiếng gõ cửa dồn dập.

Y tá trực ban đi vào văn phòng, vẻ mặt lo lắng: "Bác sĩ Phong! Có một cuộc phẫu thuật xảy ra chút vấn đề, chủ nhiệm Dương kêu cô qua đó một chuyến."

"Được, tôi tới ngay đây."

Phong Tĩnh đáp một tiếng, lại thấp giọng: "Mẹ, đồng nghiệp gọi con rồi, đợi lát nữa con gọi lại nhé."

Cúp điện thoại, cô nhét điện thoại di động vào trong túi áo blouse trắng, trực tiếp chạy về phía phòng phẫu thuật.

Trong phòng phẫu thuật, hai bị bác sĩ đang bàn bạc về ca mổ, nhìn thấy Phong Tĩnh đi đến thì đều ngừng lại, nhìn về phía cô.

"Bác sĩ Phong."

"Bác sĩ Phong tới rồi."

Phong Tĩnh đi qua, đi thẳng vào vấn đề: "Chủ nhiệm Dương, tình trạng của bệnh nhân thế nào?"

Hoá ra là một ca mổ ruột thừa xảy ra sự cố.

Bệnh nhân là làm thủ tục chuyển tuyến từ bệnh viện ở thị trấn tới, lúc ấy phần ruột thừa của người bệnh đã xuất hiện tình trạng sưng mủ thủng dạ dày, tình huống khẩn cấp, cũng chưa kịp kiểm tra kỹ càng đã trực tiếp đưa bệnh nhân vào phòng mổ. Thẳng tới trước khi phẫu thuật, bệnh án đưa tới tay, bác sĩ mổ chính mới biết được bệnh nhân là người mắc chứng tăng thân nhiệt ác tính.

Tăng thân nhiệt ác tính, là một loại bệnh di truyền.

Cho tới hiện tại, đây là bệnh di truyền duy nhất được biết đến có thể dẫn tới tử vong trong quá trình phẫu thuật do dùng thuốc gây mê thông thường.

Không thể sử dụng thuốc mê, cuộc phẫu thuật này căn bản không có cách nào tiếp tục tiến hành, nhưng tình trạng của người bệnh đã lửa sém lông mày, chủ nhiệm Dương lập tức nghĩ ngay đến Phong Tĩnh đang trực ban, mới vội vã bảo y tá đến tìm cô.

Châm tê là một phương thức gây mê lâm sàng do khoa đông y bệnh viện Nhân Dân hợp tác mở rộng cùng nhiều khoa khác, tiến hành châm cứu với một số huyệt vị chỉ định, đạt tới hiệu quả như thuốc mê.

Phong Tĩnh cũng là một trong những người dẫn đầu khai triển kỹ thuật này.

A Y Tư nơi cô từng chấp hành nhiệm vụ là vùng có hoàn cảnh ác liệt, điều kiện chữa bệnh có hạn, cũng khá thiếu thốn tài nguyên y tế, bình thường gây mê trong những cuộc giải phẫu cũng khó mà triển khai, nhất thiết phải ứng dụng đến kỹ thuật châm tê. Châm tê là kỹ thuật Phong Tĩnh được một bác sĩ đông y già truyền dạy cho cô trong lúc ở trong đoàn y tế gìn giữ hoà bình. Kỹ thuật châm tê vững chắc của cô cũng cung cấp rất nhiều kinh nghiệm tham khảo cho việc mở rộng châm tê lâm sàng.

Phong Tĩnh trợ giúp chủ nhiệm Dương, thuận lợi hoàn thành ca phẫu thuật.

Đi ra phòng mổ, thay đổi mũ áo, Phong Tĩnh lấy điện thoại di động ra xem thời gian.

Cách thời gian giao ban còn hơn mười phút.

Thời điểm đang chờ thang máy, sâu trong lòng Phong Tĩnh lại không biết vì sao lại có dự cảm xấu.

Thời điểm gần giao ban luôn là lúc thường xảy ra sự kiện đột xuất nhất, đây là tình huống bác sĩ trực ban nào cũng phải gặp.

Ting...

Trong lúc suy tư, cửa thang máy đã mở ra.

Mới ra khỏi thang máy, cô đã nghe được từng trận tiếng khóc tiếng la truyền tới từ sảnh cấp cứu.

Từng chiếc xe đẩy cứu hộ nhanh chóng chạy qua.

"Nhanh nhanh nhanh!"

"Người bị thương mất máu quá nhiều, mau thông báo cho kho máu chuẩn bị máu!"

"Không ổn! Người bị thương này lên cơn sốc rồi, nhanh đưa vào phòng mổ!"

...

Tiếng la kiệt sức lạc giọng và tiếng gào khóc quây vào nhau.

Từng chiếc xe đẩy chở người bị thương bị kéo qua, người nhà của người bị thương vây chặt sảnh sảnh bệnh viện.

Người nhà kêu la: "Bác sĩ! Bác sĩ. Nhất định phải cứu lấy con gái của tôi!"

"Bác sĩ! Bác sĩ! Bố tôi ông ấy không sao chứ?"

Có người bên ngoài đang bàn tán...

"Ài, cũng xui xẻo quá mà, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?"

"Nghe nói kẻ đó là nhân viên bị nhà máy hóa chất khai trừ, mang theo một cái túi chứa bom uy hiếp một chiếc xe buýt, ban đầu chỉ muốn hù dọa mọi người, không nghĩ tới lại nổ thật."

- -----

*Tất cả bối cảnh, địa khu, nhân vật, sự kiện trong truyện đều chỉ là hư cấu.

Chương 2

"Bom ở đâu ra?"

"Nghe nói là tự kẻ bắt cóc chế tạo, làm rất thô sơ, cho nên mới mất kiểm soát."

"Thế... người có sao không? Còn cứu được không? Không phải là mất ngay tại chỗ chứ?"

Từ trong những tiếng bàn tán lao nhao, Phong Tĩnh hiểu rõ tình huống đại khái.

Hoá ra là đường dành riêng cho người đi bộ ở khu thương mại xảy ra sự kiện đánh bom.

Tám, chín giờ tối, khoảng thời gian này ở khu thương mại, nhất là quanh đường dành riêng cho người đi bộ chính là thời gian dòng người tấp nập nhất.

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi mang theo một cái túi chứa bom tự chế bước lên xe buýt số 410, lúc đi tới đường Thường An, đột nhiên uy hiếp cả chiếc xe, cũng báo cảnh sát uy hiếp ông chủ nhà máy hoá chất đã khai trừ ông ta đưa ra câu trả lời hợp lý.

Vốn chỉ là lớn tiếng đe dọa, không nghĩ tới trong quá trình bắt giữ kẻ bắt cóc thì quả bom trong túi nổ thật. Điều này dẫn tới rất nhiều hành khách trên xe bị thương, ngay cả cảnh sát tại hiện trường cũng chịu tổn thương ở các cấp độ khác nhau.

Sự kiện đánh bom.

Chợt vừa nghe tới bốn chữ này, thần kinh còn chưa thư giãn của Phong Tĩnh lại lần nữa căng chặt.

Đáy lòng cô trầm xuống, bước nhanh về phía sảnh cấp cứu.

Tối nay, chắc chắn là một buổi tối không yên bình.

Trung tâm cấp cứu đã lâm vào trạng thái binh hoang mã loạn.

"Tránh ra tránh ra! Xin hãy nhường đường!"

Cửa xe cứu thương vừa mở ra, nhân viên y tế nhanh chóng khiêng người bị thương xuống, chạy thẳng vào phòng cấp cứu.

Nhân viên trực ở bên cạnh trợ giúp, cũng duy trì trật tự ở đây.

Nhân viên y tế dựa theo tình trạng phân luồng người bị thương, thu xếp mỗi một người bị thương bằng tốc độ nhanh nhất.

Tất cả mọi người đang thi chạy với thời gian.

Phong Tĩnh vội vàng vùi đầu vào đội ngũ cứu giúp.

Làm sạch vết thương, cầm máu, bôi thuốc, băng bó...

Phong Tĩnh rửa sạch và khâu miệng vết thương cho một người bị thương xong, để y tá tiếp nhận công việc băng bó, lại nhanh chóng chuyển sang người kế tiếp.

Theo nhân số giảm dần, áp lực trong phòng điều trị cũng giảm bớt.

Y tá trợ giúp bên cạnh cũng thả lỏng cảm xúc, nói chuyện với Phong Tĩnh.

Cho tới khi nhắc tới giá nhà thành phố Dương Giang, cô ấy thuận miệng hỏi một câu: "Bác sĩ Phong, trước kia chị làm việc ở bệnh viện thuộc top ba ở Bắc Kinh à?"

"Đúng vậy."

Phong Tĩnh trả lời, xử lý vết thương xong, ngẩng đầu nói với người bệnh: "Được rồi."

Người bị thương nói cảm ơn với cô, đứng dậy rời đi.

"Thế sao chị lại lựa chọn quay về bệnh viện thuộc thành phố tuyến mười tám này của chúng ta vậy? Y tá sửa sang lại máy móc, tò mò hỏi: "Chênh lệch giữa thành phố Dương Giang với bên đó còn rất lớn, chị đã quen chưa?"

Phong Tĩnh cười cười: "Quen rồi, thật ra tôi cũng là..."

"Bác sĩ! Có thể kiểm tra giúp đội trưởng của chúng tôi không?" Ngoài cửa truyền đến tiếng la.

Cuộc nói chuyện bị gián đoạn, Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn qua, đối diện với một đôi mắt quá mức thâm thúy.

Tần Tranh đang đứng trước cửa phòng điều trị, trên người mặc đồng phục màu xanh đậm, vẻ mặt lạnh lùng, khí chất lão luyện. Ánh đèn trên hành lang rất sáng, ánh sáng phát ra chiếu vào đôi mắt, rải ra tia sáng lạnh nhạt.

Anh bị Giang Nhất Trình kéo tới.

Ánh mắt hai người giao tiếp trong im lặng, nhưng chỉ mới chớp mắt lại dời đi. Tần Tranh cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía cậu ta, nói: "Không cần, chỉ là vết thương nhỏ, tôi quay về tự xử lý cũng được."

Anh quay người định đi.

"Ài, như thế sao được?" Giang Nhất Trình vội vàng đè vai anh lại: "Đội trưởng Tần, vừa rồi anh cách trung tâm vụ nổ gần như thế, vẫn là xử lý một cái tương đối ổn."

Anh không nói lời nào: "Bác sĩ, vừa rồi anh ấy bị thương trong lúc làm nhiệm vụ, làm phiền hỗ trợ xử lý một chút."

Phong Tĩnh ngừng suy nghĩ, giọng điệu cũng nhạt: "Tới đây đi."

Cô đeo khẩu trang, không nhìn ra được biểu cảm trên mặt.

Tần Tranh đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Phong Tĩnh nhìn anh mà mặt không hề cảm xúc, dùng giọng điệu giải quyết việc chung nói: "Nếu như không cần trị liệu thì xin đừng chặn ở cửa, để tránh ảnh hưởng đến người bị thương đằng sau."

Bầu không khí nhất thời căng thẳng.

Giang Nhất Trình nhìn Phong Tĩnh, lại nhìn Tần Tranh, vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở: "Đội trưởng Tần, bác sĩ bảo anh đi qua."

Sau mấy giây đối mặt, Tần Tranh nhếch môi cực kỳ nhẹ, thay đổi ý định đi qua, ngồi xuống, nói một cách lười biếng: "Vậy làm phiền bác sĩ."

Giọng nói cả anh tàn mạn, mang theo vài phần hờ hững, lại dễ dàng nhiễu loạn tiếng lòng người khác.

Phong Tĩnh đờ gợn sóng đang dần dâng lên dưới đáy lòng xuống, trên mặt không có gì biểu cảm gì: "Cởi áo khoác ra."

Tần Tranh hơi nhếch miệng, chậm rãi cởi áo khoác ra, lộ ra chiếc áo cộc bên trong.

Phong Tĩnh chỉ nhìn lướt qua anh một cái rồi lại thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn vết thương trên người anh.

Tay và trên cánh tay Tần Tranh đều có vết trầy, còn có mấy chỗ bị cắt qua.

Cô bình tĩnh đổi sang một đôi băng tay y tế mới, khử trùng xong mới cầm lấy kẹp trong mâm bắt đầu rửa sạch dị vật trong miệng vết thương.

Chạm đến vết thương, Tần Tranh khế nhú mày, nhưng không rên một tiếng.

Phong Tĩnh cúi đầu làm việc, tập trung một cách lạ thường.

Sự kiện đánh bom xe buýt...

Chỉ nhìn vết thương trên tay Tần Tranh cũng có thể tưởng tượng ra điều gì đã xảy ra ở hiện trường vào lúc đó.

Phong Tĩnh không lí do nhớ tới ngày đó... ngày đầu tiên cô về nước, ở trên máy bay, vào cái giây phút mạo hiểm gỡ bom đó...

Thân phận bây giờ của anh, là nhân viên gỡ bom.

Cô không tự chủ được dừng lại.

Tần Tranh có điều nhận ra, nhìn qua cô.

"Sao cứ nhìn chăm chăm vào tôi thế? Trên mặt tôi có gì à?" Ánh mắt của anh hờ hững đảo qua thẻ công tác trước ngực cô, thoáng nhú mày: "... Bác sĩ Phong?"

Phong Tĩnh rũ mắt, cảm xúc quay về bình tĩnh, đè miếng bông dính cồn lên trên vết thương của anh, dùng giọng điệu dạy dỗ nói: "Không thể xử lý vết thương một cách tùy tiện, cho dù rất nhỏ. Nếu như xử lý không thoả đáng thì rất dễ xảy ra nhiễm trùng."

Động tác trên tay không ngừng, dừng một cái, lại nói: "Nhất là người ngoài nghề, cũng đừng có cố thể hiện tài năng."

Tần Tranh nghe ra ý trong lời cô, nhẹ nhàng nhếch môi: "Đã biết."

Phong Tĩnh không để ý đến anh, lưu loát xử lý tốt xong vết thương trên cánh tay cho anh: "Được rồi. Trong vòng bảy ngày tiếp theo phải chú ý tránh để vết thương dính nước, còn nữa, mỗi ngày nhớ rõ phải thay thuốc đúng giờ."

Ném dụng cụ vào mâm, cô lại nói: "Người tiếp theo."

Bên ngoài phòng điều trị một mảnh quanh quẽ, không người trả lời, cũng không ai tiến vào.

Chẳng biết khi nào, sảnh cấp cứu bên ngoài đã khôi phục yên tĩnh.

Tất cả người bị thương đã được sắp xếp thỏa đáng.

Tần Tranh chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lơ đãng lần nữa đảo qua thềm công tác trước ngực Phong Tĩnh...

Bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang.

Khoa đông y Phong Tĩnh.

"Cám ơn, bác sĩ Phong."

Phong Tĩnh tháo bao tay: "Không cần."

Giang Nhất Trình cũng đi lên trước, cảm kích nói: "Cám ơn cô, bác sĩ..."

"Đi thôi." Tần Tranh ngắt lời, dùng cánh tay không bị thương ôm lấy vai cậu ta, cũng không quay đầu lại dẫn cậu ta ra ngoài.

"Ơ ơ ơ, đội trưởng Tần? Từ từ..."

Tần Tranh vừa đi đến cửa, bên ngoài có y tá chạy vào: "Bác sĩ Phong, có một bệnh nhân từ chối tiêm thuốc tê, nhưng lại sợ đau, chủ nhiệm Trương bảo cô đi qua nhìn xem!"

"Chờ một lát, tôi qua liền đây."

Phong Tĩnh lập tức đứng dậy.

Tần Tranh vô ý thức quay đầu, nhưng Phong Tĩnh không nhìn anh lấy một cái, trực tiếp lướt qua anh đi theo y tá về phía phòng cấp cứu.

Bị kêu ra ngoài đột xuất, chờ trở lại phòng khám, y tá đã tiến hành công việc giao ca.

Phong Tĩnh vượt bả vai đau nhức, trở về phòng trực ban. Vừa vào cửa, đã nhìn thấy Quy Bồi Sinh trực ca đêm đang chia đồ uống cho những đồng nghiệp khác.

"Này, bác sĩ Phong, cô tới vừa lúc." Quy Bồi Sinh quay đầu chào cô: "Phần của cô tôi để trên bàn rồi."

Phong Tĩnh đi qua, cầm lấy đồ uống trên bàn. Là một cốc trà sữa trân châu đường đen, có lẽ là vừa đưa tới, sờ lên còn nóng hổi.

Cô cười cười: "Cảm ơn, ai trong mọi người gọi trà sữa thế?"

Đồng nghiệp nói: "Không phải bọn tôi gọi, là hai anh cảnh sát trẻ vừa rồi đưa tới tặng cho các bác sĩ và y tá trực ban, nói là quà cảm ơn."

Phong Tĩnh sững sờ.

Đồng nghiệp ngay đầu nhìn, thắc mắc: "Ơ, bọn họ đâu rồi?"

Một người đồng nghiệp khác nói: "Vừa mới đi."

"Bác sĩ Phong, cô quen anh cảnh sát trẻ kia à?" Đồng nghiệp quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh, lại tán phét với cô: "Anh ta còn cố ý dặn dò là phải đưa trà sữa đường đen nóng cho cô."

Phong Tĩnh nhạy bén nhận ra đồng nghiệp nói là "anh ta".

"Là người nào?"

Đồng nghiệp nói: "Chính là cái người tay bị thương ấy." Vừa nói vừa hàn huyên với những đồng nghiệp khác: "Còn đứng nói, trông thật sự rất đẹp trai."

"Đúng vậy đúng vậy."

Tay đang cầm trà sữa của Phong Tĩnh cứng đờ. Mấy giây sau, cô hoàn hồn, bỏ trà sữa xuống, quay người đuổi theo.

Trời đã rất muộn, toà thành trong khu rừng thép này đã ngủ say. Con đường phía trước hiếm có chiếc xe nào trải qua, bốn phía vắng lặng, một tia gió cũng không có. Đèn đường phá vỡ bóng tối, chiếu vào bóng cây, tạo thành những vệt loang lổ trên mặt đường đá xanh.

Lúc Phong Tĩnh đuổi đến cửa bệnh viện, bên ngoài đã không nhìn thấy được bóng hình Tần Tranh nữa.

"Tần Tranh!"

Cô gào về phía phương xa, nhưng âm thanh đã nhanh chóng tiêu tán trong bóng đêm tịch liêu.

Không người trả lời.

Có lẽ là anh đã rời đi.

Quên đi.

Phong Tĩnh chậm rãi điều chỉnh hô hấp, tự giễu cười một tiếng, quay người về bệnh viện.

Chẳng biết gió thổi lên khi nào.

Thành thị yên lặng như tờ, bóng cây loang lổ chập chờn theo gió.

Tần Tranh đạp trong bóng đêm, đi ra một khoảng cách, mới dừng lại bước chân.

Anh quay đầu, nhìn về hướng bệnh viện, ánh mắt sâu lắng và kiềm chế.

Ánh đèn đường chiếu lên người anh, rõ ràng vẽ ra đường nét khuôn mặt rõ ràng của anh.

Nhưng chẳng mấy chốc, anh lại buông suy nghĩ, lật từ trong túi ra một tấm thẻ công tác.

CHINA MEDICAL TEAM

FENG JING

Đoàn Y Tế Trung Quốc Phong Tĩnh.

Bên trên dán tấm ảnh thẻ nền xanh chừng một tấc.

Trong ảnh, Phong Tĩnh mặc áo blouse trắng, tóc dài xõa vai, khóe miệng hơi cong, đôi mắt sáng động lòng người, khuôn mặt còn non nớt hơn hiện tại mấy phần.

"Đội trưởng Tần, tôi đưa trà sữa qua đó rồi."

Giang Nhất Trình mua nước ở quầy bán quà vặt gần đó xong đi về, đi tới bên cạnh Tần Tranh, tiện tay đưa một bình qua: "Này, uống ngụm nước?"

Tần Tranh không nhận.

Giang Nhất Trình cũng không thèm để ý, kẹp một chai nước dưới nách, tiếp theo vặn nắp một chai khác ra.

Cậu ta uống một hớp, nhìn về phía Phong Tĩnh vừa rời đi, có hơi tò mò: "Đúng rồi. Đội trưởng Tần, vừa rồi tôi nhìn thấy bác sĩ Phong đuổi theo ra ngoài, hình như cô ấy đang tìm anh."

Nghĩ đến một loại khả năng, cậu ta lại nhìn về phía Tần Tranh.

"Hai người quen nhau à?"

Tần Tranh không trả lời.

Giang Nhất Trình vặn nắp chai lại, ánh mắt thoáng liếc thấy thẻ công tác trên tay anh, không nhịn được thắc mắc: "Ờ? Cái thẻ công tác này là lần trước rơi trên máy bay à? Anh không trả cho bác sĩ Phong à?"

"Quên mất, lần sau đi."

Tần Tranh bâng quơ đổi chủ đề, lại nhét thẻ công tác vào trong túi sau đó lấy ra một cái kẹo mút.

Anh lột giấy gói kẹo ra, bỏ vào trong miệng.

Vị việt quất tràn ngập vị giác.

Chương 3

Phong Tĩnh học chế độ tám năm khoa chính quy ngành đông y lâm sàng.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô lựa chọn ở lại Bắc Kinh làm việc, về sau lại tham gia đoàn y tế gìn giữ hoà bình.

Sau đó... cô lại trở lại thành phố Dương Giang.

Cô là người bản địa thành phố Dương Giang, nhưng quay về thành phố Dương Giang hơn một tháng cô cũng không chuyển về nhà ở cùng với bố mẹ.

Để tiện cho công việc, cô thuê một căn chung cư có một phòng ngủ một phòng khách ở một khu nhà gần bệnh viện.

Trở lại phòng trực ban, Phong Tĩnh làm xong công tác giao ban với đồng nghiệp rồi lái xe từ bãi đỗ xe của bệnh viện ra.

Lúc ra khỏi bệnh viện, cuối cùng trời cũng mưa.

Bầu trời đen nhánh bị tia chớp cắt qua, nường theo tiếng sấm ầm ầm, mây đen toả đầy, mưa to rơi chéo xuống, quét sạch cơn oi bức đã ấp ủ nhiều ngày.

Mưa to quét đi thời tiết nóng bức, lại không quét sạch được tâm trạng phiền muộn.

Trước cửa sổ xe, cần gạt nước lắc lư không ngừng.

Lái xe ra đường cái, Phong Tĩnh nhìn chăm chú vào con đường, lại hơi thất thần.

Người bản địa thành phố Dương Giang thường xuyên nói đùa rằng, thành phố Dương Giang rất nhỏ, nhỏ đến nỗi đi tới chỗ nào cũng có thể gặp được người quen.

Khi lựa chọn quay trở lại nơi này, cô đã dự đoán được sẽ có ngày này. Nhưng không nghĩ tới, một ngày này sẽ đến nhanh như vậy.

Tần Tranh.

Cái tên vừa xa lạ vừa quen thuộc này xoay quanh trong đầu, giống cỏ dại, điên cuồng lớn lên trong lòng cô.

Ký ức đã phủ đầy bụi cũng bắt đầu lỏng lẻo, cô nhớ tới cái cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Tần Tranh.

Lúc học lớp mười, cô đăng ký tham gia lớp thi đua môn vật lý ở trường.

Lớp thi đua sắp xếp ở tiết tự học bảy, tám lúc xế chiều, ngày đó lúc học xong khoá ở trường, có một vài kiến thức cô chưa hiểu rõ nên tìm giáo viên hỏi bài, chậm trễ chút thời gian. Lúc đi đến phòng học lớp vật lý thì vị trí tốt đã không còn, chỉ còn lại mấy chỗ ngồi xếp sau.

Cô chỉ có thể ngồi xuống mặt sau.

Bài kiểm tra đã phát xuống, sau khi cô cất cặp sách xong thì nhanh chóng bắt đầu làm bài kiểm tra.

Làm xong mấy câu hỏi lựa chọn bên trên, đã qua hơn mười phút, cửa phòng học đột nhiên truyền tới một giọng nói.

"Báo cáo." Giọng nói kia khá lười nhác, tản mạn thong dong, trộn lẫn vài phần hờ hững.

Phong Tĩnh cũng không chú ý, tiếp tục cúi đầu làm bài kiểm tra.

Cho đến cái ghế trống bên cạnh bị kéo ra, có người ngồi xuống. Lực chú ý của Phong Tĩnh bị kéo qua, một ánh nhìn trong lúc lơ đãng, cô thấy tên của đối phương viết trên bài thi...

"Lớp 10-1, Tần Tranh."

...

Tần Tranh trong trí nhớ, mãi mãi vẫn là vẻ mặt lười biếng tản mạn kia.

Gặp lại lần nữa, anh sớm đã rút đi cảm giác ngây ngô thiếu thời, nhiều hơn mấy phần lạnh lùng và trưởng thành.

Cô mới phát hiện, hoá ra chỉ chớp mắt mà đã qua nhiều năm như thế.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên, mạnh mẽ cắt đứt hồi ức trong đầu.

Phong Tĩnh vô ý thức cắn đầu lưỡi, đau đớn khiến cô tỉnh táo lại trong nháy mắt.

Cô nhìn cuộc gọi hiển thị.

Trên màn hình điều khiển điện thoại kết nối bluetooth hiển thị "Mẫu thượng đại nhân".

Cô thở ra một hơi, bình phục nỗi lòng, đeo tai nghe bluetooth lên, nhận cuộc gọi.

"Mẹ?"

Giọng của mẹ Phong truyền tới: "Tĩnh Tĩnh, về tới nhà chưa?"

Phong Tĩnh nói: "Chưa ạ, con vừa tặng ca xong, đang trên đường về nhà."

"Hôm nay lại tặng ca à?" Mẹ Phong nói: "Con mới từ nước ngoài về, sao ngày nào cũng phải tặng ca thế? Vừa quay về, sao không nghỉ ngơi cho tốt một thời gian đã."

"Không có việc gì, con cũng quen rồi."

"Thế con ăn cơm chưa?"

"Chưa, con đang định về rồi ăn."

"Còn chưa ăn cơm à?" Mẹ Phong ngừng lại, thở dài: "Tĩnh Tĩnh, con lớn thế rồi, sao còn không tự biết chăm lo cho bản thân vậy?"

"Mẹ biết công việc này của con vừa bận là chẳng đoái hoài tới gì hết, nhưng con thế này sao để cho người khác yên tâm được?"

"Con không biết lo cho bản thân, bây giờ còn có bố mẹ, sau này bố mẹ không còn nữa thì một mình con phải làm thế nào?"

Tới rồi tới rồi, quả nhiên tới rồi.

Lại là lời dạy đầu quen thuộc này.

Đúng như dự đoán, sau một phen khuyên bảo tận tình, mẹ Phong đổi đề tài, nói đến chuyện chính: "Tĩnh Tĩnh, con cũng lớn rồi không còn nhỏ nữa, có một số việc nên nắm chặt."

Phong Tĩnh sớm có dự đoán, lập tức lên tiếng ngắt lời: "Mẹ, hiện tại con đang lái xe, không tiện nói chuyện lắm."

Mẹ Phong nói: "Mẹ chỉ muốn tìm người đến giúp đỡ chăm sóc con."

"Nhưng chính con cũng có thể tự chăm sóc mình."

"Thế thì sao mà giống được?"

Mẹ Phong dừng mấy giây, đi thẳng vào chủ đề: "Cái cậu trai làm việc ở ngân hàng lần trước ấy, đúng là tuổi có hơi lớn, con cảm thấy

không hợp thì thôi. Gần đây dì con giới thiệu một cậu, làm trong xí nghiệp nhà nước."

"Mẹ nói chuyện với bố mẹ nhà trai rồi, bọn họ đề nghị tối thứ sáu tuần này người hai nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, để các con gặp mặt trước, làm quen xem, con thấy thế nào?"

Phong Tĩnh từ chối không chút nghĩ ngợi: "Mẹ, hôm trước không phải con đã nói là tuần này con muốn dọn nhà, tuần sau, tuần sau nữa đều phải trực ban."

"Thế à." Mẹ Phong nhường bước: "Vậy thế này đi, ăn cơm có thể hẹn hôm khác. Các con thêm bạn trước, nói chuyện thử xem, làm quen trước, con cảm thấy thế nào?"

Phong Tĩnh nhịu mày: "Mẹ, con không có hứng. Dạo này bên bệnh viện cũng rất..."

"Cứ quyết định vậy đi. Mẹ đã nói với cậu ấy rồi, đợi lát nữa mẹ gửi Wechat của cậu ấy cho con, các con thêm bạn nói chuyện."

"Chờ đã, mẹ, con..." Còn chưa dứt lời, mẹ Phong đã cúp điện thoại.

Nghe tiếng "tút" chấm dứt cuộc gọi kia, trong lòng Phong Tĩnh chỉ còn lại bất đắc dĩ.

Cô tháo tai nghe bluetooth, trong lòng bực bội. Cô lái xe, hiển nhiên tâm thần không yên.

Bỗng nhiên, dải cây xanh đằng trước nháy ra một con mèo hoang.

Phong Tĩnh vội vàng xoay tay lái, tránh sang một bên, vừa lúc có một chiếc xe chạy từ đường cao tốc cắt ngang qua đầu xe cô...

Nguy rồi!

Cô thềm kêu một tiếng không ổn trong lòng, vội vàng điều chỉnh tay lái, đồng thời phanh lại, nhưng vẫn chậm...

Ầm! Sau cuộc chấn động nhỏ, cô biết.

Tông vào đuôi xe rồi...

Chuyện xảy ra quá đột nhiên.

Phong Tĩnh hoãn mấy giây, cảm xúc mới bình tĩnh lại.

Lúc lấy lại tinh thần, chiếc xe đằng trước nháy đèn đuôi xe, ra hiệu cho cô tắt xe vào lề trước đã.

Hiện tại đang mưa to, cứ chắn giữa đường như thế thì đúng là không tiện.

Cô đi theo đằng sau chiếc ô tô màu đen, tấp vào ven đường.

Đỗ xe xong, cô tắt máy, lập tức xuống xe kiểm tra tình trạng hư hao của chiếc xe.

Chiếc ô tô bị tông vào đuôi xe là một chiếc xe đại chúng màu đen, may mà cũng không phải va chạm quá nghiêm trọng, chỉ có mấy vết chày xước rất nhỏ.

"Vô cùng xin lỗi, tôi..." Tiếng mở cửa xe truyền tới, Phong Tĩnh ngẩng đầu lên, lập tức phát hiện trên đỉnh đầu nhiều ra một cây dù che mưa.

Mưa bụi bị ngăn ở ngoài, dưới không gian nhỏ hẹp dưới tán dù, Trần Tranh rũ mắt nhìn cô: "Mưa to thế sao cũng không bung dù?"

"..."

Phong Tĩnh im lặng một chớp mắt, chậm rãi nhìn đi chỗ khác, nhìn về phía chiếc đại chúng* màu đen kia, hỏi: "Đây là xe của cậu?"

*Xe đại chúng: Những hãng xe với giá thành rẻ được dùng phổ biến.

Lúc này, cửa ghế lái mở ra, Giang Nhất Trình đi từ trên xe xuống, đáp lời: "Vô cùng xin lỗi, vô cùng xin lỗi, đây là xe của tôi. Vừa rồi chạy nhanh quá, không sao chứ... ơ? Bác sĩ Phong?"

Trong lòng Phong Tĩnh không hiểu sao thở phào một hơi, nhìn về phía Giang Nhất Trình: "Không, là trách nhiệm của tôi, giờ làm theo quy trình hay là giải quyết riêng?"

Giang Nhất Trình không chút suy nghĩ: "Giải quyết riêng đi, đã muộn lắm rồi, cơn mưa này cũng không tạnh ngay đâu, ở đây chờ cảnh sát giao thông tới xử lý cũng không tiện, dù sao cũng là người quen, cứ từng người... ơ này, này, đội trưởng Tần, anh làm gì thế?"

Tần Tranh giơ tay ôm lấy vai cậu ta, kéo cậu ta qua một bên, giọng nói lười biếng mang vài phần hững hờ: "Đừng tự quen thuộc thế."

Phong Tĩnh lấy điện thoại di động ra: "Thế chúng ta thêm cách liên hệ, thuận tiện thương lượng chuyện bồi thường tiếp theo."

"Được." Giang Nhất Trình lên tiếng, sau khi kịp phản ứng thì vô ý thức nhìn về phía Tần Tranh: "Ơ mà, thêm... ai?"

Ánh mắt của Phong Tĩnh từ đầu đến cuối đều không rời khỏi trên người Giang Nhất Trình: "Ai là chủ xe thì thêm người đó."

Tần Tranh liếc xéo về phía Giang Nhất Trình, hơi chế nhạo.

Bị kẹp ở giữa hai ánh mắt, Giang Nhất Trình càng thêm áp lực.

Anh chống đỡ ánh mắt của Tần Tranh, kiên trì nói: "Được, được, kết bạn Wechat được chứ?"

"Có thể."

Phong Tĩnh rất dứt khoát mở Wechat ra.

Bấm mở khoá màn hình, vừa lúc mẹ Phong gửi tin nhắn thoại tới.

Cô lập tức bấm trúng tin nhắn thoại của mẹ Phong.

Giọng nói vui rạo rức của mẹ Phong truyền ra từ điện thoại: "Tĩnh Tĩnh à, mẹ gửi Wechat của cậu trai đó cho con rồi, con nhớ kết bạn với người ta nhé."

Vừa rồi đang lái xe, cô mở loa ngoài.

Lần này, giọng của mẹ Phong trực tiếp bị phóng to mấy lần, rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người.

Ngón tay Phong Tĩnh cầm di động nắm thật chặt, còn chưa kịp đề xuống nút tạm dừng, câu tiếp theo đã tự động vang lên.

"Ảnh cũng gửi cho con rồi, con nhìn xem có phải trông rất đứng đắn không."

"Cái cậu làm ở xí nghiệp nhà nước này thật sự rất tốt, vẫn chưa tới ba mươi, bây giờ đã lên làm quản lý rồi, nghe mẹ cậu ta nói, trong hai năm này phỏng chừng còn sẽ tăng nữa. Đúng rồi, bố của cậu ta hình như cũng làm về mảng y dược, hai người hẳn là sẽ có chủ đề chung, con cố gắng nắm chặt cơ hội..."

Phong Tĩnh vội vàng bấm tạm dừng lời nhắn, nhưng không nghĩ tới, tin nhắn vừa lúc phát xong, lần này lại vang lên lần nữa. Cô cuống cuống tắt loa ngoài, trong lòng rất lúng túng.

Bầu không khí vô cùng kỳ lạ. Giang Nhất Trình vội vàng mở mã QR ra, giải vây nói: "Bác sĩ Phong, cô quét tôi đi."

Phong Tĩnh quét mã của cậu ta, cả hai thêm bạn lẫn nhau.

Giang Nhất Trình: "Được rồi, cứ thế này trước đã, có việc chúng ta lại..."

"Đi đây." Tần Tranh nhàn nhạt phun ra hai chữ, quay người rời đi.

"Này, đội trưởng Tần, chờ một chút..." Giang Nhất Trình vội vàng cắt điện thoại theo sau.

"Tần Tranh!" Phong Tĩnh nhìn bóng lưng của Tần Tranh, trong lòng tuôn ra một cảm xúc khó hiểu, không nhịn được lên tiếng gọi anh lại: "Chờ một lát!"

Bóng hình người đàn ông cách đó không ra chừng lại, dừng bước chân. Mấy giây sau mới chậm chạp quay đầu.

"Bác sĩ Phong còn có việc à?" Anh nhìn về phía Phong Tĩnh, thái độ vẫn nhàn tản lạnh nhạt.

... Bao năm qua, cậu đã đi đâu?

Cô rất muốn hỏi như vậy, nhưng lời đến khóe miệng lại trở thành: "Những năm này, cậu... sống tốt chứ?"

Ánh mắt Tần Tranh nhìn cô đầy không hiểu: "Hử?"

Phong Tĩnh ngửa đầu nhìn thẳng vào anh, giọng điệu chắc chắn: "Trà sữa, là cậu tặng à?"

Tần Tranh thoáng nhíu mày: "Là đồng nghiệp của tôi đề nghị, cậu ta thấy mọi người bận rộn cả ngày nên muốn mời mọi người uống trà sữa."

"Nhưng đồng nghiệp của tôi không nói như vậy, cốc trà sữa đường đen kia là cậu cố ý đặt, không phải ư?"

"Vậy nên?" Tần Tranh cười một cái, giọng điệu vẫn hững hờ như cũ.

Cặp mắt đen của Phong Tĩnh sáng trong, gặng hỏi: "Vì sao?"

Tần Tranh nhếch miệng cực kỳ nhẹ, giọng nói trợn lẩn vài phần lười nhác: "Cảm ơn cô giúp tôi xử lý vết thương, không thể báo đáp, chỉ có thể mời cô uống trà sữa."

"Sao... cơ?"

"Còn nữa, coi như... là ơn cứu mạng lúc đó đi." Giọng anh rất nhẹ, pha thêm vài phần hờ hững.

Giọng nói xuyên qua bóng đêm truyền tới, khàn khàn, uể oải, rất thấp, cũng rất rõ ràng.

"Ơn cứu mạng?" Một hơi nghẹn trong ngực, Phong Tĩnh nhất thời không nói lên lời.

Tần Tranh hơi nhếch mày, cười nhạt một tiếng, giống như cực kỳ khó hiểu: "Bằng không thì bác sĩ Phong tưởng là gì?"

Phong Tĩnh trầm mặc, một lát sau, thái độ lạnh nhạt hơn: "Không có việc gì, quấy rầy."

Hai tay cô cắm vào túi, quay người về trên xe, lòng chìm xuống đáy cốc lạnh lẽo.

Cậu ấy giống như... thật sự không nhớ rõ mình.

Tần Tranh nhìn theo Phong Tĩnh lên xe. nhìn chiếc xe màu bạc kia dần dần biến mất trong màn đêm, nụ cười trên mặt nhạt dần, trong tròng mắt đen thâm thúy xen lẫn cảm xúc phức tạp khó lòng đọc hiểu.

Giang Nhất Trình ở bên cạnh dè dặt nhắc nhở: "Đội trưởng Tần?"

"Chúng ta đi thôi." Tần Tranh thu hồi suy nghĩ, lạnh nhạt nói.

"Được."

Trở lại trên xe, một lần nữa lên đường.

Giang Nhất Trình thỉnh thoảng lại liếc sang nhìn Tần Tranh, càng nghĩ càng thấy chuyện này không đơn giản.

"Giang Nhất Trình."

Giang Nhất Trình phản xạ có điều kiện, lập tức dựng thẳng người:
"Rõ!"

Tần Tranh liếc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt đầy cảnh cáo: "Tập trung lái xe."

"Đã rõ, đội trưởng Tần!" Giang Nhất Trình tiến vào trạng thái máy móc lái xe.

Tần Tranh nhìn điện thoại, rơi vào trầm tư.

Giang Nhất Trình lại không nhìn được mở miệng: "Đội trưởng Tần, cái đó..."

Tần Tranh nói: "Không được nói cho cô ấy biết đó là số của tôi."

Giang Nhất Trình lại không hiểu ra sao.

Nhưng đây không phải là điện thoại của đội trưởng Tần à? Cậu ta còn có thể nói cho đối phương biết kiểu gì?

Chương 4

Lúc về tới nhà đã là mười hai giờ khuya.

Phong Tĩnh kéo thân thể rã rời đi tắm rửa.

Trước khi ngủ, cô cuối cùng cũng rút ra ít thời gian đi nhìn tài khoản mới thêm bạn.

[Bạn và J đã trở thành bạn bè, hiện tại có thể bắt đầu trò chuyện.]

Avatar Wechat của Giang Nhất Trình là một màu đen kịt, biệt danh là một ký tự "J" duy nhất.

Chữ "J" này hẳn là viết tắt của Giang (jiang) nhỉ.

Phong Tĩnh cũng không cẩn thận nghiên cứu. Cô thực sự quá mệt mỏi, ném di động qua một bên, nằm xuống là ngủ luôn.

*

Ngày hôm sau là cuối tuần.

Liên tục quay vòng vòng một tháng, hiếm khi có ngày nghỉ, không cần trực ban, Phong Tĩnh ngủ một giấc tỉnh dậy đã là mười giờ sáng.

Còn là bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Phong Tĩnh ngáp dài đi mở cửa.

Đì của cô biết hai ngày này cô muốn dọn nhà nên đã sớm sai anh họ Giang Hành Chu tới hỗ trợ.

Giang Hành Chu nhìn Phong Tĩnh mặc đồ ngủ, mắt buồn ngủ tóc rối tung: "Sao giờ mày mới dậy?"

Phong Tĩnh nhìn Giang Hành Chu mặc đồ tây đi giày da, dáng vẻ nghiêm chỉnh: "Sao anh lại mặc như này tới?"

Hai anh em họ chê nhau một lượt theo lệ thường rồi Phong Tĩnh mới mời anh vào cửa.

Lần này dọn nhà, Phong Tĩnh gọi công ty dọn nhà. Đồ đạc đã đóng gói xong đưa đến, thùng to thùng bé đang chất đầy phòng khách.

Lúc hỗ trợ xếp đồ đạc, Giang Hành Chu không nhịn được chế giễu: "Phong Tĩnh, chỗ ở của một đứa con gái như mày sao còn lộn xộn hơn cái ổ chó của Giang Hành Vân thế?"

Giang Hành Vân là em trai của Giang Hành Chu, cũng là em họ của Phong Tĩnh, hiện tại đang học lớp mười hai.

Phong Tĩnh tức mình dỗi lại: "Anh cho rằng ai cũng như anh à? Chuyện gì cũng có trợ lý quản lý giúp, Giang tổng?"

Hiện tại Giang Hành Chu đang công tác trong một tập đoàn đã đưa ra thị trường, tuổi còn trẻ cũng đã là phó tổng giám đốc của tập đoàn, trong mắt người ngoài thì đã đủ để gọi là người thành công.

Giang Hành Chu: "... Phong Tĩnh. Dù sao anh cũng là anh họ mày, có thể tôn trọng anh mày tý không?"

Phong Tĩnh liếc xéo anh một cái: "Nếu không thì gọi anh là Aaron Giang?"

Mắt Giang Hành Chu giật mạnh vài cái, vẻ mặt như nuốt phải ruồi.

Anh ấy hít sâu một hơi, cố gắng nở ra một nụ cười giả tạo: "Có thể, đừng gọi cái tên đó nữa, được không?" Giọng điệu nghe nghiêng răng nghiêng lợi.

Phong Tĩnh mỉm cười: "Được thôi, Giang tổng."

Giang Hành Chu: "... Nín đi."

Anh ấy nghiêng rặng, trong lòng tức đến nổ phổi nhưng lại chẳng làm gì được cô.

Lúc mới nhậm chức, vì dấn sát thân phận của mình mà Giang Hành Chu đổi cho mình một cái tên tiếng Anh nghe rất chi là ngẫu lòi, còn khắc lên danh thiếp đi phát khắp nơi. Kết quả... điều này trực tiếp trở thành một lịch sử đen tối trong cuộc đời anh.

Mỗi lần bị phía đối tác gọi là "Aaron Giang" thì cảm giác xấu hổ của anh ấy lại trực tiếp tăng cao.

Nhưng tự mình làm màu, quỳ cũng phải làm xong.

Thu dọn đến một thùng đồ bên cạnh, Giang Hành Chu lấy ra một tờ giấy kiểm tra hơi ố vàng từ bên trong, lập tức hứng thú.

"Hiếm thấy nha, bài kiểm tra hồi cấp ba mà mày vẫn còn giữ cơ."

Anh ấy đơn giản quét qua câu hỏi và điểm số trên bài thi: "Chậc, điểm này cũng được, nhưng sao ngay cả đề đơn giản thế này mà mày cũng làm sai được vậy?"

Trong lòng Phong Tĩnh run mạnh, một đoạn ngắn trong mảnh vỡ kí ức trùng khít với âm thanh này.

Đã từng, giống như cũng có người từng nói vậy với cô...

"Sao ngay cả đề đơn giản thế này cũng sai hả?"

Giang Hành Chu lại cầm lấy một quyển sách bìa dày: "Ô, còn có quyển nhật ký này."

"Trả lại cho em."

Nhịp tim Phong Tĩnh hẫng một nhịp, vộ vàng cướp lại bài kiểm tra và nhật ký. Cô tiện tay nhét bài kiểm tra vào trong quyển nhật ký, đổi chủ đề để che giấu sự mất tự nhiên của mình: "Nói mới nhớ, năm nay Hành Vân phải thi đại học nhỉ?"

Nhắc tới việc này là Giang Hành Chu lại không nhịn được phát sàu: "Đúng rồi, cũng sắp thi đại học rồi mà thằng nhóc kia còn dám yêu đương. Lần sau mà gặp nó phải nói nó một trận giúp anh."

Động tác Phong Tĩnh sửng lại, giọng điệu hơi mất tự nhiên: "Yêu đương thì làm sao?"

Giang Hành Chu nói: "Yêu đương không làm sao, nhưng đây là nó yêu sớm. Yêu sớm ảnh hưởng học tập, nguy hại đến sức khỏe tinh thần và thể xác."

Phong Tĩnh nói: "Yêu sớm lại làm sao? Em nhớ là thành tích của Hành Vân rất ổn mà."

Giang Hành Chu lắc đầu, vè mặt người từng trải: "Tuổi nó ấy à, tâm trí chưa trưởng thành, yêu đương sớm quá thì dễ dàng xảy ra chuyện lớn, bao nhiêu cặp yêu sớm vừa đến tốt nghiệp thì chia tay? Anh nói mà biết, hồi anh đi học, đưa xếp hạng nhất và hạng hai của khối cũng yêu sớm..."

Phong Tĩnh liếc anh một cái: "Cho nên đây chính là lý do đến nay anh vẫn là chó FA?"

Giang Hành Chu bị làm cho nghẹn họng: "... Mà có thể nghe anh nói hết không?"

"Được, anh nói đi."

"Khi đó bọn họ còn show ân ái ngay trước mặt cả khối. Nhưng lúc đó sung sướng cỡ nào thì lúc sau lại thê thảm cỡ đó, vừa tốt nghiệp đại

học đã chia tay." Giang Hành Chu nói đầy thốn thức: "Kế tiếp bọn họ lại giày vò một mạch..."

Phong Tĩnh đột nhiên phát hiện điểm mù, ngắt lời: "Từ từ, anh nói người xếp hạng nhất và hạng hai yêu sớm, vậy mà nói, trước kia không phải anh nói lúc anh còn đi học không ai có thể địch lại à?"

"..."

Giang Hành Chu nhìn đi chỗ khác, giọng điệu cứng nhắc: "Khụ, loại chi tiết nhỏ này cũng không cần để ý. Cái thùng sách này là để vào thư phòng à?"

Nói xong thì trực tiếp tự ôm một thùng đồ vào phòng.

Phong Tĩnh cũng không để ý tới anh ấy, nhìn về phía quyển nhật ký trên tay, chữ viết trên bìa vẫn rõ ràng như cũ.

Lớp 10-6 trường trung học phổ thông số 1 thành phố Dương Giang, Phong Tĩnh.

Quyển nhật ký này, hoá ra vẫn còn ở đây.

Cô mở nhật ký ra, trang thứ nhất viết đầy lời phi nhổ đối với Tần Tranh sau lần đầu gặp mặt, bên trên còn có hình vẽ nhân vật chibi do bạn thân Mạch Dĩnh Thi vẽ.

[Sao lại có loại người mũi vênh lên tận trời thế cơ chứ???]

[Tần Tranh là đồ rắm thúí!!!]

Lần đầu tiên cô và Tần Tranh gặp nhau là ở lớp thi đua vật lý, cũng bởi vì một lần mâu thuẫn nhỏ mà có liên hệ từ đó.

Mới đầu ấn tượng của cô với Tần Tranh cũng không tốt, hai người kỳ phùng địch thủ, lại luôn luôn đối chọi gay gắt, quan hệ cũng giương cung bạt kiếm.

"Câu hỏi đơn giản như vậy mà cũng có thể làm sai được?" Anh luôn châm biếm cô một cách vô tình như thế.

Cô không phục, thậm hạ quyết tâm phải vượt qua anh, khiến anh đẹp mặt.

Phong Tĩnh cười cười, lại lật sang trang sau.

Phong Tĩnh: [Aaa, tại sao có thể có một kẻ không phong độ thế chứ.]

Mạch Dĩnh Thi cùng chung mối thù: [Thật sự rất quá đáng, tốt xấu gì cũng giúp một chút chứ đúng không.]

Mạch Dĩnh Thi còn vẽ hai người diêm dưới câu nói này, người diêm đại biểu Tần Tranh bị đá một phát bay lên trời, hoá thành ngôi sao.

Lớp mười một chia khối, Phong Tĩnh chọn khoa học tự nhiên, cô và Tần Tranh được xếp vào cùng một lớp.

Nhà Phong Tĩnh cách trường học không xa, đi bộ không đến mười phút, bình thường đều đi bộ đi học. Nhưng ngày đó không hiểu sao lại dậy trễ mà cô còn là học sinh trực nhật hôm đó, vì kịp tới trực nhật mà cô vội vã chạy ra cửa, lại không cẩn thận tẹo chân.

Tần Tranh đạp xe đạp đi qua bên cạnh cô, phát hiện khác thường bèn bóp phanh dừng lại, quay đầu nhìn cô từ trên xuống dưới.

"Chân cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì." Trong lòng Phong Tĩnh không hiểu sao có hơi cảm động, không nghĩ tới anh còn biết quan tâm người khác.

"Vậy thì tốt, đợi lát nữa trực nhật đừng tới muộn."

Tần Tranh chỉ ném ra một câu hời hợt rồi cứ thế đạp xe... đi.

Phong Tĩnh:?

Lúc ấy cô chịu đả kích rất lớn, ấn tượng về anh cũng tụt xuống tận đáy.

Nhưng về sau Phong Tĩnh mới biết được, sau khi Tần Tranh tới trường thì lập tức đến tìm giáo viên trực ban hôm đó, để bà ấy tới hỗ trợ.

Lại lật sang trang tiếp theo.

Phong Tĩnh: [Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Bị cậu ta nhìn thấy rồi. QAQ]

Mạch Dĩnh Thi: [Chị em nén bi thương! Vậy cậu ta có phản ứng gì?]

Phong Tĩnh: [Hình như cũng chả có phản ứng gì khác. Hôm nay cậu ta rất kỳ lạ, lúc về còn nhét cho mình một đồng đồ ăn vặt nhưng chẳng nói câu nào. Cậu ta sẽ không tức đến mức hạ độ trong đồ ăn vặt đâu nhỉ?]

Mạch Dĩnh Thi trực tiếp vẽ hình một con chó bị kẹp trên lửa nướng trên vớ: [Hầy.]

Phong Tĩnh: [? Có ý gì?]

Mạch Dĩnh Thi: [→_→ TỰ cậu ngẫm đi.]

Có hôm Tần Tranh quên mang sách giáo khoa môn sinh, mượn cô sách, Phong Tĩnh tiện tay đưa sách giáo khoa cho anh mượn.

Cô lại quên mình vẽ hình chibi của anh lên đó, bên cạnh còn viết mấy chữ "Tần Tranh là đồ rắm thú".

"Từ từ, sách giáo khoa đó..." Chờ lúc cô nhớ tới việc này thì Tần Tranh đã mở sách giáo khoa ra.

Nhìn thấy hình người nhỏ vẽ trên cây, vẻ mặt khó lường.

Anh thong thả ngẩng đầu, mắt đen bình tĩnh nhìn cô, cảm xúc trong mắt giống như cười mà không phải cười: "Hoá ra ở trong lòng cậu tôi chính là loại hình tượng này hả?"

...

Nói là quyển nhật ký thì cũng không hẳn, quyển nhật ký này càng giống nhật ký trò chuyện của cô và Mạch Dĩnh Thi.

Phong Tĩnh nhìn hồi ức tràn ngập trên đó, không nhịn được cười lên tiếng.

Nhưng nhìn một lúc, đáy mắt của cô lại trào lên cảm giác chua chát.

Có lẽ... đã tới lúc... nói tạm biệt với quá khứ.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

m thanh nhắc nhở có tin nhắn mới kéo suy nghĩ của cô về.

Phong Tĩnh khép quyển nhật ký lại, cầm điện thoại di động lên mở Wechat ra, là tin nhắn của cô bạn thân Mạch Dĩnh Thi gửi tới.

Mạch Dĩnh Thi: [Bé Tĩnh! Cậu nhất định phải cứu mình!]

Phong Tĩnh: [Làm sao?]

Mạch Dĩnh Thi: [Mình muốn mời cậu tham gia tiết chương trình của bên mình, là cái "Đang lúc thanh xuân" đó!]

Phong Tĩnh cự tuyệt không chút suy nghĩ: [Không nha.]

Mạch Dĩnh Thi gửi một cái meme gào khóc lăn lộn qua: [Aa không thật à? Cậu không cần nhắc một cái ư?]

Phong Tĩnh: [Không cần nhắc.]

Mạch Dĩnh Thi: [Mình không phải bé dễ thương của cậu ư? Thế những lời thề non hẹn biển, điên loạn đảo phượng, cá nước thân mật, chàng chàng thiếp thiếp, sớm sớm chiều chiều giữa chúng ta thì tính là gì!]

Phong Tĩnh mặt không đổi sắc trả lời: [Tính là sinh đóng gạch cứng*.]

*Nguyên văn 生堆硬砌: Chặt một đống gạch lên rồi dùng vữa dính chúng lại với nhau. Ý chỉ việc dùng nhiều từ hoa mỹ nhưng chẳng có tác dụng gì.

Mạch Dĩnh Thi: [QAQ]

Mạch Dĩnh Thi: [Ôm ngực, cậu thay đổi, trở nên lạnh lùng vô tình cố tình gây sự, cậu không phải bé đáng yêu mà mình biết.]

Phong Tĩnh lạnh lùng vô tình trả lời một chữ: [Ờ.]

Mạch Dĩnh Thi là bạn học hồi cấp ba của cô, cũng là bạn thân nhiều năm. Cô nàng học đại học khoa thiết kế hoạt hình, sau khi tốt nghiệp lại trời xui đất khiến đổi nghề sang nghề điện ảnh và truyền hình. Hiện nay cô nàng là nhà sản xuất nổi tiếng của một công ty truyền hình điện ảnh cỡ lớn nào đó. Gần đây, cô càng kết hợp với đài truyền hình thành phố Dương Giang làm một chương trình giải trí, chủ đề là năng lượng tích cực của tuổi thanh xuân.

Tổ chương trình vừa ký hợp đồng với một ngôi sao nữ đang nổi thường xuyên marketing xây dựng hình tượng yêu thích từ thiện, học sinh giỏi trường nổi tiếng. Thông báo chính thức chưa tới nửa ngày mà tin tức cô ta bị cục thuế thông báo trốn thuế lậu thuế đã leo lên hot search trong nháy mắt, suy đồi thành nghệ sĩ có vết nhơ.

Tiết mục của bọn họ cũng tiện thể bị dân mạng chế giễu lên tận trời.

Vì thế đầu Mạch Dĩnh Thi cũng sắp trọc rồi.

Vì xoay chuyển danh tiếng, đài truyền hình thành phố Dương Giang quyết định từ bỏ kế hoạch chọn dùng minh tinh nổi tiếng, muốn mời nhân tài kiệt xuất trong các ngành các nghề tham gia chương trình.

Mạch Dĩnh Thi nghĩ ngay tới Phong Tĩnh, bác sĩ gìn giữ hoà bình về nước, còn có hình tượng nào có năng lượng tích cực hơn thế này chứ?

Chẳng qua, cũng chỉ là ngẫm lại.

Bị Phong Tĩnh từ chối cô nàng cũng không giận, vừa quay đầu lại gửi một cái meme giả đáng yêu qua.

Mạch Dĩnh Thi: [Thế bé Tĩnh, buổi tối có rảnh không? Ra ngoài ăn bữa cơm? Lâu lắm rồi không gặp nhau.]

Phong Tĩnh: [Được, nhưng phải đợi mình thu dọn đồ xong đã.]

Phong Tĩnh: [Đúng rồi, mình có thể tiện thể dẫn người theo không?]

Mạch Dĩnh Thi: [Ai?]

Phong Tĩnh: [Ông anh họ nguk ngok của mình.]

Mạch Dĩnh Thi: [OK, thế buổi chiều mình tới tìm cậu.]

Chương 5

Vừa đến thời gian, Phong Tĩnh lập tức lôi kéo Giang Hành Chu đi ra ngoài.

Khi mặt trời lặn, ánh chiều tà le lói. Ánh nắng chiều chậm rãi trải rộng ra phía chân trời, ban ngày dần dần chuyển sang đêm tối, thành phố được ngọn đèn của nhà nhà thấp sáng.

Cô và Mạch Dĩnh Thi hẹn gặp nhau ở nhà hàng tây gần đó.

Mạch Dĩnh Thi đến sớm hơn so với thời gian hẹn, cô nàng ngồi ở bên cạnh cửa sổ sát đất, giơ tay gọi bọn họ qua.

"Bên này."

Cách lần gặp gần đây nhất cũng đã hơn một năm. Vào thời điểm này năm ngoái, cô nàng còn để tóc ngắn ngang tai, hiện tại tóc xoắn sóng lộn to màu nâu dài đến eo, phối với một chiếc kính râm, nhìn vừa thời thượng lại trưởng thành.

Sau khi ngồi xuống, Phong Tĩnh hỏi cô: "Đổi kiểu tóc mới à?"

"Đúng vậy, đẹp không?"

"Đẹp lắm."

Mạch Dĩnh Thi là nhà sản xuất, do tính chất công việc nên thường xuyên bay khắp cả nước.

Mỗi khi cô nàng đi công tác ở Bắc Kinh thì đều hẹn Phong Tĩnh ăn cơm.

Mạch Dĩnh Thi đưa menu qua: "Nhìn xem muốn ăn gì?"

Phong Tĩnh nói: "Cậu quyết định là được."

Mạch Dĩnh Thi không chọn được, lại nhét menu sang cho Giang Hành Chu: "Vậy Giang tổng chọn đi, hôm nay vất vả rồi nhỉ?"

Giang Hành Chu nhếch mày, vừa muốn cầm lấy menu thì điện thoại di động của anh ấy bỗng vang lên.

"Xin lỗi, tôi ra ngoài nhận điện thoại đã."

Anh nhìn thoáng qua cuộc gọi hiển thị, đi ra cửa nghe.

Mạch Dĩnh Thi thu hồi ánh mắt, lại nói chuyện với Phong Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh Tử, thật sự không cần nhắc tham gia chương trình của bọn mình à? Trả công phong phú lắm đó."

Phong Tĩnh uống một hớp nước, lắc đầu: "Không đâu, cậu cũng không phải không hiểu rõ tính chất công việc của bọn mình, hơn nữa chắc chắn bệnh viện cũng sẽ không phê duyệt."

Mạch Dĩnh Thi chưa từ bỏ ý định: "À, nếu như có thể đạt thành hợp tác với bệnh viện thì sao?"

Phong Tĩnh không trả lời câu hỏi của cô, chỉ nói: "Nếu muốn tìm người tinh anh trong các ngành, sao cậu không tìm Giang tổng?"

Cô nhìn ra ngoài, dùng ánh mắt ra hiệu.

Mạch Dĩnh Thi quay đầu sang, sự chú ý bị chuyển rời: "Ồ?"

"Người thành công trong giới kinh doanh, giá trị con người quá trăm triệu, tốt nghiệp đại học danh tiếng, trình độ cao, trên Weibo có chục triệu fan hâm mộ, đăng bừa một bài lên Weibo cũng có thể kéo tới một đám người gọi "chờng", độ nổi tiếng không thua mình tinh đang hot." Phong Tĩnh đếm kỹ từng ưu điểm của anh ấy: "Mặt mũi cũng

coi như được, có độ hot, có đề tài, không phải là rất phù hợp với chủ đề dốc lòng tích cực của các cậu à?"

"Đúng nhỉ."

Cô nàng suy ngẫm, càng nghĩ càng phấn khích: "Cậu nói quá đúng! Tối nay về mình sẽ tìm bên đài truyền hình bàn bạc chuyện này ngay."

Phong Tĩnh cong cong khóe môi.

Phục vụ đi đến thêm nước cho bọn họ.

"Thế cứ vui vẻ quyết định vậy đi."

Mạch Dĩnh Thi thu hồi suy nghĩ, chợt nghĩ đến điều gì, cô nàng lại xích lại gần Phong Tĩnh, vẻ mặt thần bí: "Đúng rồi, nói đi thì cũng phải nói lại, sau khi quay về cậu có gặp qua cái người đó không?"

"Ai?" Phong Tĩnh không kịp phản ứng.

Mạch Dĩnh Thi chớp mắt với cô vài cái, giọng nói ép rất thấp: "Tần Tranh ý."

Phong Tĩnh ngơ ngẩn.

Mạch Dĩnh Thi dựa vào nét mặt của cô nhìn ra đáp án, không khỏi kỳ quái: "Sau khi cậu quay về, cậu ta không liên lạc với cậu à?"

Trong đường Phong Tĩnh không thể phát hiện giạt một cái: "Không có đâu."

Mạch Dĩnh Thi: "Cũng không biết cậu ta về thành phố Dương Giang lúc nào, nghe nói hiện tại hình như cậu ta làm cái gì mà... nhân viên gỡ bom?"

"Có hơi khó tin, sao cậu ta lại dấn thân vào công việc nguy hiểm vậy chứ? Giọng nói của cô nàng chậm dần, dường như hoang mang:

"Mình nhớ là, trước kia không phải cậu ta nói muốn làm bác sĩ ngoại khoa à?"

"Mình cũng không rõ lắm." Phong Tĩnh rũ mắt, vẻ mặt bình tĩnh:
"Hơn nữa đã qua lâu vậy rồi, nói không chừng cậu ta đã sớm quên chúng mình rồi."

Mạch Dĩnh Thi nhìn về phía cô, không cần nghĩ ngợi: "Sao có thể? Lúc trước hình như cậu ta còn từng hỏi thăm người khác về chuyện của cậu."

Tay Phong Tĩnh đang cầm ly thủy tinh nắm chặt lại: "Từng hỏi thăm... về mình?"

Mạch Dĩnh Thi gật đầu.

Phong Tĩnh hỏi đến cùng: "Chuyện khi nào?"

"Mới mấy tháng trước thì phải." Mạch Dĩnh Thi nói: "Ngày đó mình tới công ty của nhà tài trợ bàn công chuyện, vừa lúc gặp được bạn học hồi cấp ba nên tán phét vài câu, cậu ta nói cho mình biết."

"Ài, nói đến thì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Khi đó sao Tần Tranh lại mất đi tin tức mà không có lý do gì chứ, rõ ràng chỉ còn nửa học kỳ nữa là thi đại học rồi..."

Phong Tĩnh rũ mắt, câu nói kế tiếp cô đều không nghe thấy.

Cô nhếch nhếch khoé môi, cười một tiếng đầy mỉa mai.

Ha, Tần Tranh.

Cho nên, anh vẫn luôn diễn kịch trước mặt cô?

Giang Hành Chu nhanh chóng từ bên ngoài quay lại, chủ đề dừng lại ở đây.

Có lẽ là ánh mắt của Mạch Dĩnh Thi quá mức nóng bỏng, Giang Hành Chu vừa về đến đã nhạy bén nhận ra không đúng: "Các em sao thế?"

"Không, không có gì." Mạch Dĩnh Thi vội vàng đưa menu qua: "Bọn em đều đang đợi anh đó, nào, nhanh chọn món thôi."

"..."

Mạch Dĩnh Thi nghĩ về hạng mục chương trình của cô nàng, cơm nước xong xuôi là vội vàng rời đi.

Phong Tĩnh tạm thời không muốn trở về, sau khi tạm biệt Mạch Dĩnh Thi, cô đi dạo không mục đích trên đường. Trong lúc vô tình, đã đi tới bờ sông.

Cô dừng bước, nhìn ra phong cảnh phía xa. Gió thổi bay làn tóc cô, mang theo hơi lạnh mơn trớn gương mặt.

Giang Hành Chu vẫn luôn đi sau lưng cô: "Sao vẫn chưa về nhà?"

"Vừa ăn cơm xong, muốn tản bộ." Phong Tĩnh quay đầu nhìn về phía anh ấy: "Sao anh cũng chưa về đi?"

Giang Hành Chu nhíu mày: "Có phải mày có tâm sự không?"

Đầu ngón tay Phong Tĩnh cứng lại, cúi đầu nhìn về phía mũi chân: "Đâu có."

Giang Hành Chu "chậc" một tiếng, vẻ mặt mày còn muốn giấu giếm anh: "Có việc thì nói đi, anh có chê cười mày đâu."

"Đã nói không có mà." Phong Tĩnh nói qua quýt: "Anh cũng bận cả ngày rồi, không thì anh về trước..."

Còn chưa dứt lời, Giang Hành Chu đột nhiên lắc người một cái, trốn sau người cô.

"Anh làm gì thế?" Phong Tĩnh ngờ vực, vô ý thức ngẩng đầu.

Quán ven đường đằng trước, một bàn đặt gần bên lề đường, một đôi nam nữ trẻ tuổi đang xem mắt.

Người đàn ông đeo một cặp kính không gọng, nhìn rất nhã nhặn.

Nhà gái còn là người quen của Phong Tĩnh, đồng nghiệp cùng làm ở bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang, Tiết Hi.

Tiết Hi có khuôn mặt trẻ con, chột nhìn qua còn tưởng là học sinh cấp ba vừa tốt nghiệp, thường xuyên bị bệnh nhân coi là thực tập sinh.

Người đàn ông đeo kính hỏi: "Thế cô Tiết làm nghề gì?"

Tiết Hi kiệm lời: "Bác sĩ."

Người đàn ông đeo kính cười nói: "Ồ, bác sĩ tốt lắm đó, thế làm ở khoa nào? Bình thường có vội không?"

Tiết Hi: "Khoa hậu môn trực tràng."

Người đàn ông đeo kính bị sặc, bỗng nhiên ho khan: "Khụ khụ..."

"Không sao chứ?"

"Không sao không sao."

Người đàn ông đeo kính ổn định hô hấp, nở một nụ cười cứng đờ: "Cô Tiết... chuyện, chuyện này... tôi nghiêm túc suy nghĩ một lượt, cảm thấy chúng ta cũng không phù hợp lắm."

Ném ra một câu, anh ta cầm đờ của mình lên, đứng dậy chạy trốn chết.

"Anh Trương!"

Tiết Hi đứng dậy, nhìn bóng người chuồn rất nhanh của người đàn ông đeo kính, âm thầm thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Người thứ một trăm linh tám."

Cô xoay người, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Phong Tĩnh.

"Bác sĩ Phong?"

Phong Tĩnh chào hỏi: "Bác sĩ Tiết."

Tiết Hi chú ý tới Giang Hành Chu ở sau lưng cô: "Ra ngoài chơi với bạn trai?"

Phong Tĩnh cười nói: "Đây không phải là bạn trai tôi, là anh của tôi, hôm nay tới dọn nhà giúp tôi."

"À, vậy không làm phiền hai người."

Tiết Hi gật đầu với cô, rũ đầu rời đi, nhìn rất nhụt chí.

Sau khi chị ấy đi, Phong Tĩnh mới quay đầu nhìn về phía Giang Hành Chu ở sau lưng: "Anh trốn gì thế? Anh biết bác sĩ Tiết?"

Giang Hành Chu thò đầu ra, cũng hỏi: "Cô bác sĩ đó, em biết cô ấy?"

"Bác sĩ Tiết là bác sĩ điều trị thuộc khoa hậu môn trực tràng ở bệnh viện bọn em, đều là đồng nghiệp cùng một bệnh viện, sao em lại không biết?" Phong Tĩnh chẳng hiểu ra sao: "Nhưng mà, sao phản ứng của anh dữ dội thế?"

Dường như nghĩ đến điều gì, cô bỗng dừng nắm lấy tay Giang Hành Chu.

Giang Hành Chu trở tay không kịp: "Này này, mày làm gì đấy?"

Phong Tĩnh bắt mạch, như có điều suy nghĩ: "Có phải anh từng bị trĩ không..."

Lời mới nói một nửa đã bị Giang Hành Chu che miệng lại.

"Ừm ừm." Phong Tĩnh lườm anh ấy, ra hiệu cho anh ấy buông tay ra.

"Không biết nói chuyện thì đừng nói."

Giang Hành Chu đè thấp giọng, tiếng nói như nặn ra từ kẽ răng:
"Không được nói chuyện này cho người khác biết, mày đồng ý với anh thì anh mới buông tay. Đồng ý thì gật đầu."

Phong Tĩnh gật đầu, anh ấy buông lỏng tay ra.

Cô lại nguýt anh ấy một cái, trong lúc vô tình ngẩng đầu, lại vừa lúc đối diện với một ánh mắt.

Đôi mắt đen của người đó, sâu không thấy đáy.

Giang Hành Chu cũng chú ý tới tình huống trước mắt, nhìn qua.

"Ơ? Đằng trước xảy ra chuyện gì à?"

Cách đó không xa dừng mấy chiếc xe cảnh sát, phụ cận cũng kéo dây cảnh giới. Mấy nhân viên cảnh sát đang đứng bên ngoài dây cảnh giới, khuyên quần chúng muốn tiến lên vây xem quay lại.

Hơn một giờ trước, trung tâm chỉ huy nhận được cuộc gọi báo cảnh sát, báo trong lúc nhân viên thi công làm việc trong sông Giang Thành thì phát hiện một món đồ nghi ngờ là bom.

Sông Giang Thành vắt ngang qua trung tâm thương mại, hai bên là đường dành riêng cho người đi bộ, lưu lượng người đông, nếu là xảy ra nổ mạnh thì hậu quả sẽ không thể tưởng nổi.

Đội gỡ bom nhanh chóng chạy tới hiện trường xử lý.

Năm phút trước, món đồ đáng ngờ bị nghi là bom kia vừa được rời đi một cách an toàn.

"Chiều dài quả bom ước chừng một mét, ngòi nổ còn nguyên vẹn, quan sát sơ bộ thì nghi ngờ là bom trên không còn sót lại từ quá khứ." Sau khi Tần Tranh lên bờ, cởi đồ phòng hộ xong lại dặn dò: "Cứ chuyển đến khu kho cất giữ an toàn trước đã, rồi tiến hành giám định cụ thể và xử lý."

"Đã biết." Đội viên bên cạnh viết ghi chép.

Xử lý bom xong, sắc trời đã đen kịt.

"Đội trưởng Tần, lau mồ hôi trước đi." Giang Nhất Trình đưa một cái khăn mặt qua.

Tần Tranh nhận lấy khăn mặt, đi về phía xe chỉ huy, trên người hẳn anh toàn là mồ hôi, áo sơ mi mỏng mặc bên trong ướt đẫm hết cả, dính sát lên người.

Nhưng mà vừa ngước mắt, vừa hay nhìn thấy hai người đang đùa giỡn trên bờ.

Bước chân anh cứng đờ, dừng lại.

Hình như Phong Tĩnh có cảm giác, cô quay đầu lại, đối diện với ánh mắt của anh.

Cô đứng trước hàng rào bên bờ, hai người nhìn nhau từ xa cách bóng đêm dày đặc.

Trong giây lát ánh mắt chạm nhau, dường như toàn bộ thế giới đều trở nên yên lặng.

Ánh đèn và bóng đêm đan vào nhau, tạo thành một ranh giới giữa hai bọn họ, khoảng cách mấy bước ngắn ngủi, lại phảng phất biến thành hai đường thẳng song song không cách nào gặp nhau.

"Sao lại có nhiều cảnh sát thế, xảy ra án mạng gì à?" Giang Hành Chu cũng bu lại.

"Đi thôi, đừng hóng hót nữa, quay về đi." Phong Tĩnh thu hồi suy nghĩ, kéo nhẹ khóe miệng, thu hồi ánh mắt như thể không có hứng thú, lôi kéo anh ấy rời đi.

"Này này, chờ chút nào..."

Cô rời đi không chút nào lưu luyến, trong nháy mắt biến mất giữa biển người.

Gió đêm thổi qua thân thể ướt đẫm, lạnh đến tận xương tuỷ.

Tần Tranh đứng trước xe chỉ huy, vẻ mặt chẳng mấy sáng sủa.

Giang Nhất Trình đi đến, chen lời: "Này, đội trưởng Tần, hình như vừa rồi em nhìn thấy bác sĩ Phong."

Không chú ý tới vẻ mặt của anh, cậu ta lại chém thêm một đao: "Cái người đi cùng chị ấy là bạn trai của chị ấy à? Nhìn thì có vẻ là người thành công, bọn họ còn rất xứng."

Tần Tranh không đáp, vẫn không nhúc nhích.

Bên cạnh có đội viên chú ý tới sự khác thường của Tần Tranh, gọi một tiếng: "Đội trưởng Tần?"

Tần Tranh nhắm mắt lại, cực lực kiềm chế cảm xúc của bản thân. Anh kéo khóe miệng lên, tự giễu cười một tiếng. Mở mắt ra, vẻ mặt của anh đã khôi phục như thường: "Cả đội rút về."

Chương 6

Thời tiết mùa hè biến đổi thất thường, lúc chạng vạng tối vẫn là trời quang không mây, trong nháy mắt tầng tầng đã bao trùm bầu trời, giống như sắp mưa.

Cơn mưa này rốt cuộc vẫn rơi xuống sau khi Phong Tĩnh về tới nhà.

Ở một mình, cũng không có gì gò bó.

Bật đèn lên, cô ngồi xuống ghế sofa, tùy ý đá giày ra.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi dày đặc, trong phòng trống trải yên tĩnh, đèn huỳnh quang chiếu sáng cả căn phòng, cũng khiến trong phòng có vẻ càng hiu quạnh.

Loại hoàn cảnh này rất dễ khiến người ta nhớ về những hồi ức xưa cũ.

Cô tựa trên ghế sofa, suy nghĩ dần dần chạy xa.

Lớp băng trong vùng biển ký ức bắt đầu hoà tan, những ký ức trong quá khứ lại bắt đầu thức tỉnh, cô dần dần sa vào trong hồi ức.

Đột nhiên, điện thoại di động trong túi rung lên.

Lúc này Phong Tĩnh mới thoát ra khỏi loại trạng thái này, lấy điện thoại đi động ra nhìn.

Một tin nhắn Wechat xuất hiện trên giao diện màn hình khoá.

Giang Hành Chu: [Về tới nhà chưa? Tối thì cạ một tiếng.]

Giang Hành Chu: [Còn nữa, chuyện ngày hôm nay không được nói ra ngoài, bằng không thì em hiểu đó.]

Còn tặng kèm một cái meme "đe dọa cảnh cáo".

Phong Tĩnh nhếch miệng cười một tiếng, ấn mở khung chat, trả lời anh một chữ.

Phong Tĩnh: [CẶc.]

Lúc rời khỏi giao diện trò chuyện, cô nhìn thấy cái avatar đen nhánh của tài khoản "J" trên cửa sổ chat.

Sau khi thêm bạn, cô và cái cậu tên Giang Nhất Trình này hình như chưa từng nói qua một câu.

Như thế này hình như không ổn lắm, dù sao thì cô mới là bên sai.

Phong Tĩnh cân nhắc một lúc, ấn vào avatar của "J", gửi một tin nhắn sang.

Phong Tĩnh: [Chào cậu, tôi là Phong Tĩnh. Hai ngày nay tương đối bận nên không kịp liên lạc với cậu. Tôi rất xin lỗi về chuyện tối hôm đó. Sau khi cậu sửa xe xong thì báo cho tôi chi phí sửa chữa nhé, tôi chuyển khoản cho cậu.]

Đợi một hồi lâu, từ đầu đến cuối đối phương vẫn không trả lời.

Phong Tĩnh không đợi thêm nữa, đứng dậy đi vào phòng.

Sau khi tắm rửa xong, cô qua loa thu dọn một lát, ngồi xuống bàn sách, kéo ngăn kéo, lấy quyển nhật ký ra.

Lật đến một trang trống, cô đặt bút viết ngày tháng hôm nay.

Sau lần đầu gặp mặt, cô vẫn luôn không có ấn tượng tốt với Tần Tranh, loại tình huống này vẫn luôn tiếp tục đến khi... đúng rồi, là từ lúc nào... cô bắt đầu thay đổi ấn tượng về Tần Tranh?

Hình như là từ hôm đó nhỉ.

Sau vòng loại cuộc thi vật lý cấp ba, cô được chọn vào đội tập huấn vật lý của thành phố.

Địa điểm tập huấn là ở trường khác, ngày đầu tiên mới vừa lên lớp cô đã cảm giác bụng không thoải mái.

Đến giờ nghỉ giữa giờ, loại cảm giác khó chịu kia càng thêm mãnh liệt.

"Ngạc nhiên chưa, cá ướp muối cũng có thể lên bờ rồi?" Tần Tranh lười nhác tựa lưng vào ghế, nghiêng đầu nhìn cô, giọng đầy nhạo báng: "Chậc, hôm nay sao cậu ỉu xìu thế, chưa ăn sáng à?"

Cô trừng mắt lườm anh một cái, chẳng hiểu sao trong lòng rất bức bối, ngay cả lời trêu chọc của anh cũng chẳng buồn cãi lại.

Quá khó chịu.

Đột nhiên nhận ra có gì đó không đúng, Phong Tĩnh cứng người, vội vàng đứng lên: "Giúp tôi báo với giáo viên một tiếng, tôi đi toilet."

Cô ném ra một câu rồi vội vàng chạy về phía toilet.

Đi vào buồng riêng nhìn xem, trong lòng cô lộ bộ một tiếng. Không xong, thế mà lại tới tháng rồi, trên quần lót đã có vết tích rõ ràng.

Thế mà lại bị trước một tuần.

Trước đó Phong Tĩnh căn bản không nghĩ tới việc này, không có tí chuẩn bị nào.

Vừa lúc đang giữa hè, trên người cô mặc áo cộc, không có thứ gì để che.

Cô là nữ sinh duy nhất trong đội tuyển của trường trung học phổ thông số 1 thành phố Dương Giang, hơn nữa cô cũng không quen những nữ sinh khác trong trường, hình như không có ai có thể đến giúp cô.

Phong Tĩnh bỗng chốc chẳng biết làm sao.

Đi ra khỏi toilet thì đã vào tiết học. Cô lần nữa không dám quay về, chỉ có thể trốn vào trong phòng học bên cạnh.

Cô một thân một mình trốn trong phòng học, chỉ cảm thấy thời gian dường như bị kéo dài vô hạn, mỗi một phút mỗi một giây đều trôi qua cực kỳ gian nan.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Phong Tĩnh giật mình, bỗng nhiên ngáng đầu.

Cửa chỉ khép lại, cũng không khoá, trái tim cô bỗng bị bóp nghẹt.

Người kia lại không đẩy cửa ra, mà là đứng ở ngoài cửa hỏi: "Phong Tĩnh, cậu trốn trong đó làm gì?"

Là giọng của Tần Tranh.

Phong Tĩnh sửng sốt, chần chừ đi tới, kéo cửa mở ra một khoảng nhỏ: "Cậu... sao cậu biết tôi ở chỗ này?"

Tần Tranh quan sát cô: "Cậu không sao chứ?"

"Mặc kệ tôi, cậu mau đi đi." Phong Tĩnh không muốn nhiều lời với anh, cô chỉ muốn chờ tới khi tất cả mọi người đi hết rồi lại lặng lẽ quay về, chỉ ít không bối rối như này.

Ánh mắt Tần Tranh nhìn về phía cô, giống như phát hiện gì đó, hơi ngừng lại: "Cậu đợi tôi một lát."

Anh quay người đi.

Qua một lúc lâu Tần Tranh cũng chưa quay lại, Phong Tĩnh cho là anh đã trở về.

Cô mở cửa ra một khe nhỏ, muốn quan sát tình huống bên ngoài.

Đột nhiên, có tiếng bước chân truyền đến, cô vội vàng rút đầu về.

Rất nhanh sau đó, Tần Tranh xuất hiện ở trước cửa, gõ cửa một cái.

Anh đưa một cái túi nhựa màu đỏ qua khe cửa, bên trong dường như đựng gì đó.

Thấy cô còn thất thần không có phản ứng gì, anh lại thúc giục: "Cầm lấy mau."

Phong Tĩnh do dự nhận lấy, nhìn vào bên trong: "Đây là cái gì?"

Nhìn thấy thứ đồ đồ vật bên trong, giọng của Phong Tĩnh kẹt trong cổ họng: "Cậu đi đâu mua..."

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, Tần Tranh lại quay mặt đi, nhẹ giọng nói: "...Mau đi giải quyết cho tốt đi."

Thái độ của anh khác thường không giấu cợt cô, khiến Phong Tĩnh rất không quen.

Chỉ chốc lát sau, anh lại ném một cái áo khoác vào: "Cầm cái này buộc vào."

Cũng không biết anh lấy áo khoác ở đâu ra, nhưng Phong Tĩnh còn nhớ rõ, trên cái áo khoác đó có mùi chanh nhàn nhạt, rất dễ ngửi.

Khi đó lần đầu tiên cô cảm thấy, tên Tần Tranh này, hình như... cũng không tệ lắm nhỉ.

...

Hồi ức bị đánh gãy giữa chừng.

Cảm giác đau nhói trong tim rõ ràng đến lạ, Phong Tĩnh tự giấu cười một tiếng, viết một dòng lên trang nhật ký trống.

[Tần Tranh quả nhiên là đồ rắm thúi.]

*

Buổi sáng, mặt trời chói chang.

Chi cục công an thành phố Dương Giang, sân huấn luyện đội gỡ bom.

Đội gỡ bom đang tiến hành huấn luyện gỡ bom mìn.

Đội viên mới đến lén lút nhìn thoáng qua bóng lưng của Tần Tranh, quay đầu hỏi Giang Nhất Trình: "Anh Giang, dạo này đội trưởng Tần sao thế?"

"Lúc nghỉ giải lao, không phải đang nhìn điện thoại ngẩn người thì là nhìn lên trời ngẩn người, cũng không nói giỡn với mọi người."

"Anh cũng không rõ lắm." Giang Nhất Trình nói: "Chẳng qua gần đây đội trưởng Tần đúng là có hơi kỳ lạ, anh toàn cảm thấy..."

"Rảnh lắm à?" Đỉnh đầu vang lên giọng nói hờ hững, lại kèm thêm một chút uy nghiêm của Tần Tranh: "Hử?"

Giang Nhất Trình phản xạ có điều kiện, trong tay vang lên tiếng rảng rắc, một sợi dây bị cắt đứt. Trong nháy mắt, bột phấn màu trắng phun ra từ quả bom giả, phun đầy mặt cậu ta.

Cậu ta cắt nhầm dây.

"Đây là bom loại C-4, tốc độ nổ đạt tới 8km/s, sức nổ to lớn, trong nháy mắt có thể khiến tất cả mọi thứ tan thành tro bụi, nếu như trong cuộc gỡ bom chính thức thì chỉ sợ tất cả mọi người ở đây đều đã

nghèo rồi." Tần Tranh liếc quả bom giả trên tay cậu ta một cái, hời hợt, giọng điệu lại lộ ra mấy phần nghiêm túc.

Giang Nhất Trình nhìn về phía xác quả bom dán nhãn "C-4" trên tay: "Đội trưởng Tần, em..."

Đây là bom mô phỏng, chẳng qua bên trong không đựng thuốc nổ, mà là bột mì, một khi thao tác sai lầm thì sẽ bị phun bột mì đầy người.

Vết bột mì trên người và trên mặt các đội viên đội gỡ bom, đại biểu cho số lần bọn họ thất bại.

Tình trạng nhìn qua khá là thê thảm.

Tần Tranh lạnh nhạt nói: "Lúc huấn luyện, không cần làm chuyện không liên quan nếu không khẩn cấp."

"Tôi hi vọng mỗi một lần các cậu huấn luyện, cũng xử lý như đang ở hiện trường, mà không phải luyện tập thông thường." Ánh mắt của anh đảo qua mỗi người ở đây: "Chỉ cần cắt nhầm một sợi dây, cậu và con tin đều phải chầu trời."

"Rất xin lỗi, đội trưởng Tần, là do tôi không tập trung." Giang Nhất Trình hổ thẹn.

Tần Tranh không lên tiếng, lấy một quả bom mô phỏng từ bên cạnh qua, làm mẫu cho bọn họ xem.

Quả bom mô phỏng này là do đội viên mới đến vừa dùng để huấn luyện, thời gian đã bắt đầu tính, trên máy bấm giờ chỉ còn lại năm mươi tám giây.

Anh nói: "Đưa kéo cho tôi."

Giang Nhất Trình vội vàng đưa kéo qua, anh cậu ta nhìn sang máy bấm giờ, hơi sửng sốt: "Nhưng thời gian còn thừa chỉ còn ngần như thế..."

Tần Tranh cầm lấy kéo, không nói chuyện.

Anh đã cạy mở được xác ngoài, bắt đầu gỡ đường dây, một sợi, hai sợi, anh không do dự chút nào cắt một cái.

Đủ tỉnh táo, gọn gàng và linh hoạt.

Bốn mươi bảy giây.

Đội viên đang vây xem cảm thấy hồi hộp, trái tim cũng treo lên.

Bốn mươi giây,

Ba mươi giây,

...

Thời gian giảm bớt từng giây một.

Sáu giây...

Răng rắc, một sợi dây cuối cùng bị cắt đứt, chấm dứt đếm ngược.

Máy bấm giờ dừng lại ở số "6" nói cho tất cả mọi người ở đây một chuyện...

Bom được gỡ thành công.

Bài học gỡ bom run sợ lòng người, được Tần Tranh hoàn thành như một cuộc biểu diễn nghệ thuật phá giải đầy khéo léo.

Anh thả dụng cụ xuống, ánh mắt đảo qua từng người ở chỗ này: "Trong cuộc gỡ bom chính thức sẽ không cho các cậu nhìn thời gian. Trong lúc tháo gỡ bom thì mỗi một giây đều là đang đánh cược với tử thần."

Các đội viên đều im lặng.

"Buổi sáng học đến đây thôi, giải tán."

Tần Tranh lạnh nhạt nói ra một câu rồi quay người trở về văn phòng.

Đồng nghiệp thuộc bộ phận hành chính vừa lúc tới đưa tài liệu, nhìn thấy anh thì lên tiếng chào hỏi: "Đội trưởng Tần quay lại rồi à, bên trên vừa phát tư liệu xuống, tôi để trên bàn anh rồi nhé."

"Được, cảm ơn."

Tần Tranh đi đến trước bàn làm việc, rút tư liệu trên bàn ra.

Một tấm thẻ công tác cũng bị rút ra theo, rơi xuống đất.

Động tác của anh dừng lại, xoay người nhặt thẻ công tác lên rồi cầm trên tay.

Tần Tranh nhìn nét cười của Phong Tĩnh trên thẻ công tác, sa vào cảm xúc trong mắt.

Trái tim giống như bị sợi tơ quấn chặt, co rút từng chút một, đau khó nói lên lời.

Có tiếng chuông di động của ai đó vang lên, sự yên lặng trong văn phòng bị phá vỡ.

Là đồng nghiệp trong văn phòng.

"Ôi chao, xin lỗi xin lỗi."

Đối phương vội vàng cầm điện thoại ra ngoài nghe.

Chuông điện thoại di động là một bài hát nổi tiếng rất thịnh hành dạo gần đây: "Em cứng rắn như thế, đi về phía lý tưởng của bản thân, mà anh chỉ có thể, càng lúc càng xa..."

Tần Tranh nhét thẻ công tác vào trong túi, khước miệng nhếch một cái, vô cùng tự giễu.

*

Sáng sớm, ánh nắng đẩy ra màu đen trên bầu trời, vấy lên ngọn cây.

Phong Tĩnh dậy sớm như thường lệ, đến phòng khoa trước nửa tiếng để làm công tác chuẩn bị.

"Bác sĩ Phong, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng."

Chào hỏi với đồng nghiệp dọc đường, Phong Tĩnh đi vào phòng khám của bản thân, thay áo blouse trắng.

Đến tám giờ, phòng khám của bệnh viện bắt đầu mở khám.

"Bà ơi, tình trạng cơ thể của bà thực ra cũng không phức tạp. Sở dĩ sẽ bị đau đầu là bởi vì bà bồi bổ quá mức. Bà không cần lo lắng quá đâu, bình thường chú ý ẩm thực là được rồi."

Phong Tĩnh kiên nhẫn giải thích cho người bệnh: "Canh bổ tuy tốt nhưng phải uống canh tùy theo chứng bệnh mới có thể đạt đến hiệu quả bổ dưỡng. Bà là thể chất đàm thấp*, không thích hợp bồi bổ quá mức. Cháu ví dụ thế này nhé, giống như trong người bà có một đốm lửa, canh bổ giống như dầu ấy, rót vào trong người, đây không phải là thêm dầu vào lửa, cháy càng to à?"

*Chứng đàm thấp (đàm ẩm): Chứng đàm do các chức năng tạng phủ bị rối loạn hoặc hư tổn.

Người bệnh là một bà cụ bảy mươi tuổi, nghe lời giải thích của Phong Tĩnh xong thì gật đầu suy tư: "Bác sĩ Phong, cháu vừa giải thích như vậy là bà hiểu ngay."

"Cháu điều trị cho bà nửa tháng, bà cũng cảm thấy khoẻ khoắn hơn trước nhiều." Về mặt bà cụ đầy cảm kích: "Cảm ơn cháu nhé, bác sĩ Phong."

Phong Tĩnh cười cười: "Không có gì đâu bà."

Người bệnh nhân này vừa đi, hệ thống xếp hàng đã kêu số của người bệnh tiếp theo.

Người đi vào là một chú mặt mũi thật thà tầm ba bốn mươi tuổi. Chú ấy chống gậy, khập khiễng đi vào.

"Chào bác sĩ." Chú ngồi xuống, hơi mất tự nhiên.

"Chú là Vương Hạo Quang ạ?" Phong Tĩnh đối chiếu tin tức trên bệnh lịch, ra hiệu cho chú ấy vươn tay.

Cô vừa giơ tay bắt mạch, vừa thăm hỏi theo thường lệ: "Chú cảm thấy không thoải mái chỗ nào?"

Chú ấy vươn tay, nói: "Gần đây chú cảm thấy đùi rất đau, lúc nào cũng đau, chạm vào một cái là đau, chú cũng không dám đè vào. Lúc trước uống thuốc giảm đau còn có thể nhịn một tý, hôm nay thực sự không nhịn nổi nên mới đến khám xem."

Phong Tĩnh bắt mạch, phân tích tình trạng thân thể của chú ấy, trong lòng lại cảm thấy là lạ: "Bị từ bao giờ ạ?"

Chú ấy nghĩ nghĩ: "Một tháng trước thì phải."

Phong Tĩnh khó hiểu: "Thế chú, chú từng có tiền sử bị bệnh không? Hay là, trước kia có từng bị ngoại thương ạ?"

"Ôi chao! Bác sĩ cháu giỏi thật đó! Đúng là trước kia chú từng bị thương."

Chú ấy hơi ngạc nhiên: "Chú làm công nhân nổ mìn trong mỏ đá, một tháng trước, đồng nghiệp của chú sơ xuất dẫn nổ ống mìn, vừa lúc

chú đứng bên dưới chỗ đó, bị vụ nổ lan tới ngắt tại chỗ. Sau khi chú tỉnh lại đã được đưa đến bệnh viện. Lúc ấy bác sĩ cấp cứu kiểm tra xong nói không có vết thương trí mạng, bôi ít thuốc cho chú, băng bó mấy lần xong thì chú về nhà. Lúc đó cảm thấy chân có hơi đau, chú còn tưởng là bởi vì bị thương do xung kích từ vụ nổ, qua một thời gian là ổn, không nghĩ tới vẫn luôn đau tới giờ."

Phong Tĩnh hỏi: "Lúc đó bác sĩ không làm kiểm tra kỹ càng cho chú à?"

"Có, hôm đó muộn quá, anh ta bảo ngày hôm sau lại đi chụp CT làm kiểm tra."

"Thế hôm sau chú có đi không?"

"Không, đây không phải là cảm thấy quá phiền phức hay sao? Hơn nữa sau khi chú về nhà cũng không cảm thấy có chỗ nào lạ, hiện tại vết thương cũng khỏi rồi, chỉ là chân hơi đau." Chú ấy nói: "Bác sĩ, cháu cứ kê cho chú mấy liều thuốc đông y điều trị một thời gian là được rồi. Vợ chú nói chắc chắn là do nằm nửa tháng trong nhà, không vận động, mắc bệnh thấp khớp tuổi già."

"..."

Phong Tĩnh im lặng một lát, nói: "Thân thể của chú còn rất khoẻ mạnh."

Chú ấy thúc giục nói: "Ồi dào, bác sĩ, cháu cứ kê cho chú ít thuốc đi, lát nữa chú còn phải đi làm, muộn thêm chút nữa sẽ bị ông chủ mắng."

Phong Tĩnh ngẫm nghĩ một hồi, nói: "Thế này đi, cháu viết cho chú mấy liều thuốc điều trị thân thể trước đã."

Cô không yên lòng, sau khi viết đơn thuốc xong lại căn dặn nói: "Nếu có thời gian thì chú vẫn nên đi chụp X quang đi."

"Được được, chú biết rồi." Ngoại miệng thì chú ấy đồng ý, lại rõ ràng không để trong lòng.

Chờ chú ấy rời đi, cô lại cảm thấy không ổn, thừa dịp khoảng thời gian trống hệ thống chưa gọi số, cô gọi điện thoại cho bác sĩ khoa khác: "Chủ nhiệm Vu có ở đó không? Tôi là Phong Tĩnh khoa đông y."

"Bên tôi có một bệnh nhân, muốn tìm anh tìm hiểu tình huống một chút."

"Tên Vương Hạo Quang, nam, bốn mươi năm tuổi, một tháng trước công nhân mỏ đá thao tác sơ xuất, chú ấy bị thương vì nổ mìn, được đưa đến bệnh viện cấp cứu trong ngày, đúng."

"Được, làm phiền anh."

Chương 7

Cúp điện thoại, Phong Tĩnh lại mở bệnh án của Vương Hạo Quang ra, tính toán đờn lát nữa lại nhìn kỹ xem.

Chú ấy nói rằng đùi đau đớn khó nhin, đau ở chỗ cố định, từng có ghi chép bị ngoại thương rõ ràng, theo lẽ thường thì hẳn là bệnh trạng tắc nghẽn mạch máu. Ban đầu cô suy đoán là do kinh mạch không thông, nhưng bệnh trạng khi bị tắc nghẽn máu thì mạch tượng phần lớn trầm trệ hoặc kết đại*, màu lưỡi đỏ sậm.

*Kết đại: Chỉ tình trạng nhịp mạch thất thường, chậm và không đều.

Mà mạch tượng của chú ấy trơn trượt, màu lưỡi đỏ, ban lưỡi vàng và dính, trên bề mặt lưỡi không có vết ứ, dưới lưỡi cũng không có hiện tượng giãn tĩnh mạch, không giống như bị nội thương lắm, ngược lại thể hiện cơ thể bị nóng trong.

Cho nên nàng cô mới để ý tới chuyện này.

Hệ thống xếp hàng tiếp tục gọi số.

Cho đến trưa, Phong Tĩnh khám gần bốn mươi bệnh nhân.

Có nhân viên văn phòng đau bụng suốt một tuần mới đến bệnh viện khám, có nam nữ lớn tuổi muốn có đứa con thứ hai nên tới đây điều dưỡng trước, có học sinh tiểu học mỗi ngày lên lớp đều mặt ủ mày chau, có sinh viên đến đây điều trị kinh nguyệt không đều...

Còn có một bà mẹ khẳng khẳng rằng con gái của mình chỉ đau bụng chứ không phải mang thai.

Phong Tĩnh bắt mạch cho cô bé, không hề nói gì, chỉ khéo léo đề nghị hai người chuyển sang khám phụ khoa.

Nhưng nghe lời Phong Tĩnh nói xong bà mẹ kia lại cố gắng tranh luận: "Bác sĩ, con gái của tôi chỉ bị đau bụng bình thường, cô xem rồi kê cho nó thuốc trị đau bụng là được..."

Phong Tĩnh kiên quyết từ chối: "Trong tình huống này tôi không thể kê thuốc cho con gái chị được. Tốt nhất là chị mang con gái... đi kiểm tra kỹ càng đi."

Lúc này người phụ nữ thay đổi sắc mặt, cảm xúc trở nên kích động: "Cô nói bậy bạ gì vậy! Bắt mạch sao có thể kiểm tra ra mang thai được? Đây không phải là trò gạt người à? Con gái của tôi ngoan như thế, nghe lời như thế, sao lại làm ra chuyện như vậy? Có phải cô đang gạt người không?"

Người phụ nữ nói xong lại đẩy con gái mình một cái: "Mày đứng đấy làm gì, nói chuyện xem nào! Mày nói đi!"

Cô bé lão đảo một cái xuýt nữa thì té ngã, cô bé vẫn luôn đứng trơ ra đó, mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch, cũng không dám nói chuyện. Cô bé mặc đồng phục của một trường trung học phổ thông chuyên nào đó.

Phong Tĩnh vội vàng đứng dậy khuyên can: "Chị này, xin chị hãy bình tĩnh."

"Chắc chắn là nhầm! Máy người bác sĩ các người chỉ biết gạt người! Chúng ta đi!"

Người phụ nữ hất tay Phong Tĩnh ra, lườm cô một cái rồi mạnh mẽ lôi con gái rời đi.

Ầm! Cửa bị hất mạnh ra.

Nhưng chỉ chốc lát sau, ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng kêu cuồng loạn của người phụ nữ: "Sao mà không nghe lời thế chứ! Sao lại không nghe lời! Ngày nào mẹ cũng vất vả làm việc kiếm tiền tạo điều kiện cho mà đi học, mà lại làm ra chuyện mất mặt như thế này... Mà cố ý khiến mẹ mất mặt đúng không? Mà nói chuyện đi, nói chuyện đi, sao không nói lời nào!"

Chẳng mấy chốc, sự cuồng loạn lại biến thành tiếng khóc áp lực...

Phong Tĩnh yên lặng thở dài.

Trong bệnh viện nhân sinh muôn màu, chính là như vậy.

Mười hai giờ trưa, tạm kết thúc khám bệnh buổi sáng, toà nhà khu khám bệnh quay về yên tĩnh.

Thời gian nghỉ trưa ngắn nên Phong Tĩnh cũng không định về nhà.

Cô tới nhà ăn của bệnh viện cơm nước xong xuôi xong thì quay về phòng nghỉ của khoa nghỉ ngơi một lát.

Chưa ngủ được bao lâu đã bị tiếng thông báo liên tiếp của điện thoại đánh thức.

Sau khi Phong Tĩnh tỉnh lại, điện thoại trong túi lại rung lên mấy lần mới ngừng lại.

Cô đi tới bồn rửa tay rửa mặt, khiến bản thân tỉnh táo hơn, lúc này mới lấy điện thoại di động trong túi ra.

Mấy tin nhắn mới hiển thị trên giao diện màn hình khoá.

Là tin nhắn thoại do mẹ Phong gửi tới.

Trong phòng có những đồng nghiệp khác đang nghỉ ngơi, Phong Tĩnh xoay người đi ra ban công.

Chống khuỷu tay lên hàng rào, cô ấn mở tin nhắn thoại.

Giọng nói của mẹ Phong vang lên trong gió: "Tĩnh Tĩnh, con thêm bạn với cậu trai mẹ gửi con chưa? Là cái cậu làm ở xí nghiệp nhà nước ấy."

Tin nhắn tiếp theo: "Sao mẹ cậu ấy nói với mẹ là con còn chưa liên hệ với cậu ấy nhỉ?"

"Con làm thế này có phải không tốt lắm không, người ta sẽ cảm thấy con không lễ phép đấy."

Phong Tĩnh sớm đã quên bém mất chuyện này, bị mẹ Phong nhắc nhở, lúc này mới nhớ tới có một chuyện như thế.

Cô hít sâu một hơi, ấn gửi tin nhắn thoại: "Mẹ, đều là người trưởng thành rồi, chỉ vì một chuyện nhỏ mà đi mách với người lớn nhà người ta, cũng có phải học sinh tiểu học đâu, mẹ không cảm thấy bản thân người này đã rất không đáng tin cậy rồi hả?"

Nhận được câu trả lời này, mẹ Phong cũng không gửi tin nhắn thoại mà trực tiếp gọi điện thoại đến.

"Con nhóc này, nói gì vậy chứ?"

"Con xem con đi, người bằng tuổi con thì con người ta cũng bắt đầu học đi rồi. Đàn ông đầy đường mà sao ngay cả người yêu con cũng không tìm được?"

Phong Tĩnh cãi lại ý của bà theo suy nghĩ của bà: "Mẹ, theo ý mẹ thì chỉ cần con tìm được bạn trai thì tùy tiện kéo một người đàn ông trên đường cũng không có vấn đề gì hả?"

Mẹ Phong bỗng chốc ghen lời, qua một lúc lâu mới nhỏ giọng thầm thì: "Thế thì cũng không đến mức, coi như không phải công chức thì chí ít cũng phải có công việc đảng hoàng chứ, tốt xấu gì con cũng thuộc biên chế."

Phong Tĩnh cực kỳ cạn lời: "Mẹ, mẹ gọi con vào lúc này chỉ là vì nói chuyện này thôi à?"

Mẹ Phong nói sang chuyện khác: "Ôi chao! Nói ra thì cậu trai kia còn rất hài lòng về con, con mau thêm bạn nói chuyện với người ta đi."

Bà còn nói: "Mẹ không có ý gì khác cả, chỉ là bảo con có rảnh thì nói chuyện với người ta, quen biết thêm nhiều bạn cũng không tồi."

Phong Tĩnh cũng không muốn tiếp tục đề tài này, nói một cách rất dứt khoát: "Nhưng dạo gần đây công việc của con rất bận, không có thời gian nói chuyện phiếm với người khác. Không nói nữa, đồng nghiệp tới tìm con, con cúp trước đây."

Cô lấy bừa một cái cốc rồi cúp điện thoại.

Ngẩng đầu, nhìn về phương xa.

Cô đã dọn ra ngoài ở, nhưng mẹ vẫn không buông tha.

Đến khi nào những tháng ngày như này mới kết thúc đây?

*

Phong Tĩnh chẳng có tí hứng thú nào với cái gọi là xem mắt.

Sau cuộc điện thoại kia, cô lại lần nữa vớt những lời nhắn nhủ của mẹ ra sau đầu.

Trong nháy mắt đã tới thứ sáu, chiều hôm đó cô có ca trực tại phòng khám.

Chiều thứ sáu, người đến khám bệnh cũng nhiều, Phong Tĩnh bận đến đầu vầng mắt hoa.

Đến hơn bốn giờ chiều, đấng sau vẫn còn bảy tám số.

"Mời Trương Y Y tới phòng khám số sáu, mời Trương Y Y tới phòng khám số sáu..."

Vừa gọi một số, cửa phòng bỗng bị người mở ra.

Đẩy rất vội vàng.

Cô gái vừa được gọi số vừa muốn bước vào thì một người đàn ông tuổi trẻ đột nhiên xuất hiện, xô cô ấy sang một bên.

Vừa vào cửa, người đàn ông trẻ tuổi đã hét to: "Bác sĩ, mẹ tôi bị đau đầu, cô mau tới kiểm tra cho bà ấy!"

Cô gái bị đẩy ra lảo đảo một cái mới đứng vững được, lập tức không vui nhíu mày: "Anh này, hiện tại gọi tới số của tôi, xin anh đừng chen ngang."

Người đàn ông trẻ tuổi nghiêng đầu nhìn sang, không vừa lòng nói: "Cái gì chứ, cô không thấy là mẹ tôi đang rất khó chịu hay sao?"

Cô gái kia phản bác: "Tới khám bệnh ai không khó chịu? Tôi xếp hàng một tiếng, anh chen ngang thế này rất quá đáng."

Một người phụ nữ trung niên ước chừng năm mươi tuổi vênh mặt nói: "Người bên trong là con dâu tương lai của tôi, tôi chen hàng thì làm sao?"

"Con dâu tương lai thì làm sao hả? Chuyện gì cũng phải bàn thứ tự đến trước và sau chứ, có quan hệ thì ghé gớm à?" Cô gái kia không phục, nói lý với bà ta: "Hơn nữa bà nhìn có chỗ nào giống khó chịu đâu? Cứ chờ một lát thì không được à?"

Cô gái kia nhìn qua có vẻ vừa bước chân ra xã hội, trẻ tuổi nóng tính, tính tình cũng bốc đồng, trực tiếp tranh cãi với hai mẹ con này.

Nghe thấy tiếng tranh chấp truyền đến từ ngoài cửa, Phong Tĩnh vội vàng đứng dậy đi đến ngoài cửa: "Ai là Trương Y Y?"

Người đang cãi vã ngoài cửa dừng lại.

Cô gái kia sừng sốt một lát, sau đó kịp phản ứng, vội vàng giơ tay lên nói: "Tôi, là tôi."

"Vào đi, không cần làm lỡ thời gian của người bệnh đằng sau."
Phong Tĩnh nhẹ giọng nói, lại bổ sung một câu: "Nhớ đóng cửa lại."

Nói xong thì quay người về phòng khám.

Trên mặt cô gái kia lộ ra nụ cười chiến thắng, đặc ý nhìn người đàn ông trẻ tuổi và người phụ nữ trung niên một cái rồi đuổi theo bước chân của Phong Tĩnh.

"Chờ đã!"

Người đàn ông trẻ tuổi hô lên một tiếng, tiến lên một bước chặn đường đi của Phong Tĩnh.

Anh ta nhếch môi, chủ động tự giới thiệu: "Bác sĩ Phong, anh là Hứa Ứng Tuấn, dì Chu hẳn là đã kể với em về anh rồi."

Động tác của Phong Tĩnh hơi ngừng lại.

Chu là họ của thái hậu nhà cô, hoá ra đây chính là đối tượng xem mắt mà thái hậu giới thiệu?

Trong lòng Phong Tĩnh hiểu ra, trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh: "Anh Hứa đúng không? Bây giờ còn chưa gọi đến số của hai người, làm phiền đi ra ngoài chờ trước. Nếu như chưa đăng ký thì mời đi đăng ký trước."

Nụ cười trên mặt Hứa Ứng Tuấn cứng đờ, sắc mặt hơi không nhịn được, nhắc nhở như cảnh cáo: "Bác sĩ Phong, đây chính là mẹ của anh!"

"Anh Hứa, tôi không biết anh. Kể cả có quen thì cũng mời anh đăng ký xếp hàng, xin hãy tuân thủ quy định của bệnh viện." Giọng nói của Phong Tĩnh rất lạnh nhạt, duy trì sự khách sáo và xa cách thích hợp.

Vẻ mặt của Hứa Ứng Tuấn càng khó coi: "Chẳng lẽ dì Chu chưa nói với em về anh à? Chúng ta..."

Phong Tĩnh ngắt lời: "Anh Hứa, xin anh tự trọng, còn nữa, đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm."

Mặt Hứa Ứng Tuấn không nhận được đả bưng: "Em, em có ý gì?"

"Thái độ của cô kiểu gì thế?" Mẹ Hứa Ứng Tuấn cũng la lên: "Đây là thái độ đối xử của cô với người lớn à?"

Phong Tĩnh nói: "Mặc dù không biết mẹ tôi nói gì khiến hai người sinh ra hiểu lầm. Nhưng rất xin lỗi, tôi không có ý định phát triển gì với anh."

Dường như Hứa Ứng Tuấn cảm thấy mất mặt, thẹn quá hoá giận: "Thái độ của cô đối với người bệnh là như thế này à? Coi chừng tôi khiếu nại cô!"

"Thế anh đi khiếu nại đi." Về mặt Phong Tĩnh bình tĩnh: "Chỗ này có camera, xảy ra chuyện gì đều quay được rõ ràng rành rành."

"Nhưng bây giờ, xin anh đừng ảnh hưởng tới bệnh nhân của tôi khám bệnh."

Cô quay người rời đi.

Hứa Ứng Tuấn luống cuống, vươn tay muốn kéo áo Phong Tĩnh: "Từ từ, cô không được đi! Kiểm tra cho mẹ tôi trước đã!"

"Này, bác sĩ Phong, cẩn thận!" Cô gái đứng bên cạnh kính ngạc kêu lên.

Nhưng đã không kịp tránh...

Đúng lúc này, một bóng hình cao lớn chắn trước mặt cô, ngăn Hứa Ứng Tuấn lại.

Chương 8

Giống như là một bức tường kiên cố, không gì phá nổi, ngăn cản tất cả mưa gió và nguy hiểm.

Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn người trước mặt, kinh ngạc: "Tần... đội trưởng?"

Tần Tranh nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt lạnh lùng đầy châm biếm: "Không nghĩ tới đầu năm nay còn có người không biết xấu hổ như vậy, mạo nhận làm người quen của bác sĩ không thành thì muốn động tay đánh người."

Hứa Ứng Tuấn suýt nữa lao lên: "Anh, anh nói cái gì? Con mắt nào của anh thấy tôi muốn đánh người hả?"

Tần Tranh không để ý tới anh ta, anh quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh, lạnh nhạt nói: "Cô đi vào khám cho bệnh nhân trước đi."

Phong Tĩnh gật đầu, nhanh chóng nhìn về phía cô gái kia: "Đi theo tôi."

Cô gái kia cũng kịp phản ứng, đuổi theo sát bước chân của Phong Tĩnh.

Hứa Ứng Tuấn muốn đuổi theo nhưng bị Tần Tranh cản lại, nhìn cửa phòng khám nhanh chóng đóng lại.

Anh ta vừa định nổi giận, nhưng đối mặt Tần Tranh cao hơn anh ta gần một cái đầu thì lại không dám lỗ mãng.

Hứa Ứng Tuấn đè nén cơn giận, trừng anh: "Anh là ai? Có quan hệ gì với Phong Tĩnh?"

"Tôi có quan hệ gì với cô ấy?" Tần Tranh hững hờ cười một tiếng, giống như là mỉa mai, anh không trả lời vấn đề này, chỉ nói một cách lạnh lùng: "Tôi chỉ không vừa mắt hành động của anh."

Hứa Ứng Tuấn tức giận: "Vậy là anh đang xen vào việc của người khác!"

Tần Tranh nhíu mày: "Xen vào việc của người khác? Không, hành động này của tôi gọi là làm việc nghĩa."

"Đó là bạn gái của con trai tôi!" Mẹ Hứa nhìn thấy con trai mình yếu thế hơn thì vội vàng đứng dậy, chỉ vào anh to giọng nói: "Bọn họ cãi nhau, liên quan gì tới người ngoài như cậu?"

Tần Tranh dường như nghe thấy chuyện cười gì, bật ra một tiếng cười ngắn ngủi: "Bằng vào một cái miệng là có thể trèo kéo quan hệ linh tinh à?" Anh nhíu mày lại, cực kỳ vô lại: "Vậy tôi nói tôi là ông nội của con trai bà, có phải bà nên gọi tôi là bố không?"

Mẹ Hứa lập tức nổi giận, nhưng chạm tới ánh mắt của Tần Tranh thì lại bị dọa lùi lại trong nháy mắt.

Đó là một đôi mắt như thế nào? Rõ ràng anh đang cười, nhưng ánh mắt này lại không có tí nhiệt độ nào, giống như sông băng dưới vực sâu, lạnh lẽo thấu xương, cực kỳ dọa người.

Lời bà ta vừa muốn phun ra khỏi miệng bị nghẹn về trong nháy mắt, chỉ muốn co đầu rụt cổ trốn sau lưng con trai mình.

Mặt Hứa Ứng Tuấn nghẹn thành màu gan lợn: "Anh, anh, anh đừng ngậm máu phun người! Tôi, chúng tôi mới không trèo kéo quan hệ linh tinh, chúng tôi đã đạt được sự công nhận của người nhà cô ấy, thế cũng chưa tính là thật à?"

"Nhưng vừa rồi tôi rõ ràng nghe thấy bác sĩ Phong đã từ chối anh, là anh cứ không ngừng quẩn luyến cô ấy. Hơn nữa..." Tần Tranh dừng lại,

mặt không biểu tình: "Bác sĩ Phong đã có bạn trai."

Hứa Ứng Tuấn bỗng cảm thấy không khí xung quanh bị đè nén, toàn thân cứng đờ, lại phản xạ có điều kiện: "Cô ấy có bạn trai? Không thể nào! Mẹ của cô ấy có nói vậy đâu."

Tần Tranh nói: "Bạn trai của bác sĩ Phong là người thành công, rất ưu tú, tôi đã gặp rồi."

"Cô ấy và bạn trai..." Anh cười nhạt một cái, nhưng giọng nói chẳng có tí hơi ấm nào: "Tình cảm cũng rất tốt."

Anh lại lạnh nhạt liếc qua: "Cho dù các người muốn chen ngang khám bệnh cũng không cần nói dối như vậy, bôi xấu thanh danh của người khác."

"Tôi không..."

Hứa Ứng Tuấn há to miệng, còn muốn tranh luận, mẹ Hứa lại trực tiếp nằm xuống sàn, la lối khóc lóc lăn lộn: "Đánh người rồi, có người muốn đánh người rồi! Muốn đánh chết bà già này. Mọi người mau tới phân xử đi!"

Tần Tranh nhìn mẹ Hứa đang nằm trên đất từ trên cao xuống, dù bận vẫn ung dung mà nói: "Cần tôi báo cảnh sát giúp bà không? Đồng nghiệp của tôi đang ở dưới lầu, tôi có thể tiện thể mời cậu ta đi lên một chuyến."

"Cậu là..."

Hứa Ứng Tuấn bỗng nhiên kịp phản ứng, lập tức sợ hãi: "Mẹ, nếu không chúng ta đi về trước đi."

Mẹ Hứa không chịu: "Về cái gì, đánh người còn có lý à."

Tần Tranh nhìn qua, không chút để ý nhếch môi: "Không phải thích phân xử sao, vậy lại mời lãnh đạo của đơn vị anh tới, chúng ta phân

xử ngay mặt."

Ánh mắt kia mang theo lực uy hiếp vô hình và cảm giác áp bách.

Tim Hứa Ứng Tuấn đập mạnh một nhịp, vội vàng kéo mẹ Hứa dậy, nhỏ giọng khuyên: "Mẹ, mẹ, đừng tranh cãi nữa, anh ta là cảnh sát. Đạo này con đang bình xét chức danh*, lúc này không thể..."

*Bình xét chức danh: Sau khi nhân viên chuyên môn kỹ thuật đã thông qua chứng nhận chức danh nghề nghiệp sơ cấp và trải qua một thời gian công tác có thể xin xét lên bằng trung cấp hoặc cao hơn thông qua việc học tập, nộp tài liệu đánh giá và thông qua một số bài kiểm tra.

Mẹ Hứa không cam lòng bò từ dưới đất dậy, trước khi đi còn lườm Tần Tranh một cái đầy dữ tợn rồi mới bắt đắc dĩ để con trai lôi đi.

"Cái thứ gì! Có bạn trai rồi sao còn chạy ra xem mắt, lãng phí thời gian của chúng ta."

Mẹ Hứa vừa đi vừa hùng hù hỏ hỏ, giọng xuyên qua cả tầng lầu, Hứa Ứng Tuấn cũng cảm thấy mất mặt. vội vàng lôi kéo mẹ mình vào thang máy.

Lúc cửa thang máy đóng lại, bà ta vẫn còn đang la hét: "Mẹ đã bảo con đi kiểm tra cô ta từ trước rồi, đây còn không phải là kiểm tra ra vấn đề rồi à? Mẹ biết ngay mà, đũa con gái đó trông dáng dấp thế kia, nhìn qua là biết ngay chả phải loại con gái tốt lành gì..."

Tần Tranh nhìn theo hướng hai người rời đi, nụ cười trên môi vụt tắt, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Không để ý tới ánh mắt chung quanh, đi sang bên cạnh ngồi xuống.

Hành lang khôi phục yên tĩnh, người xem náo nhiệt cũng tản ra.

Lại qua hơn mười phút, cửa phòng khám mở ra.

"Cảm ơn bác sĩ!"

Giọng nói biết ơn của cô gái kia truyền ra, cô đi ra phòng khám, hệ thống lại bắt đầu gọi tên...

Tiến người bệnh cuối cùng của hôm nay đi, đã qua sáu giờ.

Phong Tĩnh tắt máy tính, đuổi người định tan tầm.

Cô ngẩng đầu, lại phát hiện Tần Tranh còn đứng ở bên ngoài phòng.

Mấy phòng khám bên cạnh đã tắt đèn, trên hành lang chỉ còn lại vài người, lối đi nhỏ vắng lặng, chỉ còn lại mùi thuốc sát trùng. Đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu vẫy xuống những tia sáng lạnh lẽo, khiến bóng người anh trông đặc biệt cô đơn hiu quạnh.

Phong Tĩnh do dự vài giây, vẫn đứng dậy đi ra ngoài. Cô gõ cửa một cái, kéo sự chú ý của anh: "Đội trưởng Tần, anh cũng tới khám bệnh à?"

Tần Tranh ngẩng đầu, hơi nhú mày, cất bước đi về phía cô: "Không phải, tôi có một thứ phải trả cho cô."

"Đồ của tôi?" Phong Tĩnh thắc mắc.

Tần Tranh lấy ra một tấm thẻ công tác từ trong túi, đưa qua: "Đây là của cô đúng không?"

Phong Tĩnh nhìn thẻ công tác trên tay anh, nao nao.

Đây là thẻ công tác trong đoàn y tế gìn giữ hoà bình của cô.

Cô nhớ lại, hẳn là hôm cô về nước bị rơi trên máy bay.

Sau khi chuyện hôm đó được giải quyết, phía sân bay sắp xếp chuyển bay mới đưa họ đến Bắc Kinh, thẳng đến lúc trở lại Bắc Kinh cô mới mới phát hiện không thấy thẻ công tác đâu.

Về sau cảm thấy mất thì thôi, mặc dù đáng tiếc nhưng cũng không đi tìm nữa.

Dáng vẻ Tần Tranh nhàn tản, cũng rất tùy ý: "Lần trước lúc quét dọn hiện trường tìm thấy dưới ghế trên máy bay. Tôi không biết cách liên lạc của cô, chỉ có thể tới bệnh viện tìm cô."

Phong Tĩnh nhận lấy thẻ công tác, cười nói: "Hoá ra là được anh nhật, làm phiền anh đưa tới, cảm ơn."

"Không cần khách khí."

Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía anh, hỏi: "Đội trưởng Tần cố ý đến ư?"

Tần Tranh không thừa nhận, chỉ nói hời hợt: "Không phải, tôi đến bệnh viện khám bệnh với đội viên, đưa thẻ công tác chỉ là thuận tiện thôi."

Phong Tĩnh lại hỏi: "Ồ, thế đội viên của anh đâu?"

Mặt Tần Tranh không biến sắc: "Cậu ấy còn có việc, khám bệnh xong bắt xe về rồi."

"Thật à?"

Tất cả đều là nói dối.

Phong Tĩnh lạnh lùng chế giễu một tiếng trong lòng: Lời anh nói, một chữ cô cũng không tin.

Tần Tranh còn nói: "Nếu đồ đã đưa tới, vậy tôi trước..."

Phong Tĩnh nhét thẻ công tác vào túi, ung dung cười một tiếng: "Đội trưởng Tần, buổi tối có rảnh không? Tôi mời anh ăn cơm nhé."

Cô nói ra câu này cực kỳ tự nhiên, giống như đang nói một đề tài bình thường như thể hôm nay thời tiết rất đẹp, lại khiến Tần Tranh thoáng giật mình.

Sự hứng hờ và nhàn tản lười biếng trong giọng nói tan đi, anh nhắc mí mắt, giống như đang xác nhận: "Bác sĩ Phong... muốn mời tôi ăn cơm?"

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, nói rất thản nhiên: "Đừng hiểu lầm, chỉ là tôi không muốn nợ ơn người khác."

"Thế bạn trai cô đâu?" Vẻ mặt Tần Tranh chẳng thay đổi gì, nhìn thẳng cô, trong mắt chứa chút cảm xúc khó hiểu: "Anh ta sẽ không để ý sao?"

"Hửm?"

Phong Tĩnh nhìn anh, dường như rất khó hiểu: "Sao lại phải để ý?"

"Vậy được thôi."

Tần Tranh đối diện với cô mấy giây, lại quay về dáng vẻ thản thờ kia: "Nếu bác sĩ Phong đã muốn mời tôi ăn cơm, thế thì tôi..."

Dừng lại.

"Từ chối thì bắt kính."

Phong Tĩnh cong môi: "Vậy anh đợi tôi một lát, tôi đi đổi bộ quần áo."

*

Thay quần áo xong, Phong Tĩnh dẫn Tần Tranh ra bệnh viện, đi tới một quán cơm nhỏ gần đó.

Quán cơm nhỏ này là do đồng nghiệp giới thiệu cho cô. Nơi này cách bệnh viện không xa, giấu trong ngõ nhỏ trên con đường ngay cạnh, đi bộ qua đó chỉ mất mười phút.

Có đôi khi không muốn ăn cơm trong căn tin bệnh viện, cô sẽ tới đây ăn cùng vài đồng nghiệp.

Phong Tĩnh nói: "Đừng nhìn hoàn cảnh nơi này có hơi tàn tạ, nhưng đồ ăn cũng không tệ lắm. Đồng nghiệp trong bệnh viện chúng tôi cũng thường đến đây."

Tần Tranh thu hồi ánh mắt đánh giá: "Bác sĩ Phong đề cử thì dĩ nhiên là tôi tin."

Bà chủ tới đưa menu.

Phong Tĩnh nhận lấy, lúc quay đầu nhìn về phía Tần Tranh thì dường như phát hiện gì đó: "Đội trưởng Tần, sao trông sắc mặt của anh có vẻ không được tốt lắm?"

"Ừ, mấy hôm nay công việc bận rộn, nghỉ ngơi không tốt lắm." Tần Tranh bóc lớp bọc bên ngoài bộ đồ ăn ra, trả lời qua loa.

"Thế cũng phải để ý tới sức khoẻ." Phong Tĩnh chuyển đề tài, đề nghị: "Chi bằng tôi bắt mạch cho anh?"

Động tác của Tần Tranh sửng lại, ngược mắt nhìn về phía cô, nhướn mày: "Bác sĩ Phong, hiện tại đã tan ca rồi."

"Đúng rồi, cho nên là miễn phí."

Phong Tĩnh cười một tiếng: "Coi như là cảm ơn anh giải vây giúp tôi hôm nay."

"Được."

Tần Tranh nhìn chằm chằm cô mấy giây mới vươn tay.

Phong Tĩnh giơ tay bắt mạch, giây phút đầu ngón tay cô chạm tới cổ tay anh, rõ ràng người anh hơi cứng lại rồi sau đó mới dần dần thả lỏng.

Phong Tĩnh không để ý, cũng giống như không nhận ra chút nào, cẩn thận bắt mạch cho anh.

Tần Tranh nhìn góc nghiêng tập trung của cô, âm cuối hơi cao: "Bác sĩ Phong nhìn ra gì thế?"

Phong Tĩnh rút tay lại, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của anh: "Gần đây có phải cảm xúc của đội trưởng Tần lên xuống khá mạnh không? Hơn nữa có phải ăn uống cũng không tốt lắm?"

Tần Tranh ngừng một lát, thoáng nhíu mày: "Điều này cũng có thể nhìn ra được à?"

Phong Tĩnh cười một tiếng, giải thích: "Đương nhiên, cảm xúc mỗi người thay đổi sẽ dẫn tới sự thay đổi của khí huyết, khí huyết thay đổi thì sẽ sinh ra ảnh hưởng tới mạch tượng."

"Cho nên vấn đề này rõ ràng rất dễ nhận thấy."

"Suy nghĩ" sinh ra từ tỳ, mà thành ở tâm. Suy nghĩ quá độ tổn thương tỳ, dễ dàng nảy sinh thiếu hụt tâm huyết."⁽¹⁾

Phong Tĩnh cười, nhìn vào mắt anh, vẻ mặt cười như không cười: "Đội trưởng Tần, bình thường đừng suy nghĩ nhiều quá. Mọi chuyện đều phải nghĩ thoáng một chút, duy trì tâm trạng thoải mái, lo âu quá mức không tốt cho sức khỏe."

Tần Tranh rút tay lại, ánh mắt nhìn sang chỗ khác: "Tôi biết rồi, về sau tôi sẽ chú ý."

"Vậy thì tốt."

Phong Tĩnh ngừng một lát, lại nói: "Đúng rồi, thật ra tôi còn muốn hỏi đội trưởng Tần một vấn đề."

Tần Tranh lại nhìn về phía cô: "Vấn đề gì?"

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào anh, ánh mắt trầm tĩnh: "Chúng ta không quen thật à?"

Tần Tranh đối diện với cô mấy giây, bỗng nhiên mỉm cười, nói: "Người xuất sắc giống như bác sĩ Phong. Nếu như quen biết thì chắc chắn tôi sẽ có ấn tượng."

Anh chậm rãi thu hồi ánh mắt, nói sang chuyện khác: "Vì sao bác sĩ Phong lại cố chấp với vấn đề này thế?"

"Không có gì, chỉ là cảm thấy đội trưởng Tần rất giống một người tôi biết." Phong Tĩnh dừng lại, lại cố ý nói: "Ồ, hình như ngay cả tên cũng không khác mấy."

"Thế mà còn có loại chuyện này?" Tần Tranh nhíu mày, giống như rất ngạc nhiên: "Quan hệ giữa bác sĩ Phong và người đó tốt lắm à?"

"Có tính tốt không thì tôi cũng không nói rõ được. Thật ra thì cũng chẳng có quan hệ gì." Mặt Phong Tĩnh không đổi sắc, giọng điệu nhàn nhã: "Dù sao lúc học lớp mười hai cậu ấy đã chuyển trường đi rồi."

Tần Tranh hơi mất tự nhiên: "Thật à?"

Phong Tĩnh giống như là nhớ tới gì đó, cảm thán nói: "Đúng vậy, hơn nữa, người đó còn rất đáng ghét. Không chỉ độc miệng mà còn cao ngạo ngông cuồng, không coi ai ra gì."

Tần Tranh: "..."

Phong Tĩnh lại nhìn về phía Tần Tranh, cười híp mắt nói: "Đương nhiên, người giống như cậu ấy thì tất nhiên không thể nào so với đội trưởng Tần được, dù sao đội trưởng Tần cũng quang minh chính trực thế mà."

Tần Tranh: "... Cảm ơn."

Phong Tĩnh cười: "Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi, đội trưởng Tần không cần khách sáo như thế."

"..."

"Được rồi, không nói người đó nữa."

Phong Tĩnh giống như là không có hứng thú bỏ qua chủ đề này, tiện tay đưa menu sang, vừa cười vừa nói: "Nè, đội trưởng Tần, nhìn xem muốn ăn gì? Không cần khách sáo, hôm nay tôi mời, gọi tùy thích."

Tần Tranh yên lặng nhận lấy menu, lật nhìn vài lần.

Thấy Phong Tĩnh thật sự không có ý gọi món, anh mới gọi bà chủ qua, gọi mấy món.

Anh gọi ba món ăn một món canh.

Gà hầm gừng, bí đỏ chưng xương sườn, tỏi dung xào cải trắng, cùng với canh trứng tảo tía.

Đều là món ăn hàng ngày.

Chỉ trong chốc lát đồ ăn đã bùng lên đủ.

Phong Tĩnh nhìn đồ ăn trên bàn, cong môi cười nói: "Không nghĩ tới khẩu vị của đội trưởng Tần giống tôi thế."

Tần Tranh thuận miệng nói: "Đều là người thành phố Dương Giang, khẩu vị tương tự cũng bình thường."

Phong Tĩnh hơi kinh ngạc: "Sao đội trưởng Tần biết tôi là người thành phố Dương Giang, hình như tôi chưa nhắc tới chuyện này."

Động tác gấp thức ăn của Tần Tranh chứng lại, tránh đi ánh mắt cười như không cười của Phong Tĩnh: "Tôi đoán, khẩu âm nói tiếng bản địa của bác sĩ Phong rất chuẩn."

“Ồ, thật à?” Phong Tĩnh nhìn thấu nhưng không nói toạc, cũng không dò hỏi nữa, vươn đũa gấp thức ăn.

Một bữa cơm, cũng không biết Tần Tranh ăn thế nào nhưng Phong Tĩnh lại ăn rất vui vẻ.

Sau khi tính tiền, hai người rời khỏi quán cơm nhỏ.

Mặc dù mùa hè ở bắc bán cầu ngày dài đêm ngắn, nhưng lúc đi ra khỏi quán cơm thì sắc trời đã tối om.

Thời tiết hôm nay rất sáng sủa, trăng sáng sao thưa, đèn đường đã sáng lên hết, vòng ra đường ranh giới mờ nhạt trong đêm tối.

Hai người giẫm lên ánh đèn, đi ra ngõ nhỏ.

Đoạn đường này, hai người đều không nói chuyện.

Đi tới chỗ dừng xe, Tần Tranh dừng bước, mở miệng: “Hôm nay khiến bác sĩ Phong tiêu pha, tôi...”

Lại không biết Phong Tĩnh dẫm phải cái gì, bỗng nhiên lao đảo một cái, cả người nhào về phía anh.”

“Cẩn thận.” Tần Tranh vô ý thức giơ tay đỡ cô.

Lúc tiếng hô vang lên, cô đã rơi vào trong lòng ngực của Tần Tranh.

Giống như là người chết đuối vớ được cọc cứu mạng, Phong Tĩnh dựa vào người anh, ôm chặt lấy vòng eo anh không buông. Cả người Phong Tĩnh treo trên người anh, hai người thân mật kề sát vào nhau, trong giây lát này, có nhiệt độ không thuộc về anh xuyên qua lớp áo mỏng truyền đến.

Nhịp tim của Tần Tranh hơi chững lại, cả người hoàn toàn cứng đờ, tay của anh nhất thời không biết làm thế nào, cũng không biết nên

đặt ở đâu, anh không nhúc nhích, giống như đang cố gắng kiềm nén điều gì.

“... Bác sĩ Phong?”

Phong Tĩnh dán lên ngực anh, có thể nghe được tiếng tim đập vững vàng mạnh mẽ của anh một cách rõ ràng.

Cô ôm eo anh, động tác thong thả đứng vững chân, sau đó mới ngửa đầu nhìn anh.

“Cám ơn đội trưởng Tần.” Cô cong mắt, ánh mắt trong trẻo thản nhiên.

Tần Tranh hít sâu một hơi, nói: “Không cần.”

Ánh mắt anh nhìn sang chỗ khác: “Đã khuya rồi, bác sĩ Phong mau về nhà đi.”

“Ơ?” Phong Tĩnh nhìn anh, tựa như đang thắc mắc: “Đội trưởng Tần không đưa tôi về à?”

Tần Tranh hơi ngừng, quay đầu lại hỏi: “Cô không lái xe đến à?”

Phong Tĩnh nhìn anh nói: “Xe mang đi sửa, còn chưa lấy về. Máy ngày nay đều đi bộ đi làm.”

“...”

“Được.”

Tần Tranh dường như không chú ý tới, vào lúc xảy ra ngoài ý muốn ban nãy vỏ bọc nguy trang kia của anh đã bị tháo xuống sạch, cũng không tiếp tục khôi phục tình trạng hồ hững như trước.

“Vậy thì làm phiền đội trưởng Tần.” Phong Tĩnh cười nhẹ nhàng.

Đi theo Tần Tranh vào bãi đỗ xe, Phong Tĩnh lại hỏi: “Đội trưởng Tần không ngại tôi ngồi ghế lái phụ chứ?”

Tần Tranh nghe ra ẩn ý trong lời nói của cô, nhìn sang cô, nhíu mày: “Ghế lái phụ có ý nghĩa gì?”

Phong Tĩnh cười cười: “Là do tôi nghĩ, nhớ bạn gái anh để ý thì không tốt lắm.”

“Tôi...” Bàn tay đang mở cửa xe của Tần Tranh dừng lại, giọng hơi nhỏ: “Không có bạn gái.”

“Vậy thì tốt.”

Phong Tĩnh kéo cửa xe bên ghế lái phụ ra ngoài lên, thắt dây an toàn.

Ở nơi Tần Tranh không nhìn thấy, cô nhếch nhếch môi.

Nhãi ranh, đấu với cô à.

*

Lái xe ra bãi đỗ xe, Tần Tranh mở ra hướng dẫn giao thông, giả như không có việc gì hỏi cô: “Đi chỗ nào?”

Phong Tĩnh báo địa chỉ: “Toà nhà số sáu hoa viên Minh Duyệt, cảm ơn.”

Tần Tranh không nói chuyện, điều chỉnh gương dẫn xong mới xuất phát lên đường.

Lái xe đi vào trong bóng đêm, vũng vàng nhập vào dòng xe cộ. Thành phố vào ban đêm nghe hồng hồng lầy, hoà lẫn với đèn đường ven đường.

Ban đêm trong thành phố nhỏ, náo nhiệt lại an nhàn.

Hai người không nói chuyện suốt dọc đường.

Trong xe yên tĩnh đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất, Tần Tranh chỉ tập trung lái xe.

Thật ra chỗ Phong Tĩnh ở cách bệnh viện không xa, rất nhanh xe đã tới địa điểm cần đến.

Tần Tranh lái xe vào khu chung cư, dừng dưới lầu nhà Phong Tĩnh.

Anh dừng xe xong mới lên tiếng nhắc nhở Phong Tĩnh.

“Tới...”

Trong nháy mắt quay đầu, giọng nói của anh ngừng lại.

Phong Tĩnh dựa đầu vào thành ghế, dường như rất mệt mỏi, đã ngủ. Ánh đèn mờ nhạt chiếu vào từ bên ngoài trải trên người cô, mang theo dụi dàng cực hạn.

Trong xe yên tĩnh không một tiếng động.

Vẻ mặt khi ngủ của cô rất nhẹ nhàng, hô hấp nhỏ bé gần như có thể xem nhẹ.

Đầy lòng Tần Tranh giống như bị cái gì kích thích.

Anh im lặng nhìn cô một cách chăm chú, tay không chịu khống chế vươn ra, nhẹ nhàng chạm lên mặt cô.

Vào giây phút đầu ngón tay chạm phải mặt Phong Tĩnh, giống như là bị người quấy rầy, cô hơi nhíu mày trong lúc ngủ mơ, ngay sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Tần Tranh không kịp thu tay, tay còn dừng trên mặt cô.

Ánh mắt hai người cứ thế chạm nhau.

Phong Tĩnh nhìn ánh mắt anh, hơi kinh ngạc: “Đội trưởng Tần?”

Cứng đờ trong giây lát, anh vội vàng rút tay lại, nói: “Xin lỗi, chỉ là tôi muốn gọi cô dậy.”

“Ờ, đã đến rồi à? Sao tôi lại ngủ gật mất rồi?”

Phong Tĩnh nhìn ra bên ngoài, lại cười nói: “Thật ngại quá, dạo này quá mệt mỏi, không chú ý là ngủ quên mất.”

“... Không sao.”

“Vậy tôi về đây, hôm nay cảm ơn anh.” Phong Tĩnh nói, mở cửa xe.

“Bác sĩ Phong.”

Lúc xuống xe, Tần Tranh lại đột nhiên gọi cô lại.

“Vâng? Đội trưởng Tần còn có việc gì sao?” Phong Tĩnh quay đầu, mỉm cười nhìn về phía anh.

“Vừa rồi bác sĩ Phong hỏi bạn gái tôi có ngại không.”

Tần Tranh dừng một lát, giống như muốn lấy được một đáp án: “Ngược lại là bạn trai bác sĩ Phong không để ý à?”

Phong Tĩnh lại lần nữa lộ ra vẻ mặt giống như lần trước nghe được câu hỏi này: “Tại sao phải để ý?”

Cô thắc mắc: “Hình như đây là lần thứ hai đội trưởng Tần hỏi tôi câu hỏi này.”

Tần Tranh rũ mắt: “Xin lỗi, là tôi nhiều chuyện.”

Phong Tĩnh giống như không phát hiện: “Không có việc gì, tôi về trước đây, hôm nay cảm ơn đội trưởng Tần tới đưa thẻ công tác cho tôi.”

Sau khi cô xuống xe, lại phất phất tay với Tần Tranh rồi mới quay người rời đi.

Đưa lưng về phía Tần Tranh, Phong Tĩnh nhếch khoé môi, trong lòng có loại cảm giác thoải mái.

Ha, cho cậu giả bộ không quen.

Thế thì cứ tiếp tục giả bộ nữa đi.

*

Phong Tĩnh quẹt thẻ lên lầu, nhỏ giọng ngâm nga, tâm trạng vui vẻ về đến nhà.

Tắm rửa xong, cô nằm trên giường kêu ca về cảnh ngộ gặp phải ở phòng khám hôm nay.

Mạch Dĩnh Thi: [Ha ha ha ha ha.]

Mạch Dĩnh Thi: [Chị em, cười chết mình. Sao bác gái toàn giới thiệu cho cậu loại người không đáng tin này thế. Đối tượng giới thiệu lần này là thể loại gì, còn chưa gặp mặt đã tìm tới cửa “khảo sát” cậu? Tại sao có thể có người kỳ quái thế nhỉ? Ha ha ha ha ha.]

Phong Tĩnh: [:)]

Phong Tĩnh: [Bo xì ba giây.]

Mạch Dĩnh Thi: [Đừng vậy mà, thật sự rất buồn cười.]

Mạch Dĩnh Thi: [Đúng rồi đúng rồi, kế hoạch lần trước, bên đài truyền hình đã đồng ý rồi, cậu gửi Wechat của anh họ cậu cho mình đi. (meme mắt sáng như sao)]

Phong Tĩnh: [Hừ, thế mà cậu còn chê cười mình. (meme đánh người)]

Mạch Dĩnh Thi: [Đừng vậy mà, mình sai rồi. QAQ]

Vừa nói vừa gửi một đống meme ra về đáng yêu sang.

Phong Tĩnh không chịu nổi cô nàng, vội vàng chuyển danh thiếp của đồ gốc Giang Hành Chu qua.

Mạch Dĩnh Thi: [Chị em, mình yêu cậu, mình đi làm việc đây! Moahhh!]

Lấy được cách liên lạc, Mạch Dĩnh Thi nháy mắt chạy mất dạng.

Phong Tĩnh cười mắng một câu “bạn tồi” trong lòng, buông điện thoại di động, tắt đèn ngủ cạnh giường, nhắm mắt đi ngủ.

Cô ngủ một giấc rất sâu, tỉnh lại thì trời đã sáng.

Thứ bảy không phải đi làm, cô tỉnh hơi sớm nhưng cũng không dậy luôn. Cô nằm trên giường dây dưa dây cà một lúc lâu mới vươn tay, lười nhác cầm lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường, mở ra kiểm tra tin nhắn.

Tối hôm qua trước khi ngủ cô bật chế độ im lặng.

’n mở điện thoại, cô mới phát hiện, giao diện màn hình khoá đã có mấy thông báo cuộc gọi nhỡ, đều đến từ mẹ Phong.

Tin nhắn mới nhất...

Mẹ Phong: [Tĩnh Tĩnh, đọc được tin nhắn thì trả lời mẹ một câu.]

Phong Tĩnh rời giường rửa mặt xong, nấu bữa sáng cho mình rồi mới chậm rì rì trả lời mẹ Phong: [Mẹ? Mẹ tìm con à?]

Tin nhắn vừa gửi đi, mẹ Phong đã sốt ruột trả lời: [Dì Hứa bảo hôm qua* đi qua tìm con, thái độ của con rất tệ, còn tìm người đánh bọn họ, là xảy ra chuyện gì?]

Quả nhiên là bị “cáo trạng”.

Phong Tĩnh đã sớm chuẩn bị, lập tức gửi video do người bệnh ở đó hỗ trợ quay sang: [Mẹ, nhìn xem đối tượng mẹ giới thiệu là loại người nào này.]

Cô lại gửi mấy cái meme trộm từ chỗ Mạch Dĩnh Thi sang: [Lần sau đừng có giới thiệu loại người không đáng tin cậy này cho con nữa, con cũng không muốn lên hot search linh tinh đâu. (tủi thân cực kỳ) (khóc to)]

Mẹ Phong lập tức im lặng.

Phong Tĩnh cong cong môi, rời khỏi khung chat.

Trên cửa sổ chat, cô lại thấy một tin nhắn mới khác...

Phát hiện J trả lời cô hai chữ.

J: [Không cần.]

Phong Tĩnh nhanh chóng ấn vào khung chat: [Thế sao được.]

Cô suy nghĩ một lát, chuyển năm trăm tệ qua đó.

Nhưng sau đó J đã nhanh chóng trả tiền lại.

Cái anh chàng này, thật đúng là rất thú vị.

Nhưng đụng vào xe người ta, trong lòng Phong Tĩnh cũng băn khoăn.

Tặng cờ thưởng qua thì hình như không thích hợp lắm, đấy cũng không phải người tốt chuyện tốt.

Cô nghiêm túc suy nghĩ, nếu không, tặng ít hoa quả tới đơn vị của cậu ta vậy.

*

Cục công an thành phố Dương Giang.

Kết thúc hội nghị thường kỳ vào thứ hai, các thành viên đội gỡ bom quay về văn phòng.

Mới vừa vào cửa đã có người tới hô: “Giang Nhất Trình, có người tìm!”

“Tìm tôi á?”

Giang Nhất Trình thắc mắc, đi ra ngoài nhìn thì phát hiện là một chàng trai giao hàng chuyển phát nhanh.

Chàng trai giao hàng: “Chào anh, đơn hàng giao hoả tốc của anh đây, làm phiền ký nhận.”

“Đơn hàng của tôi?” Giang Nhất Trình lại càng khó hiểu: “Này, tôi có mua đồ đâu.”

Chàng trai giao hàng nhìn đơn chuyển phát nhanh, kiểm tra đối chiếu với cậu ta: “Là anh Giang Nhất Trình đúng không?”

Giang Nhất Trình: “Đúng, là tôi.”

Chàng trai giao hàng: “Thế thì không sai.”

Cuối cùng Giang Nhất Trình vẫn ký nhận đơn hàng.

Cậu ta ôm thùng giấy to quay về văn phòng, nhưng nỗi băn khoăn trong lòng vẫn luôn không vớt đi được.

Đồng đội xúm lại, sự tập trung đều bị thùng giấy hấp dẫn: “Oa, Nhất Trình, ai gửi đồ cho cậu? Một thùng to như thế, là gì vậy?”

Giang Nhất Trình xoa đầu: “Tôi cũng không biết.”

Đồng đội đề nghị: “Thế mở ra nhìn xem.”

Giang Nhất Trình đang có ý này, cậu ta cầm kéo mở thùng ra trước mặt tất cả mọi người.

Bên trong là đầy một thùng cherry tươi mới.

“Oa, một thùng cherry, lại còn toàn là hàng nhập khẩu.” Các đồng đội nhao nhao ồn ào: “Nhất Trình, bạn gái tặng à?”

Giang Nhất Trình lại chẳng hiểu ra sao: “Sao có thể, tôi moi đâu ra bạn gái?”

Đồng đội thắc mắc: “Không phải bạn gái? Thế là ai?”

Giang Nhất Trình suy đoán: “Có thể là mẹ tôi... A, trong này có tấm thiệp.”

Cậu ta lấy thiệp trong thùng ra, mở ra nhìn thoáng qua.

Tất cả thắc mắc đều được giải đáp.

Trên thiệp là lời xin lỗi và cảm ơn của Phong Tĩnh, đại ý là lần trước đụng phải xe của cậu ta nên áy náy, cherry là quà nhận lỗi.

“Cherry là do bác sĩ Phong gửi đến?” Giang Nhất Trình kinh ngạc.

Các đồng đội thắc mắc: “Bác sĩ Phong là ai?”

Giang Nhất Trình nói: “Là một bác sĩ mới quen đợt trước ở bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang, ngày đó từng trị liệu cho đội trưởng Tần. Chị ấy là người rất thân thiện, cũng rất tốt.”

“Bác sĩ nữ?”

Đồng đội lập tức có hứng thú, lẫn nhau trao đổi một ánh mắt đầy ẩn ý, lại chế nhạo nói: “Nhất Trình, đợt nhiên gửi một thùng cherry cho cậu thế này, không phải là cô bác sĩ kia có ý với cậu chứ?”

“Đừng nói giỡn, bác sĩ Phong làm sao lại có ý với tôi được, anh nói đúng không, Tần...” Giang Nhất Trình quay đầu nhìn về phía Tần Tranh, lập tức ngậm miệng.

Ánh mắt giờ phút này Tần Tranh nhìn cậu ta, cực kỳ lạnh lùng.

Chương 9

"Đội trưởng Tần." Giang Nhất Trình dè dặt hỏi: "Sao, sao vậy?"

Tần Tranh nhanh chóng chuyển tầm mắt, nhìn bảng thông báo trên tường, trả lời hời hợt: "Không nên tùy tiện đùa kiểu này..." Dừng một lát: "Bác sĩ Phong có bạn trai rồi, mọi người đều chú ý nhiều hơn chút."

Giang Nhất Trình cũng nhớ tới gì đó, vội nói: "À đúng đúng, bác sĩ Phong người ta có bạn trai rồi. Lần trước lúc tôi với đội trưởng Tần đi làm nhiệm vụ còn trông thấy chị ấy và bạn trai đi dạo phố với nhau đấy, hai người còn rất tình tứ."

Nói một hồi lại quay đầu tìm Tần Tranh chứng thực: "Có đúng không, đội trưởng Tần?"

"..." Tần Tranh lại im lặng tặc hời.

Không biết tại sao, bầu không khí trong phòng làm việc dường như trở nên càng áp lực hơn.

Lông tơ Giang Nhất Trình dựng hết cả lên, xoay người theo bản năng: "Khụ, đột nhiên tôi cảm thấy đau bụng, đi toilet trước nhé."

Đồng đội khó hiểu: "Trước lúc họp không phải cậu mới đi rồi à?"

Giang Nhất Trình nói: "Bây giờ tôi lại muốn đi."

Đồng đội nhìn cậu ta đầy quan tâm: "Nhất Trình, đau bụng cũng phải để ý vào, hôm nay cậu chạy vào toilet suốt cũng không thích hợp lắm, vấn đề này có thể lớn có thể nhỏ, nếu không thì xin nghỉ đi bệnh viện kiểm tra xem?"

"Không được không được." Giang Nhất Trình vội vàng xoa tay: "Tôi không sao, đoán chừng là buổi sáng ăn nhiều quá."

Mắt cậu ta nhìn về phía cherry trên bàn, nói: "Đúng rồi, thùng cherry này mọi người chia nhau đi."

"Thế thì ngại lắm?"

"Đúng đó."

Giang Nhất Trình: "Không có việc gì, một mình tôi cũng không ăn..."

"Giang Nhất Trình."

Giọng nói vô cảm của Tần Tranh truyền vào tai.

"A, có!" Sau phản xạ có điều kiện, trong lòng Giang Nhất Trình chỉ còn lại thấp thỏm.

"Duyệt cho cậu nghỉ nửa ngày, cậu đi viết giấy xin phép đi, đến bệnh viện kiểm tra xem." Giọng điệu Tần Tranh nghe qua quýt không dễ bụng, lộ ra chút lười nhác chẳng khác bình thường chút nào.

Hai tay của anh cắm trong túi, quay người đi.

"Hả?... ỳ!"

Giang Nhất Trình nhìn theo bóng lưng anh, bỗng nhiên phản ứng lại, không khỏi quay đầu nhìn về phía đồng đội, chần chừ nói: "Đội trưởng Tần, sao hôm nay... vẫn là lạ nhỉ?"

*

Lúc giữa giờ nghỉ trưa, Phong Tĩnh dành thời gian nhìn trạng thái đơn hàng trên app Truy Phong, biểu hiện đơn hàng đã ký nhận.

Đối phương đại khái đã nhận được thùng hoa quả kia.

Nhưng vì cẩn thận, cô vẫn lễ phép gửi tin nhắn hỏi thăm J.

Phong Tĩnh: [Xin chào, để tỏ lòng xin lỗi, tôi có gửi một thùng hoa quả làm quà nhận lỗi cho cậu, xin hỏi cậu có nhận được chưa?]

Nhưng qua ba ngày, tin nhắn gửi đi vẫn như đá chìm đáy biển.

Phong Tĩnh không để ý nữa, công việc bận rộn, cô rất nhanh đã vứt chuyện này ra sau đầu.

*

Lại một ngày làm việc như thường lệ.

Hôm nay đi làm, trên đường tới bệnh viện xảy ra một trận tai nạn ô tô, chuyện xảy ra ngay giữa giao lộ chỗ đèn xanh đèn đỏ, vốn dĩ con đường không tính rộng lớn bị ô tô và xe điện chặn đến tắc nghẽn.

Xe của Phong Tĩnh cũng bị nhốt trong dòng xe cộ.

Tiếng còi vang không dứt bên tai.

Cô nhìn dòng xe cộ dày đặc bên ngoài, không khỏi nhớ tới sự thuận tiện khi đi làm bằng tàu điện ngầm ở Bắc Kinh.

Sớm từ mấy năm trước thi thoảng thành phố Dương Giang đã có lời đồn sắp xây tàu điện ngầm, còn có người từng lên mạng tuyên bố ảnh tuyến đường quy hoạch không chính thức. Nhưng cho tới bây giờ nơi này ngay cả cái bóng của đường hầm tàu điện ngầm cũng chẳng nhìn thấy.

Không biết qua bao lâu, dòng xe cộ trước mặt rốt cuộc thông.

Phong Tĩnh thu hồi suy nghĩ, lái xe rời đi.

Bởi vì kẹt xe giữa đường, cô đến bệnh viện trễ hơn nửa tiếng so với bình thường.

Phòng khám đã mở khám, may mắn là buổi sáng không có ca của cô.

Vừa thay quần áo xong đi ra từ phòng thay quần áo, Phong Tĩnh gặp chủ nhiệm Vu từ trước mặt đi tới.

Chủ nhiệm Vu đi nhanh hai bước, gọi cô lại: "Này, bác sĩ Phong, cô tới vừa lúc, tôi có việc tìm cô."

"Chủ nhiệm Vu."

Phong Tĩnh dừng bước, nhìn về mặt vôi vàng của ông ấy, theo bản năng hỏi: "Xảu ra chuyện gì sao?"

Về mặt chủ nhiệm Vu nghiêm nghị: "Lần trước, cái người bệnh cô khám ấy, cái người nhân viên nổ mìn tên Vương Hạo Quang, hôm nay lại đến khám gấp, nói chân đau không chịu nổi, nhờ kê ít thuốc giảm đau, thế là tôi để ý hơn một chút, khuyên ông ấy đi chụp X quang."

Phong Tĩnh hơi giật mình: "Kết quả thế nào?"

Chủ nhiệm Vu hít sâu: "Kết quả, phát hiện trong bắp đùi của ông ấy có dị vật."

Phong Tĩnh nghe ra có gì đó không đúng: "Trong đùi có dị vật, là cái gì?"

Chủ nhiệm Vu: "Phòng đoán sơ bộ thì là ống mìn."

"Ống... mìn?"

Có trong nháy mắt Phong Tĩnh nghi ngờ mình nghe lầm, cô nghĩ tới rất nhiều loại giả thiết, cũng không nghĩ tới kết quả sẽ kinh người như thế."

Từ khi theo nghề y, lần đầu tiên cô gặp phải loại tình huống hiểm thấy này.

Phong Tĩnh hơi khó hiểu: "Nếu là ống mìn thì thể tích cũng không nhỏ, thứ đó chui vào đui ông ấy kiểu gì?"

Chủ nhiệm Vu nói: "Hiện tại còn chưa thể xác định rõ là ống mìn, nhưng phỏng đoán sơ bộ thì hẳn là lực xung kích lúc nổ khiến dị vật văng qua chui vào đui, sau khi vết thương khép lại mới bị giữ ở bên trong. Tôi đã báo cáo việc này với lãnh đạo, cũng đề xuất yêu cầu sự giúp đỡ từ chuyên gia của cơ quan công an."

Phong Tĩnh hơi suy ngẫm.

Chủ nhiệm Vu lại bổ sung: "Bởi vì cô là người đầu tiên phát hiện tình huống khác thường, chờ người bên công an tới thì có thể phải mời cô nói rõ tình huống đại khái cho họ."

"Được." Phong Tĩnh gật đầu: "Lúc nào thì người bên đó tới?"

"Hẳn là lát nữa là tới..."

Chủ nhiệm Vu ngẩng đầu một cái, cười nói: "Nhìn kìa, còn không phải đến rồi đây à."

Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt ông.

Một đoàn người đi ngược chiều ánh sáng, hôm nay người cầm đầu mặc đồng phục, trông rất anh tuấn giỏi giang.

Chủ nhiệm Vu nghênh đón: "Chào các anh, là các đồng chí của cục công an à?"

Hai tay Phong Tĩnh nhét trong túi áo, nhìn Tần Tranh, cong mắt cười: "Đội trưởng Tần, hoá ra chuyên gia được nhắc tới là anh à."

Tần Tranh không để ý tới cô, trực tiếp nhìn về phía chủ nhiệm Vu: "Chào ông, tôi là đội trưởng Tần Tranh của đội gỡ bom cục công an"

thành phố Dương Giang."

Chủ nhiệm Vu vội vàng nói: "Chào đội trưởng Tần, tôi là Vu Quốc Khang của khoa cấp cứu."

Tần Tranh lời ít mà ý nhiều: "Người bệnh kia đang ở đâu?"

"Xin hãy đi theo tôi."

Chủ nhiệm Vu quay người đi đằng trước dẫn đường.

Phong Tĩnh cũng đi theo sau hai người.

Trên đường tới thang máy, cô nhìn về phía đội ngũ, cậu trai tên Giang Nhất Trình kia không có trong đội.

Không biết nghĩ tới điều gì, cô bước nhanh hơn, đi đến bên cạnh Tần Tranh, cố ý nhắc tới: "Đội trưởng Tần, mấy ngày trước tôi gửi quà tạ lỗi cho đội viên của anh, cậu ta nhận được chưa?"

Động tác của Tần Tranh hơi chững lại, cũng không dừng bước, chỉ lạnh nhạt nói: "Trong lúc công tác không thích hợp bàn việc tư."

Phong Tĩnh nhú mày: "Được, vậy đợi lát nữa bàn lại."

Một đoàn người đi vào phòng bệnh, tiến hành hỏi thăm với bệnh nhân và bác sĩ khám bệnh theo thường lệ.

Vương Hạo Quang nghĩ lại chuyện xảy ra hôm đó, nói: "Tôi nhớ rất rõ, xế chiều hôm đó tôi bắt lỗi đặt mìn vào vị trí khai thác đá như thường ngày, đột nhiên vị trí trên đầu tôi bất ngờ nổ tung."

"Thoáng cái tôi đã bị đánh bay, tôi nhớ rõ trước khi ngã đi thì xung quanh bay lên rất nhiều khói đặc, tro bụi và bột đá bay tán loạn, sau khi tỉnh lại tôi đã được đưa tới bệnh viện. Về sau bác sĩ nói với tôi là đã băng bó cẩn thận cho tôi nên tôi về nhà."

"Để cho cẩn thận tôi còn nhắc nhở ông ấy đi chụp X quang làm kiểm tra, nhưng ông ấy nói có chuyện gấp muốn về nhà, tôi bèn dặn ông ấy ngày hôm sau nhất định phải tới."

"... Tình huống đại khái chính là như vậy."

Vương Hạo Quang dường như nhớ tới gì đó, vội vàng bổ sung: "Đúng đúng, ngày đó bác sĩ quả thực có nhắc tôi hôm sau đi làm kiểm tra cái quang gì ấy."

Nhân viên cảnh sát hỏi: "Thế sao hôm sau ông không đi?"

Vương Hạo Quang nói: "Hôm đó đã qua sáu giờ rồi, tôi còn chạy về nhà ăn cơm rồi làm việc nhà nữa. Trễ thêm chút nữa vợ của tôi lại muốn mắng tôi."

Cả đám bác sĩ và lãnh đạo bệnh viện bỗng cảm thấy cạn lời.

"Mọi người, có kết quả rồi."

Lúc này, một đội viên của đội gỡ bom đi vào phòng bệnh, đưa tin tức tới.

Một đoàn người di chuyển sang văn phòng bên cạnh, xúm lại quanh một tấm ảnh chụp X quang.

"Thưa mọi người, sau khi kiểm tra chúng tôi xác nhận..."

Tần Tranh nhìn về phía đám đông, nói ra phán đoán của bản thân: "Dị vật trong người ông Vương, là một ống mìn chưa nổ, loại ống mìn kiểu này thường được ứng dụng trong việc đánh sập quặng mỏ và giếng mỏ."

Anh vạch một vị trí trên ảnh chụp X quang: "Mọi người nhìn xem, cái ống mìn này còn rất hoàn chỉnh, còn có thể thông thấy kíp nổ và thuốc nổ rất rõ ràng."

"Trong tình huống bình thường, kíp nổ hoàn chỉnh, tỉ lệ phát nổ không lớn, nhưng mà..."

Anh nhíu mày lại, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc.

"Nhưng mà sao?" Chủ nhiệm Vu nhận ra điều bất thường, vội vàng truy hỏi.

Tần Tranh nói: "Nguyên nhân có thể là do lực xung kích khi nổ và những hoạt động của bệnh nhân trong nhiều ngày qua, chỗ này của ống mìn này rõ ràng đã biến dạng."

"Biến dạng sẽ gia tăng tỉ lệ phát nổ..." Anh bình tĩnh kể ra sự thật, giọng điệu cũng rất nghiêm nghị: "Theo kết cấu của ống mìn, sau khi nó biến dạng thì thuốc nổ đều bị đè ép đến chỗ này, người có kiến thức vật lý căn bản đều biết, bị đè ép, không gian giảm bớt, mật độ cũng sẽ tùy theo tăng lên, độ nhạy cũng sẽ gia tăng không ít."

"Một khi mật độ tiếp tục tăng lớn đến đây, nó sẽ lập tức..."

Phát nổ.

Hai chữ cuối cùng, anh không nói ra khỏi miệng.

Chủ nhiệm Vu thốt ra: "Nói cách khác, lúc nào nó cũng có thể sẽ phát nổ?!"

Các bác sĩ lập tức trở nên căng thẳng, tim đều nhấc lên tới tận cổ họng.

Tần Tranh gật đầu: "Kết cấu của ống mìn này rất hoàn chỉnh, đến nay còn chưa phát nổ cũng coi là may mắn."

"Tóm lại, phải mau chóng lấy ống mìn ra..." Anh dừng lại, nói ra đề nghị của bản thân: "Nếu không thì tính mạng và an toàn của bệnh nhân đều sẽ bị uy hiếp."

Văn phòng lặng im trong nháy mắt.

Tất cả mọi người rơi vào trầm tư.

Đạo lý thì tất cả mọi người đều hiểu.

Nhưng loại tình huống này, ai dám liều lĩnh tham gia cuộc mạo hiểm này, lấy một ống mìn có thể phát nổ bất cứ lúc nào ra khỏi người bệnh nhân?

Cuối cùng, một lãnh đạo của bệnh viện mở miệng: "Ừm, chúng ta phải nhanh chóng thương lượng ra một phương án giải quyết, mau chóng sắp xếp phẫu thuật cho bệnh nhân, lấy ra ống mìn trong đùi ông ấy."

Các bác sĩ khác gật đầu.

Chủ nhiệm Vu lại nhìn về phía Tần Tranh: "Đội trưởng Tần, hiện tại có tiện tham gia cuộc họp thảo luận phương pháp phẫu thuật với chúng tôi không? Đoán chừng ca mổ cũng cần các anh ở bên cạnh hỗ trợ."

"Được thôi, không vấn đề." Tần Tranh gật đầu, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Có sắp xếp sơ bộ, phía bệnh viện lập tức triển khai hành động.

Bệnh viện đưa Vương Hạo Quang vào phòng bệnh cách ly bằng tốc độ nhanh nhất, cũng thiết lập khu vực an toàn, sơ tán tất cả nhân viên và dọn sạch vật phẩm nguy hiểm xung quanh.

Đồng thời, phía bệnh viện tổ chức hội nghị khẩn cấp bằng tốc độ nhanh nhất, thương lượng phương án giải quyết.

Sau một phen thảo luận, cuối cùng quyết định một phương án giải phẫu.

Vì an toàn, ca mổ này triển khai khá nhanh.

Nhưng vấn đề mới lại đến...

Chương 10

Bệnh nhân vừa mới ăn cách đây một tiếng, không nên tiêm thuốc mê.

Tiến hành gây mê toàn thân thì phải cấm ăn trong vòng mười hai tiếng, cấm uống trong vòng tám tiếng trước khi làm phẫu thuật.

"Nhưng ống mìn này bắt buộc phải nhanh chóng lấy ra, ca phẫu thuật này cũng không thể kéo dài." Về mặt chủ nhiệm Vu nghiêm trọng nói: "Vì tính mạng và an toàn của bệnh nhân."

"Dùng châm tê thì sao?" Một lãnh đạo đề nghị: "Gần đây bệnh viện chúng ta đang mở rộng phương thức phẫu thuật mới này, không phải hiệu quả vẫn rất tốt à?"

Ông ấy quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh: "Tiểu Phong, tôi nhớ cô chính là một trong những người mở rộng phương thức mới này, phương án này có khả thi không?"

"Châm tê là phương pháp dùng ngân châm kích thích huyết vị riêng biệt để đạt tới hiệu quả đóng lại cảm giác đau của người bệnh, cần lựa chọn huyết vị dựa theo bộ phận tiến hành phẫu thuật..." Phong Tĩnh nói ra cái nhìn của bản thân: "Nhưng ống mìn nằm trong đùi của bệnh nhân, dùng ngân châm kích thích huyết vị gần đó, có thể sẽ sinh ra ảnh hưởng xấu với ống mìn."

Chủ nhiệm Vu nói tiếp: "Bác sĩ Phong nói không sai, đúng là có thể sẽ sinh ra ảnh hưởng."

"Vậy thì vẫn áp dụng phương pháp gây mê truyền thống đi. Còn về cuộc phẫu thuật thì lùi lại tới tối, tranh thủ giải quyết hết tai hoạ ngầm

trong hôm nay."

Xác định thời gian phẫu thuật, vẫn còn có một vấn đề khó giải quyết nhất vất ngang trước mặt mọi người...

"Vậy ca phẫu thuật này, ai làm?"

Lặng ngắt như tờ.

Trong im lặng, có một bác sĩ trẻ chủ động đứng dậy: "Ca phẫu thuật này, tôi có thể làm."

Sự im lặng bị phá vỡ, lập tức có người phản ứng lại: "Bác sĩ Tôn, anh vừa kết hôn, thôi thì để tôi làm đi."

"Để tôi làm đi, tôi là đảng viên đấy, đương nhiên hẳn là tôi lên trước."

"Hay là để tôi..."

Một đám bác sĩ vội vàng tranh giành.

Chủ nhiệm Vu lên tiếng ngắt lời: "Được rồi, tất cả mọi người đừng cãi cọ." Ông thở một hơi thật dài: "Nếu vấn đề đã xuất hiện trong khoa cấp cứu chúng tôi, vậy thì để tôi làm đi."

Không cho những người khác có cơ hội nói chuyện, ông ấy lại nói với Tần Tranh: "Chẳng qua ca phẫu thuật này còn phải mời đội trưởng Tần hỗ trợ chúng tôi tiến hành, bởi vì chúng tôi không hiểu rõ về ống mìn này lắm, lần này coi như là tôi xin nhờ các anh rồi, thật có lỗi."

Tần Tranh nhẹ giọng nói: "Không có việc gì, đây là trách nhiệm của tôi."

Phong Tĩnh nhìn anh, ánh đèn trong phòng làm việc mạ lên gò má anh một tầng lạnh nhạt, vẽ ra hình dáng đường cong lạnh lẽo cứng rắn của anh, anh của giờ phút này rất khác so với dáng vẻ hờ hững thường ngày, bình tĩnh, thông dong.

Giải tán.

Hình như có điều nhận ra, Tần Tranh nhìn về phía cô.

Nhưng anh chẳng hề nói gì, chỉ nhìn một cái là lại thu hồi ánh mắt, đứng dậy rời đi cùng đồng đội.

Phong Tĩnh đứng tại chỗ, tâm trạng khó hiểu. Cô suy nghĩ một giây rồi cất bước đuổi theo.

*

Thời gian phẫu thuật đã xác định vào tối hôm đó.

Nhưng tất cả mọi người không dám thả lỏng, sau khi kết thúc hội nghị, một đám nhân viên liên quan lập tức bắt tay chuẩn bị cho ca phẫu thuật này.

Chủ nhiệm Vu dặn dò bác sĩ đến phòng bệnh của Vương Hạo Quang, nói cho chú ấy biết những điều cần chú ý trước khi phẫu thuật.

"Bác sĩ, chân của tôi rốt cuộc là bị bệnh gì? Không phải là bệnh nan y gì chứ?" Thấy các bác sĩ và đy tá như gặp phải chiến tranh, trong lòng Vương Hạo Quang vô cùng thấp thỏm.

Bệnh nhân có quyền biết về tình hình bệnh của mình, bác sĩ chỉ có thể thông báo cho chú ấy về tình huống này bằng cách khéo léo nhất.

Vương Hạo Quang nghe xong, ngay từ đầu là không tin nổi, sau đó cũng hoảng hồn.

"Sao có thể? Ống mìn đó chạy vào giữa chân tôi kiểu gì?" Chú ấy kích động kêu lên: "Bác sĩ, tôi không sao chứ?"

Bác sĩ vội vàng an ủi: "Đương nhiên sẽ không, anh Vương, anh đừng kích động, tuyệt đối đừng kích động, anh yên tâm. Nhất là

chân, nhớ đừng lộn xộn. Chỉ cần anh phối hợp chúng tôi điều trị, chúng tôi nhất định có thể thuận lợi lấy ống mìn ra."

Vương Hạo Quang bị dọa đến mức chẳng dám cử động: "Được được, tôi chắc chắn sẽ phối hợp, tôi chắc chắn sẽ phối hợp, cái gì tôi cũng phối hợp hết, bác sĩ anh nhất định phải mau chóng cứu tôi đây."

Bác sĩ nhìn về mặt hoảng sợ của chú ấy, trong lòng thờ dài, động viên vài câu rồi rời đi.

*

Cách buổi tối còn có hơn nửa ngày, nhóm Tần Tranh trước tiên quay về chỗ làm, đi chuẩn bị các thiết bị liên quan tới việc gỡ mìn.

"Đội trưởng Tần!"

Phong Tĩnh đuổi theo, chặn anh lại ở cửa bệnh viện.

Tần Tranh dừng bước, nhìn về phía trước nhưng không quay đầu: "Bác sĩ Phong, có việc gì à?"

Cô nhìn sườn mặt anh, ánh mắt thản nhiên: "Hiện tại có thể nói việc riêng chưa?"

"Còn chưa được, hiện tại vẫn trong thời gian làm việc. Chẳng qua..." Giống như đã lường trước, Tần Tranh nghiêng đầu nhìn sang cô, giọng nói nhàn tản như thường: "Bác sĩ Phong, thật ra tôi có thể cho cô một đề nghị."

Phong Tĩnh hỏi: "Đề nghị gì?"

Tần Tranh nói: "Sau này đừng nên gửi đồ đến trong đội."

Phong Tĩnh thắc mắc: "Chỉ là một thùng hoa quả bình thường thôi mà, cũng không phải đồ quá đắt, cũng không được ư?"

"Tôi cũng không cảm thấy đó là hoa quả bình thường. Thu được thứ này đội viên chúng tôi phải viết báo cáo nói rõ." Tần Tranh thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng phía trước: "Quản lý trong đội chúng tôi rất nghiêm ngặt, như vậy đối với đội viên của tôi và... cô, đều ảnh hưởng không tốt, gây ra hiểu lầm khác thì càng không xong."

Dáng vẻ anh nhìn như thành thoi, động tác lại hơi mất tự nhiên.

"Hiểu lầm gì khác cơ?" Phong Tĩnh hơi giật mình.

Tần Tranh không nói chuyện.

Phong Tĩnh bỗng nhiên hiểu ra gì đó, khẽ cười: "Được, tôi hiểu rồi."

"Tôi xin lỗi, lần sau sẽ không vậy đâu." Cô nhìn Tần Tranh, nói rất chân thành: "Về sau tôi cũng sẽ không gửi đồ qua đó."

Tần Tranh hơi nhướn mày, gật đầu với cô rồi quay người rời đi.

Phong Tĩnh dõi mắt theo bóng dáng anh, một lát sau mới quay người đi vào bệnh viện.

Lúc đi qua bàn hướng dẫn trước cửa, y tá trực hất mắt về phía bóng lưng Tần Tranh, trêu ghẹo nói: "Bác sĩ Phong, là bạn trai sang đây nhìn cô à?"

"Tôi kiếm bạn trai ở đâu ra?" Phong Tĩnh cười cười: "Mấy người đó là lãnh đạo bệnh viện mời tới hỗ trợ."

"Hả? Dựa vào điều kiện của bác sĩ Phong mà còn chưa tìm thấy bạn trai à? Thế có muốn tôi giới thiệu cho cô một anh không?" Một y tá khác kinh ngạc, nhỏ giọng nói: "Cún con vừa đẹp trai vừa trẻ tuổi nhé."

Còn nháy mắt với cô mấy cái.

Phong Tĩnh cười nói: "Các cô cũng đừng trêu tôi nữa."

Tiếp đó lại đổ tội cho người khác mà trong lòng không có chút gánh nặng nào: "Tôi không có bạn trai là do mẹ tôi hết, ánh mắt của bà ấy cao lắm, hi vọng tôi tìm công chức, nói điều kiện thấp nhất cũng phải là có biên chế."

Tần Tranh đi ở đằng trước, nghe được cuộc trò chuyện sau lưng thì không nhịn được dừng bước.

"Bác sĩ Phong, cô chưa từng yêu đương thật hả?" Y tá nhỏ vẫn chưa tin, lại hỏi một câu.

"Cũng không tính là từng yêu đương nhỉ, có lẽ là chưa gặp được người thích hợp." Phong Tĩnh nói sang chuyện khác: "Tôi làm việc trước, cô cô cũng mau đi làm việc đi."

"Ôi, được rồi."

Phong Tĩnh hơi nghiêng đầu, ánh mắt chạm phải Tần Tranh. Cô mỉm cười với anh, ánh mắt đầy ẩn ý.

Cô gật đầu với anh, cầm hai tay vào trong túi vào quay người đi, giống như hành động vừa rồi của anh.

"Đội trưởng Tần, còn chưa đi à?" Đội viên dừng bước lại, tò mò nhìn về phía anh.

"..." Tần Tranh rút ánh mắt về, tiếp tục đi về phía trước, vẻ mặt không mấy sáng sủa.

Phong Tĩnh quay về văn phòng, đóng cửa lại, nụ cười trên mặt biến mất.

Cô hít thở sâu một hơi, xoay người, nhìn bóng của bản thân in trên cửa sổ thủy tinh, trong mắt không giấu được lo lắng.

*

Chạng vạng tối, mặt trời ngã về tây, cả thành phố dường như phủ thêm lớp chiến giáp màu vàng.

Cách thời gian dự tính tiến hành phẫu thuật còn hơn một tiếng, các nhân viên liên quan đã bắt đầu bận túi bụi.

Hôm nay Phong Tĩnh không cần trực ban, nhưng lại không rời đi.

Cô vẫn luôn chờ ở văn phòng cho tới khi mặt trời lặn mới đi về phía địa điểm phẫu thuật.

Trên đường, cô gặp đồng nghiệp trực ban hôm nay: "Ơ? Hôm nay bác sĩ Phong cũng trực ca tối à? Trên bảng phân công ca trực hình như không thấy mà nhỉ?"

Phong Tĩnh cười cười, giải thích: "Không phải, chỉ là có chút việc không yên lòng."

Ting!

Đi thang máy lên tầng tiến hành phẫu thuật.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, cho dù là mùi nước khử trùng nồng nặc cũng không xua tan hết được lo lắng đêm nay.

Đội gỡ bom đã đến bệnh viện, vừa mới mặc đồ phòng hộ xong. Phong Tĩnh bước ra thang máy, vừa lúc đối mặt với bọn họ.

Tần Tranh lại giống như không nhìn thấy cô, cầm thùng dụng cụ lên trực tiếp đi về phía phòng phẫu thuật.

"Tần Tranh!"

Phong Tĩnh nhìn bóng lưng của anh, vẫn không khống chế được cảm xúc trong đáy lòng, tiến lên mấy bước nắm lấy cổ tay anh.

Tần Tranh quay đầu, trong chớp nhoáng này, dường như cả hai đều sống sờ.

Ánh mắt quán quýt trong im lặng, cả hai đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, nói: "Xin anh chắc chắn phải bình an trở về."

Những cảm xúc phức tạp đan xen trong mắt Tần Tranh, vừa kiềm nén lại nhẫn nại. Dưới đáy vực sâu màu đen, cảm xúc phức tạp khó phân biệt quay cuồng, trong lòng dường như mọc lên một cây dây leo, không ngừng quán quanh leo lên, gần như muốn bao phủ lấy anh.

Anh nhìn sang chỗ khác, giọng điệu lại vẫn nhẹ nhàng như không có gì: "Được."

Anh rút tay mình ra khỏi tay Phong Tĩnh, cũng không quay đầu lại đi về phía phòng phẫu thuật.

Phong Tĩnh đứng tại chỗ, giương mắt nhìn anh bước vào phòng phẫu thuật, đáy lòng tuôn ra cảm giác bất lực.

Bác sĩ mổ chính và nhân viên y tế phụ trách hiệp trợ cũng mặc trang phục chống nổ dày nặng vào, mang theo vẻ mặt trầm trọng bước vào phòng phẫu thuật.

Bởi vì là tình huống đặc thù nên khu vực này đã sớm bị cách ly, ngay cả phòng phẫu thuật lần này cũng là chuẩn bị riêng.

Cửa đóng lại, đèn phòng phẫu thuật sáng lên.

Nhưng mấy người đi vào chưa đến mười phút đã bước ra khỏi phòng mổ.

Những người chờ đợi bên ngoài vội vàng tiến lên đón, mồm năm miệng mười hỏi thăm bọn họ.

"Tình huống như thế nào?"

"Ca phẫu thuật hoàn thành?"

"Sao nhanh thế đã ra rồi? Cái ống mìn kia đâu?"

"Không."

Người nói chuyện là Tần Tranh.

Vẻ mặt anh rất nghiêm nghị: "Tình huống mới nhất, vừa rồi đồng nghiệp trong cục chúng tôi gọi điện thoại tới, nói bọn họ nhận được một tin tức từ phía mỏ đá, loại mà mỏ đá sử dụng đều là kíp nổ điện."

Chương 11

"Kíp nổ điện?"

Sắc mặt các bác sĩ và y tá lập tức thay đổi: "Là cái loại...ống mìn vừa thông điện thì sẽ phát nổ ngay lập tức ấy à?"

Tần Tranh tháo mũ bảo hộ xuống, nhìn về phía đám người, cặp mắt đen kia cực kỳ bình tĩnh: "Không sai, kíp nổ điện, chắc hẳn mọi người nghe tên này cũng biết, đây là ống mìn được dẫn nổ bằng cách thông qua thông điện, bởi vậy nó cực kỳ nhạy cảm với hết thảy dòng điện."

"Nhất là cái ống mìn đã cong gãy kia, độ nhạy cảm không chỉ bị phóng đại gấp mười lần, có lẽ lượng điện chứa trong một viên pin số bảy cũng có thể tùy tiện dẫn nổ nó."

Có bác sĩ hỏi: "Vậy là nói, trong quá trình phẫu thuật không thể dùng điện?"

Tần Tranh gật đầu: "Tốt nhất là không sử dụng."

Máy theo dõi nhịp tim, máy hô hấp, kim cầm máu điện và phần lớn các thiết bị thường dùng trong phòng phẫu thuật đều cần dùng điện.

Tất cả thiết bị thông điện đều là nhân tố không ổn định.

Trong quá trình phẫu thuật, một khi chạm đến kíp nổ của ống mìn, vậy thì rất có thể...

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt mọi người đều rất nặng nề.

Nhất định phải bàn bạc phương án phẫu thuật lần nữa.

Các bác sĩ lại tập trung vào một chỗ, mở một cuộc họp đơn giản.

Về mặt chủ nhiệm Vu cực kỳ nặng nề: "Bệnh nhân đã vào phòng phẫu thuật, ca mổ cũng phải mau chóng bắt đầu, chúng ta nhất thiết phải nói ngắn gọn."

Nói xong, ông nhìn về phía Tần Tranh: "Đội trưởng Tần, anh nói đi."

Tần Tranh gật đầu, nói: "Đầu tiên, tất cả đồ vật có điện trong phòng phẫu thuật đều phải dọn ra ngoài."

"Tất... tất cả?" Trợ thủ kinh ngạc: "Như vậy thì ca phẫu thuật còn tiến hành như thế nào nữa?"

Chủ nhiệm Vu lờm cậu ta một cái, tức giận nói: "Thời đại trước kia không có nhiều thiết bị tiên tiến như vậy, chúng ta làm phẫu thuật cũng chỉ có một đôi tay, không phải mọi người đều trải qua như thế à?"

"Thế nhưng..."

"Thế nhưng là ngay cả máy theo dõi nhịp tim cũng không cần, làm sao theo dõi trạng thái của bệnh nhân trong quá trình phẫu thuật?" Trợ thủ hạ giọng, giọng điệu hơi sốt ruột: "Hơn nữa, không có thiết bị cấp cứu, cái ống mìn này cách động mạch đùi gần như thế, nhờ chẳng may trong quá trình phẫu thuật xuất hiện ngoài ý muốn gì, làm sao để kịp thời tiến hành cứu giúp ông ấy?"

Vì phòng ngừa Vương Hạo Quang vô ý thức hoạt động trên bàn mổ, bọn họ thương lượng gây mê toàn thân chú ấy.

... Trong lúc gây mê, cần thiết phải tiến hành theo dõi trong thời gian thực đối với tình huống của bệnh nhân, để phòng ngừa xảy ra ngoài ý muốn.

Không sử dụng bất kỳ thiết bị gì, như vậy thì độ khó của ca phẫu thuật sẽ tăng lên không chỉ một cấp.

Chủ nhiệm Vu cau mày nói: "Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể làm vậy."

"Cứ làm theo lời đội trưởng Tần." Ông nói, quay đầu dặn dò trợ thủ số hai: "Tiểu Lương, hiện tại cậu đi dọn hết tất cả vật dụng có điện trong phòng phẫu thuật."

"Vâng." Trợ thủ số hai gật đầu, lập tức đi làm.

"Còn nữa, Tiểu Trương, cậu đi xin phép lãnh đạo về việc này."

"Rõ."

Sau khi phân phó xong tất cả, chủ nhiệm Vu còn nói: "Mặt khác, tất cả mọi người phải chú ý, trong quá trình phẫu thuật giảm bớt ma sát giữa vật phẩm và dụng cụ."

Ông dừng lại, giọng điệu nặng nề nói: "Liên quan tới trận đánh máu chốt này, nhất định phải nhanh. Một khi người trong phòng phẫu thuật xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đội dự bị lập tức bắt kịp, hiểu hết chưa?"

"Chủ nhiệm Vu!"

Phong Tĩnh bỗng nhiên lên tiếng, ngừng một lát, lại lấy can đảm nói: "Chi bằng để tôi tham gia phẫu thuật đi."

Chủ nhiệm Vu quay đầu, hơi kinh ngạc nhìn cô: "Bác sĩ Phong?"

"Không sử dụng thuốc mê, có phải có thể giảm xuống tỉ lệ nguy hiểm của ca phẫu thuật không?" Phong Tĩnh nói: "Hoặc là thử gây mê bằng phương pháp châm cứu."

"Không cần!" Vừa dứt lời, Tần Tranh gần như thốt ra.

Anh nhìn cô, màu mắt đen tối: "Châm cứu rất có thể sẽ sinh ra nguy hiểm chưa biết, gây mê theo cách bình thường là được."

"Tôi cho rằng có cần thiết." Phong Tĩnh đón ánh mắt anh, thái độ cứng rắn: "Anh không phải bác sĩ, không có quyền chất vấn về phương pháp phẫu thuật của chúng tôi."

Mấy giây đối mặt ngẩn ngủ trong im lặng, lại dài như một cuộc so đấu.

Bàn tay Tần Tranh nắm chặt lại, đè thấp giọng: "Đông y cũng có thể lên bàn mổ à?"

"Tôi chỉ đứng bên cạnh trợ giúp."

Phong Tĩnh không để ý đến anh nữa, quay đầu nhìn về phía chủ nhiệm Vu, đưa ra phương án của mình: "Chủ nhiệm Vu, tôi có thể thử dùng châm cứu khiến toàn thân chú ấy đều dạt tới hiệu quả gây mê, sau đó lại đóng lại một số huyết vị của chú ấy, khiến máu trong người chú ấy chảy chậm hơn, phòng ngừa tầm nhìn phẫu thuật bị ô nhiễm."

Hai mày chủ nhiệm Vu cau chặt: "Như vậy được chứ?"

Phong Tĩnh nói: "Tôi sẽ cố gắng tránh đi những huyết vị trên đùi, điều này không cần tốn quá nhiều thời gian, nếu như không thành thì lại dùng thuốc mê cũng không muộn."

Cô liếc nhìn sang Tần Tranh, ý có điều chi: "Đây đều là phương án có thể thử, nếu như bệnh nhân có thể đồng ý."

Chủ nhiệm Vu suy ngẫm một lúc, nói: "Được, vậy cô tranh thủ thời gian thay quần áo, bắt kịp."

Ông ấy nói xong thì dặn dò trợ lý: "Tiểu Lê, cô đi nói chuyện với bệnh nhân."

Trợ lý lập tức đi nói chuyện với Vương Hạo Quang.

Rất nhanh, trợ lý đưa đến tin tức, Vương Hạo Quang đồng ý.

Tần Tranh mím chặt môi, không nói một lời, liếc nhìn cô một cái rồi đi về phía phòng phẫu thuật.

Phong Tĩnh đi sát theo sau.

Vào phòng phẫu thuật, nhất định phải mặc đồ phòng chống nổ.

Đây còn là lần đầu tiên Phong Tĩnh mặc loại quần áo này, đồ phòng chống nổ dày nặng mặc trên người cũng không vừa vặn, hơn mười kilogram đặt trên vai, động tác cũng biến thành không linh hoạt. Hơn nữa bộ trang phục này kín không kẽ hở, vừa mới mặc mà cả người cô đã toát mồ hôi, cực kỳ khó chịu.

Mặc vào đồ phòng chống nổ, còn phải đội mũ bảo hộ lên, tầm mắt cũng chịu cản trở nhất định, cũng chỉ còn một đôi tay là lộ ở bên ngoài.

Cô không nhịn được nghĩ, bình thường Tần Tranh mặc quần áo thể này làm nhiệm vụ ư?

Vào phòng mổ, tất cả chuẩn bị sẵn sàng.

Sau khi tiêu độc, Phong Tĩnh rút ngân châm ra, dựa vào cảm giác tìm tới huyết vị riêng biệt, lần lượt ghim kim.

Cô nín thở, không dám có chút sai lầm nào.

Ghim kim xong, mới mấy phút ngắn ngủi như thế, cô mới mới phát hiện cả người mình đều ướt mồ hôi. Thả lỏng từ trạng thái căng thẳng cao độ, nhất thời lòng có tâm mà lực không đủ, thân thể nhoáng một cái lập tức phải ngã ngửa về sau.

Tiêu rồi.

Suy nghĩ này vừa nháy ra, Phong Tĩnh bỗng nhiên cảm thấy lưng mình được một bàn tay mạnh mẽ đỡ lấy, thân thể cô thẳng tắp ngửa ra sau.

Cô sững sờ, hơi nghiêng đầu, trông thấy khuôn mặt bình tĩnh của Tần Tranh.

"Cảm ơn." Cô khẽ nói.

Tần Tranh nhanh chóng thu hồi tay, không nhìn cô nữa.

Lực chú ý của Phong Tĩnh cũng một lần nữa quay về trên bàn mổ, ánh mắt hai người lại không còn giao thoa.

Bác sĩ mổ chính đã vạch ra một đường trên chân, căn cứ vào ảnh chụp X quang, sau một phen tìm kiếm đơn giản, thuận lợi tìm được vị trí của ống mìn.

"Đội trưởng Tần, chúng tôi tìm thấy ống mìn rồi!" Trợ thủ đề thấp giọng nói đầy kích động.

Tần Tranh lập tức đi lên trước, cũng nhìn thấy "bộ mặt thật" của ống mìn.

"Đưa kìm cho tôi."

Giọng nói bình tĩnh của Tần Tranh vang lên trong phòng mổ, nhận lấy kìm dụng cụ từ trong tay y tá, lại nói với trợ thủ số hai: "Móc kéo giữ vững."

"Vâng." Trợ thủ số hai nắm chặt móc kéo trên tay, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tần Tranh thao tác kìm dụng cụ, vặn cực âm và cực dương của ống mìn vào với nhau, khiến cho chúng nối liền vào nhau, hình thành trạng thái chập mạch.

Động tác của anh như nước chảy mây trôi gọn gàng và linh hoạt, hoàn thành một mạch, mỗi một thao tác sử dụng kim dụng cụ đều hoàn toàn không có động tác thừa, có thể so với bác sĩ ngoại khoa với kỹ thuật tinh vi.

Nhưng nhất cử nhất động của anh đều khiến bác sĩ xung quanh mình kinh hồn táng đảm.

Rất nhanh, Tần Tranh thu tay, trả kim lại: "Được rồi, kẹp ra đi."

Chủ nhiệm Vu vội vàng bù vào vị trí, cẩn thận dè dặt kẹp ống mìn trong đùi ra, nhẹ nhàng đặt lên chiếc khay đã sớm chuẩn bị.

Giống một cái lông vũ rơi xuống, hoàn toàn không nghe thấy tiếng "cạch" thường ngày khi có đồ rơi xuống khay.

Phong Tĩnh nhìn ống mìn biến dạng nghiêm trọng trên khay, im lặng thờ phào nhẹ nhõm.

"Được rồi."

Chủ nhiệm Vu lau mồ hôi, nhưng thế này còn chưa ổn thoả. Trợ thủ cũng không dám thư giãn, bước một bước dài vọt ra khỏi phòng phẫu thuật, giao khay đặt ống mìn cho nhân viên gỡ bom bên ngoài bằng tốc độ nhanh nhất.

"Thế nào?"

Bên ngoài phòng mổ, thấy có người đi ra, người đang chờ tiến lên đón, nhưng lại không dám tới gần quá.

"Lấy ra rồi, lấy ra rồi!"

Trợ thủ kim nén kích động, đưa khay cho nhân viên gỡ bom.

Nhìn nhân viên gỡ bom đặt ống mìn vào trong cái hộp đặc chế, tảng đá lớn trong lòng các bác sĩ và y tá cuối cùng cũng được đặt xuống.

Ông mình đã được di chuyển một cách an toàn, công việc còn lại chỉ còn là làm sạch và khâu lại vết thương.

Chủ nhiệm Vu giao công việc này cho trợ thủ số hai.

Phong Tĩnh rút ngân châm, hoàn thành nhiệm vụ của mình, rời khỏi phòng phẫu thuật trước.

Vào phòng thay đồ cởi đồ phòng chống nổ, lúc đi ra ngoài vừa vặn đụng phải nhóm Tần Tranh chuẩn bị rời đi: "Chúng tôi mang ống mình kia về xử lý."

Chủ nhiệm Vu nói: "Tối nay vất vả đội trưởng Tần và mọi người."

Tần Tranh gật đầu với ông: "Đừng khách sáo, là trách nhiệm của chúng tôi."

"Hôm nay tất cả mọi người đã vất vả rồi, quay về nghỉ ngơi thật tốt." Chủ nhiệm Vu cười híp mắt nói, vẻ mặt rất nhẹ nhõm: "Tiểu Lương, cậu đi tiễn nhóm đội trưởng Tần nhé."

Phong Tĩnh đi lên trước, chủ động nói: "Để tôi tiễn họ."

Chủ nhiệm Vu: "Ai cũng được, vậy bác sĩ Phong cô tiễn nhóm đội trưởng Tần đi."

Tần Tranh và cô nhìn nhau, ánh mắt lại không tự giác né tránh.

Ban đêm cuối tháng tám, không khí mang theo hơi ẩm và oi bức quen thuộc.

Bầu trời đen như mực, giống như bị giội cả lọ mực lên.

Phong Tĩnh đi theo nhóm Tần Tranh ra bệnh viện.

Từ đầu tới cuối hai người đều chẳng nói câu nào, giống như là người đi trên cùng một con đường nhưng lại chẳng có liên quan gì tới nhau.

Đi tới trước cửa chính, Phong Tĩnh dừng bước.

Tần Tranh cũng dừng lại trước bậc thang, nhìn qua, giọng điệu thản nhiên: "Bác sĩ Phong, có đôi khi người ngoài nghề cũng không cần cố khoe khoang."

Đây là trả lại lời cô nói vào ngày đó.

Phong Tĩnh nhúu mày, mỉm cười: "Như nhau như nhau."

Anh hơi mỉm cười, không biết là mỉa mai hay là khen ngợi. Nụ cười vụt tắt, quay người rời đi.

Phong Tĩnh đứng ở cổng, dõi mắt nhìn bọn họ lên xe.

Xe nhanh chóng lái đi, chui vào trong bóng đêm dày đặc.

Bóng đêm rất nồng, Phong Tĩnh đứng dưới bóng của toà nhà, ánh đèn trên đỉnh đầu trắng mờ, yên tĩnh vắng lặng.

Ký ức lại bắt đầu dạo chơi về quá khứ.

Một buổi sáng lớp mười hai, Tần Tranh đột nhiên bị chủ nhiệm lớp gọi ra ngoài.

Lúc quay về, vẻ mặt anh rất nặng nề.

Thấy anh trở về thu dọn cặp sách, Phong Tĩnh thắc mắc: "Cậu đi đâu thế? Không học lớp IELTS buổi chiều à?"

"Có vài việc phải về nhà xử lý."

Tần Tranh cười nhạt một cái, vẫn là giọng điệu lơ lửng bình thường như trước: "Đừng lo lắng, ngày mai gặp."

Anh đi về.

Thế nhưng ngày hôm sau, Tần Tranh căn bản không đi học.

Mà từ sau ngày đó, giống như tất cả tin tức về anh đều biến mất...

Từ khi gặp lại, đến lần gặp sau đó, cho tới hôm nay đã qua hơn nửa tháng.

Trong ca phẫu thuật này, cô có thể cảm nhận được sự quan tâm của Tần Tranh, còn có sự nhẫn nại và kìm nén của anh.

Thế nhưng, nỗi nghi ngờ trong lòng Phong Tĩnh ngày càng nặng.

Tần Tranh, tại sao phải giả vờ không quen?

Chương 12

Phong Tĩnh bình phục cảm xúc, quay về phòng nghỉ.

Ca phẫu thuật vừa rồi không thể mang đồ có điện vào phòng phẫu thuật nên cô tạm thời gửi điện thoại di động ở chỗ đồng nghiệp.

Tìm đồng nghiệp lấy điện thoại về, khởi động máy, trên điện thoại di động nhiều ra một cuộc gọi nhớ và vài tin nhắn mới, đến từ Mạch Dĩnh Thi.

Mạch Dĩnh Thi: [Tắt máy? Đang bận à?]

Mạch Dĩnh Thi: [Thế cậu đọc được tin nhắn lại trả lời mình. (·ω·)]

Mạch Dĩnh Thi: [Bộ phim mình đã chờ rất lâu cuối cùng cũng chiếu rồi, cuối tuần đi xem cùng nhé?]

Phong Tĩnh vội vàng nhớ lại bảng phân công ca trực, trả lời cô ấy: [Được.]

*

Cuối tuần, Phong Tĩnh và Mạch Dĩnh Thi đã hẹn gặp nhau ở đường dành cho người đi bộ ở khu thương mại.

Cách thời gian phim mở màn còn hơn một tiếng.

Hai người mua đồ uống, vừa chờ vừa nói chuyện trong tiệm trà sữa.

Phong Tĩnh kể về ca phẫu thuật ngày đó cho Mạch Dĩnh Thi: "Cậu nói, có phải cậu ấy đang tránh mình hay không?"

"Chị em à, cậu có thể tự tin hơn tý, bỏ "có phải hay không" đi." Mạch Dĩnh Thi ngẩng đầu khỏi laptop, kết luận chém đinh chặt sắt: "Cậu ta rõ ràng đang tránh cậu."

Phong Tĩnh nhấp một hớp trà sữa, hơi phìên não: "Thế lỡ là mình tự mình đa tình thì sao?"

"Nếu không lần sau cậu gặp cậu ta thì trực tiếp hỏi "có phải anh đang tránh tôi không"?" Dĩnh Thi đóng laptop lại, đề nghị nói.

Phong Tĩnh lắc đầu: "Thế thì chắc chắn là cậu ấy sẽ không thừa nhận."

"Cậu xem, cậu vẫn rất hiểu cậu ta mà. Cho nên mình mới nói, trực giác của cậu chắc chắn không sai." Về mặt Mạch Dĩnh Thi như thể đang nói "mình nói có sai đâu": "Cũng chẳng hạn như, hôm làm phẫu thuật đó hai người gặp mặt cậu ta có phản ứng gì?"

"Ánh mắt nhìn mình lúc đó của cậu ta như thể đang nói "loài người ngu xuẩn này, việc không biết làm thì đừng có dính vào"." Phong Tĩnh cầm cốc trà sữa lên, nhẹ nhếch khoé miệng: "Giống y hệt hồi mới quen nhau."

Mạch Dĩnh Thi im lặng mấy giây, giơ tay vỗ lên vai cô rồi nói: "Chị em, để mình nói thì đàn ông sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút dao của cậu thôi, kiếm tiền và sự nghiệp không ngon à?"

"Tớì, cạn ly." Cô giơ cốc trà sữa trên bàn lên, làm động tác tay: "Một say quên ân thù."

Phong Tĩnh: "... Đây là trà sữa đường đen không phải rượu."

"À, mình quên." Mạch Dĩnh Thi đặt trà sữa xuống bàn: "Cơ mà cũng có sao đâu, đều là ý này."

Cô cất laptop vào túi, lại ngẩng đầu nói: "Này, nói lại thì không biết trước kia cậu có nghe qua chưa."

Phong Tĩnh ngược mắt: "Chuyện gì?"

Mạch Dĩnh Thi xích lại gần, nhỏ giọng nói: "Lời đồn có liên quan tới việc Tần Tranh chuyển trường ấy. Hình như có người nói, không phải cậu ta chuyển trường mà là thôi học? Hay là tạm nghỉ học nhỉ? Không nhớ rõ."

Phong Tĩnh dừng một lát, vẻ mặt nghiêm trọng: "Chuyện này... cậu nghe ai nói."

Mạch Dĩnh Thi: "Chính là bạn học hồi cấp ba mà lần trước mình kể..."

Ngoài tiệm trà sữa bỗng vang lên một tiếng hét.

"Bố, bố sao vậy? Bố, bố đừng dọa con!"

"Cứu, cứu với!"

"Có người ngất xỉu!"

"Mau gọi 120 đi!"

Tiếng kêu hoảng sợ, tiếng bàn tán, tiếng bước chân trộn thành một trận hỗn loạn.

Xuyên thấu qua lớp cửa sổ thủy tinh sát đất, có thể trông thấy người trên đường bên ngoài đã tụ tập thành một đám đông, tạo thành vòng vây chặt như nêm cối.

Một giây sau, Phong Tĩnh bỗng nhiên đứng dậy, cũng không quay đầu lại mà xông ra khỏi tiệm trà sữa.

"Này, Tĩnh Tĩnh Tử, chờ mình một tý!" Mạch Dĩnh Thi vội vàng xách túi của mình lên đuổi theo ra ngoài.

Tình huống bên ngoài đã loạn thành một đoàn, trong vòng vây, một ông cụ với mái tóc trắng xoá ngồi dưới đất, thở hổn hển, sắc mặt xám xanh, mồ hôi đầm đìa, hô hấp dồn dập, ý thức đã bắt đầu mơ hồ.

Có người móc điện thoại bấm 120 gọi xe cứu thương, có người chụp ảnh quay video.

Người phụ nữ trẻ tuổi bên cạnh ông cụ sốt ruột nói: "Bố, bố gắng nhịn nhé! Xe cứu thương sắp tới rồi!"

"Nhường một chút, tôi là bác sĩ!"

Phong Tĩnh không chút do dự đẩy đám đông ra, đi vào.

Cô ngồi xổm xuống, nắm tay của ông cụ lên, vội vàng đánh giá tình trạng của ông ấy, lại ngẩng đầu nói với người vây xem: "Xin mọi người tránh ra một chút, không nên chen chúc một chỗ, bảo trì không khí chung quanh lưu thông."

Nghe xong lời này, người vây xem lập tức lui ra một vòng.

Phong Tĩnh lại nhìn về phía người phụ nữ trẻ: "Hen suyễn phát tác, có mang thuốc không?"

Người phụ nữ kia đã mất bình tĩnh, mấy giây sau mới phản ứng lại, cuống quýt gật đầu: "Có, có! Mang, mang theo! Vừa xịt thuốc hen suyễn cho bố tôi rồi, là loại thường dùng, trước kia đều hữu hiệu nhưng... nhưng đột nhiên không có tác dụng."

Phong Tĩnh lập tức quay đầu nhìn về phía Mạch Dĩnh Thi: "Dĩnh Thi, có mang khăn ướt tẩm còn không?"

"Có có." Mạch Dĩnh Thi vội vàng lật túi xách ra, tìm ra một bao khăn ướt còn đưa qua.

Phong Tĩnh nhận lấy, lấy túi châm cứu mang theo bên người ra, rút ngân châm.

Nhìn thấy cây ngân châm nhỏ dài kia, người phụ nữ giật nảy mình, tức khắc lớn tiếng kêu dừng: "Cô muốn làm gì?"

Phong Tĩnh giải thích: "Tôi là bác sĩ đông y."

Người phụ nữ lộ ra vẻ mặt nghi ngờ: "Bác sĩ đông y?"

Phong Tĩnh nói: "Tôi là bác sĩ khoa đông y ở bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang."

"Đông y? Thứ đó tin được không?"

Trong đám người truyền đến vài tiếng bàn tán, có người còn nhỏ giọng nói: "Xe cứu thương sắp đến rồi, nếu không thì chờ một lát, lỡ đâu ghim hư ông cụ thì làm sao?"

"Chờ xe cứu thương tới thì muộn mất, cứu người trước đã." Phong Tĩnh không do dự chút nào, ánh mắt kiên quyết: "Mọi người có thể quay video toàn bộ quá trình, nếu có chuyện gì tôi sẽ phụ trách."

Người phụ nữ nửa tin nửa ngờ, cuối cùng cũng thả lỏng tay.

Phong Tĩnh không chần chờ nữa, tiêu độc đơn giản cho ngân châm rồi bắt đầu lấy huyết thi châm trên người ông cụ.

Huyết thiên đột, huyết định suyễn, huyết thiên trung...

Cô vừa thi châm vừa động viên: "Ông à, ông đừng sợ, thả lỏng. Ông cố nhịn nhé, xe cứu thương sắp tới rồi."

Ý thức của ông cụ hình như đã khôi phục một chút, gian nan gật đầu với cô.

Sau mấy châm, hô hấp của ông ấy bắt đầu giảm bớt, sắc mặt cũng chuyển biến tốt đẹp, nhưng ý thức vẫn chưa tỉnh táo lắm.

Rất nhanh, xe cứu thương đến, dừng ở ven đường.

"Bệnh nhân ở đâu?"

Người đi đường vội xem nhanh chóng chỉ đường: "Nơi này nơi này."

Bác sĩ theo xe vừa lúc là bác sĩ của bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang.

Phong Tĩnh đi lên nói rõ tình huống với người đó: "Tôi là Phong Tĩnh khoa đông y, ông cụ là người bệnh hen phế quản phát tác cấp tính, vừa thi châm cho ông ấy xong, để tầm mười phút sau lại rút."

"Rõ rồi."

Nhân viên y tế nâng ông cụ lên xe cứu thương.

Người phụ nữ cũng không lo để ý Phong Tĩnh, vội vội vàng vàng trèo lên theo xe cứu thương.

Nhìn xe cứu thương bật còi lái đi, Phong Tĩnh lặng lẽ rời khỏi đám đông, chào hỏi Mạch Dĩnh Thi đứng bên ngoài vòng vây.

"Đi thôi."

"Vừa rồi sao cậu xúc động thế?" Mạch Dĩnh Thi thuận tay trả túi xách cho cô, nhỏ giọng thì thầm: "Ngay cả lời cảm ơn người kia cũng không có. Không sợ gặp ăn vạ à? Lỡ bị cuốn lấy ăn vạ thì sao?"

Phong Tĩnh cười nói: "Không phải có người quay video lại à? Hơn nữa, chăm sóc người bệnh là chức trách của mình, lại đến một lần thì mình cũng sẽ làm vậy."

Mạch Dĩnh Thi lắc đầu, bất đắc dĩ thở dài: "Đúng là hết cách với cậu."

Cô nàng nhìn thời gian: "Đi thôi, phim sắp chiếu rồi."

Mạch Dĩnh Thi vừa xoay người, đã nhìn thấy một bóng đen lướt qua bên cạnh.

Cô nàng chỉ cảm thấy cánh tay tê rần, trên tay đã trống trơn.

Mạch Dĩnh Thi sững sốt, sau đó nhảy căng lên, quỳnh lên hô to.

"A! Túi của tôi! Laptop của tôi! Bản kế hoạch của tôi!"

Cô nàng vội vàng đuổi theo bóng đen, vừa chạy vừa kêu: "Ăn cướp! Bớ người ta bắt cướp!"

"Dĩnh Thi!" Phong Tĩnh vội vàng đuổi theo.

Người cướp túi xách của Mạch Dĩnh Thi là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai màu đen.

Gã ta chạy đến cuối đường, vừa muốn vượt qua khúc cua đã bị người đề mệnh xuống đất.

Phong Tĩnh chạy theo Mạch Dĩnh Thi lên trước, phát hiện người chặn lại kẻ cướp lại là Giang Nhất Trình.

Sau khi bắt lấy người đàn ông, Giang Nhất Trình cầm chiếc túi xách trên mặt đất lên trả lại cho Mạch Dĩnh Thi: "Cô gái, đây là túi xách của cô à?"

"Cảm ơn cảm ơn."

Mạch Dĩnh Thi cảm kích không thôi, nhận lấy túi xách từ trong tay Giang Nhất Trình.

"Không cần khách sáo..." Giang Nhất Trình ngẩng đầu, cũng nhìn thấy Phong Tĩnh: "Ơ, bác sĩ Phong?"

Phong Tĩnh gật đầu với cậu ta: "Chào cậu."

"Chào chị chào chị." Giang Nhất Trình lại nhìn về phía người đàn ông đội mũ đen trên mặt đất, nói: "Tôi dẫn người này đến đồn công an gần đây trước đã, các chị có thể đi cùng tôi qua đó làm tường trình không?"

Phong Tĩnh và Mạch Dĩnh Thi liếc nhau: "Được thôi."

Đột nhiên gặp phải loại chuyện này, phim là không xem được rồi.

Giang Nhất Trình đưa người đàn ông đội mũ đen đến đồn công an gần đó, khai báo xong đi ra thì đã là buổi trưa.

"Cậu Giang, thật sự rất cảm ơn cậu." Mạch Dĩnh Thi ôm túi xách, vẻ mặt biết ơn nói: "Buổi trưa cậu có rảnh không? Hay là chúng tôi mời cậu ăn cơm nhé."

Giang Nhất Trình hơi xấu hổ, vội vàng khoát tay: "Không cần không cần, vì nhân dân phục vụ thôi mà, giữa trưa tôi cũng có hẹn người khác rồi."

Mạch Dĩnh Thi nói: "Thế chúng ta thêm bạn nhé? Sau này không phải còn cần tôi phối hợp sao, có chuyện gì các cậu cũng tiện cho tôi biết kịp lúc."

"Không thành vấn đề." Giang Nhất Trình đồng ý rất sáng khoái.

Cậu ta lấy điện thoại di động ra, thêm bạn Wechat với Mạch Dĩnh Thi.

Mạch Dĩnh Thi ấn vào avatar của cậu ta, đổi biệt danh.

Phong Tĩnh liếc nhìn, lại vô tình nhìn thấy avatar Wechat của Giang Nhất Trình.

Avatar của cậu ta là ảnh cậu ta mặc đồng phục màu lam giơ tay kính chào, dáng vẻ đứng đắn, cực kỳ tuấn tú, mà biệt danh hiện bên dưới là... "Nhất Giang."

Phong Tĩnh khẽ giật mình.

Phản ứng đầu tiên của cô là... không phải "J"?

Phong Tĩnh lập tức ngẩng đầu: "Cậu Giang, có thể hỏi cậu một chuyện không?"

Giang Nhất Trình nói: "Bác sĩ Phong, chị gọi tôi là Tiểu Giang là được, không cần khách sáo như vậy, có vấn đề gì chị cứ hỏi."

Phong Tĩnh thử thăm dò: "Cái tài khoản "J" lần trước tôi thêm bạn không phải của cậu nhỉ?"

Tay đang cầm di động của Giang Nhất Trình cứng đờ, nụ cười bên miệng cũng cứng đờ theo.

Toang rồi.

Quên mất vụ này.

"Cái đó, cái đó..."

Trong lòng Giang Nhất Trình thấp thòm, chỉ có thể kiên trì giải thích: "Rất xin lỗi, thật ra, hôm đó điện thoại tôi đột nhiên hết pin nên mượn điện thoại của đội trưởng Tần, cho nên..."

Phong Tĩnh nhìn thẳng cậu ta, nói ra đáp án: "Cho nên, người lần trước tôi thêm bạn... là Tần Tranh?"

Giang Nhất Trình gật đầu, nở nụ cười một cách gian nan: "Bác sĩ Phong, rất xin lỗi, lúc ấy giấu chị chuyện này."

Phong Tĩnh mỉm cười, điềm đạm nói: "Không có việc gì, cậu Giang, cậu không cần căng thẳng, tôi chỉ muốn làm rõ chủ nhân của tài khoản đó là ai."

Thấy cô không có ý trách móc, Giang Nhất Trình lập tức thở phào một hơi.

"Thế bác sĩ Phong, chị có thể không nói chuyện này với đội trưởng Tần được không? Anh ấy không cho tôi nói chị biết." Cậu ta lại khẩn cầu: "Nhờ chị giữ bí mật giúp tôi, chí ít đừng nói là tôi cho chị biết, làm ơn làm ơn."

Phong Tĩnh cười nói: "Được."

Xoay người, cô rũ mắt, đáy lòng lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cũng không cách nào tin nổi.

Đúng là mĩa mai, thế mà cô vẫn luôn không phát hiện.

Cho nên, cái chữ "J" đó, không phải "Giang" trong Giang Nhất Trình, không phải "J" của "Jiang".

Rất có thể.. là "Tĩnh"...

"Tĩnh" trong Phong Tĩnh, "J" của "Jing".

*Tên của Giang Nhất Trình phiên âm là Jiang Yi Cheng, tên Phong Tĩnh phiên âm là Feng Jing.

Chương 13

"Rất cảm ơn chị."

Giang Nhất Trình cực kỳ cảm kích, dường như nhớ tới gì đó, lại dè dặt hỏi: "Đúng rồi, bác sĩ Phong, tôi lại đánh bạo hỏi một câu, chị với đội trưởng Tần... quen biết từ trước à?"

Phong Tĩnh mỉm cười: "Bọn tôi là bạn học cấp ba."

Giang Nhất Trình bừng tỉnh ngộ ra: "Hoá ra là vậy, thế quan hệ của hai người chắc chắn là rất tốt."

"Không, cậu chưa nghe đội trưởng Tần của các cậu kể à? Chúng tôi không quen. Cho nên, chỉ có thể coi là một..." Phong Tĩnh cười như không cười nói: "Người không quan trọng mà thôi."

"Ha, ha ha, thật à? Thế làm phiền rồi, tôi còn có hẹn, đi trước ha. Bác sĩ Phong, chị Mạch, hẹn gặp lại."

Giang Nhất Trình nhận ra bầu không khí không đúng lắm, vội vàng cười ha ha xong rồi kiểm soát chuồn mắt.

"Đi thông thả nhé." Mạch Dĩnh Thi phát tay với bóng lưng Giang Nhất Trình, lại quay đầu gọi Phong Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh Tử, bọn mình cũng..."

Phong Tĩnh nhìn về phương xa, rõ ràng đang thất thần.

"Tĩnh Tĩnh?" Mạch Dĩnh Thi thử hô cô vài tiếng, không chiếm được đáp lại, lại duỗi tay phất phất trước mặt cô: "Tĩnh Tĩnh Tử, cậu vẫn ổn chứ?"

Phong Tĩnh bỗng nhiên hoàn hồn, che giấu cảm xúc, nói băng quơ:
"Đi thôi."

Mạch Dĩnh Thi hỏi: "Đi đâu?"

"Đi ăn cơm trưa trước, sau đó đi xem suất chiếu phim buổi chiều đi."
Phong Tĩnh nói, đi về phía trung tâm thương mại.

Mạch Dĩnh Thi đuổi theo bước chân cô, lấy điện thoại di động ra tra suất chiếu phim buổi chiều: "Nhưng mà buổi chiều bộ phim bọn mình muốn xem không có suất chiếu mất rồi."

Phong Tĩnh nhìn về phía tấm poster khổng lồ trên đầu: "Vậy thì xem phim khác. Vừa lúc mình cảm thấy phim tình cảm hài hơi ngán, không hay bằng xem mấy đề tài mới, mình thấy bộ kia cũng rất được."

"Hử?" Mạch Dĩnh Thi nhìn theo hướng cô đang nhìn.

Trên tường trung tâm thương mại, treo một poster phim cỡ lớn.

Trên poster chỉ có một nhân vật, một cô gái tóc vàng. Cô ấy đeo kính râm, mặc áo vest màu đen, trong miệng ngậm một điếu xì gà, trên tay cầm một khẩu súng, cực kỳ khí thế. Bên dưới là tên phim...

"Nữ vương báo thù."

Mạch Dĩnh Thi:???

*

Đi chơi với Mạch Dĩnh Thi ở bên ngoài cả một ngày, lúc ăn tối xong về nhà đã là tám giờ tối.

Điện thoại sắp hết pin, Phong Tĩnh cắm sạc vào rồi cầm quần áo đi tắm rửa.

Nước nóng rửa trôi đi mệt mỏi cả người.

Bước ra phòng tắm, sắc trời đã chuyển tối, chỉ chốc lát sau thì bắt đầu mưa.

Ngoài cửa sổ tiếng tí tách không ngừng, tiếng mưa rơi càng ngày càng nhanh, cảnh tượng bên ngoài cửa sổ thủy tinh cũng biến thành mơ hồ không rõ.

Phong Tĩnh lại mơ về ngày mưa hôm đó.

Cái ngày cô làm hộ chiếu ra nước ngoài du học, cũng mưa rất to.

"Phong Tĩnh, cậu còn chưa đi vào à?" Bạn học đi cùng thúc giục.

Phong Tĩnh đứng ở cổng, nhìn xung quanh trạm xe buýt: "Mình chờ một lát đã."

"Thế mình vào trước đây."

Bạn học đi xếp hàng.

Phong Tĩnh vẫn đứng ở chỗ cũ chờ.

"Yên tâm, đến hôm làm hộ chiếu tôi chắc chắn sẽ đến." Lời Tàn Tranh đã nói còn vang vọng bên tai.

Mưa càng lúc càng to, cô ôm chặt tư liệu trong lòng ngực, núp trong góc, nhìn hàng dài dần dần ngắn bớt.

Thẳng đến khi sảnh tiếp đãi của đại sứ quán đóng cửa Tàn Tranh cũng chưa từng xuất hiện.

Phong Tĩnh lẻ loi trơ trọi đứng trong mưa, gió thổi qua, chỉ đưa đến hơi lạnh vô tận.

Trong mơ hồ, hình như cô nghe thấy có người nói với cô: "Cậu không cần đợi thêm nữa, cậu ấy sẽ không đến."

Phong Tĩnh tỉnh lại, trời sáng choang, mộng cũng tan.

*

Thứ hai, ngày làm việc.

Phong Tĩnh đi làm như thường lệ.

Trở lại bệnh viện, cô phát hiện dường như đại sảnh có chỗ nào khang khác. Giống như càng rộng càng sáng sủa, khu chờ khám rục rĩ hẳn lên, thực vật xanh trưng bày trong góc cũng xanh tươi ướt át hơn thường ngày.

Đi ngang qua bàn tư vấn, y tá trực ban sáng chào hỏi cô: "Bác sĩ Phong, buổi sáng tốt lành."

"Chào buổi sáng." Phong Tĩnh dừng bước, hỏi thăm cô nàng: "Hôm nay có việc gì quan trọng à?"

Y tá nhỏ vô ý thức hạ giọng: "Là thế này, hôm nay có đoàn chuyên gia từ Bắc Kinh đến tham quan giao lưu, mấy lãnh đạo của viện đều rất coi trọng, sáng sớm đã bảo người đi quét dọn một lần."

Chuyên gia từ Bắc Kinh đến?

Phong Tĩnh cũng không bận tâm, sau khi nói cảm ơn với y tá nhỏ thì quay về văn phòng.

Buổi sáng không có ca ngồi khám, cả buổi sáng cô đều ngồi trong phòng làm việc viết bệnh án, thẳng đến chủ nhiệm Vu của khoa cấp cứu tạm thời có việc tìm cô, gọi cô đi qua một chuyến.

Nhận được thông tin, Phong Tĩnh đi thang máy xuống lầu.

Thang máy đến tầng ba, "ting" một tiếng rồi mở ra, một người đi vào.

Phong Tĩnh đang xem tin nhắn tên điện thoại, không chú ý tới người bước vào, thẳng đến khi nghe được một giọng nam hơi trầm thấp...

"Đàn em Phong?"

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía người tới, lập tức kinh ngạc: "Đàn anh Nghiêm? Sao anh lại tới thành phố Dương Giang?"

Người đàn ông trước mặt mặc áo blouse trắng, dáng người cao gầy, đeo kính không gọng, nháy mắt khiến người ta nghĩ tới câu "ôn văn nho nhã".

Nghiêm Khải Trạch bật cười: "Kinh ngạc lắm à?" Anh ấy lại giải thích: "Gần đây anh đi theo chủ nhiệm tới giao lưu học tập."

Phong Tĩnh nghĩ đến gì đó, sáng tỏ: "Hoá ra anh chính là chuyên gia từ Bắc Kinh đến."

Phong Tĩnh và Nghiêm Khải Trạch là đàn anh đàn em học cùng một thầy, sau khi tốt nghiệp lại cùng vào một bệnh viện công tác, bình thường cũng khá quan tâm cô.

Nghiêm Khải Trạch cười nói: "Không tính là chuyên gia, anh chỉ là một tên làm việc vặt thôi."

Chớp mắt thang máy đã đến tầng một, cửa thang máy mở ra.

Nghiêm Khải Trạch nói: "Em đi làm việc trước đi, anh không làm phiền nữa."

Phong Tĩnh gật đầu: "Vâng, có rảnh nói chuyện tiếp."

Trước lúc sắp bước ra thang máy, Nghiêm Khải Trạch lại gọi cô lại: "Đúng rồi, đàn em Phong, đợt lát nữa tan tầm có rảnh không? Cùng nhau ăn bữa cơm nhé."

Phong Tĩnh dừng bước, suy nghĩ một lát rồi vui vẻ đồng ý: "Được, cũng lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau."

*

Bữa tối hẹn ở một nhà hàng tây gần bệnh viện.

Đã lâu không gặp, hai người hàn huyên về một số chuyện quá khứ.

Lúc nói đến quãng thời gian công tác ở Bắc Kinh, Nghiêm Khải Trạch hỏi: "Sao đột nhiên lại rời khỏi Bắc Kinh thế?"

"Vốn dĩ việc em từng ở trong đội gìn giữ hoà bình là mục thêm điểm rất tốt, thầy cũng đã tranh thủ được cho em xuất thẳng lên làm bác sĩ điều trị rồi, chỉ kém tý nữa thôi, thật là đáng tiếc."

Phong Tĩnh cười nói: "Lúc đầu em cũng không có ý định ở Bắc Kinh lâu, tham gia đoàn y tế gìn giữ hoà bình cũng không phải vì thăng chức, dù sao người nhà em đều ở thành phố Dương Giang."

Dường như nghĩ đến gì đó, cô hỏi: "Đúng rồi, đàn anh Nghiêm, lần này tới anh thành phố Dương Giang sẽ ở bao lâu? Đàn chị Lâm đâu? Đạo này chị ấy vẫn ổn chứ?"

"Dự tính ở một tuần."

Nghiêm Khải Trạch ngừng một lát: "Về phần Tiêu Tinh, nửa năm trước bọn anh chia tay rồi. Hiện tại cô ấy thế nào thì anh cũng không rõ lắm."

Chia tay? Phong Tĩnh sững sốt, nhận ra mình nói sai: "Rất xin lỗi, nhắc tới chuyện buồn của anh."

Hồi học đại học, Nghiêm Khải Trạch và Lâm Tiêu Tinh được công nhận là cặp đôi kiểu mẫu trong trường, một người đẹp trai một người xinh đẹp ngọt ngào, ở trong mắt người ngoài là một đôi rất ân ái.

"Không có việc gì, đối với bọn anh mà nói thì đây cũng coi như là một chuyện tốt." Giọng điệu Nghiêm Khải Trạch rất hờ hững: "Chỉ là phát hiện tư tưởng không hợp, chia tay trong hoà bình mà thôi. Tiếp tục ở bên nhau cũng chỉ đau khổ, không bằng chia tay."

"Ừm, cũng đúng." Phong Tĩnh có hơi mất tập trung, thuận miệng đáp một câu.

Nghiêm Khải Trạch đột nhiên hỏi: "Đàn em Phong, em có bạn trai chưa?"

"Hả?" Phong Tĩnh hoàn hồn, khó hiểu hỏi: "Chưa, sao anh lại hỏi thế?"

Nghiêm Khải Trạch: "Nếu hiện tại em còn chưa có bạn trai, hay là..."

"A, đàn anh." Phong Tĩnh dường như nhận ra gì đó, vội vàng ngắt lời: "Đúng rồi, gan ngỗng và trứng cá muối ở đây đều rất được, muốn thử không?"

Ánh mắt Nghiêm Khải Trạch nhìn cô rất sâu, lại không hề nói gì: "Được."

*

Sau khi kết thúc bữa tối, Phong Tĩnh từ chối khéo lời đề nghị đưa cô về của Nghiêm Khải Trạch.

Về đến nhà, cô nằm vật ra giường, trong lòng rối bời.

Chuyện ngày hôm nay thật sự quá đột nhiên.

Cô chưa từng nghĩ đến, cũng không biết nên làm thế nào.

Vào lúc tâm phiền ý loạn, cô cầm điện thoại đặt bên cạnh lên.

Không biết nghĩ tới điều gì, Phong Tĩnh bật dậy, mở Wechat ra, ấn ở avatar của J, xếp anh vào một nhóm riêng.

Nhóm tên là: "Đồ rắm thúì."

Thiết lập xong, Phong Tĩnh cố ý biên tập vòng bạn bè: Bữa tối ăn mừng gặp lại đàn anh, vui vẻ ^-^

Ảnh đính kèm là bữa tối thịnh soạn tối nay.

Sau đó cài đặt chỉ mình nhóm của J có thể nhìn thấy.

Đăng lên xong, Phong Tĩnh ném điện thoại qua một bên, cầm áo ngủ vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa xong đi ra, cô cầm điện thoại lên nhìn, J vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì.

Phong Tĩnh ngẫm nghĩ, gửi một cái lì xì qua.

Phong Tĩnh: [Lì xì 500]

Phong Tĩnh: [Cậu Giang, tôi ngẫm nghĩ, phí sửa xe lần trước vẫn nên trả cho cậu, xin cậu nhận lấy đi.]

Một phút sau, J trả lời: [Tôi đã nói rồi, không cần.]

Phong Tĩnh: [Thế có rảnh tâm sự không?]

Phong Tĩnh: [Gần đây tôi gặp vài chuyện, trong lòng rất xoắn xuýt, cũng không biết tìm ai trò chuyện.]

Phong Tĩnh: [Cũng không dám kể cho người quen nghe, bởi vì sẽ cảm thấy xấu hổ.]

Phong Tĩnh: [Có thể nói với cậu không? Đương nhiên, nếu như cậu không bằng lòng thì quên đi.]

Không đợi anh trả lời, Phong Tĩnh cũng tiếp tục gõ.

Phong Tĩnh: [Thật ra là thế này.]

Phong Tĩnh: [y, nhắc tới cũng bất ngờ, hôm nay lúc làm việc tôi gặp lại đàn anh hồi đại học.]

Phong Tĩnh: [Anh ấy hẹn tôi ăn tối, tôi nghĩ chẳng mấy khi gặp được nên đồng ý. Nhưng không nghĩ tới anh ấy lại đột nhiên nói với tôi là anh ấy và bạn gái đã chia tay. Hơn nữa hàm ý trong lời anh ấy nói giống như là đang ám chỉ tôi gì đó, nhất thời tôi chẳng biết trả lời anh ấy thế nào.]

Phong Tĩnh: [Tốt xấu gì cũng là đàn anh học chung một thầy, không muốn khiến sau này gặp mặt sẽ xấu hổ.]

Phong Tĩnh: [Tôi còn rất kính trọng vị đàn anh này, lúc đi học cũng rất có thiện cảm với anh ấy.]

Phong Tĩnh: [Cậu nói, tôi nên trả lời anh ấy thế nào mới ổn?]

J: [...]

Phong Tĩnh: [Thật xin lỗi, cậu Giang, thật ra chỉ là tôi muốn tìm một hốc cây thôi.]

Phong Tĩnh: [Tối nay quấy rầy cậu, nếu như cậu thấy tôi phiền quá thì cứ cho tôi vào danh sách hạn chế rồi chặn tôi đi. ^-^]

J: [Không sao.]

Phong Tĩnh: [Thật à?]

Phong Tĩnh: [Cảm ơn sự thấu hiểu của cậu, cậu đúng là một người tốt.]

Phong Tĩnh: [:]

Chương 14

J: [...]

Phong Tĩnh gửi một cái meme "meo meo vô tội" sang.

Phong Tĩnh: [Sao vậy?]

J: [Quan hệ giữa cô và đàn anh kia... thế nào?]

Phong Tĩnh: [Cũng tạm được, bình thường ngày lễ ngày nghỉ cũng sẽ thăm hỏi nhau một câu, tôi cảm thấy chỉ đến trình độ bạn bè bình thường và đàn anh đàn em học chung thầy thôi. Chỉ là đột nhiên xảy ra chuyện này nên tôi có hơi không hiểu.]

J: [Cô có thể tìm người quen của cả hai để hỏi thăm xem.]

Phong Tĩnh: [Được, cảm ơn đề nghị của cậu.]

Phong Tĩnh: [Nhưng vẫn còn một chuyện...]

Phong Tĩnh cố ý ngập ngừng.

J: [Chuyện gì?]

Phong Tĩnh: [Người tôi thích không chịu để ý đến tôi, làm sao đây?]

Sau khi tin nhắn gửi đi, qua một lúc lâu đối phương cũng chưa trả lời. Trên đỉnh vẫn luôn hiển thị "đối phương đang nhập", nhưng vẫn không có tin nhắn mới.

Phong Tĩnh chờ rất kiên nhẫn.

Mãi đến mười phút sau...

J: [Cãi nhau à?]

Phong Tĩnh: [Cũng không tính là thế.]

Phong Tĩnh: [Mà thôi, có lẽ cậu cũng không hiểu, hiện tại không nói.]

Phong Tĩnh: [Lì xì 250]

J: [?]

Phong Tĩnh: [Phí sửa chữa cậu không chịu nhận, cái này cậu nhất định phải nhận!]

Phong Tĩnh: [Hôm nay làm phiền cậu quá, coi như là phí cảm tạ vì đã nghe tôi kể lể.]

J: [Không cần.]

J: [Chúng tôi không thể nhận quà linh tinh.]

Phong Tĩnh sớm đã đoán được, cũng không miễn cưỡng: [Thế thôi vậy.]

Phong Tĩnh: [Cũng không biết cảm ơn cậu thế nào, đội trưởng của các cậu cũng không cho tôi gửi đồ cho các cậu, anh ta thật là đáng ghét (ノ ^ ￣)]

Phong Tĩnh cũng mặc kệ J ở đầu bên kia phản ứng thế nào, hỏi tiếp: [Về sau có chuyện gì thì có thể lại tìm cậu tâm sự không?]

Mấy phút sau, J trả lời một chữ.

J: [Được.]

Đạt được câu trả lời khẳng định, Phong Tĩnh cầm di động lộn một vòng trên giường, khoe miệng cong lên, trong mắt không giấu được

vẻ đặc ý.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô nhìn thông báo cuộc gọi hiển thị, ấn nút nghe máy: "Dĩnh Thi?"

"Tĩnh Tĩnh, mau xem hot search." Mạch Dĩnh Thi lời ít mà ý nhiều, trong giọng nói lộ ra vẻ sốt ruột.

Phong Tĩnh ngồi xuống, hơi khó hiểu: "Hot search?"

Mạch Dĩnh Thi nói: "Chính là hot search Weibo ấy... từ từ, điện thoại của cậu có cài app Weibo không?"

"Cậu chờ một lát."

Trong điện thoại di động của Phong Tĩnh đúng là không cài đặt Weibo. Bình thường công việc bận rộn, trong điện thoại của cô chỉ có mấy phần mềm thường dùng, bởi vậy thường xuyên bị Mạch Dĩnh Thi chế giễu là "người tối cổ".

Rời khỏi giao diện hội thoại, cô download Weibo xong, đăng kí một tài khoản, mở ra xem.

Vị trí top mười hot search của bản địa, cô nhìn thấy đề tài nghi là được nhắc tới trong lời Mạch Dĩnh Thi...

#Tìm kiếm bác sĩ nữ có bóng lưng đẹp nhất#

Người bắt đầu đề tài này là một blogger chuyên về ẩm thực ở địa phương.

Anh ta đăng bài nói là, ngày đó anh ta tới trung tâm thương mại dò tìm quán ăn, gặp một ông cụ đột nhiên phát bệnh cấp tính. Lúc ấy tất cả mọi người rất luống cuống, may mắn có một nữ bác sĩ trẻ tuổi kịp thời xuất hiện, cứu giúp ông cụ. Chờ sau khi ông cụ thoát khỏi nguy hiểm, cô ấy đã lặng lẽ rời đi, ngay cả tên cũng không lưu lại. Lúc ấy anh ta không nhớ ra, trong lúc vội vàng chỉ kịp chụp một bức ảnh.

Phong Tĩnh ấn mở ảnh chụp, trên ảnh chỉ có một bóng lưng, hơn nữa chụp rất mờ.

Cô yên lòng, trả lời Mạch Dĩnh Thi: "Có chụp được gì đâu mà?"

Giọng Mạch Dĩnh Thi nghiêm túc: "Không, cậu kéo xuống xem bình luận đi."

Phong Tĩnh khó hiểu, mở bình luận ra.

Bình luận bên dưới bài đăng đều mang theo tag #Đường Ý Na cứu giúp ông cụ ngất xỉu#.

[Mọi người có cảm thấy là bóng lưng của Na Na có hơi giống bóng lưng của nữ bác sĩ cứu người đó không?]

[Không phải cô ấy chứ? Không phải nói là bác sĩ à?]

[Nhưng Na Na nhà chúng ta vẫn luôn giúp người làm niềm vui mà, không phải lần trước còn cứu được một cụ già bị té xỉu à?]

[Hơn nữa người trong video cũng không mặc áo blouse trắng, sao biết cô ấy là bác sĩ? Nói không chừng chính là Na Na.]

[Đúng rồi, gần đây không phải Na Na tham gia chương trình ở thành phố Dương Giang à? Hơn nữa cô ấy cũng hiểu y học thường thức, cứu người không phải rất bình thường ư?]

Từ trong bình luận Phong Tĩnh đại khái có thể hiểu rõ từ đầu tới đuôi câu chuyện.

Đường Ý Na là một minh tinh nữ thế hệ mới đang nổi, debut bằng thân phận center trong nhóm nhạc nữ, lai lịch hình như cũng không nhỏ.

Đồn rằng cô ta xuất thân từ gia đình có truyền thống làm nghề y, tốt nghiệp ở đại học Y Dược tỉnh C, năm thứ ba đại học được người

tinham* khai quật rồi đưa debut.

*Tinham: Người tìm kiếm tài năng/ tìm kiếm người có tiềm năng nổi tiếng.

Mấy tháng trước, lúc cô ta chạy bộ buổi sáng dưới nhà gặp một cụ già ngã xỉu trên đường.

Bên cạnh cụ già không có ai đi cùng, cô ta vội vàng gọi xe cứu thương, đi theo xe đưa cụ già đến bệnh viện, cũng ứng trước tiền thuốc men, thẳng đến khi người nhà cụ già xuất hiện mới lặng lẽ rời đi.

Đằng sau còn có một đoạn video phỏng vấn ở thời điểm đó.

Con trai của cụ già nói với phóng viên: "Cảm ơn cô Đường đã cứu bố tôi, nếu như không phải cô ấy xuất hiện kịp thời thì có thể bố tôi đã sớm... Tóm lại, cô ấy chính là ân nhân cứu mạng của nhà chúng tôi."

Đường Ý Na đối diện với ống kính, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc: "Tôi cũng chưa từng nghĩ tới việc tuyên dương chuyện này, chỉ là tiện tay mà thôi."

[Tôi cảm thấy người cứu người chính là Na Na, cô ấy luôn làm việc tốt không báo tên!]

[Na Na chính là người đẹp lòng cũng thiện!]

Rất nhanh, đề tài #Đường Ý Na cứu giúp cụ già ngã xỉu# đã leo lên bảng hot search toàn quốc.

"Cái thứ gì!" Mạch Dĩnh Thi không nhịn được châm biếm: "Ngày đó cứu người không phải cậu à? Sao có thể râu ông nọ cắm cằm bà kia thế này, đội công lao của cậu lên đầu cô ta?"

"Thế không tốt à, chức trách của bác sĩ là chăm sóc người bệnh, mà không phải mỗi ngày ở trên bảng hot search."

Phong Tĩnh không có hứng thú đóng Weibo, còn nói: "Hơn nữa, không phải là đối phương không thừa nhận đó là cô ấy à?"

"Nhưng cô ta cũng không đứng ra thanh minh nha."

Mạch Dĩnh Thi khinh bỉ hai câu, đột nhiên ồ một tiếng, nói: "Nói đến mới nhớ, cậu có cảm giác cái cô Đường Ý Na này hơi giống một người chúng ta quen không?"

"Hử?"

"Hoa khôi Đường Thiên của lớp A9 hồi cấp ba, cái cô vẫn luôn dây dưa Tần Tranh ấy." Mạch Dĩnh Thi nhắc nhớ: "Cô ta cũng họ Đường."

Phong Tĩnh nao nao, sau đó nhớ tới có người như vậy: "Tên cũng không giống, về sau không phải cô ấy ra nước ngoài à? Hả là không phải cô ấy đâu."

Cô nằm dài trên giường, lại lười biếng hỏi: "Sao đột nhiên cậu lại chú ý việc này?"

"Đừng nói nữa, gần đây không phải mình đang phụ trách cái chương trình năng lượng tích cực đó sao..." Mạch Dĩnh Thi hơi buồn bực: "Hôm nay nhà đầu tư nhét một người vào, chính là cô Đường Ý Na này. Mình không yên tâm nên lên mạng tìm kiếm xem, kết quả tìm ra cái thứ này."

"Thật á?"

Mạch Dĩnh Thi lại thờ dài: "Trước không nói nữa, mình đi bàn bạc với bên đài truyền hình đây, xem giờ làm thế nào."

"Được."

Trước khi cúp điện thoại, Mạch Dĩnh Thi lại nghĩ tới gì đó: "Đúng rồi, tháng sau họp lớp lớp mười, hồi đầu tuần lớp trưởng gửi thông báo

trong nhóm, muốn đi cùng không?"

Họp lớp lớp mười? Phong Tĩnh nghĩ kỹ lại, hôm đó cô vội vàng nhìn thông báo trong nhóm, hình như đúng là có chuyện này.

Cô thuận miệng nói có lẽ: "Rồi nói sau, đến lúc đó xem tình huống ca trực thế nào đã."

"Được, thế đến lúc đó mình hỏi lại cậu."

Cúp điện thoại, Phong Tĩnh mở Weibo ra một lần nữa, khóe miệng lại nở nụ cười.

Cô nghĩ nghĩ, ấn vào avatar của J, lại gửi một câu.

Phong Tĩnh: [Vừa rồi quên nói, ngủ ngon:]

*

Trong giờ nghỉ trưa, Tần Tranh liếc nhìn lịch sử trò chuyện trước đó, chìm trong suy nghĩ.

Trong văn phòng yên tĩnh, giọng của đồng nghiệp bỗng vang lên.

"Chậc, hiện giờ nữ minh tinh đều cuốn* thế sao? Ngoài yêu thích từ thiện còn cứu người không để lại tên."

*Cuốn: Thuật ngữ internet chỉ việc cạnh tranh, thi đua, cố gắng để trở thành người giỏi nhất.

Một người khác đi lên trước hỏi: "Đang xem gì thế?"

`y, xem cái này, "bác sĩ" cứu người hoá ra là minh tinh nữ đang nổi, cái cô Đường Y Na debut từ nhóm nhạc nữ thần tượng ấy biết không? Em tôi rất thích cô ấy, cái tin này nói mấy ngày trước cô ấy cứu người trên phố đi bộ, còn có ảnh chụp này."

"Không phải chỉ có bóng lưng à? Hơn nữa, bóng lưng này hình như khá quen..." Anh ta không chắc chắn, quay đầu hỏi Giang Nhất Trình: "Nhất Trình, đây không phải nữ thần của cậu à, cậu qua đây nhìn xem."

Tần Tranh ngẩng đầu, trong lúc vô tình nhìn thấy ảnh chụp trên màn hình, lập tức nhíu mày: "Đây không phải cô ta."

Đồng nghiệp quay đầu, thắc mắc: "Đội trưởng Tần, anh nói gì cơ?"

Giọng điệu Tần Tranh chắc chắn: "Tôi nói, người cứu người không phải người được nhắc tới trong bài báo."

Chương 15

Đêm qua Phong Tĩnh mất ngủ đến hai giờ sáng, lúc sáng dậy thì trạng thái tinh thần không tốt lắm.

Tham gia cuộc họp sáng xong, cô đến phòng rửa tay dùng nước lạnh rửa mặt, muốn dùng nước lạnh xua tan mọi mệt.

Quay về phòng khám, cô gặp chủ nhiệm Lý trên đường đi.

"Chủ nhiệm Lý."

"Tiểu Phong, cô tới vừa lúc."

Chủ nhiệm Lý đi về phía cô, vẻ mặt vui mừng: "Tuần sau trong thành phố tổ chức hội thảo nghiên cứu y học, tôi tranh thủ được cho cô một suất."

"Cụ thể là lúc nào?"

Chủ nhiệm Lý cười híp mắt nói: "Thứ ba tuần sau, bệnh viện sắp xếp xe riêng, đến lúc đó cô xuất phát cùng những người khác. Còn công việc của cô thì tôi sẽ sắp xếp ổn thoả cho."

Phong Tĩnh: "Được, cảm ơn chủ nhiệm Lý."

"Lần hội thảo nghiên cứu này rất khó chiếm được, cơ hội học tập này rất tốt, cô nhớ chuẩn bị cẩn thận."

Tâm trạng chủ nhiệm Lý không tồi, dặn dò vài câu xong mới để cô đi.

*

Sau giờ nghỉ trưa, Phong Tĩnh đi đến khoa hành chính tìm chủ nhiệm Lâm, định tìm ông ấy xác nhận lưu trình.

Lúc đi ra thang máy, cô nhận được tin nhắn Nghiêm Khải Trạch gửi.

Anh ấy nói trong tin nhắn là mình sắp quay về Bắc Kinh, trước khi rời đi lại muốn hẹn cô ăn một bữa.

Nhìn điện thoại, các loại suy nghĩ trong đầu Phong Tĩnh rối rắm phức tạp.

Ngày đó cô nghe theo đề nghị của Tần Tranh, tìm đàn chị trực hệ của họ để tìm hiểu tình huống.

Đàn chị nói cho cô: "Hai người chia tay hình như là bởi vì Lâm không chịu nổi việc trong lòng Nghiêm vẫn luôn có một ánh trăng sáng."

Ánh trăng sáng?

*Ánh trăng sáng: Một người in dấu trong lòng khó quên (dù có hay chưa từng yêu đương), ấn tượng về người đó trong lòng rất tốt đẹp.

Đàn chị nói: "Hồi đại học Nghiêm đã thích một người, Lâm cũng biết nhưng cô ấy vẫn chủ động theo đuổi Nghiêm. Về sau hai người ở bên nhau, từ đầu đến cuối Nghiêm vẫn không quên được người cậu ta thích."

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Phong Tĩnh vẫn chưa trả lời tin nhắn của Nghiêm Khải Trạch.

Phong Tĩnh bước vào khoa hành chính, còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã truyền ra từ trong phòng.

... Trong cuộc cãi cọ, có người nhắc tới tên cô.

"Chủ nhiệm Lâm, chuyện đó là sao, không phải nói cạnh tranh dựa vào lý lịch và tư chất à? Sao danh ngạch lần này lại cho khoa đông y." Là giọng của Từ Thi Nhân khoa gây mê.

"Nếu như là bác sĩ Trương, bác sĩ Dịch hay những bác sĩ có thâm niên cao hơn tôi ở những khoa khác thì tôi cũng phục. Phong Tĩnh mới đến bệnh viện chúng ta không đến ba tháng, cho dù tính cả thời gian cô ấy ở Bắc Kinh thì dựa theo lý lịch hay dựa theo kinh nghiệm cũng không tới phiên cô ấy mà?"

Giọng của cô ấy rất không vừa ý: "Hay là nói, danh ngạch lần này đã dự định từ sớm? Cũng bởi vì cô ấy quen biết mấy chuyên gia tới từ Bắc Kinh kia?"

Giọng của chủ nhiệm Lâm truyền đến: "Tiểu Từ, cô biết tên của bác sĩ Phong là ai duyệt không?"

Ông ấy dừng một lát, mới nói: "Là viện phó Lưu."

Từ Thi Nhân bỗng tịt giọng.

Chủ nhiệm Lâm nói tiếp: "Viện phó Lưu đặc biệt thưởng thức kinh nghiệm gìn giữ hoà bình cô ấy từng trải qua, còn nữa hạng mục châm tê được triển khai dạo gần đây ở bệnh viện chúng ta, đều nhờ vào kinh nghiệm bác sĩ Phong mang đến mới có tiến triển lớn như vậy. Ở tuổi này của cô ấy có thể có thành tựu như vậy thực sự rất hiếm có."

Từ Thi Nhân thử tranh luận: "Không, chủ nhiệm Lâm, không chỉ là nguyên nhân này. Cô ấy thân là một bác sĩ lại có vấn đề về đạo đức, tôi cho rằng cô ấy không có tư cách..."

Chủ nhiệm Lâm ngắt lời: "Được rồi, Tiểu Từ, tôi hiểu tâm trạng của cô, nhưng danh sách này là các lãnh đạo trong viện nhất trí đồng ý thông qua, tôi cũng không có quyền can thiệp. Cô có vấn đề gì thì có thể trực tiếp tìm họ phản ánh."

Từ Thi Nhân vẻ mặt không cam lòng quay người rời đi.

Cô ấy tức giận mở cửa, nhưng mà một giây sau, sắc mặt lại cứng đờ.

Phong Tĩnh giống như không có việc gì đi ngang qua cô, lễ phép gõ lên cánh cửa đang khép hờ: "Chủ nhiệm Lâm, tôi là Phong Tĩnh khoa đông y."

Giọng nói sau cánh cửa trở nên nhẹ nhàng: "Mời vào."

*

Rời khỏi toà nhà khoa hành chính, y tá trưởng phòng phẫu thuật tìm đến Phong Tĩnh, nói có một ca mổ cần cô qua hỗ trợ.

Trong phòng mổ, cô lại gặp Từ Thi Nhân.

Hai người không nói một lời, phối hợp với nhau hoàn thành ca phẫu thuật.

Mãi đến khi kết thúc giải phẫu, Phong Tĩnh đi ra phòng mổ, đuổi theo: "Bác sĩ Từ, có phải cô có hiểu lầm gì với tôi không?"

Từ Thi Nhân lạnh lùng liếc cô một cái: "Tôi không có gì để nói với một người thích đào góc tường của người khác."

Phong Tĩnh nhú mày, nhưng vẫn duy trì lễ phép: "Có thể xin cô nói rõ không?"

"Lâm Tiêu Tinh quen không? Cô chắc là không nghĩ đến, chúng tôi là bạn thân quen biết từ nhỏ..." Từ Thi Nhân dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt mỉa mai: "Có phải là cảm thấy chuyển đến nơi khác thì không ai biết chuyện cô đã từng làm không?"

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô: "Tôi từng làm chuyện gì?"

Từ Thi Nhân hừ lạnh một tiếng: "Cô từng làm gì chính cô rõ, chính chủ đã đến tận cửa tìm cô, còn không thừa nhận?"

"Cô nói đàn anh Nghiêm?" Phong Tĩnh nháy mắt hiểu ra: "Cô hiểu lầm, tôi với đàn anh Nghiêm chỉ là đàn anh đàn em cùng thầy bình thường."

"Bình thường? Bình thường sẽ giấu ảnh của người khác trong ví..."

Từ Thi Nhân đột nhiên ngừng lại. Cô nhìn về phía sau lưng Phong Tĩnh rồi cười lạnh quay người rời đi.

Phong Tĩnh có điều phát hiện, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Nghiêm Khải Trạch đứng ở phía sau, ánh mắt nhìn cô đầy bối rối.

Anh ấy bước nhanh lên trước.

"Xin lỗi, đàn em Phong, là anh giải quyết không tốt liên lụy đến em."
Nghiêm Khải Trạch vội vàng giải thích: "Mọi chuyện cũng không phải như em nghĩ..."

Phong Tĩnh ngắt lời: "Đàn anh Nghiêm, mặc dù rất xin lỗi nhưng anh thế này sẽ khiến cho em cảm thấy rất buồn nôn."

Cô hít sâu một hơi, chịu đựng cảm giác khó chịu đang quay cuồng trong lồng ngực, nói: "Chúng ta vẫn nên cố tránh gặp mặt riêng thì hơn."

*

Phong Tĩnh: [Bỗng nhiên hơi khó chịu.]

J: [?]

Phong Tĩnh: [Giống như đã mất đi một người bạn tôi vốn cho rằng rất tốt.]

Phong Tĩnh: [Ra ngoài uống một chén?]

Phong Tĩnh gửi định vị một quán rượu sang.

Sau khi gửi tin nhắn đi, cô mới phát hiện gửi nhầm người, thế là lại thu hồi: [Xin lỗi, gửi nhầm.]

J: [Cô có tâm sự?]

Phong Tĩnh không trả lời, một lần nữa gửi định vị cho Mạch Dĩnh Thi.

Đêm khuya.

Quán rượu ngoài trời gần bờ sông, gió nóng thổi đến, tăng thêm chút phiền muộn.

Phong Tĩnh ngấm nhìn cảnh sông nơi xa, chậm chạp mở miệng: "Hồi ở Bắc Kinh, ngoại trừ việc giao lưu trong học tập và công việc ra mình và đàn anh Nghiêm gần như không có giao lưu gì khác, mình không nghĩ tới anh ấy sẽ có suy nghĩ này."

"Cậu có biết gì đâu, cái nồi này đã ụp lên đầu cậu, thế này thì quá bất hợp lý rồi nhỉ?" Mạch Dĩnh Thi cảm thấy bất bình thay cô.

Phong Tĩnh nhấp một hớp bia, cười tản mạn một tiếng: "Ai biết được?"

Cô thật sự rất phiền cái loại quan hệ giữa người với người này.

"Không phải ngày mai còn phải đi làm à?" Mạch Dĩnh Thi nhìn cô lại nốc một hớp bia, không nhin được khuyên can: "Cậu vẫn nên uống ít tý đi."

Phong Tĩnh nghiêng đầu nhìn về phía cô nàng, cười một tiếng: "Không phải nói một say quên ân thù à?"

"... Mình cũng chỉ nói nói thôi."

Nhưng mà Phong Tĩnh tửu lượng kém, mới uống được nửa lon bia mà men say đã xông thẳng lên đầu.

"Tĩnh Tĩnh?"

Mạch Dĩnh Thi vừa kéo nắp bia ra đã phát hiện Phong Tĩnh đối diện đã nằm xuống.

Cô nàng và Phong Tĩnh đều không phải người biết uống rượu, bởi vậy cô nàng cố ý gọi hai lon bia dứa, loại bia này có hàm lượng cồn rất thấp, cùng lắm chỉ có thể coi là đồ uống vị hoa quả.

Nhưng hiển nhiên cô nàng đánh giá thấp tửu lượng của bạn thân.

Mạch Dĩnh Thi giơ lon bia, nhìn xem dòng giới thiệu "hàm lượng cồn 2%" bên trên, không khỏi cảm nín: "Như vậy cũng say được, không thể nào?"

Cô gọi phục vụ: "Waiter, làm phiền mang hai cốc nước mật ong tới, phải ấm nhé."

Ngẩng đầu một cái, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Tần Tranh? Sao cậu ta lại ở đây?

Trong đầu Mạch Dĩnh Thi đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, vội vàng ngồi xổm xuống, rón rén trốn đến gầm bàn bên cạnh.

Sau khi bảo đảm bản thân đã nắp kỹ, cô nhìn xuyên qua khe hở dưới gầm bàn, lén lút quan sát tình huống bên kia.

Hình như là Tần Tranh chạy đến, hô hấp hơi nặng.

Anh đảo mắt một vòng, khóa chặt vị trí của Phong Tĩnh, trực tiếp đi về phía cô: "Phong Tĩnh?"

Nghe được thanh âm, Phong Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu.

"Sao chỉ có mình cô? Cô chỉ ngồi một mình ở chỗ này..."

Phong Tĩnh chậm rãi đứng lên, dường như ngờ vực đánh giá anh, bỗng nhiên vui vẻ nâng tay ôm eo anh, ngửa đầu cười với anh: "Cậu đến rồi."

Cả người Tần Tranh cứng đờ, qua mấy giây mới nhỏ giọng nói: "Phong Tĩnh, cô nhận nhầm người, tôi không phải bạn trai cô."

"Không, tôi không có nhầm nhầm." Giọng điệu Phong Tĩnh rất chắc chắn, nhìn anh bằng ánh mắt mông lung, lại nhỏ giọng nói: "Chúng ta làm hoà, được không?"

Tần Tranh hít sâu một hơi, kìm nén nói: "Cô uống say rồi, tôi thực sự không phải..."

Tần Tranh cúi đầu, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Phong Tĩnh.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh không chớp mắt, gương mặt ửng đỏ nhuộm men say, ánh mắt đen sáng trong, ánh sáng rơi vào trong mắt cô, hoá thành sao trời lấp lánh.

Phong Tĩnh nhẹ nhàng cười.

Sau đó cô nhón chân, hôn lên.

Trong nháy mắt, giống như là mấy trăm quả pháo hoa bay lên bầu trời rộng lớn, cùng nhau nở rộ trong đêm tối.

Chương 16

Cả người Tần Tranh cứng đờ cả ra, đầu óc xuất hiện một thoáng chốc trống rỗng.

Nụ hôn này rất mềm mại, cũng rất nặng nề, trong đó mang theo cảm xúc nồng cháy.

Mùi rượu hơi say ăn mòn lý trí của Tần Tranh từng chút một, khiến cho anh dần dần mất kiểm soát.

Tần Tranh không tự chủ được vươn tay ôm lại cô, nhắm mắt lại, đáp lại nụ hôn của cô.

Mọi thứ như lửa rừng lan ra ngoài đồng cỏ, nhanh chóng lan tràn, thiêu đốt giữa hai người.

Mạch Dĩnh Thi lặng lẽ thò đầu ra từ dưới gầm bàn, lén nhìn bọn họ hôn nhau, xem đến tim đập bình bịch.

Wao, thế này cũng kích thích quá rồi đó!

Nhưng đợt dịu dàng này cũng không tiếp tục quá lâu.

Làn tóc dài của Phong Tĩnh lướt qua bàn tay anh, giống như mang theo dòng điện, cũng kéo lại chút lý trí còn sót lại của anh.

Tần Tranh bỗng nhiên tỉnh táo lại, vội vàng dùng tay chặn cô lại, kéo ra khoảng cách giữa cả hai.

Anh không đẩy cô ra, nhưng cũng không dám hãm sâu vào đó.

Anh sợ hãi mình sa vào, rồi chẳng có cách nào leo ra.

Phong Tĩnh ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt đen nhuộm men say lộ ra vẻ mờ mịt.

"Đủ rồi, Phong Tĩnh."

Tần Tranh hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên một tia hối hận: "Bạn trai cô đâu? Số điện thoại của anh ta bao nhiêu, tôi gọi điện thoại cho anh ta giúp cô, bảo anh ta tới đón cô."

"Bạn trai?"

Phong Tĩnh nghiêng, rất cố gắng ngẫm nghĩ, không tập trung cười một tiếng: "À, có lẽ là chia tay rồi."

Nhìn cô là biết đã say không ít.

Tần Tranh từ bỏ suy nghĩ tiếp tục giao tiếp với cô: "Thế tôi đưa cô về."

Phong Tĩnh lại ôm chặt lấy anh, không buông tay: "Không, tôi không muốn về, cậu ở lại đây."

Tần Tranh nhíu mày, nhấn giọng nói: "Phong Tĩnh, cô say rồi."

"Say? Tôi không cảm thấy vậy, tôi chỉ cảm thấy hơi mệt." Phong Tĩnh nói, giơ tay đẩy anh ra rồi định đi một mình. Nhưng bước chân của cô không vững, lão đảo một cái, trực tiếp ngã nghiêng vào lòng anh.

"..." Tần Tranh nhíu mày, cúi đầu nhìn về phía Phong Tĩnh giống như đã ngủ thiếp đi trong lòng, nỗi lo tràn ngập trong tim.

"Phong Tĩnh, cô tỉnh lại đi. Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về."

"Tôi nói rồi, không về."

Phong Tĩnh nhắm mắt lại, hơi không kiên nhẫn đẩy tay anh ra: "Cậu đừng quản tôi."

Tần Tranh: "..."

Đêm đã rất khuya, cô say thành thế này, anh không thể cứ ném cô ở đây được.

Đắn đo mãi, Tần Tranh chỉ có thể đỡ cô lên xe rồi đưa cô về nhà mình.

*

Quét thẻ mở cửa, Tần Tranh đỡ Phong Tĩnh vào phòng của mình.

Anh muốn đừng dậy rồi đi nhưng Phong Tĩnh lại nắm lấy vạt áo anh không chịu buông tay.

Anh cúi đầu, lại phát hiện không biết Phong Tĩnh đã tỉnh từ lúc nào, nhìn anh thì thào nói: "Tần Tranh, là cậu à? Cậu tới tìm tôi à?"

Tim Tần Tranh run lên, lại nghe thấy cô cười tự giễu: "Không đúng, chắc chắn là nằm mơ, sao Tần Tranh lại ở đây được?"

Cô phí sức phân biệt người trước mắt: "Ừm, hoá ra là đội trưởng Tần à."

"Nói ra thì, dáng người đội trưởng Tần rất giống người quen kia của tôi đó." Giọng của Phong Tĩnh cực nhỏ, giống như đang làm bầm lều bầu: "Tên cũng giống nhau như đúc, tính cách..."

"Chẳng qua, sao đội trưởng Tần lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi?"

Xem ra cô vẫn ở trong trạng thái không tỉnh táo.

Tần Tranh rũ mắt nhìn cô, đột nhiên: "Vì sao?"

Phong Tĩnh ngẩng đầu, giống như là không hiểu: "Vì sao gì cơ?"

Tần Tranh hỏi: "Đã trôi qua lâu vậy rồi, sao còn cố chấp với tôi như thế?"

"Cố chấp ai?"

"Tần Tranh."

Phong Tĩnh hỏi: "Tần Tranh là ai?"

Tần Tranh: "Là..."

Phong Tĩnh đột nhiên cười một tiếng, cầm tay của anh ngửa đầu nhìn anh: "Tần Tranh, cậu là Tần Tranh thật sao?"

Đôi mắt của cô giống như sao rơi, rục rĩ loá mắt.

Tần Tranh sững sờ, im lặng mấy giây rồi nhắm mắt lại, cuối cùng nói: "Là tôi."

Vào lúc cô tỉnh táo, anh lừa cô. Nhưng vào lúc này, anh không muốn lừa cô nữa.

Cô uống say, ý thức không tỉnh táo. Có lẽ ngày mai tỉnh lại sẽ chẳng còn nhớ rõ gì.

Phong Tĩnh bắt đầu làm nhảm: "Rốt cuộc cậu đã đi đâu, tôi đợi cậu rất lâu. Hôm nay mưa to lắm, đồ của tôi đều bị ướt hết, xuyt chút nữa tôi cho rằng cậu không đến chứ. Đi, chúng ta mau đi thôi."

Cô kéo tay của anh muốn ngồi dậy.

"Đi đâu?"

Phong Tĩnh nhìn anh thắc mắc: "Đi làm hộ chiếu đó, không phải đã nói hôm nay đi làm à?"

Không biết nhớ tới điều gì, cô lại hỏi: "Đúng rồi, vừa rồi cậu đi đâu? Vì sao bạn của cậu nói cậu sẽ không đến nữa?"

"Tôi..."

Động tác của Tần Tranh sửng lại, trong cổ họng đắng chát. Anh kéo chân qua đắp lên người cô: "Phong Tĩnh, muộn lắm rồi, cậu nghỉ ngơi trước đi."

Anh không tiếp tục nhìn cô nữa, đứng dậy muốn đi.

Phong Tĩnh vội vàng ôm lấy anh, không cho anh rời đi.

Tần Tranh rất kiên nhẫn nói: "Nhưng cậu cần nghỉ ngơi."

Phong Tĩnh lại càng quấn chặt hơn: "Đừng đi, có được không?"

"Phong Tĩnh, cậu tỉnh táo chút đi."

"Tôi rất tỉnh táo. Vì sao cho dù là ở trong mơ cậu cũng muốn giả vờ không quen tôi?"

Nước mắt dần dần tràn ngập trong hốc mắt.

Phong Tĩnh ôm Tần Tranh rất chặt, nước mắt im lặng trượt xuống theo khoé mắt.

Nhìn nước mắt của cô, trái tim Tần Tranh co rút đau đớn.

"Phong Tĩnh, tôi..."

"Tần Tranh, tôi rất nhớ cậu, thật sự rất nhớ cậu." Giọng cô khế nỉ non: "Mấy năm nay luôn vậy."

Một câu, khiến lý trí còn sót lại của anh cũng sụp đổ.

Phong Tĩnh chậm rãi áp sát, hôn lên môi anh.

Toàn thân Tần Tranh cứng đờ, cảm nhận được hơi ấm trên môi, cuối cùng anh vẫn không ngăn nổi tình cảm trong lòng, đáp lại nụ hôn của

cô.

Anh hôn rất mạnh, giống như trút hết những kìm nén trong nội tâm.

Hơi thở cả hai hỗn loạn đan vào nhau, vang vọng trong tai lẫn nhau, tựa như tiếng trời.

Nhưng sau khi xúc động ban đầu rút đi, lý trí dần trở về.

Tần Tranh dừng lại, trong mắt lóe lên cảm xúc do dự.

Anh rời khỏi môi Phong Tĩnh ra, kéo ra khoảng cách giữa hai người, hít sâu một hơi: "Xin lỗi."

Phong Tĩnh ngửa đầu nhìn anh, không biết làm sao.

"Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi." Tần Tranh nhắm mắt lại, đứng dậy.

"Vì sao?" Phong Tĩnh hỏi.

"Cậu say rồi." Tần Tranh nhìn sang chỗ khác, không dám đối diện với cô: "Hiện tại điều cậu cần là tỉnh táo."

Phong Tĩnh nói: "Nhưng tôi cảm nhận được, hiện tại tôi đang rất tỉnh táo."

"Đủ rồi."

Tần Tranh đứng dậy, quay lưng về phía cô, nhắm mắt lại, giọng nói hơi run: "Đã đủ rồi, Phong Tĩnh."

"Chúng ta không nên như vậy, là tôi cần tỉnh táo."

Anh không để ý đến cô nữa, đi tới cạnh cửa, mở cửa phòng.

"Cậu nghỉ ngơi cho tốt đi. Hơn nữa..."

Tay anh dừng trên chốt cửa, dừng một lát, lại nói: "Tôi của hiện tại, đã không đáng để cậu lãng phí thời gian nữa."

Tần Tranh ra khỏi phòng, trực tiếp vào phòng tắm.

Anh vịn vòi về bên nước lạnh, để dòng nước lạnh buốt trút xuống người mình.

Cảm giác lạnh buốt của dòng nước kích thích đầu óc Tần Tranh, khiến anh hơi tỉnh táo hơn.

Anh để mặc cho nước lạnh dội xuống người mình, suy nghĩ lại bay về phương xa.

Hiện thực mà anh từng muốn trốn tránh vô số lần, giờ phút này đang ở ngay trước mặt.

Nhưng nghĩ tới quá khứ giữa anh và Phong Tĩnh, phần tình ý trong lòng kia lại càng thêm mãnh liệt, làm suy nghĩ của anh càng thêm hỗn loạn.

Trong lòng tuôn ra vô số cảm xúc phức tạp.

Có phải anh làm sai rồi không?

Tần Tranh thấp giọng tự hỏi, thế nhưng đáp án lại là phủ định.

Anh chưa từng hối hận về cuộc gặp gỡ lúc trước của họ.

Trong phòng.

Phong Tĩnh mở to mắt, trong mắt hoàn toàn không có men say. Cô quay lưng về phía cửa phòng, ôm chần, khoé miệng nhếch lên độ cong thoả mãn.

"Còn thiếu chút nữa..."

Còn thiếu chút nữa là cô có thể dụ anh nói ra.

Chẳng qua, không sao cả, về sau có rất nhiều cơ hội.

Nhưng câu mà anh nói ra kia lại khiến cô hơi để ý...

"Tôi của hiện tại, đã không đáng để cho cậu lãng phí thời gian nữa."

Vì sao?

Quá khứ của anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

*

Tác dụng chậm của cồn vẫn rất lớn, mặc dù là đồ uống vị hoa quả có cồn.

Tỉnh lại vào sáng sớm hôm sau, Phong Tĩnh cảm thấy hoa mắt váng đầu. Cô xoa huyệt thái dương đau nhức, ngồi dậy.

Căn phòng rất lạ lẫm, bố trí đơn giản, dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, thoạt nhìn như là phòng của một người đàn ông độc thân.

... Đây không phải là nhà trọ cô thuê.

Phong Tĩnh nghi hoặc đánh giá hoàn cảnh lạ lẫm, vén chăn xuống giường.

Ra khỏi phòng, một giọng nam lạnh nhạt truyền tới.

"Tĩnh rồi à?"

Phong Tĩnh nhìn về phía người nói, sự cảnh giác trong mắt tan đi, bị thay thế bằng kinh ngạc: "Đội trưởng Tần?"

"Đây... là nhà anh à?" Cô ngẩng nhìn bốn phía, dường như không hiểu: "Sao tôi lại ở đây?"

Mặt Tần Tranh chẳng có cảm xúc gì: "Cô còn nhớ rõ chuyện này hôm qua không?"

Phong Tĩnh nhìn về phía anh, lắc đầu.

Tần Tranh hờ hững nói: "Hôm qua cô uống say, gửi tin nhắn cho đội viên của tôi, cậu ta lo lắng cô xảy ra chuyện nên nhờ tôi đến xem thế nào."

Phong Tĩnh hơi kinh ngạc: "Lúc ấy chỉ có một mình tôi thôi à?"

Tần Tranh nói: "Ừ, vốn dĩ tôi muốn gọi người nhà cô tới đón cô, nhưng cô say đến mức đầu óc không tỉnh táo, tôi chỉ có thể tạm thời đưa cô về đây."

"Hoá ra là thế, thật sự rất xin lỗi anh, hôm qua có lẽ là tôi uống nhiều quá, hôm nay tỉnh lại chẳng nhớ gì cả. Hôm qua đã làm phiền đến anh nhỉ, còn hại anh..."

Ánh mắt Phong Tĩnh nhìn lướt qua phòng khách, đề xuống ý cười nơi khoé môi: "Ngủ trên ghế sofa một đêm."

"Không sao, đã tỉnh rồi thì nhanh đi về đi." Tần Tranh nhìn sang chỗ khác, giọng nói vẫn là vẻ không chút để ý như thường ngày.

"Chẳng qua..." Anh dừng một lát: "Bác sĩ Phong, đêm hôm khuya khoắt, chỉ có một mình cô thì vẫn nên chú ý chút, trên đời này không phải ai cũng là người tốt."

Phong Tĩnh nhíu mày: "Ồ? Ý của đội trưởng Tần là, anh chính là người tốt hả?"

Tần Tranh sửng lại, đối diện với ánh mắt đầy ý cười của cô, không khỏi im lặng.

"Được rồi, cảm ơn đề nghị của anh. Tôi phải đi làm rồi, hẹn gặp lại."

Phong Tĩnh mỉm cười rồi quay người mở cửa.

*

Trên đường đi làm, Phong Tĩnh nhận được tin nhắn thăm hỏi ân cần từ Mạch Dĩnh Thi: [Chị em chị em, hôm qua cậu vẫn ổn chứ?]

Phong Tĩnh mặc áo blouse trắng vào, bớt thời gian trả lời: [Rất ổn.]

Mạch Dĩnh Thi gửi một cái meme "phục sát đất" sang, lại nói: [Tình hình hôm qua thế nào? Kịch liệt không?]

Phong Tĩnh: [Cậu quên à?]

Mạch Dĩnh Thi: [?]

Mạch Dĩnh Thi: [Quên gì?]

Phong Tĩnh: [Tình tiết từ cổ trở xuống không thể miêu tả.]

Phong Tĩnh: [Trước kia cậu chế tác phim truyền hình không phải cũng có quy định này à.]

Mạch Dĩnh Thi: [Ghê tởm.jpg]

Mạch Dĩnh Thi: [Mình hận.]

Phong Tĩnh cười một tiếng, cất điện thoại đi, lúc đi qua hành lang cô nghe được tiếng các y tá đang trò chuyện.

"Cái cậu bác sĩ Nghiêm từ Bắc Kinh đến kia dáng người thật không tồi, đối xử với người khác cũng nhẹ nhàng lễ độ, còn không kiêu ngạo.]

"Nghĩ gì thế, người ta có bạn gái rồi mà?"

"Ồ? Sao tôi nghe bảo chia tay rồi?"

"Chia tay rồi? Thật đáng tiếc, sao không tìm cậu ta muốn cách liên hệ, thêm bạn Wechat cũng tốt nha..."

Phong Tĩnh ngừng suy nghĩ, vẻ mặt tự nhiên đi qua bọn họ.

Đêm qua, các chuyên gia từ Bắc Kinh tới đã kết thúc nhiệm vụ giao lưu của họ, lên đường về Bắc Kinh.

Khám bệnh, trực ban, đi làm, tan tầm.

Một tuần sau đó, sinh hoạt hàng ngày của Phong Tĩnh quay về bình tĩnh. Cô vẫn làm việc như thường, sinh hoạt như thường.

Rất nhanh đã tới thứ ba, hội thảo nghiên cứu y học tổ chức trong thành phố diễn ra vào ngày đó.

Hội thảo nghiên cứu y học diễn ra trong ba ngày, địa điểm ở đại học Y Tây Thành.

Sáng sớm, phía bệnh viện phái một chiếc xe thương vụ chín chỗ đến, đưa nhân viên tham gia hội nghị đến hội thảo nghiên cứu trong thành phố.

Nhưng vừa lái vào đường cao tốc phạm vi Tây Thành đã gặp một trận kẹt xe.

Viện phó Lưu dẫn đội hỏi lái xe: "Tiểu Trương, phía trước xảy ra chuyện gì?"

Lái xe nhìn hướng dẫn theo thời gian thực, nói: "Viện trưởng Lưu, phía trước hình như kẹt xe."

"Sao mới sáng sớm đã kẹt xe rồi?"

Loa phát thanh trên xe đang thông báo tin tức buổi sáng.

"Rạng sáng ngày bảy, một tài xế công nghệ bị kẻ cướp sát hại, căn cứ vào video giám sát thì người bị tình nghi lái chiếc ô tô ăn cắp trốn

về phía Hạc Thành, cảnh sát đang trong quá tình đuổi bắt. Nếu như người dân phát hiện một chiếc xe ô tô Honda màu trắng có đuôi biển số là 039 thì xin đừng hoảng sợ, cũng kịp thời báo án cho cảnh sát..."

Giọng người dẫn chương trình radio đột nhiên ngắt quãng, sau một loạt âm thanh như tiếng trang giấy lật qua lật lại, giọng nói lại vang lên lần nữa: "Hiện tại chen vào thông báo một tin tức khẩn cấp, đoạn đường Đông Hoà trên cao tốc Tây Thành có một chiếc ô tô Honda vì tránh né cuộc lùng bắt của cảnh sát mà va chạm nhiều chiếc xe khác dẫn tới lật xe, trước mắt tình huống thương vong không rõ, nhân viên cứu viện đang trên đường chạy tới xử lý hiện trường, mời người dân có nhu cầu xuất hành sớm vòng đường khác..."

Phong Tĩnh lập tức ngẩng đầu.

Các bác sĩ trong xe cũng nhanh chóng phản ứng lại: "Đoạn đường Đông Hoà? Đó không phải là chỗ chúng ta à?"

"Đằng trước xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn?"

Chương 17

Lái xe nhìn chăm chăm vào bản đồ hướng dẫn, nói: "Xem hướng dẫn thì nơi xảy ra sự cố ở ngay phía trước cách đây không tới một cây số."

Chủ nhiệm Vu lập tức gọi điện thoại cho trung tâm cấp cứu trong viện.

"Đoạn đường Đông Hoà trên đường cao tốc Tây Thành xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn đặc biệt lớn, có nhận được báo nguy không?"

"Đã điều xe qua đó, nhưng cửa cao tốc bị kẹt cứng, xe không vào được."

Cứu người, hay là không cứu?

Đáp án không thể nghi ngờ.

Chủ nhiệm Vu mở loa ngoài, vừa cúp điện thoại thì Phong Tĩnh đã kéo cửa xe ra theo bản năng.

"Viện trưởng Lưu, chủ nhiệm Vu, tôi đi qua hỗ trợ." Cô xách hộp cấp cứu dự phòng trên xe lên, không chút do dự quay người xuống xe."

"Tôi cũng đi."

"Tôi cũng đi!"

Toàn bộ bác sĩ trên xe xuống xe hết, cùng nhau chạy đến nơi xảy ra tai nạn xe cộ.

Tình huống tắc nghẽn trên đoạn đường này rất nghiêm trọng, dòng xe cộ đình trệ không tiến lên nổi, tiếng kèn vang không dứt bên tai.

Dọc theo quỹ đạo dòng xe đến nơi xảy ra sự cố, hiện trường đã bị phong tỏa.

Cảnh sát giao thông trên cao tốc kéo đường cảnh giới ở xung quanh, lâm thời thực hiện quản chế giao thông. Cảnh sát giao thông đang chỉ huy những chiếc xe còn chưa qua vạch quay đầu rời khỏi con đường.

Xe cứu thương còn chưa tới.

Trong đường cảnh giới đậu một lượng xe cảnh sát không nhỏ, mấy cảnh sát mặc đồ phòng hộ đang đứng tại chỗ đợi lệnh, bên trong còn có vài loại thiết bị không biết tên.

Phong Tĩnh nhận ra điều khác thường.

Cảnh sát giao thông đang duy trì trật tự, ngăn cản những chủ xe muốn xuống xe vây xem: "Đều quay về xe đi, đừng tới gần bên này!... Này, mấy người làm gì đấy?"

Phong Tĩnh đi lên trước: "Chào đồng chí, chúng tôi là bác sĩ bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang."

Cô đưa thẻ công tác qua: "Đây là giấy chứng nhận của chúng tôi."

Cảnh sát giao thông kiểm tra giấy chứng nhận xong, nâng đường cảnh giới lên cho họ đi vào.

Phong Tĩnh và đồng nghiệp cùng nhau bước vào khu vực trung tâm, lập tức triển khai công tác cứu viện.

Hiện trường bề bộn khắp nơi, đầu một chiếc xe vận tải lớn quay về phía tây, nửa đầu xe tổn hại nghiêm trọng, gần như muốn bay vọt ra khỏi phần lan can bị đâm hỏng.

Nhiều xe ô tô con bị đâm đến xiêu vẹo, ngổn ngang lộn xộn rơi rớt trên đường cái, mảnh kính vỡ tán loạn trên mặt đất.

Có người bị thương bị văng ra ngoài xe, có người thì bị kẹt trong xe, có người hai mắt mờ mịt ngồi dưới đất.

Trong một chiếc xe con bị biến dạng nghiêm trọng, lái xe bị nhốt trong buồng lái, trên mặt có một mảng máu bầm to, chân của anh ta bị kẹt bên trong không rút ra được.

"Mau mở cửa xe cứu người!" Chủ nhiệm Vu chạy tới, lập tức phát huy tác dụng chỉ huy: "Mấy cậu con trai đến hỗ trợ! Bác sĩ Phong, cô đi xem tình trạng của mấy người bị thương khác."

Phong Tĩnh gật đầu chạy về phía một bên khác, đi kiểm tra tình trạng của người bị thương gần nhất.

Là một bé trai tầm bảy tám tuổi.

Cô kiểm tra con người của đối phương, phản xạ với ánh sáng không nhạy, khoe miệng chảy máu, nhưng còn phản ứng.

Phong Tĩnh ấn huyết vị cầm máu cho bé, hỏi thăm: "Cháu có chỗ nào cảm thấy không thoải không?"

Tinh thần của cậu bé không tỉnh táo lắm: "Cháu khát quá, muốn uống nước..."

Đây là triệu chứng ban đầu của sốc do mất máu.

Phong Tĩnh vội vàng lấy băng vải từ trong hộp y tế ra, băng bó cầm máu cho cậu bé, lại nói với người nhà bên cạnh: "Chờ xe cứu thương tới thì mau chóng đưa đến bệnh viện."

Đang nói thì một nhân viên cảnh sát vội vàng chạy tới, vừa chạy vừa kêu: "Bác sĩ! Xin hỏi có bác sĩ không? Bên này cần hỗ trợ!"

Phong Tĩnh quay đầu nhìn sang, những đồng nghiệp khác vẫn còn bận rộn, thế là đứng dậy đáp: "Nơi này!"

*

Thời gian quay về mười lăm phút.

Tiếng còi xe cảnh sát phá tan không khí, một hàng xe cảnh sát gào thét đi đến...

Trên xe chỉ huy, các nhân viên cảnh sát đang tiến hành phân tích tình huống ở hiện trường.

"Chúng tôi vừa mới tra xét thân phận của tài xế gây chuyện, bước đầu xác nhận anh ta chính là nghi phạm của vụ giết tài xế công nghệ và đánh cắp chiếc xe Honda màu trắng vào rạng sáng ngày mùng bảy."

"Sau khi xảy ra sự cố lật xe, lái xe gây chuyện tử vong tại chỗ. Nhưng trên xe còn có một người phụ nữ bị thương, chúng tôi cũng đã xác nhận thân phận của cô ấy."

Nhân viên ghi chép trên xe mở tin tức liên quan trong laptop ra: "Lâm Tiểu Như, nữ, hai tám tuổi, nghề nghiệp là giáo viên mầm non, trước mắt đang làm việc tại nhà trẻ Xuân Điền."

"Quan hệ giữa cô ấy và kẻ tình nghi là gì?"

Nhân viên ghi chép nói: "Lâm Tiểu Như là bạn gái cũ của nghi phạm, ba tháng trước chia tay do tình cảm bất hoà. Trước lúc đó, đồn công an khu Lâm Tiểu Như ở cũng đã nhiều lần nhận được tin báo cảnh sát của cô ấy, nói nghi phạm nhiều lần bạo lực gia đình. Bên đồn công an vừa mới truyền biên bản báo án đến."

Một nhân viên cảnh sát nói tiếp: "Theo đồng nghiệp đuổi bắt nghi phạm nói, buổi sáng hôm nay bọn họ nhận được tin tức do Lâm Tiểu

Như báo, nói trên đường đi làm bị nghi phạm bắt cóc, nghi phạm còn gắn bom trên xe."

Tần Tranh vừa đuổi tới hiện trường, trước tiên nói: "Thế bom đâu? Xác nhận rồi chứ?"

Giang Nhất Trình nhẹ gật đầu: "Đã xác nhận, bom ở ngay trên ghế lái phụ, đường dây kết nối với phụ kiện bật lửa trên ô tô, đồng thời buộc chung với Lâm Tiểu Như."

Cậu ta lại bổ sung: "Là bom tính giờ, bom bị kích hoạt lúc xe bị lật, thời gian hiển thị trên máy tính giờ là một tiếng, nhưng tạm thời không biết thời gian là thật hay giả."

"Một tiếng, vậy thì từ lúc lật xe đến bây giờ chỉ còn lại ba mươi phút." Lúc này Tần Tranh mở cửa xe, quay người xuống xe.

"Đội trưởng Tần, chờ đã." Giang Nhất Trình gọi anh lại: "Em vừa nhìn qua hiện trường, em nghĩ có thể cứu người ngồi trên ghế lái phụ ra trước, sau đó trực tiếp tiến hành xử lý gỡ bom trên ô tô, như vậy thì độ khó sẽ giảm xuống rất nhiều."

Nhưng mà, trên vấn đề xử lý bom, ý kiến của đội hình sự và đội gỡ bom sinh ra khác nhau.

"Không được! Chiếc xe đó là vật chứng quan trọng trong vụ án, không thể tháo dỡ! Đội trưởng Tống của đội hình sự đưa ra ý kiến phản đối: "Nó là nơi đầu tiên xảy ra án mạng, nếu như không có nó thì vụ án không thể nào kết án thuận lợi được, thế thì sao có thể đưa câu trả lời cho người bị hại và người nhà của anh ta!"

Giang Nhất Trình há miệng: "Nhưng mà, đội trưởng Tống, vậy..."

Tần Tranh dừng bước, bình tĩnh nói: "Đội trưởng Tống nói đúng, đúng là không thể tháo dỡ."

"Đội trưởng Tần!" Giang Nhất Trình sốt ruột.

Tần Tranh nói: "Chiếc xe này kẹt giữa cao tốc, mặc dù đã phong toả lối ra vào cao tốc nhưng vẫn còn không ít xe và nhân viên, hiện tại còn chưa rõ ràng uy lực của bom, nếu như trực tiếp cho nổ thì có thể sẽ liên lụy người vô tội."

"Thời gian không còn kịp rồi." Không đợi Giang Nhất Trình nói chuyện, anh đã xoay người: "Giang Nhất Trình, đi theo tôi."

"Rõ!"

Giang Nhất Trình vội vàng đuổi theo.

"Người máy gỡ bom đâu?"

Giang Nhất Trình lập tức nói tiếp: "Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng."

Xe ô tô Honda màu trắng đã được sắp xếp ngay ngắn, nhưng chiếc xe bị biến dạng nghiêm trọng, chỗ ngồi ghế lái phụ hơi nghiêng về trước, khiến cho khe hở bị thu nhỏ.

"Không được, không gian trong xe biến nhỏ, người máy gỡ bom không thể thông qua một cách bình thường được, chỉ có thể gỡ bỏ bằng sức người."

Tần Tranh nhanh chóng phán đoán tình huống, lại nhíu mày hỏi: "Bác sĩ đâu? Xe cứu thương tới chưa?"

Giang Nhất Trình nói: "Còn chưa đến, lối vào cao tốc..."

Khi đang nói, một cảnh sát vội vàng chạy đến: "Đội trưởng Tần! Tìm được bác sĩ, bác sĩ đến rồi!"

Giang Nhất Trình nhìn về phía cậu cảnh sát kia, không nhịn được kinh ngạc: "Không phải nói là xe cứu thương bị kẹt ở lối vào cao tốc à?"

Cậu cảnh sát báo cáo nói: "Là bác sĩ của bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang, hôm nay mấy bác sĩ đó muốn đi tham gia hội thảo nghiên cứu trong thành phố, vừa lúc bị kẹt trên cao tốc, nghe được tin bên này xảy ra tai nạn xe cô bèn lập tức chạy đến hỗ trợ."

"Ra là... bác sĩ Phong?"

Phong Tĩnh đuổi theo nhân viên cảnh sát đến đây, ánh mắt vừa lúc đối diện với Tần Tranh. Ánh mắt Tần Tranh hơi sửng lại.

Sau cuộc chạm nhau ngắn ngủi, cô dờn mắt: "Tình huống như thế nào?"

Một giây sau, cô đã nhìn thấy chiếc tô tô Honda màu trắng kia. Mà số đuôi biển số xe, chính là 039.

... Chiếc xe bị cảnh sát truy nã kia.

Chiếc xe màu trắng bị biến dạng nghiêm trọng, cửa xe bên phía tay lái phụ mở ra, cả cửa sổ xe vỡ tan tành, một người phụ nữ trẻ nằm trên ghế, cô ấy mặc một cái váy liền màu vàng nhạt, trên đùi và trên đầu đều có vết thương, còn chảy máu, váy có mấy chỗ dính máu.

Một bó dây điện quấn trên người cô ấy, buộc chặt cô ấy trên ghế.

"Nhờ cô cầm máu giúp người bị thương, không cần để ý tới những chuyện còn lại." Vẻ mặt Tần Tranh thản nhiên, giọng nói lạnh nhạt, giọng điệu việc chung làm theo phép chung, dừng một lát lại bổ sung: "Coi chừng đừng đụng đến bom dưới người cô ấy."

Phong Tĩnh hiểu ra trong nháy mắt.

"Tôi hiểu rồi."

Cô đi lên trước, chuẩn bị xử lý vết thương trên người cho người phụ nữ.

Tần Tranh lại giơ tay cản trước mặt cô.

Phong Tĩnh ngẩng đầu, nhìn anh đầy khó hiểu.

"Mười phút." Anh rũ mắt, nhìn thẳng phía trước: "Mười phút sau, bất kể tình huống của người bị thương ra sao thì cũng xin cô lập tức rời khỏi đây."

Phong Tĩnh thu hồi ánh mắt, không nói chuyện, giống như là không nhìn thấy thời gian trên máy tính giờ, cúi đầu kiểm tra tình trạng của người phụ nữ.

Tình trạng bị thương của người phụ nữ trẻ tuổi khá nặng, phương pháp đề ấn thông thường cũng không thể cầm máu.

Phong Tĩnh lập tức rút ngân châm ra, lấy huyết ở vị trí gần vết thương, hạ châm.

Hạ hai châm cầm máu liên tiếp, cô lại rút một cuộn băng gạc từ trong hộp y tế ra, nhẹ giọng an ủi: "Đừng sợ, thả lỏng, lại cố chịu một lát, rất nhanh thôi là có thể cứu cô ra."

Người phụ nữ gật đầu, dần dần thả lỏng người, nhưng có lẽ là mất máu quá nhiều, cô ấy dần dần lâm vào trạng thái mất ý thức.

Phong Tĩnh và Tần Tranh từng người làm việc của mình, không liên quan tới nhau, xuyên thấu qua cái "cửa sổ nhỏ" chật hẹp này, hoàn thành công việc mà bản thân phụ trách.

Tần Tranh dỡ bỏ phần xác bao ngoài bó dây điện, sửa sang lại đường dây. Theo quá trình bài tra, rất nhanh anh đã làm rõ được phân bố tuyến đường trong quả bom, cắt bỏ một sợi dây màu vàng...

Quá trình đếm ngược trên máy tính giờ nháy mắt về không, ngừng bấm giờ.

Nhưng một giây sau, vẻ mặt Tần Tranh thay đổi.

Phong Tĩnh nhận ra điều khác thường, lập tức hỏi: "Sao vậy?"

"Trên quả bom này có hai linh kiện." Tần Tranh hạ giọng, cố gắng giữ bình tĩnh: "Ngay từ đầu là tính thời gian, nhưng chỉ cần cắt sợi dây nối tới máy tính giờ thì trang bị cảm ứng trọng lực sẽ bị kích hoạt."

"Giống như là một chốt mở nối song song, tắt một cái thì một cái sẽ mở ra."

Phong Tĩnh hiểu ngay ý anh, nổi lòng run lên: "Ý của anh là..."

Tần Tranh hít sâu một hơi: "Nói cách khác, nếu như cô cầm quả bom này, chỉ cần buông tay thì nó sẽ nổ ngay lập tức."

Anh quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh, trong mắt kiên quyết: "Phong Tĩnh, cô mau rời khỏi nơi này..."

"Đau..."

Người phụ nữ trẻ tuổi trên ghế lái phụ bỗng kêu lên đau đớn, vô ý thức nghiêng đầu, quả bom bị đặt dưới người lộ ra một góc...

Chương 18

Phong Tĩnh nhạy bén chú ý tới, sau khi số trên máy tính giờ về không, lại lần nữa tạo thành một chuỗi chữ số.

Vào lúc thân thể người phụ nữ trẻ lệch vị trí, trị số bắt đầu giảm bớt...

Đây là giá trị trọng lực trước mắt mà quả bom phải chịu!

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Phong Tĩnh nhào tới không chút do dự, dùng hai tay đè lên quả bom.

"Phong Tĩnh, cô làm gì vậy!" Con người Tần Tranh co lại, lập tức đưa tay muốn kéo cô lại, nhưng vẫn chậm một bước: "Cô điên rồi à?!"

"Cứu người trước! Anh không thấy cô ấy vẫn luôn đổ máu à? Cứ tiếp tục như vậy cô ấy sẽ sốc vì mất máu quá nhiều." Giọng điệu Phong Tĩnh tỉnh táo lạ thường, cô cố gắng khống chế cường độ, làm trị số trên máy tính giờ tiếp cận trị số ban đầu: "Nhanh lên! Mặc kệ tôi! Cứu người ra ngoài trước!"

Giờ khắc này, Tần Tranh rối cuộc khó lòng khống chế cảm xúc của mình: "Phong Tĩnh, cô điên rồi à? Ai bảo cô tự chủ trương làm như vậy? Cô biết điều này có nghĩa là gì không? Có nghĩa là một khi xảy ra sai sót thì cô cũng xong đời theo!"

"Thế cũng tốt hơn là để cô ấy chết vì mất máu quá nhiều, Tần Tranh, anh mau tiến hành đi!" Ánh mắt Phong Tĩnh cứng rắn, nhìn không sợ chút nào.

"..." Tần Tranh nắm chặt nắm đấm, trong mắt tràn đầy lửa giận, cuối cùng, anh nhắm mắt lại, giọng nói gần như là nặn ra từ kẽ răng: "Cô

không muốn sống nữa đúng không?"

Phong Tĩnh nhìn cũng không thèm nhìn anh, thúc giục: "Đừng lãng phí thời gian, nhanh lên!"

Tần Tranh khẽ cắn môi, cầm kéo lên một lần nữa, kiệt lực ngừng thở, cắt đi sợi dây cuối cùng quấn trên người người phụ nữ.

Một tiếng "rắc" vang lên.

Dây đứt, lại làm cho thần kinh anh càng căng chặt.

Tần Tranh hít một hơi thật sâu: "Giang Nhất Trình!"

"Có!"

Tần Tranh nói: "Di chuyển người bị thương ra ngoài!"

Giang Nhất Trình nhìn hết một màn vừa rồi, lập tức do dự: "Nhưng mà, đội trưởng Tần..."

"Không có nhưng mà gì hết, lập tức hành động!" Anh lạnh giọng ra lệnh.

"Rõ." Giang Nhất Trình vẻ mặt nghiêm nghị, lập tức gọi nhân viên cảnh sát ở gần đó qua: "Hai cậu, mau tới đây giúp một tay."

Muốn chuyển người phụ nữ trẻ từ tay lái phụ ra ngoài, độ khó không nhỏ.

Một phần là vì không gian trong xe biến dạng do tai nạn xe cộ nên trở nên chật hẹp, một phần là do còn muốn phòng ngừa trong quá trình di chuyển người phụ nữ đựng phải quả bom kia.

Phong Tĩnh nhìn chăm chăm trị số bên trên máy tính giờ, điều chỉnh lực đề khống chế trị số.

Giang Nhất Trình cẩn thận dè dặt, cùng cảnh sát đến giúp đỡ ở bên cạnh di chuyển người phụ nữ trên ghế lái phụ ra ngoài.

Rốt cuộc...

Nhìn người phụ nữ hoàn toàn rời khỏi khoang xe, quả bom vẫn y nguyên không tổn hao gì, những người ở đây đều hơi nhẹ nhàng thở ra.

Xe cứu thương vừa lúc đến hiện trường, Giang Nhất Trình và đồng nghiệp cùng nhau đỡ người phụ nữ lên cáng cứu thương.

Xe cứu thương gào thét rời đi như cơn gió, biến mất trong tầm mắt.

Nhưng mà, nguy cấp phía Phong Tĩnh chưa giải trừ.

Tần Tranh nhìn về phía quả bom trên ghế, cảm căng chặt.

Anh biết, lần này mình phạm vào một sai lầm trí mạng.

Anh không nên để Phong Tĩnh mạo hiểm theo, cũng không nên để Phong Tĩnh đến chữa thương cho người phụ nữ kia, lại càng không nên cắt đứt sợi dây nối với máy tính giờ, lại càng không nên đồng ý với cách làm của cô.

Cho dù là tỷ lệ một phần vạn, anh cũng không đánh cược nổi.

Tần Tranh giơ tay dè nhẹ lên quả bom, thấp giọng nói: "Phong Tĩnh, cậu buông tay, giao quả bom cho tôi."

"Đến lúc này cuối cùng cậu cũng chịu gọi tên tôi rồi à?" Phong Tĩnh lại nghiêng đầu nhìn về phía anh, nhếch khoé môi: "Đội trưởng Tần?"

Động tác của Tần Tranh nắm rất chặt: "Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, cậu mau buông tay!"

"Tôi không buông." Phong Tĩnh cự tuyệt không chút do dự.

Cô nhìn thẳng vào mắt Tần Tranh: "Tôi thả lỏng tay, thế sau đó ai đến gỡ quả bom này?"

"Còn có đồng đội của tôi!" Tần Tranh nói: "Phong Tĩnh, tôi bảo cậu buông tay."

Phong Tĩnh lại cố chấp không chịu buông tay: "Lỡ trong quá trình buông tay, tôi không cẩn thận khiến quả bom phát nổ thì làm sao bây giờ?"

Tần Tranh thốt lên: "Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra!"

Hai người giằng co trong im lặng.

Tần Tranh nhận thua trước: "Mau đi đi, có được không?" Anh thấp giọng, đôi mắt đỏ vằn lên, giọng nói mang theo âm rung: "Nơi này không phải nơi cậu nên ở lại."

Phong Tĩnh hỏi lại: "Vậy cậu nói xem, chỗ nào mới là nơi tôi nên ở?"

"Chăm sóc người bị thương, vốn là trách nhiệm của bác sĩ. Nơi này là chiến trường của cậu, cũng là chiến trường của tôi." Cô bình tĩnh nói: "Không đến cuối cùng, tôi sẽ không lùi bước, muốn chết thì cùng chết."

Phong Tĩnh lại ngẩng đầu, nhìn anh đầy khiêu khích: "Hay là nói, mới thế cậu đã sợ? Đội trưởng Tần?"

Tần Tranh im lặng nhìn cô chăm chăm. Một lát sau, một tiếng cười ngắn ngủi tràn ra từ cổ họng anh, giống như đang tự giễu.

"Tốt, đây là yêu cầu của cậu."

Anh xoay người sang chỗ khác, mắt đen vắng lặng.

"Hiện tại tôi cần tách quả bom ra khỏi chỗ ngồi."

Đại khái là nói nhảm, giọng điệu của anh có hơi cứng nhắc: "Cậu ấn cẩn thận đấy, bằng không thì hôm nay hai chúng ta đều phải nằm ở chỗ này."

Giọng Phong Tĩnh bình tĩnh: "Được."

Tần Tranh không nói tiếp nữa, gơ tay cởi đồ phòng hộ trên người ra.

"Đội trưởng Tần!" Giang Nhất Trình hoảng sợ, theo bản năng ngăn cản: "Thế này cũng quá nguy..."

"Không gian trong xe rất hẹp, đồ phòng hộ sẽ ảnh hưởng đến công tác của tôi."

Tần Tranh lưu loát cởi đồ phòng hộ ra, mặt không biểu tình: "Giang Nhất Trình, cậu đi chuẩn bị cho tôi mấy thứ."

"Vâng, em đi luôn đây." Giang Nhất Trình thời gian khẩn cấp, nghe Tần Tranh phân phó xong thì lập tức đi bàn bạc chuẩn bị.

Tần Tranh cúi người, nửa người chui vào trong xe, lại bàn giao: "Đợi lát nữa tôi sẽ cắt mấy sợi dây, cố gắng khiến trị số áp lực mà quả bom cần giảm xuống thấp nhất."

Anh dừng một lát, hỏi: "Cậu biết lựu đạn không?"

Phong Tĩnh gật đầu, lại lắc đầu.

Tần Tranh nói: "Cho dù rút dây an toàn, lựu đạn được nắm trong tay cũng sẽ không nổ tung, cậu cứ coi quả bom này như một quả lựu đạn, nắm chặt là được."

Anh dừng rồi lại dừng: "Chẳng qua, nguyên lý giữa cả hai không giống nhau. Sau khi lựu đạn được ném ra thì sẽ chậm mấy giây mới phát nổ, nhưng sau khi quả bom này bị buông ra có lẽ sẽ phát nổ ngay lập tức. Cho nên, thời gian chúng ta có thể tranh thủ cũng không nhiều."

"Nghe rõ chưa?" Câu cuối cùng này, anh nhấn mạnh.

Phong Tĩnh chăm chú nghe: "Tôi hiểu rồi."

Tần Tranh không cần phải nhiều lời nữa, bắt đầu tra xét đường dây. Ánh mắt anh nghiêm nghị, càng tập trung hơn so với ban nãy, động tác càng chú ý, thỉnh thoảng cắt mấy sợi dây, thẳng đến khi triệt để tách rời quả bom ra khỏi ghế.

"Được rồi, cậu có thể nắm nó lên." Tần Tranh thở ra một hơi, lại không quên nhắc nhở: "Động tác nhẹ thôi."

"Ừm."

Phong Tĩnh đáp một tiếng, chậm rãi khép tay lại, cẩn thận nắm quả bom trong tay, cầm lên.

Quả bom này rất nhỏ, một tay cũng có thể nắm chặt.

Tần Tranh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào động tác của cô, mãi cho đến khi cô bình yên vô sự nắm chặt quả bom mới quay đầu nhìn về phía Giang Nhất Trình đã quay lại: "Bao cát và vành đai cách ly đã bố trí xong hết chưa?"

"Đã bố trí xong." Giang Nhất Trình gật đầu: "Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng."

"Được."

Tần Tranh dừng lại, lại căn dặn: "Còn nữa, nhớ kỹ nhiệm vụ của chúng ta là xử lý quả bom một cách an toàn."

"Rõ!"

Dọc theo tuyến đường đoạn đường Đông Hoà trên đường cao tốc Tây Thành là một mảnh đồng ruộng. Nhưng ruộng đồng để không đã lâu, sớm đã thành một mảnh hoang vu.

Đội gỡ bom nghe theo sự sắp xếp của Tần Tranh, vận chuyển một xe chở túi cát đến bằng tốc độ nhanh nhất, xếp thành một trận hình chữ "giếng" (井) ở một vị trí tương đối an toàn trên ruộng cách xa đường cao tốc.

Bao cát vây thành một vòng, hợp thành bức tường kiên cố.

Dưới sự trợ giúp của nhân viên các bộ phận, mở ra một lỗ hổng trên hàng rào đường cao tốc để tiện cho hai người đi đường tắt vào ruộng.

“Nhìn thấy những bao cát kia chứ?” Hiện tại chúng ta phải đi qua đó.”

Tần Tranh dùng tay bọc lấy bàn tay cầm bom của Phong Tĩnh, lên tiếng nhắc nhở.

Phong Tĩnh xác nhận vị trí của trận bao cát, trịnh trọng gật đầu.

“Đi.”

Một cái tay khác của anh đỡ vai cô, nắm cô đi qua lỗ hổng vào ruộng, từng bước một đi về phía bao cát.

Vị trí của trận bao cát rời xa cao tốc, rời xa dân cư, một đoạn đường này nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Bọn họ đi cực kỳ chậm, mỗi khi tiến lên trước một bước lại có thêm một phần sợ hãi lấp vào trong thời gian.

Lúc gần đến gần đồng cát, Tần Tranh hỏi: “Có chạy được không?”

“Được.” Cô nuốt nước bọt, giọng nói phát run vì căng thẳng.

Tần Tranh cười nhẹ một tiếng: “Hiện tại mới sợ, có phải là quá muộn rồi không? Vừa mới không phải còn nói được hiên ngang lắm liệt, muốn chết cùng chết? Hà? Bác sĩ Phong?”

“Tôi mà thèm sợ.” Phong Tĩnh không nhịn được cãi lại.

Tần Tranh liếc cô một cái, nhíu mày, hời hợt nói: “Nếu như sợ hãi thì bây giờ buông tay luôn đi.”

Phong Tĩnh không nhịn được trừng anh: “Đều đã đến lúc này rồi, thế mà cậu còn có tâm trạng nói đùa?”

Cô không thể buông tay, một khi buông tay thì tất cả cố gắng của bọn họ đều sẽ chảy xuống sông xuống biển.

Khóe miệng Tần Tranh nhếch lên, lại không nói chuyện.

Phong Tĩnh sửng sờ, đột nhiên hiểu ra. A, chờ một chút... bị anh quấy rầy như vậy, hình như thật sự không còn căng thẳng như hồi nãy nữa.

Tần Tranh nghiêm mặt, giọng điệu nghiêm nghị: "Đợi lát nữa tôi đếm một hai ba, lúc đếm đến ba thì cậu lập tức buông tay, sau đó chạy với tôi."

“Được.”

Phong Tĩnh bình phục cảm xúc, dừng lại một giây rồi lại thấp giọng hỏi: “Tần Tranh, cậu nói... hôm nay chúng ta có thể sống sót không?”

Tần Tranh lạnh giọng: “Đã đến lúc này rồi còn nói lời thừa thãi gì?”

Bọn họ có thể sống sót, không, là chắc chắn có thể.

Đây là cơ hội duy nhất của bọn họ.

Anh không dám đánh cược, cho dù là tỉ lệ một phần vạn.

Chẳng may, trong quá trình này thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn...

Nghĩ đến khả năng này, lòng tơ trên người Tần Tranh dựng hết cả lên, mỗi một tắc cơ bắp trên người cũng căng chặt trong nháy mắt.

Rất nhanh bọn hắn đã đi tới trước đồng cát.

Tần Tranh hít một hơi thật sâu, ép bản thân bình tĩnh: “Cậu bỏ quả bom vào trong đồng cát, giống như vậy...”

Anh làm mẫu một lần trước, sau đó nhìn về phía Phong Tĩnh.

“Đừng căng thẳng, đúng, cứ thế...”

Phong Tĩnh chậm rãi đi qua, dựa theo chỉ thị của anh, cẩn thận nhét quả bom vào trong trận bao cát.

“Một, hai, ba, buông tay...”

Mệnh lệnh đã phát ra, Phong Tĩnh buông lỏng tay ra.

“Chạy!”

Gần như đồng thời, Tần Tranh kéo cô, cũng không quay đầu lại chạy ra xa khỏi đồng cát.

Trong giây lát này, cô chỉ cảm thấy gió gào thét thổi tới, rút vào trong cổ họng và trong lỗ tai mình.

Màng nhĩ của cô đau nhức.

Chẳng cảm giác được gì.

Tần Tranh lôi kéo cô chạy nhanh về phía trước, chân Phong Tĩnh chưa từng thả lỏng một giây.

Ầm! Một tiếng nổ đing tai nhức óc vang lên.

Tần Tranh kéo theo Phong Tĩnh ngã nhào xuống đất, bản năng bảo vệ cô dưới thân, ngăn cản sóng nhiệt cuồn cuộn thổi đến giúp cô.

Trong tiếng nổ vang ầm ầm, cát đá vấy ra, mảnh vụn bay loạn xạ bốn phía, khói bụi bay lên tràn ngập sau lưng.

Trong không khí nóng rực, mảnh vỡ bụi đất và cát đá bay tán loạn đầy trời, che kín tầm mắt.

Sau đó lại giống mưa nặng hạt, lả tả rơi xuống.

Chương 19

Thời khắc này cực kỳ mạo hiểm.

Phong Tĩnh nhắm chặt hai mắt, lỗ tai được một đôi tay ấm áp che lại.

Nhưng cô có thể cảm nhận được, Tần Tranh đang dùng hết toàn lực bảo vệ cô, cơ thể dày rộng chặt chẽ che chở cô. Toàn thân anh căng cứng, nhiệt độ cơ thể xuyên thấu qua lớp vải mỏng, lồng ngực săn chắc hữu lực áp sát sống lưng cô, tiếng tim đập vững vàng vang lên từng tiếng, mạnh và hữu lực đánh vào tim cô.

Không biết qua bao lâu, cát đá ngừng văng, chung quanh rốt cuộc không nghe thấy bất kỳ âm thanh khác thường nào, hết thảy đều quay về yên lặng.

Bụi mù dần dần tan đi, bàn tay che trên lỗ tai cô cũng buông lỏng ra.

Trong một mảnh hoang vắng, Phong Tĩnh mở mắt ra, chống đất chậm rãi ngồi xuống, ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt: "Kết thúc... rồi sao?"

"Kết thúc rồi."

Giọng nói của Tần Tranh truyền tới từ đỉnh đầu, tiếng nói khàn khàn: "Đã kết thúc."

Ngay sau khi anh ngồi xổm xuống, cô đột nhiên nhào vào trong lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Cả người Tần Tranh cứng đờ, cúi đầu nhìn về phía người trong ngực.

Phong Tĩnh vùi đầu vào ngực anh, cảm nhận nhịp tim chân thật của anh, vừa khóc vừa cười: "Tốt quá rồi, tốt quá rồi."

Bọn họ đều còn sống.

Tần Tranh rũ mắt, động tác chần chừ giãy dụa, cuối cùng vẫn không đẩy cô ra.

Sống sót sau tai nạn, tất cả lại không chân thật như thế.

Thật giống như mơ một giấc mộng mạo hiểm.

"Đội trưởng Tần!"

Giọng của Giang Nhất Trình vang lên từ đằng xa.

Thấy tình hình nguy hiểm bên này kết thúc, cậu ta lập tức dẫn người chạy về phía họ.

Chạy đến bên cạnh hai người, cậu ta thờ hốt hốt hỏi: "Đội trưởng Tần, bác sĩ Phong, hai người không sao chứ?"

Mồ hôi, bùn đất và hạt cát xen lẫn vào nhau, giờ khắc này dáng vẻ hai người trông có hơi chật vật.

"Không sao."

Tần Tranh đứng dậy, lại vươn tay về phía Phong Tĩnh, nhìn qua chỗ khác nói: "Đứng dậy trước đã."

"Cảm ơn."

Phong Tĩnh vỗ vỗ bụi đất trên người, rút bàn tay đang vịn anh lại, lại nói thêm một câu: "Cảm ơn cậu đã cứu tôi."

Tần Tranh nhìn cô, hợp thời thu tay lại, nói: "Là chức trách của tôi mà thôi, không phải vì cô."

"..."

Phong Tĩnh nhìn sườn mặt lạnh lẽo cứng rắn của Tần Tranh, im lặng, rụt tay lại, mỉm cười: "Được rồi, tôi hiểu, nhưng vẫn cảm ơn anh."

"Không cần."

"Đội trưởng Tần." Giang Nhất Trình nhìn anh từ trên xuống dưới, thấy tay trái anh có một vết thương chói mắt, hỗn hợp bùn cát và mồ hôi, đang chảy máu: "Tay của anh bị thương rồi, xử lý trước đã."

"Không có việc gì, không chết được." Tần Tranh phản đối, quay đầu dặn cậu ta: "Giang Nhất Trình, dẫn người đến kiểm tra một lượt."

"Vâng."

Giang Nhất Trình chỉ có thể đáp lời, dẫn người qua kiểm tra trận bao cát đã biến thành phế tích.

"Đội trưởng Tần, tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Phong Tĩnh nhìn anh hỏi.

Tần Tranh nhíu mày lại, nhìn về phía đường cao tốc, giọng nói lạnh nhạt: "Đi về trước rồi nói."

Nói xong lập tức đi về phía đường cao tốc.

Phong Tĩnh lập tức đuổi theo bước chân anh.

Quay về đường cao tốc qua lỗ hổng, một loạt tiếng vỗ tay nhiệt liệt và tiếng hoan hô nghênh đón bọn họ.

Nhân viên công tác đang chờ tại chỗ lập tức tiến lên, phủ thêm chăn lông cho họ.

Tần Tranh để bác sĩ băng bó vết thương, trực tiếp bỏ đi, đi xử lý công tác kết thúc công việc.

“Đến, bác sĩ Phong, uống nước trước đi.” Chỉ chốc lát sau, Giang Nhất Trình chạy tới, rất thân thiện đưa cho cô một bình nước khoáng: “Còn có chút đồ ăn vặt, ăn một ít cho đỡ sợ, bổ sung năng lượng.”

Cậu ta đưa một túi đồ ăn vặt qua, hạ giọng, lặng lẽ nói cho cô: “Là đội trưởng Tần cho đó, anh ấy không cho tôi nói chị biết.”

Động tác của Phong Tĩnh sững lại, vẫn nhận lấy: “Được, cảm ơn.” Cô uống một hớp, lại nhìn xung quanh: “Cảnh sát Giang, cậu có nhìn thấy đồng nghiệp của tôi không? Chính là mấy bác sĩ đi theo tôi ấy.”

Giang Nhất Trình nói: “Người bị thương vừa mới được xe cứu thương chở đi, dưới sự đề nghị của chúng tôi, bọn họ đã quay lại xe trước rồi.”

Phong Tĩnh: “Được rồi, tôi biết rồi, cảm ơn cậu.”

“Đừng khách sáo.”

Giang Nhất Trình đang muốn nói gì, đột nhiên mắt sắc phát hiện trên mu bàn tay của cô cũng có một mảnh trầy da: “Ồi chao, bác sĩ Phong, chị cũng bị thương rồi, cần gọi bác sĩ qua hỗ trợ xử lý không?”

"Không cần, tự tôi xử lý được." Phong Tĩnh đứng dậy, còn nói: "Cảnh sát Giang, đồng nghiệp của tôi còn đang chờ tôi, tôi đi trước nhé."

"Được, bác sĩ Phong, chị đi thong thả."

Cách đó không xa, Tần Tranh nghe được cuộc đối thoại của hai người thì vô ý thức quay đầu.

Dưới lớp chăn lông to rộng, thân hình Phong Tĩnh có vẻ mỏng manh, cánh đồng hoang gió lớn, giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua là

có thể bị thổi ngã. Trên quần áo của cô ngoài bùn đất còn dính không ít vết máu, trên mu bàn tay còn bị trầy da, chảy máu.

Tim anh co chặt, tiến lên một bước gọi cô lại: "Phong Tĩnh, cô chưa..."

Phong Tĩnh dường như nhớ tới điều gì, dừng bước quay đầu nhìn về phía Tần Tranh, mỉm cười: "Đúng rồi, quên, đội trưởng Tần, hôm nay cảm ơn anh cứu tôi một mạng, có cơ hội lại báo đáp ơn cứu mạng của anh."

Cô nói xong cũng không quay đầu lại xoay người rời đi.

Tần Tranh nhìn theo bóng lưng của cô, trái tim giống như bị một bàn tay bóp chặt.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh cũng lấy lại tinh thần, quay người, đi về phía trái ngược với Phong Tĩnh.

Phong Tĩnh đi bộ về trên xe, nghênh đón cô là một loạt tiếng vỗ tay.

Cô cũng hơi ngại ngùng: "Xin lỗi, chậm trễ thời gian của mọi người."

Chủ nhiệm Vu cười nói: "Bác sĩ Phong không cần nói xin lỗi, tình huống vừa rồi đột nhiên như vậy, tất cả mọi người đều hiểu."

"Đúng vậy, vừa rồi quá nguy hiểm, chúng tôi giật nảy mình, cô trở về an toàn là tốt rồi."

Phong Tĩnh: "Thế hội thảo nghiên cứu..."

"Chuyện này không sao."

Viện phó Lưu nói: "Vừa rồi tôi gọi điện thoại đi hỏi phía ban tổ chức, nói buổi sáng chỉ là đánh dấu, hội thảo nghiên cứu phải buổi chiều mới chính thức bắt đầu, còn kịp."

"Chờ đến hội trường thì bác sĩ Phong đi về phòng khách sạn xử lý một chút đi." Đồng nghiệp bên cạnh nhắc nhở: "Phía hội trường có chúng tôi đánh dấu giúp cô rồi."

Phong Tĩnh nhìn xuống người mình, cũng gật đầu: "Được."

Trên quần áo cô đều là vết bùn đất và cát bụi, trên mặt và trên tóc càng không cần nói nhiều.

Hình tượng hiện tại, chắc chắn không thích hợp xuất hiện nơi công cộng.

"Tinh thần này của bác sĩ Phong vô cùng đáng tán dương, chờ sau khi trở về bệnh viện tôi sẽ kêu gọi tất cả mọi người trong bệnh viện chúng ta học tập tinh thần này của bác sĩ Phong."

Viện phó Lưu rất đề cao hành vi của cô, nói xong lại cảm thán: "Chuyện này khiến tôi nhớ tới chuyện năm đó của chúng tôi..."

Ông ấy hồi ức chuyện trước kia, Phong Tĩnh lấy túi đồ ăn vặt ban nãy Giang Nhất Trình lên đưa cho cô ra.

Là một ít bánh quy nhỏ và kẹo hoa quả.

Cô chợt nhớ nhìn thấy gì đó, moi từ bên trong ra một cái kẹo mút.

Vị việt quất.

Kẹo mút vị việt quất.

Nhìn bao gì quen thuộc của cây kẹo, sợi dây ký ức bị xúc động, một ít ký ức đã phủ bụi chui ra.

Phong Tĩnh ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Cách lớp cửa thủy tinh, cô nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Tần Tranh ở hiện trường. Anh chỉ huy đầu vào đấy, cùng các nhân viên cảnh sách khác cùng nhau xử lý công tác kết thúc công việc.

Thấy công tác hoàn thành, đồng nghiệp của anh lần lượt quay lại xe. Nhìn anh cũng đi về phía xe cảnh sát... trước lúc sắp đến nơi, anh lại dừng lại. Anh hơi nghiêng đầu, giống như đang chờ đợi điều gì, nhưng chỉ dừng lại một lát lại thu hồi ánh mắt, cũng không quay đầu lại leo lên xe cảnh sát, rời đi.

Dọn sạch hiện trường xong, dưới sự trợ giúp của cảnh sát giao thông, rất nhanh đường cao tốc đã khôi phục vận chuyển bình thường.

Phong cảnh hai bên đường không ngừng lướt qua trước mắt Phong Tĩnh, như là từng mảnh ký ức chợt loé lên trong đầu, tâm tư của cô cũng bay về nơi xa.

Tần Tranh là đội trưởng trận chung kết cuộc thi nhóm môn Vật Lý.

Để chuẩn bị nghênh chiến, anh liên tục thức đêm mấy ngày để chuẩn bị tư liệu trước khi thi đấu.

Đại khái là không nghỉ ngơi tốt, lúc họp anh thi thoảng bóp mũi, dùng sức nhắm mắt.

Phong Tĩnh phát hiện tình trạng của anh, cô xích lại gần nhỏ giọng hỏi: "Cậu vẫn ổn chứ?"

Tần Tranh bóp giữa mày, cười với cô: "Không sao, có lẽ là dạo này dùng mắt quá độ, mắt hơi khô."

Phong Tĩnh ngẫm nghĩ.

Lúc nghỉ giữa giờ ngày hôm sau, Phong Tĩnh lấy thứ gì đó từ trong túi ra, đưa qua: "Cho."

"Cái gì?"

Tần Tranh nhìn cái kẹo mút Phong Tĩnh nhét vào trong tay mình, hơi ghét bỏ: "Kẹo mút."

Phong Tĩnh gật đầu: "Vị việt quất. Việt quất tốt cho mắt." Cô đột nhiên phát hiện không đúng: "Cậu muốn nói gì? Sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi?"

Tần Tranh dùng ánh mắt cao thâm khó đoán nhìn cô: "Cậu... có phải dạo này cậu nhìn mấy bài marketing trên Wechat không?"

Phong Tĩnh hơi sững sốt: "Cậu, cậu muốn nói gì nha?"

Tần Tranh nhẹ cười một tiếng, nói: "Tốt cho mắt là Anthocyanidin, mà không phải chất phụ gia. So với việc ăn cái loại kẹo trái cây toàn chất phụ gia này, tôi đề nghị bình thường cậu nên ăn nhiều quả óc chó vào."

Phong Tĩnh:?

"Có ý gì?" Về mặt cô khó hiểu.

Tần Tranh nhẹ nhếch môi, nói: "Bỏ nào."

Phong Tĩnh tức đỏ mặt, giơ tay muốn cướp kẹo mút về: "Nếu cậu đã ghét bỏ như thế thì cậu trả cho tôi!"

Tần Tranh lại tránh tay cô ra, nhanh chóng bóc giấy gói kẹo, ngậm kẹo mút.

"Này, Tần Tranh!"

...

Nghĩ đến đây, Phong Tĩnh không nhịn được nhếch môi im lặng cười.

Cô bóc giấy gói kẹo ra, ngậm lấy kẹo mút.

Kẹo hoa quả rất ngọt, nhưng không biết sao cô lại nếm được vị đắng chát.

*

Bởi vì nguyên nhân kẹt xe trên cao tốc nên thời gian đến địa điểm chậm mấy tiếng so với thời gian đã đặt ra.

Nơi dừng chân do phía ban tổ chức sắp xếp là sở tiếp đãi của đại học Y Tây Thành.

Phong Tĩnh về phòng tắm rửa một lượt, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, đi ra nhà khách đến tập trung với đồng nghiệp.

Vị trí của đại học Y Tây Thành là ở ngoại ô phía bắc cách xa khu đông đúc, hoàn cảnh yên tĩnh, nhà khách dựa lưng vào một công viên tự nhiên, dựa núi gần sông, phong cảnh tươi đẹp, cư dân xung quanh cũng thích đến đây tản bộ.

Phong Tĩnh đi trên đường, thỉnh thoảng nhìn thấy người dân đến đây tản bộ, hoặc là mấy nhóm học sinh, cặp đôi. Nhìn từng khuôn mặt trẻ tuổi, cô nhớ tới quá khứ sinh hoạt trong sân trường, ánh mắt nổi lên một tia hoài niệm.

Lúc sắp đến hội trường, từ xa cô đã thấy một đám người tập trung ở phía trước, không biết đang bàn tán điều gì.

Phong Tĩnh tăng tốc bước tới, xuyên thấu qua khe hở giữa đám đông, cô nhìn thấy một người đàn ông trung tuổi hơi béo đang hôn mê bất tỉnh nằm trên mặt đất.

Một cậu trai dáng vẻ như sinh viên đang quỳ bên cạnh người đàn ông làm hồi sức tim phổi cho ông ấy.

Nhưng làm một lúc lâu cũng không thấy khá hơn chút nào.

Đang trong thời gian đi học, sinh viên gần đó rất ít. Người vây xem đều là người dân gần đó đến tản bộ, mồm năm miệng mười bàn tán.

"Chàng trai, cậu có được không đó?"

"Tôi gọi xe cứu thương rồi, nơi này cách bệnh viện gần thế, nếu không thì vẫn nên chờ bác sĩ tới đây đi? Cũng không kém vài phút này."

"Cháu lại..."

Nam sinh hình như rất căng thẳng, trên trán lấm tấm mồ hôi, phương pháp ấn áp cũng không chuẩn lắm.

Phong Tĩnh đứng bên cạnh nhìn, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Gốc lòng bàn tay kéo xuống chút nữa, là vị trí một phần ba dưới của xương ức, tập trung lực ở gốc lòng bàn tay, dùng sức ấn thẳng từ trên xuống, đừng nâng gốc lòng bàn tay lên."

Nam sinh ngẩn ra, động tác trên tay cũng không dừng lại, đồng thời nhanh chóng điều chỉnh thủ pháp.

Chương 20

Một lần, hai lần, ba lần...

Nam sinh dựa theo chỉ thị của Phong Tĩnh tiếp tục ấn lên ngực bệnh nhân, không dám thả lỏng chút nào.

Một phút sau, lông mi người đàn ông mập hơi rung rung, bờ môi cũng bắt đầu mấp máy mấy lần.

"Có phản ứng! Có phản ứng rồi!" Quần chúng vây xem bắt đầu hoan hô.

Rất nhanh, bệnh nhân đã khôi phục được tự hô hấp.

Cùng lúc đó, xe cứu thương cũng đến hiện trường.

Nam sinh nhẹ nhàng thở ra, vội vàng giao bệnh nhân cho nhân viên y tế theo xe.

Bác sĩ khám bệnh kiểm tra mạch đập và con ngươi của bệnh nhân, quay đầu lại hỏi: "Ai làm cấp cứu?"

Nam sinh xoa xoa mồ hôi trên đầu: "Là cháu, nhưng mà..."

Bác sĩ khám bệnh hỏi: "Tình huống như thế nào?"

"Là, là trái tim đột nhiên ngừng đập." Nam sinh chạm đến ánh mắt của bác sĩ, ngay lập tức tiến vào trạng thái phản xạ có điều kiện: "Lý do phán đoán là do lúc cháu phát hiện bệnh nhân, ông ấy đã ở trong trạng thái hôn mê, mạch đập không đều, trước ngực cũng không nghe thấy nhịp tim."

Bác sĩ khám bệnh cười khen: "Không tệ, kiến thức căn bản còn rất vững chắc. Thuộc khoa nào? Về sau tôi tìm giảng viên trong khoa cậu gửi thư biểu dương."

Nam sinh hơi xấu hổ, ngẩng đầu nhìn về phía đám đông: "Thật ra cũng không xem như là công của cháu hết."

Người vây xem đều đang xì xào bàn tán, may mà người đàn ông mập té xỉu trong trường y, tùy tiện kéo một sinh viên đi ngang qua đều có thể cứu mạng.

Phong Tĩnh giương mắt nhìn xe cứu thương rời đi rồi liền lặng lẽ rời khỏi đám đông.

"Xin chờ một lát."

Nam sinh đuổi theo từ phía sau, chân thành nói lời cảm ơn: "Cảm ơn chị, vừa rồi nếu không phải chị nhắc nhở thì chắc em đã phạm phải sai lầm không thể bù đắp."

Phong Tĩnh quay đầu: "Đừng khách sáo."

"Cần chứ cần chứ. Đúng rồi, em tên là Đường Gia Niên, học khoa lâm sàng, năm nay học năm bốn đại học." Đôi mắt của nam sinh đen nhánh sáng ngời, cười sáng lạn: "Trước kia hình như chưa thấy chị bao giờ, chị là đàn chị khoa nào thế?"

Phong Tĩnh cười nói: "Tôi tới tham gia hội thảo nghiên cứu hôm nay."

Đường Gia Niên kinh ngạc: "Chị là bác sĩ tới tham gia hội thảo nghiên cứu?"

Cậu ta gãi gãi đầu, lại cười xin lỗi: "Xin lỗi, em còn tưởng tuổi em với chị xấp xỉ, cũng là sinh viên."

"Không sao." Phong Tĩnh nói.

Đường Gia Niên vẫn hơi ngại: "Bây giờ chị muốn đi đến nơi tổ chức hội thảo à? Em dẫn chị qua đi, em là sinh viên tình nguyện của lần hội thảo nghiên cứu này..."

Điện thoại di động của cậu ta đột nhiên vang lên.

"A, xin lỗi." Đường Gia Niên nhìn thông báo cuộc gọi, vội vàng bấm nghe.

M lượng điện thoại của cậu ta mở to, giọng một cô gái vang lên từ loa: "Sao em còn chưa tới vậy? Chị và trợ lý đã chờ em mười phút rồi, không phải đã nói là dẫn chị qua à?"

Trong giọng nói mang theo chút ý phàn nàn và nũng nịu.

Đường Gia Niên theo bản năng che loa, hạ giọng: "Tới liền đây."

Vội vàng kết thúc cuộc gọi, cậu ta áy náy nói với Phong Tĩnh: "Xin lỗi chị, em còn có ít việc phải xử lý, không thể dẫn chị qua đó."

Nói xong, cậu ta lại chỉ cho cô một hướng: "Hội trường tổ chức hội thảo nghiên cứu ở đằng kia, lại đi lên trước tầm hai trăm mét rẽ một cái là đến."

"Được, cảm ơn."

Phong Tĩnh cũng không quá để ý khúc nhạc dạo ngắn ngủi này, nhìn cậu ta rời đi xong thì tiếp tục đi về phía hội trường hội thảo nghiên cứu.

"Bác sĩ Phong, bên này."

Đến hội trường tập trung với đồng nghiệp, lại bắt đầu nhận lấy lưu trình tham dự hội nghị.

*

Kết thúc ngày đầu tiên của hội thảo, bữa tối do ban tổ chức sắp xếp là tiệc buffet.

Hôm nay Phong Tĩnh ăn uống không tốt, tùy tiện ăn gì đó rồi lên tiếng chào hỏi đồng nghiệp rồi về phòng nghỉ ngơi trước.

Nhưng thời gian còn sớm, cô nằm soài trên giường, mặc dù cảm giác rất mệt mỏi nhưng làm cách nào cũng không ngủ được.

Cô nằm thẳng người, nhìn lên trần nhà, thẳng đến khi tiếng điện thoại vang lên, kéo suy nghĩ của cô quay về.

Phong Tĩnh mở điện thoại ra... là tin nhắn của Mạch Dĩnh Thi.

Mạch Dĩnh Thi: "Giật gân! Nghi phạm lái xe tránh né sự đuổi bắt của cảnh sát, va chạm vào nhiều đuôi xe... (bấm xem tiếp)]

Tin tức được chia sẻ từ một app tin tức nào đó.

Mạch Dĩnh Thi: [Buổi sáng mình bàn bạc chuyện tiết mục trong chương trình với người phụ trách bên phía đài truyền hình, đột nhiên nghe nói chuyện này.]

Mạch Dĩnh Thi: [Đoạn đường Đông Hoà ở cao tốc Tây Thành xảy ra vụ tai nạn xe cộ lớn, là do hung thủ giết hại tài xế công nghệ hôm mừng bảy tạo thành? Mình nghe ngóng với người bên đài truyền hình nói là chưa có báo cáo chi tiết, nói hung thủ còn lắp đặt bom trên xe? Cuối cùng vẫn là dưới sự trợ giúp của một bác sĩ ở hiện trường mới có thể thuận lợi xử lý quả bom, nghe đã thấy mạo hiểm.]

Mạch Dĩnh Thi: [Chẳng qua liên quan đến việc gỡ bom thì người nào đó cũng sẽ đi nhỉ? Mình nhớ hôm nay cậu muốn vào thành phố tham gia hội thảo nghiên cứu, các cậu có đi qua chỗ đó không?]

Phong Tĩnh trả lời: [Ừ, có, hơn nữa vị bác sĩ ở hiện trường chính là mình.]

Tin nhắn vừa mới gửi đi, Mạch Dĩnh Thi gần như gọi điện thoại đến ngay lập tức.

Phong Tĩnh vừa mới bấm nghe đã nghe thấy giọng nói gấp gáp của Mạch Dĩnh Thi truyền tới: "Chị em, cậu không sao chứ?"

Phong Tĩnh cong môi, cười nói: "Hiện tại mình còn có thể nghe điện thoại của cậu thì không phải vấn đề à?"

Mạch Dĩnh Thi thở ra một hơi: "Thế mà cậu còn có tâm trạng nói đùa, lúc mình nghe thấy sắp sửa bị dọa chết."

Sau một lát, cô nàng bình phục cảm xúc, lại hỏi: "Chuyện là sao vậy? Khi đó Tần Tranh cũng ở đó?"

"Ừ, cậu ấy cũng ở đó, quả bom là do cậu ấy tháo ra." Phong Tĩnh trả lời rất bình tĩnh.

"Trời." Mạch Dĩnh Thi không nhịn được thắp giọng hô lên: "Cái nghề này cũng nguy hiểm quá đi, bom đó, thứ đó cũng không phải là để đùa, nổ một phát là có thể tiễn người đi luôn. Mình có hơi khó hiểu, lúc trước Tần Tranh hẳn là còn có lựa chọn tốt hơn chứ nhỉ? Vì sao..."

Phong Tĩnh lập tức bắt được gì đó, vội vàng ngắt lời: "Chờ đã, cậu vừa nói gì?"

Mạch Dĩnh Thi hơi sững sốt: "Mình nói, lúc trước Tần Tranh hẳn là còn có lựa chọn tốt hơn."

Phong Tĩnh: "Không phải, cậu trước nữa."

"Cái nghề này cũng nguy hiểm quá..."

Không sai, chính là câu này.

Phong Tĩnh suy tư, trong mắt như hiểu ra gì đó.

"y, không nói chuyện này nữa."

Mạch Dĩnh Thi cảm thấy kỳ lạ, nhưng cũng không cẩn thận tìm tòi nghiên cứu, rất nhanh đã nói sang chuyện khác: "Mai mình phải bay đi Hải Thị công tác, có cần mình mang gì về cho cậu không."

Phong Tĩnh hoàn hồn, nói: "Không cần, thuận buồm xuôi gió."

"Được, chờ mình về lại hẹn nhau."

"Được."

Kết thúc cuộc gọi, Phong Tĩnh cầm di động, một lúc lâu cũng chưa thể bút ra khỏi vòng xoáy cảm xúc.

Vào lúc đêm khuya vắng người, con người ta rất dễ sa vào trong một loại cảm xúc nào đó.

Phong Tĩnh chậm rãi lật người, nằm nghiêng, mở ra lịch sử trò chuyện với Tần Tranh trước kia, lật xem.

Câu nói cuối cùng trong cuộc nói chuyện lần trước...

J: [Được.]

*

Hội thảo nghiên cứu kéo dài ba ngày kết thúc thuận lợi, sau khi hoạt động kết thúc, Phong Tĩnh lại theo về thành phố Dương Giang.

Ngày thứ hai là thứ sáu, vẫn là ngày làm việc, phải đi làm.

Thứ sáu là ngày bận rộn nhất trong tuần, khám bệnh cả một ngày, buổi tối còn phải trực ban.

Phong Tĩnh bận đến trời đất tối mịt, về đến nhà đã là hơn mười một giờ khuya.

Cô thực sự quá mệt mỏi, vội vàng tắm rửa rồi ngã đầu ngủ ngay.

Nửa đêm, Phong Tĩnh bị tỉnh vì khát.

Cô cảm thấy cuống họng khát khô khó chịu, mơ màng rời giường, ra khỏi phòng đi đổ nước. Trong căn phòng thuê không có bình giữ nhiệt, cô cũng không có kiên nhẫn để đi đun nước.

Nước lạnh lướt qua cổ họng, lại phóng đại cảm giác ngứa. Uống xong hai cốc nước, cuống họng vẫn không cách nào dịu đi.

Phong Tĩnh nhú mày thả cốc xuống, về phòng, chịu đựng khó chịu ép buộc mình ngủ tiếp.

Bên ngoài không biết bắt đầu mưa từ lúc nào.

Sấm sét vang dội, hạt mưa không kiêng dè gõ lên cửa sổ.

Không biết qua bao lâu, Phong Tĩnh lại mơ mơ màng màng tỉnh lại, lại cảm thấy thân thể càng thêm khó chịu, cả người đang đổ mồ hôi không ngừng, toàn thân cảm thấy rất lạnh, khiến cô không nhịn được cuộn người lại.

Hình như là phát sốt.

Cô gắng sức ngồi dậy, lấy một cái nhiệt kế từ trong ngăn kéo ra, đo nhiệt độ.

38.5°C

Đúng là phát sốt.

Đại khái ngày đó bị hoảng sợ quá mức, lại thêm dạo này quá độ mệt nhọc, thân thể rốt cuộc không thể thừa nhận áp lực, bắt đầu phát ra cảnh báo cho cô.

Phong Tĩnh sốt đến mơ hồ, ngay cả sức bò dậy cũng không có, đổ nhào xuống giường, lại ngủ tiếp.

Tỉnh lại lần nữa đã là hừng đông, mưa đã tạnh, nhưng đầu óc cô vẫn đang trong trạng thái mê man.

Có người gọi điện thoại đến.

Điện thoại đặt ở trên tủ đầu giường, cách cô chỉ một cánh tay. Tiếng chuông chói tai không ngừng vang lên trong phòng nhưng cô không có sức bắt máy, mãi cho đến khi nó tự động cúp máy.

Phong Tĩnh lại nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, để bản thân khôi phục ít sức lực rồi mới vươn tay, cầm lấy di động.

Mở điện thoại ra, bên trong có rất nhiều cuộc gọi và tin nhắn chưa đọc.

Đa số đến từ mẹ Phong.

Đêm qua, mẹ Phong nhắn tin cho cô nói... "Tĩnh Tĩnh, cuối tuần về nhà một chuyến. Buổi trưa dì Hoàng của con muốn sang làm khách, chúng ta tụ họp một bữa."

Lại nhìn thời gian, mười một giờ ba mươi buổi sáng, sắp đến trưa rồi.

Khó trách mẹ Phong gọi nhiều cuộc thế.

Phong Tĩnh tiện tay trả lời bà, lại ấn vào avatar của Mạch Dĩnh Thi, vừa định nhắn tin cho cô lại đột nhiên nhớ tới mấy hôm trước cô từng nói tuần này phải đến Hải Thị công tác.

Cô rời khỏi màn hình trò chuyện, trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh bấm mở khung chat với Giang Hành Chu, gửi tin nhắn cho anh ấy: [Hôm nay anh ở thành phố Dương Giang không? Em phát sốt, có thể qua hiệu thuốc mua thuốc cho em không?]

Phong Tĩnh: [12g Sài Hồ, 9g Hoàng Cầm, 9g Bán Hạ, 5g Cam Thảo Chích...]

Cô qua loa biện bạch cho bản thân, đặt ra một phương thuốc. Nhưng nghĩ đến việc còn phải nấu thuốc, thời gian lại lâu, lại xoá bỏ dòng chữ đã gõ được một nửa: [Lúc đến mang cho em hộp Tiểu Sài Hồ* là được.]

*Tiểu Sài Hồ là một loại thuốc viên dựa theo thang thuốc tiểu sài hồ có công dụng điều trị chứng miệng khô, hòa giải thiếu dương, mắt mờ, chán ăn, người phát sốt nhiệt...

Viết xong tin nhắn, ngay cả mí mắt cô cũng không nhấc lên nổi, cũng không nhìn kỹ, thuận tay gửi tin nhắn đi rồi ném điện thoại sang một bên, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Ý thức lại lần nữa trượt vào vực sâu.

Cho đến khi...

Kính coong! Kính coong!

Từng loạt tiếng chuông cửa đáng ghét đánh thức cô dậy.

Ai? Là ai?

Phong Tĩnh cố sức mở to mắt, một lúc sau mới phát hiện hình như âm thanh truyền đến từ ngoài cửa. Cô cầm lấy di động ở đầu giường nhìn thời gian, đã chạng vạng tối.

Ý thức khôi phục một ít, cô nhớ đến chuyện nhờ Giang Hành Chu mang thuốc qua.

"Chờ một lát."

Phong Tĩnh giãy dụa rời giường, đi dép, kéo thân thể nặng nề ra ngoài mở cửa.

"Sao giờ anh mới đến..."

Trong giây phút mở cửa, thanh âm im bật đi.

Cô đối diện với một đôi mắt đen đặc biệt sáng ngời, không khỏi ngỡ ngơ.

Nhưng một giây sau, cô cảm giác một cơn đầu vầng mắt hoa, chân bủn rủn rồi té xuống.

Chương 21

Người tới lập tức ném đồ trên tay xuống, tiến lên một bước vươn tay về phía cô.

Phong Tĩnh trực tiếp ngã vào lòng anh, nện lên ngực anh.

Lòng ngực người đàn ông to rộng rắn chắc, rất ấm áp, có loại lực lượng làm cho người ta yên lòng. Cánh tay mạnh mẽ của anh siết chặt lấy eo cô, kéo cô vào lòng.

Phong Tĩnh chậm rãi ngẩng đầu, đèn cảm ứng âm thanh trên hành lang đã tắt. Tia sáng lờ mờ, bóng tối kéo dài đến trên mặt Tần Tranh, vẽ ra hình dáng đường cong lưu loát. Anh đang cúi đầu nhìn cô, trong u ám cặp mắt kia dường như sáng một cách lạ thường.

Giọng cô suy yếu: "Sao lại là anh?"

Tần Tranh không trả lời, anh giơ tay đặt lên trán cô, thử nhiệt độ cho cô xong thì nhíu mày: "Cô đang phát sốt."

"Ừ, tôi biết." Phong Tĩnh buồn bã ỉu xìu trả lời.

Cô đứng vững chân, đang muốn quay người đi vào phòng lại bị Tần Tranh bế lên.

Hai chân Phong Tĩnh bỗng nhiên rời khỏi mặt đất, trong nháy mắt trái tim cũng treo không theo: "Anh... thả tôi xuống, tự tôi đi được."

Nhưng tứ chi cô cực kỳ yếu ớt, chỉ có thể vụng vẫy hai cái tay trung.

Tần Tranh bế cô đi về phía ghế sofa: "Sao không đi bệnh viện?"

"Tôi chính là bác sĩ, đi bệnh viện gì chứ?" Phong Tĩnh dựa vào ngực anh, làm bầm nói.

"Thế vì sao lại phát sốt?"

Phong Tĩnh nhắm mắt lại nói: "Sốt do bị sợ hãi, cộng thêm hai ngày này mệt nhọc quá độ."

Tần Tranh ngẩn ra, hạ thấp giọng: "Xin lỗi, hôm đó tôi không nên để cô..."

"Anh thật dong dài." Đầu óc Phong Tĩnh mơ màng, chỉ cảm thấy ồn ào: "Chuyện này không liên quan tới anh, đều là do chính tôi."

"..."

Anh ngừng một lát: "Xin lỗi."

"Anh nói xin lỗi gì chứ? Anh vẫn chưa trả lời tôi, sao lại tới đây?"

Cô mở to mắt nhìn, chăm chăm vào sườn mặt của anh: "Anh không định nói là vừa lúc đi ngang qua nữa chứ?"

"Không phải." Tần Tranh nhìn sang chỗ khác: "Tôi... tin nhắn của cô gửi vào điện thoại của tôi... đồng đội của tôi, cậu ta lo lắng cô có chuyện gì nên nói cho tôi biết."

Hoá ra là thế, khó trách người đến không phải Giang Hành Chu.

Trong lúc suy tư, Tần Tranh đã đi tới trước sô pha rồi thả cô xuống.

Phong Tĩnh nhìn anh im lặng xoay người, quay lại cửa nhật đồ trên đất lên, đóng cửa lại, lại quay về phòng khách.

Tần Tranh đưa đồ qua: "Thuốc cô cần."

"Cảm ơn." Phong Tĩnh nhận lấy, lại ngay cả sức mở túi cũng không có.

Ánh mắt Tần Tranh dừng lại trên mặt của cô, dường như phát hiện gì đó: "Hôm nay có ăn gì chưa?"

Phong Tĩnh lắc đầu: "Chưa, ngủ từ hôm qua đến giờ, vừa mới tỉnh?"

Tần Tranh hỏi: "Muốn ăn gì?"

"Đều được." Lúc này Phong Tĩnh đã không có sức để suy nghĩ về bất kể vấn đề gì.

"Cháo được không?" Tần Tranh nói rồi đi vào bếp.

Phong Tĩnh nhìn bóng người đi lại trong nhà bếp: "Anh muốn làm cho tôi à?"

Tần Tranh không trả lời, đi vào phòng bếp rồi mở tủ bát ra. Nhìn tủ bát trống rỗng, anh nhíu mày: "Phong Tĩnh, trong nhà cô không có gạo à?"

"Không." Phong Tĩnh nói: "Bình thường chẳng mấy khi nấu cơm, gạo bệnh viện phát đều mang về nhà cho mẹ tôi hết."

"..."

Tần Tranh đóng tủ bát, lại mở tủ lạnh ra.

Cuối cùng, anh moi từ trong tủ lạnh ra một túi mì gạo còn chưa bóc: "Mì nước được không?"

"Ừm."

Cửa phòng bếp mở hé, từ phòng khách cũng có thể nhìn rõ tình huống bên trong.

Phong Tĩnh nhìn hình bóng Tần Tranh bận rộn trong bếp, phí sức cầm lấy điện thoại, gửi tin nhắn cho Giang Hành Chu.

Phong Tĩnh: [Không cần sang nữa.]

Tin nhắn vừa gửi xong thì cô mới phản ứng lại. Là cô sốt ngu nguời, tin nhắn trước căn bản không gửi cho Giang Hành Chu, vốn dĩ anh ấy cũng không biết cần qua đây.

Vừa định thu hồi thì Giang Hành Chu đã trả lời cô.

Giang Hành Chu: [?Sao mà biết anh muốn sang?]

Giang Hành Chu: [Không cần sang cũng sang đến nơi rồi.]

Giang Hành Chu: [Chờ tý, qua một giao lộ nữa là đến.]

Anh ấy muốn sang?

Trong lòng Phong Tĩnh thắc mắc nhưng lại không hỏi gặng.

Nửa phút sau, Tần Tranh bưng một bát mì gạo còn đang bốc hơi từ nhà bếp ra, đặt xuống trước mặt cô.

"Cẩn thận bỏng."

"Cảm ơn."

Phong Tĩnh cầm lấy đĩa.

Tần Tranh ngồi xuống đối diện cô, im lặng nhìn cô ăn. Toàn bộ quá trình rất yên lặng, ai cũng không nói gì, giống như không mở miệng thì loại yên tĩnh tốt đẹp hư ảo này sẽ vĩnh viễn không bị đánh vỡ.

Nhưng ăn được vài miếng, Phong Tĩnh lại hạ đĩa xuống.

Tần Tranh khó hiểu: "Ăn không ngon à?"

Phong Tĩnh cụp mắt xuống: "Cậu không có gì muốn nói với tôi à?"

"Nói... gì?"

Phong Tĩnh nhìn mì trong bát, giọng nói bình tĩnh lạ thường: "Nói xem, lúc trên cao tốc cậu không chịu thừa nhận, vì sao lại phải gọi tên của tôi? Tại sao cậu phải giả vờ không quen tôi?"

"Tôi..."

Động tác của Tần Tranh dừng lại, im lặng, mặt mày hơi rữ: "Tôi không biết cô đang nói gì. Tôi chỉ là đến đưa thuốc, cái khác không có gì đáng nói."

"Chỉ là đến đưa thuốc?" Phong Tĩnh ngẩng đầu, hơi buồn cười lặp lại lời anh. Cô nhìn thẳng vào anh, trong mắt rõ ràng phản chiếu bóng hình anh: "Cho nên. Đội trưởng Tần, đối với bất kỳ cô gái nào anh cũng tốt vậy à?"

"Sao cơ?" Tần Tranh nhíu mày, hơi không hiểu.

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh, giọng điệu hơi mỉa mai: "Con gái phát sốt, bèn tới nhà đưa thuốc."

"Con gái hành động bất tiện, bèn chủ động ôm cô ấy lên giường."

"Đối phương đói bụng, bèn nói nấu cơm cho đối phương."

"Mặc kệ là ai anh cũng sẽ đối xử với họ như thế ư?"

Dưới từng câu gặng hỏi của cô, vẻ mặt Tần Tranh cứng đờ.

"Tôi chỉ là..."

Phong Tĩnh nhẹ nhếch môi, không khỏi giễu cợt: "Chỉ là gì? Chỉ là đến làm người tốt? Sau đó làm việc tốt không để lại tên?"

"Nếu như cô cho là vậy thì cũng được." Tần Tranh đứng dậy: "Thời gian không còn sớm, tôi phải đi rồi."

Phong Tĩnh cũng đứng dậy theo, lại quên mất trạng thái thân thể, cả người không khống chế được ngã nghiêng sang một bên.

Tần Tranh giật mình, theo bản năng vươn tay ra đỡ cô.

Phong Tĩnh trước một bước đỡ lấy bàn, ổn định cơ thể.

Tay Tần Tranh dừng ở giữa không trung, không lại hướng về trước nữa.

"Xem đi, đây rõ ràng là phản ứng bản năng của cậu, vì sao vẫn luôn không chịu thừa nhận?" Phong Tĩnh nhìn về phía anh, giọng nói rất nhẹ: "Tần Tranh, sao cậu lại phải tránh tôi?"

Tần Tranh tránh không đáp: "Phong Tĩnh, cô còn đang phát sốt, hiện tại điều cô cần là nghỉ ngơi. Chờ lúc cô tỉnh táo chúng ta bàn lại."

"Hiện tại tôi rất tỉnh táo." Phong Tĩnh nắm lấy tay anh, nhận thấy người anh cứng lại: "Hoặc là nói, cậu đang trốn tránh điều gì?"

Tần Tranh rũ mắt nhìn cô, giọng điệu vô cùng bình tĩnh: "Sao tôi phải trốn tránh? Nếu như tôi đang trốn tránh thì hôm nay cũng sẽ không đến đưa thuốc cho cô."

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào anh: "Tôi không tin là cậu nghe không hiểu lời tôi nói."

Tần Tranh cố gắng duy trì bình tĩnh: "Cho nên?"

Cảm xúc của Phong Tĩnh bất ổn, dùng hết toàn lực chất vấn anh: "Cậu nói không quen tôi, thế tại sao cái hôm ở cao tốc lại gọi tên tôi?"

"Nếu như không có gì để nói thì vì sao hôm nay cậu còn muốn đến đưa thuốc?"

"Còn nữa, hôm đó ở trong nhà cậu, sao cậu lại hôn tôi?"

Một câu cuối cùng, khiến vẻ mặt của Tần Tranh có xu thế sụp đổ.

Động tác của anh cứng đờ, quay đầu: "Cậu... nhớ rõ?"

"Phải! Tất cả chuyện hôm đó tôi đều nhớ hết." Phong Tĩnh cũng không muốn diễn tiếp nữa, trực tiếp ngả bài với anh: "Bao gồm cả câu hôm đó cậu nói với tôi, cho tới nay cậu đều đang giả vờ không quen tôi."

"..."

Tần Tranh nhìn cô không nói một lời, nhắm mắt lại rồi mở ra, trong cặp mắt đen thâm thúy xen lẫn cảm xúc phức tạp khó lòng đọc hiểu, một lúc lâu sau, anh tự giễu cười một tiếng: "Phong Tĩnh, không phải Bắc Kinh rất tốt à? Sao lại muốn quay về?"

"Cuộc đời của cậu, không nên chỉ dừng lại ở..."

Phong Tĩnh ngắt lời: "Ý cậu muốn nói là, tôi không nên dừng lại ở bên cạnh cậu, đúng không?"

Tần Tranh không nói gì, xem như cam chịu.

Phong Tĩnh chỉ cảm thấy buồn cười, nước mắt dâng trào trong mắt: "Tôi nhớ trước kia cậu đã từng nói với tôi, cậu muốn trở thành một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc. Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không thay đổi ý nguyện ban đầu, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cậu biến thành như hiện tại? Ngay cả can đảm bước ra một bước cũng không có? Tần Tranh của trước kia đi đâu rồi?"

Tần Tranh dờ mắt, giọng điệu lạnh nhạt: "Lời nói đùa của thời niên thiếu chưa hiểu chuyện, cũng không cần để trong lòng."

Trong lòng Phong Tĩnh đau xót.

"Tôi không tin! Cậu của khi đó, rõ ràng..." Cô nói: "Tần Tranh, rốt cuộc cậu có nỗi khổ tâm gì?"

Tần Tranh khàn giọng hỏi: "Phong Tĩnh, cậu nhất định phải có được một đáp án sao?"

Phong Tĩnh cố chấp nói: "Phải!"

Tần Tranh đối diện với cô vài giây rồi rũ mắt, quay lưng về phía cô, giọng điệu đặng chát.

"Chẳng qua là tôi cảm thấy, đều đã qua lâu như vậy rồi, chuyện trước kia... tôi đã sớm không thèm để ý."

"Không thèm để ý?" Đáy lòng Phong Tĩnh trào lên cơn giận: "Nếu như cậu không để ý thì vì sao hôm nay lại phải xuất hiện ở trước mặt tôi? Tại sao phải nấu mì cho tôi? Vì sao còn muốn quan tâm tôi hết lần này tới lần khác?"

"Tôi..." Tần Tranh hít một hơi thật sâu, nhìn cô rồi hỏi: "Phong Tĩnh, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

"Tôi muốn ở bên cạnh cậu." Phong Tĩnh cười khẽ một tiếng, nhìn anh qua làn nước mắt: "Chẳng lẽ điều này cũng không được ư?"

Tần Tranh ngơ ngẩn.

Cô ngửa đầu mỉm cười với anh, nhẹ giọng nói: "Cậu không muốn cũng không sao, chuyện đã qua thì để nó qua, chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được không?"

Tần Tranh rất muốn giơ tay lau đi nước mắt trên mặt cô, nhưng lý trí cản anh lại. Tay anh nắm thành nắm đấm, cố gắng kiềm nén, run giọng nói: "Không, không nên là thế này. Phong Tĩnh, tôi nói rồi, cậu không cần phải lãng phí thời gian trên người tôi nữa..."

Phong Tĩnh cũng không cách nào nhẫn nại được nữa, nhào qua hôn lấy anh.

Tần Tranh cứng đờ, anh biết anh nên cự tuyệt. Nhưng phản ứng bản năng của cơ thể lại bán đứng anh.

Một loại cảm xúc khó nhịn nảy lên trong lòng.

Anh không tự chủ được đáp lại Phong Tĩnh, hai người ôm chặt lấy nhau, phảng phất muốn hoà tan vào làm một.

Khó kìm lòng nổi.

Tần Tranh đẩy cô ra, giọng nói áp lực đau khổ: "Phong Tĩnh, chúng ta không thể như vậy."

"Vì sao?" Phong Tĩnh ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt ửng đỏ: "Cho tới bây giờ, cậu còn không chịu nhận rõ lòng mình ư?"

Tần Tranh nhắm mắt lại, nắm chặt nắm đấm: "Tôi của hiện tại, đã..." Anh ngừng một lát, lại nói: "Không phải cậu đã có bạn trai rồi à? Bạn trai của cậu thoát nhìn đối xử với cậu rất chân thành, cậu lại nói loại lời này với tôi, như vậy có phải rất không công bằng với anh ta không?"

Phong Tĩnh nhìn anh nhìn hẩn chằm chằm, qua một lúc lâu mới nhắm mắt lại.

"Tôi hiểu rồi. Cậu đi đi."

Cô chỉ vào hướng cửa, giọng nói mệt mỏi, nhìn trông rất rã rời.

"Nếu cậu đã không thèm để ý thì tôi cũng không muốn lại dây dưa không rõ với cậu nữa. Vậy sau này chúng ta cứ cố gắng tránh gặp mặt đi."

Tần Tranh im lặng đứng đấy, cảm xúc đau khổ lan tràn khắp người, đó là nỗi đau tê tâm liệt phế. Một lúc lâu, anh rũ mắt, thấp giọng nói:

"Cậu nghỉ ngơi cho tốt, đợi lát nữa nhớ uống thuốc."

Anh quay người rời đi.

Mở cửa, vừa lúc chạm mặt Giang Hành Chu đang muốn gõ cửa.

Giang Hành Chu nhìn thấy một người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện thì không khỏi sửng sờ.

"Cậu là ai?" Anh ấy lập tức cảnh giác: "Vì sao lại ở..."

"Chăm sóc cô ấy cẩn thận." Tần Tranh chỉ hạ giọng nói một câu rồi vòng qua anh ấy.

Giang Hành Chu lập tức quay đầu, Tần Tranh đã lướt qua người anh rời đi.

Giang Hành Chu nghi hoặc dờn ánh mắt, đóng cửa lại rồi đi vào phòng khách.

Phong Tĩnh thấy là anh thì giọng điệu khôi phục như thường: "Sao anh lại đến đây?"

"Dì ba nói với anh là mày bị bệnh, bảo anh tới xem tình huống thế nào." Anh ấy ngồi lên ghế sofa, giơ tay đặt lên trán Phong Tĩnh thử: "Ô, mày phát sốt thật à?"

"Phát sốt còn có giả à?" Phong Tĩnh tức giận đập rơi tay anh.

Giang Hành Chu giải thích: "Dì ba còn tưởng mày biết bữa liên hoan hôm nay là cuộc hẹn xem mắt, cố ý kiểm soát không về."

"..." Phong Tĩnh im lặng.

Cô biết ngay mà.

Cái gọi là liên hoan, chính là một bữa "hồng môn yến."*

*Hồng môn yến: Bữa tiệc không có ý tốt.

"Cơ mà, mày làm sao thế? Sao bỗng dưng lại phát sốt?"

Giang Hành Chu nghiêng đầu nhìn về phía cửa, cuối cùng hỏi vào trọng tâm câu chuyện: "Còn nữa, người đàn ông vừa rồi là ai?"

Chương 22

Phong Tĩnh chậm rãi phản ứng lại, mặt vô biểu cảm nhìn anh ấy.

"Đấy là bạn trai mà à?"

Giang Hành Chu đoán, sau đó lại phủ định ngay: "Không đúng nhỉ, có bạn trai rồi thì sao dì ba còn muốn bảo mà đi xem mắt? Chẳng lẽ là cũ..."

Phong Tĩnh nhìn anh từ trên xuống dưới, đột nhiên nói một câu: "Trông chả khác gì đồ mọt sách, giống bạn trai em chỗ nào?"

Giang Hành Chu sững sốt, bỗng dưng phản ứng lại: "Ê này này, mà nói chuyện thì nói chứ sao đột nhiên lại đá đểu anh?"

"Còn nữa, dáng dấp anh trông rất ổn, có chỗ nào không..."

Nháy mắt, tất cả ấm ức chua xót trong lòng đều xông ra.

Phong Tĩnh nở nụ cười, nước mắt lại không ngừng được, rơi xuống từng giọt.

"Này này, sao mà lại khóc? Anh, anh có nói gì đâu?" Giang Hành Chu lập tức hoảng hồn, luống cuống tay chân an ủi cô: "Mày đừng khóc, mày đừng khóc nữa, được được được, anh là đồ mọt sách, mày đừng khóc nữa."

Phong Tĩnh rũ mắt, ngậm nước mắt cười nói: "Em không khóc, em có khóc đâu?"

"..."

Giang Hành Chu câm nín, lại không đành lòng: "Là tên đàn ông vừa rồi chọc mày giận à? Tên đó tên là gì? Có muốn anh tóm cậu ta về cho mày không, đánh cậu ta một trận?"

Phong Tĩnh phút chốc buồn cười, giơ tay xoa xoa khoé mắt: "Anh đánh không lại cậu ấy."

"Đã thử qua đâu, sao mày biết?" Vẻ mặt Giang Hành Chu đầy nghi ngờ.

Phong Tĩnh không để ý tới câu hỏi của anh ấy, xỏ dép đứng dậy.

Giang Hành Chu cũng đứng dậy theo: "Này này, mày đi đâu đấy?"

Phong Tĩnh nói: "Hôm qua mưa chưa kịp rút quần áo, rút về giặt lại một lần?"

"Anh ra rút cho." Giang Hành Chu vội vàng kéo cô lại: "Mày sốt hòng đầu rồi à? Còn làm việc, nhanh nằm xuống đừng lộn xộn."

Giang Hành Chu đi ra ban công, ấn vào chốt mở di chuyển giá treo đồ.

Anh ấy ngẩng đầu, mới mới phát hiện quần áo treo trên giá, ngoài quần áo của Phong Tĩnh ra còn phơi mấy món đồ nam.

Áo sơ mi trắng, áo phông cộc tay, quần tây dài, quần thể thao... đều không phải là số đo Phong Tĩnh mặc được.

"Sao chỗ mày còn có cả quần áo nam thế?" Giang Hành Chu quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh, vẻ mặt nghi ngờ: "Không phải là mày... ở chung với tên đó chứ?"

Phong Tĩnh lờm anh một cái, tức giận nói: "Ở chung cái gì? Em mới chuyển đến bao lâu? Có phải anh không biết đâu, em sống một mình nên mới treo mấy món đồ nam, đề phòng bị người xấu để ý đến."

Giang Hành Chu nửa tin nửa ngờ: "Được thôi."

Rút quần áo xuống, lại quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh: "Uống thuốc rồi chứ? Uống rồi thì mau về phòng nghỉ ngơi đi. Bên dì ba thì đợi lát nữa anh nói giúp em."

"Vâng."

Khuyên Phong Tĩnh về phòng xong, Giang Hành Chu thở dài: "Sao mỗi lần đến nhà mà đều phải bị giày vò?"

... Câu này giống như quen quen, hình như anh từng nói ở đâu đó rồi.

"Thôi kệ." Giang Hành Chu bực bội xoa xoa mũi, cam chịu dọn quần áo cho Phong Tĩnh xong, lại tiện tay thu dọn bát đĩa trong phòng khách, ném cả vào trong máy rửa bát.

Bấm nút khởi động máy rửa bát xong, anh ấy nhỏ giọng thầm thì: "Bọn có đôi có cặp thật là đáng ghét."

*

Đèn cảm ứng âm thanh trên cầu thang vụt tắt.

Bên ngoài toà nhà, Tần Tranh ngồi trong xe, im lặng nhìn về phía ô vuông sáng tỏ trong toà chung cư.

Có gió thổi qua, quần áo phơi trên ban công bị thổi lên một góc, đón gió tung bay. Nơi đó, có mấy món quần áo nam.

Giá treo đồ nhanh chóng hạ xuống, quần áo bị gió thổi bay phần phật bị người lấy đi.

Tần Tranh chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ kéo khoé miệng, cả người nhuộm trong ánh chiều tà.

Điện thoại di động vang lên.

Tiếng chuông đánh vỡ sự yên tĩnh trong xe.

Tần Tranh mở mắt ra, cầm điện thoại lên nhìn thông báo cuộc gọi, là đội trưởng Tống của đội hình sự.

Anh bấm nghe, trong điện thoại, đội trưởng Tống nói: "Đội trưởng Tần, chuyện lần trước anh nhờ tôi điều tra có manh mối rồi! Nếu anh tiện thì quay về một chuyến."

Tần Tranh thu biểu cảm trên mặt lại, ánh mắt trở nên trịnh trọng: "Tốt, tôi lập tức trở về."

*

Học kỳ một lớp mười hai, nhà trường phát một tờ kê khai nguyện vọng cho học sinh lớp mười hai, tiến hành tìm hiểu sơ bộ về nguyện vọng của học sinh.

Nhưng vào ngày thứ hai sau khi thu giấy báo nguyện vọng về, Tần Tranh lại bị chủ nhiệm lớp gọi vào hỏi chuyện.

Chờ đến lúc anh quay về phòng học, bạn cùng bàn anh lập tức ghé đầu qua, vẻ mặt tò mò: "Anh Tần, chủ nhiệm lớp gọi anh ra ngoài làm gì?"

Anh tựa lưng vào ghế, lười biếng nói: "Không điền đơn nguyện vọng, tìm tôi răn dạy, nói thái độ của tôi không nghiêm túc."

"Gì cơ? Bằng thành tích của anh mà cũng bị răn dạy? Ngồi cùng bàn kinh ngạc, đồng thời cảm thấy khó hiểu: "Sao anh không điền bừa một hai cái đối phó?"

"Đã quyết định xong rồi, điền hay không cũng không quan trọng." Giọng Tần Tranh lười nhác, trợn lẩn mấy phần thờ ơ.

Anh mắt của anh lơ đãng lướt qua bên cạnh, nhìn về phía Phong Tĩnh.

Phong Tĩnh giật mình, vội vàng cúi đầu tránh né ánh mắt của anh.

Nghe thấy sau lưng vang lên tiếng cười khẽ, cô chỉ cảm thấy vành tai nóng lên.

Sau một lát, lại quay đầu thì Tần Tranh đã thu hồi ánh mắt.

Phong Tĩnh một lần nữa cúi đầu, nhìn về phía sổ ghi chép dưới ngăn bàn, lật ra một tờ viết...

"Đại học H nước Mỹ, ngành Y.

... Xem như hẹn ước sao?"

...

Một tuần sau, Mạch Dĩnh Thi đi công tác từ Hải Thị về, vào tối hôm đó đã hẹn ngay Phong Tĩnh đến nhà cô nàng ăn bữa khuya.

Trong nhà Mạch Dĩnh Thi có một ban công ngắm cảnh view rộng, rất phù hợp để ngắm cảnh nói chuyện phiếm.

Hai người gọi đồ nướng và nước trái cây bên ngoài, ngồi trên ban công vừa ăn vừa tán phét.

Mạch Dĩnh Thi nghe cô kể xong thì không khỏi líu lợ: "Chị em, cậu đối xử với mình cũng ác quá đó? Vì ép cậu ta mà cũng khiến bản thân nhập vào trong luôn."

Phong Tĩnh nhìn vòm trời phía xa, thờ dãi nói: "Đúng thế. Cậu ta hết cứu nổi rồi, mình quyết định từ bỏ."

"Từ bỏ cậu ta, cậu bỏ được thật à?" Mạch Dĩnh Thi cắn một miếng chân gà, nghiêng đầu nhìn về phía cô: "Mình nhìn ra được rõ ràng hai người các cậu đều còn đang thích đối phương."

"Nhưng mình ghét dây dưa không rõ, cũng ghét dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng." Phong Tĩnh nói: "Nếu như cậu ta đã không muốn nói thì cứ kết thúc cứ như vậy đi."

Mạch Dĩnh Thi hỏi: "Thế cậu... sẽ không hối hận thật sao?"

Phong Tĩnh lặng im, trả lời không hề cảm xúc: "Sẽ không."

Mạch Dĩnh Thi lại cắn một miếng chân gà: "Cơ mà, sao cậu ta lại cho rằng Giang tổng là bạn trai cậu? Lần trước không phải còn bắt gặp cậu xem mắt à?"

Ngẫm lại chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có hơi hoang đường.

Phong Tĩnh nói: "Có lẽ chỉ là lấy cớ."

Mạch Dĩnh Thi nghĩ nghĩ, cũng gật đầu: "Cũng đúng, đó là Tần Tranh cơ mà. Thế cậu có nói cho cậu ta biết Giang tổng là anh họ cậu không?"

Phong Tĩnh uống một ngụm nước trái cây: "Không nói, cứ để cậu ta tự xoắn xuýt đi."

"Làm tốt lắm!"

Mạch Dĩnh Thi giơ ngón tay cái lên, suy nghĩ một lát lại an ủi nói: "Được rồi, vẫn đừng nên suy nghĩ nhiều quá."

"Cóc ba chân khó tìm, nhưng đàn ông ấy à, đầy đường, cậu lại tìm một người đẹp trai hơn trẻ tuổi hơn, tức chết cậu ta."

Phong Tĩnh không nhịn được cười khẽ một tiếng: "Mình cảm thấy, câu lần trước cậu nói rất đúng."

Mạch Dĩnh Thi quay đầu, thắc mắc: "Cái gì?"

Phong Tĩnh cười với cô: "'Làm" đàn ông làm gì, gây dựng sự nghiệp và tiền nó không thơm à?"

Mạch Dĩnh Thi: "... " Xong rồi, hình như cô nàng đưa chị em tốt của mình vào lối rẽ rồi.

"Đúng rồi."

Dường như nhớ tới gì đó, Mạch Dĩnh Thi lại hỏi: "Thế cái nick Wechat kia của Tần Tranh thì sao giờ? Cậu muốn chặn cậu ta à?"

"Chặn?"

Phong Tĩnh mở điện thoại ra, nhìn cái avatar đen xì kia.

... "J".

Cô đóng Wechat, ngửa đầu nhìn trời sao, khoé môi cong lên: "Có lẽ, không cần thiết."

"Há? Vì sao?" Mạch Dĩnh Thi hơi không hiểu.

Bởi vì, con người không bị dồn ép một tý thì sẽ mãi mãi không biết suy nghĩ chân chính của mình.

Mặc dù đều nằm trong dự liệu, nhưng vì sao vẫn cảm thấy khó chịu nhỉ?

*

Phong Tĩnh cũng không phải loại người bị khốn khổ vì tình mà mất kiểm soát, rất nhanh đã vớt chuyện này ra sau đầu.

Không nghĩ thì sẽ không tồn tại.

Qua một tuần, cô vẫn đi làm như thường lệ, như thường lệ tan tầm về nhà.

Hết thầy như thường, mỗi một ngày đều vận chuyển giống như máy móc.

Sáng hôm nay, Phong Tĩnh có việc đi chủ nhiệm Vu khoa cấp cứu.

Gần đây khoa cấp cứu nhận điều trị cho một bệnh nhân, trong quá trình điều trị gặp một vài vấn đề khó xử lý, cần liên hợp với khoa đông y để hợp khám.

Đến khoa cấp cứu, cô, chờ hơn mười phút chủ nhiệm Vu mới vội vàng chạy đến: "Xin lỗi, bác sĩ Phong, vừa rồi kéo dài chút thời gian, hôm nay đến một nhóm thực tập sinh, dàn xếp cho bọn họ vội đến bây giờ."

Phong Tĩnh cười một tiếng: "Không sao, vừa rồi y tá nói với tôi rồi."

"Lát nữa tôi còn phải mở một cuộc họp lâm thời, tôi để cho thực tập sinh dẫn cô đi xem tình trạng của bệnh nhân trước."

Chủ nhiệm Vu nói xong thì gọi một thực tập sinh qua: "Tiểu Đường, cậu dẫn bác sĩ Phong đi thăm bệnh nhân kia đi, tình huống thế nào tôi nói cho cậu rồi, đợi lát nữa cậu nói rõ chi tiết cho bác sĩ Phong."

Thực tập sinh vội vàng đáp lời: "Vâng."

Chủ nhiệm Vu lại nói với Phong Tĩnh: "Tôi đi họp trước."

Phong Tĩnh gật đầu với ông ấy, chờ ông ấy rời đi mới quay đầu nhìn về phía gương mặt trẻ tuổi kia: "Là cậu?"

Sinh viên tên Đường Gia Niên ngành y cô gặp phải ở đại học y Thành Tây.

"Bác sĩ Phong, chị còn nhớ tôi à." Trong nụ cười của Đường Gia Niên mang theo chút ngại ngùng: "Hoá ra chị là bác sĩ ở đây."

"Nhớ chứ." Phong Tĩnh nhét hai tay trong túi áo blouse, gật đầu: "Cậu được phân phối đến nơi này thực tập?"

"Vâng, hôm nay em vừa đến đưa tin."

Đường Gia Niên gật đầu, còn nói: "Hôm đó cảm ơn chị, nếu như không có chị thì lúc đó em cũng không biết nên làm gì."

Chương 23

Phong Tĩnh cười: "Tiện tay mà thôi, không cần bận tâm. Kết quả cuối cùng có thể giúp được người bệnh là tốt rồi."

Đường Gia Niên hơi ngượng ngùng gãi đầu: "Thế bác sĩ Phong, em dẫn chị đi xem tình huống của bệnh nhân trước nhé?"

"Được."

Đường Gia Niên dẫn Phong Tĩnh vào phòng.

Bệnh nhân là một bà cụ hơn bảy mươi tuổi, bà ấy nằm trên trên giường bệnh, vẻ mặt đau đớn khó nhìn.

Phong Tĩnh hỏi: "Tình huống của bệnh nhân thế nào?"

Đường Gia Niên nhìn bệnh án nói: "Bệnh nhân năm nay bảy mươi một tuổi, buổi sáng tới đây khám bệnh vì phát sốt cấp tính, theo lịch sử khám chữa bệnh thì bà ấy có tiền sử bị bệnh da liễu nhiều năm, từng nhiều lần khám bên khoa cấp cứu và khoa da liễu, đều ở bệnh viện này. Lúc kiểm tra cơ thể thì phát hiện một phần làn da trên bắp đùi của bà ấy bị sưng đỏ, hạch bạch huyết bên trái háng sưng to."

Cậu ta nói sơ qua về tình huống của bệnh nhân, lại hỏi Phong Tĩnh: "Bác sĩ Phong, cần cho bệnh nhân đi làm kiểm tra kỹ càng trước không?"

"Không cần."

Phong Tĩnh lắc đầu đi qua, vừa bắt mạch kiểm tra thân thể cho bà cụ vừa hỏi thăm: "Bà ơi, bà có chỗ nào cảm thấy không thoải mái ạ?"

Bà cụ nói: "Cả người bà đều đau, buổi sáng đầu vừa đau vừa choáng, nhất là chỗ bắp đùi, đau muốn chết, lúc thì giống như bị lửa đốt lúc thì giống bị kim đâm."

"Mấy ngày gần đây bà đại tiểu tiện thế nào?" Phong Tĩnh lại hỏi.

Bà cụ nói: "Đại tiện rất khô, từng cục từng cục, tiểu tiện có cảm giác nóng rát, lúc nào cũng có cảm giác chưa tiểu hết."

Phong Tĩnh: "Có thể thè lưỡi cho cháu nhìn không? Được rồi ạ."

Kết quả kiểm tra ra rất nhanh, Phong Tĩnh nói với Đường Gia Niên: "Mạch tượng của bệnh nhân hoạt sắc, lưỡi đỏ, bựa lưỡi vàng, khô, hô hấp có khí đục, tự báo cả người khó chịu, choáng đầu đau đầu, tiểu tiện ngắn đỏ, đại tiện khô. Làn da chân phải sáng, sưng đỏ, thuộc về chứng thấp nhiệt hạ chú, hoả độc sí thịnh." (1)

Đường Gia Niên cúi đầu ghi chép bệnh án, đồng thời hơi kinh ngạc: "Bác sĩ Phong, chị là đông y?"

"Ừ." Phong Tĩnh gật đầu: "Bất ngờ lắm à?"

Đường Gia Niên gật đầu: "Bác sĩ đông y tuổi trẻ như chị thì hơi ít gặp."

Cậu ấy lại nhìn về phía bà cụ: "Thế tình huống cụ thể của bệnh nhân là thế nào?"

Phong Tĩnh nói cho cậu ta: "Là đan độc."

"Đan độc?"

Đường Gia Niên làm ghi chép, nghe được danh từ xa lạ này, bỗng cảm giác nghi hoặc.

Phong Tĩnh giải thích nói: "Chính là "viêm hạch bạch huyết" trong tây y ấy, hẳn là cậu biết nhỉ?"

"Biết, biết." Đường Gia Niên nháy mắt trở nên căng thẳng, bắt đầu nghiêm túc đọc thuộc lòng: "Viêm hạch bạch huyết là bệnh ngoài da do nhiễm liên cầu khuẩn beta tan huyết, có ranh giới rõ ràng, sẽ xuất hiện sưng tấy đỏ cục bộ, đa số người bệnh sẽ có cảm giác bị bỏng và đau nhói. Trong điều trị thường dùng thuốc loại penicilin tiến hành trị liệu, nhưng quá trình điều trị dài, chất kháng sinh lại dễ dàng xuất hiện tình trạng kháng thuốc nên rất dễ tái phát. (2)

Phong Tĩnh cười một tiếng: "Đừng căng thẳng, tôi không phải người phụ trách hướng dẫn cậu, đây không phải câu hỏi."

Đường Gia Niên gãi đầu nói: "Xin lỗi, em hơi phản xạ có điều kiện."

"Không sao." Phong Tĩnh gật đầu thấu hiểu, lại tiếp tục giải thích: "Trong đông y, đan độc lại gọi là "lưu hoả", bởi vì da của người bệnh nổi ban thành mảng, màu đỏ như đan sa. Thường kèm thêm cảm lạnh sốt cao." (3)

Lúc cô ở trong đoàn y tế gìn giữ hoà bình, bởi vì hoàn cảnh ác liệt nên từng trị liệu vô số ca bệnh đan độc, Bởi vậy trên phương diện trị liệu ca bệnh đan độc cực kỳ có kinh nghiệm.

"Vậy chẩn đoán bệnh trước đó cũng không sai, là xuất hiện tình trạng kháng thuốc à?" Đường Gia Niên lật xem bệnh lịch của bà cụ, hơi tò mò hỏi: "Bên đông y trị liệu viêm hạch bạch huyết thế nào?"

Phong Tĩnh nhìn về phía bà cụ, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Bà ơi, bà chịu làm châm cứu không?"

Bà cụ hỏi: "Châm cứu? Có thể giảm đau cho bà không?"

Phong Tĩnh nói: "Bà yên tâm, mặc dù tạm thời không thể trị bệnh của bà tận gốc nhưng có thể làm dịu tình trạng của bà."

Bà cụ do dự một lát rồi nói: "Chỉ cần có thể giảm đau là được."

Nhận được sự đồng ý của bệnh nhân, Phong Tĩnh lấy ra bao châm cứu mang theo bên người, rút ngân châm ra.

Cô lấy kim châm cứu ra, lấy huyết, hạ châm.

Huyết hợp cốc, huyết khúc trì, huyết đại chuy...

Cô áp dụng phương pháp tán châm, lấy kim châm cứu chọc lỏng vào huyết cho chảy máu.

Chỉ chốc lát sau, hàng lông mày vốn đang nhú chặt của bà cụ dần dần thả lỏng, sự nghi ngờ trong mắt cũng biến mất.

Bà cụ mở to mắt, kinh ngạc nói: "Đúng thật, giống như không đau ngứa như trước."

Bà cụ đợi một lát, xác nhận không phải ảo giác, lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng: "Bác sĩ, rất cảm ơn cháu! Bệnh này của bà là bệnh cũ, mấy năm này tôi rất nhiều loại thuốc cao, cũng uống rất nhiều thuốc viên rồi nhưng đều vô dụng."

"Cháu kê cho bà phương thuốc, bốc thuốc dựa theo phương thuốc." Phong Tĩnh tỉ mỉ căn dặn: "Một ngày hai lần, uống một tuần, một tuần sau lại đến tái khám."

"Được, được, bà biết rồi." Bà cụ liên tục gật đầu, biết ơn nói: "Cảm ơn bác sĩ."

Phong Tĩnh gật đầu: "Không cần khách sáo."

Bà cụ cầm phương thuốc rời đi.

Đường Gia Niên đứng bên cạnh yên lặng xem toàn quá trình không khỏi kinh ngạc lên tiếng: "Hoá ra đây chính là phương pháp trị liệu của đông y."

Phong Tĩnh nói: "Cũng phải xem là bệnh gì, tỉ như nói đan độc, phương pháp trị liệu của đông y đúng là càng có ưu thế."

Cô quay đầu nhìn về phía Đường Gia Niên, cười một tiếng: "Nhưng tây y cũng có ưu thế của tây y, cậu phải cố gắng lên."

Đường Gia Niên nghe ra ý cổ vũ trong lời của cô, trịnh trọng gật đầu: "Vâng, em sẽ cố gắng."

Phong Tĩnh nói: "Chờ lát nữa chủ nhiệm Vu quay về thì cậu nói tình huống chi tiết cho ông ấy biết là được."

"Vâng, em biết rồi."

"Thế tôi đi về trước đây, có việc có thể lại đến khoa đông y tìm tôi."

Phong Tĩnh bàn giao công việc xong thì quay người rời đi. Nhưng vừa mới quay người Đường Gia Niên đã gọi cô lại: "Đúng rồi, bác sĩ Phong."

"Còn việc gì à?" Phong Tĩnh quay đầu lại.

Đường Gia Niên lấy dũng khí, hơi căng thẳng nói: "Chuyện đó, em có thể mời chị ăn bữa cơm không?" Cậu ta lại vội vàng bổ sung: "Chị... chị yên tâm, em không có ý gì khác, chỉ... chỉ là muốn cảm ơn chị đã đã giúp em hôm đó."

Phong Tĩnh cười một tiếng, khéo léo từ chối: "Không cần, bây giờ cậu còn đang thực tập, không có thu nhập chính thức, vẫn nên dùng tiền tiết kiệm chút."

Đường Gia Niên sững sốt một lát: "Vâng, được." Cậu ta lại cười: "Chờ em chuyển chính thức lại mời chị ăn cơm nhé?"

Phong Tĩnh gật đầu với cậu ta rồi quay người đi vào thang máy.

*

Chi cục công an thành phố Dương Giang, văn phòng.

"Tập đoàn y dược Đường Tây?"

"Đúng, chúng tôi giám sát bọn họ rất lâu, thậm chí liên hợp cục thuế tra sổ sách của bọn họ mấy lần, nhưng từ đầu đến cuối không có không tìm thấy điểm đột phá." Đội trưởng Tống nhấp một ngụm trà, tâm trạng vui vẻ nói: "Lần này may mắn mà có cậu cung cấp manh mối, chúng tôi bắt đầu tra từ người đó, cuối cùng tra được một ít dấu vết để lại."

Trong văn phòng yên tĩnh một cái chớp mắt.

Tần Tranh liếc nhìn tài liệu trong tay, vẻ mặt nghiêm nghị: "Đội trưởng Tống, anh xác định người này thật sự có liên quan đến tập đoàn y dược Đường Tây?"

Đội trưởng Tống gật đầu: "Liên hệ giữa bọn họ rất bí ẩn, cuối cùng chúng tôi phát hiện manh mối từ chỗ tình nhân của ông ta. Chúng tôi tra được trong tài khoản tình nhân của ông ta có rất nhiều lịch sử chuyển khoản không rõ lai lịch với mức lớn, đều có liên quan tới tập đoàn y dược Đường Tây."

"Thế..."

"Đội trưởng Tần, tôi hiểu tâm trạng của cậu." Đội trưởng Tống nói: "Cậu không cần phải gấp, tình huống cụ thể chúng tôi còn đang điều tra. Chờ tra được manh mối tương quan tôi sẽ thông báo tiếp cho cậu."

"Tốt, làm phiền anh rồi đội trưởng Tống."

Tần Tranh rời phòng làm việc, vừa ra cửa đã gặp trợ lý hành chính.

Trợ lý hành chính gọi anh lại: "Đội trưởng Tần, hoá ra anh ở đây, vậy thì thật tốt quá."

Tần Tranh hỏi: "Trợ lý Lâm, có việc gì à?"

Trợ lý hành chính nói: "Không phải là sắp tới nghỉ quốc khánh rồi à? Vì nâng cao năng lực phòng khống khẩn cấp tổng thể, cục chúng ta quyết định liên hợp với bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang khai triển một lần diễn tập ứng phó tình huống phần cấp trước kỳ nghỉ, tôi đang muốn bàn chuyện này với anh."

Tần Tranh hơi giật mình: "Diễn tập ứng phó tình huống khẩn cấp?"

"Tôi vừa mới gửi văn bản thông báo cụ thể đến các phòng ban, anh có thể nhìn xem." Trợ lý hành chính nói: "Ngày mai người phụ trách việc này của bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang sẽ đến bàn công việc diễn tập cụ thể với chúng ta, đến lúc đó, nhân viên đội gỡ bom các anh và đội đàm phán đều cùng đi tham gia cuộc họp, trao đổi tỉ mỉ."

Tần Tranh hơi thất thần.

"Đội trưởng Tần?" Giọng trợ lý hành chính vang lên bên tai.

Tần Tranh thu hồi suy nghĩ, nói: "Được, tôi hiểu rồi."

Cách ngày nghỉ quốc khánh còn một tuần, phòng khám bệnh vẫn bận rộn như cũ.

Kết thúc giờ khám bệnh buổi sáng, Phong Tĩnh quay về phòng nghỉ lập tức nghe thấy mấy đồng nghiệp đang tụ vào nhau bàn chuyện gì đó.

Phong Tĩnh bắt được từ mẩu chốt nào đó, không khỏi tò mò hỏi: "Vừa rồi mọi người nói diễn tập gì cơ?"

Đồng nghiệp nghi hoặc: "Bác sĩ Phong, hôm nay cô chưa đọc văn bản thông báo trong nhóm thông báo à?"

Phong Tĩnh nói: "Còn chưa đọc, buổi sáng khám bệnh khá vội, chưa kịp xem điện thoại. Tôi nhìn cái đã."

Cô mở điện thoại ra.

Đồng nghiệp lại chen miệng nói: "Chính là liên hợp với chi cục công an thành phố Dương Giang làm diễn tập ứng phó tình huống khẩn cấp, thật ra cũng chẳng có gì hiểm lạ. Cô vừa đến nên chắc không rõ lắm, năm nào bệnh viện mình cũng phải làm diễn tập kiểu này một, hai lần, có đôi khi là tự làm, có đôi khi là làm với cục công an, có lúc là cùng bên đội phòng cháy."

Trong nhóm thông báo của bệnh viện có một văn bản vừa gửi sáng nay.

Phong Tĩnh ấn mở, nhìn lướt qua.

"Liên hợp diễn tập?"

- -----

(1) Trích 中医丹毒病例.

(2) Giải thích thuật ngữ viêm hạch bạch huyết.

(3) Giải thích thuật ngữ đan độc (đông y).

Chương 24

Độ hứng thú của Phong Tĩnh đối với cuộc diễn tập này cũng không cao.

Cô ngẩng đầu hỏi: "Ngày diễn tập là vào ngày làm việc, sẽ không ảnh hưởng đến hoạt động của bệnh viện à?"

"Ảnh hưởng thì cũng không có ảnh hưởng." Đồng nghiệp nói: "Bình thường đều thiết lập một khu vực riêng để tiến hành diễn tập."

"Ồ." Phong Tĩnh gật đầu, tiện tay lướt qua văn bản thông báo trên điện thoại, đột nhiên nhìn thấy một hàng chữ...

[Nhân viên tham dự liên hợp diễn tập là bác sĩ, y tá, và một số nhân viên cảnh sát chi đội cảnh sát tuần tra đặc biệt của chi cục công an thành phố Dương Giang (đội gỡ bom, đội đàm phán,...).

Đội gỡ bom?

Phong Tĩnh hơi híp mắt.

*

"Mọi người phải chú ý, lần diễn tập này không giống với những năm trước, mọi người nhất định phải cẩn thận, không thể khinh thường, càng không được tự ý rời cương vị."

Bệnh viện đặc biệt coi trọng cuộc liên hợp diễn tập này, vì thế còn tổ chức một hội nghị giải thích và động viên.

"Phạm vi bao quát của lần liên hợp diễn tập này rất rộng, cho nên các khoa phải chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối không thể xảy ra kỳ chuyện gì.

Tất cả rõ chưa?"

"Rõ!" Mọi người cùng đồng thanh trả lời.

"Tốt, vậy mọi người quay về khoa, lại làm quen một lần các hạng công việc trước, tan họp."

Vai trò của nhân vật là nhiệm vụ đảm nhận của nhân viên tham dự được quyết định bằng cách rút thăm.

Các nhân vật trong đó có...

"Y tá hôn mê do bị đánh vào đầu."

"Bác sĩ bị mất máu quá nhiều do bị đâm."

Đồng nghiệp trong khoa bốc thăm xong, so sánh nhân vật với nhau rồi mồm năm miệng mười bàn tán.

"Ài, lần này tôi rút được gì đây? Bác sĩ ngã xuống đất do bị lưu manh tấn công."

"Cái này của cậu còn tốt chán, bị thương chỉ cần nằm là được, chả khác gì làm cho có." Một đồng nghiệp khác nói: "Tôi mới phiên này, người bị đâm hai phát vẫn dũng cảm đấu với lưu manh."

"Bác sĩ Phong, cô rút được gì thế?"

Phong Tĩnh nhìn về phía tờ giấy trong tay.

Hôm nay vận may của cô hiển nhiên không tốt lắm, rút được nhân vật... "con tin bị lưu manh bắt cóc".

Mặt sau tờ giấy còn viết nhiệm vụ cụ thể: [Con tin bị lưu manh bắt cóc, trên người bị "lưu manh" buộc một quả bom không rõ, xin giữ bình tĩnh giao tiếp với lưu manh để kéo dài thời gian và chờ cứu viện.]

Các đồng nghiệp biết được nhiệm vụ của cô thì đều hơi đồng tình:
"Bác sĩ Phong, cô rút đến cái này cũng xui xẻo quá nhỉ?"

"Nói sao ạ?" Phong Tĩnh hơi tò mò.

Một đồng nghiệp nói cho cô: "Cái này của cô xem như vở diễn kết, thường thường đến cuối cùng tất cả lãnh đạo đều sẽ tới quan sát."

"Không sao." Phong Tĩnh cười một tiếng, cất tờ giấy đi: "Đây là lần đầu tiên tôi tham gia diễn tập kiểu này, xem ra cũng khá thú vị."

"Đúng rồi, bác sĩ Phong, xuýt chút nữa quên nói với cô."

Đồng nghiệp dường như nhớ tới gì đó, chỉ về phía bàn làm việc:
"Sáng hôm nay có một thực tập sinh mới đến đến tìm cô, đưa cho cô cái này."

Phong Tĩnh nhìn về phía bàn làm việc, ở vị trí của cô nhiều ra một hộp sữa nguyên chất.

Phong Tĩnh hơi giật mình: "Thực tập sinh? Trông thế nào?"

"Cao cao gầy gầy, rất đẹp trai năng động."

Đồng nghiệp nhớ lại rồi tả cho cô, lại xáp lại, vẻ mặt hóng hớt chớp mắt với cô: "Bác sĩ Phong, có biến à?"

"Không phải." Phong Tĩnh lấy lại tinh thần, cười nói: "Trước đó thuận tay giúp cậu thực tập sinh kia một chuyện, chắc là quà cảm ơn."

"Ồ, vậy hả." Đồng nghiệp lại ngồi xuống, hiển nhiên hơi thất vọng.

Phong Tĩnh lại cười một tiếng: "Mọi người bận việc trước đi, tôi đi khoa hành chính một lát."

"Đi tìm chủ nhiệm Lâm?"

Phong Tĩnh gật đầu: "Đúng, đi giao báo cáo tổng kết của hội thảo nghiên cứu lần trước."

Cô rời phòng làm việc, đi về phía thang máy.

Giữa trưa, toà nhà khám bệnh rất yên tĩnh.

Rất nhanh đã đợi được một chuyến thang máy trống, Phong Tĩnh đi vào thang máy, ấn vào nút tầng chín.

Thang máy đều tốc lên cao.

Ting!

Đến tầng chín, cửa thang máy mở.

Phong Tĩnh vừa đi ra thang máy, ngẩng đầu một cái vừa lúc đối diện với Đường Gia Niên.

Mắt Đường Gia Niên sáng rực lên, cười chào hỏi cô: "Bác sĩ Phong."

Phong Tĩnh gật đầu với cậu ấy.

"Em đến đưa tài liệu giúp chủ nhiệm Vu." Đường Gia Niên rất có đúng mực nói: "Em mang qua trước nhé."

Cậu ấy quay người định vào thang máy.

"Tiểu Đường, chờ một lát." Phong Tĩnh gọi cậu ấy lại: "Sữa bò lúc sáng là cậu để đó à?"

Bước chân Đường Gia Niên dừng lại, sừng sốt một lúc mới hơi ngưng ngừng gãi đầu: "Đúng, đúng vậy, em thấy chị toàn gọi trà sữa với đồ ăn ngoài, cảm thấy như thế không tốt cho sức khỏe lắm nên mới..."

Mấy cậu trai trẻ chẳng bao giờ giấu được tâm tư, rõ ràng như thế.

Phong Tĩnh yên lặng thờ dài, nói: "Cảm ơn cậu, nhưng lần sau không cần."

Đường Gia Niên hơi thất vọng, nhưng chỉ có thể gật đầu: "Vâng, được, xin lỗi, em..."

Bỗng nhiên, hình như cậu ấy nhìn thấy gì đó, ánh mắt dừng ở nơi xa, hơi run lên rồi vội vàng thu hồi tầm mắt: "Bác sĩ Phong, em đi về trước, không quấy rầy chị nữa."

Cậu ấy vội vàng để lại một câu rồi bước vào thang máy.

Phong Tĩnh nhìn theo ánh mắt của cậu ấy, liếc mắt một cái là thấy được Tần Tranh.

Mặc dù đứng chung một chỗ với những người khác nhưng trong tất cả mọi người thì anh vĩnh viễn là người bắt mắt nhất.

Ở đầu khác của hành lang, anh nhìn cô từ xa, ánh mắt vắng lặng, cặp mắt kia đen nhánh thâm thúy nhưng lại sáng ngời.

Phong Tĩnh và anh nhìn nhau ngẩn ngui vài giây rồi dời ánh mắt. Trừ anh ra, bên cạnh chủ nhiệm Lâm còn có một người, hơi lớn tuổi, cũng mặc đồng phục.

Sau lưng, cửa thang máy đã đóng lại.

Đoàn người cũng nhìn thấy cô, bọn họ sắp đi đến trước mặt, Phong Tĩnh chỉ có thể ngênh đón, chủ động chào hỏi: "Chủ nhiệm Lâm."

Chủ nhiệm Lâm đi lên trước, cười nói: "Tiểu Phong, cô tới đúng lúc, đang nhắc đến cô đó."

Ông ấy lại giới thiệu cho người bên cạnh: "Đội trưởng Hà, đây chính là bác sĩ Phong tôi vừa mới nhắc đến với mọi người."

Tiếp theo lại nói với Phong Tĩnh: "Bác sĩ Phong, đây là đội trưởng Hà Nhất Hàng của đội đặc cảnh chi cục công an thành phố Dương

Giang."

Đội trưởng Hà cười nói: "Bác sĩ Phong, chào cô."

Phong Tĩnh mỉm cười bắt tay với anh ấy: "Đội trưởng Hà, chào anh."

Sau khi hai người bắt tay, đội trưởng Hà hỏi: "Bác sĩ Phong, nghe chủ nhiệm của các cô nói, cô từng tham gia đoàn y tế gìn giữ hoà bình."

Phong Tĩnh hơi ngoài ý muốn, nhưng vẫn gật đầu: "Vâng."

"Cô là đông y?" Ánh mắt đội trưởng Hà đảo qua thẻ công tác gài trước ngực cô, cũng hơi kinh ngạc: "Bác sĩ đông y còn trẻ như vậy, còn xuất sắc như thế đúng là ít thấy đó."

Phong Tĩnh cười cười: "Anh quá khen."

"Bác sĩ Phong là bác sĩ xuất sắc nhất trong thế hệ bác sĩ trẻ của chúng tôi." Chủ nhiệm Lâm cười híp mắt giới thiệu, lại quay đầu nhìn về phía cô: "Tôi vừa xem ghi chép rút thăm, lần này cô rút trúng vai con tin bị bắt cuối cùng kia đúng không?"

Phong Tĩnh gật đầu.

Đội trưởng Hà cười ha ha hai tiếng, nói: "Đây thật đúng là trùng hợp nhỉ. Thế bác sĩ Phong, lần này nhiệm vụ đóng vai con tin bị bắt cóc giao cho cô rồi."

"Không thành vấn đề." Phong Tĩnh cười đáp.

Đội trưởng Hà nói: "Cô cũng không cần căng thẳng, chỉ là một lần diễn tập, đến lúc đó quả bom buộc lên người cô cũng chỉ là đạo cụ, không cần sợ hãi.. Còn tình huống cụ thể có thể nhờ đội trưởng Tần chỉ bảo..."

"Đúng rồi, bác sĩ Phong."

Lúc này chủ nhiệm Lâm mới nhớ đến gì đó, vội vàng nhìn về phía Tần Tranh, lại giới thiệu: "Đây là đội trưởng Tần Tranh của đội gỡ bom chi cục công an thành phố Dương Giang, đội trưởng Tần."

Tiếp theo lại lặp lại quá trình vừa rồi: "Đội trưởng Tần, đây là bác sĩ khoa đông y viện chúng tôi, Phong Tĩnh."

Phong Tĩnh cũng giống như mới chú ý tới Tần Tranh, nhìn về phía người bị cô bỏ qua toàn quá trình, mỉm cười khách sáo nói: "Đội trưởng Tần, chào anh."

Tần Tranh: "... Chào cô."

Thân là đặc cảnh, từ trước đến nay giác quan nhạy cảm.

Đội trưởng Hà nháy mắt phát hiện bầu không khí giữa hai người có gì đó không đúng, ánh mắt xoay quanh hai người: "Hai người quen biết?"

Tần Tranh: "Chúng tôi..."

Phong Tĩnh cười đáp: "Không tính quen biết."

Người Tần Tranh cứng lại.

Phong Tĩnh dời ánh mắt, cười nói: "Tôi và đội trưởng Tần chỉ gặp qua vài lần, không tính là quen biết."

Đội trưởng Hà nhìn ra tí manh mối, nhưng cũng chỉ cười: "Chưa quen thuộc cũng không sao, vậy hôm nay bèn làm quen cẩn thận một chút. Giữa những người trẻ tuổi các cô giao lưu trao đổi nhiều hơn, sau đó còn phải xem hai người hợp tác."

Phong Tĩnh cũng cười: "Vai trò của tôi là con tin bị bắt cóc, đoán chừng chính là ngồi không chờ. Bộ phận quan trọng nhất vẫn phải xem đội trưởng Tần, đúng không?"

Lúc nói, ánh mắt lại chuyển hướng Tần Tranh.

Tần Tranh không nói chuyện, cặp mắt đen kia tối tăm và sâu thẳm thẳm.

Phong Tĩnh vươn tay, mi mắt cong cong: "Đội trưởng Tần, rất hân hạnh được biết anh."

Trong mắt cô rõ ràng mang theo ý cười, cũng rất khách khí, xa cách.

Tần Tranh kéo nhẹ khoé miệng, nắm lấy tay cô, giọng điệu hờ hững đến mức không nghe ra cảm xúc chân thật: "Rất hân hạnh được biết cô, bác sĩ Phong."

Hai người chỉ nắm một lát rồi từng người rút tay về.

Vốn nên như trút được gánh nặng.

Nhưng không biết tại sao, trái tim giống như đau nhói một cái.

Ánh mắt cô nhìn anh, giống nhìn một người xa lạ.

Một tuần trôi qua, cuối cùng đã tới ngày liên hợp diễn tập.

Tới gần chạng vạng, giờ khám của bệnh viện sắp kết thúc, bệnh nhân ở khu chờ khám chỉ còn lẻ tẻ vài người.

Hết thảy gió êm sóng lặng giống như ngày thường.

Bỗng nhiên, một đám người cầm vũ khí trong tay đi vào sảnh khám gấp, điều này khiến cho bảo vệ đang trực cảnh giác.

Bảo vệ lập tức bước lên trước, ngăn đám người này lại tiến hành hỏi thăm: "Các người là ai?"

Một tiếng này lại như là mồi dẫn lửa, lập tức nhen lửa cục diện.

Bảo vệ nháy mắt ngã xuống đất, sau một giây im lặng, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên trong đại sảnh.

Người trong sảnh khám gấp bốn phía chạy trốn, thậm chí người ngã nhào xuống đất.

Hết thảy đều tiến hành như kịch bản.

Có bác sĩ và y tá liều lĩnh xông lên trước, liều chết ngăn cản lưu manh. Rất nhanh tiếng cảnh báo trong bệnh viện vang lên.

Không đến vài phút, xe cảnh sát đã thổi còi lao tới.

Nhân viên trong phiên trực nhanh chóng đuổi đến, tiến vào bệnh viện bắt lấy từng tên lưu manh gây chuyện.

Sau cuộc hỗn loạn, đại sảnh tầng một phòng khám khôi phục lại bình tĩnh.

"Mau mau, mau đưa người bị thương vào phòng cấp cứu!" Một nhóm bác sĩ y tá vội vàng đẩy giường cấp cứu tới, đưa nhân viên "bị thương" vào phòng cấp cứu, tiến hành "cấp cứu".

Nhưng vẫn có một hai con cá lọt lưới, thừa dịp hỗn loạn len vào đến các khoa trên tầng cao, cũng bắt cóc bác sĩ trong khoa.

Phong Tĩnh "rất không may" trở thành con tin bị bắt cóc.

"Các người chớ làm loạn, mau thả bác sĩ Phong ra!"

Lưu manh dùng dao dụng cụ gác lên cổ Phong Tĩnh, uy hiếp nói:
"Các người đi ra ngoài hết cho tôi, nếu không thì tôi sẽ lập tức giết cô ta!"

Bác sĩ và y tá trong phòng khám nhanh chóng rời đi. Rất nhanh, toàn bộ phòng đã trở nên trống không.

Tiếp theo, "bọn cướp" bắt cóc Phong Tĩnh, cũng buộc một quả bom lên người cô.

Quả bom này có sức nổ rất lớn, một khi phát nổ thì liền có thể trong nháy mắt phá huỷ cả một toà cao ốc, tạo thành thương vong và tổn thất to lớn.

"Bọn cướp" trói cả Phong Tĩnh và quả bom lên ghế, đưa ra yêu cầu của mình với người bên dưới bằng bộ đàm.

Đội đàm phán ra sân, đàm phán giao thiệp với "Lưu manh" để phân tán lực chú ý của đối phương. Rất nhanh sau đó, tên "Lưu manh" bắt cóc cô đã bị nhân viên cảnh sát mai phục ở chỗ tối bắt giữ.

"Lưu manh" bị dẫn đi, chuyện còn lại cần giải quyết chính là "quả bom" trên người cô.

Chương 25

Vào giây phút quả bom bị buộc lên người Phong Tĩnh thì cũng đã bắt đầu đếm ngược.

— —00: 12: 36

Phong Tĩnh ngồi trên ghế, nhìn con số màu đỏ không ngừng thay đổi, trên mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Ngay sau đó, cửa ban công bị người đẩy ra.

Cô ngẩng đầu, đối mặt với một ánh mắt.

Tần Tranh đội mũ bảo hộ, mặc đồ phòng hộ. Cách lớp kính của mũ bảo hộ nhìn không rõ biểu cảm trên mặt anh lúc này lắm.

Phong Tĩnh cười một tiếng với anh: "Đội trưởng Tần, tiếp theo nhờ vào anh."

Tần Tranh dẫn theo thùng dụng cụ đi đến, liếc cô một cái rồi rất bình tĩnh nói: "Bác sĩ Phong nhìn chẳng căng thẳng chút nào, đây không phải là phản ứng nên có của một con tin."

Phong Tĩnh nhìn anh, tò mò đặt câu hỏi: "Thế phản ứng là chính xác khi làm con tin là gì? Gào to kêu cứu mạng à?"

Anh ngồi xổm xuống, không ngẩng đầu: "Cô cảm thấy thế nào?"

Phong Tĩnh rủ mắt nhìn anh: "Bom thật tôi cũng từng tiếp xúc rồi, nói gì đến quả bom hôm nay chỉ là giả."

Tần Tranh hơi mỉm cười, hơi hợt nói: "Chích xác, cử chỉ to gan lần trước của bác sĩ Phong khiến cho người ta còn khắc sâu trong đầu đến giờ."

Nói xong, anh mở thùng dụng cụ ra, lấy công cụ bắt đầu phá bom.

Rất rất khó để tin rằng, bọn họ có thể bình tĩnh hàn huyên như vậy.

Thật giống như về tới thời điểm đối lập tranh cãi ban đầu.

Nhưng sau khi bắt đầu làm việc, Tần Tranh không nói tiếp nữa.

00: 11: 07

Trong phòng khám rất yên tĩnh, chỉ có tiếng Tần Tranh đang loay hoay với dụng cụ.

Quả bom dùng trong lần huấn luyện mô phỏng này cũng không phải do đội gỡ bom phụ trách, trước khi làm việc anh cũng không biết là loại bom nào.

Tần Tranh kiểm tra tình huống tổng thể của quả bom trước, bom hện giờ thông thường, chỉ là bên trên còn lắp dụng cụ cân bằng thủy ngân, cũng không phải là rất khó giải quyết, bình thường huấn luyện cũng từng mô phỏng rất nhiều lần.

Tương đối khó giải quyết là, quả bom hôm nay này buộc trên người Phong Tĩnh.

Quả bom buộc vào vị trí trên bụng cô, anh chỉ có thể ngồi xổm xuống cúi người để phá bom, nhưng không để ý là sẽ đụng phải cô.

Khoảng cách quá gần, thậm chí anh có thể nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ của cô.

Tinh thần của anh bị quấy nhiễu một cách dễ dàng.

Tần Tranh ngẩng đầu lờm Phong Tĩnh một cái, lại đúng lúc chạm đến đôi mắt đen trong trẻo trong suốt của cô.

"Đội trưởng Tần, thế nào?" Phong Tĩnh thản nhiên đối diện với anh, cố ý hỏi.

Tần Tranh nhìn nụ cười xán lạn tươi đẹp trên mặt cô, đáy mắt đen như mực đầy hàm xúc.

Anh cúi đầu xuống: "Tôi muốn nói, cô đừng lộn xộn. Nếu đây là một quả bom chân chính thì cô cử động một cái là hai chúng ta đều phải xong đời."

Phong Tĩnh nhướn mày, rất là khó hiểu: "Tôi có cử động à? Không phải tôi vẫn ngồi như vậy sao?"

Đúng là cô không cử động, cử động hình như là lực ý chí của anh.

Tần Tranh không phản ứng cô nữa, tiếp tục động tác trên tay.

Phong Tĩnh cong môi, không nói tiếp nữa.

Cô quét mắt nhìn về phía cửa sổ, ánh mắt rơi vào bầu trời dần rực rỡ rắng màu.

Ban ngày vào mùa hè phá lệ dài, đều giống như thời điểm hiện tại.

00: 09: 11

Thời gian đếm ngược còn chưa tới mười phút.

Kỹ thuật của Tần Tranh rất thành thạo, rất nhanh đã làm rõ đường dây của quả bom. Nhưng cắt đi một sợi dây, cảm xúc dị dạng đang phun trào trong lòng càng thêm rõ ràng.

Anh cố gắng khiến bản thân tỉnh táo lại, cố nén cảm xúc kia lại, hết sức chuyên chú tháo gỡ quả bom buộc trên người cô.

Từng dây từng dây, phá giải đường dây trên quả bom.

00: 06: 07

Cách thời gian quả bom "phát nổ" càng ngày càng ít, thời gian cấp bách, anh nhất định phải nhanh chóng giải quyết nó.

Tần Tranh thao tác vài cái dĩa xuống xác ngoài của quả bom, nhưng nháy mắt, con số trên máy bấm giờ bỗng nhiên nhảy càng nhanh.

Trên mặt của anh hiện lên vẻ kỳ dị.

Không đợi anh hiểu rõ tình trạng đột phát này, chỉ nghe thấy "bụp" một tiếng, đèn trong phòng khám đột nhiên vụt tắt.

"Sao đột nhiên lại cúp điện?" Xảy ra chuyện gì?" Phong Tĩnh kinh ngạc ngẩng đầu. Trong kế hoạch diễn tập không có viết một màn này mà?

Tần Tranh cũng nghi hoặc, trong tai nghe đột nhiên truyền đến giọng nói nóng nảy của Giang Nhất Trình: "Đội trưởng Tần, có thể nghe thấy tiếng em nói không?"

Anh hạ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Đầu khác của tai nghe, Giang Nhất Trình nói cực nhanh: "Tình huống khẩn cấp! Vừa rồi người của khoa kỹ thuật báo tin, nói có khả năng quả bom sử dụng trong lần diễn tập này..."

Sàn sạt hai tiếng, tín hiệu cắt đứt.

"Giang Nhất Trình? Giang Nhất Trình?" Gọi vài câu, từ đầu đến cuối không được đến đáp lại.

Trong phòng khám không có ánh đèn, tia sáng mờ mờ, mượn ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, căn bản không có cách thấy rõ tình huống của quả bom.

00: 01: 58

Không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt Tần Tranh đột nhiên thay đổi.

Anh vội vàng mở ra đèn dự phòng, tìm kiếm công cụ trong thùng.

Phong Tĩnh nhận ra sự khác thường của anh bèn vội hỏi: "Sao thế?"

Vừa dứt lời. Tần Tranh lại nhẹ nhàng cầm lấy tay cô.

Phong Tĩnh cứng đờ, lại nghe thấy anh nói...

"Không có việc gì."

Giọng Tần Tranh rất nhẹ: "Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì."

Phong Tĩnh nhìn anh đầy kỳ quái, không rõ ràng cho lắm.

Không chờ cô hỏi tiếp, anh đã thả lỏng tay, tiếp tục xử lý quả bom.

"Lưu manh" đều là do nhân viên cảnh sát đã được huấn luyện nghiêm chỉnh đóng vai, phương pháp trói chuyên nghiệp, quả bom bị buộc rất chặt. Mà trên quả bom lắp dụng cụ cân bằng thủy ngân nên cũng không thể di chuyển con tin một cách tùy tiện, nếu không hơi không cẩn thận sẽ phát nổ ngay lập tức.

00: 00: 15

Không có thời gian.

Tần Tranh nhìn chăm chăm đường dây trên quả bom, cố hết sức duy trì tỉnh táo.

"Rốt cuộc là sao? Anh.. còn ổn chứ?"

Bỗng nhiên nghe thấy giọng nói này, tay của anh run lên, xoẹt cắt đứt một sợi dây...

Đến tận cùng, anh vẫn không cách nào khống chế cảm xúc của bản thân.

Không...

Con người Tần Tranh co chặt.

Nhưng mà, chuyện trong dự liệu lại không xảy ra.

Vụ nổ trong tưởng tượng cũng không xảy ra, một màn sương trắng đột nhiên phun ra từ quả bom.

... Là cảnh cáo do cắt sai đường dây.

"Khụ khụ khụ..." Phong Tĩnh bị phun đầy mặt, sắc đến ho khùng khục.

Không phải... bom thật?

Tần Tranh ngơ ngẩn, nhìn quả bom ngừng tính giờ rơi vào suy nghĩ.

Mà lúc này, cửa phòng bị người kéo ra.

Giang Nhất Trình là người đầu tiên vọt vào: "Đội trưởng Tần!"

Tần Tranh lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía cậu ta, nhíu mày chất vấn: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Rất xin lỗi rất xin lỗi." Giang Nhất Trình hơi xấu hổ: "Chuyện là như vậy, vừa rồi các lãnh đạo nhất thời nổi hứng, mới làm ra một màn như thế, nói là muốn phản ứng khả năng ứng biến của mọi người, cho nên..."

Tần Tranh trong nháy mắt hiểu rõ.

Giang Nhất Trình nói: "Đội trưởng Tần, chuyện này không thể trách anh, chuyện lần này xảy ra đột ngột..."

"Rất xin lỗi, lần này đúng là sai lầm của tôi."

Tần Tranh ngắt lời, không nói một lời xoay người ra khỏi phòng.

"Ờ kìa..."

*

Lần diễn tập này, nhiệm vụ nghĩ cách cứu viện con tin "thất bại", "thương vong" không nhiều nhưng "tổn thương" trầm trọng. Kết quả này là đại đa số mọi người đều không dự kiến được.

Giang Nhất Trình cười trối cho Phong Tĩnh, dẫn cô về sảnh khám gấp rồi cùng hợp lại với những người khác.

"Bác sĩ Phong, chị lau trước đi." Có y tá đứng bên cạnh đưa qua một chiếc khăn mặt.

Phong Tĩnh nhận lấy: "Cảm ơn."

Đồng nghiệp cùng khoa đều không đến, mồm năm miệng mười hỏi thăm tình huống lúc đó từ cô.

"Bác sĩ Phong." Đường Gia Niên cũng bước nhanh đến: "Em nghe nói cuộc diễn tập vừa rồi xảy ra chút ngoài ý muốn, chị không sao chứ?"

Thực tập sinh không ở trong danh sách liên hợp diễn tập, chỉ có thể đứng bên ngoài quan sát. Cái khâu kiểm tra đột nhiên thêm vào này cũng tiến hành giấu tất cả mọi người, người ở đây gần như đều không rõ là tình huống gì, còn tưởng rằng gặp phải sự kiện bất ngờ nào.

"Cảm ơn quan tâm, tôi không sao."

Phong Tĩnh gật đầu với Đường Gia Niên, lại vô ý thức nhìn về phía cuối lối đi nhỏ.

Tần Tranh đang đứng bên cửa sổ nói chuyện với người nào đó.
Dường như cảm nhận được gì, anh nghiêng mắt nhìn qua.

Ánh mắt hai người vừa lúc chạm nhau. Cặp mắt kia đen thăm thẳm.

Lúc này, y tá trưởng đi tới, nói: "Bác sĩ Phong, chủ nhiệm Lâm gọi cô qua một chuyến."

Phong Tĩnh thu hồi ánh mắt: "Được, tôi đi luôn đây."

Chỉ huy của lần liên hợp diễn tập này sẽ gọi tất cả người phụ trách chủ yếu của các phân đoàn đến, tiến hành phân tích và tổng kết lần liên hợp diễn tập này.

"Lần diễn tập này, mọi người hoàn thành cực kỳ xuất sắc, nhưng cũng có chỗ bị sơ sẩy bỏ sót cần chú ý..."

Phong Tĩnh đứng trong đám người, nghe thấy có người nhỏ giọng nói: "Lần này về, đoán chừng đội trưởng Tần phải viết báo cáo."

Cô liếc về phía một bên khác.

Tần Tranh đứng dựa vào tường, mặt không biểu tình, không có phản ứng gì đặc biệt.

Cô nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Sau khi tan họp, chủ nhiệm Lâm gọi cô cùng đi liên hoan.

Phong Tĩnh khó mà từ chối, nghĩ nghĩ cũng đi theo mọi người.

Một đoàn người đi nhà hàng nhỏ gần đó, số người vừa đủ ngồi một bàn. Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, Phong Tĩnh phát hiện cũng chỉ có bên cạnh Tần Tranh có một chỗ trống.

Cô liếc nhìn một vòng, đi tới rồi mặt không đổi sắc ngồi xuống.

Toàn bộ hành trình hai người không có giao lưu gì.

Mọi người ngồi quanh bàn, vừa ăn vừa nói chuyện.

Trong bữa tiệc, đội trưởng Hà nâng chén với cô, áy náy nói: "Bác sĩ Phong, lần này rất xin lỗi. Lãnh đạo nhất thời nổi hứng sắp xếp một khâu như vậy, khiến cô bị hoảng sợ."

Phong Tĩnh cười nói: "Không có việc gì, đây cũng là vì kiểm tra năng lực phản ứng với tình huống đột phát của chúng tôi, rất tốt, tôi cũng có thêm không ít kinh nghiệm."

Nói chuyện phiếm vài câu, đội trưởng Hà trong lúc vô tình nhắc tới: "Nói ra thì, bác sĩ Phong có bạn trai chưa?"

Phong Tĩnh giật mình, thản nhiên nói: "Hiện tại không có."

Có vị lãnh đạo bệnh viện nói tiếp: "Hiện tại không có, thế trước đó có không?"

Phong Tĩnh nhìn liếc qua người bên cạnh, cười nói: "Hả là coi như... có bạn trai cũ đi."

Đội trưởng Hà truy hỏi: "Vậy là hiện tại còn độc thân?"

Phong Tĩnh cười cười, hào phóng tự nhiên nói: "Công việc khá bận rộn, vẫn luôn không có thời gian cân nhắc chuyện phương diện này."

Đội trưởng Hà nhìn Tần Tranh một cái, nửa đùa nửa thật nói: "Thế cô cảm thấy đội trưởng Tần của chúng tôi thế nào?"

"Đội trưởng Tần?" Phong Tĩnh nhìn về phía Tần Tranh, thần sắc trong mắt cười như không cười: "Tôi cảm thấy đội trưởng Tần rất tốt, bình thường chắc là anh ấy rất được chào đón nhỉ?"

".." Tần Tranh nâng chén yên lặng nhấp một ngụm trà, không nói chuyện.

"Nói đúng, đội trưởng Tần vẫn luôn rất được chào đón." Đội trưởng Hà cười hai tiếng, lại hỏi: "Thế bác sĩ Phong cảm thấy đội trưởng Tần so với bạn trai cũ thế nào?"

"Sao có thể so sánh thế được?" Phong Tĩnh mỉm cười: "Bạn trai cũ của tôi là một tên hèn nhát chỉ biết trốn tránh, nhưng đội trưởng Tần là anh hùng của nhân dân được mọi người kính trọng, sao có thể so sánh hai người họ với nhau được?"

Mắt Tần Tranh nhìn qua, đối diện với ánh mắt cô.

Cô mỉm cười với anh, sự châm chọc nơi đáy mắt rõ ràng đến lạ.

Tần Tranh rũ mắt, kéo nhẹ khóe miệng: "Vậy là bác sĩ Phong đang đánh giá cao tôi rồi."

Phong Tĩnh dường như kinh ngạc: "Sao lại vậy? Tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi."

Đội trưởng Hà cười nói: "Tuổi tác hai người xấp xỉ, hẳn là sẽ có khá nhiều đề tài chung, có thời gian rảnh nên giao lưu nhiều hơn."

"..."

Liên hoan tiến vào phần cuối, mọi người đứng dậy rời tiệc.

Đội trưởng Hà mở miệng nói: "Đội trưởng Tần, giờ này cũng muộn lắm rồi, chi bằng cậu đưa bác sĩ Phong về đi."

Nói xong, anh ấy nhìn về phía Phong Tĩnh: "Bác sĩ Phong, cô cảm thấy thế nào?"

Phong Tĩnh đứng dậy, nhìn về phía Tần Tranh: "Tôi không có vấn đề gì, đội trưởng Tần thấy sao?"

Tần Tranh khẽ nhếch mày, nói: "Tôi cũng không có."

Phong Tĩnh mỉm cười khách khí nói: "Vậy làm phiền anh rồi."

"... Không cần khách sáo."

*

Bóng đêm dần sâu, đèn nê ông trên các toà cao ốc đốt sáng màn đêm, trải lên cho đêm tối mông lung một tầng đèn đuốc hư ảo phù phiếm.

Từ quãng đường đi lấy xe thang đến lúc đến nơi, hai người không giao lưu lấy nửa lời.

Đến dưới lầu chung cư, Tần Tranh dừng xe, nhìn phía trước lên tiếng nhắc nhở: "Đến rồi."

"Hôm nay cảm ơn anh."

Phong Tĩnh mở cửa xe, định xuống xe thì cổ tay lại bị nắm lấy.

Cô quay đầu, hơi thắc mắc: "Đội trưởng Tần, còn có chuyện gì sao?"

"Bác sĩ Phong." Tần Tranh nhìn cô, khóe miệng nhiễm ý cười lười nhác: "Lời khen lúc trước của cô, tôi nhận."

"..."

Ai khen cậu! Không biết xấu hổ!

Không hiểu sao Phong Tĩnh cảm thấy chán nản, rút tay khỏi tay anh, dùng sức đóng cửa xe.

Cổ tay từng bị anh nắm hình như có hơi nóng, cô nắm cổ tay, đá hòn đá nhỏ trên mặt đất, thờ phì phì đi rồi.

Nhìn theo cô vào toà chung cư, Tần Tranh thu nụ cười, nhìn bóng đêm không điểm cuối, màu mắt thâm hơn mấy phần.

Chương 26

Cuối tuần này Phong Tĩnh quay về nhà một chuyến.

Nhà Phong Tĩnh ở phố Mỹ Hoa, vùng này thuộc khu phố cũ, chung quanh đều là mấy toà nhà dân cư cũ.

Lúc chạng vạng tối, ráng chiều nhuộm đỏ nửa bầu trời, ánh tà dương chiếu xuống bao phủ lấy cả thành phố. Từng nhà bắt đầu nấu cơm, trong khu dân cư cũ kỹ đã bắt đầu nổi lên mùi khói lửa.

Nơi này là nơi cô sinh ra và trưởng thành. Trước khi vào đại học, cô vẫn luôn sống ở đây.

Hết thảy vẫn là dáng vẻ như trong trí nhớ, nhưng hình như cũng có chỗ đã khác đi.

Dưới khu mới mở rất nhiều quán trà sữa, tiệm tạp hoá, trong tiệm phần lớn đều là những gương mặt tuổi trẻ tinh thần phấn chấn.

Không còn thấy giấy quảng cáo thường dán trên cột điện đầu đường nữa, cửa chống trộm chỗ cầu thang dường như vừa thay đổi, quét lên một lớp sơn màu xanh, hộp thư trên tường cũng đổi thành loại bằng inox, nhìn sáng choang mới tinh.

Với lại chỗ đậu xe rất khó tìm... bãi đất trống thường chơi đùa lúc tuổi thơ, chung quanh vườn hoa, lối đi nhỏ giữa hai toà nhà, ngõ nhỏ chật hẹp, tất cả đều tạm thời thành "bãi đỗ xe".

Vất vả lắm mới tìm được chỗ đậu, Phong Tĩnh dừng xe xong thì lên lầu.

Đi đến cửa nhà, vừa mở ra cánh cửa đầu tiên đã nghe thấy tiếng TV trong phòng khách đang phát tin tức buổi chiều.

"Con về rồi."

Mẹ Phong đang sắp xếp bàn ăn, nghiêng mắt liếc nhìn cô một cái nói: "Về rồi thì nhanh đi rửa tay, chuẩn bị ăn cơm."

Phong Tĩnh thả đồ xuống, đi rửa tay xong lại vào phòng bếp hỗ trợ bung đồ ăn ra.

Một món ăn cuối cùng bung lên bàn, người một nhà ngồi quanh một chỗ, bắt đầu ăn cơm chiều.

Cơm và đồ ăn rất ngon, Phong Tĩnh yên lặng gấp thức ăn.

Mẹ Phong đột nhiên hỏi cô: "Tháng sau ông cậu ba của con bày tiệc đầy tháng, vào chủ nhật, con có đi không?"

Động tác gấp thức ăn của Phong Tĩnh dừng lại, ngẩng đầu hỏi: "Ông cậu ba nào cơ?"

Mẹ Phong nói: "Ông cậu ba ở nông thôn bên đằng bố con, lúc con còn bé ông ấy còn từng ôm con đấy."

Phong Tĩnh nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nói đúng sự thật: "Không có ấn tượng."

Mẹ Phong tức giận: "Con chỉ cần nói con có đi không?"

Phong Tĩnh cúi đầu gấp thức ăn: "Xem lịch trực ban lúc đó thế nào đã, chủ nhật chưa chắc đã rảnh, nếu như đến lượt con nghỉ thì có thể đi."

Mẹ Phong hết cách, lập tức liếc sang bố Phong ra hiệu: "Ài, bố nó, ông cậu ba hình như còn chưa đến tuổi nghỉ hưu nhỉ? Cũng đã lên làm ông ngoại rồi."

Phong Tĩnh mắt đĩc tai ngơ.

Bố Phong nhìn con gái một cái, ho nhẹ một tiếng: "Em nói với anh thì làm đĩc gì?"

Mẹ Phong lờm ông một cái: "Ông đi sang một bên, đĩc lát nữa cầm bát đi rửa đĩc."

Bố Phong nháy mắt ngậm miệng, nhưng bà ấy hình như còn chưa hết hi vọng.

"Tĩnh Tĩnh à, chuyện lần trước Hành Chu nói với mẹ rồi." Mẹ Phong lại nhìn về phía Phong Tĩnh, khéo léo khuyên nhủ: "Mẹ biết công việc của con bận rộn, nhưng bình thường cũng phải chú ý nghỉ ngơi, dù sao sức khoẻ mới là của chính con."

Bà gấp một cái cánh gà bỏ vào trong bát của Phong Tĩnh: "Nhìn con bận đĩc gày cả người, nào, ăn nhiều thịt một tý. Hôm nay mẹ nấu canh gà đen táo đỏ, đĩc lát nữa uống thêm một bát, bồi bổ nhiều vào."

"Vâng vâng, con biết rồi, cảm ơn mẹ." Phong Tĩnh vội vàng nâng bát nhận lấy, thuận miệng ửng phó.

Mẹ Phong lập tức xoay lời, lại hỏi: "Nghỉ quốc khánh bệnh viện các con sắp xếp lịch trực thế nào?"

"Mẹ, mẹ còn biết quốc khánh bọn con sẽ sắp xếp lịch trực?" Phong Tĩnh hơi ngạc nhiên.

Mẹ Phong nói: "Nghe con nói nhiều rồi có thể không biết à?"

Phong Tĩnh luôn cảm thấy trong lời nói của bà có ý khác, quả nhiên, câu tiếp theo chính là...

"Lần trước chả mấy khi dì Hoàng con mới đĩc một chuyến mà con cũng không gặp, cũng đáng tiếc quá đĩc. Con còn nhớ rõ không, khi

con còn bé dì ấy thích con nhất, còn vẫn luôn nói chờ sau khi con lớn lên làm con dâu của dì ấy."

"Tuổi con trai của dì ấy cũng xấp xỉ con, nghe nói làm nhân viên tuần tra gì đó ở huyện bên cạnh, sắp lên làm đội trưởng rồi. Ngày đó mẹ có gặp rồi, có một cậu chàng rất lễ phép." Mẹ Phong nói: "Mẹ hỏi rồi, kỳ nghỉ quốc khánh này nó được nghỉ năm ngày, đến lúc đó sẽ quay về, nếu con có thời gian thì có muốn gặp xem thử không?"

Phong Tĩnh yên lặng đặt đĩa xuống, ngẩng đầu: "Mẹ, thật ra con có thích một người rồi."

Mẹ Phong sững sốt, lập tức hăng hái: "Con thích ai rồi? Sao trước giờ không nghe con nhắc đến? Cậu ấy là người ở đâu, bao nhiêu tuổi? Làm việc gì?"

Bà nhìn Phong Tĩnh từ trên xuống dưới, vẻ mặt nghi ngờ: "Cái người con nói không phải là mấy người giấy* trong phòng con chứ?"

*Người giấy/ người trang giấy: Chỉ những nhân vật ảo không có thật.

"..." Mẹ của cô thật là mốt, ngay cả người giấy cũng biết.

Thấy cô im lặng, vẻ mặt mẹ Phong đúng kiểu "mẹ biết ngay mà": "Chỉ thế này mà muốn lừa mẹ mày. Trước kia con còn đi trung tâm thương mại tìm người mẫu chụp ảnh gặt mẹ, đừng cho là mẹ không biết."

Phong Tĩnh: "..."

Lúc vừa tốt nghiệp, để đối phó mẹ cô mà cô đi trung tâm thương mại tìm một con ma nơ canh mặc đồ tây, nắm tay mơ nơ canh, chụp một đồng ảnh "bạn trai" giao nộp cho bà.

Hiệu quả khi đó không tệ, cũng không lộ tẩy.

Về sau không biết thế nào, mấy giáo trình liên quan đến việc lừa gạt bị định mệnh đưa đẩy đến trên trên điện thoại di động của mẹ Phong, sau đó...

Lời nói dối của cô bị vạch trần.

"Mẹ, con..."

Mẹ Phong ngắt lời: "Mẹ nói này, Tĩnh Tĩnh à, chỉ gặp mặt thôi, cũng không có tổn thất gì. Huống hồ mẹ với dì Hoàng con đều hiểu rõ nhau, mẹ cũng có thể yên tâm. Cũng không phải như người lần trước..."

Phong Tĩnh vốn định từ chối, nhưng lời đến khoé miệng thì không biết nghĩ đến cái gì, cô lại thay đổi ý định: "Được, ngày nghỉ con vừa lúc có thời gian rảnh, đến lúc đó đi gặp một lần xem."

Mẹ Phong nghe vậy thì lập tức vui vẻ ra mặt: "Được, đợi lát nữa mẹ gửi địa chỉ và thời gian cho con."

Phong Tĩnh rũ mắt: "Vâng."

...

Lại nằm mơ.

Đêm nay, Phong Tĩnh lại mơ về ngày mưa to đó.

Cô đến đại sứ quán làm hộ chiếu, chờ rất lâu cũng không đợi được Tần Tranh.

Mãi đến chạng vạng tối, đại sứ quán đóng cửa, mưa to vẫn không thấy ngừng.

Cô bơ vơ đứng ở trước trạm xe buýt, nhìn bầu trời một mảnh mưa bụi mông lung, tâm trạng khi đó u ám hệt như thời tiết.

Rốt cục có người đến.

Cô quay đầu.

Người tới lại không phải là Tần Tranh, mà là Mạnh Thạc Luân bạn thân của anh.

Mạnh Thạc Luân nói với cô: "Cậu đừng đợi nữa, Tần Tranh sẽ không tới đâu."

"Cậu ấy bảo tôi chuyển lời cho cậu, cậu ấy từ bỏ. Cậu cũng từ bỏ sớm đi."

Cậu ta nói câu này rồi quay người đi.

Trong mưa to, cậu ta càng đi càng xa. Trong nháy mắt hoảng hốt, tấm lưng kia giống như biến thành Tần Tranh.

Phong Tĩnh lập tức đuổi theo người đó, thế nhưng cô ở trong mộng chạy kiểu gì cũng không đuổi kịp bóng hình của người đó.

Tần Tranh...

Vì sao...

Vì sao...

Vì sao?

Vì sao lại muốn từ bỏ?

Trong mộng cô gào to về phía bóng lưng anh, lại không phát ra được bất kỳ một âm thanh nào.

Vì sao...

Bỗng nhiên, người phía trước dừng bước, cô bước nhanh hơn, đến gần, đến gần, chỉ còn vài mét...

"Tần Tranh" trong mộng chậm rãi xoay người lại.

Ngay ở trước mắt, cô vội vàng vươn tay chộp về phía anh...

Đột nhiên, cô đập hụt một bước.

Phong Tĩnh bừng tỉnh từ trong mộng, phát hiện mình chỉ bắt được không khí.

*

Cuối tuần trước kỳ nghỉ quốc khánh, phòng khám thay phiên cho nghỉ như bình thường.

Phong Tĩnh hẹn Mạch Dĩnh Thi cùng đi dạo phố.

Bộ phim Mạch Dĩnh Thi vẫn luôn muốn xem sẽ ngưng chiếu vào cuối tháng, lần trước không xem được, cô đồng ý sẽ đi xem cùng cô nàng vào tuần này.

Hai người mua vé xong, nhưng cách giờ phim mở màn còn hơn một tiếng.

Bọn họ tiếp tục đến quán trà sữa chờ.

Mạch Dĩnh Thi ca cẩm về chuyện công việc với Phong Tĩnh như thường lệ.

"Thật sự rất phản cảm với cô ta, không chỉ tính cách như đại tiểu thư, còn lắm chuyện. Nhưng dù sao cũng là người do bên đầu tư nhét vào, lại không thể đá cô ta ra khỏi chương trình..."

"Đúng rồi, còn thích ké fame."

Mạch Dĩnh Thi nói, dùng di động mở Weibo ra, tìm ra bài viết rồi cho Phong Tĩnh đọc: "Cậu nói xem làm một idol, trình độ của cô ta thế nào trong lòng không biết rõ à? Đi ké fame hội thảo nghiên cứu y học

làm gì? Tạo hình tượng cũng không phải tạo kiểu này chứ? Lợi hại thế sao không đi lấy thưởng Nobel y học luôn đi?"

Đường Ý Na V: Một ngày có ý nghĩa. [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh]

Ảnh đính kèm là mấy bức ảnh selfie của Đường Ý Na.

Bối cảnh sau lưng của bức ảnh đầu tiên hình như là một toà hội trường, trong ảnh còn lọt vào nửa tấm biển, có thể nhìn thấy mấy chữ "hội thảo nghiên cứu y học". Bên cạnh còn dựng một bảng nhắc nhở "nơi báo danh hội thảo nghiên cứu".

Bối cảnh bức thứ hai hình như là sân trường, nhưng chụp hơi mờ.

Bức ảnh thứ ba...

Bình luận bên dưới của đám fan hâm mộ...

Fan hâm mộ 1: Oa! Na Na đi tham gia hội thảo nghiên cứu y học à?

Fan hâm mộ 2: Lợi hại quá, không hổ là Na Na!

Fan hâm mộ 3: Đoán chừng Na Na là minh tinh đầu tiên từ trước tới nay có thể tham gia hội thảo nghiên cứu y học nhỉ? Đỉnh ghê!

...

Phong Tĩnh tùy ý nhìn lướt qua, lại mơ hồ cảm thấy bối cảnh của tấm ảnh nhìn hơi quen mắt.

Trong đầu cô chợt loé lên: "Chờ đã, bối cảnh này... không phải là đại học y Tây Thành à?"

"Hả?"

Lực chú ý của Mạch Dĩnh Thi bị cô kéo lại, lập tức lên mạng tìm ảnh chụp đại học y Tây Thành rồi so sánh với ảnh selfie của Đường Ý Na: "Đúng thật này!"

Mạch Dĩnh Thi nhìn kỹ một lúc rồi ngẩng đầu: "Chẳng lẽ cái hội thảo nghiên cứu y học này chính là cái hội thảo nghiên cứu lần trước cậu tham gia?"

Phong Tĩnh gật đầu: "Nếu như là thời gian này thì khả năng cao là thế."

Mạch Dĩnh Thi hỏi: "Thế cô ta có trên danh sách không?"

Phong Tĩnh nói: "Không có thì phải, danh sách tham dự đều xác định từ sớm, lúc ấy cũng không nhìn thấy người này."

"Không thể nào, ngay cả fame của loại hội nghị nghiêm túc này cô ta cũng dám kè?"

Sắc mặt Mạch Dĩnh Thi nháy mắt thay đổi, lập tức bực bội tím tái: "Không được, mình phải gọi điện thoại cho bên đài truyền hình, nhớ đâu cô ta thật sự làm ra trò gì thì phiền phức lắm, mình cũng không muốn cả chương trình bị ngừng chiếu."

"Cậu đợi mình một chút."

Cô nàng lập tức đứng dậy ra ngoài gọi điện thoại.

Phong Tĩnh uống trà sữa đợi cô nàng, điện thoại di động bỗng vang lên.

Cô nhìn thông báo cuộc gọi... Giang Hành Chu?

Phong Tĩnh nhận điện thoại.

Điện thoại vừa kết nối, Giang Hành Chu cơ hồ là đi thẳng vào vấn đề: "Hiện tại mày có rảnh không?"

Phong Tĩnh nghi hoặc: "Có, làm sao?"

"Thằng nhóc Giang Hành Vân kia vào đồn công an, hiện tại bên kia kêu người nhà đi nhận người." Giọng Giang Hành Chu vội vàng: "Anh vừa xuống máy bay, trên cao tốc đang kẹt xe tạm thời không đến kịp, mà có thể qua đó nhận người giúp anh không?"

Vẻ mặt Phong Tĩnh thay đổi, lập tức đứng dậy: "Ở đồn công an nào?"

Giang Hành Chu: "Đồn công an trên trục đường trung tâm."

Phong Tĩnh: "Được, giờ em qua đây."

Giang Hành Chu bực bội nói: "Thật là, thằng nhóc kia luôn không khiến người ta bớt lo. Trước kia mỗi ngày gây tai hoạ thì thôi đi, sang năm chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học rồi, thời điểm quan trọng này còn dám gây chuyện, nhỡ bị dính tiền án thì phiền rồi."

"Anh đừng vội, bây giờ em đi qua nhìn xem tình huống thế nào." Phong Tĩnh động viên một câu, cầm túi xách bên cạnh lên rồi đi ra ngoài tiệm.

Mạch Dĩnh Thi vừa nói chuyện xong quay vào tiệm trà sữa: "Được... ơ này, Tĩnh Tĩnh, không phải phim chưa mở màn à? Cậu muốn đi đâu?"

"Dĩnh Thi, chắc mình không xem phim được rồi." Phong Tĩnh nói: "Giờ mình phải đến đồn công an trên trục đường trung tâm một chuyến."

Mạch Dĩnh Thi hơi sửng sốt: "Há? Cậu đến đồn công an làm gì?"

Phong Tĩnh thở dài: "Vừa rồi Giang Hành Chu gọi điện thoại đến nói em trai anh ấy, chính là cậu em họ kia của mình ấy, không biết lại gây hoạ gì mà bị đồn công an tóm, giờ phải đi qua đó nhận người."

Mạch Dĩnh Thi cũng giật nảy mình, vội vàng nói: "Thế chúng ta mau qua đó đi."

Phong Tĩnh và Mạch Dĩnh Thi lập tức bắt xe đến đồn công an trên trục đường trung tâm.

Đến đồn công an, Phong Tĩnh vừa vào cửa đã trông thấy cậu nam sinh đầu đình đang ngồi bên trong.

Giang Hành Vân em họ của cô.

Cậu ấy ngồi nghiêng trên ghế, vẻ mặt lười nhác, cho dù đối mặt với cảnh sát nhân dân cũng vẫn là dáng vẻ cà lơ phất phơ.

Trên mặt cậu ấy bị thương, khóe miệng có một chỗ bầm tím.

Cảnh sát nhân dân đang làm ghi chép với cậu ấy.

Phong Tĩnh đi lên trước: "Chào anh, tôi là người nhà của Giang Hành Vân."

Cảnh sát nhân dân ngẩng đầu: "Cô là gì của cậu ấy?"

Phong Tĩnh nói: "Tôi là chị nó."

Giang Hành Vân nhìn thấy Phong Tĩnh thì đứng dậy, vẻ mặt khó hiểu: "Chị Tĩnh Tĩnh, sao lại là chị đến? Anh em đâu?"

"Giờ anh của em đang bị kẹt trên đường cao tốc, bảo chị đến đón em trước." Phong Tĩnh đi qua, hạ thấp giọng: "Em bị thương à? Không sao chứ? Xảy ra chuyện gì thế? Anh của em nói với chị là em lại gặp rắc rối hả?"

"Đừng hiểu lầm, là cậu này thấy việc nghĩa hăng hái làm."

Cách đó không xa truyền đến một giọng nam.

Phong Tĩnh ngẩng đầu, là Tần Tranh.

Chương 27

Giọng nói không một gợn sóng.

Thấy cô nhìn qua, Tần Tranh thoáng nhú mày.

Phong Tĩnh không nhìn anh, hơi chếch mắt đi.

Còn có một người đàn ông cùng xuất hiện với anh.

Cảnh sát nhân dân trông thấy hai người đi vào, lập tức đứng lên:
"Đội trưởng Tống, đội trưởng Tần."

Đội trưởng Tống gật đầu với cậu ta rồi quay đầu giải thích với Phong Tĩnh: "Có một cụ già bày quán vỉa hè bị hai tên lưu manh dọa dẫm vòi tiền, là cậu này đứng ra ngăn cản đối phương. Đúng không đội trưởng Tần?"

"Ừ." Tần Tranh bổ sung: "Lúc chuyện xảy ra thì tôi và đội trưởng Tống ở gần đó, vừa vặn thấy được."

"Không sai, cậu nhóc này còn rất có tinh thần chính nghĩa." Đội trưởng Tống cười một tiếng, lại nhìn về phía Giang Hành Vân, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Chẳng qua về sau thấy việc nghĩa hăng hái làm thì tốt nhất vẫn nên làm theo khả năng. Cậu dính một đám kia đau lắm nhỉ?"

Giang Hành Vân nhún vai, chẳng thèm để ý: "Vấn ớ ả, em cảm thấy chẳng có gì. Lần sau gặp người bắt nạt người già thì em vẫn sẽ ra tay ngăn cản."

Cảnh sát nhân dân nghe xong cũng cũng không nhịn được cười:
"Cậu học trường nào? Chúng tôi có thể trình bày giúp cậu là thấy việc

nghĩa hăng hái làm."

Giang Hành Vân dựa lại vào ghế, nói: "Thấy việc nghĩa hăng hái làm cũng không cần đâu, anh em không thích em gây phiền toái."

Cảnh sát nhân dân hơi kinh ngạc: "Đây là thấy việc nghĩa hăng hái làm đó, không phải trừng phạt."

Giang Hành Vân gật đầu: "Em biết, nhưng vẫn thôi đi, em không muốn quá phô trương."

Đội trưởng Tống nghe vậy thì cười nói với Tần Tranh: "Người tuổi trẻ bây giờ có cá tính thật đó."

Phong Tĩnh biết rõ ràng nguyên nhân câu chuyện thì thở phào một hơi.

Cô nhìn về phía Tần Tranh, rất bình tĩnh nói cảm ơn: "Cảm ơn anh về chuyện của em tôi."

"Không cần."

"..."

Bầu không khí quay xung quanh hai người trở nên vi diệu.

Giang Hành Vân nhay bén nhận ra có gì đó không thích hợp giữa hai người. Cậu ấy chống cằm, nheo mắt nhìn Phong Tĩnh lại nhìn sang Tần Tranh, đột nhiên mở miệng: "Này, anh cảnh sát này, anh có bạn gái chưa?"

Tần Tranh nhìn về phía cậu ấy, nhíu mày: "Hử? Có chuyện gì không?"

Giang Hành Vân nhìn anh từ trên xuống dưới, hơi nâng âm cuối, giọng điệu tinh bơ: "Em thấy anh rất tốt, vừa lúc chị Tĩnh Tĩnh của em cũng không có bạn trai, nếu như anh không có bạn gái thì làm bạn trai của chị Tĩnh Tĩnh nhà em? Không thì chị ấy luôn bị..."

Một tay Phong Tĩnh bịt miệng cậu ấy, lên tiếng cảnh cáo: "Giang Hành Vân!"

Giang Hành Vân "ừm ừm" hai tiếng, liếc mắt nhìn cô.

Phong Tĩnh rũ mắt nói: "Xin lỗi, anh đừng nghe nó nói hươu nói vượn."

"Không có việc gì. Cơ mà..."

Đôi mắt đen nhánh của Tần Tranh nhìn chăm chăm vào cô, nói bằng giọng: "Tôi nhớ là bác sĩ Phong có bạn trai mà."

Phong Tĩnh vừa buông tay ra, Giang Hành Vân lập tức thốt ra: "Sao có thể? Chị Tĩnh Tĩnh và anh trai em chính là hai con chó độc thân vạn năm, chị ấy kiếm đâu ra bạn..."

Phong Tĩnh che miệng của cậu ta lần nữa, mỉm cười với Tần Tranh: "Xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, hi vọng đội trưởng Tần đừng so đo với nó."

Tần Tranh hơi mỉm cười, giọng điệu qua quýt bình thường: "Không đâu."

Không biết nghe thấy động tĩnh gì, lúc nói xong anh giương mắt nhìn ra ngoài cửa.

Tiếng bước chân từ xa đến gần, Giang Hành Chu vội vàng chạy tới đón công an.

Vừa đi công tác về, trên người còn mặc đồ tây đi giày da, áo vest cởi ra khoác trên tay.

Vào giây phút bước vào cửa, anh ấy cũng chú ý đến Tần Tranh.

Giang Hành Chu chỉ sững sốt một lát rồi thu hồi ánh mắt từ trên người anh, bước nhanh về phía Phong Tĩnh.

Anh kéo lỏng cà vạt, thở ra một hơi: "Xin lỗi, anh đến muộn."

Giang Hành Vân khoanh tay nhìn ông anh nhà mình mồ hôi đầy đầu, dù bận vẫn ung dung hỏi: "Anh, sao giờ anh mới đến, cũng kém quá đó."

Giang Hành Chu vừa nhìn thấy cậu ấy thì không nhịn được nghiêng răng: "Thằng nhóc nhà mày, không thể yên tĩnh một ngày được à?"

Giang Hành Vân cố ý thở dài một tiếng: "Thấy việc nghĩa hăng hái làm cũng có lỗi à?"

"Mày cả ngày... mày nói gì cơ?" Giang Hành Vân nghe rõ lời cậu ấy nói thì không khỏi sửng sờ: "Thấy việc nghĩa hăng hái làm?"

Cảnh sát nhân dân cười giải thích: "Đúng là cậu nhóc này thấy việc nghĩa hăng hái làm..."

Cậu ấy lặp lại lời vừa rồi của đội trưởng Tống một lần nữa.

Giang Hành Chu biết rõ là hiểu lầm thì cuối cùng cũng yên tâm.

Nhưng vẫn tức giận như cũ, lại tiếp tục răn dạy cậu ấy: "Thế mày cũng không thể tùy tiện đánh nhau với người khác, lần trước bị trói... khụ, bài học lần trước còn chưa ăn đủ à?"

"Chờ đã, người nhà này..."

Cảnh sát nhân dân bảo anh dừng lại: "Anh là gì của Giang Hành Vân?"

Giang Hành Chu hoàn hồn: "A, xin lỗi. Tôi là anh trai nó, anh ruột."

"Anh là anh ruột cậu ấy, nhưng lúc nãy bác sĩ Phong còn nói đây là em trai của cô ấy, quan hệ của hai người lại là gì?" Một giọng nam trầm thấp truyền đến.

"Đương nhiên là anh em..."

Giang Hành Chu vừa mở miệng đã bị Phong Tĩnh giơ tay ngắt lời.

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào mắt Tần Tranh, mỉm cười: "Điều này có vấn đề gì sao? Đội trưởng Tần?"

Tần Tranh nhìn cô, mắt đen sâu thẳm: "Không có."

Anh dừng lại, lại không chút để ý nói: "Chỉ là tôi tò mò, sao họ mọi người lại khác nhau."

Phong Tĩnh nhìn chằm chằm anh mấy giây, bỗng nhiên cười: "Đội trưởng Tần là tò mò dòng họ hay là tò mò cái khác?"

"..."

"Khụ." Mạch Dĩnh Thi nhận ra bầu không khí không đúng, vội vàng hoà giải: "Nếu đã biết rõ là thấy việc nghĩa hăng hái làm vậy chúng tôi có thể dẫn người đi rồi chứ?"

Cảnh sát nhân dân cũng nhớ tới chuyện chính, đưa bản ghi chép qua nói: "Ừ, người giám hộ ký tên lên bản ghi chép là được."

Còn một tháng nữa Giang Hành Vân mới sinh nhật, vẫn là trẻ vị thành niên, bởi vậy vẫn phải gọi người nhà đến.

"Để tôi ký." Giang Hành Chu đi lên trước, tiếp nhận bản ghi chép từ trong tay cậu cảnh sát.

Ký xong xuôi thủ tục, cậu cảnh sát lại dặn dò một câu: "Lần này may mắn có đội trưởng Tống và đội trưởng Tần làm chứng cho cậu, nhưng lần sau vẫn phải chú ý, nhớ không có ai chứng kiến hoặc là không có video theo dõi rồi bị đổ tội lại thì có lý cũng không nói rõ được đâu."

"Cảm ơn lời nhắc, chúng tôi sẽ chú ý."

Giải quyết chuyện của Giang Hành Vân xong, Giang Hành Chu cuối cùng cũng nhớ tới người tên Tần Tranh này và cả gút mắc giữa anh chàng và Phong Tĩnh.

Anh ấy lặng lẽ đi lên trước, chặn ánh mắt của Tần Tranh lại, kéo Phong Tĩnh về sau lưng rồi cảnh giác nhìn Tần Tranh, lại hạ giọng nói: "Người này chính là cái người làm em khóc hôm đó?"

Động tác của Tần Tranh dừng lại, ngẩng đầu lên, nhưng lại nghe thấy anh ấy nói: "Có muốn đánh cho cậu ta một trận bây giờ luôn không, dù sao chúng ta cũng đồng người, có thể đánh thẳng."

Phong Tĩnh lập tức cạn lời: "Đầu óc anh động kinh à?"

Giang Hành Vân vẫn luôn vểnh tai nghe lén bọn họ nói chuyện, nghe vậy lập tức áp lại gần: "Anh, anh là người đầu tiên dám đánh nhau ở đồn công an đấy." Cậu ấy không nhịn được dựng ngón cái lên với anh ấy, nói đầy khoa trương: "Trâu vãi, anh còn lợi hại hơn em."

Giang Hành Chu sốt ruột: "Này, không phải, ý của anh không phải vậy, anh nói là..."

"Được rồi, mau đi thôi." Phong Tĩnh chỉ cảm thấy mắt mờ, đẩy anh một cái rồi lại quay đầu gọi Mạch Dĩnh Thi: "Dĩnh Thi, chúng ta đi thôi."

Mạch Dĩnh Thi hoàn hồn: "A, được."

"Này, chờ đã..."

Phong Tĩnh đi tới cửa, đường đi lại bị Tần Tranh chặn lại.

Vị trí anh đứng vừa hay ở cửa, nhưng hoàn toàn không có tự giác nên nhường đường.

Phong Tĩnh không thể không dừng lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, rất lễ phép nhắc nhở: "Đội trưởng Tần, có thể nhờ anh

tránh ra một chút không?"

Tần Tranh thoáng nhíu mày, yên lặng bước sang bên cạnh.

Phong Tĩnh vội vàng thu hồi ánh mắt, đi ra cửa.

Đội trưởng Tống dõi mắt nhìn mấy người rời đi, đồng thời nhìn ra một chút manh mối, không khỏi hỏi: "Đội trưởng Tần, cậu biết người nhà của cậu học sinh vừa rời à?"

"Chúng tôi là..." Tần Tranh hơi dừng lại: "Xem như bạn học cấp ba đi."

Đi ra công đồn công an, Phong Tĩnh lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian.

Bộ phim bọn họ muốn xem đã chiếu hơn mười phút, hiện tại chạy về vào rạp chắc cũng chẳng kịp nữa.

Giang Hành Chu lái xe đến, vừa lúc ngồi ké xe anh về.

Giang Hành Chu là tài xế, Giang Hành Vân ngồi bên ghế lái phụ.

Phong Tĩnh và Mạch Dĩnh Thi thì ngồi ở hàng ghế sau.

Sau khi lên xe, Phong Tĩnh thở dài: "Xin lỗi nha Dĩnh Thi, hôm nay lại hại cậu không xem được phim."

Mạch Dĩnh Thi vỗ vai cô an ủi: "Không sao mà, chuyện của cậu càng quan trọng. Phim xem lúc nào chẳng được. Mấy tháng nữa chờ phim này bán đĩa CD mình lại xem cũng không muộn."

"Thế tiếp theo chúng ta đi đâu đây?"

Giang Hành Chu nhìn kính chiếu hậu nói: "Tối nay muốn ăn gì, anh mời."

Giang Hành Vân: "Tối nay muốn ăn gì, anh của em mời."

Hai anh em đồng thanh, lời nói ra hoàn toàn đồng bộ.

Giang Hành Chu không nhịn được lườm cậu ấy một cái, Giang Hành Vân nhìn lại anh ấy bằng ánh mắt vô tội.

Anh nhịn một lát, lại bổ sung một câu: "Tối nay anh mời."

"Tốt quá, cảm ơn Giang tổng." Mạch Dĩnh Thi hò reo.

Quyết định hành trình tiếp theo xong, xe trực tiếp lái về phía khu thương mại gần đó.

Giang Hành Vân khoanh tay gối ra sau đầu, nói: "Hôm nay em mới phát hiện, hoá ra suy nghĩ trước kia của em vẫn luôn sai."

Giang Hành Chu liếc cậu ấy một cái: "Cái gì?"

Giang Hành Vân nhìn về phía trước, giọng điệu khoan thai: "Trước kia em vẫn cho là anh với chị Tĩnh Tĩnh đều là chó độc thân, nhưng hôm nay em mới phát hiện, hoá ra chó độc thân chân chính cũng chỉ có một mình anh, chặc."

Cậu ấy lại nghiêng đầu nhìn về phía Giang Hành Chu: "Anh, em nói nè, chẳng lẽ anh không cảm thấy hổ thẹn à?"

Tay cầm tay lái của Giang Hành Chu nắm thật chặt: "Mày ngậm miệng đi!"

"Được thôi."

Giang Hành Vân thở dài, quay đầu hát "bài ca của chó độc thân" do cậu ấy tự biên tự diễn với cái bóng trên cửa sổ: "Trước kia có một con chó độc thân í a, chó độc thân..."

Cậu ấy ngũ âm không đầy đủ, hát từ đầu tiên đã lạc điệu.

Phong Tĩnh và Mạch Dĩnh Thi phì cười, cười nghiêng ngả..

Giang Hành Chu chán nản, lại hết cách với cậu em, chỉ có thể tự động đóng chặt giác quan của bản thân, lại thuận tay mở radio, tăng âm lượng, chống lại "ma âm" đang lượn quanh tai.

Giang Hành Vân chỉ hát một lúc là ngừng lại.

Trong xe yên tĩnh một lát, chỉ còn lại giọng thông báo tin tức trong radio: "Gần đây, đồn công an Tân Điền thuộc cục công an thành phố Dương Giang đã điều tra và bắt giam một vụ án trộm cướp..."

Ăn xong bữa tối, Giang Hành Chu đưa mọi người về nhà.

Bình thường Giang Hành Vân ở lại trường học, hôm nay là cuối tuần, cấp ba cho nghỉ nửa ngày, cậu ấy ra ngoài để thay đổi không khí, không nghĩ tới lại gặp phải chuyện này.

Đưa Giang Hành Vân về trường xong, lại đưa Mạch Dĩnh Thi về nhà, chỉ còn lại Phong Tĩnh.

Trên đường đưa cô về nhà, trời bắt đầu mưa.

Giang Hành Chu mở cần gạt nước, nhìn cửa sổ thủy tinh lần nữa trở nên rõ ràng, thuận miệng hỏi một câu: "Chuyện lần trước dì ba nói thế nào?"

Phong Tĩnh thờ dãi: "Thì vẫn thế, bảo em quốc khánh rảnh thì đi xem mắt."

"Dì ba vẫn chưa hết hi vọng à?" Giang Hành Chu hơi ngạc nhiên, không biết nghĩ đến cái gì, anh lại hạ giọng: "Còn không em nói với dì là em đã có người thích rồi? Nói dối vài câu cũng được."

Giọng Phong Tĩnh bất đắc dĩ: "Nói rồi, bà ấy tình nguyện tin tưởng em thích người giấy cũng không tin em thích ai."

Giang Hành Chu cũng cầm nín. Không biết nghĩ tới gì, anh nhấp môi cười một tiếng: "Xem ra ấn tượng về việc em là chó độc thân đã xâm nhập lòng người."

Phong Tĩnh liếc anh một cái: "Hình như anh còn rất tự hào về sự thật rằng mình là chó độc thân nhỉ, Giang tổng?"

Giang Hành Chu nhếch môi: "Đúng thế, chẳng lẽ độc thân không tốt à?"

Lúc đang nói chuyện, đã đến dưới toà chung cư.

Dựa vào lề đường dừng xe, Giang Hành Chu nói: "Được rồi, về đến nhà gửi tin nhắn cho anh... chắc, thật là, việc này rõ ràng là việc bạn trai em nên làm."

Phong Tĩnh mở cửa xe, thuận miệng trả lời: "Thế nhưng hiện tại em không có bạn trai."

"Cho nên..." Giang Hành Chu nghiêng đầu nhìn về phía cô: "Em thực sự quyết định rồi chứ?"

"Nếu đã quyết định rồi, vậy cứ thế đi." Sau khi Phong Tĩnh xuống xe thì quay đầu nở một nụ cười rất đẹp với Giang Hành Chu đang ngồi trong xe: "Anh nói cũng rất đúng, độc thân thật ra cũng rất tốt."

Chương 28

Cả một ngày chủ nhật Phong Tĩnh đều ở trong nhà không đi ra ngoài.

Ngủ một giấc đến hừng đông, cọ trên giường một lúc lâu, mãi đến chín giờ mới không tình nguyện đứng dậy, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Ăn một bữa sáng đơn giản, cô bắt đầu dọn dẹp phòng ở.

Lúc dọn tủ, cô lại nhận được cuộc gọi từ Mạch Dĩnh Thi.

"Bé yêu, bây giờ cậu đang ở đâu?"

Phong Tĩnh kẹp điện thoại giữa bả vai và đầu, lật quyển sách giáo khoa cũ trên tay: "Ở trong phòng thuê, đang bận dọn đồ đây, sao thế?"

"Cũng chẳng có gì, cậu cứ thu dọn trước đi." Mạch Dĩnh Thi dừng lại, lại dặn dò: "Cậu ở trong phòng chờ mình, đừng đi đâu cả, giờ mình tới tìm cậu."

Nói xong thì cúp điện thoại luôn.

Mạch Dĩnh Thi nói thần thần bí bí, nhưng phong cách trước giờ của cô nàng đều là như vậy nên Phong Tĩnh cũng không để trong lòng.

Cũng không lâu lắm, tiếng chuông cửa vang lên.

Phong Tĩnh nhìn ra ngoài từ mắt mèo, sau đó mở cửa: "Làm gì mà trông hấp tấp thế?"

Mạch Dĩnh Thi vừa vào nhà thì lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm lên điện thoại mấy lần: "Bé yêu của tôi ơi, mau xem mau xem! Mình cảm giác cậu sắp nổi tiếng rồi!"

"Gì cơ?" Phong Tĩnh đóng cửa lại, khó hiểu đi qua.

Mạch Dĩnh Thi đưa di động qua, cô liếc thấy từ chủ đề đứng đầu trên giao diện.

#Ngôi sao nữ đang hot lộ tẩy vì bị nghi ngờ ké fame# # Đường Ý Na giả mạo là người cứu người#

Tiếp sau đó là có bao nhiêu bài viết và ảnh chụp màn hình, Mạch Dĩnh Thi bấm vào từng cái cho cô xem.

Phong Tĩnh nhanh chóng biết rõ đầu đuôi câu chuyện.

Một antifan của Đường Ý Na đăng một bức ảnh lên mạng: [Ôi chào, mấy người trông thấy chị gái sau lưng Đường Ý Na không? Xinh đẹp quá đi, tôi cảm thấy đáng vẻ còn đẹp hơn Đường Ý Na, thật sự không biết sao đám fans kia của cô ta lại có mặt mũi mà ngày nào cũng khen cô ta là mỹ nữ đệ nhất Trung Quốc.]

Bức ảnh là hình selfie của Đường Ý Na, bắt nguồn từ Weibo của cô ta. Thời gian chụp chính là hôm diễn ra hội thảo nghiên cứu y học. Dân mạng phát hiện ra rằng không biết thế nào mà lúc cô ta chụp bức ảnh này phía sau vừa lúc có người đi qua, cô ta không chú ý đến, khiến người đi ngang qua đăng sau lọt vào khung hình.

Sau khi Weibo này đăng lên thì tự nhiên là đưa tới một trận war lớn giữa fans và antifans.

Nhưng sau đó có dân bản xứ ở thành phố Dương Giang nhanh chóng phát hiện manh mối...

[Ơ? Sao tôi cảm thấy chị gái kia hơi quen nhỉ?]

[Tôi cũng cảm thấy hơi quen, đúng rồi! Rất giống cô bác sĩ cứu người ở đường XX lần trước á!]

Đám dân mạng lập tức tìm ra bức ảnh chụp bóng lưng lần trước blogger ẩm thực đăng, cẩn thận so sánh, càng so sánh càng cảm thấy giống.

[Cho nên, người cứu người căn bản không phải Đường Ý Na? Mà là cô bác sĩ kia?]

[Nhưng không phải fans nhà ngôi sao nữ họ Đường một mực chắc chắn người đó là cô Đường sao?]

[Người ta đi tham gia hội thảo nghiên cứu y học, mới là bác sĩ nữ hàng thật giá thật, cô ta đi ké fame gì chứ?]

[Kinh ngạc đến ngây người! Cái này cũng có thể giả mạo á? Tôi từng nghe thấy việc mạo nhận quyền tiền thôi, không nghĩ tới ngay cả công lao cứu người cũng có thể mạo nhận?]

[Nữ bác sĩ kia cũng thảm quá nhỉ? Cứu người không để lại tên còn bị giả mạo.]

Chuyện phát triển đến nước này, fans của Đường Ý Na luống cuống, bắt đầu khống chế bình luận khắp nơi: [Nói bậy bạ gì đó! Na Na nhà chúng tôi căn bản không nói bóng lưng đó là cô ấy! Tất cả đều là antifans đang bôi nhọ cô ấy!]

[Mau nhìn, cuộc khai trừ fan tịch quen thuộc lại đến rồi.]

Lúc đầu chỉ là một trận chiến giữa fans và antifans bình thường, nhưng không biết tại sao bài đăng trêu chọc của dân mạng vừa đăng chưa được mấy phút đã bị xoá bỏ.

Nhân viên quản lý xoá bài thì nhanh đấy, nhưng lại khiến các dân mạng đang hóng hót hoàn toàn nổi giận, sự kiện tiếp tục lên men, sau đó nhanh chóng trở thành sự việc hot.

Đám dân mạng ghét chuyện "làm giả vấn đề học thuật" này đến tận xương, bắt đầu tiến hành đào sâu vào bối cảnh của Đường Ý Na.

Cuối cùng đào ra được nữ bác sĩ trong bức ảnh hoàn toàn không phải Đường Ý Na, ngày đó cô ta căn bản không đi qua chỗ đó mà là đi check-in ở một nhà hàng xoay nổi tiếng trên mạng ở thành phố bên cạnh cùng bạn thân.

Còn có cư dân mạng nhiệt tình bới ra lý lịch của cô ta...

[Rõ là buồn cười, ngôi sao nữ họ Đường nào đó đúng là tốt nghiệp ở đại học y dược tỉnh C, nhưng để sót một vấn đề máu chốt. Hẳn là tốt nghiệp học viện nghệ thuật thuộc đại học y tỉnh C, học viện nghệ thuật kia chỉ là một trường cao đẳng bình thường, không có nửa xu quan hệ với y học mà nhỉ?]

[Thế cô ta lập hình tượng thần y làm gì?]

[Một tin không chuẩn xác, nghe nói ngôi sao nữ họ Đường là thiên kim của một tập đoàn y dược nào đó, công ty nhà cô ta sắp cho ra mắt một sản phẩm bảo vệ sức khỏe mới, đã điều động nội bộ để cô ta làm người phát ngôn, đương nhiên muốn lập hình tượng rồi~]

Trong một đồng bình luận, có một bình luận không chớp mắt...

[Có người biết thông tin cụ thể của chị bác sĩ kia không?]

Trong lòng Phong Tĩnh giật mình, vội vàng mở bài đăng kia ra.

Cũng may chỉ là một bức ảnh mơ hồ, cũng không có người bới ra thông tin thật của cô.

Phong Tĩnh thở phào một hơi, trả di động lại cho Mạch Dĩnh Thi: "Mình thì cũng không sao cả, cơ mà cái chương trình kia của các cậu nên xử lý thế nào?"

Nhắc tới việc này Mạch Dĩnh Thi không nhịn được thở dài, vẻ mặt buồn bực nói: "Đừng nói nữa, mình từng nói chuyện này với người phụ trách bên đài truyền hình rồi, nhưng bọn họ cho rằng chuyện trên mạng chưa từng chứng thực, hơn nữa cái cô nghệ sĩ nổi tiếng họ Đường kia đúng là không chính miệng nhận người cứu người lúc đó là cô ta, chỉ là antifans đang quấy rối, cho nên không thể coi là thật, trực tiếp xử lý lạnh, đoán chừng bên đài truyền hình cũng sợ đắc tội nhà đầu tư ấy mà."

Phong Tĩnh ngẫm nghĩ rồi gật đầu, lại hỏi: "Hôm nay cậu cố ý tới là vì nói chuyện này cho mình à?"

Mạch Dĩnh Thi nói: "Đúng vậy, nhìn thấy người giả mạo cậu bị vạch trần, có phải hả lòng hả dạ lắm không?"

Phong Tĩnh nói: "Thật ra mình chẳng sao cả, chỉ cần thông tin cá nhân của mình không bị lộ là tốt rồi. Đối với bọn mình mà nói thì hot search không phải chuyện tốt."

"Cũng đúng." Mạch Dĩnh Thi nhếch miệng: "Fans hâm mộ của cô Đường kia quả thực là một đám keeo da trâu, lỡ bị bọn họ dính lấy thì phiền toái."

Cô nàng nói xong thì ánh mắt đảo qua mấy cái thùng giấy đặt đầy trong phòng khách: "Hôm nay cậu đang làm gì? Mấy cái này là gì?"

Phong Tĩnh nói: "Đồ cũ trước kia, không cần nữa định mang đi vứt."

Mạch Dĩnh Thi hỏi: "Mấy cái này đều không cần à?"

"Ừ."

"Có thể nhìn xem không?"

"Cậu xem đi."

Mạch Dĩnh Thi ngồi xuống, tiện tay mở cái thùng trước mặt ra: "Đều là sách giáo khoa cũ nhì, cậu vẫn còn giữ à?"

Phong Tĩnh nói: "Ừ, sau khi tốt nghiệp trung học thì chắt đóng ở nhà, mãi chưa kịp thu dọn."

"Thế cái thùng này thì sao?" Mạch Dĩnh Thi nhìn sang bên cạnh, loáng thoáng phát hiện cái thùng này có hơi khác những thùng khác.

Phong Tĩnh rũ mắt: "Đồ trong thùng này, nếu như có tiện thì cậu trả cho cậu ấy giúp mình đi."

"Ai?"

Mạch Dĩnh Thi mở thùng ra, không đợi Phong Tĩnh trả lời cô đã biết đáp án...

"Tần Tranh."

Giọng nói quá mức bình tĩnh lọt vào trong tai, Mạch Dĩnh Thi khẽ giật mình, vội vàng ngẩng đầu: "Sao cậu không trực tiếp gửi chuyển phát nhanh qua?"

Mặt Phong Tĩnh chẳng có cảm xúc gì: "Lần trước cậu ấy nói, bảo tốt nhất là mình đừng gửi đồ đến đội của cậu ấy, tránh sinh ra ảnh hưởng xấu."

"... Thế thì đúng thật là lạnh lùng vô tình."

Mạch Dĩnh Thi lại cúi đầu xuống nhìn đồ trong thùng rồi nói: "Được rồi, mình biết rồi, ngày mai mình đưa qua đó giúp cậu."

Cô nàng đứng dậy, dường như nhớ tới gì đó, lại hỏi: "Đúng rồi, vụ họp lớp cấp ba lần trước nói với cậu ấy, cậu có rảnh để đi không?"

Phong Tĩnh mới nhớ tới chuyện này: "Lúc nào?"

"Ngay mấy ngày nghỉ quốc khánh này này, để mình xem lại." Mạch Dĩnh Thi mở ghi chú trong điện thoại ra nhìn lướt qua: "Không sai, ngay mừng ba, thời gian là sáu giờ tối, địa điểm tụ họp ở quán rượu Cẩm Hải."

Phong Tĩnh cẩn thận nhớ lại lịch sắp xếp trực ban: "Tối mừng ba thì được, mình lái xe đi, có cần mình tiện qua đón cậu luôn không?"

Mạch Dĩnh Thi nhào qua ôm lấy cánh tay của cô, reo hò nói: "Muốn muốn! Bé Tĩnh, mình biết ngay cậu là tốt nhất mà."

Phong Tĩnh cười cười: "Được rồi, qua giúp đi."

*

Điện thoại rung một cái.

Màn hình sáng lên.

Không có âm thanh, màn hình cuộc gọi hiển thị... "Mạnh Thạc Luân."

Tần Tranh đi ra sân thượng rồi mới nhận cuộc gọi.

Cuộc gọi kết nối, giọng Mạnh Thạc Luân truyền đến: "Anh Tranh, mấy hôm quốc khánh này có rảnh không?"

Tần Tranh hỏi: "Có việc gì?"

"Chọn một ngày ra tụ tập?" Giọng Mạnh Thạc Luân mang theo ý cười: "Hiếm có dịp quốc khánh mấy anh em đều trở về, dù sao cũng phải tụ tập một cuộc."

Tần Tranh nhìn về phía không trung, ánh nắng chói mắt. Anh híp mắt, không nói chuyện.

Anh chậm chạp không trả lời, Mạnh Thạc Luân lại hỏi một câu: "Anh Tranh?"

Khoé môi Tần Tranh giật một cái, giọng điệu khôi phục vẻ lười biếng thường thấy: "Bây giờ còn chưa xác định được mấy ngày nay có phải trực ban hay không, lát nữa trả lời cậu."

"Thế được rồi, tôi chờ cậu trả lời đấy. Cậu đi làm việc trước đi, không quấy rầy cậu nữa."

Cúp điện thoại.

Anh quay về văn phòng, lúc đi qua chỗ ngồi gần cửa Giang Nhất Trình thuận tay đưa một túi bánh quy sang: "Đội trưởng Tần, muốn ăn bánh bích quy không?"

"Không cần." Tần Tranh thuận miệng trả lời, vẫn cúi đầu nhìn điện thoại.

Không biết sao, anh mở vòng bạn bè* ra.

*Vòng bạn bè trên Wechat, tương tự với phần nhật ký trên zalo.

Trong phần chú ý đặc biệt không có thông báo.

Anh bất giác bấm vào vòng bạn bè của Phong Tĩnh.

Chỉ có thể thấy bài đăng trong vòng ba ngày.

Cô rất ít khi đăng trạng thái, một cái duy nhất còn là vừa đăng hôm qua...

Phong Tĩnh: [Khởi đầu mới:]

Hôm qua dòng trạng thái này đã bị anh nhìn vô số lần.

Tần Tranh liếc nhìn vòng bạn bè của Phong Tĩnh, tâm trạng khó hiểu.

Giang Nhất Trình nhận ra tình trạng của anh không đúng lắm, lo lắng hỏi: "Đội trưởng Tần, trạng thái mấy ngày nay của anh hình như

không đúng lắm, chi bằng xin nghỉ nửa ngày nghỉ ngơi cho tốt nhé?"

Tần Tranh đóng Wechat, cất điện thoại đi rồi nói: "Tôi không sao."

"Ài, nhưng anh đã trực ban suốt một tuần..."

Đúng lúc này, thực tập sinh trong đội đi tới chào một tiếng rồi nói: "Đội trưởng Tần, bên ngoài có một đồng chí nữ tìm anh."

Giang Nhất Trình lập tức thả túi bánh quy trên tay xuống, dựng thẳng lỗ tai hóng hót lên: "Lại có đồng chí nữ đến tìm đội trưởng Tần á? Đồng chí nữ đó có lai lịch gì?"

Thực tập sinh nói: "Đồng chí nữ đó nói cô ấy họ Mạch, nói là bạn học của đội trưởng Tần. Vóc dáng không cao, tóc xoăn dài màu nâu."

"Họ Mạch? Đó không phải là..." Giang Nhất Trình chỉ cảm thấy họ này có hơi quen tai, vừa định nói chuyện thì đã thấy Tần Tranh đứng lên.

Tần Tranh nhíu mày lại: "Tôi biết rồi, bây giờ cô ấy đang ở đâu?"

Thực tập sinh: "Đang chờ bên ngoài."

Tần Tranh gật đầu với cậu ta, rời khỏi phòng làm việc.

Anh đi ra văn phòng, liếc thấy Mạch Dĩnh Thi đang đứng ngoài hàng rào.

Mạch Dĩnh Thi lập tức vẫy tay với anh.

"Tần Tranh, chỗ này chỗ này!"

Tần Tranh đi lên trước, nghi hoặc hỏi: "Mạch Dĩnh Thi? Là cậu đến tìm tôi?"

Mạch Dĩnh Thi gật đầu, lời ít mà ý nhiều: "Tôi tới gửi đồ giúp Phong Tĩnh."

Tần Tranh khẽ giật mình, bước chân dừng lại.

Cô nàng nhắc thùng giấy bên chân lên rồi nói: "Những thứ này, cậu ấy bảo tôi mang đến trả lại cho cậu."

Chương 29

Mạch Dĩnh Thi đưa thùng giấy trên tay qua.

Tần Tranh nhìn cái thùng trong tay cô, không giơ tay nhận. Anh nhìn chăm chăm cái thùng đó một lúc lâu, đột nhiên cảm thấy cổ họng của mình giống như bị mắc xương cá.

"Cô ấy..." Tần Tranh hoàn hồn từ trạng thái cứng đờ, cổ họng đắng chát: "Cô ấy có nói gì không?"

"Không." Mạch Dĩnh Thi chớp chớp mắt: "Cậu ấy chỉ bảo tôi mang tới trả cái này lại cho cậu."

Tần Tranh lại thấp giọng: "Thế... mấy năm nay cô ấy sống tốt chứ?"

Mạch Dĩnh Thi nhún vai nói: "Không phải hai người đã gặp nhau mấy lần rồi à? Sao cậu không tự mình hỏi cậu ấy câu này?"

Tần Tranh rũ mắt tự giễu: "Hiện tại người cô ấy không muốn gặp nhất hẳn là tôi nhỉ."

Mạch Dĩnh Thi liếc nhìn, hơi tức giận: "Ồ, hoá ra cậu cũng biết rõ à."

"..."

"Thế tôi nói thật cho cậu biết đi." Nụ cười của cô nàng vụt tắt, ánh mắt nhìn anh cũng trở nên sắc bén: "Cô ấy không ổn, những năm này thật ra cô ấy sống không tốt chút nào, tất cả đều nhờ ơn của cậu ban tặng."

"Nói thật, hồi cấp ba tôi đã rất chán ghét cậu, hiện tại lại càng ghét. Hồi đó ghét cậu là bởi vì cậu cướp đi hơn một nửa sự chú ý của bạn

thân tôi. Chẳng qua ghét thì ghét chứ lúc đó tôi cũng rất tán thưởng cậu, nên cũng chấp nhận chuyện của cậu với cậu ấy. Vốn cho là cậu sẽ đối xử tốt với cô ấy, nào biết được người tổn thương cậu ấy sâu nhất chính là cậu."

Mạch Dĩnh Thi hít vào một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm Tần Tranh, âm lượng cũng càng nói càng cao: "Lúc đó sao cậu lại phải rời đi mà không nói tiếng nào? Ngay cả một lời nhắn cũng không để lại cho cậu ấy, cậu có biết ngày đó cậu ấy ngu ngốc đợi cậu dưới trời mưa to cả một ngày không? Kết quả ngay cả một cái bóng cũng không chờ đến, bởi vì chuyện này mà cậu ấy cũng trở thành trò cười trong miệng người khác!"

"Sao lại như vậy?" Con người Tần Tranh đột nhiên co rút, trong đầu hiện lên từng màn một.

Trời mưa to, bóng lưng cô đơn, một người đứng bên đường chờ đợi. Anh khó mà tin nổi: "Nhưng khi đó không phải tôi đã nhờ Mạnh..."

Mạch Dĩnh Thi lạnh lùng ha một tiếng, ngắt lời: "Cậu muốn nói chuyện cậu bảo Mạnh Thạc Luân đi nói với cậu ấy là cậu từ bỏ để cô ấy đừng hi vọng gì vào cậu nữa? Cậu có biết tối hôm đó cô ấy chịu đựng gian nan thế nào không? Trời lạnh như thế, cậu ấy lại mặc một bộ quần áo ướt đứng trong mưa đợi cậu cả một ngày, thế mà ngay cả một câu nói cậu cũng không để lại cho cậu ấy, cứ đi thẳng như thế!"

Tần Tranh nắm chặt nắm tay, trái tim bỗng nhiên co rút đau đớn: "Sao có thể? Không phải cô ấy..." Anh dừng lời, trong nháy mắt bỗng hiểu ra gì đó, nói lảm bảm: "Tôi... tôi có hơi hiểu rồi."

"Hả?" Mạch Dĩnh Thi không hiểu, nhìn chăm chăm anh đầy nghi ngờ: "Cậu đang nói gì thế?"

Tần Tranh nắm chặt nắm tay, cảm xúc trên mặt rất tối tăm: "Cảm ơn cậu, tôi sẽ làm rõ chuyện này."

Mạch Dĩnh Thi chẳng hiểu ra sao, không nghĩ ra được, cũng không truy hỏi tiếp nữa mà tiếp tục mưu kế của mình: "Đã nói ra rồi thì tôi cũng nói thẳng cho cậu biết nhé."

"Lần trước cô ấy uống say như chết đấy, thật ra tôi cũng có mặt ở đó."

Tần Tranh hoàn hồn, lập tức giật mình: "Ngày đó cậu cũng có ở đó?"

"Không sai, ngày đó tôi ở cùng cậu ấy, nhưng đột nhiên nhìn thấy cậu xuất hiện tôi mới đi trốn. Chuyện hôm đó các cậu làm tôi thấy hết." Mạch Dĩnh Thi dừng lại, hơi thắc mắc hỏi: "Mặc dù tôi không biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cậu, nhưng tôi không rõ, rõ ràng cậu còn quan tâm tới cậu ấy, vì sao lại hết lần này tới lần khác đẩy cậu ấy ra?"

Toàn thân Tần Tranh chấn động, muốn giải thích gì nhưng há mồm lại không phát ra tiếng nào. Anh im lặng, lại mở miệng thì giọng nói đã khô cạn khàn mất tiếng: "Bây giờ nói những chuyện này đã muộn rồi. Không có tôi thì cậu ấy sẽ sống càng tốt."

"Ha? Sao cậu lại cho rằng như vậy?" Mạch Dĩnh Thi cực kỳ không hiểu.

"Dựa vào đâu mà cậu cảm thấy, không có cậu thì cậu ấy sẽ sống tốt hơn?" Cô càng nói càng thấy tức, giọng cũng cất cao hơn chút: "Cậu suy nghĩ cẩn thận lại mà xem, nếu như thế vậy thì từ lúc ở Bắc Kinh cậu ấy đã sớm ở bên người khác rồi đúng không?"

Nội tâm Tần Tranh rung lên.

Mạch Dĩnh Thi hơi bình phục cảm xúc, lại nói tiếp: "Hay là cậu cảm thấy, mỗi ngày bị người nhà ép đi xem mắt, kết hôn với một người mình không thích, điều này gọi là hạnh phúc ư?" Cô dừng rồi lại dừng: "Ở cái thành phố Dương Giang này thì cậu cũng rõ, người trong huyện thành nhỏ ấy mà, bí mật mà nhiều người biết thì không

còn gọi là bí mật nữa, bình thường cũng không biết bàn tán thế nào sau lưng cậu ấy, thậm chí còn nói..."

Cô nàng ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào Tần Tranh, chất vấn: "Sao cậu lại có thể nhẫn tâm để cô ấy một mình thừa nhận tất cả chứ?"

"Tôi..." Tần Tranh nắm chặt nắm đấm, cuống họng như bị thứ gì chặn lại, một chữ cũng nói không ra.

Lặng im vài giây, Mạch Dĩnh Thi nhìn sang chỗ khác, thở ra một hơi rồi nói: "Tóm lại, tôi biết nhìn bên ngoài thì Phong Tĩnh mạnh mẽ chứ thật ra nội tâm cậu ấy rất yếu đuối."

"Nếu như cậu không biết đáp án, thế tôi hỏi cậu." Cô nàng dừng một lát: "Cậu bảo cậu ấy từ bỏ, nhưng nếu đổi lại là cậu thì cậu sẽ từ bỏ à?"

... Sẽ không.

Không cần do dự, đáp án đã rõ ràng rành.

Mạch Dĩnh Thi thấy được đáp án trong mắt của anh, giấu đi cảm xúc trên mặt, yên lặng thờ dài: "Được rồi, nói đến vậy thôi, tôi chỉ có thể nói nhiều như vậy."

"Tóm lại, tôi sẽ không quan tâm chuyện của hai người nữa, tự cậu cẩn thận nghĩ rõ ràng đi."

Nói xong, cô nàng nhét cái thùng giấy trên tay vào trong lòng Tần Tranh: "Đồ của cậu, tôi đi đây."

Cô nàng vẫy tay, xoay rời đi không quay đầu lại.

Tần Tranh cúi đầu nhìn xuống cái thùng trên tay, trong nháy mắt cảm thấy hai cánh tay này không giống của mình, vô cùng lạnh lẽo cứng đờ.

Không biết đứng bao lâu, anh yên lặng xoay người, ôm cái thùng đó về văn phòng.

Vào cửa, Giang Nhất Trình liếc thấy cái thùng trên tay anh.

"Đội trưởng Tần, anh về rồi, là chị Mạch tìm anh à? Cái cô bạn của bác sĩ Phong đó." Giang Nhất Trình thò đầu ra, hơi tò mò hỏi: "Đống này là gì thế? Quà à?"

Tần Tranh thu cái thùng lại, giọng nói rất nhạt: "Chỉ là ít đồ riêng tư thôi."

"Hả?"

Tần Tranh nhìn về phía cậu ta, giọng nói lạnh lùng: "Đã hết giờ nghỉ trưa, nên huấn luyện rồi, lập tức xuống dưới tập hợp."

Giang Nhất Trình phản xạ có điều kiện: "A... vâng!"

*

Chạng vạng tối, Tần Tranh về đến nhà mới phát hiện trong điện thoại có mấy cuộc gọi nhớ và tin nhắn chưa đọc từ Mạnh Thạc Luân.

Anh tự giễu cười một tiếng, ấn tắt màn hình, tiện tay đem ném điện thoại lên bàn.

Đặt cái thùng lên bàn, dùng kéo cắt băng dính dán bên trên ra, mở thùng.

Tất cả đồ đặt bên trong đều là đồ cũ tràn đầy hồi ức.

Bài thi cũ, sổ ghi chép cũ, bên trên còn có tên của người viết... Tần Tranh lớp 10-1.

Một đôi thỏ bông... chiến lợi phẩm lần đầu tiên anh và Phong Tĩnh đi trung tâm thương mại chơi máy gấp thú gấp được.

Còn có vài món đồ chơi nhỏ... là quà sinh nhật anh tặng cho Phong Tĩnh...

Còn có một quyển nhật ký.

Tần Tranh mở quyển nhật ký ra.

Trang đầu tiên, chữ viết đủ loại màu sắc, còn có các loại hình vẽ nhân vật linh tinh.

[Aaaaaaaaaaaa, tại sao lại có thể có loại người không biết phân biệt tốt xấu như vậy?]

[Thật sự là quá đáng ghét!]

[Tần Thanh là đồ rắm thú!]

Tần Tranh bật cười.

Lật ra trang kế tiếp, bắt đầu trang thứ hai là nhật ký chính thức...

[Ngày x tháng x, ngày đầu tiên đi lớp thi đua vật lý đã gặp một người đáng ghét. Tần Tranh lớp 10-1, cái tên này có hơi quen tai.]

[Ngày x tháng x, lớp thi đua vật lý xế chiều hôm nay, lại phải gặp cậu ta. Cậu ta luôn chê mình đần, lại rất kiên nhẫn giảng bài cho mình.]

[Ngày x tháng x, chia lớp, thế mà lại bị xếp vào cùng một lớp với đồ rắm thú Tần Tranh.]

[Ngày x tháng x, tiết tự học buổi tốt hôm nay tan học xong thì bắt đầu mưa, mình không mang ô, chờ đến lúc tạnh mưa thì đã rất trễ rồi, thế mà cậu ta cũng chưa đi, còn hỏi mình về nhà có sợ tối không, mình hỏi ngược lại một câu, sợ thì sao, chẳng lẽ cậu đưa tôi về à?

Kết quả cậu ta thật sự nói, vậy đi thôi.

Mình:???

Sau đó mình cũng không biết vì sao chuyện lại phát triển thành thế này. Cậu ta thật sự đưa mình về nhà, nhìn bóng lưng rời đi của cậu ta, đột nhiên mình cảm thấy, hình như cậu ta cũng không đáng ghét đến thế.]

[Ngày x tháng x, hôm nay lại bị cười nhạo. Được lắm, quả nhiên là ảo giác, cậu ta vẫn là cậu ta đó:)]

...

Anh khe khẽ cong môi, cảm xúc đắng chát lại bắt đầu lan tràn trong lòng.

Tần Tranh ngẩng đầu, nhìn về phía ảnh gia đình trưng bày trên bàn sách, kia là ảnh chụp chung của một nhà ba người, ánh nắng chiều chiếu vào từ cửa sổ, ngược sáng, thấy không rõ khuôn mặt của ba người trong ảnh.

Anh thờ hắt ra một hơi, giơ tay úp khung ảnh xuống mặt bàn.

Thu tay về, Tần Tranh lại đóng quyển nhật ký lại, cầm lấy muốn cất lại vào trong thùng.

Nhưng vào cái giây cầm gậy sổ lên, có thứ gì đó rơi ra từ trong trang sổ, bay xuống đất.

Tần Tranh khẽ giật mình, nhìn qua mới phát hiện là một tấm ảnh chụp chung.

Anh cúi cười nhặt bức ảnh lên.

Ảnh chụp đã ố vàng, trên tấm ảnh là anh và Phong Tĩnh đang mặc đồng phục, bọn họ cùng nhau ôm cúp quán quân trận đấu đội cuộc thi vật lý, mặt cười rục rĩ sáng bừng. Mà phía sau bọn họ là toà nhà dạy học trường trung học phổ thông Số 1 thành phố Dương Giang.

... Đây là vào năm lớp mười một, khi bọn họ lấy được vị trí quán quân trận đấu đội cuộc thi vật lý, thế là chụp bức ảnh này.

Khuôn mặt trong ảnh của bọn họ còn rất ngây ngô, mang theo tinh thần phấn chấn chỉ tuổi trẻ mới có. Phong Tĩnh buộc tóc đuôi ngựa cao, cười rất ngọt ngào với ống kính.

Lật qua mặt sau, anh phát hiện có người dùng bút viết một câu ở trên đó...

"Không thể tạm biệt cậu một cách chính thức, cuối cùng chắc chắn sẽ có ngày gặp lại."

Đó là chữ của Phong Tĩnh.

Bàn tay đang cầm ảnh chụp của Tần Tranh căng thẳng, đến mức trắng bệch cả đốt ngón tay.

"Không nên là thế này..."

Trái tim giống như bị một con dao cắt qua, từng nhát từng nhát một, đó là nỗi đau anh không thể chịu đựng.

Nhìn Phong Tĩnh với nụ cười ngọt ngào xán lạn trên bức ảnh, trái tim anh cuối cùng cũng bị nỗi đau đè sập. Hình ảnh tốt đẹp đầy ý nghĩa dừng lại ở trên tấm hình, phảng phất hoá thành một tấm gương tràn đầy vết nứt, vết nứt trên gương không ngừng lan rộng, cuối cùng không thể thừa nhận được áp lực nữa, choang... tấm gương vỡ nát, biến thành vô số mảnh vỡ.

Anh cũng không thể nào kiềm nén được nữa, nắm lấy điện thoại trên bàn quay người lao ra cửa.

Hiện tại anh chỉ có một loại xúc động.

... Đi tìm cô.

Chương 30

"Kính coong..."

Tần Tranh ấn chuông cửa phòng trọ một lúc lâu, từ đầu đến cuối bên trong đều không người trả lời.

Phong Tĩnh không ở nhà? Còn chưa về?

Tần Tranh nhìn số căn trước mặt, dường như nghĩ đến gì đó rồi quay người rời đi.

Ánh chiều tà giống như một dòng sông màu vàng chậm rãi chảy qua trên bầu trời thành phố, cả tòa thành thị hoà trong biển vàng, giống như phủ thêm một lớp áo cho các tòa nhà dân cư cao thấp đan xen.

Tần Tranh trải qua từng cột từng cột đèn đường, đi qua từng con đường, cuối cùng đi đến đầu con phố quen thuộc kia.

Sắc trời chưa hoàn toàn tối tăm, đèn đường chưa bật.

Bước vào phố Mỹ Hoa, hết thấy vẫn giống như trước kia. Tòa nhà dân cư trong khu phố cũ, một hộ nhà sáng đèn, cửa sổ mở ra, mùi khói lửa dần dần bay ra.

Ngẫu nhiên có người đạp xe đạp qua, vang lên một tiếng chuông lanh lảnh, ting ting. Tốp hai tốp ba người đi đường, đều là dáng vẻ vội vàng chạy về nhà ăn cơm chiều. Một nhóm học sinh vừa tan học xuất hiện từ đầu ngõ bên kia, vừa đi vừa đùa giỡn.

Lúc Tần Tranh lấy lại tinh thần thì người đã bước tới trước tòa dân cư.

Nhà số tám toà nhà số sáu, là chỗ ở của Phong Tĩnh.

Nhìn ký hiệu quen thuộc bên ngoài toà dân cư, chuyện cũ lại bắt đầu xoay vần trong đầu, từng màn từng màn thoáng hiện trong óc, chồng lên cảnh sắc trước mắt.

Hôm đó đúng là mưa rất to, từ buổi sáng đến tối muộn, đến tận hơn mười giờ tối mới tạnh.

Phong Tĩnh quên mang ô nên chờ mưa tạnh, từ lúc kết thúc tiết tự học buổi tối đã qua nửa tiếng.

Thật ra ngày ấy anh có mang ô theo. Nhưng cái ô đặt trong cặp sách, từ đầu đến cuối đều không lấy ra.

Anh cùng chờ mưa tạnh với cô, lại đề nghị đưa cô về nhà.

Nhưng đến vị trí này, Phong Tĩnh lại đột nhiên dừng lại, dù thế nào cũng không cho anh lại đi về phía trước.

"Cứ đưa đến chỗ này là được, hôm nay cảm ơn cậu."

Anh thoáng nhù mảy, không hiểu: "Không phải còn chưa đến à?"

"Tóm lại, không thể lại đi về phía trước nữa."

Phong Tĩnh ngăn anh lại, hơi lo lắng nhìn về phía xa, hạ giọng giải thích: "Nhỡ để cho mẹ tôi nhìn thấy..."

Tần Tranh nháy mắt hiểu được nỗi lo lắng của cô, lại cảm thấy buồn cười: "Nhìn thấy thì sao?"

Anh nhớ rõ Phong Tĩnh từng nhắc tới việc mẹ của cô là giáo viên ngữ văn tiểu học, cũng là chủ nhiệm lớp, từ nhỏ đã quản cô rất nghiêm, nhất là về phương diện học tập và yêu sớm.

Phong Tĩnh nhỏ giọng áp úng: "Bà ấy nhìn thấy thì có thể sẽ hiểu lầm chúng ta là loại quan hệ đó."

Tần Tranh nhếch lông mày, khóe miệng hơi giương: "Hử? Hiểu làm chúng ta là quan hệ gì?"

Cô nhìn mũi chân của mình, mặt đỏ lên: "Thì là, thì là cái loại..."

Tần Tranh đột nhiên cười nhẹ một tiếng.

Phong Tĩnh bỗng dừng phản ứng lại, mới nhận ra mình bị anh trêu chọc, vành tai đỏ lên một cách đáng ngờ.

"Ôi chao, không nói với cậu nữa, tôi phải về đây, không cho phép cậu đi theo!" Cô lườm anh một cái rồi kéo quai cặp sách lên, quay người nhanh chóng chạy vào toà dân cư trước mặt.

Chạy được nửa đường lại không yên tâm quay đầu lại, dùng ánh mắt cảnh cáo anh không được đuổi theo.

Tần Tranh bật cười, giương mắt nhìn Phong Tĩnh bước vào toà nhà. Xuyên qua ánh đèn yếu ớt của đèn đường, anh mơ hồ nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ xuất hiện ở đầu cầu thang, hình như là mẹ Phong Tĩnh.

Phong Tĩnh chạy về phía bà ấy.

Anh nghe thấy giọng mẹ Phong Tĩnh ân cần truyền đến: "Sao muộn thế này mới về?"

Phong Tĩnh giải thích nói: "Hôm nay trời mưa, lại quên mang ô."

...

Hồi ức và hiện thực chùng lên nhau, lại chia cách.

Cách đó không xa truyền đến giọng đối thoại lôi suy nghĩ của Tần Tranh trở lại.

"Cô giáo Chu, tan tầm về nhà à."

Tần Tranh ngẩng đầu một cái, thấy một bóng người, trùng khít với bóng dáng người phụ nữ trong trí nhớ.

Là mẹ Phong Tĩnh.

Trên tay của bà ấy xách túi lớn túi nhỏ, có thể nhìn ra trên mặt bà đã khắc lên dấu vết của năm tháng.

Bà ấy cười gật đầu: "Ài, đúng thế."

Một cô khác đang xách giỏ rau hỏi: "Mua nhiều đồ ăn thế, rất phong phú đó, hôm nay con gái cô về nhà à? Sao không đi cùng cô?"

"Không phải." Mẹ Phong duy trì nụ cười khách sáo: "Hôm nay con gái của tôi phải tặng ca, không quay về, bệnh viện nó làm bận rộn lắm."

"Ngày nào cũng tặng ca, vất vả thế cơ à?"

"Đúng đó, bệnh viện bọn nó bận lắm, ngày nào cũng bận đến chân không chạm đất, cũng chỉ có thứ bảy là có thể nghỉ ngơi." Mẹ Phong Tĩnh thở dài: "Ngày nào nó cũng tặng ca, tôi cũng bảo nó không cần vất vả như thế nhưng đơn vị sắp xếp thì có thể làm thế nào được đúng không."

Cô kia nói: "Đúng thế, làm bác sĩ vất vả lắm."

Nói chuyện phiếm vài câu với hàng xóm, từng người về nhà.

Mẹ Phong Tĩnh xách đồ đi vào cầu thang.

Một cái túi bà xách trên tay bị rách một lỗ to, quả táo bên trong rớt xuống, lăn ra ngoài.

Mẹ Phong cảm giác trên tay bỗng nhẹ hơn, mới phát hiện quả táo trên tay lọt ra ngoài, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt.

Nhưng trên tay bà ấy xách túi lớn túi nhỏ, quả táo lăn bốn phía, căn bản không tiện nhặt.

Tần Tranh bước nhanh đi lên, nhặt quả táo lăn đầy đất lên giúp bà ấy.

"Cô, táo của cô này."

Mẹ Phong ngẩng đầu, nhận lấy quả táo từ trên tay anh, vội vàng nói cảm ơn: "Cháu trai, cảm ơn cháu nhé."

Thả táo lại vào túi, bà ấy lại ngẩng đầu lên nhìn anh: "Cháu trai, trước kia cô chưa nhìn thấy cháu trong khu dân cư này bao giờ, cháu là nhà nào mới đến à?"

Tần Tranh ngẩn ra một lát: "Không phải, cháu đến... tìm bạn học, nhưng cháu quên mất cụ thể là nhà cô ấy ở toà nào rồi."

Mẹ Phong rất có cảm tình với cậu trai này, bèn hỏi: "Bạn học của cháu tên là gì? Cô tìm giúp cháu xem, phần lớn mấy nhà trong khu dân cư này cô đều biết, có lẽ cô quen đó."

Tần Tranh lập tức nói: "Không cần làm phiền cô đâu ạ, cô xách theo nhiều đồ như vậy, vẫn nên về nhà trước đi. Chuyện của cháu không vội, đợi lát nữa cháu gọi điện thoại cho bạn học của cháu là được."

Mẹ Phong cười nói: "Thế được rồi, cô đi về trước nhé, vừa rồi cảm ơn cháu."

"Tiện tay thôi mà, cô đừng khách sáo."

Tần Tranh cười cười.

Dõi mắt theo mẹ Phong vào toà dân cư, Tần Tranh mới giật mình nhớ đến, Phong Tĩnh đã sớm không ở đây.

Anh xoay người đang định rời đi.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bàn tán vụn vặt truyền đến từ bên cạnh...

Là hai bác gái, một người trong đó còn là người vừa bắt chuyện với mẹ Phong Tĩnh.

"Con gái nhà cô giáo Chu bây giờ làm bác sĩ ở bệnh viện Nhân Dân..."

"Mẹ của nó gấp lắm rồi, ngày nào cũng bảo người ta giới thiệu đối tượng cho khắp nơi."

"Có thể không gấp gáp à? Đều tuổi này rồi còn chưa kết hôn, con trai của tôi lớn bằng nó cũng đã có hai con rồi, chưa kể con bé đến đối tượng còn chẳng có."

"Tuổi này còn không có đối tượng? Không phải là có vấn đề gì chứ?"

"Lần trước tôi giới thiệu một người cho con gái bà ấy, nhà trai thêm bạn Wechat con bé cũng không đồng ý, còn rất chảnh."

"Là chảnh hay là có nguyên nhân khác? Không phải mẹ nó nói trước kia nó học ở Bắc Kinh, gần đây mới quay về à."

"Nguyên nhân gì?"

"Cô thử nghĩ mà xem, Bắc Kinh, thành phố lớn đó, sao nó không tìm bạn trai ở Bắc Kinh?"

Bác gái kia nhìn xung quanh một cái, đột nhiên hạ thấp giọng nói đầy thần bí: "Đi học ở Bắc Kinh nghe thì nở mày nở mặt, nhưng giờ có sinh viên một số đại học, chặc chặc, cô cũng biết đó. Cũng không biết có phải con bé làm... cho người ta ở thành phố lớn không."

Một người khác nghi ngờ: "Làm cái gì cơ?"

"Thì là cái đó, cái đó đó!"

Bác gái kia nói hơi kích động, nhưng lập tức phát hiện gì đó, vội vàng hạ thấp giọng: "Cô còn nhớ rõ không? Đứa con gái ở nhà số ba toà bảy ấy, là làm bồ của ông chủ lớn đó. Mới đầu tôi còn không hiểu, sao đứa con gái đó ngày nào cũng ở nhà không đi làm, còn ngày nào cũng ăn mặc như chim công ấy. Kết quả mới tháng trước, vợ cả trực tiếp dẫn người tìm đến tận cửa kéo cô ta ra ngoài đường đánh cho một trận."

" y u, cô nói thế này tôi mới nhớ đến, lúc ấy còn àm ỹ một trận."

"..."

Lời bịa đặt tràn ngập trong tai, Tần Tranh nắm chặt nắm đấm, liều mạng kiềm nén, chịu đựng xúc động không xông lên trước ngắt lời.

Không, không phải như thế.

Anh muốn xông lên cãi lại, nhưng lý trí ngăn anh lại.

Từng gương mặt đầy bà tám kia, luôn luôn không tiếc lấy ác ý lớn nhất đi phỏng đoán người khác, trong nháy mắt hai bác gái với gương mặt hiền lành kia cũng biến thành khuôn mặt đáng ghét.

Một lúc lâu sau, anh hít một hơi thật sâu rồi xoay người rời đi.

Bóng dáng anh bị kéo dài, kéo tới trên đường, có vẻ vô cùng cô đơn.

Đi ra phố Mỹ Hoa, Tần Tranh trực tiếp tiến về phía bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang.

Đêm dần khuya, đèn đường trong thành phố sáng lên.

Vừa đúng lúc tới phiên Phong Tĩnh trực ban.

Lúc chạng vạng tối trên đường Minh Quang xảy ra một vụ tai nạn xe cộ lớn, từng cáng người bệnh được đưa tới nơi này.

Khoa cấp cứu bận túi bụi, không đủ nhân lực, thế là gọi cả bác sĩ trực ban qua hỗ trợ.

Phong Tĩnh liên tục bận rộn.

Trong sảnh cấp cứu, tiếng kêu rên rĩ đau đớn và tiếng oán giận nóng của bệnh nhân xen lẫn vào nhau.

Phong Tĩnh đang xử lý vết thương cho một cậu bé bị thương, cậu bé vẫn đang gào khóc từ nãy đến giờ.

"Cô nhẹ chút đi!" Bố đứa bé vừa đến đã nhìn thấy con trai mình đang khóc, lập tức cuống lên đẩy cô một cái rất mạnh, nổi giận với cô: "Không thấy con trai tôi khó chịu à!"

Phong Tĩnh lão đảo một cái, đỡ lấy góc bàn mới không té ngã.

Tần Tranh lập tức tiến lên, nhưng có người còn nhanh hơn anh.

Đường Gia Niên bước nhanh về phía trước, ngăn cản bố của đứa bé kia: "Anh này, xin anh hãy bình tĩnh!"

Tần Tranh dừng bước, đứng ngoài sảnh cấp cứu nhìn từ xa.

Bố đứa bé bị ngăn cản mới bất đắc dĩ hừ một tiếng, đi dỗ con của mình.

Đường Gia Niên quay đầu lo lắng hỏi: "Bác sĩ Phong, chị không sao chứ?"

Phong Tĩnh gật đầu với cậu ấy: "Tôi không sao, cảm ơn."

"Không cần khách khí."

"Bác sĩ Phong, không xong rồi, nội tạng bệnh nhân bên này ra rất nhiều máu! Chủ nhiệm Trương kêu cô mau qua đó!" Y tá chạy vào sốt ruột hô.

"Tôi tới ngay đây!"

Phong Tĩnh lập tức chạy qua.

Tận tới mười giờ đêm, cuối cùng sảnh cấp cứu mới quay về bình tĩnh.

Phong Tĩnh kéo cơ thể mệt rũ rời trở về phòng nghỉ, rửa tay, cởi áo blouse trắng ra.

Làm xong công tác giao ca với đồng nghiệp xong, cô đi ra bãi đỗ xe ngoài trời lấy xe.

Đi qua bàn hướng dẫn, y tá trực ban cười hỏi: "Bác sĩ Phong, tan ca à?"

Phong Tĩnh nói: "Ừ."

Y tá cười nói: "Đi thong thả nhé."

Phong Tĩnh gật đầu với bọn họ.

Sau khi Phong Tĩnh rời đi, y tá trực ban lập tức sáp lại gần người bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Này, cậu nói xem, không phải là bác sĩ Phong có quan hệ mờ ám gì với một chủ nhiệm hay viện trưởng nào đó thật chứ?"

Người bên cạnh líu lợ: "Thật hay giả?"

"Tôi cũng chỉ nghe người khác nói thôi, nếu không thì sao cô ấy vừa đến thì mấy lãnh đạo đã phân biệt đối xử với cô ấy như vậy, chuyện tốt gì cũng vội vàng để cô ấy tham gia." Y tá kia bĩu môi: "Cậu nghĩ mà xem, bác sĩ trẻ như thế mà. Hơn nữa cô ấy vẫn luôn nói mình không có bạn trai."

"Đúng rồi, tôi cũng nhớ đến chuyện này. Lần trước Lệ Lệ ở tổ ba nói với tôi là hôm đó cô ấy nghe thấy bác sĩ Từ với bác sĩ Phong đang

cãi nhau, nói là bác sĩ Từ chỉ trích bác sĩ Phong dụ dỗ bạn trai của bạn thân chị ấy. Bạn trai của bạn thân chị ấy ở trong đoàn chuyên gia đến từ Bắc Kinh đến tham quan giao lưu lần trước ấy."

"Oa, kinh thế cơ á?" Y tá kinh ngạc, hơi suy nghĩ: "Cô nói xem, có phải bác sĩ Phong không ở lại Bắc Kinh nữa nên mới chạy về thành phố Dương Giang không?"

"Bằng không thì phúc lợi và đãi ngộ ở Bắc Kinh tốt thế, sao lại cam lòng trở về?"

Một y tá khác đột nhiên đẩy cô ta một cái: "Ôi chao, đừng nói nữa, có người đến kìa."

"..."

Chương 31

Tần Tranh đứng dưới đèn huỳnh quang, vẻ mặt lạnh nhạt, hai tay cầm trong túi quần. Anh mặc áo sơ mi đen, dáng người thon dài, đôi mắt đen nhánh, ánh mắt lạnh lùng sắc bén xuyên thẳng qua đài hướng dẫn.

Hai y tá bị nhìn chăm chăm đỏ cả mặt, đều hơi lúng túng cúi đầu xuống.

Tần Tranh lạnh mặt, im lặng đi qua người họ, trực tiếp đi về phía cửa chính.

Dường như không chú ý tới họ.

Hai y tá kia thở phào một hơi rồi hai mặt nhìn nhau, vội vàng thu dọn dụng cụ, làm bộ tiếp tục xem bệnh án và báo cáo kiểm tra của người bệnh, giả vờ thành dáng vẻ bận rộn.

Chờ Tần Tranh đi qua, hai y tá này lại sáp lại gần nhau nhỏ giọng bàn luận.

"Vừa rồi còn tưởng rằng anh ta nhìn chúng mình chứ, ôi chao, làm tôi sợ chết khiếp."

"Thôi đi, xem gan cậu kia, không có tiền đồ."

"Cơ mà, đó là người nhà bệnh nhân à? Trông thật đẹp trai, ánh nhìn vừa rồi đó, thật là..."

"Được rồi, sao người ta lại nhìn cậu chứ? Đúng rồi, vừa mới nói đến đâu rồi?"

"Nói tới..."

Giọng của họ tuy nhỏ, nhưng vẫn không chạy thoát được lỗ tai của Tần Tranh.

Mặt Tần Tranh tỉnh bơ nghe tiếng bàn luận nhỏ vụn sau lưng, trực tiếp đi ra toà nhà khám bệnh.

Bóng đêm bên ngoài sâu đậm, gió đêm lạnh lẽo đập thẳng vào mặt, thổi lên gương mặt lạnh lùng như ngọc của anh.

Đêm nay gió rất mạnh, nhưng cũng không thổi tan được vẻ lo lắng giữa hàng lông mày anh.

Bước chân của Tần Tranh rất nhanh.

Giẫm lên bóng đêm đi trước, tâm trạng của anh càng thêm nặng nề.

Anh dường như đã hiểu, cảm xúc của cô lúc đuổi theo anh ra bệnh viện ngày ấy.

Tất cả những điều cô phải thừa nhận, hình như cũng không ít hơn anh.

Đau đớn, cũng chỉ có thể tự mình nhẫn nhịn.

Tần Tranh đuổi tới bãi đỗ xe, Phong Tĩnh đã lên xe, nhưng cửa xe nửa mở, còn chưa đóng lại.

Anh vừa muốn đuổi lên trước, bỗng nhiên có người từ bệnh viện chạy ra, nhanh hơn anh một bước xông về phía Phong Tĩnh.

Là bác sĩ nam vừa rời ngăn cản bố của đứa bé kia.

Phong Tĩnh đóng cửa xe lại, theo thói quen hạ cửa sổ xe xuống thông khí, vừa định khởi động ô tô thì bỗng nghe trong gió truyền đến tiếng la: "Bác sĩ Phong, chờ đã!"

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Đường Gia Niên chạy về phía mình: "Có việc gì à?"

Đường Gia Niên đứng trước cửa số xe, đưa một cái điện thoại di động qua: "Điện thoại di động của chị để quên trên bàn, chủ nhiệm Trần bảo em đưa cho chị." Cậu ấy lại cười một tiếng: "Còn may mà đuổi kịp."

Phong Tĩnh hơi ngạc nhiên, giơ tay nhận lấy điện thoại rồi gật đầu với cậu ta: "Cảm ơn."

Đường Gia Niên cười nói: "Đừng khách sáo, chị đi thông thả, trên đường về nhớ chú ý an toàn."

Tần Tranh nhìn dáng vẻ vừa nói vừa cười của hai người, dừng bước.

Anh nhìn bác sĩ nam trẻ tuổi đứng sang một bên, vẫy tay tạm biệt Phong Tĩnh, nhìn cậu ta quay về bệnh viện từ cửa sau.

Vừa định đi lên trước thì điện thoại di động vang lên.

Tần Tranh nhíu mày, lấy điện thoại di động ra nhìn thông báo cuộc gọi, là đồng nghiệp trực ban ở đơn vị.

Thở ra một hơi, anh ấn nút nghe, đối phương lời ít mà ý nhiều: "Đội trưởng Tần, tình huống khẩn cấp."

Tần Tranh bình tĩnh nói: "Tôi biết rồi, lập tức quay lại."

Anh đứng dưới bóng cây trong sân, giương mắt nhìn Phong Tĩnh lái xe rời đi, chỉ có thể kiềm nén sự bức bối đang nảy lên trong lòng.

Đi ra cửa chính, anh nhìn bóng đêm nồng đậm.

Cuối cùng vẫn là bỏ lỡ.

Phong Tĩnh khởi động ô tô, cửa sổ xe chậm chạp dâng lên, xe cũng lái ra khỏi bãi đỗ xe của bệnh viện.

Cô theo thói quen nhìn vào kính chiếu hậu, nhưng lại nhìn thấy một bóng hình quen thuộc ở bên trong.

Phong Tĩnh khẽ giật mình.

Tần Tranh?

Sao anh lại ở đây?

Bóng người kia thoáng cái vụt qua, chờ cô nhìn kỹ lại thì chỗ vừa rồi đã không có người.

Là ảo giác ư?

Đã trễ thế này, sao Tần Tranh lại ở bệnh viện?

Cuối cùng, Phong Tĩnh đổ lỗi cho một màn vừa rồi là do mình quá mệt mỏi cho nên xuất hiện ảo giác.

Lúc về đến nhà đã qua mười một giờ.

Đá văng giày ra, ngồi xuống ghế sofa rồi cô mới chợt nhớ ra là hình như mình còn chưa ăn cơm tối.

Lúc chạng vạng tối phòng khám vừa tan tầm, cô đang định đi ăn cơm tối với đồng nghiệp cùng khoa thì mấy chiếc xe cứu thương lần lượt kéo tới.

Trước kia cũng không ít tình huống đột nhiên, gặp được loại tình huống này cũng rất bình thường.

Thế là ngay cả cơm tối cô cũng không kịp ăn đã cùng đồng nghiệp vùi đầu vào trong hàng ngũ cứu giúp.

Từ chạng vạng tối vẫn luôn bận tới hết ca, ngay cả thời gian nghỉ một hơi cũng không có.

Phong Tĩnh cầm điện thoại di động lên nhìn thời gian, lúc này đã rất muộn, gọi thức ăn ngoài cũng không tiện lắm.

Cô ngẫm nghĩ, kéo một thân mệt mỏi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra.

Nhưng cô rất ít khi nấu cơm, tủ lạnh liếc một cái là có thể nhìn hết, gần như chẳng có thứ gì.

Ngay vào lúc cô định từ bỏ thì nhìn thấy nửa túi mì gạo đã bóc.

Cái túi mì gạo này...

Phong Tĩnh giật mình một cái, tự dừng lại nhớ tới chuyện hôm đó.

Nhưng suy nghĩ thoáng qua trong nháy mắt, bụng cô đã sớm đói đến kêu ầm lên.

Phong Tĩnh lấy túi mì gạo trong tủ lạnh ra, xé bao bì, lại lấy nửa nồi nước đặt lên bếp, bật lửa.

Lửa trên bếp bốc lên.

Nước sôi, cô thả mì gạo vào nấu, lại đổ ra bát.

Tắt lửa, Phong Tĩnh cầm đôi đũa, bung bát mì gạo vừa nấu xong ra khỏi phòng bếp.

Đi đến trước bàn ăn, cô kẹp một đũa mì gạo lên, ăn một miếng lại lập tức nhíu mày.

Thật là khó ăn.

Vừa dừ vừa nhạt, hoàn toàn không giống hương vị bát mì lần trước Tần Tranh nấu.

Tại sao có thể vậy được? Vì sao cùng một túi mì, cùng một cách làm, hương vị nấu ra lại có thể khác biệt hoàn toàn?

Phong Tĩnh cẩn thận nhớ lại trình tự nấu mì...

Đại khái là quên cho gia vị.

Nhưng không đúng, Tàn Tranh, Tàn Tranh, tại sao lại nhớ đến anh?...
Thật đáng ghét.

Trong lòng Phong Tĩnh bực bội, cố gắng đuổi anh ra khỏi đầu, miễn cưỡng ăn xong bát mì này.

Lắp đầy bao tử, cô thu dọn bát đũa bỏ vào máy rửa bát, quay về phòng.

Tắm rửa xong, đổ nhào xuống giường, nhắm mắt, một ngày bình thản và lặp lại này lại kết thúc.

*

Ngày hôm sau, Phong Tĩnh lại đi làm như chẳng có chuyện gì.

Cuộc sống buồn tẻ vô vị này cứ vòng đi vòng lại.

Trước ngày nghỉ quốc khánh một tuần, Phong Tĩnh bận đến tối mày tối mặt.

Vất vả lắm mới nhìn được đến ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ, rốt cuộc cũng có cơ hội nghỉ ngơi.

Hôm nay tan tầm nghe thời gian bình thường, Phong Tĩnh ăn cơm tối ở nhà ăn bệnh viện xong thì vẫn còn rất sớm.

Cô cũng không muốn về nhà sớm như vậy.

Nghĩ đến mấy ngày nghỉ kế tiếp, cô đi bộ đến một trung tâm thương mại cỡ lớn ở gần đó, định vào siêu thị bên trong om ít đồ ăn vặt qua

kỳ nghỉ.

Tới gần quốc khánh, cờ đỏ năm sao tung bay ngoài cửa siêu thị, lối vào dựng đầy các loại biển quảng cáo và áp phích hoạt động giảm giá. Bên trong cũng rực rỡ hẳn lên, đồ trang trí nhỏ màu đỏ và vàng treo đầy xung quanh, trên đỉnh kệ hàng treo từng chiếc cờ nhỏ, liếc nhìn qua, một loạt chĩnh tề rất là chói mắt.

Phong Tĩnh đẩy xe để hàng, đi xuyên qua các kệ hàng đồ ăn vặt, một tay cầm điện thoại áp lên tai.

"... Không nghĩ tới hôm nay đến lượt mình phải tặng ca." Mạch Dĩnh Thi gửi tin nhắn thoại phàn nàn với cô: "Ài, tới trước kỳ nghỉ quốc khánh còn phải tặng ca biên tập phim, cũng không biết phải bận đến mấy giờ, thật là bực mình."

Cô nàng gửi tin nhắn thứ hai sang: "Đúng rồi, ngày mai ra ngoài chơi không?"

"Chờ mai dậy rồi quyết định..." Phong Tĩnh đè lên nút voice, nhưng còn chưa nói xong thì màn hình bỗng nhiên nhảy ra thông báo cuộc gọi.

Nhìn mấy chữ "mẫu thượng đại nhân" hiển thị trên màn hình, động tác của cô mắc kẹt một lúc rồi sau đó mới nghe điện thoại.

"Tĩnh Tĩnh, tan ca chưa?" Là lời dạy đầu quen thuộc.

Phong Tĩnh nói: "Nghỉ rồi mẹ, có việc gì ạ?"

"Chẳng mấy khi được nghỉ, con cũng phải tính toán những chuyện khác..."

"Mẹ, không phải con đồng ý đi gặp mặt rồi à? Sao mẹ còn hối nữa?"
Phong Tĩnh bắt đắc dĩ.

"O, con còn nhớ à." Mẹ Phong bình tĩnh nói: "Con nhớ rõ là được, thế cũng không cần mẹ nhắc lại cho con nghe."

Trong lòng Phong Tĩnh bất lực: "..."

"Hôm đó con nhớ mặc đẹp một tý, đừng đến muộn, mẹ nói với người ta hết rồi đấy."

"Vàng vàng." Phong Tĩnh không quan tâm, thuận miệng ứng phó vài câu rồi cúp điện thoại, tiếp đó ánh mắt lại quét lên kệ để hàng.

Cô chỉ để ý chọn đồ ăn vặt, không chú ý tới đằng trước có người đi đến.

Đột nhiên không kịp đề phòng, đâm thẳng vào đối phương.

Trên tay người đó ôm một đống đồ ăn vặt, đồ vật lập tức rơi la tả xuống đất.

"Thật xin lỗi."

Phong Tĩnh lập tức ngồi xổm xuống thu dọn giúp người đó.

"Không có việc gì không có việc gì." Đối phương cũng ngồi xuống, nhặt một bao khoai tây chiên lên, lại ngẩng đầu: "Là lỗi của tôi mới... ơ, bác sĩ Phong?"

Phong Tĩnh ngẩng đầu, chạm tới một đôi mắt đầy kinh ngạc.

Là Đường Gia Niên.

Đường Gia Niên nhặt đồ trên đất lên, đặt vào trong giỏ xách bên cạnh: "Trùng hợp thật, chị cũng đi mua đồ à?"

"Ừ, mua ít đồ nghỉ quốc khánh." Phong Tĩnh nhặt đồ dưới đất lên giúp cậu ấy xong thì đứng dậy: "Cậu không phải người ở đây à? Kỳ nghỉ dài hạn dịp quốc khánh không cần về trường à?"

Lúc nghỉ trưa cô từng nghe được vài thực tập sinh đang bàn chuyện về trường vào kỳ nghỉ quốc khánh.

"Không về, em thuê phòng ở ngay gần đây." Đường Gia Niên gãi gãi đầu, cười một tiếng nói: "Thực tập sinh bọn em chỉ được nghỉ ba ngày, vừa hay gần đây chị em cũng đi công tác ở thành phố Dương Giang, xem như có người làm bạn nên mới định mua nhiều đồ ăn vặt chút nghỉ ở đây luôn."

Phong Tĩnh gật đầu, ấn tượng của cô với Đường Gia Niên rất không tồi, đánh giá của đồng nghiệp ở bệnh viện với cậu ấy cũng rất cao. Cậu ấy cực kỳ nhiệt tình, tích cực, tiến tới với y học, đối xử với mọi người lễ phép và nhiệt tình, học mọi thứ cũng rất nhanh, chỉ cần dạy một lần là có thể lên tay rất nhanh.

Đường Gia Niên hỏi: "Bác sĩ Phong, chị lái xe đến à?"

Phong Tĩnh: "Không phải, vừa cơm nước xong, đi bộ tới."

Đường Gia Niên nhìn vào xe để hàng của cô, còn nói: "Chị mua nhiều đồ thế, một người xách nặng lắm nhỉ, nếu không chờ lát nữa em xách về giúp chị?"

Phong Tĩnh sững sờ: "Không cần, tôi..." Cô vội nói: "Chờ lát nữa bạn trai tôi tới đón tôi."

Câu nói này bật thốt ra mà chưa kịp suy nghĩ.

Vừa mới nói xong, cô không nhận được ngăn ngại.

Nói sai rồi, đợi lát nữa... cô moi đâu ra bạn trai?

Đường Gia Niên cũng sững sờ một lát, lập tức ngượng ngùng cười: "Thế thôi vậy, vậy em không làm phiền chị nữa."

Sao lại nói ra lời như thế? Còn là thực tập sinh trong bệnh viện.

Phong Tĩnh gật đầu với cậu ấy, vội vàng đẩy xe để hàng rời đi.

Cô vội vàng đi đến máy tự phục vụ để thanh toán, gần như là chạy trời chết.

Đi ra trung tâm thương mại, Phong Tĩnh hít thở bầu không khí mới mẻ bên ngoài, tâm trạng mới từ từ bình tĩnh lại.

Cô đang muốn rời đi, lực chú ý bỗng nhiên bị một loạt tiếng ồn ào hấp dẫn.

Một đám người xúm lại cách đó không xa.

"Vừa rồi có người đánh nhau, đâm bị thương rồi..."

"120 thì sao? Gọi 120 chưa?"

"Gọi rồi, đã gọi rồi, cũng qua mười phút rồi sao xe cứu thương chưa đến nhỉ?"

"Chảy nhiều máu quá..."

Loáng thoáng nghe thấy những chữ này, xuất phát từ bản năng nghề nghiệp, Phong Tĩnh lập tức đi lên trước.

"Tôi là bác sĩ, làm phiền nhường một chút."

Phong Tĩnh đẩy đám đông ra rồi chen vào.

Trung tâm đám đông, thế mà cô lại nhìn thấy Tần Tranh.

Cô tập trung nhìn lại. Không phải là ảo giác, đúng là Tần Tranh.

Bên cạnh anh còn nằm một nhân viên cảnh sát mặc đồng phục. Sắc mặt người cảnh sát kia tái nhợt, vẻ mặt đau đớn. Quần của anh ta bị nhuộm đỏ một mảng lớn, dưới thân cũng có một vũng máu.

Phong Tĩnh đi nhanh qua đó: "Đây là?"

Tần Tranh ấn lên vết thương của nhân viên cảnh sát, thấy là cô cũng chỉ ngược mắt lên nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt: "Đây là đồng nghiệp của tôi, vừa rồi bị người ta đâm bị thương trong ca trực. Đã gọi xe cứu thương rồi nhưng còn chưa đến."

Chương 32

Anh nói xong thì ngẩng đầu nhìn về phía đèn xanh đèn đỏ.

Đoạn đường xe cứu thương cần phải đi qua hình như đang kẹt xe.

Phong Tĩnh cẩn thận quan sát động tác của anh, phương pháp ấn vết thương cầm máu của anh tiêu chuẩn như sách giáo khoa.

Nhưng vẫn chẳng làm được gì, vết thương vẫn không ngừng chảy máu.

Cô lập tức ném đồ trên tay ngồi xổm xuống: "Tôi xem tình huống của anh ta thế nào."

Tần Tranh nhường vị trí cho cô, tay vẫn ấn lên vết thương.

Phong Tĩnh nhanh chóng làm kiểm tra đơn giản cho người cảnh sát: "Vết thương rất sâu, cần phải cầm máu ngay lập tức."

Cô ngẩng đầu, nhìn người xung quanh hỏi: "Có ai có kim không?"

Kim?

Quần chúng vây xem đều sửng sốt, có chút khó hiểu đang xảy ra việc gì.

Phong Tĩnh không chờ được câu trả lời mới chợt nhớ tới, trong đồng hồ mình vừa mua có túi kim khâu. Cô lập tức mở túi mua sắm ra tìm kiếm bên trong.

Tìm được túi kim khâu, cô mở bao bì lấy kim ra, lại hỏi: "Có ai có bật lửa không?"

"Tôi! Tôi có!" Một chú trung tuổi bên cạnh lên tiếng, vội vàng móc một cái bật lửa từ trong túi ra đưa qua.

"Cảm ơn." Phong Tĩnh nhận lấy bật lửa, hơi một đoạn kim khâu mấy lần.

Kim khâu thô hơn kim châm cứu thường sử dụng trong châm cứu nhưng hiện tại đang trong tình huống khẩn cấp, cũng không bận tâm được nhiều đến vậy.

Phong Tĩnh dò lấy huyết ở gần vị trí chảy máu, không quên căn dặn: "n chặt đấy."

Tần Tranh hạ giọng: "Yên tâm."

Sau đó không cần nhiều lời nữa, Phong Tĩnh hạ châm ở vị trí trên vết thương một tấc, tiếp theo lại lấy một cây kim, lại hạ một châm lên vị trí trên chỗ vừa mới hạ châm một tấc. (1)

Máu ngừng chảy.

Cô quan sát tình huống rồi mới nói: "Có thể thả lỏng tay rồi."

Tần Tranh như trút được gánh nặng, chậm rãi buông lỏng tay ra.

Tạm thời ngừng chảy máu, người vây xem nhìn thấy một màn này cũng thở phào một hơi.

"Thần kỳ ghê, cầm máu thật kìa!"

Tiếng còi từ xa tới gần, xe cứu thương cuối cùng cũng tới. Người đi đường đang vây xem nhao nhao lùi sang một bên, tự động nhường ra một con đường.

"Người bị thương ở đâu?"

"Ở chỗ này, nơi này!"

Nhân viên y tế khiêng cáng cứu thương chạy tới, Tần Tranh hỗ trợ nâng đồng nghiệp lên xe cứu thương.

Phong Tĩnh thì đi lên trước nói rõ tình huống của người bị thương với bác sĩ theo xe: "Động mạch đùi bị đâm bị thương bằng dao, vết thương chảy máu, lượng máu chảy ra gần... Để kim tạm thời đừng nhỏ, chờ đến bệnh viện..."

Đưa mắt nhìn xe cứu thương đi xa, người vây xem cũng dần dần tan đi.

Phong Tĩnh tìm lại đồ của mình, lúc quay đầu chú ý tới trên tay Tần Tranh toàn là vết máu.

Cô lục lọi trong túi, đưa một túi khăn ướt qua: "Lau trước đi."

Tần Tranh thở phào một hơi, nhận lấy khăn ướt: "Hôm nay cảm ơn, hôm nào mời cô ăn cơm."

Hôm nào?

Nghe được lời khách sáo quen thuộc này, lông mày Phong Tĩnh nhíu lại: "Sao phải hôm nào, hôm nay không được à?" Cô nhìn thẳng vào mắt anh, hơi nhếch khoé miệng lên, cười như không cười: "Đội trưởng Tần lại định làm sứ giả trà sữa?"

Động tác của Tần Tranh dừng lại, ngẩng đầu.

"Được thôi." Mắt anh nhìn sâu vào cô, bỗng nhiên cười một tiếng: "Tôi mời cô ăn bữa khuya đi."

Câu trả lời này ra ngoài dự kiến của cô.

Vốn dĩ cô chỉ thuận miệng mĩa mai một câu, lại được đến đáp án ngoài dự đoán.

Phong Tĩnh giật mình, lập tức cười một tiếng: "Được."

"Vừa đúng lúc tôi cũng đói rồi, vậy thì đi ăn bữa khuya đi."

Từ đầu đến cuối trên mặt cô đều đang mỉm cười, nhìn không có gì khác thường.

Tần Tranh nhếch mày: "Muốn đi đâu?"

"Nếu là đội trưởng Tần mời thì đương nhiên là do anh chọn." Phong Tĩnh bày ra vẻ mặt chẳng sao cả.

"Được." Tần Tranh nói: "Thế đi thôi."

Xoay người, anh nhìn xuống tay cô: "Đồ của cô nặng lắm nhỉ, tôi cầm giúp cô."

Nói xong, anh chìa tay ra cầm đồ trên tay cô.

Phong Tĩnh vô ý thức từ chối: "Không cần, tự tôi cầm..."

Đợi cô phản ứng lại thì đồ đã đến trên tay anh.

Tần Tranh đi ra mấy bước, quay đầu nhìn cô: "Còn không đi à?"

Phong Tĩnh nhìn một túi đồ to bị anh cầm trên tay, im lặng rồi đành phải đuổi theo bước chân anh.

Tối nay bóng đêm rất đậm, đậm như thời mực không hoà tan được.

Thành phố Dương Giang vào đêm, ánh đèn nê ông sáng chói. Ánh đèn đủ loại màu sắc tô màu cho thành phố vào đêm màu sắc xinh đẹp, phản chiếu lên từng tòa kiến trúc khiến chúng càng lộng lẫy.

Gần khu thương mại có một phố ẩm thực, vừa đến tối đã bắt đầu náo nhiệt.

Khoảng thời gian này càng là dòng người như dật, chuyện làm ăn ở quán ăn vặt thịnh vượng, các quán buôn bán nhỏ ven đường cũng gào to, còn chưa đến gần mà từng làn hương vị đã xông thẳng vào mũi.

Tần Tranh và Phong Tĩnh đi vào một cửa hàng đồ ngọt lượng khách hơi ít hơn một chút.

"y, lần trước nói bác sĩ Phong..."

Vừa vào cửa Phong Tĩnh đã nghe thấy có người nhắc đến tên của mình.

Cô nhìn qua theo bản năng.

Ở một bàn gần cửa, cô nhìn thấy hai bóng người quen thuộc, là y tá của bệnh viện bọn họ.

Một người trong đó cũng phát hiện cô, vội vàng dùng cùi chỏ đụng vào người bên cạnh.

"Làm sao?"

Người bên cạnh thắc mắc, đồng thời ngẩng đầu.

Nhìn thấy Phong Tĩnh, cô y tá kia rõ ràng hơi sửng sốt, sau đó nở nụ cười chủ động chào hỏi cô: "Ồ, bác sĩ Phong."

Sau đó cô ta nhanh chóng nhìn thấy Tần Tranh đi cùng Phong Tĩnh, lại khẽ giật mình: "Bác sĩ Phong, cô... cũng đến đây ăn đồ ngọt à?"

"Chào mọi người." Phong Tĩnh gật đầu với họ rồi cười đáp: "Ừm, đúng vậy."

Cô đang muốn đi vào bên trong, Tần Tranh lại dè vai cô lại rồi nói: "Đừng ăn ở đây, chúng ta đi nhà khác."

Phong Tĩnh quay đầu, nhìn anh không hiểu ra sao: "Hử?"

"Ở đây nhiều người, dễ dàng xảy ra chuyện rắc rối." Giọng điệu Tần Tranh rất hờ hững.

Phong Tĩnh nhìn vào bên trong, trong lòng càng không hiểu. Người ở đây có nhiều đầu nhĩ, rõ ràng trong tiệm còn có mấy bàn trống.

Tần Tranh mặt không biểu tình nói: "Tôi nhớ ra, lần trước đồng nghiệp trong đơn vị giới thiệu cho tôi một quán ăn nhỏ hương vị rất không tồi, chúng ta đi quán đó."

Phong Tĩnh đành phải nói: "Thế được rồi."

Từ đầu tới đuôi Tần Tranh đều không nhìn hai y tá kia lấy một lần, nhưng anh nhận ra hai người kia, y tá trực ban ở bàn hướng dẫn hôm đó.

Trước khi đi, Phong Tĩnh không quên quay đầu tạm biệt đồng nghiệp của mình: "Thế mọi người ăn từ từ nhé, bọn tôi đi trước."

Hai y tá liếc nhau, vẻ mặt xấu hổ.

"À, được..."

Nụ cười trên mặt hai y tá rất gượng gạo: "Bác sĩ Phong đi thông thả nhé."

Hai người rời khỏi cửa hàng đồ ngọt, đi về phía một con đường khác.

Mắt thấy càng ngày càng cách xa phố ăn vặt, Phong Tĩnh không nhịn được nhìn anh đầy khó hiểu: "Không ăn ở đây thì đi đâu?"

Tần Tranh lại một mực nhìn thẳng con đường phía trước: "Sắp đến rồi."

Phong Tĩnh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước.

Cô đột nhiên cảm thấy hoàn cảnh chung quanh hơi quen thuộc.

Nơi này không phải...

Cô nhanh chóng nhìn thấy cột đường ở đằng trước...

"Phố Dụ Hoa."

Nơi này không phải...

Đúng vậy, nơi này, cô lại quen không thể quen hơn được nữa.

Vùng lân cận trường trung học Số 1 thành phố Dương Giang.

Cô dường như đã đoán được Tần Tranh muốn dẫn cô đến chỗ nào.

Trong hẻm nhỏ gần trường trung học Số 1 thành phố Dương Giang có một tiệm ăn vặt tên là "Mì xương heo Meo Meo". Mì xương heo là món đặc sắc của quán này, làm thủ công một trăm phần trăm, được học sinh yêu thích nhất.

Diện tích quán không lớn, sau khi tan học thường kín người hết chỗ.

Lúc học cấp ba, cô và Mạch Dĩnh Thi không muốn ăn cơm ở căn tin thì sẽ chạy ra ngoài tới đây gọi một tô mì.

Về sau, trong đội ngũ của họ tăng thêm Tần Tranh.

Nhưng... tại sao Tần Tranh lại muốn đưa cô tới đây?

Nhớ về quá khứ?

Phong Tĩnh không tự chủ được nhìn về phía Tần Tranh, nhưng vẻ mặt anh vẫn như thường, vẫn ung dung như ban đầu.

Cô thu hồi suy nghĩ, đi theo sau lưng Tần Tranh vào trong tiệm, bà chủ quán đang bận rộn bên trong, vừa lau bàn vừa đón tiếp bọn họ.

"Xin mời vào, muốn ăn gì?"

"Muốn hai bát mì xương heo, đừng cho rau thơm."

"Đừng cho rau thơm."

Phong Tĩnh và Tần Tranh gần như lên tiếng cùng lúc. Vào giây phút lời nói vang lên, hai người đều ngậy cả người.

Sau khi nhìn nhau mấy giây, Phong Tĩnh cúi đầu xuống không nói thêm gì nữa.

Tần Tranh nghiêng đầu nhìn về phía bà chủ, nói tiếp: "Thêm một phần trứng cá, một phần mực viên."

"Được, chờ một lát." Bà chủ bưng hai cốc nước chanh qua: "Là các cháu à, lâu lắm rồi chưa gặp các cháu."

Phong Tĩnh giả vờ lật xem menu.

Tần Tranh cười nói: "Bà chủ còn nhớ bọn cháu à?"

Bà chủ cũng cười: "Đương nhiên rồi, học sinh từng đến quán của bác, trước đây hay bây giờ bác đều nhớ hết. Giờ các cháu tốt nghiệp đi làm rồi nhỉ?"

"Vâng."

Bà chủ cười rồi lại thờ dãi nói: "Ôi chao, không ngờ đã nhiều năm vậy rồi mà tình cảm của các cháu vẫn tốt thế, điều này thật hiếm thấy."

Bàn tay Phong Tĩnh nắm chặt lấy menu.

Bà chủ lại hỏi: "Còn muốn gì nữa không?"

Tần Tranh: "Tạm thời gọi những món này thôi, cảm ơn bác."

"Được, chờ một lát, để các cháu gọi lên ngay đây." Bà chủ thu menu.

Phong Tĩnh nhìn bà chủ vào phòng bếp rồi mới nhìn về phía Tần Tranh, hỏi: "Sao đội trưởng Tần lại dẫn tôi tới đây?"

Tần Tranh nhìn thẳng vào mắt cô: "Tôi cho rằng, cô sẽ rất quen thuộc nơi này."

"Đúng là rất quen thuộc." Phong Tĩnh cười một tiếng: "Trước kia thường xuyên cùng đến đây ăn mì với bạn học."

"Đội trưởng Tần thì sao?" Cô lại nhếch mày.

"Tôi cũng thế." Tần Tranh nhìn thẳng vào cô, màu mắt hơi thâm.

"Thật à? Thế thì đúng là trùng hợp." Phong Tĩnh cười trả lời một câu rồi không nói tiếp nữa.

Cô cảm thấy hôm nay Tần Tranh rất khác thường, trên thực tế cũng đúng là vậy.

Đồ đã gọi nhanh chóng được bưng lên.

Mì xương heo đầy ắp nước canh, một đống xương thịt heo trái bên trên điểm xuyết ít hành băm, vẫn là hương vị trước kia chẳng thay đổi chút nào.

Phong Tĩnh yên lặng cúi đầu, ăn mì.

Tần Tranh đột nhiên hỏi: "Hôm nay cô lái xe tới à?"

Phong Tĩnh ngược mắt nhìn về phía người đối diện đồng thời nghi ngờ trong lòng... sao anh lại hỏi câu hỏi giống với thực tập sinh kia thế nhỉ?

Cậu thực tập sinh kia tên là gì ấy nhỉ?

Đường Tiểu Minh? Đường Hiểu Niên?

Cô xua tan các suy nghĩ lung tung trong đầu, nhìn chăm chăm vào mì trong bát: "Không phải."

Tần Tranh nói: "Thế ăn xong tôi đưa cô về nhà."

Rất kỳ lạ, Phong Tĩnh cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày cô sẽ cùng ngồi ăn và trò chuyện với Tần Tranh bình thản như thế.

Phong Tĩnh nhìn nước canh trong bát, lên tiếng: "Ừ."

Ăn xong bữa khuya, thanh toán, Tần Tranh lái xe đưa Phong Tĩnh về nhà.

Không nói chuyện cả dọc đường.

Trong xe vắng lặng không tiếng động, thi thoảng Tần Tranh lại liếc sang nhìn vẻ mặt của Phong Tĩnh.

Nhưng cô chẳng phát hiện chút nào, vẫn luôn nhìn điện thoại, thỉnh thoảng cong môi cười một tiếng, từ đầu đến cuối không nhìn Tần Tranh lấy một lần.

"Hôm nay cảm ơn anh đã mời."

Xe nhanh chóng đi tới dưới chung cư, dừng lại, Phong Tĩnh ngừng cười, nói cảm ơn với Tần Tranh đầy khách sáo rồi giơ tay tháo dây an toàn.

Cảm xúc cuồn cuộn trong lòng Tần Tranh cuối cùng cũng hoàn toàn phá kén xông ra.

"Phong Tĩnh." Anh chớp một cái nắm lấy tay Phong Tĩnh, gọi tên của cô lên.

"Hửm? Đội trưởng Tần còn có việc?" Động tác trên tay Phong Tĩnh dừng lại, quay đầu nhìn về phía anh.

Tần Tranh nhìn thẳng vào cô, trong ánh mắt dường như có hơi bối rối: "Lời hôm đó cậu nói, còn hiệu lực không?"

Phong Tĩnh thắc mắc: "Ngày nào?"

Tần Tranh nghiêng đầu nhìn sang cô: "Hôm cậu bị bệnh ấy."

"Hôm đó..." Phong Tĩnh hơi đảo mắt, dường như không hiểu: "Lời gì?"

"Cậu nói..." Tần Tranh thăm dò cực kỳ dè dặt: "Muốn ở bên tôi."

Phong Tĩnh nháy mắt hiểu ra ý đồ của anh khi dẫn cô đến quán ăn vặt đó vào hôm nay, nhưng giống như lại không hiểu... cô đang cảm thấy buồn cười.

Cô chớp chớp mắt, bỗng nhiên bật cười: "Hử? Tôi từng nói vậy à?"

Phong Tĩnh lại cười nhẹ một tiếng, giống như có ánh sáng chảy xuôi trong mắt: "Xin lỗi nha, hôm đó tôi phát sốt, đầu óc không được tỉnh táo nên lời đã nói không thật đâu, anh cũng không cần để trong lòng."

Trái tim Tần Tranh bị đâm đau đớn.

Đây là trả lại anh toàn bộ những lời anh đã nói hôm đó.

Cũng coi là anh tự làm tự chịu.

Sau một lát im lặng, anh rũ mắt cười tự giễu: "Vậy sao?"

Phong Tĩnh mỉm cười nói: "Nếu như không có việc gì thì tôi..."

Anh nói: "Vậy có thể làm quen lại không?"

Phong Tĩnh dừng lại, nghi ngờ: "Hả?"

Tần Tranh ngược mắt, trịnh trọng nói: "Anh tên là Tần Tranh, là nhân viên đội gỡ bom chi cục công an thành phố Dương Giang, hiện tại độc thân."

Phong Tĩnh: "Tần Tranh, cậu không có việc gì chứ?"

Cô đang muốn nói tiếp một câu "có phải cậu bị đâm hông đầu rồi không", lại nghe thấy anh nói...

"Không, anh có việc."

Tần Tranh nhìn cô không chớp mắt: "Anh muốn theo đuổi em một lần nữa."

Phong Tĩnh lại cười, nghiêng đầu giống như rất khó hiểu: "Cái gì gọi là theo đuổi một lần nữa? Trước kia chúng ta từng ở bên nhau à?"

... không.

Đáp án rất tàn khốc.

Cho dù là hồi học cấp ba, quan hệ giữa họ vẫn luôn là ở trên tình bạn, chưa phải tình yêu.

Tầng giấy này đến cuối cùng vẫn không bị đâm thủng.

Tần Tranh đột nhiên muốn ôm lấy cô, anh cũng thật sự làm vậy.

Phong Tĩnh cứng đờ, đầu óc ngừng hoạt động.

"Phong Tĩnh, xin lỗi." Tần Tranh thấp giọng nói, giọng nói trầm khàn rơi vào tai cô: "Anh hối hận rồi."

Cô hoàn hồn từ trạng thái ngơ ngác, rất bình tĩnh hỏi: "Cho nên?"

Anh thấp giọng: "Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, có được không?"

Phong Tĩnh cười cười, đẩy anh ra, giọng điệu rất khách sáo xa cách: "Đội trưởng Tần, anh đừng nói đùa nữa."

Nói xong, cô mở cửa xe rời đi không quay đầu lại.

Tần Tranh không ngăn cản. Anh nhìn cô bước nhanh đi vào hành lang, nhanh chóng biến mất trong hành lang.

Ô cửa trên lầu nhanh chóng sáng lên.

Tần Tranh không rời đi, vẫn luôn ngồi trong xe.

Không biết qua bao lâu, ting ting, tiếng thông báo trên điện thoại vang lên, Wechat nhận được tin nhắn mới.

Phong Tĩnh: [Cảnh sát Giang, đội trưởng Tần của các cậu dạo này bị cái gì kích thích à?]

Tần Tranh bật cười.

Đúng lúc này, điện thoại di động vang lên.

Nhìn thấy thông báo cuộc gọi hiển thị trên bàn hình, ý cười trên khoé môi anh bỗng phai nhạt.

Kết nối cuộc gọi, giọng Mạnh Thạc Luân truyền tới: "Anh Tranh, hôm đó cậu có thể đến không? Bên tôi phải đặt chỗ trước, hôm nay phải chốt số người rồi."

Ánh mắt Tần Tranh lạnh lùng, giọng điệu cũng hời hợt: "Hôm đó tôi sẽ đến, gửi thời gian và địa điểm cho tôi."

*Từ chương 33 mình sẽ thay đổi cách xưng hô của nam nữ chính nhé.

Chương 33

"OK, thế lát nữa tôi gửi địa chỉ với số phòng cụ thể qua Wechat cho cậu."

Mạnh Thạc Luân lấy được đáp án chắc chắn, trong giọng nói cũng kèm theo chút ý cười: "Cậu có thể đến thì thật tốt quá, tất cả mọi người rất chờ mong cuộc gặp mặt hôm đó."

"Ừ." Tần Tranh hơi híp mắt lại, trả lời không có cảm xúc gì: "Tôi cũng rất chờ mong."

Cúp điện thoại xong, anh nhìn số điện thoại trên di động, cảm xúc trong đáy mắt rất phức tạp.

Không biết qua bao lâu, anh lấy lại tinh thần.

Anh nhìn vào kính chiếu hậu, trên ghế sau đặt một túi to đồ ăn vặt trong siêu thị. Vừa rồi Phong Tĩnh đi vội quá, ngay cả đồ cũng quên cầm.

Tần Tranh nhớ tới tất cả chuyện vừa rồi, màu mắt hơi tối, khoé môi nhếch lên, im lặng chế giễu bản thân.

Anh mở Wechat ra một lần nữa, ấn vào khung chat trả lời cô: [Không rõ lắm, muốn tôi hỏi anh ấy giúp cô không?]

J: [Không rõ lắm, muốn tôi hỏi anh ấy giúp cô không?]

"..."

Phong Tĩnh nhìn câu trả lời vừa nhận được, không khỏi ghen hợm.

Bất cần thể diện luôn!

Cái tài khoản này chính là của anh, lại còn nghiêm túc giả vờ với cô.

Cái kiểu quen thuộc này, đúng là cái tên Tần Tranh cô biết rồi.

Phong Tĩnh hít sâu một hơi, trả lời: [Không cần đâu, tôi chỉ thuận mồm hỏi một câu thôi, cảm ơn:)]

J: [Đừng khách sáo.]

Phong Tĩnh: [...]

Cho dù là cách màn hình, cô vẫn có thể cảm nhận được dáng vẻ tùy tiện không chút để ý của anh lúc trả lời câu này.

Phong Tĩnh dứt khoát không trả lời nữa, ném điện thoại đi, cầm áo ngủ vào phòng tắm tắm rửa.

Tắm rửa xong, tắt đèn, Phong Tĩnh nằm trên giường lăn qua lăn lại mãi vẫn không ngủ được.

Cô càng nghĩ càng tức, thế là lại cầm điện thoại trên tủ đầu giường qua, mở Wechat ra, tìm một bài hạt giống tâm hồn trên tài khoản công cộng*, đăng lên vòng bạn bè...

*Tài khoản công cộng Wechat: tài khoản ứng dụng của các nhà phát triển hoặc doanh nghiệp trên nền tảng công cộng WeChat.

[Tình thâm tới muộn còn không đáng giá bằng cỏ.]... Đại khái ý của nội dung bài viết là vậy.

Trước khi đăng, cô cài đặt chỉ có bạn bè trong nhóm cụ thể có thể thấy được...

"J".

Phong Tĩnh đăng bài trạng thái này xong mới cảm thấy hơi hả giận.

Cũng không biết anh có thể nhìn thấy không.

Dường như nghĩ đến điều gì, cô lại ấn vào vòng bạn bè của anh.

Vòng bạn bè của Tần Tranh giống y như cô, đều chẳng có nội dung gì, đa số đều là chia sẻ nhiệm vụ của đơn vị hoặc là tin chia vui mỗi ngày của app.

Phong Tĩnh liếc nhìn vòng bạn bè của anh, không biết bấm vào đâu mà trong lúc vô tình lại chuyển vào vòng bạn bè của mình.

Bên trên là một dòng trạng thái: [Khởi đầu mới:]

Tiếp đó lại là một tin...

Những tin cô đăng gần đây, mỗi một tin đều là chỉ có bạn bè trong nhóm cụ thể có thể nhìn thấy.

Mà cái nhóm này, chỉ có một người... là... "J".

Phong Tĩnh không có tâm trạng xem điện thoại, ném di động ra, nhưng lại không ngủ được.

Cô nằm ngửa, nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, lại lại tự dưng nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm nay.

Từng màn từng màn, còn có cái ôm sau cùng của Tần Tranh trước kia tạm biệt...

Phong Tĩnh kéo chăn cao lên che khuất nửa khuôn mặt mình, khoé miệng giấu dưới chăn cong lên.

Ngày đầu tiên của tháng mười, hiếm lắm mới có ngày nghỉ, sáng sớm Phong Tĩnh lại bị cuộc gọi của mẹ Phong đánh thức.

Mẹ Phong dặn đi dặn lại trong điện thoại, nhắc nhở cô giữa trưa nhớ đi xem mắt.

Phong Tĩnh mơ mơ màng màng đối phó vài câu, cúp điện thoại, tiếp tục nằm xuống giường.

Vốn dĩ muốn ngủ lại một giấc, nhưng bị mẹ Phong quấy rầy như vậy xong thì buồn ngủ cũng bay hết ráo.

Phong Tĩnh chỉ có thể bắt đắ dĩ vén chăn rời giường.

"Tĩnh Tĩnh, hôm nay cậu muốn đi xem mắt thật à?"

Điện thoại đặt trên bồn rửa tay, mở loa ngoài, giọng Mạch Dĩnh Thi vang vọng trong phòng tắm rất rõ ràng.

Phong Tĩnh vừa đánh răng vừa nói chuyện với cô nàng: "Đúng vậy, cũng đồng ý với mẹ mình rồi."

"Cậu đã chống lại lâu thế rồi, sao lần này lại đồng ý? Cậu nghiêm túc thật à?" Mạch Dĩnh Thi hơi kinh ngạc.

Phong Tĩnh nói: "Chỉ là đi gặp mặt mà thôi, không phải vấn đề lớn gì, dù sao cũng chỉ để đối phó mẹ mình."

"Cậu là để đối phó, nhưng lỡ người ta thích cậu thật thì sao?" Mạch Dĩnh Thi nói ra nỗi lo của mình.

Phong Tĩnh nói: "Thế thì nói thẳng với đối phương, chuyện này lại không phải điều gì..."

Kính koong.

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Phong Tĩnh nghiêng đầu nhìn ra ngoài, tưởng rằng mình nghe lầm, nhưng sau đó lại nhanh chóng vang lên một tiếng chuông cửa nữa.

Cô nhỏ bốt trong miệng ra, nói: "Chờ chút, có người tới, mình đi ra xem cái đã."

Phong Tĩnh xúc miệng qua loa rồi ra ngoài mở cửa.

Sớm thế này, là ai nhỉ?

Mạch Dĩnh Thi cũng có thắc mắc y chang... "Hử? Sớm thế này, là cô à? Không phải là cô sợ cậu không đi xem mắt cho nên tới cửa bắt cậu đi chứ?"

"Có lẽ..."

Phong Tĩnh cười mở cửa, thấy rõ người tới xong thì lời nói nháy mắt bị mắc kẹt.

Tần Tranh đứng ở ngoài cửa im lặng nhìn cô. Hôm nay anh mặc một cái áo sơ mi cộc tay màu đen phối với quần vận động dáng dài, khác hoàn toàn với phong cách đứng đắn thường ngày, nhưng dáng người vẫn thon dài thẳng tắp như cũ.

"Nói mới nhớ, đối tượng hẹn hò lần này của cậu có đáng tin không? Sẽ không lại giống như lần trước..." Giọng Mạch Dĩnh Thi truyền đến từ điện thoại.

Nhưng đợi một lúc lâu Phong Tĩnh vẫn không trả lời, cô nàng không nhin được lên giọng: "Tĩnh Tĩnh?"

Phong Tĩnh như ở trong mộng mới tỉnh, mới nhớ tới điện thoại còn đang mở loa ngoài, vội vàng che điện thoại lại, hạ giọng: "Dĩnh Thi, mình có chút việc, đợi lát nữa gọi lại cho cậu nhé."

Không đợi đối phương trả lời cô đã cúp điện thoại.

Phong Tĩnh ngẩng đầu, tâm trạng phức tạp nhìn người tới: "Sao anh lại tới đây?"

Tần Tranh giơ cái túi đồ to trong tay lên, bâng quơ nói: "Hôm qua em để quên những thứ này trên xe của anh, nhưng lúc đó muộn quá rồi, ngại quay lại quấy rầy cô nên nghĩ hôm sau lại đến trả lại cho em."

Ngoài kinh ngạc ra trong lòng Phong Tĩnh cũng có loại cảm xúc nói không rõ: "Cảm ơn."

Cô giơ tay tiếp, Tần Tranh cũng rất tự nhiên thu tay về.

Phong Tĩnh tiếp được không khí, lập tức sửng sờ: "Này anh sao thế, không phải nói là trả tôi..."

Tần Tranh đánh giá cô một lát: "Giờ em muốn ra ngoài?"

Phong Tĩnh: "Không phải."

Đây là lời nói thật.

Đúng là cô muốn ra ngoài, nhưng không phải hiện tại.

"Có việc gì à?"

Tần Tranh nhú mày: "Không mời anh vào uống nước à?"

Phong Tĩnh đối mặt với anh mấy giây, hơi nhếch môi mở cửa ra, nghiêng người nhường ra một con đường: "Vào đi."

Tần Tranh cũng không khách sáo, đi vào trong nhà đặt đồ trong tay xuống bàn trà.

Anh nhìn về phía ban công, nhìn thấy mấy món đồ nam quen thuộc kia thì ánh mắt hơi loé.

Phong Tĩnh rót cho anh một cốc nước nóng, khách sáo nói: "Đội trưởng Tần, cảm ơn anh cố ý đưa đồ tới cho tôi, làm phiền anh rồi,

thật ngại quá. Thật ra anh có thể gọi trực tiếp cho tôi bảo tôi qua lấy."

Tần Tranh liếc nàng một cái, giọng điệu thông dong: "Vốn dĩ anh cũng nghĩ thế, nhưng anh đột nhiên nhớ ra là mình không có cách liên hệ của em."

Phong Tĩnh: "..."

"Chỉ là, bác sĩ Phong, anh đi thật xa đưa đồ tới cho em..." Tần Tranh lại nhướn mày, ánh mắt nhìn cô cười như không cười: "Em cũng chỉ có một câu cảm ơn thôi à?"

Trong lòng Phong Tĩnh suy nghĩ cuồn cuộn, trên mặt vẫn duy trì mỉm cười: "Thế đội trưởng Tần hi vọng tôi cảm ơn anh thế nào?"

Tần Tranh từ tốn: "Không mời anh ăn cơm à?"

Phong Tĩnh quả thực là bị anh làm cho tức cười: "Được, thế đội trưởng Tần muốn ăn bữa "cơm" này lúc nào?" Cô cố ý nhấn mạnh.

Mặt Tần Tranh không đổi sắc: "Chọn ngày không bằng đụng ngày, không bằng ngay buổi trưa hôm nay đi?"

Phong Tĩnh vô ý thức thốt ra: "Trưa hôm nay không được."

Tần Tranh Tần Tranh nhướn mày: "Sao lại không được?"

"Buổi trưa tôi phải..." Phong Tĩnh nghĩ đến gì đó, lời nói mắc kẹt.

"Đi xem mắt?" Tần Tranh dù bận vẫn ung dung nhìn cô, bổ sung câu nói chưa nói xong giúp cô.

Bầu không khí chìm vào lúng túng.

Sau mấy giây yên tĩnh ngắn ngủi, Phong Tĩnh nhìn ánh mắt đầy ẩn ý kia, không hiểu sao cảm thấy không được tự nhiên: "Chuyện này không liên quan tới anh."

Anh mắt Tần Tranh rơi vào mái tóc dài có vẻ hơi rối và vẻ mặt hơi lúng túng của cô, đột nhiên khẽ cười: "Đúng thật là chẳng liên quan gì tới anh, chẳng qua..."

Chương 34

Anh nói đến đây thì ngừng một lát.

"Chẳng qua gì cơ?" Phong Tĩnh vô ý thức ngược mắt, đón nhận ánh mắt đầy ý cười của anh.

Tần Tranh nhú mày: "Hình như là bây giờ chúng ta đang nói chuyện cảm ơn nhỉ?" Ngừng một lát lại nói: "Nếu buổi trưa đã không được thì mời anh ăn sáng cũng được chứ? Dù sao giờ vẫn còn sớm."

"Bây giờ?" Phong Tĩnh sửng sờ.

Giọng điệu Tần Tranh rất bình thản: "Ăn sáng cũng không tốn bao nhiêu thời gian, cùng lắm mất một tiếng, không làm lỡ chuyện buổi trưa của em đâu, thế này cũng không được ư?"

"..."

Phong Tĩnh hít thở sâu mấy lần, ổn định cơn giận, mỉm cười nói: "Đúng vậy, anh nói rất có lý."

"Thế thì mời anh ăn bữa sáng đi." Cô ngẫm nghĩ, lại bổ sung: "Cơ mà không thể đi chỗ xa quá."

Khoé môi Tần Tranh vẽ ra một nụ cười sung sướng: "Ở ngay gần đây cũng được, vậy thì đi thôi."

Phong Tĩnh nhớ ra mình còn đang đầu bù tóc rối, dừng bước: "Anh đợi tôi một lát."

Cô nhanh chóng về phòng, buộc tóc lên, cầm điện thoại và chìa khoá rồi ra phòng khách gọi Tần Tranh.

"Đi được rồi."

Tần Tranh cười nhẹ một cái, hai tay nhét trong túi quần, không nhanh không chậm đuổi theo bước chân cô.

Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ quốc khánh, bóng người đi làm trên đường ít đi rất nhiều.

Mọi người hình như cũng không bằng lòng dậy sớm lắm, cửa hàng ăn sáng và quán ven đường đông đúc mọi khi cũng hơi có vẻ quạnh quẽ.

Chẳng qua, mùi hương quen thuộc kia vẫn như cũ.

Ngày nghỉ lễ, nhịp sống của mọi người cũng nhàn nhã hơn.

Ngoài khu dân cư Phong Tĩnh ở có một phố bán đồ ăn sáng, cách nhà trọ không xa, đi bộ qua đó không đến mười phút.

Nhưng không tiện đường đi làm nên bình thường cô cũng ít khi đi.

Trên đường lát đá người đi đường, lượng xe cũng không nhiều, ngẫu nhiên sẽ có mấy chiếc xe chạy qua. Trên con đường không tính là rộng lớn chỉ có hai người bọn họ sóng vai đi cạnh nhau.

Trên đường đi, Tần Tranh không nhắc gì đến chuyện cô đi xem mắt, cả hai rất ăn ý giữ im lặng.

Phong Tĩnh dẫn Tần Tranh xoay qua mấy ngã rẽ, đi vào một cửa hàng bán đồ ăn sáng.

Trong cửa hàng ăn sáng lát đá ngồi vài người, trên bàn bày một đĩa bánh cuốn, một bát cháo thô. Bọn họ đang đọc báo hoặc đang xem điện thoại, hoặc nói chuyện với bạn bè, ăn tổ hợp bữa sáng tiêu chuẩn này, bước chân đều chậm rãi thong thả.

Bước đến quầy thu ngân, Phong Tĩnh hỏi anh: "Muốn ăn gì?"

Tần Tranh nhìn bảng giá dán trên tường, đang định nói chuyện thì điện thoại của Phong Tĩnh lại vang lên.

Mạch Dĩnh Thi lại gọi điện thoại tới.

"Tĩnh Tĩnh, vừa rồi là ai tới tìm cậu thế? Là mẹ cậu tới à?"

"Không phải." Phong Tĩnh vô ý thức liếc sang Tần Tranh, lại vội vàng thu hồi ánh mắt: "Chỉ là một người đến đưa đồ."

Tần Tranh thu lời cô nói vào tai, không khỏi nhếch mày một cái.

"Ài, cậu gọi đồ ăn sáng ở bên ngoài à?" Mạch Dĩnh Thi thuận miệng hỏi một câu rồi đi luôn vào vấn đề chính: "Trưa hôm nay chúng ta làm theo kế hoạch ban đầu chứ nhỉ?"

"Chờ cậu gặp được người kia, nếu như không muốn nói chuyện tiếp thì gửi tin nhắn cho mình, sau đó mình gọi điện thoại cho cậu, cậu nghe xong giả vờ có việc rồi mượn cớ rời đi. Nếu vẫn không thể thoát thân thì cứ..."

"Muốn ăn gì?" Giọng nói trầm thấp của Tần Tranh bỗng nhiên vang lên bên tai.

Anh hơi cúi người, áp sát vào tai cô hỏi ra câu này, hơi thở ấm áp phất qua vành tai cô, khiến tay cầm di động của cô hơi run.

Phong Tĩnh xuýt chút nữa thì làm rơi điện thoại.

Giọng của Mạch Dĩnh Thi cũng mắc kẹt một lát, sau đó thắc mắc hỏi: "Bé yêu, vừa rồi hình như là mình nghe thấy giọng đàn ông ấy? Còn hơi quen tai... Cậu có ở nhà không? Bên cạnh có người khác à?"

Phong Tĩnh vội vàng kéo suy nghĩ về, lờm người bên cạnh một cái: "Không, cậu nghe nhầm đấy, bên cạnh mình không có..."

Tần Tranh làm như không thấy, tiếp tục coi như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Em muốn bánh cuốn hay cháo? Anh nhớ em ăn bánh cuốn không thích thêm hành giá, đúng rồi, muốn đổi khẩu vị không, sữa đậu nành kèm bánh quẩy?"

Lần này âm thanh truyền tới rõ ràng hơn, phía bên kia điện thoại, Mạch Dĩnh Thi nghe thấy rõ mồn một.

Cô nàng xác nhận, cũng không phải ảo giác.

"Hình như mình nghe thấy giọng của Tần Tranh?" Mạch Dĩnh Thi dừng một lát, giọng điệu chần chừ: "... Là cậu ta à? Giờ cậu đang ở cùng với cậu ta?"

"Dĩnh Thi, đợi lát nữa nói chuyện tiếp qua Wechat nhé."

Chẳng bận tâm trả lời, Phong Tĩnh vội vàng nói một câu rồi cúp điện thoại.

Cô quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, lờm anh: "Tần Tranh, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?"

Tần Tranh nhướn mày, dường như không hiểu: "Hử? Anh chỉ muốn hỏi em muốn ăn gì thôi."

"..."

Phong Tĩnh biết rõ là anh cố ý nhưng lại chẳng có cách nào với anh.

Cô nghiêng răng, hít thở sâu mấy lần cố gắng bình phục cảm xúc của mình, quay đầu nói với chủ quán: "Chủ quán, bánh cuốn thêm trứng thêm thịt, không giá không hành, cảm ơn."

"Giống thế." Tần Tranh nói tiếp: "Lấy thêm một bát cháo trứng muối thịt nạc."

"Được, chờ một lát."

Thanh toán xong, hai người cầm thẻ bàn rồi chọn một bàn to ngồi xuống.

Quán ăn sáng đều là hình thức tự phục vụ, sau khi đồ ăn làm xong thì sẽ có nhân viên gọi số bàn, tự mình đi bưng, loại hình thức này vẫn luôn kéo dài đến hiện tại vẫn không thay đổi.

Rất nhanh đã đến số của họ, Tần Tranh đi lấy bánh cuốn và cháo rời bưng ra bàn.

Phong Tĩnh cũng không nói thêm lời dư thừa gì, lấy đũa rồi bắt đầu ăn.

Cô ăn cũng không tính nhanh, từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Không biết sao cô lại vu vơ nhớ tới trước kia, vào lúc cuối tuần cô sẽ lấy có đi thư viện chuồn ra đi ăn sáng với Tần Tranh.

Đó cũng là lần đầu tiên cô vào loại quán ven đường thế này.

Khi còn đi học mẹ Phong quản cô rất nghiêm, không cho phép cô ăn ở quán ven đường, thà rằng dậy sớm mỗi sáng làm ăn sáng cho cô.

Ngày đó cô cũng biết là ngày nào Tần Tranh cũng ăn sáng ở ngoài.

"Bình thường cậu toàn tự giải quyết bữa sáng à?"

Tần Tranh nói: "Ừ, bình thường bố mẹ tôi bận công việc, không rảnh quan tâm tôi."

Anh nhìn vào bát của cô: "Ăn nhanh lên, nếu không thì đợi lát nữa đi thư viện không có chỗ ngồi."

Lần nào cũng là anh ăn xong cô vẫn còn hơn nửa, anh cũng chỉ lôi sách giáo khoa ra ôn tập, yên lặng đợi cô ăn xong.

...

Nghĩ tới đây Phong Tĩnh không nhịn được bật cười.

Thật là, khi đó ngay cả cùng nhau ra ngoài cũng là đứng đắn, trong đầu toàn là học tập, cũng sẽ không nghĩ tới chuyện khác.

Mà bây giờ...

Cô nhẹ nhàng giương mắt, nhìn Tần Tranh một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn bữa sáng.

Bình thường sức ăn của Phong Tĩnh cũng không lớn, thường ngày ăn gần một nửa là đã no rồi, thế mà hôm nay cô lại ăn hết một đĩa bánh cuốn.

Cô nao nao, đê cảm giác mất mát khó hiểu trong lòng xuống, dừng đĩa rồi ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tranh.

Tần Tranh nhìn cô bằng vẻ mặt bình thản: "Nhìn anh làm gì?"

Phong Tĩnh cụp mắt, nói không cảm xúc: "Tôi ăn no rồi."

"Được, thế thì đi thôi." Tần Tranh cũng buông đĩa đứng dậy.

Phong Tĩnh yên lặng đứng dậy đuổi theo bước chân anh.

Đi ra quán ăn sáng, Phong Tĩnh nhìn con đường trước mặt rồi nói: "Thế lần này chúng ta thanh toán xong rồi nhé."

Tần Tranh nhếch mày, không nói chuyện.

Phong Tĩnh dùng giọng điệu bình tĩnh nói: "Thời gian cũng không sớm nữa, tôi phải về đây, chúng ta tạm biệt luôn ở đây đi."

Tần Tranh liếc cô một cái, chậm rì rì mở miệng: "Nhưng mà xe của anh đỗ dưới lầu chung cư em ở."

"..."

Cho nên vẫn phải về cùng nhau.

Thế là bọn họ đi về chung cư dọc theo con đường lúc đến.

Được nửa đường, bọn họ gặp mấy người trẻ tuổi trông như streamer, những người đó hình như đang làm hoạt động livestream trên đường, thỉnh thoảng sẽ ngăn lại người đi đường đi ngang qua, mời bọn họ hỗ trợ.

Lúc Phong Tĩnh và Tần Tranh đi qua, quả nhiên bị một cô gái trẻ tuổi ngăn lại.

"Xin chào, xin hỏi hai người là người yêu à?" Đối phương cười híp mắt xông tới, hỏi rất lịch sự: "Có thể mời hai người hỗ trợ một lát không, phối hợp chúng tôi làm một cuộc khảo sát nhỏ thôi, sẽ không làm lỡ quá nhiều thời gian của hai người đâu."

Phong Tĩnh ngần ra, vẻ mặt có hơi xấu hổ: "Ngại quá, chúng tôi không phải..."

Cô đang định giải thích thì bên cạnh bỗng nhiên vang lên một tiếng hô kinh ngạc...

"Có người ngất xỉu!"

Phong Tĩnh và Tần Tranh đồng thời sửng sốt, sau khi liếc nhau bèn lập tức chạy tới.

Mấy streamer kia nghe thấy cũng nhanh chóng xúm lại.

Một cụ bà tóc hoa râm ngã trên mặt đất, nhắm mắt, vẻ mặt đau đớn, sắc mặt khô đỏ, đầu đầy mồ hôi.

Bên cạnh bà đã tùm lại mấy người đi đường, nhìn thấy một đám người xông lên trước giờ điện thoại quay chụp liên tục thì không nhin được quát một tiếng: "Này, mấy người làm gì thế?"

"Tôi là bác sĩ, xin hãy nhường đường." Phong Tĩnh đi lên trước:
"Mọi người đừng xúm lại một chỗ, bảo trì không khí lưu thông."

Cô ngồi xổm xuống, nhanh chóng kiểm tra mạch đập và con ngươi của đối phương: "Bị cảm nắng."

"Tần Tranh!" Cô ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tranh.

Sau khi ánh mắt chạm nhau, Tần Tranh không chờ cô mở lời đã lấy túi châm cứu từ trong túi xách của cô ra rồi đưa qua.

Giống như không cần cô mở miệng anh cũng có thể biết bước tiếp theo cô muốn làm là gì.

Phong Tĩnh sửng sốt, nhưng cũng không rảnh ngẫm lại, cô mở túi châm cứu ra, bắt đầu thi châm cho bà cụ.

Tần Tranh lấy điện thoại di động ra gọi 120.

Xe cứu thương nhanh chóng hiện trường, bác sĩ theo hỏi: "Ai là người nhà của bệnh nhân?"

Quần chúng vây xem anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không ai nói chuyện.

Lúc này, có người ở gần đó nói: "Tôi nhận ra bà cụ đó, là người ở khu chúng tôi, bà ấy sống một mình, bình thường sinh hoạt một mình. Có mấy đứa con gái nhưng đều lấy chồng xa ở bên ngoài hết, không có người bên cạnh, bình thường cũng chỉ tết âm lịch mới quay về một lần."

Đám người lao nhao, cũng không biết làm thế nào cho phải.

Tần Tranh nhíu mày lại quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh: "Có thể giúp một tay không?"

Phong Tĩnh thắc mắc: "Hả?"

Tần Tranh nói: "Anh đi theo xe đưa bà cụ đến bệnh viện, em lái xe của anh tới giúp anh."

"Chuyện này..." Phong Tĩnh cảm thấy yêu cầu này có hơi kỳ quặc, nhưng tình huống khẩn cấp nên cô vẫn gật đầu đồng ý: "Được thôi."

Hai người thương lượng xong, Tần Tranh đưa chìa khóa xe của mình cho cô, còn mình thì đi theo xe đưa bà cụ đến bệnh viện.

Phong Tĩnh trở lại chung cư, tìm đến xe của Tần Tranh rồi lái xe tới bệnh viện.

Đến bệnh viện, Tần Tranh ứng tiền thuốc men cho bà cụ còn Phong Tĩnh thì chờ anh ở cổng.

Chờ anh đi từ bệnh viện ra thì đã là chuyện của một tiếng sau.

Tần Tranh đi lên trước, nhận lấy chìa khoá từ tay Phong Tĩnh: "Hôm nay cảm ơn em."

"Đừng khách sáo."

Phong Tĩnh thuận miệng trả lời. Vừa dứt lời, trong lòng cô chợt hồi hộp nhớ tới gì đó, vội vàng móc lấy điện thoại di động ra nhìn thời gian, không nhận được thấp giọng hô lên: "Hồngбет!"

Cô và con trai của dì Hoàng hẹn nhau lúc mười một giờ rưỡi, nhưng bây giờ đã sắp mười hai giờ.

Khóe miệng Tần Tranh hơi nhếch lên khó có thể nhận ra, giọng điệu thành thoi nói: "Cuộc hẹn xem mắt bị trễ rồi à?"

"Cậu..." Phong Tĩnh dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn anh. Cô đột nhiên hiểu ra, vì sao anh lại đưa ra yêu cầu kỳ quặc như này.

Bảo cô lái xe của anh đến, anh thì không thể tự mình lái xe đến à?

Tần Tranh miễn cưỡng nói: "Thật ngại quá làm lỡ cuộc hẹn xem mắt của em, anh sẽ giải thích rõ ràng với đối tượng hẹn hò của em."

Giọng điệu lười biếng, thái độ tàn mạn, chẳng khác gì khi đó.

Phong Tĩnh:?!

Người này! Chắc chắn là cố ý!

Chương 35

"Tần Tranh, cậu cố ý đúng không?" Phong Tĩnh lờm anh.

"Hử? Cố ý gì cơ?" Tần Tranh nhẹ nhướng đuôi lông mày, trông rất là vô tội: "Không phải tự em quên thời gian à?"

Phong Tĩnh nghẹn họng, nói không ra lời.

Hình như từ sau đêm hôm đó, tên này mới bắt đầu bại lộ bản tính chân thật của cậu ta.

Tần Tranh nhìn dáng vẻ tức đến thở hổn hển của cô, hơi nhếch môi rảo bước đi tới bãi đỗ xe.

"Đi thôi." Anh hô: "Anh đưa em qua đó."

"Hả?" Phong Tĩnh nhất thời chưa kịp phản ứng.

Tần Tranh dừng bước, quay đầu nhìn về phía cô: "Chuyện của bà cụ vừa rồi là việc cả hai ta đều không dự đoán được. Nhưng dù sao cũng là anh tôi mới khiến em đến trễ, anh đưa em đi coi như là đền bù."

"..." Phong Tĩnh chẳng cách nào phản bác.

Bây giờ bắt xe hình như cũng không kịp nữa, cô cố gắng nở nụ cười: "Thế thì làm phiền anh vậy, đội trưởng Tần."

Tần Tranh cũng cười: "Không cần khách sáo, thuận tiện thôi mà."

"..."

Không biết tại sao, bắt đầu từ lúc này cô luôn cảm thấy mỗi một câu anh nói đều cực kỳ gợi đòn.

Phong Tĩnh hít sâu, đè suy nghĩ không thực tế trong đầu xuống, không nói một lời đuổi theo bước chân của Tần Tranh.

Sau khi lên xe Tần Tranh hỏi: "Em xem mắt ở đâu?"

Phong Tĩnh thắt dây an toàn, nhìn thẳng phía trước: "Trung tâm thương mại Tinh Quang, cho tôi xuống ngay cửa vào là được."

"Được."

Tần Tranh hơi nhíu mày, nhẹ giẫm chân ga lái xe rời khỏi bãi đỗ xe.

Xe chạy vào đường cái, Phong Tĩnh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào con đường... vì đề phòng Tần Tranh lại lần nữa "cản trở từ bên trong".

Nhưng lần này anh cực kỳ biết thân biết phận, hoàn toàn di chuyển dựa theo tuyến đường bình thường.

Xe nhanh chóng tới địa điểm cần đến, Tần Tranh lái xe quẹo vào bãi đỗ xe ngoài trời của trung tâm thương mại, dừng xe.

"Cảm ơn." Phong Tĩnh nói tiếng cảm ơn, mở dây an toàn rồi mở cửa xe xuống xe, vừa quay đầu lại lại trông thấy Tần Tranh xuống xe theo cô.

Cô lập tức nghi ngờ: "Sao cậu còn đi theo tôi?"

Tần Tranh ngẩng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt坦然 nhiên: "Anh không đi theo em, anh cũng có việc cần làm, tiện đường không được à?"

"Được."

Phong Tĩnh cũng không nghĩ nhiều, không để ý tới anh nữa quay đầu đi về phía điểm hẹn.

Tần Tranh theo sát phía sau.

Cứ như vậy, hai người đi một trước một sau, cùng bước vào trung tâm thương mại, cùng đi thang cuốn lên tầng ba, cùng đi về phía một cửa hàng.

Phong Tĩnh nghiêng đầu nhìn về phía anh, vẻ mặt nghi ngờ: "Đội trưởng Tần, anh cũng tiện đường vào đây à?"

Tần Tranh nhìn con đường phía trước, giọng điệu khoan thai: "Ừ, giờ cũng sắp trưa rồi, anh cũng nên ăn cơm rồi, đúng không?"

"..."

Phong Tĩnh im lặng, đi vào nhà hàng Tây đã hẹn.

Phục vụ tiến lên đón, mỉm cười hỏi: "Mời vào, anh chị đi hai người ạ?"

"Không phải." Phong Tĩnh nói tiếp ngay: "Tôi với anh ta không đi cùng nhau."

Phục vụ hơi sửng sốt, vội vàng nói tiếp: "Xin lỗi, thế chị có đặt trước không ạ?"

"Có." Phong Tĩnh gật đầu đi vào trong.

Phục vụ lại nhìn về phía Tần Tranh: "Anh này, xin hỏi anh đi mấy người ạ?"

"Tôi đi một mình."

Tần Tranh thuận miệng trả lời một câu, trực tiếp đuổi theo bước chân Phong Tĩnh.

Ánh mắt Phong Tĩnh đảo một vòng quanh nhà hàng Tây, mẹ Phong có gửi ảnh của đối phương cho cô, cô tìm được đối phương rất dễ dàng.

Đến muộn hơn nửa tiếng, thế mà con trai dì Hoàng vẫn còn ở đó.

Cô đi đến: "Xin lỗi, tôi tới muộn, vừa rồi trên đường bị kẹt xe, thật ngại quá."

Dù sao thì vẫn phải nói mấy lời xã giao khách sáo.

Đối phương cười cười, không để ý chút nào: "Không sao, cô là Phong Tĩnh à?"

Phong Tĩnh ngồi xuống, liếc nhìn thấy Tần Tranh cũng đi qua, trực tiếp ngồi xuống vị trí phía sau bọn họ.

Cô ngoảnh mặt làm ngơ coi như không thấy anh.

"Còn chưa tự giới thiệu, tôi tên Trương Văn Hạo..." Trương Văn Hạo đeo một chiếc kính gọng đen, dáng vẻ cũng coi như đàn ông hoàng. Lịch sự nho nhã, ấn tượng đầu tiên cho người ta cũng không tệ lắm.

"Nghe dì Chu nói cô là bác sĩ?"

"Ừ, đúng vậy."

Phong Tĩnh mắt tập trung, nói chuyện câu được câu không với Trương Văn Hạo. Theo anh ta giới thiệu thì anh ta tốt nghiệp học viện cảnh sát đại học B ở Hải Thị, hiện tại đang làm trong ngành công an.

Sự chú ý của cô hoàn toàn chạy chệch. Cô nhìn chăm chăm vào bàn phía sau bọn họ, nhìn Tần Tranh lật xem menu, nhìn anh cầm cốc lên uống nước...

Trương Văn Hạo cười nói: "Cô Phong, tôi cảm thấy chúng ta cũng rất phù hợp, không bằng cứ lấy tiền đề là kết hôn để thử quen nhau?"

Suy nghĩ của Phong Tĩnh bị kéo về, cô nhìn về phía người đối diện, tính toán nói rõ ràng với anh ta: "Anh Trương, tôi..."

Lạch cạch!

Đột nhiên vang lên một tiếng đồ vật rơi xuống đất, ngắt lời hai người.

Trương Văn Hạo sững sốt, vô ý thức cúi đầu, một chiếc bút chì lăn đến cạnh chân anh ta.

Tần Tranh quay đầu, lạnh nhạt nói: "Thật ngại quá, bút của tôi bị rơi, có thể nhặt lên giúp tôi không?"

Trương Văn Hạo xoay người nhặt bút lên, đưa bút qua: "Của anh."

Tần Tranh cười nói: "Cảm ơn người anh em."

Trương Văn Hạo gật đầu với anh, thuận miệng đáp một câu: "Đừng khách sáo."

"..." Phong Tĩnh giữ yên lặng.

Tần Tranh lại nhân cơ hội bắt chuyện với Trương Văn Hạo: " Ờ, người anh em này, vừa rồi nghe thấy anh nói anh cũng tốt nghiệp học viên cảnh sát đại học B à? Là khoá nào thế?"

Phong Tĩnh không rõ ý đồ của anh, nhưng lại nhạy bén nắm được một tin tức... Trường đại học mà Tần Tranh học là học viện cảnh sát đại học B?

Trương Văn Hạo sững sờ, thuận miệng nói: "À, tôi học khoá mười bảy."

"Khoá mười bảy? Thế học khoa nào?" Tần Tranh lại truy hỏi tiếp.

Trương Văn Hạo lại khẽ giật mình, lập tức đảo mắt: "Này... khoa an ninh thì phải."

Tần Tranh nhướn mày, vẻ mặt không tin: "Hả? Khoa an ninh, thế thì khéo quá, tôi cũng học khoá mười bảy, sao cho tới giờ chưa từng gặp anh ở trên lớp nhỉ?"

"Gì cơ? Sao lại trùng hợp thế..." Trương Văn Hạo xuýt chút nữa thốt lên, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp, vội vàng cười gượng hai tiếng nói: "Không, ý tôi là, có thể, có thể là tôi nhớ nhầm rồi, tôi học khoá mười sáu, không, khoá mười lăm."

"Ồ, hoá ra là đàn anh." Tần Tranh lộ ra vẻ mặt bưng tỉnh hiểu ra, nhưng lại ngay sau đó lại nghi ngờ: "Cơ mà, tôi cũng quen rất nhiều đàn anh khoá trên, sao chưa thấy anh bao giờ?"

"Thế, thế à?"

Trương Văn Hạo toát mồ hôi lạnh: "Chuyện này ấy à, chắc là do con người tôi khá hướng nội, bình thường ngoài lúc lên lớp ra thì cũng không ra ngoài xã giao mấy, cho nên chưa gặp qua cũng không lạ..."

Tần Tranh cười cười: "Hoá ra là vậy, thế đàn anh, vừa rồi nghe anh nói hiện tại đang làm việc trong ngành công an, là cục công an thành phố Dương Giang à?"

Trương Văn Hạo mất tự nhiên dời ánh mắt, ánh mắt lập loè: "Không, là ở huyện bên cạnh."

Tần Tranh nhíu mày: "Huyện bên cạnh à, chả trách, tôi mới nói sao lại thấy anh lạ thế. Xin lỗi vì đã hiểu lầm anh."

Trương Văn Hạo âm thầm thở phào một hơi, vội vàng nói: "Không có việc gì không có việc gì, xoá bỏ hiểu lầm là được, tôi..."

"Nhưng mà, vào tuần trước..." Tần Tranh đột nhiên chuyển lời, khiến trái tim anh ta lại lần nữa nhấc lên: "Tôi mới đi công tác bên huyện

bên cạnh, người bên đó tôi đều quen, sao chưa thấy anh bao giờ nhỉ? Đàn anh?"

Anh nhấn mạnh.

Trương Văn Hạo bỗng nhiên bật dậy khỏi ghế, căng thẳng nói: "Vừa rồi uống hơi nhiều nước, tôi đi toilet trước..."

Anh ta vừa đi ra mấy bước, Tần Tranh cũng đứng dậy khoác tay lên vai anh ta.

Trương Văn Hạo giật mình một cái, cả người đứng im tại chỗ, không dám động đậy: "Anh... anh em... còn... còn có việc gì à?"

Tần Tranh chỉ cười một tiếng: "Anh em, đừng căng thẳng, tôi chỉ muốn hỏi anh một câu hỏi thôi."

"Câu... câu hỏi gì?"

Tần Tranh hỏi: "Anh có biết... tội danh của việc giả mạo nhân viên công an là gì không?"

Giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ của anh lại khiến chân Trương Văn Hạo nháy mắt mềm nhũn.

Vẻ mặt Trương Văn Hạo như đưa đám: "Tôi... sao tôi biết được?"

"Không biết..." Tần Tranh cười khẽ, giọng nói trầm thấp như tiếng ma: "Làm nhân viên chính phủ mà ngay cả điều này cũng không biết, thế thì quá thất trách rồi nhỉ?"

Anh dừng lại: "Nào, mở điện thoại của anh ra, tìm "tội giả danh lừa bịp"."

"Bây... bây giờ?" Trương Văn Hạo quay đầu nhìn về phía anh, lắp bắp.

Tần Tranh mỉm cười: "Đúng, ngay bây giờ."

Trương Văn Hạo đành phải lấy điện thoại di động ra, nơm nớp lo sợ mở trình duyệt web ra, run rẩy tìm kiếm mấy chữ này.

Chờ kết quả tìm kiếm hiện ra, Tần Tranh nhướn mày: "Đọc lên nghe xem nào?"

Trương Văn Hạo nhìn anh lom lom.

Nụ cười của Tần Tranh càng sâu, dùng ánh mắt ra hiệu: "Đọc."

Trương Văn Hạo đành phải bắt đầu đọc: "Điều thứ hai trăm bảy mươi chín của "Luật pháp cộng hoà nhân dân Trung Hoa" quy định, người giả mạo công nhân viên của cơ quan nhà nước để giả danh lừa bịp, xử tù có thời hạn ba năm trở xuống..."

Dừng một lát, lại nhìn sang Tần Tranh.

Tần Tranh nhíu mày: "Còn gì nữa?"

Trương Văn Hạo chỉ có thể kiên trì đọc tiếp: "Trường hợp nghiêm trọng, xử ba năm trở lên... Giả mạo cảnh sát nhân dân để giả danh lừa bịp, dựa theo những điều khoản quy định trên từ nặng..."

Giọng nói đột nhiên mắc kẹt trong cổ họng, tay cầm di động của anh ta cũng phát run.

"..."

Phong Tĩnh đứng một bên nhìn đến câm nín. Cô quả là đã nhận ra, Tần Tranh sử dụng cách thăm vấn phạm nhân với anh ta à?

"Sao không đọc nữa?" Tần Tranh nghi hoặc.

Trương Văn Hạo đành phải đọc tiếp. Anh ta há miệng run rẩy đọc xong đoạn giới thiệu về tội danh, rốt cuộc không chịu nổi áp lực mà sụp đổ hoàn toàn.

"Anh! Em sai rồi, em đúng là không phải cảnh sát gì cả! Em nói láo về học viện tốt nghiệp và công việc! Em chỉ là một bảo vệ nho nhỏ, là do mẹ của đối tượng yêu cầu đối tượng của cô ấy nhất định phải là nhân viên công vụ, cho nên em mới..." Khuôn mặt anh ta ủ rũ, ánh mắt xấu hổ cầu xin tha thứ: "Em sai rồi, em cũng không làm chuyện xấu gì khác, xin anh đừng bắt em, em không thể ngồi tù được!"

"Đối tượng?" Tần Tranh hơi nhíu mày nhìn về phía Phong Tĩnh:
"Không phải hai người mới xem mắt à?"

Trương Văn Hạo lại thừa dịp anh không chú ý đẩy tay anh ra, chạy trốn chết ra khỏi nhà hàng.

Tần Tranh cũng không thèm để ý, đưa mắt nhìn theo bóng lưng đang chạy đi của đối phương, khẽ xuy một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh.

"Tần Tranh, cậu..."

Tần Tranh lại cười mở miệng giành lời trước: "Không cần cảm ơn, với tư cách là bạn học cũ thì nhắc nhở em một chút, để em không bị mắc lừa là điều nên làm."

"Ai muốn cảm ơn cậu!" Phong Tĩnh quả thực phải bị tức cười.

"Hử?" Tần Tranh hình như không hiểu: "Anh giúp em tránh khỏi một cuộc âm mưu, về tình về lý thì chẳng lẽ em không nên cảm ơn anh à?"

"..."

Phong Tĩnh nhất thời á khẩu không trả lời được, hít sâu một hơi ổn định hô hấp rồi nặn ra một nụ cười giả tạo: "Được, tôi cảm ơn cậu."

Cảm giác bất lực khi đối mặt với Tần Tranh hồi học cấp ba lại tới rồi.

"Đừng khách sáo."

Tần Tranh đáp lại một câu, lại ra vẻ lơ đãng hỏi: "Cơ mà, sao đối tượng xem mắt của em đều là thể loại này thế?"

"Tần Tranh, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?" Cô tức nghẹn cả người, hơi giận nói: "Hôm nay mới sáng sớm đã tìm tới cửa, đi theo tôi cả một ngày, còn... quấy rầy tôi xem mắt."

Ánh mắt Tần Tranh nhìn cô hơi tối, ngừng mấy giây mới nói: "Em không nhận ra à?"

Phong Tĩnh:?

"Nhận ra... cái gì?" Vẻ mặt cô đầy khó hiểu.

Tần Tranh nói: "Anh nhớ lần trước em đã nói, yêu cầu thấp nhất của mẹ em với đối tượng của em là phải thuộc biên chế?"

"Thế thì sao?"

Con người đen như mực của Tần Tranh nhìn chăm chăm vào cô: "Anh cũng là công chức, thuộc biên chế chính thức. Nếu em đã muốn xem mắt thì có thể cân nhắc về anh không?"

Chương 36

Phong Tĩnh đối diện với ánh mắt của anh, nhịp tim đột nhiên hẫng mất một nhịp, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì bình tĩnh: "Đội trưởng Tần, anh muốn theo đuổi tôi?"

"Còn chưa đủ rõ ràng ư?" Ánh mắt Tần Tranh thâm thúy, giọng điệu nghiêm túc: "Nếu em đã muốn đi xem mắt thì có thể suy xét đến anh không?"

"..."

Phong Tĩnh im lặng nhìn sang chỗ khác, giọng điệu hơi lạnh: "Đội trưởng Tần, có lẽ là anh hiểu lầm gì rồi, tôi chẳng có hứng thú gì với việc xem mắt cả."

Màu mắt Tần Tranh lại thâm hơn một chút: "Không có hứng thú thì sao còn muốn đi xem mắt?"

Anh nói rất chậm rất nhẹ, mỗi một chữ đều giống như đang đánh vào tim cô: "Em có thể chấp nhận việc xem mắt với người khác, vì sao không thể chấp nhận anh? Nếu như em muốn có lệ với anh thì cũng không cần phải làm vậy."

Tim Phong Tĩnh đập như nổi trống nhưng vẫn ra vẻ điềm tĩnh: "Vừa rồi bị anh cắt ngang nên tôi chưa kịp nói. Vốn dĩ tôi muốn nói rõ ràng với đối phương, là do anh tự cắm vào."

Cô dừng một lát, giương mắt: "Còn nữa, đây chính là thái độ theo đuổi người khác của anh ư? Đội trưởng Tần?"

Tần Tranh nhìn thẳng vào cô: "Cho nên, ý của em là... em đồng ý?"

"..."

Phong Tĩnh bị làm cho ngẹn họng, giọng điệu cứng nhắc: "Đội trưởng Tần, xin anh đừng bẻ cong ý của tôi. Tôi không muốn xem mắt, cũng chẳng có hứng thú gì với anh cả."

"Thật sao?" Hiển nhiên Tần Tranh không tin.

"Tóm lại tôi chỉ muốn có một ngày nghỉ yên bình, anh đừng đi theo tôi nữa." Tâm trạng Phong Tĩnh vừa buồn bực vừa rối ren, cô giơ tay cầm túi xách của mình lên muốn rời đi ngay.

Đúng lúc này nhân viên phục vụ mang hai cốc cà phê đến.

"Xin chào, đây là cà phê của anh chị."

Phong Tĩnh nhìn cà phê trên tay cậu ta, ngừng động tác nghi ngờ nói: "Chúng tôi có gọi cà phê đâu nhỉ?"

Người phục vụ ngẩn ra một lát rồi nhanh chóng hiểu ra, mỉm cười giải thích nói: "Dạ đây là do anh vừa đi cùng chị gọi, trước khi chị tới anh ấy đã gọi món xong rồi ạ."

Phong Tĩnh trực giác không ổn bèn vội hỏi: "Anh ta gọi những gì?"

Người phục vụ lật quyển menu mỏng bên cạnh ra rồi nói: "Đây là menu, chị có thể nhìn xem."

Phong Tĩnh cầm lấy menu nhìn quét qua.

Trương Văn Hạo gọi đồ theo set couple dành cho hai người, còn là set ưu đãi đặc biệt được bán trong kỳ nghỉ quốc khánh, mặc dù giá không đắt nhưng vẫn rất nhiều đồ.

Phong Tĩnh có hơi khó xử.

"Đồ ăn đã gọi đoán chừng cũng bắt đầu làm rồi, tỷ lệ cao là không huỷ được. Hay là ghép bàn ăn cùng nhau?" Tần Tranh đột nhiên đề nghị: "Bữa này anh thanh toán, coi như là nhận lỗi vì làm hỏng buổi xem mắt của em."

Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía anh, im lặng: "..."

Tần Tranh nhướn mày nhắc nhở: "Bác sĩ Phong, hành vi lãng phí đồ ăn là rất đáng xấu hổ."

"Được, thế thì ghép bàn đi."

Phong Tĩnh vốn muốn từ chối, nhưng không biết nghĩ tới điều gì mà lại thay đổi ý định. Cô mỉm cười với anh rồi rụt đôi chân đã bước ra về, lại ngồi xuống chỗ ngồi.

Phần ăn dành cho hai người nhanh chóng được bày lên đầy đủ.

Hai phần spaghetti gà nướng, hai ly cà phê, một ổ bánh mì, một đĩa đồ ăn nhẹ, còn có một đĩa salad.

Phong Tĩnh im lặng cắt gà, suy nghĩ rối rắm phức tạp không biết đã bay xa từ bao giờ.

Hoàn cảnh bên trong nhà hàng tây vốn đã rất yên tĩnh, ai cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ có tiếng nhạc chậm rãi quanh quẩn chảy xuôi bên tai, bầu không khí có hơi vi diệu.

Quá kì quái, rõ ràng chỉ là đến xem mắt, thế mà đến cuối cùng lại phát triển thành...

Cùng ngồi ăn set couple với Tần Tranh.

Đây là kết quả cô chưa từng tưởng tượng tới.

"Mẹ em sốt ruột vì chuyện cưới hỏi của em thế à?" Giọng nói của Tần Tranh kéo suy nghĩ của cô về.

Phong Tĩnh hoàn hồn, giương mắt nhìn về phía anh: "Thế thì sao?"

Tần Tranh cất gà, giọng điệu tùy ý: "Nếu không cứ để anh giả làm bạn trai em đi, dẫn về nhà ứng phó thử xem?"

Tay Phong Tĩnh run một cái, xuýt chút nữa thì làm đổ cà phê trên tay.

Cô hít vào một hơi thật sâu, khẽ cười: "Đội trưởng Tần, lúc ăn cơm xin anh giữ yên lặng, còn nữa, hi vọng anh đừng nói giỡn như vậy nữa."

Tần Tranh hơi nhíu mày: "Được."

Anh thực sự hết lòng tuân thủ hứa hẹn, im lặng ăn xong bữa cơm này.

Lúc bữa trưa đột ngột này chuẩn bị kết thúc, Phong Tĩnh lấy cớ đi toilet một chuyến.

Phong Tĩnh không muốn lại nợ Tần Tranh gì cả, lúc quay về cô thuận đường đến quầy thu ngân tính tiền.

Nhưng mà cô vừa rút điện thoại ra đã bị nhân viên thu ngân báo rằng: "Dạ anh đi cùng chị vừa thanh toán rồi ạ."

Phong Tĩnh khẽ giật mình: "Là ai cơ?"

Nhân viên phục vụ nhìn quanh bàn họ vừa ngồi: "Chính là... anh vừa ghé bàn với chị ấy."

Phong Tĩnh: "..."

Tần Tranh đi tới, nhướn mày: "Đã nói là anh mời rồi, không phải là bác sĩ Phong muốn giành với anh chứ?"

Phong Tĩnh yên lặng cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía anh: "Hôm nay khiến anh tiêu pha rồi, cảm ơn."

"Không tiêu pha, em mời anh ăn bữa sáng anh mời em ăn cơm trưa, không phải rất tốt à." Tần Tranh nở nụ cười cực kì nhạt.

Tốt chỗ nào? Phong Tĩnh nhìn thẳng vào anh.

Dường như nhận ra sự khó hiểu trong mắt cô, giọng điệu Tần Tranh cực bình tĩnh: "Ít ra là thanh toán xong, không phải ư?"

Thanh toán xong, cái này thì đúng.

Phong Tĩnh rũ mắt: "Đã thanh toán rồi thì đi thôi."

Rời khỏi nhà hàng tây, tâm trạng Phong Tĩnh vẫn rối bời.

Hai người cùng nhau đi ra trung tâm thương mại, dọc đường không nói gì. Cô không muốn ở cạnh Tần Tranh nữa, vừa định tìm có chuồn đi nhưng vừa ngẩng đầu đã bất ngờ nhìn thấy hai bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt...

Là mẹ Phong và mẹ Giang Hành Chu... dì của cô, hướng hai người họ đang đi tới chính là hướng của bọn họ, vừa đi vừa cười cười nói nói.

Trong lòng Phong Tĩnh giật mình, vội vàng lách người một cái trốn sau lưng Tần Tranh.

"Phong Tĩnh?" Tần Tranh ngẩn ra, nghi hoặc quay đầu: "Em sao thế?"

Phong Tĩnh lại nắm chặt lấy tay anh không cho anh xoay người: "Không, không có gì, cậu đừng quay đầu." Cô đè thấp giọng, giọng điệu sốt ruột: "Đừng nhìn qua, là mẹ tôi! Đừng để mẹ tôi nhìn thấy tôi!"

Tần Tranh ngẩng đầu, nhìn theo tầm mắt của cô mới nhìn thấy mẹ Phong.

Bà ấy đang từ trước mặt đi tới.

Vừa chạm mặt, mẹ Phong cũng nhìn thấy Tần Tranh, còn nhận ra anh. Bà thoáng kinh ngạc: "Chàng trai, là cháu à."

Trong lòng Tần Tranh hiểu rõ, mím cười lễ phép nói: "Cô, cô còn nhớ rõ cháu à?"

"Đương nhiên, cô nhớ người rõ lắm, chỉ cần ai từng gặp một lần cô đều nhớ hết." Mẹ Phong cười một tiếng, dường như chú ý tới người tránh sau lưng anh nên không nhìn được nhìn về phía sau anh: "Cháu hẹn hò với bạn gái à?"

Tần Tranh cười cười hơi dịch bước chân sang một bên: "Vâng."

Mẹ Phong và dì liếc nhau, đều hơi khó hiểu: "Nhưng mà, sao lại..."

Tần Tranh chủ động giải thích: "Cô à, thật ngại quá, tính cô ấy khá thẹn thùng hướng nội, không dám nói chuyện với người xa lạ lắm." Sau đó tỉnh bơ nói lảng sang chuyện khác: "Cô, bộ phim bọn cháu muốn xem sắp chiếu rồi, có cơ hội nói chuyện tiếp nhé."

Mẹ Phong mới phản ứng lại, cười tủm tỉm nói: "Được, thế không quấy rầy các cháu nữa."

Tâm trạng bà ấy nhìn qua không tệ, lại cười nói với dì rồi đi vào trong trung tâm thương mại.

Tần Tranh đúng lúc dịch bước chân, hoàn toàn che kín Phong Tĩnh đang trốn sau lưng, không để hai người phát hiện cô.

Dõi mắt theo họ bước vào cửa hàng, Phong Tĩnh triệt để thờ phào một hơi.

Trong lòng lại có loại cảm giác làm chuyện xấu.

Thật giống như là quay lại lúc học cấp ba, trốn tránh mẹ lén lút gặp mặt với Tần Tranh.

Tần Tranh không tỏ vẻ gì nhìn cô một cái, hỏi: "Em sợ bị mẹ em nhìn thấy chúng ta ở cạnh nhau thế cơ à?"

Phong Tĩnh liếc anh, vô ý thức trả lời: "Không phải nguyên nhân này đâu, lỡ để cho mẹ tôi biết tôi lại xem mắt thất bại thì chắc chắn bà ấy lại..."

Đến lúc này cô mới kịp nhận ra, chợt đổi lời: "Chờ đã, ai là bạn gái cậu?"

"Câu đó hình như không phải tôi nói mà?" Tần Tranh đón ánh mắt cô, vẻ mặt tự nhiên.

Phong Tĩnh không cách nào cãi lại, nhưng trực giác lại cảm thấy không đúng. Cô nhanh chóng nắm được trọng điểm: "Không đúng, sao cậu lại biết mẹ tôi?"

Tần Tranh mặt không đổi sắc: "Lần trước đi ngang qua khu nhà cậu, vừa lúc gặp mẹ em gặp chút phiền toái bèn thuận tay giúp bà ấy một tay, không nghĩ tới bà ấy còn nhớ rõ anh."

Phong Tĩnh liếc anh một cái đầy nghi ngờ, lại nhìn vào trong, thấy bọn họ đi xa thì vội vàng đẩy anh một cái, nhỏ giọng thúc giục: "Đi mau lên!"

Tần Tranh xoay người, khoe miệng nhếch lên một nụ cười.

Tầng một trung tâm thương mại, mẹ Phong và dì đang đợi thang máy.

Dì vô tình quay đầu, vỗ lên vai mẹ Phong: "Này, chị xem, cô gái đi cùng chàng trai kia có giống Tĩnh Tĩnh không?"

"Bạn gái của chàng trai đó á?" Mẹ Phong hí mắt nhìn về phía ngoài cửa lớn, cũng cảm thấy nhìn quen mắt. Trong lòng bà hơi ngờ vực nhưng vẫn phủ nhận: "Người đó chắc không phải nó đâu, nó đang xem mắt với con trai của Tuệ Như mà."

Dì hỏi: "Con trai của cô bạn học cũ của chị đó à? Chị lại giới thiệu đối tượng cho Tĩnh Tĩnh?"

Mẹ Phong cười tủm tỉm nói: "Ừm, chị cảm thấy lần này chắc chắn sẽ thành công."

Chương 37

"Chị thật sự vừa ý hai đứa nó à?"

"Đúng mà, tính của Tĩnh Tĩnh thì em cũng biết, nó có yên ổn được sớm một chút thì chị cũng yên tâm. Về sau nó chỉ có một mình thì sao chị yên tâm cho được."

"Thế thì cũng đúng." Dì khẽ gật đầu, lại hỏi: "Cơ mà cậu trai kia đáng tin cậy không? Em nghe Hành Chu nói cái cậu lần trước chị giới thiệu cho Tĩnh Tĩnh còn chạy đến chỗ nó làm làm loạn..."

Sắc mặt Mẹ Phong cứng đờ, hơi xấu hổ: "Ừ, đúng là lần trước chị có sơ sót, trách chị tin tưởng người giới thiệu quá, không cẩn thận kiểm chứng. Cơ mà lần này thì khác, đó là con trai của bạn học cũ của chị, hiểu tận gốc rễ, người cũng lễ phép, còn về nhân phẩm thì chị nhìn người lúc nào chả chuẩn. Chị tin nó có thể chăm sóc tốt cho Tĩnh Tĩnh."

Phong Tĩnh kéo Tần Tranh chạy nhanh rời đi, đi thẳng tới bãi đỗ xe mới buông tay ra. Cô vẫn chưa yên tâm, thò đầu ra nhìn về phía cửa trung tâm thương mại.

Tần Tranh nhìn phần tay ban nãy được cô nắm, không khỏi nở nụ cười.

Nghe được tiếng cười khẽ này, Phong Tĩnh quay đầu nhìn anh khó hiểu: "Cậu cười cái gì?"

Tần Tranh cong khoé môi, ánh mắt nhìn cô cực kỳ hàm xúc: "Hành vi lén lén lút lút này của em khiến anh cảm thấy chúng ta giống như đang giấu giếm mẹ em vụng trộm làm chuyện gì xấu xa ấy."

Phong Tĩnh tức giận: "Này có gì đáng cười à? Đổi lại là cậu thì cậu sẽ không làm thế chắc?"

"Ừ, anh sẽ không." Tần Tranh trả lời rất dứt khoát, trong giọng nói còn đầy ý cười.

Phong Tĩnh: "..."

Tần Tranh dùng năm tay chống lên môi, lại cười khế một tiếng.

"Cậu còn cười!" Phong Tĩnh da mặt mỏng, đánh nhẹ lên người anh một cái.

Khoé miệng Tần Tranh đầy ý cười: "Được được, là anh không đúng. Bác sĩ Phong, em người lớn rộng lượng, tha thứ cho anh đi."

"Thế cậu còn cười!" Phong Tĩnh cũng bị bầu không khí cảm nhiễm, không biết nên cười hay nên tức.

Hai người đùa giỡn, thật giống như quay về lúc trước.

Lúc trước...

Phong Tĩnh bỗng nhiên sững sờ, động tác dừng lại, nụ cười trên khoé môi cũng biến mất.

Mặt cô hơi nóng lên, nghiêng đầu sang chỗ khác vội vàng mở cửa xe rồi lên xe.

Tần Tranh nhìn cô một cái, điềm nhiên như không có việc gì chuyển về vị trí ghế lái, mở cửa xe.

Mãi cho đến khi tiếng cửa xe đóng lại vang lên, Phong Tĩnh mới bỗng dưng nhớ tới...

Không đúng, không phải cô muốn quay về ư? Sao lại ngồi lên xe của anh rồi?

"Bây giờ muốn về nhà à?"

Thẳng đến lúc giọng Tần Tranh truyền đến suy nghĩ của cô mới bị kéo về.

Hiện tại xuống xe lại có vẻ quá cố tình.

"Ừ." Phong Tĩnh kéo dây an toàn ra, cài lên rồi đáp: "Làm phiền cậu đưa tôi về nhà đi, cảm ơn."

"Được."

Tần Tranh khởi động xe, đạp chân ga lái xe rời khỏi bãi đỗ xe.

Đến dưới lầu chung cư, xe dừng lại.

Hòn đá vẫn luôn treo trong lòng Phong Tĩnh suốt dọc đường cuối cùng cũng được thả xuống.

Cô vội vàng tháo dây an toàn, mở cửa xe: "Hôm nay cảm ơn cậu, tôi về đây."

Cô nói một câu khách sáo xong bèn muốn quay người xuống xe.

Nhưng mà lúc này Tần Tranh lại mở cửa xe xuống xe theo.

"Phong Tĩnh, chúng ta nói chuyện." Anh gọi cô lại.

Động tác của Phong Tĩnh dừng lại, khoác tay lên trên cửa sổ xe quay đầu nhìn về phía anh, bình tĩnh hỏi: "Nói chuyện gì?"

Tần Tranh nhìn về phía cô, ánh mắt thâm trầm: “Nói chuyện giữa chúng ta.”

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào anh, giọng nói bình tĩnh: “Giữa chúng ta... có chuyện gì đáng nói à?”

“Có.”

Giọng điệu Tần Tranh rất chắc chắn. Anh đóng cửa xe cất bước đi về phía cô.

Vào buổi trưa ngày nghỉ lễ, chung cư rất yên tĩnh.

Ánh nắng ấm áp rải đầy mỗi một góc chung cư, Tần Tranh dừng xe dưới gốc cây, dưới bóng cây loang lổ, gió nhẹ thổi qua, lá cây phát ra tiếng vang xào xạc.

Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía người đi đến trước mặt mình, nhíu mày nói: “Đội trưởng Tần, tôi cho là hôm đó tôi đã nói rất rõ ràng.”

Cô cười một tiếng: “Hôm đó tôi uống say, cũng không biết đã nói gì khiến cậu sinh ra hiểu lầm với tôi, thật sự vô cùng xin lỗi.”

“Anh biết.” Tần Tranh nói: “Nhưng anh muốn nói là, anh muốn theo đuổi em.”

Phong Tĩnh mắt tự nhiên nhìn sang chỗ khác, giọng điệu rất lạnh nhạt: “Điều này, cậu đã nói rồi.”

Tần Tranh nhìn thẳng vào cô, giọng nói hơi thấp: “Quyển nhật ký của em... anh nhìn thấy rồi.”

Phong Tĩnh khẽ giật mình.

Cô quay đầu, vẻ mặt không có gì thay đổi: “Thế thì sao? Cậu muốn đe điều gì?”

“Anh không muốn đề cập gì cả, anh chỉ muốn nói cho em là, anh nghĩ thông rồi.” Giọng Tần Tranh rất thấp.

Không đợi cô trả lời, anh lại tự nói ra: “Đêm hôm đó anh đi tìm em, trông thấy em ở bệnh viện...”

Anh dừng lại, tiếp tục tự thuật: “Lúc đó anh bỗng nhận rõ lòng mình, nhìn thấy em bị tổn thương anh sẽ cảm thấy khổ sở, nhìn thấy người khác đối xử tốt với em anh sẽ ghen ghét.”

Phong Tĩnh cảm thấy thật vớ vẩn, nhẹ cười một tiếng: “Cho nên, cậu đang đồng tình tôi à? Đồng tình tôi một mình rất đáng thương, cho nên mới nói ra lời như vậy?”

“Không phải.” Tần Tranh lập tức phủ nhận.

Phong Tĩnh hùng hổ: “Thế thì là gì?”

Tần Tranh: “Đó là anh...”

Anh không biết nên nói gì, lời nói bỗng chốc mắc kẹt.

Phong Tĩnh nhẹ nhếch môi: “Không nói ra được chứ gì? Chẳng qua là cậu...”

Tần Tranh đột nhiên nắm chặt lấy vai cô.

“Tần Tranh, cậu làm gì thế?” Phong Tĩnh cứng đờ.

Tần Tranh nói: “Phong Tĩnh, nhìn anh này.”

Phong Tĩnh sửng sờ, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh rũ mắt, mắt đen sâu thẳm.

Hai người im lặng nhìn nhau.

Thời gian giống như dừng lại trong nháy mắt.

“Cậu...”

Không biết là ảo giác hay là do hoàn cảnh quá yên tĩnh, cô cảm thấy tiếng tim mình đập cực kỳ rõ ràng.

Anh không kìm lòng nổi dần dần tới gần cô, chậm rãi cúi đầu.

Chờ lúc Phong Tĩnh lấy lại tinh thần thì trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp, trái tim của cô nhát mắt đập dồn dập.

Giờ khắc này, phảng phất toàn bộ thế giới đều yên lặng.

Giống như chỉ có hai người bọn họ.

Giống như là chịu mê hoặc, cô cũng không tự chủ được nhắm mắt lại đáp lại nụ hôn này.

Mọi thứ đều trở lên lơ lửng.

Nụ hôn của anh, quyến luyến lại dịu dàng.

Hai người ôm hôn lấy nhau, hơi thở quấn quýt.

“Đủ rồi.” Phong Tĩnh tỉnh táo lại, giơ tay đẩy anh ra.

Cô lùi về sau mấy bước, lại quay lưng lại hít thở sâu một hơi: “Tần Tranh, tôi cho là tôi đã nói rất rõ ràng.”

Tần Tranh nhìn tấm lưng cô, giọng nói bình tĩnh: “Đúng, em đã từng nói. Nhưng câu theo đuổi này, là anh lấy thân phận người xa lạ nói.”

Phong Tĩnh giống như là nghe thấy truyện cười gì: “Người xa lạ, cậu cảm thấy tôi sẽ tùy tiện suy xét tới một người xa lạ sao?”

“Cho nên, xin cậu đừng lãng phí thời gian quý giá của cậu lên người tôi.”

Phong Tĩnh lại quay đầu mỉm cười với anh, giọng điệu cũng rất dứt khoát: “Đội trưởng Tần, tạm biệt.”

Cô xoay người, nụ cười biến mất.

Coi anh là người xa lạ không chút nào liên quan, hoá ra cũng không khó đến thế.

Nhưng vì sao lại cảm thấy trái tim đang âm ỉ đau đớn.

Tần Tranh nhìn chằm chằm vào bóng lưng cô, ánh mắt bình tĩnh và kiên định: “Vừa rồi chính là đáp án của anh. Theo đuổi em là hành vi cá nhân của anh, em không cần có bất kỳ gánh nặng nào.”

“Phong Tĩnh, anh nói với em nhiều như vậy cũng không phải là muốn ép em, anh chỉ muốn nói với em...”

Anh ngừng lại, giọng nói hơi khàn: “Vào thời điểm em cần anh, xin hãy nói với anh. Lần này, chắc chắn anh sẽ xuất hiện.”

Bước chân Phong Tĩnh ngập ngừng, tay nắm chặt thành nắm đấm nhưng vẫn không quay đầu lại.

Cô bước nhanh vào thang lầu, đi vào thang máy, ấn số tầng.

Thang máy đi lên trên.

Trở về phòng, cô vội vàng đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa chậm rãi nhắm mắt lại.

Giây phút này lòng cô rất rối bời.

“Lần này, chắc chắn anh sẽ xuất hiện.”

“Cậu yên tâm, hôm đó nhất định tôi sẽ đến.”

Giọng nói của Tần Tranh và giọng nói của thiếu niên chồng lên nhau.

Hiện tại anh nói như vậy...

Thế bao năm qua, lại được tính là gì?

Phong Tĩnh cười một tiếng đầy đắng chát, lại cảm giác mặt hơi nóng. Cô biết đó là cái gì, âm thầm tự phỉ nhổ bản thân.

Đúng vậy, cô chính là một kẻ hèn nhát.

Cô rất sợ đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại, mộng cũng tan.

Cái gì cũng không bắt được.

Buổi tối, Mạch Dĩnh Thi gọi điện thoại tới.

“Cho nên hôm nay cậu đi xem mắt, cuối cùng biến thành ăn một bữa cơm với Tần Tranh á?”

Nghe Phong Tĩnh kể xong, Mạch Dĩnh Thi ở đầu dây bên kia đột nhiên cười hi hi hi he he he cực kỳ quái.

“Cậu cười cái gì?” Phong Tĩnh không hiểu.

Mạch Dĩnh Thi cười he he nói: “Lúc đó mình đã đoán được là cậu đang ở cạnh Tần Tranh rồi, cậu còn không chịu thừa nhận.”

Phong Tĩnh giải thích: “Lúc đó không phải mình không chịu thừa nhận mà là không tiện.”

“Có gì mà không tiện chứ?” Giọng Mạch Dĩnh Thi đầy giễu cợt.

Phong Tĩnh không nhịn được kể lể với cô nàng: “Cậu có biết tên Tần Tranh đó, lúc đó cậu ta thế mà...”

Cô đột nhiên dừng lại, rũ mắt, giọng điệu cũng trở nên lạnh nhạt.

“Thôi, cũng không có gì.”

Mạch Dĩnh Thi nghe ra cảm xúc của cô không thích hợp: “Ừ ừ, hôm nay cậu đi xem mắt cũng bận cả một ngày rồi, thế mình không quấy rầy cậu nữa, nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

“Ừ.”

Trước khi cúp điện thoại Mạch Dĩnh Thi vẫn nhắc nhở: “Cuộc hẹn ngày kia cậu nhớ đến đó.”

Phong Tĩnh nói: “Ừ, mình nhớ mà.”

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ quốc khánh, vẫn là ngày nghỉ, hôm nay không có sắp xếp gì. Thời gian gần đây Phong Tĩnh đều không được nghỉ ngơi tốt. Thời gian không có ai làm phiền, cô định ở lì trong nhà nghỉ ngơi cho đã, cũng để cho bản thân hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhưng tới gần buổi trưa, cô lại nhận được điện thoại từ đồng nghiệp cùng khoa trong phòng trực ban.

“Bác sĩ Phong, bây giờ cô có tiện quay lại một chuyến không?” Giọng nói của đồng nghiệp trong điện thoại có hơi lo lắng.

Phong Tĩnh nghe ra một chút manh mối: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Đồng nghiệp nói: “Bên phía bác sĩ Đường xảy ra chút chuyện, trong điện thoại không tiện nói tỉ mỉ. Chủ nhiệm Lý lại đi nơi khác, hôm nay phòng khám vội quá, hiện tại cần phải có người thay ca cho bác sĩ Đường.”

Bác sĩ Đường là bác sĩ cùng khoa với cô, kỳ nghỉ quốc khánh vừa hay đến ca trực của anh ta.

Trong lòng Phong Tĩnh nghi ngờ nhưng vẫn đồng ý: “Được, tôi lập tức quay về.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, cô nhanh chóng sửa sang một phen rồi bắt xe đến bệnh viện.

Trở lại bệnh viện, Phong Tĩnh mới biết được sáng sớm hôm nay bác sĩ Đường gặp phải tranh chấp y tế. Người bệnh là bệnh nhân của bác sĩ Đường, bởi vì không hài lòng với hiệu quả trị liệu mà sáng sớm đã dẫn theo mấy người đến gây chuyện, lại làm bác sĩ Đường bị thương trong quá trình tranh chấp.

Cái việc tranh chấp y tế này cô thường xuyên nghe thấy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải từ lúc công tác tới nay.

“Bác sĩ Đường cũng xui xẻo quá nhỉ?”

“Cũng may người không sao...”

“Lúc người đó móc dao găm ra tôi giật cả mình, cũng may bác sĩ Đường tránh nhanh...”

Chỉ nghe người ngoài miêu tả Phong Tĩnh cũng có thể tưởng tượng ra sự mạo hiểm trong lúc đó.

Cô không tập trung nghe nữa, mặc áo blouse trắng đi ra văn phòng.

Vừa đến hành lang đã gặp hai y tá đi từ đằng trước tới.

Y tá trẻ nhìn thấy Phong Tĩnh thì hơi sửng sốt, vừa cười vừa chào hỏi cô: “Bác sĩ Phong.”

“Hôm nay Bác sĩ Phong quay lại trực ban à?”

Phong Tĩnh cũng nhận ra bọn họ, hai y tá trẻ gặp trong cửa hàng đồ ngọt hôm trước.

Cô mỉm cười gật đầu, lịch sự đáp lại: “Ừm.”

“Hôm trước gặp ở cửa hàng đồ ngọt thật là quá sức trùng hợp.” Y tá trẻ cười nói một câu, lại thăm dò hỏi: “Đúng rồi, chàng trai đi cùng cô hôm đó là bạn trai cô à?”

Phong Tĩnh khẽ giật mình: “Anh ta...”

“Bác sĩ Phong!” Đột nhiên, có người gọi cô từ phía sau.

Chương 38

Phong Tĩnh quay đầu lại nhìn, y tá trưởng của khoa họ đang bước nhanh về phía cô.

Cô ấy đưa một bản tài liệu qua: "Bác sĩ Phong, đây là đơn hội chẩn do khoa gan mật mới đưa tới."

Phong Tĩnh nhận lấy đơn hội chẩn, nhìn sơ qua: "Được, tôi qua ngay đây."

Cô gật đầu xin lỗi với y tá trưởng, cầm đơn hội chẩn bước nhanh đi vào thang máy.

Sau khi kết thúc hội chẩn bên khoa gan mật, Phong Tĩnh quay về phòng khám.

Ngày nghỉ lễ, người đến phòng khám xem bệnh cũng cực kỳ nhiều.

Khám xong mấy bệnh nhân, phòng khám tới một vị khách không mời.

Đối phương cũng không đưa sổ bệnh án qua, ngồi xuống bèn nói: "Xin hỏi, cô là bác sĩ Phong Tĩnh à?"

Trong lòng Phong Tĩnh hơi kỳ quái, ngẩng đầu nhìn về phía người tới.

Trước mặt là một người đàn ông trung niên, mặc âu phục giày da, trên mặt đeo một cái kính râm màu đen, kiểu ăn mặc văn phòng rất khôn khéo giỏi giang.

Phong Tĩnh nói: "Là tôi, xin hỏi có vấn đề gì không?"

Người đàn ông cười nói: "Bác sĩ Phong, xin tự giới thiệu trước, tôi là Triệu Hường Đông người đại diện của cô Đường Ý Na."

Điều này khiến Phong Tĩnh lập tức trở nên cảnh giác: "Người đại diện? Không phải anh đến khám bệnh à?"

Triệu Hường Đông nói rõ ý đồ đến: "Ở đây tôi có một phần hợp tác muốn bàn bạc với cô."

Phong Tĩnh nghi ngờ: "Hợp tác? Hợp tác gì?"

Triệu Hường Đông nói: "Không biết cô có từng thấy video có liên quan tới cô Đường Ý Na ở trên mạng không. Bởi vì video đó mà không ít dân mạng sinh ra hiểu lầm cực lớn với cô Đường Ý Na, cũng ảnh hưởng nghiêm trọng tới cuộc sống hằng ngày của cô ấy. Sau đó chúng tôi mới biết nhân vật trong video chính là cô, cho nên phía chúng tôi muốn mời cô ra mặt thanh minh vài câu."

Phong Tĩnh hơi dừng lại, xem ra thông tin cá nhân của cô vẫn bị tiết lộ. Cô nhíu mày lại, từ chối không chút suy nghĩ: "Rất xin lỗi, nếu các anh đã điều tra về tôi thì hẳn cũng biết tôi chỉ là một bác sĩ bình thường, lời nói cũng chẳng đáng kể gì, đoán chừng cũng không giúp đỡ được gì. Hơn nữa tôi rất ít chú ý tới tin tức giải trí trên mạng, chuyện anh nói tôi không hiểu rõ lắm, tôi cũng không muốn quấn vào chuyện tranh chấp giữa những người nổi tiếng."

"Bác sĩ Phong, chỉ là nói vài câu thanh minh và giải thích mà thôi, điều này sẽ không làm ảnh hưởng tới cô quá nhiều." Triệu Hường Đông khuyên, còn ám chỉ: "Hơn nữa nếu cô đồng ý chúng tôi sẽ thanh toán cho cô một mức phí vất vả nhất định."

Phong Tĩnh mỉm cười với anh ta: "Thế thì càng không được. Bệnh viện chúng tôi có quy định bác sĩ không thể nhận khoản thu nhập thêm, cho nên thật sự rất xin lỗi."

Không đợi hẳn anh ta mở miệng, Phong Tĩnh còn nói: "Xin hỏi anh muốn khám bệnh không? Nếu như không khám thì cũng không cần ảnh hưởng tới người bệnh phía sau, cảm ơn."

Người đàn ông im lặng đứng dậy, lịch sự khách sáo nói: "VẬY ĐÃ LÀM PHIỀN RỒI, NẾU NHƯ CÔ NGHĨ RÕ RÀNG CÓ THỂ GỌI ĐIỆN THOẠI CHO TÔI."

Anh ta để lại một tấm danh thiếp trên bàn rồi rời đi.

"..."

Phong Tĩnh tùy ý nhìn lướt qua, cầm lấy danh thiếp, vốn định trực tiếp ném vào thùng rác bên cạnh. Nghĩ lại lại lo lắng bị người khác nhìn thấy bèn tiện tay nhét vào trong túi, lại kêu số người bệnh tiếp theo.

Khám xong tất cả bệnh nhân của buổi chiều đã là hơn sáu giờ tối.

Phong Tĩnh thu dọn đồ xong thì chuẩn bị tan ca.

Đi qua sảnh khám gấp, cô nghe thấy có người gọi tên mình.

"Bác sĩ Phong!"

Phong Tĩnh quay đầu, nhìn thấy Đường Gia Niên đi về phía cô, hình như muốn nói gì đó với cô nhưng lại ngập ngừng.

"Tiểu Đường, có việc gì không?"

Về mặt Đường Gia Niên do dự: "Bác sĩ Phong, chuyện đó..."

"Có chuyện, em muốn..." Cậu ấy há to miệng, cuối cùng vẫn không nói ra lời: "Không có gì."

Phong Tĩnh khó hiểu: "Có chuyện gì cậu có thể nói thẳng."

Đường Gia Niên cười với cô: "Cũng không phải chuyện gì quan trọng, chính em có thể giải quyết được, không làm phiền chị."

"Thời gian không còn sớm, chị tan tầm trước đi."

Phong Tĩnh nhìn ra vẻ mặt hơi mất tự nhiên của cậu ấy nhưng cũng không để ý, khẽ gật đầu với cậu ấy rồi quay người rời đi.

Làm thay ca nửa ngày, toàn thân Phong Tĩnh đã rời lái xe về nhà.

Cô về đến nhà mới phát hiện buổi sáng đi ra ngoài vội quá, quên cất quần áo. Lúc chiều mưa một trận to. Trận mưa đó rất nặng hạt, nước mưa đánh vào làm ướt hết sạch quần áo phơi trên ban công.

Cô nhanh chóng hạ giá treo đồ xuống, thu tất cả quần áo nhét vào máy giặt giặt lại một lần nữa.

Làm xong việc này Phong Tĩnh lấy điện thoại di động ra, vừa muốn gọi đồ ăn ngoài cho bản thân mới phát hiện lúc hơn ba giờ điện thoại hết tiền bị khoá máy.

Cô ngồi xuống ghế sofa, xoa xoa giữa mày, bấm mở wifi. Nạp tiền cho điện thoại xong, cô bỗng dừng nhớ tới từ giữa trưa hôm qua đến giờ hình như mẹ Phong còn chưa gọi điện thoại cho cô để hỏi thăm tiến triển cuộc xem mắt.

Đúng là có hơi kỳ quái.

Theo tính cách của mẹ Phong thì lần xem mắt này thất bại chẳng mấy chốc bà sẽ gọi điện thoại tới chất vấn.

Phong Tĩnh cũng cho là sẽ như vậy.

Nhưng qua một ngày rưỡi rồi, vẫn gió êm sóng lặng như cũ.

Chẳng qua thế cũng là một chuyện tốt.

Cũng không biết có thể tiếp tục bao lâu.

Phong Tĩnh mở ra app đặt đồ ăn ngoài Tiao Tiao, đặt một đơn hàng.

Kính coong!

Cũng không lâu lắm chuông cửa đã vang lên.

Nhanh thế cơ à?

Phong Tĩnh tưởng là đồ ăn giao đến, đứng dậy đi đến cửa.

Vừa định mở cửa cô mới chợt nhớ đến, người giao hàng còn chưa gọi điện thoại cho cô.

Thế người ngoài cửa là ai?

Phong Tĩnh nhìn ra ngoài bằng mắt mèo, ngoài cổng đứng đúng là người giao hàng của giao hàng Tiao Tiao.

Cô không yên lòng, vẫn hỏi: "Xin hỏi anh là?"

Người giao hàng nói: "Xin chào, đây là bánh gatô do chị đặt, làm phiền ký nhận ạ."

Bánh gatô? Trong lòng Phong Tĩnh nghi ngờ: "Tôi có đặt bánh gatô đâu nhỉ? Có phải giao nhầm rồi không?"

Người giao hàng sừng sốt một lát, lập tức đi đối chiếu đơn hàng: "Xin hỏi chị có phải chị Phong Tĩnh không?"

Phong Tĩnh khẽ giật mình: "Là tôi."

"Thế địa chỉ cũng là chỗ này không sai." Tiếp theo đối phương lại đọc địa chỉ lên, dừng một lát lại nói: "Đây đúng là bánh gatô của chị, có thể là bạn của chị đặt hàng."

Phong Tĩnh ngẫm nghĩ rồi nói: "Thế anh đặt ở cửa đi, hiện tại tôi không tiện mở cửa lắm."

"Được."

Người giao hàng đặt bánh gatô xuống đất rồi rời đi.

Phong Tĩnh nhìn qua mắt mèo thấy đối đã rời đi mới mở cửa, cầm bánh gatô bên ngoài vào nhà.

Cô nhìn hoá đơn trên bánh gatô, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái, địa chỉ và tên viết bên trên đúng là của cô.

Cô mở hộp ra, nhìn thấy bánh gatô bên trong.

Ở bên ngoài rải một vòng hoa quả, tất cả đều là việt quất, ở giữa dùng mút hoa quả vẽ hai quả việt quất rất to, bên dưới viết...

"Sinh nhật vui vẻ. Happy birthday."

Phong Tĩnh kinh ngạc, đôi mắt hơi trợn to.

Cô đã quên hôm nay là sinh nhật của mình.

Nhưng bánh gatô là ai tặng đến. Người biết sinh nhật cô ngoài cha mẹ ra cũng chỉ còn bạn thân của cô...

Bỗng nhiên, điện thoại rung lên.

Phong Tĩnh cầm lên nhìn thoáng qua.

Mạch Dĩnh Thi: [Bé yêu, suýt nữa quên mất! Hôm nay là sinh nhật cậu, sinh nhật vui vẻ!]

Mạch Dĩnh Thi: [Lì xì 666]

Phong Tĩnh: [Cậu mua bánh gatô cho mình à?]

Mạch Dĩnh Thi: [Hả? Bánh gatô gì cơ? O.O]

Động tác của Phong Tĩnh dừng lại, nháy mắt nghĩ đến điều gì. Cô lập tức bỏ điện thoại xuống chạy đến ban công.

Đã vào đêm, bầu trời đêm nơi xa, trăng sáng sao thưa. Đèn đường sáng lên, tản ra ánh sáng mờ nhạt, chiếu sáng con đường thông ra bên ngoài.

Chung cư vắng ngắt không thấy bóng người, chỉ có bóng cây lắc lư.

Ngày hôm sau, Phong Tĩnh ngủ đến gần trưa mới dậy.

Sau khi tỉnh, cô cũng không dậy luôn. Cô nằm trên giường trợn tròn mắt, cứ nhìn trần nhà như vậy mà ngẩn người.

Hôm qua cô lại nằm mơ.

Đó là một giấc mơ rất kỳ lạ, trong mơ cô lại quay về lúc học cấp ba, trong phòng học, Tần Tranh mua một cái bánh gatô đến, cùng chúc mừng sinh nhật với cô. Mà cái bánh gatô trong mơ giống y hệt cái bánh gatô ngày hôm qua.

Ở trong mơ bọn họ đốt nến lên, cùng nhau cười hát bài hát chúc mừng sinh nhật.

Tần Tranh nói với cô: "Ước một điều ước đi."

Sau đó...

Cô đã tỉnh lại.

Gần đây việc mơ về quá khứ diễn ra quá mức thường xuyên.

Phong Tĩnh đặt tay lên trán, trong đầu không tự chủ được hiện ra phán đoán về đủ các loại tình trạng bệnh... mơ nhiều, từ góc độ y học

mà nói thì nguyên nhân đa số là do khí huyết không đủ, tổn thương do cảm xúc*, mệt nhọc quá độ vân vân...

*Tổn thương do cảm xúc: là sự biểu hiện quá mức của bảy cảm xúc vui, giận, lo, nghĩ, buồn, sợ, kinh ngạc khiến thân thể con người khó chịu, thậm chí sinh bệnh dẫn tới mất cân bằng khí huyết, tổn thương tạng phủ.

Đây cũng không phải chuyện tốt.

Cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Rèm cửa không đóng, bên ngoài ánh nắng rực rỡ.

Kính coong, kính coong.

Đang miên man suy nghĩ, chuông cửa vang lên.

"Đến đây đến đây."

Phong Tĩnh không tình nguyện từ trên giường đứng dậy, đi dép ra mở cửa.

Người ngoài cửa lại là Mạch Dĩnh Thi.

"Sao cậu lại đến rồi?" Phong Tĩnh hơi khó hiểu: "Không phải nói chạng vạng tối mình tiện đường qua đón cậu à?"

Mạch Dĩnh Thi đi vào trong nhà cười tủm tỉm nói: "Mình lo cậu vội vã quá quên mất buổi họp lớp hôm nay, cho nên cố ý tới nhắc nhở cậu, cảm động không?"

Phong Tĩnh hơi câm nín: "Mình có bị bệnh mất trí nhớ đâu, sao mà quên được?"

"Được rồi, thật ra là mình đột nhiên nhớ đến một chuyện cho nên mới đến tìm cậu." Mạch Dĩnh Thi nói: "Còn về cuộc hẹn buổi tối thì không có việc gì, buổi chiều bọn mình đi cùng nhau cũng được."

"Chuyện gì?" Phong Tĩnh đóng cửa lại đi vào phòng bếp.

Mạch Dĩnh Thi đi theo cô vào bếp,, vừa đi vừa nói: "Mình vừa mới biết tối nay cái người đó cũng muốn đi."

"Ai?" Phong Tĩnh mở tủ lạnh ra, nghe vậy thì hỏi một câu.

Mạch Dĩnh Thi nói: "Chính là đứa lâu la của Đường Thiên lớp A9 ấy! Lúc đó bọn mình đều rất ghét cô ta, cậu còn nhớ rõ không? Nhìn nhẹ nhàng ít nói nhưng không ngờ lại là đứa hai mặt, lúc nào cũng trước mặt là một kiểu sau lưng một kiểu, trà xanh gớm."

"Cô ấy à, hơi có ấn tượng."

Phong Tĩnh không cảm thấy hứng thú lắm, đóng cửa tủ lạnh lại rồi hỏi cô nàng: "Cậu ăn cơm trưa chưa?"

Mạch Dĩnh Thi hơi sững sốt, bị di chuyển lực chú ý: "Còn chưa đâu."

Phong Tĩnh nói: "Thế bọn mình đặt đồ ăn ngoài đi."

"Được."

Phong Tĩnh: "Cậu muốn ăn gì?"

"Mình nghĩ đã..."

Mạch Dĩnh Thi ở nhà Phong Tĩnh đến buổi chiều. Đến chạng vạng tối Phong Tĩnh lái xe chở cô nàng cùng đi đến địa điểm họp lớp.

Quán rượu Cẩm Hải.

"Chào mừng quý khách."

Nhân viên phục vụ mỉm cười đón bọn họ vào: "Xin hỏi hai chị đã đặt chỗ chưa ạ?"

Mạch Dĩnh Thi nhìn tin nhắn trên điện thoại di động rồi nói: "Có, là phòng hoa hồng."

"Phòng hoa hồng ở tầng hai, mời đi bên này."

Nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường.

"Mời anh đi bên này." Đằng trước lại vang lên một giọng nói.

Phong Tĩnh nhìn thoáng qua, dừng bước.

Là Tần Tranh.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Cô không hề có chuẩn bị, tim tự dưng đập nhanh nửa nhịp.

Phong Tĩnh vội vàng dời ánh mắt giả vờ không biết, sau đó đi lên trước.

Mắt đen Tần Tranh vắng lặng, cũng chỉ liếc nhìn cô một cái bèn thu hồi ánh mắt, đi theo nhân viên phục vụ lên lầu.

Mạch Dĩnh Thi nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh, dùng cùi chỏ huých Phong Tĩnh một cái, xích lại gần nhỏ giọng hỏi: "Sao cậu ta cũng đến? Hồi lớp mười cậu ta có cùng lớp với mình đâu nhỉ?"

"Sao mình biết được?"

Phong Tĩnh lắc đầu một cái, cũng nhỏ giọng nói: "Đi lên trước đi."

Lên tầng hai, Tần Tranh đi theo nhân viên phục vụ sang một bên hành lang khác, hoàn toàn ngược đường với họ.

Cũng may, anh và bọn họ cũng không phải cùng một phòng.

Phong Tĩnh âm thầm thở phào một hơi, nhưng lại không tự chủ được nhìn về phía kia.

Tần Tranh, sao cậu ta lại đến đây?

Chương 39

Phong Tĩnh và Mạch Dĩnh Thi bước vào cửa phòng hoa hồng, nhân viên phục vụ mở cửa thay họ, hơi khom người nói: "Mời quý khách."

"Cảm ơn." Phong Tĩnh khẽ gật đầu rồi bước vào phòng.

Phòng trên tầng hai quán rượu Cẩm Hải đều là phong cách nửa mở, một mặt cửa âm tường hoàn toàn mở ra, ở giữa dựng một cái cửa lưới, nửa bên trên điêu khắc hoa văn chạm rồng, đứng ở ngoài hành lang là đã có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Phòng hoa hồng còn to hơn những phòng khác, bày năm cái bàn.

Đã có không ít người ngồi bên trong.

Nam nam nữ nữ xúm vào với nhau, trò chuyện tốp năm tốp ba, bàn luận công việc hoặc chuyện trong sinh hoạt.

Hai người vừa đến, tất cả mọi người nhiệt tình chào hỏi họ.

Lớp trưởng Trương Thường đi tới chào hỏi: "Đây là Phong Tĩnh và Mạch Dĩnh Thi à?"

Mạch Dĩnh Thi hơi ngạc nhiên: "Nhiều năm không gặp thế rồi mà lớp trưởng còn nhớ rõ bọn tôi, cảm động quá."

"Đương nhiên, dù sao hồi lớp mười tôi cũng là lớp trưởng của mọi người." Trương Thường cười nói: "Trước kia lúc học chung lớp hai cậu đã như hình với bóng, bây giờ còn thân nhau như vậy, đây không phải là vừa xuất hiện đã nhận ra hai cậu à."

Nhưng đã tốt nghiệp bao năm rồi, ngoại trừ những người bạn tốt còn thường liên hệ ra thì thật ra đều không nhớ rõ tên các bạn học khác lắm.

Chẳng qua bên trong có một bàn, một cô gái ngồi ở đó đang bị một đám bạn học nữ vây quanh. Bọn họ mồm năm miệng mười đặt câu hỏi với cô ta.

Cô gái kia mặc áo cộc màu lam và váy kẻ caro, trên mặt trang điểm nhẹ, ngũ quan không tính là xinh đẹp nhưng sau khi trang điểm cũng có thể được gọi là ưa nhìn.

Mạch Dĩnh Thi dùng cùi chỏ huých Phong Tĩnh, lại ra hiệu bằng ánh mắt.

"Nhìn, Dương Bái Bái." Cô nàng hạ giọng.

Phong Tĩnh nhìn về phía cô gái áo trắng.

Dương Bái Bái, chính là "trà xanh hai mặt" mà Mạch Dĩnh Thi nhắc tới.

"Bái Bái, không phải cậu nói hôm nay bạn trai cậu cũng đến à?" Một bạn học nữ hỏi: "Sao anh ta không đến cùng cậu?"

Dương Bái Bái rũ mắt, khoé miệng cười nhẹ: "Hôm nay anh ấy cũng có hẹn, cũng là họp lớp ở phòng khác nên không ở cùng mình."

Bạn học nữ nói: "Trùng họp thế cơ à? Thế chờ ăn xong cũng có thể gọi bọn họ cùng qua đây nhé. Nhiều người đông vui hơn, dù sao tất cả mọi người đều tốt nghiệp cùng một trường."

"Đúng vậy đúng vậy."

"Ừ, đợi lát nữa mình hỏi xem." Dương Bái Bái trả lời qua quýt, nghe ra được cô ta không muốn tiếp tục đề tài này.

Bạn học nữ lại hỏi: "Bây giờ cậu đang làm trợ lý cho ngôi sao à? Thế cảm giác hẳn là rất không tồi? Có phải hôm nào cũng có thể nhìn thấy rất nhiều minh tinh không?"

Vẻ mặt Dương Bái Bái hơi cứng đờ, cười gượng ép: "Không phải, mấy tháng trước mình đã nghỉ việc ở phòng làm việc của Đường Ý Na rồi, hiện tại đang tự làm buôn bán nhỏ."

"Ồ, tự mình làm bà chủ, thế thì không tệ nhỉ." Một người khác kinh ngạc thán phục, lại tò mò hỏi: "Thế bạn trai cậu thì sao? Cũng từ chức theo à?"

"Không, anh ấy..." Dương Bái Bái rũ mắt, hơi hạ thấp giọng hơn: "Vẫn làm người đại diện chấp hành cho cô Đường."

"Thật à? Thế đợi lát nữa có thể xin bạn trai cậu giúp một chút, xin một tấm ảnh ký tên của Đường Ý Na giúp mình không? Em mình rất thích cô ấy."

"Mình cũng muốn, mình cũng muốn."

Các bạn học nữ đều trở nên kích động, dùng ánh mắt mong đợi nhìn cô ta.

Dương Bái Bái hơi khó xử, nhưng vẫn nói: "Thế... đợi lát nữa mình hỏi bạn trai mình thử."

Một đám người nhận được lời hứa hẹn thì thỏa mãn tản ra.

Phong Tĩnh nghe thấy Mạch Dĩnh Thi nhỏ giọng nói bên tai mình: "Trước kia cô ta làm trợ lý cho ngôi sao Đường, có điều thế mà từ chức rồi."

Cô nàng lại thì thầm: "Bạn trai cô ta không phải là cái tên đàn ông rất chảnh bên cạnh Đường Ý Na chứ?"

"Cơ mà rốt cuộc quan hệ giữa Đường Y Na và Đường Thiên là gì?"
Không biết nghĩ đến điều gì, cô nàng hít một hơi thật sâu: "Shhh!
Câu nói hai người đó sẽ không phải là một người chứ?"

"Có khả năng." Phong Tĩnh nhấp môi cười một tiếng: "Hiện tại không phải mấy minh tinh nữ đều rất thích đổi nghề danh à?"

Mạch Dĩnh Thi liếc cô một cái đầy khó hiểu: "Nhưng không phải lần trước cậu còn nói bọn họ không liên quan à?"

Phong Tĩnh nhú mày: "Mình từng nói thế à?"

Có lẽ thái độ của cô quá mức chắc chắn, Mạch Dĩnh Thi không cách nào xác nhận: "Điều này... hình như..."

Phong Tĩnh cong môi, liếc mắt lại thoáng thấy Dương Bái Bái đang đi về phía họ.

Cô thu ý cười, nhìn về phía đối phương.

Dương Bái Bái đi đến trước mặt hai người, chủ động đáp lời: "Phong Tĩnh, Mạch Dĩnh Thi, đã lâu không gặp."

Phong Tĩnh khách sáo trả lời: "Đúng là đã lâu không gặp."

Mạch Dĩnh Thi vẻ mặt có lệ, chỉ "hi" một tiếng.

Dương Bái Bái cũng không thèm để ý, chỉ nhìn Phong Tĩnh: "Phong Tĩnh, cậu là về nhân dịp được nghỉ à? Tôi nghe nói cậu làm việc ở Bắc Kinh."

Phong Tĩnh mỉm cười: "Không, gần đây tôi điều về thành phố Dương Giang."

"Hoá ra là vậy."

Dương Bái Bái chần chờ một giây, lại hỏi: "Những năm này, cậu... các cậu trải qua thế nào?"

Phong Tĩnh nói: "Rất tốt, cậu thì sao?"

Dương Bái Bái rũ mắt: "Tôi... cũng tạm được."

Ngừng giây lát, cô ta lại nhỏ giọng: "Phong Tĩnh, tôi có chuyện... muốn nói với cậu..."

"Bái Bái, qua đây!" Bỗng nhiên có một bạn học nữ đi qua kéo lấy cô.

Cô ấy trông thấy Phong Tĩnh và Mạch Dĩnh Thi, cũng chào hỏi hai người: "Ồ, Phong Tĩnh, Mạch Dĩnh Thi, các cậu đến cùng nhau à, chúng ta qua chụp kiểu ảnh."

Phong Tĩnh cười với cô ấy: "Ừm, đợi lát nữa bọn mình qua."

"Thế bọn tôi đi trước." Bạn học nữ kéo Dương Bái Bái đi.

Phong Tĩnh còn chưa kịp phản ứng Mạch Dĩnh Thi đã kéo cô qua một bên, hơi không hài lòng nhỏ giọng nói: "Vừa rồi sao cô ta tỏ ra thân quen thế?"

Phong Tĩnh nói: "Có lẽ người ta chỉ đơn giản là qua chào hỏi thôi."

Mạch Dĩnh Thi lại không tin: "Nhưng mình cứ cảm thấy là lạ, không việc gì mà tỏ vẻ quan tâm. Cậu đừng quên hồi lớp mười một cô ta còn tán lời đồn cậu với Tần Tranh yêu sớm khắp nơi! Mặc dù là chuyện đó là Đường Thiên bảo cô ta làm."

Phong Tĩnh giật mình một cái: "Chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi cậu vẫn nhớ cơ à?"

Mạch Dĩnh Thi bĩu môi nói: "Đương nhiên rồi, mình thù rất dai đấy. Không chỉ là chuyện này, mình còn nhớ rõ cô ta còn mách với giáo viên chuyện chúng mình truyền giấy trong tiết tự học đấy."

Đồ ăn nhanh chóng được bung lên.

Tất cả mọi người ngồi xuống, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Nào, mọi người cùng uống một ly." Trong bữa tiệc có bạn học qua mời rượu.

Phong Tĩnh vội vàng từ chối một cách khéo léo: "Tôi lái xe đến, không thể uống rượu."

Mạch Dĩnh Thi rất có ánh mắt, lập tức giơ ly rượu vang đỏ lên: "Tôi không lái xe, tôi uống thay cậu ấy."

Làm nhà sản xuất, cô thường xuyên phải xã giao với nhà đầu tư, đã sớm rèn luyện được tửu lượng tốt.

Qua ba tuần rượu, một đám bạn học ngồi cùng nhau ôn chuyện quá khứ.

Một bạn học nam đã ngà ngà say bỗng nhiên nhắc tới: "Vừa rồi hình như lúc tôi đến có gặp người đó đó."

"Ai cơ?" Có người hỏi.

"Tần Tranh ấy, mọi người hẳn là đều còn nhớ tên này chứ?"

Động tác gấp thức ăn của Phong Tĩnh sững lại, đột nhiên ngẩng đầu.

Bạn học nam cảm thán nói: "Nói đến cũng thật là thốn thức, trước kia cho là thành tích tốt thì có thể có tương lai tốt, bây giờ nhìn chẳng qua cũng chỉ có thế."

"Giống như bạn học top một trường ta hồi trước, cũng không nghĩ tới hiện tại sẽ là như thế." Cậu ta giơ ly rượu vang đỏ lên, chặc chặc hai tiếng: "Cánh chim của đũa con cưng của trời bị gãy, rơi từ trời cao xuống phạm trần, cảm giác đó các cậu có hiểu không?"

Lòng Phong Tĩnh thắt lại, lập tức gặng hỏi: "Cậu nói ai?"

"Còn ai được nữa?" Bạn học nam kia liếc cô một cái, hơi khó hiểu:
"Không phải là Tần Tranh à?"

Trong đầu Phong Tĩnh ong ong: "Cậu nói, Tần Tranh cậu ấy..."

Mạch Dĩnh Thi liếc cô một cái, hỏi tiếp thay cô: "Sao cậu lại nói như vậy? Cậu biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì à?"

Bạn học nam quơ quơ ly rượu vang đỏ trong tay, nói: "À, là nhà cậu ta xảy ra chuyện, sự cố rất nghiêm trọng."

Có bạn học kinh ngạc: "Sự cố gì thế, dù sao cũng không phải là chết người đâu nhỉ?"

Bạn học nam vô ý thức hạ giọng: "Cũng chẳng khác mấy, các cậu đều biết đúng không, bố của Tần Tranh không phải là bác sĩ ngoại khoa à? Phiên bản tôi nghe được là, bố của cậu ta chữa chết người, bị người nhà bệnh nhân ép nhảy lầu tự sát, mà không biết sao mẹ cậu ta cũng xảy ra chuyện theo."

"Dù sao, vốn dĩ cậu ta định ra nước ngoài học, về sau cũng không đi được..."

Động tác của Phong Tĩnh co chặt lại, kiềm nén cảm xúc hỏi: "Sao cậu biết được chuyện này?"

Bạn học nam đón ánh mắt của cô thì hơi sững sốt một lát: "Tôi cũng là nghe người khác nói. Chính là nghe cậu bạn thân kia của Tần Tranh, à, Mạnh Thạc Luân, ài, không phải là cậu bạn trai kia của Bái Bái..."

Vừa dứt lời, đối diện truyền đến tiếng ly rượu bị đánh đổ.

Sự chú ý của mọi người bị kéo qua.

Dương Bái Bái cúi đầu, luống cuống tay chân rút một tờ khăn giấy ra lau: "Thật xin lỗi thật xin lỗi."

"Không có việc gì không có việc gì." Bạn học nữ bên cạnh cũng cúi đầu hỗ trợ.

Chủ đề cũng bị ép bỏ dở.

Khúc nhạc dạo ngắn này cũng không tạo ra sóng gió lớn gì, mọi người lại bắt đầu nói về chuyện khác.

Lúc này lại nói về quãng thời gian vui sướng trong quá khứ, bầu không khí nhanh chóng sôi nổi trở lại.

Phong Tĩnh ngơ ngác ngồi trên chỗ ngồi, một lát sau đứng bật dậy bình tĩnh nói: "Mình đi toilet một chuyến."

Ánh mắt Mạch Dĩnh Thi đi theo cô, chờ cô ra cửa cũng đứng dậy theo: "Tôi cũng đi toilet một chuyến."

Cô nàng đuổi theo.

Trong phòng, một đám bạn học còn đang còn đang tiếp tục nói chuyện phiếm, gần như không ai chú ý tới hai người rời tiệc.

Vị trí của phòng rửa tay trên tầng hai ở một đầu khác của hành lang.

Phong Tĩnh xuyên qua hành lang, các loại cảm xúc trong đầu rối rắm phức tạp.

Lúc đi ngang qua một gian phòng, cô nghe thấy bên trong truyền ra giọng nói quen thuộc, không nhận được dừng bước.

Cô nghiêng đầu nhìn về phía bảng tên phòng trên cửa... "phòng ngọc quế".

"Lúc đó cậu khó khăn như vậy, vì sao không chịu nhận sự trợ giúp của cô Đường? Ban đầu cô ấy thật lòng muốn giúp đỡ cậu." Đây là

giọng của Mạnh Thạc Luân.

Tần Tranh lạnh nhạt nói: "Thẹn không dám nhận."

"Đều là bạn học, có gì mà thẹn với không thẹn, coi như là giúp đỡ, chỉ là có thêm điều kiện mà thôi." Tiếng Mạnh Thạc Luân thờ dãi: "Cô ấy thích cậu nhiều năm như thế, chỉ cần cậu đồng ý với cô ấy thì muốn gì mà chả được, có thể trả hết nợ trong nhà cậu ngay lập tức, nửa đời sau cũng không cần sầu, điều này đối với cậu cũng không lỗi nhĩ. Sao còn khổ cực giống bây giờ?"

"Tôi đã trả hết nợ rồi."

Giọng điệu Tần Tranh hơi lạnh: "Nếu như là anh em, cũng đừng nhắc lại chuyện đó."

Mạnh Thạc Luân nghe ra anh không vui, vội vàng làm lành: "Được được, không nhắc tới không nhắc tới." Ngừng một lát lại cười nói sang chuyện khác: "Hôm nay khó lắm mới tụ họp được một bữa, đêm nay chúng ta không say không về."

"Được." Tần Tranh không mặng không nhạt đáp một tiếng, nhìn người trước mặt hơi thấp giọng lạnh lùng nói: "Chẳng qua, trước lúc đó, tôi có việc muốn hỏi cậu."

Mạnh Thạc Luân nghi hoặc: "Chuyện gì?"

Tần Tranh: "Có tiện ra ngoài nói không?"

"Được, có gì mà không tiện."

Câu nói tiếp theo Phong Tĩnh cũng không nghe rõ.

Hiện tại cô nhớ tới...

Sau khi lấy đạt được giải nhất cuộc thi vật lý có mười mấy trường đại học ném ra cạnh ô liu cử đi học cho Tần Tranh.

Trong mười mấy trường học đó, điều kiện mà học viện cảnh sát đại học B Hải Thị mở ra cho anh là phong phú nhất.

Nhưng ngay lúc đó mục tiêu của anh là ra nước ngoài học, cũng không có...

Tiếng bước chân vang lên, Phong Tĩnh bỗng nhiên hoàn hồn.

Mạch Dĩnh Thi đi đến bên cạnh cô, vỗ lên vai cô: "Tĩnh Tĩnh, không phải đi toilet à? Sao còn đứng ở đây? Không sao chứ?"

Phong Tĩnh không tập trung: "Mình không sao."

Vừa giương mắt đã nhìn thấy Tần Tranh và Mạnh Thạc Luân đi từ trong phòng ra.

Chương 40

Mạnh Thạc Luân đi đằng trước, anh ta mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, tóc chải vuốt tỉ mỉ, khôn khéo và giỏi giang.

Tay anh ta còn khoác lên vai Tần Tranh, vẻ mặt ung dung vui vẻ, cười cười nói nói.

Vẻ mặt Tần Tranh thì hờ hững, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt bình tĩnh như nước, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào.

Hai người vừa bước ra phòng bao là liếc ngay thấy Phong Tĩnh đang đứng trên hành lang, đều giật mình một cái.

Tần Tranh lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về phía cô, nhưng trên mặt không có cảm xúc dư thừa gì.

Bốn mắt nhìn nhau, cảm xúc trong lòng Phong Tĩnh phức tạp khó nói lên lời.

"Ồ, đây không phải..." Mạnh Thạc Luân mở lời trước: "Phong Tĩnh à? Cô về thành phố Dương Giang rồi à?"

Một giây sau, anh ta lập tức thu hồi vẻ kinh ngạc trong mắt, một lần nữa treo nụ cười lên mặt: "Trùng hợp quá, hôm nay cũng tới ăn cơm với bạn à?" Ánh mắt anh ta đảo qua trên người Mạch Dĩnh Thi một vòng, lại thân thiện nói: "Về thành phố Dương Giang sao không liên hệ với bạn học cũ một câu?"

Phong Tĩnh mỉm cười nói: "Tôi về một quãng thời gian rồi." Cô lại nhìn về phía Tần Tranh, dùng giọng điệu hờ hợt nói: "Sao, Tần Tranh không nói với cậu à?"

"Chuyện này, đúng là tôi chưa từng nghe nói."

Mạnh Thạc Luân cười cười nhìn về phía Tần Tranh, dường như tò mò: "Hoá ra các cậu đã liên lạc từ trước rồi à?"

"Cũng mới gặp mặt gần đây thôi. Chút chuyện nhỏ như vậy cũng không cần phải rêu rao khắp nơi." Tần Tranh cười cực kỳ nhạt, giọng điệu lơ lửng bình thường: "Đi thôi."

Mạnh Thạc Luân cũng không tiện nói thêm gì, gật đầu rồi rời đi với anh.

Hai người gặp thoáng qua.

Tần Tranh làm như lơ đãng đối diện với ánh mắt cô.

Giao tiếp bằng ánh mắt với anh, Phong Tĩnh muốn đọc được điều gì đó từ trong đó, nhưng trong đôi mắt đen vắng lặng ấy chẳng có điều gì. Đèn huỳnh quang chiếu xuống, vỡ thành từng miếng băng mỏng trong mắt anh.

Anh gật đầu với cô rồi bước đi.

Chú ý tới ánh mắt nhìn qua của Mạnh Thạc Luân, Phong Tĩnh vội vàng cúi đầu xuống làm bộ đi toilet.

Mạch Dĩnh Thi thấy thế cũng không nói mà đi theo vào phòng rửa tay.

Bước vào toilet, cửa đóng lại, Mạch Dĩnh Thi rốt cục cũng thu hồi ánh mắt quay đầu hỏi Phong Tĩnh: "Tĩnh Tĩnh, người vừa rồi... là Mạnh Thạc Luân à?"

"Mình không nhớ nhầm tên cậu ta đâu nhỉ? Cái thằng simp chúa chung tình với Đường Thiên đó? Cậu còn nhớ cái biệt danh này không?" Nói đến đây Mạch Dĩnh Thi bật cười: "Thay đổi lớn thật đó, thiếu chút nữa không nhận ra cậu ta."

Phong Tĩnh không nói lời nào.

Mạch Dĩnh Thi phát giác gì đó, thắc mắc hỏi: "Tĩnh Tĩnh, cậu sao thế?"

"Không sao." Phong Tĩnh đi đến trước bồn rửa tay, trắm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cô nhìn vào bản thân trong gương, rơi vào suy nghĩ.

Vừa rồi... là anh muốn truyền đạt ý gì với cô?

Lúc quay về phòng, dường như cuộc họp lớp này đã đi tới hồi kết.

Mọi người lại tốp năm tốp ba tụm vào một chỗ, trao đổi cách liên hệ của lẫn nhau.

Một bạn học nam Phong Tĩnh đã không nhớ nổi tên đi tới hỏi cô: "Phong Tĩnh, có thể thêm bạn Wechat không?"

Phong Tĩnh không tiện từ chối, vừa lấy điện thoại di động ra lại nghe thấy cuộc nói chuyện bên cạnh.

"Này, Bái Bái, bạn trai cậu còn qua không?"

Vẻ mặt Dương Bái Bái chần chừ: "Chuyện này... cũng không biết phòng bên cạnh kết thúc chưa nữa, để mình hỏi anh ấy một câu."

Cô ta vừa đứng lên, bên ngoài bỗng truyền đến một tràng tiếng đập cửa. Ngay sau đó là giọng của nhân viên phục vụ: "Hai anh, mời qua bên này."

Người trong phòng cùng nhau nhìn qua, trông thấy hai người đi đến.

Là Mạnh Thạc Luân, anh ta đi ở đằng trước, Tần Tranh đi theo phía sau.

Bầu không khí giữa hai người hơi vi diệu, vẻ mặt Mạnh Thạc Luân có vẻ hơi quái dị, nhưng trong nháy mắt bước vào cửa trên mặt anh ta lại treo lên nụ cười.

"Hi, chào mọi người nhé."

Dương Bái Bái ngơ ngác một lát, thẳng đến khi bạn học nữ bên cạnh huých huých cô ta: "Này, Bái Bái, bạn trai cậu đến."

"Wao, tên Mạnh kia, sao giờ mới đến, cũng không nói với bọn này một câu." Mấy bạn học nam quen biết với Mạnh Thạc Luân lập tức đi lên đón chào.

Mạnh Thạc Luân cười cười: "Lớp các cậu hợp lớp, còn không phải là ngại làm phiền à."

Một bạn học nam vỗ vỗ vai anh ta, cũng cười nói: "Có gì mà ngại? Đây là..."

Bọn họ nhanh chóng chú ý tới người đi theo Mạnh Thạc Luân qua, đều nhìn sang anh: "Ồ, đây không phải là Tần..."

Tần Tranh.

Ý thức được điều gì, chung quanh nháy mắt yên tĩnh.

Tần Tranh nhìn về phía đám đông, cười một tiếng, dùng giọng điệu thoải mái phá tan im lặng: "Mọi người nhìn thấy tôi thì kinh ngạc lắm à?"

"Chỉ là không nghĩ tới học sinh hạng nhất khối cũng đến góp vui." Một bạn học nam giải hoà: "Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đúng là trùng hợp, vừa rồi vừa lúc mọi người đang nhắc đến cậu."

"Nhắc gì đến tôi thế?" Tần Tranh nhướn mày, dường như rất tò mò.

"Nhắc đến..." Bạn học nam mắc kẹt ngừng một lát, vội vàng đổi giọng: "À, nhắc đến trước kia cậu rất được chào đón."

Một người khác lập tức gạt đầu: "Đúng đúng, không sai, không sai."

"Thật à? Tôi cũng không chú ý tới."

Tần Tranh chỉ cười cười, khách sáo nói chuyện với đối phương vài câu rồi sau đó đi đến bên cạnh Phong Tĩnh, trực tiếp ngồi xuống cạnh cô, hỏi như không có việc gì: "Sao không nói với anh là hôm nay đến họp lớp?"

Phong Tĩnh cứng đờ, phản xạ có điều kiện: "... Sao cậu lại ngồi đây?"

Tần Tranh nhướn mày nhìn cô: "Không phải chỗ này của em còn trống à?"

Phong Tĩnh liếc nhìn sang một chỗ cách đó không xa, nói: "Không phải bên kia còn chỗ trống à?"

"Vừa rồi anh không nhìn thấy, hòng hồ..." Anh dừng một lát: "Ở chỗ này anh cũng chỉ quen em."

Lúc nói chuyện ánh mắt của anh lại âm thầm nhìn liếc sang bạn học nam ngồi cạnh cô.

Bạn học nam đang hỏi cách liên hệ với Phong Tĩnh sừng sốt một lát, vô ý thức hỏi: "Quan hệ giữa hai người... là gì?"

"Cậu cảm thấy quan hệ giữa chúng tôi là gì?" Khóe mắt Tần Tranh treo ý cười hỏi lại.

"VẬY, không quấy rầy hai người nữa." Bạn học nam ngượng ngùng cười một tiếng rồi hơi xấu hổ thu hồi điện thoại, thức thừ rời đi.

Trong tiếng ồn ào, có người nói: "Thảo nào vừa mới nhắc đến Tần Tranh cậu đã phản ứng lớn thế, hoá ra hai người..."

Người bên cạnh lập tức dùng cùi chỏ huých cậu ta một cái, người này nhanh chóng ngậm miệng.

Mạch Dĩnh Thi vội vàng đứng dậy lên tiếng làm sáng tỏ: "Không phải như vậy, thế, mọi người đừng nghe Tần Tranh nói bậy..."

Một bạn học nữ đi đến kéo cô lại: "Mạch Mạch, chúng ta qua bên kia đi, mình có chuyện muốn hỏi cậu."

"Ờ này..."

Còn chưa dứt lời đã bị cô ấy kéo đi.

Một bên khác, Mạnh Thạc Luân thu hồi ánh mắt, cảm xúc phức tạp. Anh ta giấu đi cảm xúc trong mắt, vẻ mặt tươi cười trò chuyện vài câu với người quen rồi đứng dậy lấy cớ nói: "Tôi còn có việc nên cùng Bái Bái về trước nhé."

Lớp trưởng Trương Thường sừng sốt một lát: "Mới qua đây chưa được một lát mà về nhanh thế?"

"Ừ, đúng vậy, công việc khá là bận, hôm nay còn là bớt thời gian đến đấy. Tối về còn phải bận việc đây này." Mạnh Thạc Luân cười giải thích.

"Cũng đúng, cậu là người đại diện của ngôi sao lớn cơ mà, bận cũng bình thường."

Mạnh Thạc Luân gật đầu với bọn họ: "Bái Bái, chúng ta đi thôi."

Dương Bái Bái rũ mắt: "Bọn tôi đi trước nhé, mọi người cứ từ từ trò chuyện."

Sau khi tạm biệt, cô ta quay người rời đi, lại vô ý thức nhìn về phía Phong Tĩnh.

Cô ta nhanh chóng thu tầm mắt lại, cúi đầu xuống rồi đi cùng Mạnh Thạc Luân.

Phong Tĩnh uống một hớp nước, đặt ly xuống liếc nhìn sang người bên cạnh.

Hình như Tần Tranh không làm gì mà chỉ ngồi bên cạnh cô bình tĩnh uống nước.

Sau một hồi muốn nói lại thôi, Phong Tĩnh mở miệng: "Tần Tranh, vừa rồi cậu với Mạnh Thạc Luân..."

Còn chưa dứt lời đã có người tới bắt chuyện với Tần Tranh. Anh rất khách sáo trả lời từng câu một.

Thắc mắc của cô cuối cùng vẫn không hỏi ra được.

Hơn chín giờ tối, cuối cùng cuộc tụ họp này cũng kết thúc.

Mọi người đứng ở cửa quán rượu Cẩm Hải lưu luyến không rời, tạm biệt lẫn nhau.

Sau khi nói lời tạm biệt, Phong Tĩnh lái xe từ bãi đỗ xe ra.

Mạch Dĩnh Thi kéo cửa xe ra ngồi xuống ghế lái phụ, thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cũng được về rồi."

Vừa dứt lời thì nấc một cái.

Phong Tĩnh nhìn về mặt ửng đỏ của cô nàng: "Cậu vẫn ổn đó chứ?"

Mạch Dĩnh Thi dựa vào lưng ghế, giơ tay đỡ trán: "Không sao, chắc là uống hơi nhiều. May mà chỉ là rượu vang đỏ, nếu là rượu trắng thì mình không gánh nổi đâu... ức!"

"Đã sớm bảo cậu đừng uống nhiều thế mà cậu không nghe."

Phong Tĩnh lắc đầu bất đắc dĩ, lúc sắp lái xe lại bỗng nhiên nghe thấy có người gõ lên cửa sổ xe cô.

Cô nghiêng đầu nhìn qua, là Tần Tranh.

Phong Tĩnh hạ cửa sổ xe xuống nhìn anh: "Có việc gì à?"

Tần Tranh nhếch môi: "Bác sĩ Phong, hôm nay anh không lái xe đến, có thể đưa anh một chuyến không?"

Phong Tĩnh: "..."

Mạch Dĩnh Thi nghe vậy thì lập tức mở mắt, liếc anh một cái đầy hoài nghi: "Thế cậu tới đây bằng cách nào?"

"Bắt xe." Tần Tranh nhú mày, lời ít mà ý nhiều.

Mạch Dĩnh Thi càng nghi ngờ: "Thế cậu không thể bắt xe về à?"

"Lúc ra cửa không để ý, điện thoại hết pin rồi, ví tiền cũng quên mang theo." Giọng điệu Tần Tranh cực kỳ ung dung.

"..." Dường như Mạch Dĩnh Thi bị anh làm cho nghẹn họng, nhất thời không biết nói gì.

Phong Tĩnh thu hồi ánh mắt nhìn thẳng đằng trước: "Cậu lên đây đi."

Tần Tranh cũng không khách khí, mở cửa ghế sau ngồi lên xe.

"Cậu muốn đi đâu?"

Phong Tĩnh nhìn anh qua kính chiếu hậu, nhìn mặt mày thâm thúy của anh, cố làm ra vẻ ung dung, tâm trạng lại càng thêm phức tạp.

Cô có rất rất nhiều lời muốn hỏi anh, nhưng Mạch Dĩnh Thi ở bên cạnh, cô không tiện mở miệng.

Tần Tranh nhìn vào kính chiếu hậu, đón ánh mắt cô: "Đưa anh về cục đi, hẳn là em biết địa chỉ nhỉ?"

Phong Tĩnh không nói chuyện, đạp chân ga.

Xe nhanh chóng lái đến chi cục công an thành phố Dương Giang.

"Cảm ơn."

Dường như trước khi xuống xe Tần Tranh nhớ tới điều gì, lại nhìn về phía Phong Tĩnh: "Hôm nay còn có việc, không thể mời em ăn bữa khuya, hôm nào mời em ăn cơm."

Anh cười một tiếng rồi mở cửa xuống xe.

Hoàn toàn không cho cô có cơ hội nói chuyện.

"Lời đó của cậu ta là có ý gì? Chẳng hiểu ra sao." Mạch Dĩnh Thi nhỏ giọng thầm thì một câu, quăng cho Phong Tĩnh một ánh mắt nghi hoặc.

Phong Tĩnh: "..."

Cô nói sang chuyện khác: "Muốn đi ăn khuya không?"

Mắt Mạch Dĩnh Thi sáng lên, lập tức trở nên hưng phấn: "Được đó, thật ra vừa rồi mình cũng chưa ăn no."

Ăn khuya xong, Phong Tĩnh đưa Mạch Dĩnh Thi về nhà.

Phong Tĩnh quay về chỗ ở, từ đầu đến cuối trái tim không cách nào quay về yên tĩnh.

Cô mở laptop ra, ấn mở website, tìm kiếm trên mạng dựa theo những từ khoá mấu chốt.

Cô nhớ rõ bố của Tần Tranh là bác sĩ ngoại khoa thuộc bệnh viện Kết Hợp Đông Tây Y thành phố Dương Giang.

Chuyện xảy ra vào năm cô thi đại học. Vào thời đó truyền thông mạng cũng không phát triển lắm, tin tức trong thị trấn nhỏ cũng không lưu thông.

Phong Tĩnh tìm kiếm mấy từ khoá máu chốt cũng không tìm được tin tức liên quan.

Cô không hề bỏ cuộc, tiếp tục thay đổi từ khoá tìm kiếm.

Cuối cùng cô tìm ra được mấy tin tức cũ thật thật giả giả, dùng đôi câu vài lời nhắc tới chuyện này...

[Trong bệnh viện Kết Hợp Đông Tây Y thành phố Dương Giang xảy ra một cuộc tranh cãi giữa bệnh nhân và bác sĩ, năm nhân viên y tế bị thương, trong đó có một bác sĩ ngoại khoa ngã xuống lâu bỏ mình, kẻ tình nghi Dương XX bị bắt giữ tại chỗ...]

Thời gian ăn khớp. Nhưng trong bản tin lại không nhắc tới tên họ.

Cuối cùng, cô tìm thấy một cáo phó cũ trên official website của bệnh viện Kết Hợp Đông Tây Y thành phố Dương Giang.

[Cáo phó | Đau xót tưởng niệm chủ nhiệm Tần Học Tiên của bệnh viện ta]

Trong cáo phó dán ảnh chụp.

Là bố của Tần Tranh.

Hết thầy phòng đoán đều được chứng thực.

Phong Tĩnh lập tức cầm lấy điện thoại trên bàn. Cô muốn gọi điện cho Tần Tranh nhưng đột nhiên lại nhớ tới một việc...

Cô cũng không có số điện thoại di động của Tần Tranh.

Duy nhất, chỉ có nick Wechat giả thành người khác kia..."J".

Chương 41

Phong Tĩnh mở Wechat ra nhìn danh sách bạn bè, do dự một lát rồi ấn vào cái avatar đen xì kia.

Đầu ngón tay của cô dừng trên màn hình cuối cùng vẫn không gọi qua.

Cô đặt điện thoại xuống, tiếp tục tìm kiếm tin tức trên mạng.

Tăng thêm tên của bố Tần Tranh, cô nhanh chóng tìm được một bản tuyên án...

"Bị cáo Dương XX bị phán xử mười năm sáu tháng tù có thời hạn..."

Hồ hấp của Phong Tĩnh hơi nghẽn.

Một mạng người, một gia đình, mới đổi lấy mười năm sáu tháng.

Tính thời gian thì người kia hẳn cũng sắp ra tù, thế nhưng những người đã chết đi thì không thể về được nữa.

Phong Tĩnh lại nghĩ đến Tần Tranh... đáng vẻ tự hào của anh khi nhắc tới bố mình.

Ngày đó là hôm thi đấu vật lý, trận thi đấu cuối cùng diễn ra vào buổi sáng chủ nhật.

Địa điểm thi là trường trung học số 11.

Kết thúc trận đấu, Phong Tĩnh theo dòng người đi ra trường thi đã trông thấy một nhóm phụ huynh lo lắng tiến lên đón, hỏi han ân cần với con nhà mình.

Phong Tĩnh nhìn thoáng qua, một thân một mình xuyên qua đám người đi đến lối đi bộ.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Tần Tranh bước vài bước đuổi kịp cô, sóng vai đi bên cạnh cô:
"Người nhà cậu đâu? Sao trận đấu hôm nay không đến đón cậu?"

Phong Tĩnh liếc anh một cái rồi nói: "Hôm nay bố mẹ tôi có việc đột xuất, không đến được."

Nói xong cô mới phát hiện Tần Tranh nắm tay khoác lên vai mình, động tác quen thuộc giống như đối xử với anh em tốt.

Cô nhìn cái tay trên vai một cái, giọng điệu hơi cứng đờ: "Cậu làm gì thế? Tôi thân với cậu lắm à?"

"Hử?" Tần Tranh nhíu mày, dường như không hiểu hỏi lại: "Chẳng lẽ không thân? Chúng ta cùng nhau trải qua thi đấu vật lý, nhiều ngày như vậy rồi tốt xấu gì cũng coi như đồng bọn cùng chung mối thù."

"Ai, ai cùng chung mối thù với cậu hả?" Phong Tĩnh vô ý thức kéo chặt lấy quai cặp sách nhìn sang chỗ khác.

Tần Tranh không trả lời cô, giương mắt nhìn màu trời rồi chậm rãi kéo dài giọng: "Giờ vẫn còn sớm, tôi mời cậu ăn đá bào nhé?"

"...Hả?"

Tần Tranh nói: "Coi như chúc mừng chiến thắng của chúng ta trước."

Đại khái là đầu óc bị chập, cũng không biết sao Phong Tĩnh lại đi theo anh đến một cửa hàng đá bào.

Thẳng đến khi nhân viên cửa hàng bưng hai cốc đá bào việt quất lên cô mới muộn màng phản ứng lại: "Sao tốt bụng thế, tự xưng lại mời tôi ăn đá bào?"

"Không phải nói là chúc mừng chiến thắng của chúng ta trước à." Giọng Tần Tranh tỏn mạn, giọng điệu nhẹ nhàng băng quơ.

Cái cơ này lấy tùy tiện quá.

Vẻ mặt Phong Tĩnh hoài nghi: "Cậu tự tin thế cơ à, chắc chắn có thể lấy được xếp hạng cao?"

"Nếu không thì sao? Chẳng lẽ cậu không muốn lấy được xếp hạng cao?"

Phong Tĩnh nhếch miệng, đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Nói mới nhớ, vừa rồi cậu còn hỏi tôi đấy, sao bố mẹ cậu cũng không đến đón cậu?"

Tần Tranh liếc cô một cái rồi không để tâm nói: "Tôi quen một mình lâu rồi."

Phong Tĩnh lại hiểu lầm ý của anh, lập tức sững sờ rồi vội vàng xin lỗi: "Thật xin lỗi, nhắc tới chuyện đau lòng của cậu..."

"Cậu nghĩ đi đâu thế?" Tần Tranh hơi mỉm cười: "Ý của tôi là bình thường công việc của họ rất bận, không rảnh quản tôi."

Phong Tĩnh biết rõ là hiểu lầm, hơi đỏ mặt.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, lại cảm thấy quá rõ ràng nên đành phải nói sang chuyện khác: "Thế bố mẹ cậu làm gì thế?"

Tần Tranh hơi nhếch môi: "Bọn họ là bác sĩ, bố tôi là bác sĩ ngoại khoa, mẹ tôi là bác sĩ phụ khoa."

"Ồ." Phong Tĩnh nhìn thấy ánh sáng trong mắt anh lúc nhắc tới bố mẹ, không khỏi gật gật đầu: "Vậy thì đúng là khiến cho người khác hâm mộ."

Tần Tranh nhú mày: "Hâm mộ?"

Phong Tĩnh nói: "Bởi vì có thể nghe ra là cậu thực sự tự hào vì họ."

Tần Tranh giơ tay vò rối tóc của cô.

"Này, cậu làm gì thế?"

"Ăn nhanh lên, đá sắp tan rồi." Trong giọng nói của anh hiện ra vẻ lười biếng.

Phong Tĩnh thở phì phò múc một thìa đá cho vào trong miệng, lại bị buốt đến nhếch cả miệng lên.

...

Phong Tĩnh kinh ngạc nhìn laptop, thẳng đến lúc màn hình tự động khoá lại cô vẫn như cũ không có phản ứng.

Một lúc lâu sau cô chậm rãi buông lỏng chuột ra, trong lòng nảy lên đủ loại cảm xúc, đau lòng đến nỗi thở không nổi.

Cô không hiểu rõ cảm giác đứn con của trời bị gãy cánh là thế nào.

Cô cũng không biết những năm qua anh vượt qua một mình thế nào.

Cô lại nghĩ tới, ở bên ngoài phòng bao quán rượu Cẩm Hải, cô nghe thấy những lời nói vừa Mạnh Thạc Luân và anh. Hình như sau khi nhà Tần Tranh xảy ra chuyện anh còn nợ một khoản kếch xù. Thẳng tới không lâu trước đây món nợ đó mới trả hết.

Tất cả những gì anh phải thừa nhận, áp lực anh phải đối mặt, những gian nan và đau khổ đi cùng theo suốt dọc đường.

Cô đều không biết.

Cô không biết gì cả, còn nói nhiều lời quá đáng với anh như thế.

"Tôi của hiện tại, đã không đáng để cậu lãng phí thời gian."

Cô cuối cùng cũng hiểu, ý của câu anh nói với cô hôm đó...

Không phải như thế.

Phong Tĩnh nằm trên giường tự ôm lấy bản thân, nhìn nút cuộc gọi Wechat từ đầu tới cuối vẫn chưa bấm, nước mắt chậm rãi tràn ngập trong khoé mắt.

Anh không phải kẻ hèn nhát.

Cô mới là người đó.

Suốt một tuần gió êm sóng lặng.

Trong một tuần này mẹ Phong cũng không gọi điện thoại đến hỏi thăm tiến độ xem mắt của cô.

Điều này rất khác thường, nhưng mẹ Phong không hỏi Phong Tĩnh cũng sẽ không chủ động nhắc tới.

Thắng đến hôm hết thúc kỳ nghỉ chuyện này đã bị cô ném ra sau đầu.

Vừa qua kỳ nghỉ quốc khánh, đài khí tượng thành phố Dương Giang đã treo tín hiệu màu xanh cảnh báo có bão lên.

Thành phố vùng duyên hải, mùa hè thu là mùa hay xảy ra bão.

Trước khi bão chính thức đổ bộ thời tiết lại cực kỳ khác thường, sắc trời vô cùng sáng sủa. Đầu mùa thu mà nhiệt độ cao nhất hôm nay đạt tới tận ba mươi sáu độ.

Thời tiết nóng bức, cả thành phố giống như một lò hấp đang gác trên bếp lửa, vừa nóng vừa bí bách.

Mùa bão, toàn thành phố thường thường nghỉ học nghỉ làm, nhưng đây cũng thường là thời điểm bệnh viện bận rộn nhất, cần làm tốt các loại công tác phòng lụt khẩn cấp, bảo đảm lúc gặp phải tình huống khẩn cấp khi có bão trong bệnh viện vẫn có thể vận hành bình thường.

Tham gia xong cuộc họp sáng, Phong Tĩnh đi ra phòng họp, phát hiện trong điện thoại di động của mình có mấy cuộc gọi nhỡ.

Trừ cuộc gọi rác ra những cuộc gọi khác đều đến từ Giang Hành Chu.

Anh ấy còn nhắn tin trên Wechat cho cô: [Đọc được tin nhắn thì gọi lại cho anh ngay.]

Sốt ruột tìm cô như thế, anh có việc gấp?

Phong Tĩnh lập tức gọi lại.

"Anh tìm em?"

Giang Hành Chu cũng không khách sáo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Dì ba nhập viện rồi, em biết chuyện này không?"

"Mẹ em nhập viện á?" Phong Tĩnh sửng sờ, trái tim co rút: "Chuyện này từ bao giờ? Tình huống thế nào? Nghiêm trọng không?"

"Hôm trước mới vừa vào viện, tình huống không nghiêm trọng lắm. Hình như là ngã gãy chân ở trong chung cư, bác sĩ nói phải ở lại viện quan sát. Hôm nay anh mới nghe mẹ anh nhắc tới, nói là dì ba không dám nói cho em, bảo anh cũng giữ bí mật. Nhưng anh cảm thấy chuyện này nhất định phải nói cho em biết."

Phong Tĩnh nghe thấy tình huống không nghiêm trọng thì nhẹ nhàng thở phào một hơi, lại hỏi: "Em biết rồi, mẹ em ở bệnh viện nào?"

Giang Hành Chu nói: "Bệnh viện Đông Y Tây Thành, phòng 603 khoa chỉnh hình."

"Được rồi, trưa em qua đó một chuyến."

Ca khám buổi sáng kết thúc, Phong Tĩnh đóng gói hai suất cơm ở quán cơm gần bệnh viện rồi đi thẳng đến bệnh viện Đông Y Tây Thành.

Đi vào bệnh viện Đông Y, Phong Tĩnh đến quầy lễ tân hỏi rõ vị trí phòng bệnh.

Lúc cô đến phòng bệnh mẹ Phong đang nói chuyện với người bệnh chung phòng nằm ở giường bên cạnh, trong giọng nói đầy ý cười, sắc mặt nhìn cũng rất không tồi.

Trái tim Phong Tĩnh cũng thả lỏng một nửa.

Mẹ Phong đang nói hăng say, trong lúc vô tình ngẩng đầu một cái bèn thấy Phong Tĩnh đứng ở cửa thì không khỏi sửng sờ.

"Ơ, Tĩnh Tĩnh, sao con lại đến đây?" Bà có hơi chột dạ.

Phong Tĩnh đi vào phòng, thả hộp cơm trong tay xuống: "Là Giang Hành Chu nói cho con biết."

Mẹ Phong "ôi chao" một tiếng, lập tức phàn nàn nói: "Thằng nhóc Hành Chu kia thật là, không phải bảo nó đừng nói với con rồi à?"

Phong Tĩnh nhìn về phía mẹ Phong: "Mẹ, mẹ gãy chân mà sao không nói cho con? Nếu là Giang Hành Chu không nói thì có phải mẹ định giấu con tiếp không?"

Ánh mắt Mẹ Phong lấp lóe: "Còn không phải là không muốn khiến con lo lắng à."

"Mẹ làm thế này đã khiến con rất lo lắng." Phong Tĩnh nhìn cái chân phải bị quấn băng vải treo lên cao của bà, giọng điệu bất đắc dĩ: "Sao mẹ lại ngã gãy chân?"

Chương 42

Trên mặt Mẹ Phong hiện lên vẻ lúng túng: "Không cẩn thận, chỉ là không cẩn thận thôi. Dạo này không phải là chung cư đang sửa đường à, mặt đất lồi lõm, mẹ nhất thời không chú ý dẫm lên rồi tẹo chân."

"Tẹo chân gần nhà thế sao không đến thẳng bệnh viện Nhân Dân? Vậy thì không phải càng gần nhà ư? Sao phải đi thật xa đến đây?" Phong Tĩnh vừa mở hộp cơm vừa nói: "Nếu lúc đó mẹ nói cho con thì con còn có thể nhờ đồng nghiệp bên khoa chỉnh hình chăm sóc nhiều hơn."

Mẹ Phong hùa theo: "Ôi chao, công việc của con bận như thế, chút việc nhỏ thế này cần gì phải kêu gọi nhiều người thế làm gì?"

Trong lòng Phong Tĩnh bất đắc dĩ, đành phải nói sang chuyện khác: "Mẹ, con mua canh xương hầm cho mẹ, mẹ uống nhiều một chút, tốt cho việc khôi phục bệnh tình của mẹ."

Vừa nói vừa đặt bát canh lên bàn.

Mẹ Phong xua xua tay, dáng vẻ không yên lòng: "Được rồi, đặt đó trước đi, lát nữa mẹ uống, giờ bụng mẹ còn đang no đây."

Phong Tĩnh lập tức nghi hoặc: "Mẹ ăn rồi à? Ai mang cơm cho mẹ? Bố à?"

"Không phải, là một chàng trai tốt bụng." Mẹ Phong nói: "Lúc đó cũng là cậu ấy đưa mẹ đến bệnh viện."

Trong mắt Phong Tĩnh nhiều một tia cảnh giác: "Người tốt bụng? Mẹ, bây giờ nhiều lừa đảo lắm, vô duyên vô cứ coi chừng đối phương có mưu đồ khác với mẹ."

"Sao lại thế?" Mẹ Phong xem thường: "Hôm đó mẹ đi ra ngoài gấp không mang thẻ bảo hiểm y tế, tiền đến bệnh viện tiền thuốc men cũng là cậu ấy ứng ra."

Cô chỉ xuống bên cạnh bàn, chỗ đó đặt một túi táo: "À, chỗ hoa quả này là cậu ấy mang đến, chẳng lẽ hiện tại kẻ lừa đảo còn thịnh hành cho đồ lại à?"

Phong Tĩnh phết miệng, phản bác nói: "Điều này cũng khó nói, hiện tại không phải bán đồ chăm sóc sức khỏe còn tặng trứng gà à?"

Mẹ Phong tự động xem nhẹ lời cô nói, tiếp tục nói: "Nói ra thì mẹ với cậu ấy đúng là có duyên, lần trước mẹ đi mua hoa quả bị rách túi cũng là cậu ấy đi ngang qua nhặt giúp. Người trẻ tuổi nhiệt tình giống như cậu ấy bây giờ không nhiều đâu."

Nhớ tới gì đó, bà ngừng một lát: "Ôi chao, nói đến mới nhớ quên trả cậu ấy tiền thuốc men rồi..."

Phong Tĩnh càng nghe càng thấy không đúng, lập tức ngắt lời nói: "Mẹ, người mẹ nói đó... cậu ta.. trông thế nào?"

"Con nói chàng trai đó à?"

Mẹ Phong sững sốt một lát rồi bắt đầu nhớ lại: "Rất cao, rất đẹp trai..." Bà đột nhiên vỗ đùi: "Ồ, mẹ nhớ ra rồi, hình như cậu ấy còn là cảnh sát đấy, thế này thì con cũng nên yên tâm rồi chứ? Lần sau con thấy cậu ấy phải cảm ơn người ta tử tế nhé."

Nhịp tim Phong Tĩnh thoáng tăng tốc, lại vẫn không lộ vẻ gì hỏi: "Mẹ nói cậu ta đưa cơm cho mẹ, cậu ta đến lúc nào đi lúc nào?"

Mẹ Phong nói: "Cũng không lâu lắm, lúc con tới cậu ấy vừa đi, con không nhìn thấy cậu ấy à?"

Phong Tĩnh vô ý thức ngẩng đầu nhìn ra ngoài phòng bệnh.

"Tiếc là cậu ấy có bạn gái rồi."

Mẹ Phong nhớ tới gì đó, còn nói: "Nói đến mới nhớ lần trước con gặp mặt con trai của dì Hoàng..."

"Mẹ, mẹ đợi con một lát." Bà còn chưa dứt lời Phong Tĩnh đã thả hộp cơm trên tay xuống, quay người đi ra phòng bệnh.

"Này, con đi đâu..."

Phong Tĩnh đi thang máy rời khỏi toà nhà nội trú, bước nhanh qua hành lang, ánh mắt nhìn chung quanh xuyên qua những người bệnh đi lướt qua.

Nhưng mãi cho đến cửa chính, từ đầu đến cuối vẫn không thể tìm thấy bóng dáng Tần Tranh.

Vẫn là chậm một bước.

Chẳng qua, cũng không thể xác định người đó chính là anh.

Phong Tĩnh đứng trước cửa ra vào một lúc, không thu hoạch được gì mới quyết định vẫn là về phòng bệnh trước.

Cô vừa mới xoay người qua, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ chói tai truyền đến...

"Cái đồ sao chổi đó! Sao hôm nay lại đụng phải nó chứ, đúng là xúi quẩy!"

Ngoài sảnh khám gấp, một người phụ nữ bốn năm chục tuổi mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ không ngừng kêu gào về phía cổng.

Một bác trai tuổi tác xấp xỉ đứng bên cạnh lôi kéo cánh tay của bà ta không ngừng khuyên can: "Được rồi được rồi, người cũng đi rồi đừng làm ồn nữa."

"Làm ồn thì sao? Tôi ước gì cả thế giới đều biết, nó chính là đồ sao chổi khắc chết chính bố mẹ mình!" Người phụ nữ trung niên lớn tiếng nói: "Sao đồ sao chổi đó lại đến đây?"

Vẻ mặt bác trai có hơi lúng túng: "Đừng có gọi một câu sao chổi hai câu sao chổi thế, dù sao nó cũng là cháu ngoại của chúng ta, để người khác biết cũng không..."

Người phụ nữ trung niên ngang ngược không nói lý: "Cháu trai cái gì, tôi nhận nó chắc! Khắc chết bố mẹ mình thì cũng thôi đi, còn hại nhà chúng ta xui xẻo như thế, hại Đồng Đồng thi rớt đại học, không phải sao chổi thì là gì?"

"Thế em cảm thấy nó là sao chổi thì sao còn muốn tiền của nó? Không sợ dính đen đũi à?" Vẻ mặt bác trai bất đắc dĩ.

Người phụ nữ trung niên hùng hồn: "Đó không phải là chuyện nên làm à? Nó nợ nhà chúng ta nhiều như thế, đóng chút tiền thuốc men cho Đồng Đồng thì sao?"

Bà ta bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, giơ tay vịn tai người đàn ông: "Nói mới nhớ, lúc đó có phải ông lên giúp đỡ nó không? Hà, ông nói thật xem nào!"

"Không không không..." Bác trai vội vàng né tránh, ánh mắt lập loè: "Sao tôi dám, không phải tiền của tôi đều ở chỗ bà à?"

Ông ấy lại nhỏ giọng khuyên nhủ: "Bà xã, đừng nóng giận, đừng ồn ào ở chỗ này, tất cả mọi người đang nhìn kìa, chúng ta mất mặt

không sao nhưng không thể khiến con trai mất mặt đúng không? Con trai vẫn đang chờ chúng ta đưa cơm đấy, mau đi đi."

Người phụ nữ trung niên bất đắc dĩ xoay người, giọng điệu cay nghiệt nói: "Gặp phải nó chắc chắn không có chuyện tốt..."

Hai người đi về phía thang máy.

Phong Tĩnh khẽ nhíu mày thu hồi ánh mắt, vừa quay người lại đã đối mặt với người đang đi thẳng tới, bước chân dừng lại.

Đường Gia Niên ngẩng đầu nhìn thấy cô thì cũng sững sốt.

Cậu ta tiến lên đón: "Bác sĩ Phong, sao chị lại ở đây?"

Phong Tĩnh thắc mắc: "Sao cậu cũng ở đây?"

Đường Gia Niên nhìn ra sau lưng rồi mới nói: "À, là thế này, em có một người họ hàng nhập viện nên dành thời gian đến thăm một chuyến."

Trùng hợp vậy sao?

"Bác sĩ Phong thì sao?"

Phong Tĩnh nói: "Tôi cũng tới thăm người thân."

"Trùng hợp ghê." Về mặt Đường Gia Niên hơi kinh ngạc, lại nhìn về phía sau lưng rồi lập tức cười cười: "Thế em không quấy rầy chị nữa, đi trước nhé."

Phong Tĩnh gật đầu với cậu ta, nhìn cậu ta rời đi với vẻ mặt vội vàng.

Cô cũng không nghĩ nhiều mà quay về toà nhà điều trị nội trú về đến phòng bệnh của mẹ Phong.

Mẹ Phong thấy cô quay lại thì hơi thắc mắc hỏi: "Vừa rồi con đi đâu thế?"

"Không, tưởng là nhìn thấy người quen." Phong Tĩnh thuận miệng nói bừa hai câu, lại liếc lên bàn: "Mẹ, sao mẹ còn chưa uống canh? Sắp nguội hết rồi."

"Bây giờ không uống nổi, đợi lát nữa mẹ lại uống." Mẹ Phong nói: "Đúng rồi, lần trước con với con trai dì Hoàng..."

Phong Tĩnh ngắt lời: "Mẹ, con ăn gì trước đã."

Đây là lời nói thật, cô bận rộn cả buổi sáng, còn chưa kịp ăn cơm.

Mẹ Phong lại hỏi cô chuyện xem mắt đều bị cô dùng vài câu ậm ờ lừa gạt bỏ qua.

Phong Tĩnh ăn qua loa vài thứ, thu dọn hộp cơm trên bàn rồi chạy về bệnh viện Nhân Dân đi làm.

Phong Tĩnh vội vàng quay lại bệnh viện trước khi phòng khám mở cửa xem bệnh, buổi chiều phòng khám mở khám như thường.

Bận rộn đến sáu giờ tối như thường ngày, tiễn người bệnh cuối cùng đi, Phong Tĩnh thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị tan tầm.

Cô bật chuông điện thoại lên.

Mẹ Phong mới vừa gửi tin nhắn cho cô, nói buổi tối không cần qua thăm bà.

Phong Tĩnh đọc tin nhắn xong thì cất điện thoại đi thang máy xuống sảnh.

Ting...

Cửa thang máy mở ra.

Cô bước ra thang máy, lại phát hiện sảnh khám gấp đang rơi vào trạng thái nhốn nháo hoảng loạn.

Tiếng còi cảnh sát vang lên ngoài bệnh viện.

Đèn đuốc ở sảnh lầu một sáng trưng, từng chiếc giường di động bị đẩy vào, bước chân nhân viên y tế gấp rút, bóng dáng bọn họ và cả giường bệnh nhanh chóng biến mất cuối hành lang.

Mấy xe người bị thương liên tiếp.

"Nhanh thông báo cho kho máu chuẩn bị máu!"

"Thông báo cho khoa bỏng, khoa chỉnh hình và khoa nội đến đây hội chẩn."

"Thông báo cho khoa gây mê nữa, làm tốt chuẩn bị đặt nội khí quản*."

*Đặt nội khí quản là việc đặt một ống thông bằng nhựa dẻo vào khí quản để duy trì đường thở mở hoặc đóng vai trò như một ống dẫn qua đó đưa một số loại thuốc nhất định vào cơ thể.

...

Từng chỉ thị được truyền đạt, bộ phận cấp cứu nhanh chóng mở luồng xanh cấp cứu.

Cửa phòng mổ cấp cứu đóng lại, đèn đỏ bật lên.

Trước kia cũng không phải chưa từng gặp tình huống thế này.

Nhưng hôm nay Phong Tĩnh lại cảm giác được một chút không bình thường. Hiện trường ngoại trừ nhân viên y tế ra còn có mấy nhân viên cảnh sát mặc đồng phục.

Vẻ mặt bọn họ đều rất nặng nề.

Nhìn thấy có bác sĩ lướt qua, bọn họ lập tức đón đi lên, đuổi theo hỏi:
"Bác sĩ, bây giờ có thể hiến máu không?"

"Nếu như không đủ máu thì cứ rút của tôi!"

"Tôi cũng được, làm ơn nhất định phải cứu được bọn họ!"

"Chúng tôi chắc chắn sẽ cố gắng hết sức, xin hãy xếp hàng đăng ký hiến máu với y tá bên kia." Bác sĩ đi theo xe vội vàng để lại một câu rồi bước nhanh đuổi theo giường bệnh di động vào phòng cấp cứu.

"Bác sĩ Phong, may quá cô ở chỗ này." Chủ nhiệm Vu của khoa cấp cứu trông thấy Phong Tĩnh thì lập tức gọi cô lại: "Nhanh đến giúp đỡ."

Phong Tĩnh gật đầu, lập tức đuổi theo bước chân của ông ấy: "Chủ nhiệm Vu, đây là tình huống như thế nào?"

Sắc mặt chủ nhiệm Vu nghiêm túc: "Hôm nay cảnh sát nhận được quần chúng báo án, nói phát hiện một quả bom không rõ ở vùng ngoại thành. Phía cảnh sát phái đội gỡ bom đi xử lý. Nhưng vào lúc mấy nhân viên gỡ bom đang xử lý thì quả bom không rõ đó đột nhiên phát nổ."

"Mấy người ở hiện trường bị nổ bị thương, nghe nói còn có một người mất ngay tại chỗ, còn chưa đưa về, haiz..."

Ông ấy lắc đầu thờ dãi.

"Chú nói là... nổ..."

Hồ hấp Phong Tĩnh cứng lại, đầu óc nháy mắt rơi vào trạng thái trống rỗng.

Cô chết lặng bước theo chủ nhiệm Vu vào phòng mổ, mãi cho đến khi đèn giải phẫu sáng lên cô mới chợt hoàn hồn.

Nhân viên gỡ bom bị thương nằm trên giường bệnh, quần áo rách mướp, toàn thân đều là máu, hai bác sĩ đang khẩn cấp cầm máu cho anh ta.

Ý thức của anh ta vẫn tỉnh táo, thân thể run rẩy vì đau đớn.

Phong Tĩnh nhìn về phía khuôn mặt tràn đầy màu tươi và bụi đất của người bị thương, cẩn thận phân biệt rõ ràng.

Không phải Tần Tranh.

Cô kiềm nén nỗi bất an trong lòng, gia nhập hàng ngũ cứu giúp.

Hoàn thành cầm máu sơ bộ, cô lại đi đến phòng cấp cứu tiếp theo...

Rất nhanh sau đó cô đã xác nhận rõ ràng, trong nhóm người bị thương được đưa đến này không có Tần Tranh.

Phong Tĩnh bước ra phòng cấp cứu, loại cảm giác hoảng sốt bị kiềm nén kia lại lần nữa nổi lên.

Cô cũng không biết mình đang sợ hãi điều gì.

Lúc cô nghe thấy tin đó, cảm xúc đó nháy mắt đã tràn ngập trong tim.

Cô kéo một y tá đi ngang qua hỏi: "Mấy nhân viên gỡ bom bị thương đều được đưa đến hết rồi à?"

Y tá gật đầu nói: "Đưa đến hết rồi."

Giọng điệu Phong Tĩnh vội vàng: "Thế danh sách đâu, đã xác nhận danh sách người bị thương chưa?"

Y tá sững sốt một lát: "Chuyện này... cũng không rõ nữa."

Phong Tĩnh vô ý thức cắn môi, còn muốn gặng hỏi càng nhiều chi tiết: "Thế..."

Lúc này có mấy nhân viên cảnh sát hiển máu xong, kết bạn đi ngang qua cô, vừa đi vừa nói...

"Lúc đó người dẫn đội là đội trưởng Tần à?"

"Ừ, là đội trưởng Tần phát hiện khác thường, nhưng mà..."

"Vẫn còn trẻ như thế..."

Bọn họ thờ dài một tiếng, trong lời nói mang theo tiếc hận.

Nghe bọn họ nhắc tới Tần Tranh, trái tim Phong Tĩnh đột nhiên đập nhanh nửa nhịp.

Nhưng cô vừa mới xác nhận xong, trong những nhân viên gỡ bom được kéo đến không có anh.

"Nghe nói còn có một người mất ngay tại chỗ, còn chưa đưa về..."

Còn chưa đưa về.

Cơ thể Phong Tĩnh lung lay một cái, cố gắng đứng vững rồi nhanh chóng quay người, mấy bước chạy ra cửa bệnh viện nhìn xung quanh bên ngoài.

Thế nhưng chẳng có gì cả.

Mấy chiếc xe cứu thương đã hoàn thành nhiệm vụ vận chuyển, im lặng dừng ở đó.

Quay về trong bệnh viện, sảnh cấp cứu giống như vừa trải qua một cơn bão, lưu lại một mảnh bừa bộn lại im ắng.

Nhân viên quét dọn và mấy y tá đang thu dọn hiện trường.

Mấy người bệnh đến khám bệnh ngồi cùng một chỗ, đang bàn luận chuyện vừa xảy ra, nói suy đoán của họ.

Anh mắt của Phong Tĩnh quét một vòng quanh sảnh, bước nhanh qua hành lang, tâm trạng vội vã tìm kiếm mỗi một góc trong sảnh cấp cứu.

Cô tìm kiếm một cách mù quáng.

Cô cũng không biết mình đang tìm gì, mỗi một chỗ có khả năng cô đều tìm một lần.

Thế nhưng mà những chỗ đó đều không có Tần Tranh, không có anh.

Trong lòng Phong Tĩnh trống rỗng, như bị rút đi tất cả hơi sức, mờ mịt đứng trên hành lang, ngơ ngác cứng đờ, tay chân chết lạng giống như không phải là của mình.

Bỗng nhiên, trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày màu đen.

Một giọng nói vang lên đằng trước, như đã bị giấy nhám mài giũa, trầm thấp khàn khàn, còn lộ ra một chút mỏi mệt khó nén.

"Em đang tìm anh à?"

Chương 43

Phong Tĩnh khẽ giật mình, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt giao nhau với người đối diện.

Tần Tranh đi về phía cô, mỗi một bước đều im lặng đẩy ánh sáng và bóng người về phía trước.

Anh dừng bước trước mặt cô, dáng người thẳng tắp và cao lớn, ánh sáng của ngọn đèn huỳnh quang trên hành lang vẩy lên người anh, ánh đèn màu lạnh phủ lên khuôn mặt lạnh lùng của anh, cặp mắt sâu thẳm tĩnh mịch kia lại sâu hơn một chút.

Giữa bọn hắn chỉ cách một lối đi nhỏ, nhưng lại giống như cách thiên sơn vạn thủy.

Nhìn rõ gương mặt kia, nhịp tim của cô lại bắt đầu tăng tốc.

Là anh, thật sự là anh.

Anh không có việc gì.

Nước mắt dâng lên, cô vội vàng giơ tay lau sạch nước mắt nơi khoé mắt.

"Ai đang tìm cậu chứ?" Phong Tĩnh quay mặt qua một bên không nhìn anh: "Đừng tự mình đa tình, tôi chỉ đang kiểm tra xem còn có người bị thương nào còn sót lại không."

Tần Tranh cong môi, dường như sự mệt mỏi cũng tan đi không ít.

"Ừ, là anh tự mình đa tình."

"..."

Phong Tĩnh im lặng, hiếm thấy không cãi lại mà chỉ hỏi anh: "Sao giờ cậu mới tới?"

Tần Tranh thu nụ cười, lên tiếng giải thích: "Vụ nổ lần này tạo thành hậu quả rất nghiêm trọng, anh phải ở lại làm công tác xử lý khắc phục hậu quả."

Phong Tĩnh ngược mắt, tâm trạng nặng nề: "Sự cố phát nổ lần này, thật sự có người..."

"Ừ." Về mặt Tần Tranh nghiêm nghị, nhẹ giọng nói: "Một đồng đội của bọn anh đã hi sinh."

Anh rất bình tĩnh trần thuật một sự thật, lại giống như đã dùng hết sức lực toàn thân, kiềm nén, đau thương.

"Cậu ấy... cũng là anh tự tay dẫn cậu ấy..." Anh muốn nói lại thôi.

Phong Tĩnh yên lặng nhìn anh, nhìn thấy bàn tay anh nắm chặt thành nắm đấm.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Đúng lúc này, đèn phòng mổ chuyển sang màu xanh, cửa mở ra.

Nhân viên y tế đẩy giường bệnh di động ra.

Tần Tranh lập tức xoay người: "Anh đi xem những người khác."

"Tần Tranh!" Phong Tĩnh hoàn hồn, vội vàng gọi anh lại.

Anh dừng bước quay đầu.

"Tôi..." Cô tiến lên một bước rồi lại dừng lại: "Tôi nghe mẹ tôi nói, lúc trước bà ấy bị ngã có một người tốt bụng đưa bà ấy đến bệnh viện."

Tôi cảm thấy người bà ấy miêu tả rất giống cậu, cho nên muốn hỏi cậu một câu, người giúp bà ấy có phải cậu không?"

Tần Tranh nhìn về phía cô, thừa nhận rất dứt khoát: "Là anh."

Phong Tĩnh nhìn sang nơi khác, giấu đầu hở đuôi: "Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn mời cậu ăn bữa cơm để cảm ơn."

Tần Tranh nhìn thấy hết sắc mặt của cô, không nhịn được cười: "Lần sau nhé, dạo này khá là bận." Dừng lại lại nói: "Còn nữa, mời khách thì không cần, là anh đang theo đuổi em, người mời không nên là anh à?"

"Này!" Phong Tĩnh không nhịn được nói: "Tần Tranh, cậu có cần mặt mũi không?"

"Không cần nữa." Tần Tranh nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Dù sao cũng chẳng có tác dụng gì."

Anh xoay người, khoát khoát tay với cô rồi đi.

Áo thun của anh đã ướt đẫm mồ hôi dán chặt vào lưng. Ngược chiều ánh sáng, anh tiếp tục đi về phía trước. Phong Tĩnh nhìn bóng lưng anh, trái tim vắng lặng dần dần được lấp đầy.

Tần Tranh xác nhận tình huống người bị thương xong thì rời khỏi bệnh viện.

Đi ra cổng bệnh viện, anh nhìn vào bóng đêm xa xăm. Nơi xa những tòa nhà mọc lên san sát, đèn màu nghệ hồng lộng lẫy chiếu vào bóng tối, rực rỡ như thường ngày.

Có gió thổi qua, mang theo một chút hơi lạnh xoa dịu cảm giác nóng bức trong người, nhưng làm thế nào cũng không thổi tan được cảm giác nặng nề trong lòng.

Ngoài bệnh viện đỗ mấy chiếc xe cảnh sát.

Anh ngừng suy nghĩ, đi về phía một chiếc xe cảnh sát trong số đó rồi lên xe.

Người ở bên trong lập tức hỏi thăm anh.

"Đội trưởng Tần ra rồi à, tình trạng của những người khác thế nào?"

Tần Tranh nói: "Bác sĩ nói các ca mổ đều rất thành công, hiện tại bọn họ đã thoát khỏi nguy hiểm, tình trạng cũng đã ổn định lại. Chỉ cần vượt qua thời kỳ nguy hiểm đêm nay thì tỉ lệ cao là sẽ không có việc gì."

"Nhưng sự cố lần này là do sơ sót của tôi." Tần Tranh nặng nề thở ra một hơi, trong mắt loé lên vẻ đau xót: "Tôi không nên để cho bọn họ đi qua, tôi tình nguyện người hi sinh là..."

Đội trưởng Tống vỗ lên vai anh, lên tiếng ngắt lời: "Điều này là khó tránh khỏi, tôi nghĩ trước khi bọn họ đi qua cũng đã ôm quyết tâm đó rồi."

Trong xe có một chốc lát yên tĩnh.

Sau một lát, Tần Tranh hỏi: "Đã tìm được người báo cảnh sát chưa?"

Đội trưởng Tống nhíu mày lại: "Chưa, người báo cảnh sát dùng điện thoại giả lập, sử dụng thủ đoạn mã hoá, khó mà tìm được IP thực sự, hiện tại còn đang trong quá trình tìm kiếm kỹ thuật."

Một người khác mở miệng: "Chuyện hôm nay sợ là không phải ngoài ý muốn mà là lời cảnh cáo nhằm vào cảnh sát chúng ta. Tôi phỏng đoán là bọn họ muốn cảnh cáo chúng ta đừng lại truy tra tiếp."

Cơn giận của đội trưởng Tống lại không nén được: "Cảnh cáo? Tôi thấy đây là khiêu khích! Chờ xem, tôi nhất định phải tụt tay trói bọn họ lại!"

"Tôi tin tưởng, tà không thể thắng chính."

Ánh mắt Tần Tranh lạnh lùng, giọng nói hơi trầm: "Người của chúng ta cũng không thể hi sinh vô ích."

"Cậu nói không sai." Đội trưởng Tống lên tiếng tán đồng, ngẩng đầu nhìn về phía bóng đêm ngoài cửa sổ: "Qua đêm đen, kiểu gì trời cũng sáng."

Mẹ Phong nằm viện một tuần, cuối cùng cũng có thể xuất viện.

Ngày ra viện vừa lúc là thứ bảy, Phong Tĩnh không cần trực ban.

Sáng sớm Phong Tĩnh đã lái xe đến bệnh viện Đông Y đón mẹ Phong ra viện.

Bệnh viện Đông Y nằm trong trung tâm thành phố, không có bãi đỗ xe riêng. Vào cuối tuần càng khó tìm được chỗ đậu xe ở gần đó.

Phong Tĩnh lượn một vòng quanh phụ cận, cuối cùng cũng tìm được một chỗ đậu xe ở ven đường.

Vừa đỗ xe xong thì có người gọi điện thoại tới.

Cô nhìn thông báo cuộc gọi, là một số điện thoại lạ, nhưng là mã vùng bản địa.

Phong Tĩnh tưởng là điện thoại của bệnh viện, không nghĩ nhiều đã ấn nút nghe: "Xin chào, tôi là Phong Tĩnh."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nam xa lạ: "Xin chào, bác sĩ Phong, cô còn nhớ tôi không?"

"Anh là?" Cô lập tức thắc mắc.

Người kia cười: "Tôi họ Triệu, là người đại diện của cô Đường Ý Na, xin hỏi cô còn có ấn tượng chứ?"

Triệu Hường Đông.

Phong Tĩnh tức khắc nhớ tới tờ danh thiếp kia, lập tức trở nên cảnh giác: "Sao anh lại có số điện thoại của tôi?"

Triệu Hường Đông nói: "Bác sĩ Phong không cần căng thẳng, tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn hỏi cô một câu, chuyện hợp tác tôi nói lần trước cô suy nghĩ kỹ chưa?"

Phong Tĩnh không cần nghĩ ngợi: "Rất xin lỗi, lần trước tôi đã nói rất rõ ràng, xin anh đừng gọi điện thoại tới nữa."

Cô lạnh lùng từ chối, cúp điện thoại không chút do dự.

Lại chặn số điện thoại này.

Phong Tĩnh cảm di động, trong đầu mơ hồ phát hiện có gì đó không bình thường.

Cùng lúc đó, cách đó không xa truyền đến một loạt tiếng cãi vã ồn ào.

Giọng nói hơi quen thuộc.

Cô lập tức nhìn sang nơi phát ra âm thanh.

Mạnh Thạc Luân?

Bên cạnh anh ta còn có một người phụ nữ, cũng là người Phong Tĩnh quen biết, Dương Bái Bái bạn học cấp ba của cô.

Hai người đang lôi kéo cãi vã.

"Dương Bái Bái, rốt cuộc em muốn làm gì? Không phải anh đã nói với em là hôm nay anh rất bận! Hôm nay Ý Na có một hoạt động, còn có nửa tiếng là bắt đầu rồi, hoạt động lần này rất quan trọng, không

thể có bất kỳ sai lầm nào, anh phải đến hiện trường ngay, em mau buông tay anh ra!"

Mạnh Thạc Luân muốn hất tay của cô ta ra nhưng Dương Bái Bái túm chặt không buông.

"Em không buông! Anh không đồng ý với em thì em sẽ không buông tay." Sắc mặt cô ta tái nhợt, lên tiếng đau khổ cầu xin: "A Luân, anh mau từ chức đi, chúng ta cùng rời khỏi nơi này, không tốt ư?"

Mạnh Thạc Luân tức giận gào lên: "Dương Bái Bái, có phải em điên rồi không? Chuyện em từ chức mà không nói tiếng nào anh còn chưa tính sổ với em đấy, bây giờ lại không ngừng lái nhái bên tai anh nhắc đi nhắc lại chuyện này, em có bị bệnh không hả?"

"Cứ cho là em bị bệnh đi! Chỉ là em sợ anh càng lún càng sâu..." Dương Bái Bái ngẩng đầu nhìn anh ta, sắc mặt lại càng trắng hơn: "Vì người đó, anh phản bội bạn bè, còn làm nhiều chuyện như vậy... thật sự đáng giá ư?"

Mạnh Thạc Luân hơi bực bội nói: "Chuyện này không liên quan tới em! Em có thể câm miệng giúp anh không!"

Động tác của Dương Bái Bái bỗng nhiên sửng lại, chợt nói: "Lúc đó anh chủ động nói ở bên em, đều chỉ là để em ngậm miệng, đúng không?"

"Nếu như không phải vì chuyện đó, căn bản anh sẽ không ở bên em. Em đã thích anh từ hồi học cấp ba, thế nhưng trong mắt của anh cũng chỉ có Đường..."

"Đủ rồi!" Sắc mặt Mạnh Thạc Luân nháy mắt thay đổi, tức giận lên tiếng ngắt lời: "Không phải đã nói với em là chuyện này phải giữ bí mật à, đừng nhắc lại nữa!"

"A Luân..." Dương Bái Bái sốt ruột giơ tay giữ anh ta lại, lại bị anh ta hất mạnh tay ra.

Mạnh Thạc Luân bước lên xe không quay đầu lại, đóng cửa xe rồi lái xe rời đi.

Tới gần giữa trưa, ánh nắng chói chang.

Dương Bái Bái đứng tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn chiếc xe kia rời đi.

Bất chợt, người cô ta lung lay một cái, nhắm mắt lại chậm rãi trượt xuống mặt đất, đã ngất xỉu.

Phong Tĩnh giật mình, chạy ngay qua đó kiểm tra hô hấp của nàng và mạch đập của cô ta.

Bắt mạch cho cô ta, vẻ mặt Phong Tĩnh hơi vi diệu, nhưng cũng không rảnh nghĩ nhiều, cô dùng sức ấn huyệt nhân trung của cô ta.

Dương Bái Bái dần dần tỉnh lại, chậm rãi mở mắt.

Nhìn thấy người trước mắt, cô ta sửng sốt: "Phong Tĩnh?"

"Là tôi." Phong Tĩnh gạt đầu rồi đỡ cô ta dậy, chủ động giải thích: "Vừa rồi cô bị ngất, cảm thấy có khoẻ không?"

Dương Bái Bái dựa vào lực kéo của cô ngồi dậy, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Phong Tĩnh hỏi: "Cần tôi đưa cô đi bệnh viện không?"

"Không cần, tôi qua bên cạnh ngồi một lát là được." Dương Bái Bái cười với cô, sắc mặt lại trắng bệch.

Phong Tĩnh thấy cô ta kiên trì bèn đỡ cô ta đến quán nước ở bên cạnh ngồi xuống chiếc ghế dài ngoài cửa quán: "Cô ngồi đây trước đã."

Thu xếp cho Dương Bái Bái ổn thoả xong, cô đi vào quán nước mua một ly trà sữa, lại hỏi xin nhân viên cửa hàng một cốc nước nóng.

Đi ra quán nước, Phong Tĩnh đưa nước nóng cho Dương Bái Bái.

"Uống ít nước nóng trước."

Dương Bái Bái nhận lấy rồi khẽ nói: "Cảm ơn."

Phong Tĩnh nhìn cô ta, chần chừ hỏi: "Cô có thai rồi, cô biết việc này không?"

Dương Bái Bái gật đầu: "Tôi biết, cho nên tôi mới từ chức."

Không biết nghĩ đến điều gì, cô ta ngẩn người một lát.

"Phong Tĩnh, cô..." Môi Dương Bái Bái giật giật, dường như không hiểu: "Tại sao vừa rồi cô lại muốn giúp tôi?"

Chương 44

Phong Tĩnh khó hiểu: "Điều này không phải là rất bình thường à? Tôi là bác sĩ, cứu người là trách nhiệm của tôi, cho dù đổi thành những người khác tôi cũng sẽ cứu."

"Thật à?" Dương Bái Bái khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng mím môi, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

Cô ta khẽ nói: "Cảm ơn cô."

"Đừng khách sáo." Phong Tĩnh cười cười.

Đang nói thì điện thoại di động của cô vang lên.

Nhìn số điện thoại hiển thị, cô không nhận được nhỏ giọng kêu lên "nguy rồi", vội vàng nhận cuộc gọi: "Dạ, mẹ?"

"Con vừa mới gặp bạn học hồi cấp ba, nán lại một lát, con đến ngay đây."

Dương Bái Bái thấy vậy thì chờ cô cúp điện thoại xong bèn nói: "Nếu cậu còn có việc thì đi giải quyết trước đi, tôi muốn ngồi một mình một lát."

Phong Tĩnh vẫn hơi không yên tâm: "Cậu cảm thấy khá hơn tý nào chưa?"

"Đỡ hơn nhiều." Dương Bái Bái nở nụ cười: "Tôi đợi lát nữa rồi gọi bạn tôi tới đón."

Phong Tĩnh gật đầu, lúc này mới đứng dậy: "Thế tôi đi trước."

Cô vừa mới xoay người lại bị Dương Bái Bái gọi lại.

"Đúng rồi, Phong Tĩnh, tôi..."

Phong Tĩnh quay đầu nhìn về phía cô ta: "Còn có việc gì à?"

Dương Bái Bái do dự một lát, kìm nén cảm xúc, cuối cùng vẫn nói: "Không có gì."

Cô ta ngừng một lát rồi lại ngẩng đầu nhìn cô: "Trên đường cậu... phải cẩn thận."

Phong Tĩnh hơi nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu rồi quay người rời đi.

Lúc bước vào phòng bệnh mẹ Phong đang chỉ huy bố Phong thu dọn đồ của bà.

Nhìn thấy Phong Tĩnh bước vào, mẹ Phong giương mắt nhìn cô: "Sao giờ mới tới?"

Phong Tĩnh giải thích: "Không phải vừa rồi con đã nói với mẹ trong điện thoại rồi à, mới nãy gặp được bạn cấp ba ở bên ngoài, chậm trễ chút thời gian."

Mẹ Phong lập tức phản xạ có điều kiện: "Bạn học cấp ba? Trai hay gái thế?"

"Con gái, người cô ấy không thoải mái nên con ở bên cạnh một lát."

Trước khi bà mở miệng Phong Tĩnh lại nói thêm: "Mẹ, đơn bác sĩ viết cho mẹ đâu? Con đi làm thủ tục ra viện cho mẹ."

"Treo ở kia kìa."

Phong Tĩnh tìm thấy đơn do bác sĩ kê ở sau giường bệnh.

Cô lấy tờ đơn rồi đi xuống dưới lầu làm thủ tục ra viện cho mẹ Phong.

Lái xe đưa hai người về nhà, Phong Tĩnh ăn cơm trưa ở nhà rồi mới quay về nhà trọ của mình.

Có lẽ là trong một tuần nằm viện này mẹ Phong đã bị nghẹn chết khiếp, vừa ra viện đã hẹn một đám chị em tốt đến uống trà trưa, cũng không rảnh nhớ tới chuyện của Phong Tĩnh.

Phong Tĩnh tránh được thăm vấn thì âm thầm thở phào một hơi, cũng trải qua một cuối tuần khá là vui sướng.

Một tuần trôi qua, lại đến ngày làm việc.

Vào giờ nghỉ trưa, Phong Tĩnh ăn cơm trong nhà ăn bệnh viện xong bèn quay về phòng nghỉ.

Lúc đi ngang qua sân sau, phát hiện có người đứng dưới cây dong dợi cô.

Là cái người đại diện tên là Triệu Hướng Đông kia.

Cuối tháng mười, nhiệt độ không khí thành phố Dương Giang vẫn hơi cao. Ánh nắng giữa trưa gay gắt, người đó đứng dưới nắng lại giống như không bị ảnh hưởng chút nào.

Phong Tĩnh cúi đầu nhìn xuống đất, giả vờ như không nhìn thấy anh ta rồi tiếp tục đi về phía trước.

Triệu Hướng Đông lại đón đi lên ngăn cản đường đi của cô: "Bác sĩ Phong, chào cô, lại gặp mặt rồi."

Anh ta đưa một hộp quà ra, mỉm cười nói: "Chút lễ mọn."

Phong Tĩnh bị ép dừng lại. cô nhìn hộp quà kia một cái, không nhận mà vẫn duy trì khách sáo: "Anh Triệu này, tôi nhớ là tôi đã nói với anh rất rõ ràng trong điện thoại rồi."

Triệu Hường Đông nói: "Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là tôi muốn nói lời xin lỗi với cô. Chúng tôi chân thành muốn hợp tác với cô."

"Mặt khác, mấy hôm trước là tôi đường đột, những món quà này là tấm lòng nhỏ của cá nhân tôi, xin cô nhận lấy."

"Rất xin lỗi, thứ lỗi cho tôi không thể ra sức." Giọng điệu Phong Tĩnh hơi lạnh: "Tôi không có cách nào đồng ý yêu cầu của anh, xin anh lấy đồ về đi, tôi sẽ không nhận."

Cô cất bước muốn rời khỏi, nhưng Triệu Hường Đông tiến lên một bước ngăn lại đường đi của cô.

Phong Tĩnh dừng bước, thò tay vào trong túi nắm chặt lấy điện thoại, ánh mắt nhìn anh ta cũng đầy cảnh giác.

Lúc này, có người gọi tên cô.

"Bác sĩ Phong!"

Điều này hấp dẫn lực chú ý của Triệu Hường Đông trong một thời gian ngắn.

Nhìn thấy Đường Gia Niên đứng trên bậc thang, Phong Tĩnh nhân cơ hội vòng qua người Triệu Hường Đông bước nhanh đi về phía cửa chính.

Triệu Hường Đông không đuổi theo, vẫn đứng dưới bóng cây nhìn chằm chằm vào cô.

Đi đến bên cạnh Đường Gia Niên, Phong Tĩnh nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Đường Gia Niên nhìn về hướng kia rồi thu hồi ánh mắt, sắc mặt thờ nên hơi kỳ lạ: "Bác sĩ Phong, chị biết người đó à?"

Phong Tĩnh lắc đầu: "Không quen."

"Thế sao anh ta lại tìm chị?" Đường Gia Niên thắc mắc.

Phong Tĩnh khẽ nói: "Người đó tự xưng là người đại diện của một nghệ sĩ nổi tiếng, nói muốn nhờ tôi giúp một việc nhưng tôi không muốn dính vào chuyện đó cho nên từ chối, nhưng không biết bọn họ lấy được số điện thoại của tôi từ đâu."

"Chị nói là, anh ta vẫn luôn dây dưa chị?"

Đường Gia Niên nhíu mày lại nói: "Tôi đi đuổi anh ta giúp chị."

"Này..."

Phong Tĩnh muốn hỏi cậu ấy lại nhưng chậm một bước, cậu ấy đã đi về phía Triệu Hướng Đông.

Khoảng cách hơi xa nên cô không nghe thấy Đường Gia Niên và đối phương nói gì.

Sau khi nói chuyện vài câu, Triệu Hướng Đông nhìn về phía Phong Tĩnh rồi cầm theo hộp quà anh ta mang tới quay người rời đi.

Đường Gia Niên nhìn anh ta rời đi rồi quay về bên cạnh Phong Tĩnh, cười nói: "Được rồi, bác sĩ Phong, chị có thể yên tâm, về sau anh ta sẽ không đến dây dưa chị nữa đâu."

Phong Tĩnh có hơi tò mò: "Cậu nói gì với anh ta thế?"

"Ờm..." Đường Gia Niên ngừng một lát: "Em chỉ nói với anh ta là nếu anh ta lại đến quấy rầy chị thì em sẽ trực tiếp báo cảnh sát."

Chỉ đơn giản thế thôi?

"Cảm ơn." Đường như nghĩ đến điều gì đó, Phong Tĩnh ngừng một lát rồi hỏi cậu ấy: "Tiểu Đường, buổi tối... cậu có rảnh không?"

"Hả?" Đường Gia Niên sửng sốt: "Có, bác sĩ Phong có việc gì à?"

Phong Tĩnh do dự một lát rồi nói: "Tôi mời cậu ăn cơm đi, cậu cũng giúp tôi nhiều lần rồi, vẫn chưa kịp cảm ơn cậu."

Đường Gia Niên ngẩn ra một lúc, lập tức nở nụ cười: "Được."

Chạng vạng tối, sau khi phòng khám hết giờ làm, Phong Tĩnh dẫn Đường Gia Niên đến một quán cơm nhỏ gần bệnh viện.

Phong Tĩnh nói: "Buổi tối cậu còn phải về trực ban, lần này tạm thời mời cậu ở chỗ này trước. Có hơi sơ sài, đừng ghét bỏ nhé."

"Không sao, em cũng rất thích chỗ này." Đường Gia Niên cười nói.

"Đây, nhìn menu xem muốn ăn gì." Phong Tĩnh đưa menu qua.

Đường Gia Niên nhận lấy menu, lật đến mặt sau nhìn mấy lần, dường như đang do dự đấu tranh, nhìn cậu ấy có vẻ không tập trung, sau một lát cậu ấy đột nhiên hỏi: "Bác sĩ Phong, người lần trước đó là bạn trai của chị à?"

"Người lần trước?" Phong Tĩnh hơi giật mình.

Đường Gia Niên nhìn chằm chằm vào cô: "Đúng vậy, cái anh đẹp trai đi cùng chị lần trước."

Phong Tĩnh ý thức được cậu ấy đang nhắc tới ai thì ngẩn người một lát mới nói: "Anh ấy à, bây giờ còn chưa phải."

"À, là thế à?" Hình như Đường Gia Niên cũng nghe ra ý ngoài lời, cũng không hỏi tiếp nữa.

Mặc dù quán cơm nhỏ giấu sâu trong hẻm nhưng buôn bán cũng rất thịnh vượng, chỉ chốc lát sau trong quán đã ngồi đầy người.

TV treo tường trong quán đang chiếu tin tức buổi chiều.

"Vì gặp mặt với bạn trên mạng, một học sinh trung học xảy ra cãi vã với người nhà sau đó tức giận bỏ nhà ra đi hai mươi tư tiếng, cảnh sát..."

Gọi món xong, đồ ăn nhanh chóng được bưng lên, hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

"Thực tập ở bệnh viện đã quen chưa?"

"Cũng được, chỉ là thời gian nghỉ ngơi tương đối ít, chẳng qua điều này cũng bình thường, em đã quen rồi."

Không biết Đường Gia Niên nghĩ đến cái gì, đột nhiên thở hắt ra do dự mở miệng: "Bác sĩ Phong, có một chuyện em cảm thấy rất bối rối, cho tới nay cũng không biết nên kể với ai. Em... có thể kể cho chị nghe không?"

Phong Tĩnh gật đầu: "Nếu như cậu không ngại thì nói đi."

"Không phải lần trước chị hỏi em sao quốc khánh không về nhà à?"

Đường Gia Niên rũ mắt, giọng điệu đặc biệt bình tĩnh: "Thật ra em cãi nhau với người nhà mới dọn ra ngoài ở, người trong nhà vẫn luôn phản đối em học y."

"Có một số cách làm của bọn họ em không tán thành lắm, em cũng không biết làm thế có đúng không nữa."

Phong Tĩnh nghe cậu ấy kể, không tự chủ được nghĩ đến chuyện mình bị ép xem mắt.

"Thật ra điều này rất bình thường." Cô nói: "Tôi cũng có chuyện mà bản thân kiên trì nhưng bị người nhà phản đối."

"Nhưng tôi cảm thấy là, bất kể làm cái gì, nếu như là đúng đắn thì cứ kiên trì suy nghĩ của bản thân là được."

Đường Gia Niên ngơ ngẩn, sau một lát dường như cậu ấy nghĩ thông suốt điều gì, một lần nữa nở nụ cười: "Em hiểu rồi, cảm ơn chị nhé bác sĩ Phong."

Phong Tĩnh cười cười.

Đang muốn cất lời, cô vô tình ngẩng đầu nhìn thấy Tần Tranh.

Anh và mấy đồng nghiệp cùng vào quán cơm, hình như vừa tan tầm.

Anh cũng phát hiện cô, ánh mắt đang nhìn về phía bọn họ rất thâm.

Tần Tranh nói một tiếng với đồng nghiệp rồi đi về phía cô.

Đường Gia Niên nhận ra bầu không khí không đúng, nhanh chóng đứng dậy nói: "Bác sĩ Phong, em ăn xong rồi, chủ nhiệm Vu tìm em có việc gấp, em đi về trước."

Một thực tập sinh thì có thể bị tìm vì chuyện gấp gì chứ?

Là người đều có thể nghe ra được đây chỉ là cái cớ.

Phong Tĩnh còn chưa kịp làm ra phản ứng Đường Gia Niên đã đi ra quán cơm, mà Tần Tranh đã đi đến trước mặt cô.

Anh nhìn về phía cửa rồi lại nhìn về phía cô, dường như lơ đãng hỏi: "Bác sĩ Phong, khéo thật đó, đi ra ngoài ăn cơm với bạn à?"

"Chẳng khéo tý nào." Phong Tĩnh nhìn về phía anh: "Sao cậu lại ở đây?"

"Vừa chấp hành nhiệm vụ với đồng nghiệp xong bèn tiện thể tới đây." Tần Tranh trả lời qua loa, nhanh chóng chuyển chủ đề sang người Đường Gia Niên: "Đó là đồng nghiệp cùng bệnh viện bọn em à?"

Phong Tĩnh nhìn rõ ý đồ của anh lại cố ý nói: "Người vừa rồi là thực tập sinh ở bệnh viện bọn tôi, hôm nay cậu ấy giúp tôi một việc cho

nên mới mời cậu ấy ăn cơm. Có vấn đề gì không?"

Vừa dứt lời Tần Tranh đã tiến lên một bước, giọng nói hơi trầm: "Cậu ta có thể giúp việc gì, anh cũng có thể giúp."

Anh nhìn thẳng vào cô, ánh mắt sâu thẳm như mực đặc không tan ra được.

Bốn mắt nhìn nhau, nhịp tim Phong Tĩnh tăng lên.

Lời này của anh chỉ thiếu nước nói thẳng ra là "chuyện cậu ta có thể làm anh cũng làm được".

Cô đứng dậy, nhìn sang chỗ khác: "Được rồi, đợi lát nữa tôi còn phải quay về làm việc, không rảnh nói chuyện với cậu."

Phong Tĩnh vòng qua bên cạnh anh định rời đi.

Lại bị anh dùng cơ thể ngăn cản, cô không chú ý nhìn đường xuýt nữa thì đụng vào người anh.

Phong Tĩnh ngẩng đầu tức giận nói: "Tần Tranh, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Tần Tranh thoáng nhướng mày: "Bác sĩ Phong, đừng quên em còn nợ anh một bữa cơm."

Phong Tĩnh: "... Không phải cậu nói không cần mời à?"

"Ừ, nhưng bây giờ anh đổi ý rồi." Anh nói rất đương nhiên.

"..."

Phong Tĩnh hít sâu một hơi, mỉm cười trả lời anh: "Được, thế cậu chờ đó."

Nói xong cô thu nụ cười lại, dứt khoát tính tiền rời đi, nhưng vào giây phút bước ra cửa quán cơm lại nhếch khoé môi.

Về đến nhà đã gần chín giờ.

Tắm rửa xong ra ngoài, Phong Tĩnh nhận được cuộc gọi từ Mạch Dĩnh Thi.

"Tĩnh Tĩnh à, hết bận rồi chứ?"

Phong Tĩnh nói: "Hôm nay không bận, không cần trực ban, chẳng qua mới về tới nhà."

Mạch Dĩnh Thi: "À... mình thấy cậu mãi không trả lời tin nhắn của mình nên cho rằng cậu còn đang vội chứ."

"Xin lỗi nhiều nha, hôm nay mình ra ngoài ăn cơm với người khác nên đúng là còn chưa kịp xem điện thoại."

"Không có việc gì." Mạch Dĩnh Thi không để ý lắm: "Đúng rồi, cậu xem hot search Weibo hôm nay chưa... À, xuýt nữa thì quên mất, bình thường cậu không xem cái đó."

"Nói cho cậu một tin tốt, hôm nay cái cô họ Đường đó rời khỏi chương trình bọn mình rồi. Cô ta nói với bên ngoài là trong lúc ghi hình bị cảm nắng té xỉu, thân thể khó chịu nhập viện khẩn cấp rồi." Âm cuối cô nàng nói hơi cao lên, nghe ra được tâm trạng không tồi. "Còn đang hình đang truyền nước để bán thảm đấy, cũng không biết là có phải truyền nước muối sinh lí với đường glu-cô không."

"Thế thì không phải rất tốt à?" Phong Tĩnh biết vì chương trình giải trí của cô nàng mà trong một thời gian dài Mạch Dĩnh Thi vẫn luôn ở trong trạng thái sứt đầu mẻ trán.

"Đúng là rất tốt. Được rồi, không nói về cô ta nữa." Mạch Dĩnh Thi tâm trạng vui vẻ: "Để ăn mừng cái đồ sao chổi đó đã cút khỏi chương trình, cuối tuần này mình mời cậu đến nhà hàng xoay ăn cơm nhé."

Phong Tĩnh cũng cười: "Được."

Lời nói ra khỏi miệng, chẳng hiểu sao cô lại nhớ tới nội dung cãi vã của bác trai bác gái trong sảnh lớn lầu một bệnh viện Đông Y...

"Cái đồ sao chửi đó."

Chương 45

Rõ ràng là người xa lạ vốn không quen biết nhưng lời nói ra lại khiến cô để ý.

Có lẽ là một câu... "khắc chết bố mẹ" kia.

Nội dung cãi vã của bọn họ vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô.

"Rồi cứ hẹn là thế nhé, sáng thứ bảy chúng mình gặp nhau." Mạch Dĩnh Thi vui vẻ nói.

Phong Tĩnh lại đang thất thần.

Cô chậm rì rì đáp lời, Mạch Dĩnh Thi không nhận được khó hiểu:
"Tĩnh Tĩnh?"

Cô nàng lại nhắc lại: "Tín hiệu bên cậu không tốt à? Tĩnh Tĩnh, có thể nghe thấy không?"

Phong Tĩnh vội vàng hoàn hồn: "À, không có việc gì, vừa rồi nghĩ đến một vài chuyện. Cậu vừa nói gì nhỉ?"

"Thế à..." Mạch Dĩnh Thi lại nói tiếp: "Vừa rồi mình nói cứ quyết định thế nhé, thứ bảy bọn mình gặp nhau."

"Được."

"Đúng rồi, nếu được thì gọi cả anh họ cậu nữa, he he, dạo này anh ấy giúp mình rất nhiều."

"Anh ấy làm gì?" Phong Tĩnh có hơi tò mò.

"Cũng chẳng có gì, biểu hiện của anh ấy trong chương trình bọn mình rất xuất sắc." Giọng Mạch Dĩnh Thi ngừng lại, có hơi bực bội nói: "Ày, sắp lại gọi điện thoại rồi, chờ hôm đó gặp mặt rồi nói sau, ngủ ngon."

"Ừ, ngủ ngon."

Hai người chúc ngủ ngon xong, Phong Tĩnh cúp điện thoại.

Cô nằm ườn trên giường nhìn trần nhà, trong đầu toàn là câu nói trong quán cơm của Tần Tranh.

Đáy lòng cô không nhận được có loại cảm xúc rung động không tên, giống như bị thứ gì chạm đến đáy lòng.

Nghĩ về những chuyện xảy ra trong những ngày này, cô lại không tự chủ được mở điện thoại ra, tìm kiếm những chuyện liên quan đến Tần Tranh.

Từng màn từng màn, hiện lên trước mắt giống như đèn kéo quân.

Cô cũng không biết hiện tại hẳn nên dùng loại thái độ gì để đối mặt với anh.

Đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học đi không từ già, đến bây giờ, cô dần dần chạm đến chân tướng của quá khứ... những chuyện anh chưa từng nói với cô.

Ánh sáng trên màn hình điện thoại không biết đã tắt từ bao giờ, dần dần, cô ngủ thiếp đi.

Nháy mắt đã đến tháng mười một, sắp tới lúc giao mùa, thành phố Dương Giang cũng bắt đầu hạ nhiệt độ theo mùa, người bệnh đến bệnh viện khám cũng tăng thêm đáng kể.

Nhưng thời tiết hay thay đổi, buổi sáng vẫn là nhiệt độ phải mặc quần thu, đến buổi trưa nhiệt độ lại bắt đầu tăng cao dần.

Trời lại bắt đầu ập ụp một trận mưa to.

Sau chạng vạng tối, ngay cả gió cũng mang theo khô nóng.

Phong Tĩnh vừa hết ca khám quay về văn phòng lại cảm thấy hơi đau đầu. Cô nhéo nhéo giữa mày, đứng dậy gập giường trong văn phòng lại, giữ vững tinh thần quay về trước máy vi tính tiếp tục viết bệnh án.

Hôm nay đến lượt cô trực ca đêm.

Những đồng nghiệp khác đều đi ra ngoài làm việc, trong văn phòng chỉ có một mình cô trực.

Cửa văn phòng bỗng nhiên bị một người gõ vang.

"Mời vào."

Cửa mở ra, có người đi vào: "Bác sĩ Phong."

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Phong Tĩnh ngừng gõ chữ, ngẩng đầu: "Tiểu Đường?"

Đường Gia Niên đi đến: "Chủ nhiệm Vu bảo em đến giao đơn hội chẩn." Cậu ấy nhìn quanh văn phòng một vòng: "Chủ nhiệm Lý không ở đây ạ?"

"Chủ nhiệm Lý đi họp rồi, đơn hội chẩn đưa tôi đi."

Phong Tĩnh đứng dậy nhận lấy đơn hội chẩn từ trong tay cậu ấy, nhìn lướt qua rồi nói: "Đi thôi, chúng ta qua đó xem bệnh nhân trước đã."

Đường Gia Niên đuổi sát theo bước chân cô ra văn phòng.

Đi đến thang máy, lúc chờ thang máy Đường Gia Niên đột nhiên mở lời: "Bác sĩ Phong, chị... tối nay chị có rảnh không?"

Phong Tĩnh nhìn về phía cậu ấy, hơi khó hiểu: "Hử?"

Đường Gia Niên hít sâu một hơi lấy can đảm nói: "Thì là... hôm nay vừa phát tiền lương, em muốn mời chị ăn cơm."

"Vốn dĩ lúc mới đến đã định mời chị ăn cơm, chẳng qua lúc trước chị nói... cho nên em cũng không tiện, bây giờ phát tiền lương rồi, em có thể mời chị ăn cơm không?" Cậu ấy lại ngẩng đầu nhìn Phong Tĩnh.

"Không phải phát trợ cấp cho các cậu à?" Phong Tĩnh cũng từng làm thực tập sinh, đương nhiên là biết rõ đãi ngộ của thực tập sinh bệnh viện công thế nào.

Ting!

Thang máy đến, cửa mở ra, Phong Tĩnh cất bước đi vào.

Đường Gia Niên vội vàng đuổi theo, lại lên tiếng giải thích: "Bác sĩ Phong, chị đừng hiểu lầm, em cũng không có ý gì khác. Chỉ là em cảm thấy, ừm..." Cậu ấy ngừng lại, có hơi xấu hổ: "Chị rất giống chị gái em, mỗi lần nhìn thấy chị em luôn cảm thấy rất thân thiết."

"Chị gái?" Phong Tĩnh ngẩn ra.

"Vâng, em có một chị gái, nhưng quan hệ của bọn em không tốt lắm. Mỗi lần gặp mặt gần như đều sẽ biến thành cãi nhau." Cậu ấy cười khổ một tiếng: "Thật ra em cũng rất hi vọng có thể chung sống hoà thuận với chị ấy, em cũng từng cố gắng nhưng không biết vì sao bọn em lại trở nên không hợp như thế."

Đến lâu một, hai người đi ra thang máy.

Phong Tĩnh hỏi: "Đây là lí do lần trước cậu nói quan hệ với người nhà không tốt à?"

Đường Gia Niên gật đầu: "Cũng có một phần nguyên nhân này."

Phong Tĩnh suy nghĩ một lát rồi nói: "Mời ăn cơm thì không cần."

"Hả?" Đường Gia Niên ngạc nhiên.

Phong Tĩnh nói tiếp: "Cậu mời tôi uống trà sữa đi, dù sao trợ cấp của các cậu cũng không nhiều."

Đường Gia Niên nở nụ cười xán lạn: "Vâng."

Trên lối đi nhỏ cách đó không xa, một nhóm người mới đi ra từ khu nội trú, đi ngang qua sảnh khám bệnh.

Giang Nhất Trình nhìn sang một bên, đột nhiên "a" một tiếng: "Đội trưởng Tần, đó không phải là bác sĩ Phong à?"

Tần Tranh dừng bước nhìn sang.

Nhìn thấy Phong Tĩnh và Đường Gia Niên vừa nói vừa cười đi qua hành lang đằng trước, ánh mắt anh tối sầm lại.

"Ồ, cái người bên cạnh chị ấy hình như là bác sĩ nhỏ cùng đi ăn cơm với chị ấy lần trước." Lại nghe Giang Nhất Trình nói: "Bác sĩ nhỏ đó sẽ không có ý gì với bác sĩ Phong chứ."

Tần Tranh: "..."

"Đội trưởng Tần?"

Giang Nhất Trình quay đầu, nhìn thấy phản ứng này của Tần Tranh thì không nhịn được nói: "Đội trưởng Tần, sao em lại cảm thấy đáng vẻ bây giờ của anh giống một bát cá om dưa thế nhỉ?"

Tần Tranh nhìn cậu ta bằng ánh mắt khó hiểu: "Cá om dưa gì cơ?"

"Thì là..." Cậu ta không nhận được cất tiếng hát: "Vừa chua vừa tầm thường vừa dư thừa~"*

*Link bài hát <https://www.youtube.com/watch?v=30FEr9EkHvc>: Cá om dưa 酸菜鱼 (toan thái ngư): Chua ý chỉ ghen ghét, thái (đồ ăn) ý chỉ đồ cùi bắp, ngư đồng âm với dư.

Âm cuối cao lên.

Tần Tranh: "..."

Đội viên bên cạnh nhìn ra chút manh mối, đột nhiên hiểu ra gì đó, vội vàng dùng tay huých Giang Nhất Trình một cái, lại cười giải thích: "Đội trưởng Tần, anh đừng để ý đến cậu ta, hôm nay cậu ta mới học được một bài hát mới nên nhìn ai cũng giống như cá om dưa."

"Ơ kìa, không phải là em..." Giang Nhất Trình còn chưa lên tiếng đã bị đội viên khác bịt mồm lại.

Tần Tranh dùng đầu lưỡi đề lên vòm họng trên, phát ra một tiếng đầy ẩn ý: "Ồ."

Lúc này, điện thoại của một đội đột nhiên vang lên.

Sau khi cúp điện thoại, cậu ta ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tranh báo cáo ngắn gọn: "Đội trưởng Tần, có nhiệm vụ."

Tần Tranh quay đầu nhìn thoáng qua hướng Phong Tĩnh và Đường Gia Niên rời đi, nhanh chóng thu hồi ánh mắt rồi cũng không quay đầu lại rời đi bệnh viện.

Trước sảnh cấp cứu, Phong Tĩnh thoáng liếc nhìn thấy gì đó, bỗng nhiên dừng bước.

Tần Tranh?

Tần Tranh nhẹ nhàng liếc qua, nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

Cũng không ngừng lại đã rời đi theo đồng nghiệp.

"Bác sĩ Phong?" Giọng nói nghi ngờ của Đường Gia Niên vang lên:
"Sao vậy?"

"Không có việc gì." Phong Tĩnh nhanh chóng hoàn hồn: "Bệnh nhân ở đâu?"

Đường Gia Niên vội vàng nói: "Ở bên này, đi theo em."

Gặp lại Tần Tranh cuối cùng Phong Tĩnh cũng nhớ tới chuyện đã đồng ý mời anh ăn cơm.

Nhưng kết thúc ca trực về đến nhà thì đã mười giờ tối.

Cô cuối cùng cũng có rảnh lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho tài khoản nguy trang của người nào đó.

Phong Tĩnh: [Cảnh sát Giang, ngại quá, muộn thế này còn làm phiền ^^]

Phong Tĩnh: [Là thế này, đội trưởng của các cậu nói tôi còn nợ anh ta một bữa cơm, thứ bảy tuần này tôi muốn mời anh ta ăn cơm nhưng không có cách liên hệ với anh ta, cậu có tiện chuyển lời giúp tôi được không?]

Nửa tiếng sau đối phương mới trả lời.

J: [Tuần này đội trưởng của bọn tôi phải đi tỉnh Lý công tác, anh ấy nói hôm khác lại hẹn.]

Còn trả lời rất chững chạc đàng hoàng.

Phong Tĩnh mới từ phòng tắm ra, nhìn thấy tin nhắn này bèn trả lời:
[Được, thế hôm nào lại hẹn ^^]

Cô ngẫm nghĩ một lát lại cố ý nói.

Phong Tĩnh: [Lúc nào cũng phải nhờ cậu hỗ trợ chuyển lời, tôi thật sự cảm thấy rất ngại ngùng, tôi cũng muốn mời cậu ăn một bữa cơm để cảm ơn.]

J: [...]

J: [Không cần đâu, tiện tay thôi mà.]

Phong Tĩnh: [Cần chứ, đừng khách sáo mà, dù sao mời một người cũng là mời, mời hai người cũng là mời, lần sau cậu cứ tới cùng luôn đi~]

Qua một lúc lâu sau anh mới trả lời.

J: [Ừm...]

J: [Đến lúc đó tôi sắp xếp thời gian xem thế nào rồi trả lời cô.]

Đạt đến mục đích, Phong Tĩnh cong môi trả lời: [Được, lặng lẽ chờ tin tốt.]

Đặt điện thoại xuống, Phong Tĩnh phết miệng, trong lòng mơ hồ cảm thấy hơi mất mát.

Hình như kể từ hôm đó số lần bọn họ gặp nhau cũng ít đi rất nhiều.

Còn nói muốn theo đuổi người khác, đều trôi qua lâu như vậy cũng không chủ động liên lạc, không có chút thành ý nào.

Đây chính là thái độ theo đuổi của anh?

Cô thậm chí có hơi nghi ngờ... có phải anh lại kiếm cớ tránh cô không.

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại di động vang lên.

Phong Tĩnh ngừng suy nghĩ nhìn lướt qua điện thoại, trên màn hình hiển thị người gọi đến là "bố".

Cô vội vàng ấn nút nghe: "Dạ, bố, muện thế này, bố có việc gì gấp à?"

Bố Phong nói: "Tĩnh à, mẹ con ngại gọi cho con nên bảo bố hỏi con một câu, thứ sáu này là sinh nhật mẹ con, con có về nhà không? Hôm đó cả nhà mình ăn cơm tối với nhau, bố nhờ người mua một con gà thả vườn ở nông trường, trước kia con thích món đó nhất."

Phong Tĩnh mở lịch ngày trên bàn ra... hôm đó vừa lúc không phải trực ban, bèn nói: "Vâng, hôm đó con tan ca xong thì về."

Chương 46

Tuần đầu tiên của tháng mười một, một luồng khí lạnh trào đến bất ngờ, mùa thu còn chưa tới nhưng thành phố Dương Giang đã giống như đột ngột vào đông.

Cây xanh ven đường trở nên tiêu điều, nhánh cây cây bông trong viện gần như trọc lốc, chỉ còn sót lại vài mảnh lá cây, lung lay sắp đổ trong gió rét.

Hôm nay trước khi đi làm Phong Tĩnh gửi một tin nhắn vào trong nhóm chat gia đình, nhắc nhở mẹ Phong và bố Phong chú ý giữ ấm.

Có lẽ là đều đang trên đường đi làm, trong nhóm không ai trả lời.

Cô cắt điện thoại đi vào bệnh viện.

Phong Tĩnh đến khoa, thay áo blouse trắng rồi tiến hành giao ban buổi sáng với đồng nghiệp.

Trong quá trình này hai người nói chuyện phiếm vài câu.

"Bác sĩ Phong, cô có nghe nói không, gần đây bệnh viện chúng ta có hai suất đi tỉnh bồi dưỡng."

Phong Tĩnh ngẩn người: "Hơi có ấn tượng." Hôm trước phòng hành chính tìm cô lấy tư liệu liên quan, đoán chừng là có quan hệ với việc này.

Bỗng nhiên cửa phòng làm việc bị gõ vang lên, chủ nhiệm Lý đi vào: "Tiểu Phong, cô ra đây một lát."

Phong Tĩnh sững sốt một lát, cảm thấy hơi lạ: "Bây giờ ạ?"

"Ừ." Về mặt chủ nhiệm Lý không đẹp lắm.

Bình thường ông ấy đối xử với mọi người đều rất thân thiện, rất ít khi sẽ xuất hiện loại vẻ mặt này.

Phong Tĩnh nhận thấy được có điều gì không đúng, vội vàng đi lên trước: "Chủ nhiệm Lý, xảy ra chuyện gì à?"

Chủ nhiệm Lý lạnh mặt nói: "Đi theo tôi, lãnh đạo bệnh viện có vài việc muốn hỏi cô."

Phong Tĩnh ý thức được độ nghiêm trọng của tình hình, cũng không hỏi tiếp mà nhanh chóng đuổi theo bước chân ông ấy.

Chủ nhiệm Lý dẫn cô vào phòng họp khoa hành chính.

Vừa vào cửa ông ấy đã đóng cửa lại.

Trong phòng họp khoa hành chính ngoại trừ chủ nhiệm Lâm khoa hành chính ra còn có mấy lãnh đạo của bệnh viện. Viện phó Lưu cũng có mặt, vẻ mặt của bọn họ đều rất nghiêm túc.

"Tiểu Phong đến rồi."

Nụ cười trên mặt chủ nhiệm Lâm rất ấm áp, nhưng rõ ràng là bầu không khí không đúng.

Phong Tĩnh hỏi: "Viện phó Lưu, chủ nhiệm Lâm, các vị lãnh đạo, xin hỏi mọi người gọi tôi đến là có việc gì ạ?"

Chủ nhiệm Lâm nhìn về phía viện phó Lưu, sau khi nhận được cho phép thì hắng giọng một cái, lên tiếng: "Tiểu Phong, hôm nay chúng tôi gọi cô đến là có chút chuyện muốn tìm hỏi cô cho rõ ràng. Cô không cần căng thẳng, cứ trả lời thật là được."

Phong Tĩnh càng thêm khó hiểu: "Chủ nhiệm Lâm, chuyện ông nói là gì?"

Chủ nhiệm Lâm chầm chước nửa giây rồi nói: "Là thế này, có người gửi thư tố cáo nặc danh cho ban thanh tra kỷ luật của bệnh viện, nói cô lén lút nhận lì xì của bệnh nhân."

Lời này vừa nói ra, Phong Tĩnh kinh ngạc một giây.

"Không có khả năng, tôi chưa bao giờ làm chuyện như vậy." Cô gằn như thốt ra.

Chủ nhiệm Lâm nhíu mày lại: "Nhưng đối phương còn cung cấp chứng cứ."

Phong Tĩnh hỏi: "Chứng cứ gì?"

"Là một tấm ảnh, cô xem đi, cô có ấn tượng về người này không."

Ông ấy nói rồi đưa một tờ giấy A4 qua.

Phong Tĩnh nhìn thoáng qua thì không khỏi sửng sốt.

Đây là một tấm ảnh được in ra.

Hình ảnh trong đó chính là cảnh cô và người đàn ông tên Triệu Hường Đông kia đứng dưới gốc cây nói chuyện vào buổi chiều hai tuần trước.

Bức ảnh chụp hình vào giây phút Triệu Hường Đông cầm hộp quà trên tay đưa ra.

Phong Tĩnh lập tức ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, giọng điệu chắc chắn: "Đúng là tôi từng gặp người này, nhưng tôi cũng không nhận đồ anh ta tặng."

Cô dừng một lát rồi tiếp tục nói rõ: "Tình huống cụ thể là thế này..."

"... Chuyện chính là như vậy." Phong Tĩnh kể lại chi tiết những chuyện đã xảy ra, lại đưa ra yêu cầu: "Chủ nhiệm Lâm, tôi xin kiểm tra camera để chứng minh điều tôi nói có phải là thật hay không."

Chủ nhiệm Lâm hơi khó xử nói: "Thật ra, vừa rồi chúng tôi đã kiểm tra camera. Nhưng chỗ đó vừa lúc là góc chết của camera, camera từ chỗ khác chỉ có thể nhìn thấy tình huống người này đi vào và đi ra cửa chính. Lúc đi ra trên tay anh ta đã không có hộp quà kia."

Trong lòng Phong Tĩnh trầm xuống, nghe như vậy cô còn có gì không rõ?

Cô bị người cài bẫy.

Phong Tĩnh vẫn duy trì tinh táo: "Lúc ấy còn có những người khác ở đó, tôi nghĩ có thể mời cậu ấy tới chứng minh."

"Là ai?" Chủ nhiệm Lâm lập tức truy hỏi.

Phong Tĩnh nói: "Là thực tập sinh dưới tay chủ nhiệm Vu khoa cấp cứu, tên là Đường Gia Niên."

"Chủ nhiệm Vu?" Viện phó Lưu nhìn về phía chủ nhiệm Lâm: "Tôi nhớ hình như mấy ngày nay chủ nhiệm Vu không ở trong bệnh viện?"

Chủ nhiệm Lâm gật đầu nói: "Chủ nhiệm Vu dẫn đội đi tham gia hội thảo nghiên cứu, mấy thực tập sinh kia cũng đi theo cùng, chủ nhật bọn họ mới về."

Thế này cũng quá trùng hợp.

Lông mày mấy vị lãnh đạo bệnh viện ở đây cũng cau lại.

Chủ nhiệm Lâm một lần nữa nhìn về phía Phong Tĩnh, hỏi tiếp: "Bác sĩ Phong, cô còn có tình huống gì khác cần bổ sung không?"

"Không."

Phong Tĩnh ngừng lại, nói: "Chủ nhiệm Lâm, tôi có thể tiếp thu tất cả những xử lý của bệnh viện, nhưng tôi không thể nhận tội danh có lẽ có."

"Tiểu Phong, tôi hiểu tâm trạng của cô." Chủ nhiệm Lâm nói: "Chúng tôi đã hiểu rõ tình huống đại khái. Chờ chủ nhiệm Vu quay về chúng tôi sẽ tìm ông ấy hỏi rõ."

Ông ấy an ủi vài câu, còn nói: "Cô vất vả rồi, đi về trước đi."

Phong Tĩnh ôm tâm trạng nặng nề đi ra văn phòng.

Cửa vừa đóng lại, bên trong bèn vang lên giọng nói giận dữ của chủ nhiệm Lý.

"Tôi đã nói, Tiểu Phong không có khả năng làm như vậy. Những biểu hiện của cô ấy sau khi đến bệnh viện chúng ta tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Bác sĩ chịu trách nhiệm như cô ấy chắc chắn không có khả năng làm ra chuyện như thế."

"Chỉ bằng một bức ảnh như này thì có thể chứng minh điều gì?"

"Danh sách bồi dưỡng lần này vừa quyết định thì thư tố cáo này lập tức đến. Thư tố cáo này là nhằm vào cái gì, chẳng lẽ tất cả mọi người không nhìn ra được ư?"

"Chủ nhiệm Lý, ông bình tĩnh trước đã..."

Chỉ chốc lát sau, chủ nhiệm Lý cũng ra khỏi văn phòng khoa hành chính, sắc mặt xanh mét.

Phong Tĩnh thấy ông ấy đi ra thì đi nhanh tiến lên: "Chủ nhiệm Lý."

Vẻ mặt chủ nhiệm Lý dịu lại, nhìn về phía Phong Tĩnh rồi lại thở dài: "Tiểu Phong, trong khoảng thời gian này vất vả cho cô rồi, cô cũng đừng nghĩ nhiều, chờ bệnh viện điều tra rõ là sẽ không sao."

Ong áy dừng một lát, lại nói: "Tôi phê cho cô nghỉ một ngày, cô làm xong ca sáng rồi buổi chiều quay về nghỉ ngơi cho tốt nhé. Chuyện công việc thì tôi sẽ sắp xếp ổn thoả giúp cô."

Phong Tĩnh gật đầu: "Vâng, tôi hiểu, cảm ơn chủ nhiệm Lý."

Chủ nhiệm Lý gật gật đầu, dường như nhớ tới điều gì, lại hỏi: "Còn nữa, cô cũng nghe về chuyện bồi dưỡng lần này rồi chứ?"

Phong Tĩnh giật mình: "Có nghe nói qua."

"Về sau có rất nhiều cơ hội, cô đừng quá nản chí."

Cô đương nhiên là nghe hiểu ý của chủ nhiệm Lý.

Ông ấy nói rất uyển chuyển, nhưng trong lòng Phong Tĩnh vẫn trầm xuống.

Sau khi nghỉ trưa, Phong Tĩnh làm thủ tục xin nghỉ xong rồi bước ra từ văn phòng chủ nhiệm Lý, đi về phía thang máy. Nhưng lúc đi ngang qua văn phòng y tế lại nghe thấy hai y tá đang nói chuyện.

Cô nghe thấy tên của mình.

"Bác sĩ Phong nhận quà của bệnh nhân? Thật hay giả?"

"Không thể nào? Không nhìn ra đó."

"Tôi nghe nói đang điều tra rồi? Sao không bị cách chức tạm thời?"

"Nói từ sớm rồi mà, người đứng sau lưng bác sĩ Phong thật là không đơn giản, chuyện nghiêm trọng như thế cũng dè xuống được."

"Trước đó tôi đã nói có một số người chính là tâm thuật bất chính, đây không phải là bị người nắm được thóp rồi à."

"Nhưng sao nghe nói là lúc ấy cũng có người khác ở đó, có thể chứng minh là cô ta trong sạch?"

"Người cô nói là cái cậu thực tập sinh họ Đường kia à?" Y tá kia nói: "Nhưng mà dạo này bác sĩ Phong và cậu thực tập sinh kia rất thân nhau, thực tập sinh đó còn đưa trà sữa cho cô ta, ai biết trong lén lút bọn họ có cái gì..."

Từ Thi Nhân đi đến, lạnh mặt ngắt lời: "Được rồi, các cô ở đây bàn tán cái gì? Còn không mau đi làm việc."

"Bác sĩ Từ." Hai y tá kia giật nảy mình, vội vàng im tiếng.

Ngẩng đầu một cái lại trông thấy Phong Tĩnh, vội vã thu dọn dụng cụ xong rồi làm bộ đi làm việc.

Từ Thi Nhân bước chậm lại, quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh rồi bỗng nói: "Chuyện lần trước là tôi làm theo cảm tính, làm không đúng, nhưng lần này không phải tôi tố cáo."

Cô ấy dừng lại, thu hồi ánh mắt: "Tôi cũng không nhàm chán đến thế, làm mấy động tác nhỏ như nặc danh đó."

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô ấy, bình tĩnh trả lời: "Bác sĩ Từ, chuyện cô chưa từng làm thì không cần giải thích với tôi."

Từ Thi Nhân run lên, lại nhìn về phía cô.

Phong Tĩnh trực tiếp đi ngang qua người cô ấy, bước chân thong dong.

Trên đường về nhà tâm trạng Phong Tĩnh đều rất nặng nề.

Lúc về đến nhà cô nhận được cuộc gọi từ Đường Gia Niên.

Đầu bên kia điện thoại, trong giọng Đường Gia Niên lộ ra một chút áy náy: "Bác sĩ Phong, thực sự rất xin lỗi, em mới nghe nói chuyện chị bị nặc danh tố cáo từ chỗ chủ nhiệm Vu. Em không nghĩ tới hành động vô tình của em sẽ mang đến phiền toái lớn như vậy cho chị, bây giờ em đi tìm chủ nhiệm Vu xin nghỉ rồi về bệnh viện nói rõ tình huống với lãnh đạo bệnh viện."

Phong Tĩnh lập tức ngăn cản: "Không cần, kỳ thực tập của cậu quan trọng. Cơ hội đi hội thảo nghiên cứu lần này rất hiếm có, cậu đi theo chủ nhiệm Vu học tập cho tốt. Tôi tin tưởng bệnh viện chắc chắn sẽ điều tra rõ ràng, trả lại công bằng cho tôi."

"Bác sĩ Phong, thật sự vô cùng xin lỗi." Đường Gia Niên lại không ngừng nói xin lỗi cô.

"Không có việc gì, đây không phải lỗi của cậu, cậu không cần nói xin lỗi."

"Không phải, em..."

Đường Gia Niên còn muốn nói gì nữa nhưng Phong Tĩnh lại ngắt lời cậu ấy, nói: "Tiểu Đường, cậu mau đi đi, tạm thời cậu không cần để ý tới chuyện của tôi, bên tôi còn có vài việc phải làm."

Đường Gia Niên dừng một lát: "Được rồi, thế em không quấy rầy chị nữa."

Cúp điện thoại.

Phong Tĩnh đi vào phòng ném điện thoại lên giường rồi nằm xuống. Cô nhìn trần nhà không chớp mắt, bắt đầu ngẩn người.

Mãi cho đến khi bố Phong gọi điện thoại đến...

"Tĩnh à, tối mai nhớ về nhé, hôm trước nói với mẹ con là con sẽ về nhà chúc mừng sinh nhật bà ấy, bà ấy vui lắm." Bố Phong nhắc nhở trong điện thoại: "Con đừng thấy bình thường bà ấy đối xử với con

ngghiêm túc như thế chứ trong âm thầm cũng để ý lắm. Chuyện này bố lén nói với con, con tuyệt đối đừng nói cho bà ấy."

Phong Tĩnh cầm di động, khoé môi không nhin được nhếch lên: "Vâng, con không nói."

"Tốt, thế tối mai con về sớm một tý, bố làm món gà hầm nôi đất con thích cho." Bố Phong vui vẻ nói.

"Vâng." Phong Tĩnh cười tủm tỉm đồng ý.

Cúp điện thoại xong, cô đặt điện thoại di động xuống, ngồi ở trên giường gập hai chân ôm lấy bản thân.

Phong Tĩnh vùi mặt giữa hai tay, rầu rĩ thờ dài.

Thời điểm như thế này, cô nên làm gì, nên nói gì đây?

Phong Tĩnh không biết.

Không biết nên nên nói với bố mẹ thế nào, cũng không dám nói với bọn họ.

Nếu như bọn họ biết chắc chắn sẽ lo lắng.

Phong Tĩnh cầm lấy điện thoại để bên cạnh, mở vòng bạn bè ra.

Ba phút trước, Mạch Dĩnh Thi vừa đăng một tin: [Dạo này vội hạng mục bận đến choáng váng, không kịp trả lời tin nhắn, xin anh chị em bạn bè thứ lỗi. Có chuyện gì xin nhắn lại, nhìn thấy sẽ trả lời, cảm ơn thấu hiểu. P.S: Tất cả những câu hỏi có online không sẽ không trả lời.]

Cô rời khỏi vòng bạn bè, nhìn danh sách bạn bè.

Cái avatar đen xì kia... "J", biệt danh vẫn không thay đổi, không hề có động tĩnh gì.

Cuộc nói chuyện của bọn họ còn dừng lại ở rất nhiều ngày trước.

Lúc này tất cả uất ức, buồn tủi, khó chịu trong lòng cũng không biết có thể tâm sự với ai.

Phong Tĩnh nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng có cách nào, dứt khoát nhắm mắt lại trùm chăn đi ngủ.

Chương 47

Không đặt đồng hồ báo thức, khi cô tỉnh lại vào ngày hôm sau đã là hơn mười giờ.

Bên ngoài cửa sổ một mảnh màu trắng sáng ngời, ánh nắng chiếu vào trong phòng.

Miệng Phong Tĩnh khô khốc, xuống giường đi rót nước uống.

Lúc đi qua phòng khách, cô bật TV lên theo thói quen.

Nhưng đã qua giờ chiếu tin tức buổi sáng, lúc này đài truyền hình đang chiếu một bộ phim thần tượng thanh xuân.

"Cục cưng, em nghe anh giải thích, anh và Doanh Nhi không có gì..."

"Em không nghe em không nghe em không nghe..."

Kịch bản đang trình diễn đến đoạn nhân vật nam chính và vị hôn thê sinh ra hiểu lầm vì trợ lý mới đến của anh ta, nhân vật nam chính thực sự muốn giải thích với vị hôn thê, nhưng vị hôn thê lại không tin, còn xảy ra vãi vãi to với anh ta.

"Doanh Nhi, anh gọi cô ta thân mật như thế mà còn nói không có dây dưa gì với cô ta?"

Phong Tĩnh giật mình, sau đó mới nhớ ra bây giờ không phải là thời gian làm việc thường ngày của cô.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô ngủ dậy muộn như vậy trong ngày làm việc, đột nhiên có hơi không quen.

Cô tắt TV quay về phòng tắm. Trong gương, sắc mặt của cô tốt hơn nhiều so với hôm qua, trạng thái tinh thần cũng rất sung mãn.

Trạng thái này không tồi.

Hôm nay cô phải về nhà, bất kể thế nào cũng phải bảo trì trạng thái tốt nhất.

Rửa mặt xong, cô đi vào phòng bếp mở tủ lạnh và tủ bát ra.

Nguyên liệu nấu ăn cô tích trữ trong đợt nghỉ dài hạn dịp quốc khánh vừa rồi còn thừa một ít.

Cô lấy một túi mì sợi và hai quả trứng gà ra, nấu một bát mì trứng đơn giản làm cơm trưa.

Lần này cô nhớ cho gia vị.

Mì ra lò, cô bung ra phòng ăn, kẹp một đũa lên nếm thử một miếng rồi lập tức nhíu mày.

Vẫn không ngon.

Rõ ràng cô đã làm theo trình tự, vì sao vẫn không thể nào làm ra hương vị như lần trước Tần Tranh làm cho cô?

Tần Tranh...

Phong Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ lại bắt đầu bay xa.

Tuần này anh đi ra ngoài nhỉ, cũng không biết bây giờ anh đang làm gì.

Để tránh giờ cao điểm lúc tan tầm buổi chiều, hơn bốn giờ chiều Phong Tĩnh đã lái xe xuất phát đến phố Mỹ Hoa.

Thời gian còn sớm, chỗ đậu xe trong khu chung cư cũng rất nhiều.

Đỗ xe xong, Phong Tĩnh leo cầu thang lên lầu.

Lúc về đến nhà, bố Phong đang bận rộn trong phòng bếp.

Ông nghe thấy tiếng mở cửa thì quay người nhìn ra phòng khách, có hơi bất ngờ: "Tĩnh Tĩnh, hôm nay tan tầm sớm thế à?"

"Vâng, con đổi ca với đồng nghiệp nên về sớm một chút." Phong Tĩnh nói dối, lại đổi chủ đề: "Bố, hôm nay bố cũng về sớm thế ạ?"

Bố Phong nói: "Hôm nay bố ra ngoài làm việc, vừa lúc về sớm."

Gà nòi đất đang hầm trên bếp, mùi hương bay ra phòng bếp.

Phong Tĩnh để túi xách xuống nhìn vào trong bếp: "Bố có cần giúp không?"

Bố Phong cười ha ha nói: "Không cần không cần, con cứ ngồi xem TV nghỉ một lát trước đã, chờ mẹ con đi làm về là có thể ăn cơm rồi."

Sáu giờ mẹ Phong đi làm về.

Sau khi vào cửa lại banh mặt.

"Sao thế?" Bố Phong bung đồ ăn ra gọi Phong Tĩnh qua ăn cơm rồi lại nhìn về phía mẹ Phong, hơi không hiểu hỏi: "Học sinh lại chọc bà giận à?"

Mẹ Phong nặng nề đặt đống đồ trên tay lên ghế sofa rồi nhìn sang Phong Tĩnh, vẻ mặt nặng nề: "Phong Tĩnh."

"Mẹ, sao thế?" Trong lòng Phong Tĩnh hơi cảm thấy bất an.

Thường như ngày xưa thì mỗi khi mẹ Phong gọi cô bằng cả họ lẫn tên thì đó chính là đêm trước khi cơn giông đến.

Sắc mặt mẹ Phong âm trầm: "Con nói thật cho mẹ biết, rốt cuộc lần trước lúc con đi xem mắt với con trai dì Hoàng đã làm gì?"

Lòng Phong Tĩnh trầm xuống, biết chuyện đã bại lộ.

"Mẹ, lời này của mẹ là có ý gì?"

Giọng điệu mẹ Phong rất nghiêm túc: "Có ý gì? Dì Hoàng của con đã nói với mẹ rồi, nếu như không phải đối phương nói cho mẹ thì có phải con định giấu giếm mẹ cả đời không?"

"Được rồi được rồi, ngày như hôm nay lại cứ thích lôi chuyện này ra."

Bố Phong vội vàng giảng hoà, lại gấp một cái đùi gà để vào trong bát Phong Tĩnh: "Tình à, ăn nhiều vào, món này con thích mà."

Phong Tĩnh vội vàng nhận lấy, nói khẽ: "Cảm ơn bố."

Mẹ Phong hoãn một hơi, lại nói: "Phong Tĩnh, mấy đối tượng xem mắt lần trước con chướng mắt coi như xong, ngay cả đứa nhỏ tốt như con trai dì Hoàng con cũng chướng mắt. Mỗi lần bảo con đi xem mắt con đều lừa gạt mẹ như thế, rốt cuộc con muốn làm gì?"

Bàn tay đang cầm đĩa của Phong Tĩnh co chặt, giọng rất bình tĩnh: "Mẹ, hôm nay là sinh nhật mẹ, con không muốn cãi nhau với mẹ."

Mẹ Phong lại không buông tha, tiếp tục quở trách cô: "Con nhìn những người cùng thế hệ với con xem, nhìn xem bạn học của con, ở vào tầm tuổi của con đứa sớm nhất trong bọn nó cũng hai con rồi, con thì sao, ngay cả đối tượng cũng không có. Lúc đồng nghiệp và bạn bè mẹ hỏi mẹ về bạn trai của con, con biết mẹ xấu hổ cỡ nào không?"

Những lời này giống như là cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

Phòng tuyến tâm lý mà Phong Tĩnh khó khăn lắm mới giữ vững được kia, rốt cuộc hoàn toàn sụp đổ vào thời khắc này.

"Mẹ, đủ rồi..." Cô lạnh giọng ngắt lời, hơi nước tràn đầy trong mắt: "Lúc đi học, mẹ luôn luôn quản con rất nghiêm khắc, không cho phép con làm thế này không cho phép con làm thế kia, chặt chẽ khống chế từng hành vi cử chỉ của con, còn ép con học đàn piano, thư pháp, nhảy múa mà con không thích. Cho dù khi đó con không tình nguyện nhưng cũng cắn răng vượt qua rồi."

Mẹ Phong ngạc nhiên.

"Đến hiện tại, trưởng thành rồi, con cho là rốt cuộc cũng có thể nghỉ một hơi..." Phong Tĩnh cố gắng nhẫn nhịn không cho nước mắt rơi xuống. "Thế nhưng mà, mẹ lại bắt đầu ép con xem mắt, ép con gặp mặt những người con không thích."

Mẹ Phong cuống lên: "Con nhóc này con nói chuyện kiểu gì thế? Mẹ là mẹ ruột con, mẹ còn sẽ hại con chắc? Không phải là mẹ đều muốn tốt cho con à, chẳng lẽ con muốn làm bà cô già à?"

"Nhưng con không thích thế này, mỗi lần con vui vẻ về nhà không phải phải đối mặt với xem mắt thì là những lời quở trách của mẹ, điều này khiến con cảm thấy rất áp lực, cũng cảm thấy rất ngột ngạt." Phong Tĩnh nói: "Mẹ, con thật sự không muốn mỗi lần về nhà đều cãi vã ồn ào với mẹ vì chuyện xem mắt."

Mẹ Phong nghẹn họng, có hơi tức giận nói: "Con nhóc này, có phải con muốn tức chết mẹ không?"

Phong Tĩnh đột nhiên chán ghét cuộc cãi vã không hồi kết này.

"Con ăn no rồi." Cô đặt đĩa xuống đứng dậy: "Mẹ, sinh nhật vui vẻ. Con đi về trước."

Cô cầm túi xách lên quay người rời đi.

"Phong Tĩnh, có phải con muốn tức chết mẹ không?" Mẹ Phong cũng đứng dậy theo, nói với bóng lưng cô: "Con bước ra khỏi cánh cửa này thì hôm nay cũng đừng quay về nữa."

Bước chân Phong Tĩnh dừng một lát, cuối cùng cũng bước đi không quay đầu lại.

Vào cái giây cô xoay người, nước mắt kìm nén đã lâu cuối cùng cũng rơi xuống.

Cánh cửa phía sau đóng lại, cô còn có thể nghe thấy giọng nói tức giận của mẹ Phong truyền ra.

"Đây là muốn lật trời chắc?"

Bố Phong khuyên can: "Được rồi được rồi, hôm nay là sinh nhật bà, vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện không vui với con gái làm gì."

"Đây là ông đang trách tôi đấy à?"

...

Phong Tĩnh đi ra chung cư, bước vô định trên đường.

Sắc trời đã tối sầm, đèn đường hai bên phố sáng lên. Nhìn lên bầu trời rộng lớn, nội tâm cô lại lạc lõng không tìm thấy điểm tựa.

Cô cũng không biết bây giờ mình muốn đi đâu, có thể đi chỗ nào.

Thành phố to lớn dường này, hình như không có nơi cô có thể dung thân.

Đi đi, không biết khi nào cô đã đi tới một nơi.

Nhìn trạm xe buýt quen thuộc ở bên đường đối diện, cô chậm rãi hoàn hồn.

Sao lại đi đến đây?

Phong Tĩnh đứng ở ven đường, nhìn bên đường đối diện, trên mặt thỉnh thoảng truyền đến chút cảm giác lạnh. Cô tưởng rằng là nước mắt, giơ tay lau.

Nhưng không phải, hoá ra là trời mưa.

Mưa phùn lác đác rơi xuống, sắc trời cũng càng thêm âm trầm. Nước mưa lạnh lẽo thấm đầy trong gió, khiến làn gió thổi qua cũng nhiễm hơi lạnh.

Đèn tín hiệu ở vạch sang đường chuyển xanh.

Phong Tĩnh không mang ô, tức thì cũng không chần chừ bước nhanh qua lối đi bộ, đi đến dưới trạm xe buýt tránh mưa.

Mưa phùn giăng kín, viền đèn đường thờ nên mờ ảo.

Phong Tĩnh thu hồi ánh mắt, lấy điện thoại di động ra bấm vào Wechat.

Bây giờ Tần Tranh còn đang công tác nhỉ?

Thế nhưng tay của cô lại không chịu khống chế ấn vào avatar của "J", gửi tin nhắn...

Phong Tĩnh: [Bị người nhà đuổi ra ngoài, không có nơi nào có thể đi.]

Phong Tĩnh: [Tôi chờ cậu ở nơi đó.]

Phong Tĩnh: [Cậu sẽ đến chứ?]

Phong Tĩnh: [Tần Tranh.]

Gửi tin nhắn xong, Phong Tĩnh không nhìn điện thoại nữa.

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, vùi đầu giữa hai đầu gối.

Có lẽ hôm nay cô cũng không đợi được anh đến, nhưng cô vẫn làm như vậy.

Thật giống như quay về lúc đó, ở cùng một địa điểm, chờ một người sẽ không xuất hiện.

Bóng đêm dần thâm, sao trời cũng càng thêm sáng ngời.

[Tôi chờ cậu ở nơi đó.]

[Cậu sẽ đến chứ?]

[Tần Tranh.]

Vừa bước ra khỏi trạm tàu cao tốc, Tần Tranh nhìn tin nhắn mới nhận được, bàn tay đang nắm di động cứng đờ.

Anh lập tức gửi tin nhắn cho Phong Tĩnh, lại gửi yêu cầu cuộc gọi thoại cho cô, nhưng cô đều không trả lời.

Nơi đó, là...

"Đội trưởng Tần, sao thế? Tất cả mọi người đang chờ anh đấy."

Giang Nhất Trình đứng đằng sau thấy anh một lúc lâu cũng không có phản ứng gì bèn quay đầu gọi anh.

Hôm nay nhóm bọn họ đi công tác từ tỉnh Lý về. Vừa xuống tàu cao tốc các anh em đã hô hào nhau đi ăn bữa khuya.

Trong lòng Tần Tranh có phỏng đoán, cất điện thoại bước nhanh ra ngoài: "Bữa ăn khuya thì tôi không đi đâu, giờ tôi có việc gấp muốn giải quyết. Mọi người ăn uống vui vẻ nhé, hoá đơn cứ tính vào phần tôi đi."

Giang Nhất Trình sửng sờ: "Xảy ra chuyện gì thế? Cần em hỗ trợ không? Đây, đội trưởng Tần..."

Tần Tranh chạy đến ven đường tiện tay bắt một chiếc xe taxi trống, mở cửa lên xe.

Anh vừa thắt dây an toàn vừa nói với tài xế: "Bác tài, đường Ngọc Quế, cảm phiền đi nhanh một chút, tôi đang vội."

"Được."

Tài xế lên tiếng, đạp chân ga.

Trạm tàu cao tốc cách nội thành cũng phải nửa tiếng đi xe, lúc đến địa điểm đã là một tiếng sau.

"Dừng ngay bên đường là được."

Tần Tranh đưa một tờ tiền mặt qua rồi vội vàng mở cửa xuống xe.

Tài xế nhìn tờ tiền năm mươi tệ trên tay, sửng sốt một lát rồi vội vàng gọi anh lại: "Đây đây, chàng trai, còn chưa trả tiền thừa lại cho cậu mà."

"Không cần thôi."

Tần Tranh cũng không quay đầu lại, anh bước nhanh qua vạch kẻ đường, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm xung quanh.

Mưa phùn bay múa trên bầu trời, nước mưa rơi xuống đất bị ánh đèn chiếu vào nổi lên từng đóa bọt nước.

Trạm xe buýt công cộng, đèn đường tản ra ánh sáng yếu ớt, ánh đèn mờ nhạt, bóng người thưa thớt. Bốn bề vắng lặng, ánh sáng từ biển quảng cáo ở trạm xe buýt chiếu sáng một bóng người cô độc.

Phong Tĩnh ngồi lẻ loi ở đó, ôm đầu gối, có vẻ cực kỳ cô đơn.

Tim Tần Tranh thắt lại, bước lên trước.

Phong Tĩnh nghe thấy động tĩnh thì ngẩng đầu, cách màn mưa phùn mông lung nhìn về phía anh.

Nhìn vào đôi mắt sâu thẳm và phức tạp của anh, trong mắt cô nổi lên kinh ngạc. Chờ đến lúc anh đến gần, cô hơi nghiêng đầu nhìn anh cười.

"Sao cậu lại đến đây? Cậu cũng bị người nhà đuổi ra ngoài..."

Chữ "sao" còn chưa nói ra, cô đã bị Tần Tranh ôm chặt lấy.

Phong Tĩnh ngỡ ngẩn.

Anh ôm chặt lấy cô, giọng nói rất trầm, lại rõ ràng vang vọng lên bên tai...

"Thật xin lỗi, anh đến muộn rồi."

Chương 48

Giống như quay về cái đêm mùa hè trước kỳ thi tốt nghiệp cấp ba đó.

Tần Tranh vẫn là thiếu niên vội vàng chạy đến từ trong bóng đêm, nói với cô: "Thật xin lỗi, tôi đến muộn rồi."

Một câu nói đó, vượt qua thời gian mười năm.

Trong nháy mắt tất cả cảm xúc đều tìm thấy lối ra.

Hốc mắt Phong Tĩnh thấm ướt trong nháy mắt, một hàng nước mắt trượt xuống, rơi vào áo Tần Tranh, thấm ướt một mảnh.

Cậu ấy tới rồi.

Cuối cùng cậu ấy đã đến.

Cậu ấy không nuốt lời.

Khoé miệng cô nở một nụ cười yếu ớt: "Sao cậu lại tới đây?"

"Lần trước anh đã nói rồi, chỉ cần em cần thì anh chắc chắn sẽ xuất hiện."

Tần Tranh thấp giọng nói, trong lòng hơi đau.

Anh ôm cô thật chặt, giống như chỉ có ôm chặt lấy cô như vậy mới có thể thoảng lấp đầy khoảng trống trong tim, không đến mức cảm thấy trống rỗng.

Phong Tĩnh giơ tay ôm vòng lên cổ anh, nhắm mắt lại vùi mặt vào cần cổ anh, vừa khóc vừa cười nói: "Ừ, cậu đã đến rồi, tôi chờ cậu

lâu lắm rồi."

Tần Tranh khế nói: "Anh biết."

Phong Tĩnh ngẩng đầu cười nhìn anh, nước mắt lại lăn xuống từng giọt.

Tần Tranh hơi nghiêng đầu, hôn lên nước mắt trên mặt cô.

Trong màn mưa mờ lung, viền đèn đường trở nên mờ ảo, ánh sáng chiếu ra từ biển quảng cáo cũng trở nên mơ hồ. Trước trạm xe buýt, ánh đèn yếu ớt chiếu ra bóng hai người, bọn họ đang ôm, hôn.

Nụ hôn của Tần Tranh dịu dàng, quyến luyến, anh nhẹ nhàng miêu tả vành môi cô, nhưng lại triền miên, nóng bỏng, giống như muốn dành cho cô tất cả.

Phong Tĩnh nhắm mắt lại đáp lại nụ hôn của anh.

Ánh sáng đèn đường bị cơn mưa lớn làm mờ thành từng con đom đóm, mờ lung, nhẹ nhàng bay múa trong đêm tối, trở thành bối cảnh làm nền cho bọn họ.

Bọn họ ôm chặt lấy nhau, cả hai hôn lấy đối phương, hô hấp quẩn quýt, cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập của lẫn nhau, tay cùng tay nắm chặt lấy nhau.

Tần Tranh ôm chặt lấy Phong Tĩnh, giống như ước gì có thể hoà tan cô vào thân thể mình. Như vậy cô sẽ vĩnh viễn không rời đi anh, vĩnh viễn sẽ không biến mất từ trong sinh mệnh của anh.

Trong lòng của anh có rất rất nhiều lời muốn nói ra, nhưng lại không cách nào giải bày.

Cảm xúc của Phong Tĩnh cũng bị anh bật lửa, giờ khắc này cô cũng không cách nào khống chế cảm xúc của mình. Hai người hôn nồng nàn, dường như tất cả phiền não đều bị ném ra khỏi đầu, tập

trung quên mình vào giây phút này, mặc cho bản thân sa vào thế giới do bọn họ cùng nhau tạo thành.

Trong trạm xe, thời gian dường như dừng lại.

Trong thế giới của bọn họ chỉ có đối phương, không có những người khác, không có những chuyện khác có thể quấy nhiễu bọn họ.

Hết thảy chung quanh im lặng lay động.

Không biết qua bao lâu hai người mới ngừng lại được.

Ánh mắt hai người chạm nhau, nhìn nhau cười một tiếng, hết thảy đều ở trong im lặng.

Vì trời mưa nên người trên đường rất ít.

Mưa không to nhưng hai người đều không mang ô.

Tần Tranh cũng không để ý, anh nắm tay Phong Tĩnh, cùng cô dạo bước trong mưa: "Ăn cơm tối chưa?"

Phong Tĩnh nói: "Ăn một ít."

Tần Tranh nhìn sang cô hỏi: "Đêm hôm khuya khoắt em chạy ra ngoài là vì cãi nhau với người nhà?"

"Ừ." Câu trả lời rất ngắn gọn, trừ câu này ra Phong Tĩnh cũng không nói gì khác, dường như không muốn nói thêm.

Tần Tranh cũng không tiếp tục dò hỏi nguyên nhân, ngừng lại một lát rồi hỏi tiếp: "Em biết cái nick Wechat kia là của anh từ bao giờ?"

Phong Tĩnh ngừng một lát rồi trả lời rất bình tĩnh: "Lần trước em đi xem phim với Dĩnh Thi, trên đường cô ấy bị cướp túi xách, là cậu Giang hỗ trợ bắt được tên cướp, cô ấy tiện thể thêm bạn Wechat với cậu Giang nên em biết nick lần trước em thêm bạn không phải của cậu ta."

"..." Hoá ra đã bại lộ từ sớm thế rồi.

Không biết Tần Tranh nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên dừng bước vươn tay về phía cô: "Đưa điện thoại cho anh."

"Anh lấy điện thoại của em làm gì?" Phong Tĩnh thắc mắc nhưng vẫn đưa điện thoại qua.

Tần Tranh nhận lấy điện thoại của cô hỏi: "Mật khẩu?"

"Sinh nhật của em."

Tần Tranh điền mật khẩu, sau đó bấm vào giao diện cuộc gọi, bấm một dãy số vào. Điện thoại của anh nhanh chóng vang lên, sau khi kêu một tiếng thì anh cúp điện thoại.

Sau khi lưu số điện thoại, anh trả di động lại cho cô: "Về sau có việc thì gọi điện thoại trực tiếp cho anh."

Phong Tĩnh nhận lấy điện thoại, hơi bất ngờ nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

Trên điện thoại còn lưu lại hơi ấm từ lòng bàn tay anh. Phong Tĩnh cảm di động nhìn số điện thoại mới lưu, khoé miệng tăng thêm một chút vui vẻ mà ngay cả chính cô cũng không phát hiện.

Hai người nhanh chóng đi đến khu phố sầm uất, mưa đã tạnh, người đi đường và số lượng xe xung quanh cũng nhiều hơn.

Tần Tranh tiện tay vẫy một chiếc xe taxi, quay đầu hỏi: "Tối nay em muốn về đâu?"

Phong Tĩnh nói: "Về nhà trọ đi."

Tần Tranh gật đầu, sau khi lên xe bèn nói với tài xế: "Bác tài, làm phiền đi vườn hoa Minh Duyệt."

"Vườn hoa Minh Duyệt?" Lái xe sừng sốt, lập tức quay đầu nhìn về phía hai người: "Hai người chưa xem tin tức tối nay à? Lúc sáu giờ rưỡi con đường gần vườn hoa Minh Duyệt xảy ra sạt lún, cấm đường rồi, bây giờ xe không qua được."

Phong Tĩnh và Tần Tranh nhìn nhau: "Thế à, thế không cần đi, cảm ơn."

Sau khi xuống xe Tần Tranh nói: "Đi thôi, anh đưa em về phố Mỹ Hoa."

"Ừ." Phong Tĩnh có hơi không tập trung. Mặc dù không tình nguyện nhưng cũng không còn cách khác.

Cuối cùng vẫn phải về nhà.

Nơi này cách phố Mỹ Hoa cũng không xa, đi bộ chẳng qua cũng chỉ tốn vài phút.

Đi vào chung cư, Tần Tranh đột nhiên hỏi: "Thế bây giờ xem như em đồng ý với anh rồi chứ?"

Trong lòng Phong Tĩnh có chuyện, nhất thời không nghe rõ, lập tức thắc mắc: "Gì cơ?"

Màu mắt Tần Tranh hơi tối: "Đồng ý anh theo đuổi."

Phong Tĩnh sửng sờ, sau đó kịp phản ứng cong môi: "Nghĩ hay lắm, cái này còn phải xem biểu hiện sau này của anh, hôm nay chỉ có thể cộng cho anh thêm năm điểm."

Tần Tranh nhướn mày: "Điểm tối đa là mười?"

Phong Tĩnh đờ xuống ý cười trên môi: "Không, điểm tối đa là một trăm. Hiện tại chỉ có thể coi là kỳ khảo sát, chờ đến lúc tích được một trăm điểm thì em sẽ đồng ý với anh."

"Được."

Tần Tranh hơi suy ngẫm một lúc rồi đồng ý, nhưng lại nhanh chóng xoay lời: "Thế hôm nay anh biểu hiện thế nào?"

Phong Tĩnh nhìn con đường phía trước: "Cũng... không tệ."

Tần Tranh cười hỏi: "Nếu cũng không tệ, cũng chỉ được cộng điểm mà không có phần thưởng sao?"

Phong Tĩnh liếc anh một cái: "Phần thưởng? Bây giờ mới năm điểm, anh muốn phần thưởng gì?"

Tần Tranh nhìn cô, trong ánh mắt chứa đầy ẩn ý: "Ví dụ như... nụ hôn của bác sĩ Phong?"

Phong Tĩnh nhìn anh một cái, ôm lấy bờ vai anh nhón chân hôn lên mặt anh một cái: "Thế này được rồi chứ?"

Tần Tranh ra vẻ ngẫm nghĩ: "Không đủ lắm. Anh cảm thấy như thế này không có thành ý lắm?"

"Thế anh cảm thấy như thế nào mới được coi là có thành ý? Đội trưởng Tần?" Phong Tĩnh hơi giận.

"Ví dụ như, giống thế này..."

Tần Tranh cúi đầu hôn lên môi cô.

"Này, Tần Tranh, anh đủ rồi đó."

Phong Tĩnh tránh né nụ hôn không dứt của anh, cười nói: "Đừng có được đà lấn tới nhé. Được rồi, đừng ôm mà, quần áo đều ướt cả rồi, trên người cũng dính nhớt, em phải về tắm rửa..."

Hai người cười đùa trên đường, bỗng nhiên giọng nói kinh ngạc của mẹ Phong vang lên từ phía trước...

"... Tĩnh Tĩnh?"

Mười phút trước, thời sự buổi chiều lại thông báo tin tức con đường gần vườn hoa Minh Duyệt bị sụt lún lần nữa.

Sau khi bố Phong và mẹ Phong biết tin này thì vội vàng đi ra ngoài tìm Phong Tĩnh.

Vội vàng chạy xuống lầu, bố Phong không nhịn được phàn nàn: "Vốn dĩ hôm nay nên là một ngày đều vui vẻ, đang êm đẹp sao bà lại nhắc đến chuyện xem mắt với con gái chứ? Biết rõ nó không thích rồi."

Mẹ Phong ngượng ngùng nói: "Cũng do lúc đó tôi đang nổi nóng mới thuận miệng nói nó hai câu, sao biết nó sẽ phản ứng dữ dội như vậy?"

"Giờ nói gì cũng chậm rồi. Vừa rồi thời sự nói trên con đường nó về nhà trọ xảy ra sự cố sụt lún rất nghiêm trọng..." Bố Phong hơi lo âu thở dài: "Tĩnh Tĩnh không thể quay về nhà trọ, bây giờ đã trễ thế này cũng không biết nó đi đâu nữa."

Mẹ Phong cũng vô cùng lo lắng nhìn chung quanh: "Nhanh gọi điện thoại cho nó... Ôi chao, điện thoại đâu?"

"Ôi trời." Bố Phong bỗng nhiên phản ứng lại: "Vừa rồi vội vàng ra cửa quên mang điện thoại rồi."

"Thôi, chúng ta nhanh tìm xem đi, đêm hôm khuya khoắt thế này nó không về được hoặc là đi tìm bạn nó rồi, nhưng với tính cách của nó thì chắc cũng chưa đi xa, mau tìm nó về..."

Mẹ Phong đang định nói chuyện, chợt thấy hai bóng người cưỡi chỉ thân mật, còn rất quen thuộc, lập tức sững sốt.

"... Tĩnh Tĩnh?"

Phong Tĩnh cũng không nghĩ tới, vừa nhấc mắt đã chạm mặt bố mẹ mình.

Cô bỗng nhiên dừng bước, nhìn về mặt kính ngạc của mẹ Phong rồi cũng ngây ngẩn cả người.

Mẹ Phong nhìn Phong Tĩnh rồi lại nhìn sang Tần Tranh, cuối cùng ánh mắt rơi xuống bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, chậm chạp phản ứng lại.

"Hai đứa..."

Chương 49

"Hai đứa... quen nhau à?"

Phong Tĩnh theo bản năng muốn rút tay lại nhưng không rút ra được. Cô nhìn Tần Tranh đầy khó hiểu, hơi nóng nảy: "Bố, mẹ, con..."

Từ đầu đến cuối Tần Tranh vẫn không buông tay, vẻ mặt thông dong ôm chặt bờ vai cô cười với hai người: "Cháu chào cô chú, cháu tên Tần Tranh, là bạn trai của Phong Tĩnh."

Giọng điệu của anh tự nhiên, đứng đắn đúng mực, cực kỳ thân thiện, lại giống sấm sét giữa trời quang lập tức nổ tung trong đầu ba người.

Mẹ Phong ngây cả người.

Lặng ngắt như tờ.

Bố Phong là người đầu tiên hoàn hồn, phá tan sự im lặng: "Đêm hôm khuya khoắt đừng đứng ở chỗ này, lên nhà trước rồi nói."

Mẹ Phong cũng kịp phản ứng: "Đúng đúng, lên nhà rồi nói."

Nói xong lại dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người Phong Tĩnh: "Hai đứa đi theo."

Hai người quay người đi về phía cầu thang.

Phong Tĩnh đứng không nhúc nhích liếc xéo Tần Tranh một cái.

Tần Tranh đón nhận ánh mắt cô, hơi nhướn mày: "Đi thôi?"

" ... "

Phong Tĩnh không nói gì thu hồi ánh mắt, đuổi theo bước chân của mẹ Phong và bố Phong.

Cuối cùng mọi người chuyển địa điểm lên trên lầu.

Trong phòng khách có một lát yên lặng.

Phong Tĩnh và Tần Tranh ở một bên ghế sofa, bố Phong và mẹ Phong ngồi đối diện hai người.

Người hai phe mặt đối mặt, cứ nhìn nhau như vậy không ai có động tác gì, thời gian giống như đang ngừng trôi.

Chỉ có kim giây của chiếc đồng hồ treo trên tường còn đang chuyển động, chứng thực thời gian đang trôi qua.

Bố Phong im lặng không tiếng động đánh giá Tần Tranh, trong mắt chứa dò xét và thận trọng.

Phong Tĩnh thì đứng ngồi không yên nhìn chăm chăm vào đùi mình, không dám ngẩng đầu nhìn về mặt của bố mẹ.

Tần Tranh cũng rất tự nhiên cầm lấy khăn mặt bên cạnh bắt đầu lau tóc giúp cô, giống như bên cạnh không có ai.

Phong Tĩnh bỗng nhiên kịp phản ứng, kéo nhẹ góc áo của anh nhỏ giọng nói: "Anh làm gì thế?"

"Lau tóc giúp em." Tần Tranh nhướn mày, giọng điệu dịu dàng: "Không lau khô tóc thì dễ bị cảm lạnh. Lần trước em cảm lạnh phát sốt, anh mang thuốc sang cho em, em ngủ mơ mơ màng màng còn kéo lấy anh nói linh tinh một hồi."

Phong Tĩnh vô ý thức phản bác: "Em nào có? Lần trước cũng không phải là em cảm lạnh, là..."

Còn chưa dứt lời, cô bỗng dừng phản ứng lại, liếc nhìn sang bố mẹ rồi nhanh chóng cướp khăn mặt từ trong tay anh: "Em tự làm là được."

"Khụ khụ."

Bố Phong hắng giọng một cái, kéo lực chú ý của hai người về.

Về mặt mẹ Phong cũng rất nghiêm túc, dùng ra dáng vẻ nghiêm túc dạy dỗ học sinh: "Chuyện này rất cuộc là thế nào?"

Tần Tranh ngồi thẳng người, bình tĩnh lên tiếng: "Chú, cô, đầu tiên cháu xin tự giới thiệu một chút."

Anh mỉm cười: "Cháu tên Tần Tranh, là bạn học cấp ba của Phong Tĩnh, học đại học ở Hải Thị, tốt nghiệp học viện cảnh sát đại học B."

"Hai đứa là bạn học cấp ba? Khó trách lần đầu tiên cô gặp cháu đã cảm thấy cháu hơi quen mắt." Mẹ Phong đầu tiên là thắc mắc, sau đó bỗng nhiên nhớ tới điều gì: "Học viện cảnh sát đại học B? Đây không phải là trường mà con trai dì Hoàng từng học à?"

Tần Tranh hỏi: "Người cô nói tên là Trương Văn Hạo ạ? Lúc ấy anh ta nói khoác trong nhà hàng, giả mạo thành sinh viên trường cháu và nhân viên cơ quan công an, bị cháu vạch trần tại chỗ."

Mẹ Phong kinh ngạc: "Còn có chuyện này à?"

Bố Phong lại ho một tiếng, lên tiếng ngắt lời: "Được rồi được rồi, chủ đề không quan trọng không liên quan thì dạt sang một bên trước đã."

Ông nhìn chăm chăm vào Tần Tranh, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn rất sắc bén chứa đầy cảnh giác: "Tần Tranh đúng không, công việc của cháu là gì?"

Tần Tranh lễ phép trả lời: "Chú, hiện tại cháu đang làm việc tại chi cục công an thành phố Dương Giang, là công chức thuộc biên chế chính quy."

"..." Không biết có phải là ảo giác không, dường như anh cực kỳ nhấn mạnh chữ biên chế này.

Bố Phong nhíu mày, còn muốn hỏi gì nhưng mẹ Phong lại giành trước một bước hỏi: "Tiểu Tần à, rốt cuộc thì chuyện giữa cháu và Tĩnh Tĩnh là sao?"

"Cháu... không phải cháu có bạn gái rồi à?"

Ánh mắt của bà nhìn thẳng vào mặt Tần Tranh, cảm xúc rất phức tạp: "Không phải lần trước cháu cùng bạn gái đi dạo phố ở khu thương mại à? Rốt cuộc giữa hai đứa là thế nào?"

Tần Tranh vẫn từ tốn không vội vã: "Thật ra là vậy, cháu và Phong Tĩnh ở bên nhau được một quãng thời gian rồi, bạn gái của cháu vẫn luôn là Tĩnh Tĩnh chưa từng có ai khác."

Phong Tĩnh hơi trợn mắt: "Không phải, chúng ta lúc nào..."

"Không hỏi con, đừng có xen mồm." Mẹ Phong nhìn cũng không nhìn cô một cái, thái độ trở nên thân thiện dễ gần: "Tiểu Tần, cháu nói đi."

"Chẳng qua..." Tần Tranh dừng một lát: "Chẳng qua cô ấy không muốn để cho người khác biết quan hệ của bọn cháu, cũng không dẫn cháu đến gặp cô chú."

Giọng nói trầm xuống, dường như rất mất mát.

"Tĩnh Tĩnh, con..." Mẹ Phong nhìn sang Phong Tĩnh, lại nhìn sang Tần Tranh: "Chuyện này là thật à?"

"Này! Em nào có?" Phong Tĩnh cuống lên, vội vàng giải thích: "Tần Tranh, anh nói bậy bạ gì thế, bố, mẹ, hai người nghe con nói..."

Tần Tranh rũ mắt: "Cô, cô đừng trách em ấy. Thật ra là nguyên nhân ở cháu. Là do tính chất nghề nghiệp của cháu, cháu lo lắng sẽ khiến cô ấy rơi vào tình huống nguy hiểm, cũng sợ hai người sẽ lo lắng cho nên mới không công khai chuyện bọn cháu ở bên nhau với bên ngoài."

Phong Tĩnh hơi kinh ngạc ngửa đầu nhìn anh.

Thế mà anh lại ôm hết trách nhiệm lên người mình.

Nhưng lại nghe thấy anh nói bằng giọng điệu sa sút: "Ngoài ra, có thể là do cháu làm còn chưa đủ tốt, em ấy không có lòng tin với cháu, đồng thời cũng sợ hai người lo lắng cho nên mới giấu giếm cô chú."

Mất công cảm động.

Phong Tĩnh đạp một cái vào chân anh.

Tần Tranh vẫn duy trì nụ cười, chỉ yên lặng chịu đựng.

Phong Tĩnh nhìn về phía mẹ Phong: "Mẹ, mẹ đừng nghe anh ấy nói hươu nói vượn."

"Ừ, là anh đang nói hươu nói vượn." Nụ cười trên mặt Tần Tranh tắt ngúm: "Cô, rất xin lỗi, vừa rồi là cháu nói đùa. Thật ra là cháu không cho em ấy nói cho hai người biết chuyện bọn cháu ở bên nhau."

Mẹ Phong nhìn tình hình này thì cũng tin bảy tám mươi phần trăm. Bà lộ ra vẻ mặt không đành lòng, giận trách: "Được rồi, con đừng bắt nạt Tiểu Tần nữa."

Phong Tĩnh: "..."

Mẹ Phong lại hỏi vài câu, Tần Tranh trả lời từng câu một.

Giữa đường bố Phong muốn xen vào đều bị bà trừng quay về.

Anh mắt bà nhìn Tần Tranh càng thêm yêu quý: "Tiểu Tần, ăn cơm tối chưa? Nói chuyện lâu như thế có đói bụng không, có muốn ăn chút bữa khuya không?"

Tần Tranh cười nói: "Không cần đâu cô."

Mẹ Phong nói: "Còn gọi cô gì chứ..."

"Tần Tranh, anh đi ra đây với em, em có lời muốn nói với anh."

Phong Tĩnh túm một phát lấy Tần Tranh, từ trước mặt mẹ Phong lôi anh đi, kéo anh vào phòng đóng cửa lại.

Xoay người, cô đẩy Tần Tranh dựa lên tường, túm cổ áo anh thở phì phì hỏi: "Anh nói hươu nói vượn gì với mẹ em thế? Lần này thì tốt rồi, bọn họ hiểu lầm hết rồi."

Vẻ mặt Tần Tranh lại rất bình tĩnh, nhíu mày hỏi: "Hiểu lầm cái gì?"

"Hiểu lầm..." Phong Tĩnh sừng sốt, nhất thời nghẹn lời.

Tần Tranh bổ sung hoàn chỉnh lời nói giúp cô: "Anh là bạn trai của em?"

"Em..."

"Hay là hiểu lầm chúng ta đang ở bên nhau?"

Hình như đều là thật.

Phong Tĩnh không vừa ý nói: "Nhưng anh không nên nói hươu nói vượn trước mặt bố mẹ em."

Tần Tranh hỏi lại: "Nhưng không nói thế thì phải giải thích chuyện đêm hôm khuya khoắt em ấp ấp ôm ôm với một thằng đàn ông ở trên đường với bố mẹ em thế nào?"

Phong Tĩnh không lời nào để nói, đành phải lờm anh một cái rồi lên tiếng cảnh cáo: "Đừng quên bây giờ anh còn đang trong kỳ khảo sát."

"Cho nên?" Tần Tranh nhìn cô, trong mắt đong đầy ý cười.

Phong Tĩnh rút tay về, phồng má nói: "Bởi vì biểu hiện vừa rồi của anh rất tệ, trừ mười điểm, điểm hiện tại của anh là âm năm điểm."

"Còn có điểm âm á?" Tần Tranh nhíu mày.

Giọng điệu Phong Tĩnh đương nhiên: "Có điểm dương thì đương nhiên là có điểm âm. Đừng tưởng rằng đạt tiêu chuẩn một trăm điểm rất dễ dàng."

Tần Tranh tò mò hỏi: "Thế nếu như điểm bị trừ ngược thành âm một trăm thì sẽ thế nào?"

"Anh cứ thử mà xem."

Phong Tĩnh nở một nụ cười uy hiếp với anh, quay người mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô lại phát hiện bố Phong và mẹ Phong đều đứng ở ngoài cửa.

Bọn họ còn giữ nguyên dáng vẻ dán lỗ tai lên cửa nghe lén.

Phong Tĩnh sửng sốt: "Bố, mẹ, hai người đang làm gì thế?"

Bị phát hiện, vẻ mặt hai người đều hơi xấu hổ.

"Không..." Ánh mắt bố Phong lập loè: "Vừa rồi nghe thấy trong phòng con có tiếng như tiếng chuột, bố tưởng nghe nhầm nên bảo mẹ con cũng tới nghe xem."

Mẹ Phong vội vàng nhận lấy lí do của ông: "Đúng đúng, có chuột, có chuột."

Phong Tĩnh hơi cạn lời,

Mẹ Phong còn nói: "Hai đũa nói chuyện xong rồi à? Nói xong thì đi ăn bữa khuya đi, mẹ vừa hấp bánh bao."

Phong Tĩnh từ chối luôn: "Không cần, Tần Tranh không ăn. Anh ấy nói muộn quá rồi, phải đi về, ngày mai còn phải đi làm."

Cô lại nhìn sang Tần Tranh, dùng ánh mắt uy hiếp: "Anh nói đúng không?"

Tần Tranh cười đáp lại: "Vâng, đúng vậy, cô, muộn quá rồi, cháu phải đi về."

"Tiểu Tần phải về à?" Mẹ Phong kinh ngạc: "Đã muộn thế rồi, bây giờ cháu về gấp à? Hay là tối nay ở lại nhà cô nhé?"

Phong Tĩnh nhắc nhở: "Mẹ, nhà mình không có phòng trống."

"Điều này thì có gì mà không tiện..."

"Cô, không cần đâu, cảm ơn ý tốt của cô. Ngày mai cháu còn phải đi làm, ở lại cũng không tiện..." Tần Tranh nói: "Hôm nay đến vội quá, cũng không mang gì theo, rất xin lỗi, lần sau cháu lại đến thăm một cách chính thức."

"Vậy được rồi, Tiểu Tần, cháu đi thong thả nhé."

Tiến Tần Tranh xong mẹ Phong đóng cửa lại, quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh thì giọng điệu có hơi trách cứ: "Nếu con nói chuyện của Tiểu Tần sớm cho bố mẹ thì bố mẹ đã không ép con đi xem mắt."

Bố Phong đang xem TV lập tức đưa ra dị nghị: "Tôi không có ép à nha."

"Không nói chuyện với ông, xem TV của ông đi." Mẹ Phong liếc nhìn ông một cái rồi tức giận nói.

Vẻ mặt Phong Tĩnh không chút thay đổi: "Mẹ, lúc trước không phải con đã nói với mẹ là con đã có người mình thích rồi à, là mẹ không tin."

Mẹ Phong hơi xấu hổ: "Con không dẫn người về, ngay cả bức ảnh chụp chung cũng không có thì ai biết là thật hay giả? Mẹ không tin cũng bình thường mà."

Bà đột nhiên nhớ tới một chuyện, lập tức nói sang chuyện khác: "Cái đợt kỳ nghỉ quốc khánh đó, mẹ gặp Tiểu Tần ở khu thương mại, người bên cạnh nó chính là con?"

Phong Tĩnh: "Là... thì phải."

Cô nhớ tới lúc đó mình còn bối rối trốn sau lưng anh.

Mặc dù lần đó là ngoài ý muốn nhưng nhớ lại vẫn cảm thấy xấu hổ.

Mẹ Phong vui rạo rức nói: "Lần đầu tiên mẹ nhìn thấy Tiểu Tần đã cảm thấy cậu trai này rất tốt, đáng tiếc đã có bạn gái, không nghĩ tới..." Bà đánh giá Phong Tĩnh một lượt, thờ dãi: "Chàng trai tốt như thế biết tìm ở đâu chứ, thật sự là lời cho con quá."

Phong Tĩnh cạ lời, vạch trần không chút lưu tình: "Mẹ, mẹ chưa từng nghĩ tới việc mấy lần mẹ bắt gặp Tần Tranh có thể là anh ấy đang chơi chiêu* với mẹ à?"

*Từ gốc 套路: Ý chỉ một hành động, cách xử lý tình huống có kế hoạch bài bản. Ý của Phong Tĩnh là mẹ Phong bị rơi vào kịch bản của Tần Tranh.

Mẹ Phong nguýt cô một cái: "Thế sao lại gọi là chơi chiêu chứ? Còn không phải là con giấu giếm quan hệ với nó, Tiểu Tần là đứa nhỏ tốt cỡ nào chứ, con chỉ toàn bắt nạt người ta."

Phong Tĩnh nói: "Mẹ đừng bị bề ngoài của anh ấy qua mắt. Người lần trước phá cuộc xem mắt với con trai dì Hoàng chính là "đứa nhỏ

không tệ" trong miệng mẹ làm đó."

Mẹ Phong lập tức nói: "Ôi chao! Tiểu Tần làm thế này đúng quá, dù sao gạt người cũng là không đúng, vạch trần cũng phải, bằng không thì con đã mắc lừa rồi." Bà lại nói thêm: "Bà Hoàng Quyên kia cũng thế, bạn bè bao nhiêu năm mà cũng lừa mẹ."

Phong Tĩnh: "..."

Địa vị trong gia đình của cô hình như đang nhanh chóng tụt dốc.

Chương 50

Mẹ Phong vui xong lại tiện mồm hỏi một câu: "Con với Tiểu Tần là bạn học cấp ba, thế các con ở bên nhau từ lúc nào?"

Phong Tĩnh ngần ra một lúc: "Thì... gần đây ạ, sao vậy mẹ?"

Suy cho cùng cũng là chủ nhiệm lớp kinh nghiệm phong phú, mẹ Phong lập tức nghe ra có gì đó sai sai: "Gần đây mới ở bên nhau? Lúc con học lên lớp mười một cuối tuần nào cũng nói muốn đi thư viện tự học với bạn học. Bạn học kia không phải là Tiểu Tần chứ?"

"Con..." Phong Tĩnh hơi chột dạ: "Chúng con chỉ học tập bình thường thôi."

Mẹ Phong bắn trúng tim đen: "Cho nên, đúng là mỗi lần đến cuối tuần con lén lút đi ra ngoài chơi với Tiểu Tần?"

"Không phải không phải, không có chuyện đó." Phong Tĩnh lập tức phủ nhận: "Sau khi lên đại học là bọn con không liên lạc rồi, là sau khi về thành phố Dương Giang mới liên lạc."

Đây là lời nói thật.

Nhưng ánh mắt mẹ Phong nhìn cô đầy chế nhạo, rõ ràng là không tin: "Được rồi, chỉ bằng dáng vẻ của hai đứa thì tình huống không có mười năm tám năm thì ai mà tin?"

"Nếu mẹ không tin thì lần sau tự hỏi anh ấy."

Phong Tĩnh ra vẻ bình tĩnh, lại nói sang chuyện khác: "Mẹ, có gì ăn không? Con đói rồi."

Mẹ Phong nhìn cô đầy ẩn ý rồi quay người vào bếp bưng một vỉ bánh bao soup ra nói với cô: "Biết ngay là lúc tối con chưa ăn no mà, mẹ hấp bánh bao, qua đây ăn đi."

Lúc ăn tối Phong Tĩnh chỉ ăn hai miếng đã chạy ra khỏi nhà, nán lại ở bên ngoài mấy tiếng liền sau đó lại mắc mưa, lúc này đúng là vừa đói vừa mệt.

Ngồi xuống bàn ăn, cô cũng không lo bồng, cầm đũa gắp một chiếc bánh bao trực tiếp ăn vỡ vỏ ngoài.

"Cẩn thận bỏng mồm đấy." Mẹ Phong ở bên cạnh nhìn không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Bà cũng ngồi xuống nhìn Phong Tĩnh ăn. Sau một lúc, bà thờ dài nói: "Tĩnh Tĩnh, mẹ vừa nghĩ lại rồi. Lúc ăn tối là mẹ làm không đúng, khi đó tâm trạng mẹ không tốt, không phân xanh đỏ trắng đen đã nổi giận với con, xin lỗi."

Động tác của Phong Tĩnh dừng lại, hơi bất ngờ ngẩng đầu.

Cô không nghĩ đến mẹ Phong sẽ lại đột nhiên xin lỗi.

Mẹ Phong nói tiếp: "Vừa rồi bố con cũng nói với mẹ rồi, cho tới nay mẹ luôn áp đặt suy nghĩ của mình lên người con, chắc con áp lực lắm. Mẹ cứ ép con đi xem mắt mà không nghĩ đến cảm xúc của con, cũng không để tâm đến cảm nhận của con."

"Lúc con còn bé mẹ luôn cho rằng con học thêm một vài thứ sẽ tốt hơn, cũng không xuy xét đến việc con có thích hay không, là mẹ quá chủ quan, cũng quá để ý ánh mắt của người ngoài, áp đặt tất cả suy nghĩ và kỳ vọng của mình lên người con."

Bà nhìn Phong Tĩnh.

"Sau này mẹ sẽ không ép con làm chuyện con không thích. Con tha thứ cho mẹ... được không?"

Phong Tĩnh cảm giác được trong mắt có gì đó ấm áp trào ra.

"Mẹ..." Cô chớp chớp mắt, cố gắng nghẹn nước mắt lại: "Thật ra con cũng có lỗi, không nên vô cớ chạy ra khỏi nhà khiến bố mẹ lo lắng."

Mở ra nói với mẹ Phong xong, tảng đá to vẫn luôn đè trong lòng cô nháy mắt biến mất.

Cả người đều nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hai người nói chuyện thẳng thắn một hồi lâu, mãi cho đến khi ăn xong một vỉ tiểu lung bao.

Mẹ Phong đứng dậy đi cất vỉ hấp: "Được rồi, cũng muộn lắm rồi con mau đi nghỉ đi."

Dường như nhớ tới gì đó, bà lại cười híp mắt nói: "Đúng rồi, rảnh thì dẫn Tiểu Tần về nhiều hơn nhé, hôm nay nó không được nắm thừ tay nghề của mẹ, thật là đáng tiếc."

"Chuyện này..." Phong Tĩnh vừa định quay về phòng, nghe vậy dừng bước: "Sau này rồi nói, con đi tắm trước."

Ngày hôm sau là Phong Tĩnh bị điện thoại đánh thức.

Cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, lục tìm bên gối một lúc, cầm điện thoại lên híp mắt nhìn thông báo cuộc gọi.

Giang Hành Chu?

Cô bấm nút nghe. Điện thoại vừa kết nối đã truyền đến giọng nói dè dặt của Giang Hành Chu: "Phong Tĩnh, mà... vẫn ổn chứ?"

Phong Tĩnh hơi khó hiểu: "Hả? Sao lại hỏi thế?"

Giang Hành Chu thăm dò nói: "Anh nghe nói... mà có bạn trai rồi?"

Cơ buồn ngủ của Phong Tĩnh nháy mắt bay sạch, nghiêng người sang: "Sao anh biết?"

Giang Hành Chu nói: "Sáng sớm mẹ mà đã gọi điện thoại cho mẹ anh khoe khoang với bà ấy nói mà tìm được bạn trai, mẹ anh lại giáo dục anh mà một trận, anh mà có thể không biết chắc?"

"..."

Không chờ cô nói gì anh ấy lại nói tiếp: "Sao đột nhiên mà lại có bạn trai? Có phải bị dì ba ép đồng ý không? Hay là mà bị chuyện gì kích thích? Nếu như mà bị bắt cóc thì cạ một tiếng."

Phong Tĩnh lập tức bật cười: "Yên tâm, em không bị ép, không bị kích thích, cũng không bị bắt cóc."

Giang Hành Chu ngẩn ra: "Thế cái vụ bạn trai thì sao? Thật hay giả?"

"Xem như..." Phong Tĩnh ngừng một lát: "Thật đi."

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc lâu mới hỏi: "Đó là ai?"

Phong Tĩnh nói: "Chính là... cái người lần trước anh định đánh cho người ta một trận đó."

Giang Hành Chu: "..."

"Giang tổng?"

Giang Hành Chu hừ lạnh một tiếng: "Lúc ấy anh đã nói hai đứa có một chân mà mà còn không chịu thừa nhận."

"Được lắm, đã nói là phải cùng anh mà xây dựng liên minh chó độc thân mà mà lại im hơi lặng tiếng giấu giếm anh mà thoát FA, có biết xấu hổ không hả?"

Phong Tĩnh trợn tròn mắt nói dối: "Nói bậy, em đồng ý tham gia liên minh chó độc thân của anh từ lúc nào?"

Giang Hành Chu căm giận nói: "Lần trước không phải mày còn nói độc thân rất tốt..."

Còn chưa dứt lời đã bị một trận tiếng cười ngắt lời.

Tiếng cười kia không chỉ quen thuộc, dù cho cách rất xa Phong Tĩnh cũng có thể nghe thấy.

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nói của Giang Hành Vân: "Cuối cùng là, hình như trong nhà chỉ còn lại một con chó độc thân là anh. Giang tổng, anh không cảm thấy xấu hổ à? Ha ha ha ha ha ha..."

Giang Hành Chu tức đến muốn đánh cậu ấy: "Giang Hành Vân! Mày đứng lại!"

Nghe tiếng đùa giỡn của hai anh em, Phong Tĩnh bật cười, trong lòng ấm áp.

Tất cả đều sẽ tốt lên.

Lúc này, điện thoại thông báo có một cuộc gọi đến khác.

"Này, không nói với anh nữa, có người tìm em."

Phong Tĩnh nói với đầu bên kia rồi cúp điện thoại nghe cuộc gọi mới.

Điện thoại vừa kết nối cô mới kịp phản ứng. Nếu như cô không nhìn lầm thì thông báo cuộc gọi vừa hiển thị là...

Bạn trai?

Phong Tĩnh dùng nửa giây kéo suy nghĩ lại, cố ý nói: "Đội trưởng Tần, anh tìm tôi có việc gì à?"

"Còn chưa dậy?"

Phong Tĩnh xoay người ngồi dậy, trong giọng nói rõ ràng không đủ khí thế: "Ai... nói? Em dậy từ sớm rồi nhé."

Tần Tranh cười khẽ một tiếng.

"Anh cười cái gì? Đây có gì buồn cười à?" Phong Tĩnh hơi không vừa ý: "Em phát hiện nhé, người nào đó thật là không biết xấu hổ, thế mà lúc lưu số điện thoại còn tự lưu tên mình..."

Tần Tranh làm như khó hiểu, thuận theo lời cô hỏi: "Hửm? Lưu là gì?"

Rõ ràng là cố ý.

Phong Tĩnh mới không mắc mưu của anh: "Chính anh lưu anh không biết chắc?"

"Ừm, cho nên? Bạn gái?" Trong giọng Tần Tranh đầy ý cười.

Phong Tĩnh nhấn giọng như thể nhắc nhở: "Đội trưởng Tần, đừng quên bây giờ anh vẫn đang trong kỳ khảo sát."

"Anh gọi điện thoại cho em làm gì? Chỉ vì trêu chọc em thôi à?" Cô phớt miệng, than phiền với anh: "Đều do anh, hôm qua hại em bị mẹ em thẩm vấn cả đêm."

"Ừ, đều do anh."

Tần Tranh đáp lại, lại hỏi: "Ngày mai em ở trong nhà hay là về bên nhà trọ?"

"Đương nhiên là về nhà trọ." Phong Tĩnh phản ứng lại: "Anh hỏi chuyện này làm gì?"

"Ngày kia em sẽ biết?"

"Hử?"

Mãi đến lúc kết thúc cuộc trò chuyện anh vẫn không nói nguyên nhân.

Thần thần bí bí.

Phong Tĩnh nhìn chăm chăm vào điện thoại một lúc, bấm vào danh bạ sửa tên của Tần Tranh rồi chụp ảnh màn hình gửi cho anh.

Cô lưu tên anh là...

"Đồ rắm thúì đang trong quá trình thử việc."

Đến ngày thứ hai, cuối cùng Phong Tĩnh cũng biết ý trong lời nói hôm đó của Tần Tranh.

Buổi sáng cô đi làm như thường lệ.

Đến dưới lầu, cô đang muốn đi lấy xe thì bất chợt thấy ven đường đỗ một chiếc xe trông khá quen.

Phong Tĩnh nghi ngờ đi qua gõ gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của Tần Tranh.

Phong Tĩnh hơi kinh ngạc hỏi anh: "Sao anh lại qua đây?"

Tần Tranh cười: "Đến đưa bạn gái đi làm."

Dường như Phong Tĩnh hiểu ra gì đó, khoé môi cong lên nhưng vẫn mạnh miệng: "Ai là bạn gái anh?"

Nói xong, cô mở cửa xe bên ghế lái phụ, ngồi vào xe.

Tần Tranh nhìn cô thắt dây an toàn xong bèn hỏi: "Ăn sáng chưa?"

"Chưa, tới nhà ăn bệnh viện thì ăn." Phong Tĩnh ngẩng đầu, hơi thắc mắc: "Sao vậy?"

Tần Tranh đưa một túi đồ ăn sáng qua: "Thi thoảng cũng đổi khẩu vị xem?"

Phong Tĩnh nhận lấy theo bản năng: "Đây là gì thế?"

Cô nhìn vào bên trong, là bánh bao và sữa đậu nành. Túi nâng trong tay vẫn còn nóng hổi.

Lái xe ra chung cư, hoà vào trong dòng xe đi làm sáng.

Tần Tranh hỏi: "Biểu hiện hôm nay của anh có được cộng điểm không?"

Phong Tĩnh liếc anh một cái: "Hôm nay anh biểu hiện tích cực như vậy là vì cộng điểm?"

Tần Tranh nhướn mày: "Nếu không thì sao? Bây giờ anh cách đây điểm còn xa như thế, bạn gái còn xa xa khó vời, cũng nên chủ động tranh thủ cơ hội chứ. Em nói đúng không bác sĩ Phong?"

"Thế được rồi, xem ở biểu hiện không tệ của anh vào sáng hôm nay, vậy cộng cho anh..." Phong Tĩnh ra vẻ suy tư, bất đắc dĩ nói: "Một điểm nhé."

Chương 51

Tần Tranh liếc kính chiếu hậu trong xe một cái, nhíu mày: "Chỉ có một điểm?"

"Đúng đó." Phong Tĩnh cười híp mắt nói: "Em cộng cho anh một điểm, bây giờ điểm số của anh biến thành âm bốn điểm, vui vẻ không?"

"Không đúng đâu, thế này không hợp lý." Tần Tranh cũng không đồng ý.

Phong Tĩnh ra vẻ không hiểu: "Sao lại không hợp lý chứ? Sao yêu cầu của anh cao thế? Chẳng qua là đưa bữa sáng thôi mà, em đã cố gắng cộng điểm cho anh rồi."

Tần Tranh không tán đồng: "Một điểm mà cũng gọi là cao?"

"Thế anh muốn thế nào?"

Tần Tranh nói: "Em lại điền thêm cho anh mấy số không là được."

"..."

Phong Tĩnh liếc anh một cái: "Dựa vào đâu?"

Tần Tranh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Dựa vào việc anh không thích điểm quá thấp."

Phong Tĩnh khẽ nhếch miệng, trả lời rất sáng khoái: "Được thôi, thế cho anh thêm hai số không."

Tần Tranh nhướng mày: "Thật chứ?"

"Thật, cho anh thêm hai số không, không phẩy không một điểm, thoải mái tâm nguyện của anh." Phong Tĩnh cười híp mắt nói: "Điểm hiện tại của anh là âm bốn phẩy chín chín, hài lòng chứ?"

"..."

Vừa lúc đến ngã tư đường, đèn đỏ sáng lên, xe dừng lại theo dòng xe cộ.

"Ừ, anh rất hài lòng." Giọng Tần Tranh hơi thấp, chứa chút ý cười: "Cảm ơn bạn gái."

Không có chút nào không hài lòng, tiếp nhận rất thản nhiên.

Anh đột nhiên nghiêng người qua hôn một cái lên trán cô.

Sau đó ngồi về chỗ, điềm nhiên như không có việc gì bày ra dáng vẻ tập trung nhìn đường xá.

Phong Tĩnh thoáng ngẩn người, mấy giây sau mới giơ tay che trán, sắc mặt đỏ lên.

Thế này, thế này ai mà đỡ được?

Tần Tranh cũng không nói thêm gì, tập trung lái xe.

Xe nhanh chóng đến cửa bệnh viện.

"Muốn lái vào trong không?" Giọng Tần Tranh truyền đến.

Suy nghĩ của Phong Tĩnh lập tức quay về, nhìn ra bên ngoài: "Cứ dừng ở ven đường là được."

Chờ xe dừng lại, cô giơ tay tháo dây an toàn: "Trên đường cẩn thận."

Cô để lại một câu rồi nhanh chóng mở cửa muốn xuống xe.

"Chờ đã."

Tần Tranh gọi cô lại.

Phong Tĩnh quay đầu: "Hửm?"

Tần Tranh hỏi: "Tối nay mấy giờ em tan tầm?"

"Tối nay?" Phong Tĩnh chưa kịp phản ứng, không hiểu ra sao.

Tần Tranh nhìn cô cách một chỗ ngồi, trong mắt đong đầy ý cười:
"Hôm nay anh đến đón em tan tầm."

Tim Phong Tĩnh đập mạnh một nhịp, lại ra vẻ dè dặt: "Tối nay em phải trực ban, sau chín giờ anh hẵng đến."

"Được."

"Được rồi, anh cũng mau đi làm đi."

Phong Tĩnh thúc giục anh, xoay người bước nhanh vào bệnh viện.
Lúc đi đến cửa chính cô vô ý thức quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Dõi mắt nhìn theo xe Tần Tranh rời đi, cô thu hồi ánh mắt, gơ tay sờ lên mặt, còn hơi nóng.

Cô nhìn bữa sáng trên tay, khóe miệng im lặng giương lên một độ cung nho nhỏ.

Giờ mới muộn màng cảm thấy, vừa rồi bọn họ thật sự giống trẻ con.

Đã tiết kiệm được thời gian đến nhà ăn bệnh viện, lúc đến phòng khoa thì thời gian vẫn còn sớm.

Tâm trạng Phong Tĩnh không tệ, ngâm nga quay về phòng khoa.

"Chào bác sĩ Phong."

Phong Tĩnh cười đáp lại: "Chào buổi sáng."

Trên đường gặp được đồng nghiệp cô đều mỉm cười đáp lại lời chào hỏi của họ.

Đến phòng khoa, Phong Tĩnh đặt bữa sáng lên trên bàn rồi bật máy tính lên định viết cho xong bệnh án tuần trước.

Đồng nghiệp cùng khoa vừa quay về tò mò: "Bác sĩ Phong, tâm trạng hôm nay của cô nhìn rất tốt nha, là gặp được chuyện tốt gì à?"

Phong Tĩnh thắc mắc: "Hả? Sao lại nói vậy?"

"Nụ cười trên mặt cô sắp tràn ra tới nơi rồi." Đồng nghiệp lên tiếng trêu ghẹo.

Phong Tĩnh ngẩn ra, vô ý thức sờ lên mặt mình: "Có à?"

Có rõ ràng như vậy ư?

"Thế thì đúng là có chuyện tốt à?"

Đồng nghiệp đặt đồ trên tay xuống, lại gọi cô: "Bác sĩ Phong, muốn ăn bữa sáng cùng không?"

"Không, hôm nay tôi tự mang đồ ăn sáng theo."

"Cô đổi khẩu vị à?"

Phong Tĩnh không nói tiếp. Cô nhìn bánh bao và sữa đậu nành bên cạnh, trong lòng nảy lên chút ngọt ngào, độ cong trên khóe miệng tăng thêm.

Ở trong văn phòng đến tám giờ, phòng khám bệnh viện mở ra.

Phong Tĩnh thay áo blouse trắng, đi phòng khám làm việc.

Cũng đồng nghiệp mịt mờ hỏi cô chuyện tố cáo, nhưng cô vẫn làm việc như thường lệ giống như không chịu ảnh hưởng.

Chiều hôm đó, sự kiện tố cáo cũng ra kết quả.

Chủ nhiệm Lý tự mình tới nói kết quả điều tra cho cô: "Tiểu Phong, kết quả điều tra của bệnh viện đã ra rồi. Thông qua điều tra và lấy được bằng chứng từ nhiều phía, cuối cùng chứng minh cô thật sự trong sạch."

Phong Tĩnh thờ phào một hơi, đồng thời cũng biết ơn: "Chủ nhiệm Lý, cảm ơn ông vẫn luôn tin tưởng tôi từ đầu đến cuối, còn giải thích thay tôi."

Chủ nhiệm Lý nói: "Khách sáo gì chứ, mặc dù cây ngay không sợ chết đứng nhưng đối với một bác sĩ trẻ mà nói thì tôi nhọ vu oan là đá kích và huỷ diệt nghiêm trọng, nhất là trong khoa của tôi, tôi là tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra."

"Thế chủ nhiệm Lý, ông có thể nói cho tôi biết tình huống cụ thể không?" Phong Tĩnh hỏi.

Chủ nhiệm Lý gật gật đầu: "Đương nhiên là được. Cái cậu thực tập sinh khoa cấp cứu kia, gọi là Tiểu Đường nhỉ? Thật ra tôi cảm thấy có cậu ta giải thích rõ là đủ rồi, chẳng qua trừ cậu ấy ra thì còn có người khác chứng kiến."

Phong Tĩnh hơi bất ngờ. Ngoại trừ Đường Gia Niên ra lúc ấy ở hiện trường còn có người khác người chứng kiến?

"Lúc đó còn có những người khác có mặt?"

Chủ nhiệm Lý nói cho cô: "Là bác sĩ Tiết Hi khoa hậu môn trực tràng."

"Bác sĩ Tiết?"

Nhớ tới cô bác sĩ Tiết Hi mặt em bé kia, Phong Tĩnh càng bất ngờ.

"Trước khi người đàn ông kia rời khỏi bệnh viện đã ném hộp quà vào điểm mù của camera, bác sĩ Tiết vừa lúc nhìn thấy cảnh anh ta ném hộp quà, chủ động báo cáo cho bệnh viện. Chúng tôi kiểm tra camera ở chỗ khác, phát hiện hộp quà bị vứt bỏ đã được công nhân vệ sinh tự mình cầm đi." Chủ nhiệm Lý nói: "Cũng may là bác sĩ Tiết chủ động đứng ra làm chứng, lần này mới có thể tra ra chân tướng nhanh như vậy."

Giọng Phong Tĩnh hơi chần chừ: "Công nhân vệ sinh kia..."

Chủ nhiệm Lý nhíu mày lại: "Ừ, công nhân vệ sinh kia nói là nhìn thấy hộp quà bị ném ở chỗ đó, tưởng là đồ không ai cần, nhất thời nổi lòng tham bèn nhặt về. Người đó biết chuyện cô bị tố cáo, sợ sẽ bị bệnh viện xử phạt nên che giấu chuyện này, cho rằng không ai biết."

"Nhìn qua thì chỉ là trùng hợp." Ông ấy ngừng một lát, còn nói: "Chẳng qua Tiểu Phong à, ít nhiều gì dạo này cô vẫn nên chú ý một chút. Dù sao có một số việc khó lòng phòng bị."

Phong Tĩnh gật gật đầu: "Tôi biết, cảm ơn lời nhắc nhở của ngài."

"Chuyện này coi như đã trôi qua rồi, cô cũng đừng để trong lòng quá, tiếp tục làm việc cho tốt."

Chủ nhiệm Lý nhớ tới gì đó lại nói: "Đúng rồi, Tiểu Phong, đợt lát nữa bên khoa nội có cuộc hội chẩn, cô đi qua đó với tôi."

Phong Tĩnh nói: "Vâng, tôi quay về chuẩn bị một chút."

Chủ nhiệm Lý lại dặn dò vài câu mới quay người rời đi.

Đi hội chẩn cùng chủ nhiệm Lý ở khoa nội xong đã sắp đến giờ tan tầm buổi tối.

Phong Tĩnh nghe được hôm nay Tiết Hi trực ban ở văn phòng bệnh viện bèn đặt hai cốc trà sữa ở bên ngoài giao đến. Sau khi đồ giao đến, cô cầm sang khoa hậu môn trực tràng tìm Tiết Hi.

Lúc đến văn phòng vừa lúc có đại biểu y dược đến tìm người.

Hình như là đại biểu y dược mới đến, cũng không nhận ra Tiết Hi. Cô ấy khách sáo hỏi: "Em gái, xin hỏi bác sĩ Tiết Hi khoa hậu môn trực tràng có đây không?"

Tiết Hi ngẩng đầu nhìn về phía cô ấy: "Tôi chính là Tiết Hi."

Đại biểu y dược sững sốt, cười một tiếng rồi kiên nhẫn nói: "Em gái, em là người nhà bác sĩ à? Cho dù em không muốn nói cho chị biết người lớn nhà em ở đâu thì cũng không cần đùa như thế."

Tiết Hi tức giận kéo thẻ công tác trước ngực lên, mặt không thay đổi nói: "Làm phiền cô nhìn cho rõ."

Bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang, khoa hậu môn trực tràng.

Bác sĩ trưởng, Tiết Hi.

Đại biểu y dược nhìn ảnh chụp và họ tên trên thẻ công tác, lại so sánh với mặt của Tiết Hi, lập tức đỏ bừng mặt: "Thật xin lỗi thật xin lỗi, bác sĩ Tiết, tôi không biết chị là..."

Tiết Hi đơ mặt ngắt lời: "Có việc gì không?"

Đại biểu y dược vội vàng nói: "Là thế này, người đại biểu trước đó nối tiếp với chị đã từ chức, bây giờ từ tôi tiếp nhận..."

Làm ra một hiểu lầm lớn, cô ấy cũng không tiện ở lại lâu, vội vàng nói xong việc để lại một tờ danh thiếp rồi rời đi.

"Người mới bây giờ ấy à."

Tiết Hi lắc đầu, tiện tay ném danh thiếp vào ngăn kéo, trên mặt không có cảm xúc gì.

Phong Tĩnh gõ cửa một cái rồi đi vào.

Tiết Hi ngẩng đầu: "Bác sĩ Phong?"

Phong Tĩnh đi vào văn phòng: "Bác sĩ Tiết, em nghe chủ nhiệm Lý nói chị chủ động làm chứng chứng minh trong sạch cho em, cảm ơn." Cô đặt một cốc trà sữa lên bàn của chị ấy: "Cũng không biết nên cảm ơn chị thế nào mới tốt, cho nên muốn mời chị uống trà sữa. Tấm lòng nhỏ thôi ạ."

Tiết Hi nhìn lướt qua: "Đừng khách sáo, tiện tay thôi."

"VẬY em không quấy rầy nữa."

Phong Tĩnh gật đầu với chị ấy, vừa mới quay người lại nghe thấy Tiết Hi lên tiếng: "Đúng rồi, bác sĩ Phong."

Phong Tĩnh quay đầu.

Tiết Hi hỏi: "Lần trước tôi gặp cô ở trên đường, cái người đi cùng cô... tôi nhớ anh ta là anh trai của cô?"

Phong Tĩnh quay đầu, gật đầu: "Đúng vậy, chị muốn tìm anh ấy à?"

Tiết Hi do dự một lát: "Nếu tiện thì nhờ cô nhắc nhở anh ta một câu, bảo anh ta nhớ đến khám lại trong tuần này."

Vẻ mặt Phong Tĩnh hơi vi diệu nhưng vẫn cười đồng ý: "Được, em sẽ nhắc nhở anh ấy."

Cô rời khỏi khoa hậu môn trực tràng, đi thang máy xuống lầu một.

Lúc đi ngang qua sảnh khám gấp, cô nhìn thấy Đường Gia Niên và chủ nhiệm Vu.

Chủ nhiệm Vu đang răn dạy.

Đường Gia Niên cúi đầu, xấu hổ không biết làm sao: "Chủ nhiệm Vu, xin lỗi, tôi..."

Chủ nhiệm Vu nhíu mày, vẻ mặt không vui: "Tiểu Đường, biểu hiện lúc trước của cậu vẫn luôn rất tốt, tôi cũng rất coi trọng cậu. Nhưng mấy ngày nay cậu làm sao thế? Sao trạng thái lại kém như vậy?"

Phong Tĩnh ngẩn ra, vô ý thức nhìn về phía hai người.

"Nhiều lần xảy ra sai lầm, lúc làm việc cũng không tập trung, ngay cả họ tên của bệnh nhân cũng viết sai được. Cậu có biết chỉ một sai lầm nhỏ trong quá trình điều trị cũng có thể gây thành sai lầm lớn không?" Giọng chủ nhiệm Vu lạnh như băng: "Hôm nay sau khi cậu về thì cẩn thận ngẫm lại. Thực sự không thoải mái thì xin nghỉ vài ngày rồi đi làm lại."

Răn dạy Đường Gia Niên xong, ông ấy nghiêm mặt rời đi.

Đường Gia Niên cúi gằm mặt xuống, hai tay nắm chặt lại.

Cậu ấy mắt mát xoay người, ngẩng đầu một cái bèn nhìn thấy Phong Tĩnh.

Trong mắt của cậu ấy hiện lên vẻ vui mừng rồi lại nhanh chóng biến mất. Cậu ấy bước nhanh qua chào hỏi: "Bác sĩ Phong, hôm nay chị đi làm lại rồi à?" Dừng một lát lại thấp thỏm hỏi: "Chuyện tố cáo... thế nào?"

"Chuyện tố cáo đã kết thúc." Phong Tĩnh gật đầu với cậu ấy: "Tiểu Đường, cảm ơn cậu đã làm chứng cho tôi."

Đường Gia Niên xua tay: "Không không không, đây là em nên làm, chị không cần nói cảm ơn với em."

"Đường Gia Niên!" Trong phòng điều trị truyền ra tiếng la, nghe giọng điệu rất không kiên nhẫn.

"Tới ngay đây ạ." Đường Gia Niên vội vàng lên tiếng trả lời, lại quay đầu nói với Phong Tĩnh: "Bác sĩ Phong, em đi làm trước nhé."

Cậu ấy vội vàng chạy về, lại lại không cẩn thận đá đổ thùng rác trên lối đi nhỏ, toàn bộ rác rưởi bên trong rơi ra hơn nửa. Trên mặt cậu ấy hiện lên vẻ ảo não, vội vàng cúi người xuống thu dọn thùng rác xong rồi lại nhanh chóng chạy về phía phòng điều trị.

Trạng thái hôm nay của Đường Gia Niên thực sự quá tệ, ngay cả Phong Tĩnh cũng đã nhận ra có hơi không thích hợp.

Trong lòng cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng dù sao cũng khác khoa nên cô cũng không tiện can thiệp nhiều.

Quay về phòng khoa, vốn dĩ Phong Tĩnh định gọi đồ ăn ngoài nhưng nghĩ đến lời Tần Tranh nói buổi sáng bèn thu điện thoại lại.

Ca trực tối nay kết thúc trong êm đềm.

Trước khi tan ca buổi tối, điện thoại di động của cô kêu lên.

Tin nhắn của Tần Tranh đúng giờ đến: [Anh đến rồi.]

Ba chữ ngắn ngủi, Phong Tĩnh cảm di động im lặng nở nụ cười.

Bàn giao công việc với đồng nghiệp xong, Phong Tĩnh rời đi đại sảnh lầu một. Lúc đi ngang qua quầy lễ tân cô nghe thấy mấy y tá đang tụm lại một chỗ nói chuyện...

"Vừa rồi chủ nhiệm Vu nổi giận một trận to đấy."

"Sao thế?"

"Cái cậu bác sĩ thực tập mới tới của khoa cấp cứu, tên là Đường Gia Niên... là tên này nhỉ?"

"Chính là cậu ta, đột nhiên nói với chủ nhiệm Vu là muốn từ chức không làm nữa."

"Ài, người tuổi trẻ bây giờ thật là không chịu được khổ. Đám thực tập sinh đó mới tới đây bao lâu chứ, nhanh vậy đã muốn từ bỏ."

"Đây không phải rất bình thường à? Sinh viên y giống như vậy năm nào cũng nhiều, lúc đến tràn ngập nhiệt huyết, nhưng chưa thực tập mấy ngày đã không chịu được muốn chạy rồi."

Chương 52

"Cũng đúng, công việc vừa mệt vừa không kiếm tiền như thế, những người trẻ tuổi mơ mộng cao xa đó sao mà nhìn trúng?" Giọng điệu nữ y tá chứa chút châm biếm.

Phong Tĩnh nghe đến đó thì đáy lòng dâng lên cảm xúc không hiểu ra sao.

Cô dừng bước, quay đầu nhìn về phía mấy y tá kia.

"Bác sĩ Phong, bọn tôi chỉ tùy tiện tán phét thôi, chị tuyệt đối đừng để trong lòng." Mấy y tá thấy cô ngừng lại thì vội vàng giải thích, còn nháy mắt với cô mấy cái như lấy lòng.

"Không có việc gì, là tôi quấy rầy, các cô nói chuyện tiếp đi."

Phong Tĩnh cười cực kỳ nhạt rồi quay người đi.

Trước khi đi cô vô ý thức nhìn về phía sảnh khám gấp.

Mặc dù thời gian quen biết không dài nhưng sau những lần tiếp xúc trong quãng thời gian này cô biết Đường Gia Niên nhiệt tình yêu thương y học, trước sau tràn đầy nhiệt tình. Người nhiệt tình yêu thích y học như vậy thật sự sẽ chủ động nói từ bỏ ư?

Không biết sao, cô lại nghĩ đến Tần Tranh...

Bởi vì biến cố gia đình, bị ép từ bỏ lý tưởng của mình.

Ra bệnh viện, Phong Tĩnh đi thẳng ra ngoài dừng ở nơi dừng xe buổi sáng tìm được xe của Tần Tranh.

Cô đi qua mở cửa xe ngồi lên ghế lái phụ.

Trong lòng có chuyện, lúc thắt dây an toàn cô có hơi không tập trung.

Thấy cô vẫn luôn không thắt được dây an toàn, Tần Tranh nhìn sang: "Đang nghĩ gì thế?"

Phong Tĩnh không tập trung nói: "Đang nhớ tới cậu thực tập sinh ở bệnh viện em."

"Thực tập sinh?" Tần Tranh sửng lại, ánh mắt hơi tối, giọng điệu vi diệu: "Cái cậu nhóc nói chuyện với em ở trong bệnh viện lần trước?"

Phong Tĩnh lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn về phía anh, có hơi bất ngờ: "Hử? Anh biết cậu ấy à?"

Tần Tranh thu hồi ánh mắt: "Cậu ta có ý đồ không an phận với em, là người bình thường đều có thể nhìn ra."

Phong Tĩnh giật mình: "Cái gì gọi là ý đồ không an phận? Đây không phải là giao lưu bình thường trong công việc à?" Cô tập trung nghe, lại cười híp mắt hỏi: "Đội trưởng Tần, hay là nói anh ghen rồi?"

Anh cười khẩy một tiếng: "Sao anh phải ghen."

Phong Tĩnh nháy mắt mấy cái, khoé miệng đầy ý cười: "Ghen thì cứ nói thẳng đi, em cũng sẽ không chê cười anh."

"Ừ, là anh ghen đấy."

Tần Tranh khởi động xe, giọng điệu nghiêm túc: "Cho nên, có thể cộng cho anh thêm mấy điểm?"

Phong Tĩnh liếc anh một cái, làm như không nghĩ tới anh có thể tận dụng mọi cơ hội như vậy.

Cô nhện cười nói: "Thế thì bồi thường cho anh một điểm đi."

Tần Tranh nhìn liếc sang cô: "Ăn cơm chưa?"

"Chưa."

Phong Tĩnh lắc đầu nói dối: "Hôm nay vội quá, chưa kịp ăn cơm, anh dẫn em đi ăn đi."

Tần Tranh hỏi: "Muốn đi đâu?"

Phong Tĩnh nói: "Em muốn đến nhà anh."

Tần Tranh sửng lại: "Em..."

"Anh nghĩ đi đâu thế?" Phong Tĩnh nhìn anh đầy nghi ngờ, dường như rất khó hiểu: "Em muốn ăn mì do anh nấu."

"..."

Vẻ mặt Tần Tranh có nửa giây không biết tả thế nào, bỗng nhiên bật cười: "Được."

Nhìn dáng vẻ giãy giụa do dự xoắn xuýt của anh, Phong Tĩnh quay đầu, mặt quay về cửa sổ bên phía mình, miệng không tự giác nhếch lên.

Đây là lần thứ hai Phong Tĩnh đến thăm nhà Tần Tranh.

Tần Tranh nói: "Em ngồi chờ một lát, nếu như cảm thấy chán thì có thể xem TV."

Phong Tĩnh hỏi: "Cần giúp một tay không?"

"Không cần, em ngồi là được."

Thu xếp Phong Tĩnh ổn thoả xong, anh quay người vào phòng bếp.

Phong Tĩnh ngồi trong phòng khách, cũng không xem TV, chỉ tò mò nhìn đông nhìn tây.

Lần trước qua lại vội vàng, cũng không nhìn rõ hoàn cảnh trong nhà anh. Hôm nay có đủ thời gian, có thể tỉ mỉ nhìn bài trí trong nhà.

Nhà Tần Tranh không lớn, là một căn chung cư nhỏ gồm một phòng ngủ, một phòng ăn và một phòng khách.

Trang trí cũng rất đơn giản, nhưng xử lý gọn gàng ngăn nắp, rất phù hợp với phong cách của anh.

Tần Tranh nhanh chóng bưng hai tô mì ra từ phòng bếp, gọi Phong Tĩnh đến phòng ăn.

Phong Tĩnh ngồi xuống bàn, vui vẻ nói: "Thế em không khách sáo nhé."

Tô mì trước mặt bốc lên hơi nóng, mùi hương bốn phía, bên trên bày một quả trứng chần vàng óng, rải chút hành thái, khiến cho người thèm ăn.

Phong Tĩnh chưa ăn cơm tối đã sớm đói bụng. Cô cầm đũa lên, ăn một miếng, hai mắt lập tức toả sáng.

Là hương vị lần trước.

Cô giương mắt nhìn về phía người đối diện, nghi ngờ hỏi: "Sao mùi vị mì em nấu lại khác mì anh nấu nhiều thế?"

Tần Tranh nhìn cô một cái, hơi nhướn mày: "Điều này không phải rất bình thường à?" Giọng điệu đương nhiên.

"..." Giống như lại biến về lại thành tên Tần Tranh vô sỉ kia.

Nể mặt tô mì này, Phong Tĩnh nhẫn nhịn xúc động muốn trừ điếm, lại hỏi anh: "Lúc anh ở nhà cũng tự mình nấu cơm à?"

"Nếu không thì sao?" Không biết nghĩ đến cái gì, anh liếc cô một cái: "Lúc nào cũng ra ngoài ăn, không khoẻ mạnh."

"Ồ." Phong Tĩnh nghi ngờ anh đang nói dối mình nhưng không có bằng chứng. Cô cúi đầu ăn mì làm bộ nghe không hiểu.

Khóe miệng Tần Tranh nhẹ nhàng nhếch lên.

Ai cũng không nói gì, rất yên tĩnh. Ánh đèn trong phòng ăn là màu vàng ấm, khiến bầu không khí có vẻ rất ấm áp, nhưng lại vi diệu khó tả.

Phong Tĩnh im lặng ăn mì, ánh mắt lại không từ chủ được nhìn sang Tần Tranh.

Ánh đèn chiếu xuống, giống như tăng thêm một lớp filter trước mặt cô. Dung mạo sắc bén của Tần Tranh phai nhạt vài phần, ngũ quan sắc bén giống như cũng dịu dàng hơn không ít.

Không biết nghĩ đến cái gì, động tác của cô hơi hơi ngừng lại, chậm rãi mở lời.

"Chuyện đã xảy ra với anh trong quá khứ, em biết rồi." Cô lại bổ sung: "Là vào lần họp lớp lần trước, em nghe người trong lớp nói."

"Thế à?" Tần Tranh nhìn có vẻ không chút nào để ý, nhẹ nhếch môi lười biếng nói: "Mấy người trong lớp em đúng là bà tám."

"Phải không."

Phong Tĩnh nhìn ra anh không muốn tiếp tục đề tài này, bèn hỏi: "Giờ làm việc của anh sắp xếp thế nào?"

Tần Tranh nói: "Tình huống bình thường là chín giờ tới năm giờ về, nhưng lúc có nhiệm vụ thì không có giờ làm việc cố định."

"Thế à, nghe cũng chả khác bọn em mấy." Phong Tĩnh ngẫm nghĩ.

"Hỏi cái này làm gì?"

"Không có gì." Phong Tĩnh cười với anh một tiếng: "Hôm nay tâm trạng em tốt, cộng cho anh 20 điểm nhé."

Tần Tranh đã ăn xong, đặt đũa xuống, giọng điệu nghiêm trang nói: "Bây giờ là 16.01 điểm."

Phong Tĩnh hơi ngạc nhiên.

Cộng điểm trừ điểm chẳng qua chỉ là cô thuận miệng nói, không nghĩ tới thế mà anh lại nhớ rõ.

Ăn mì xong Tần Tranh cầm chén đũa đi thu dọn.

Ra phòng bếp, anh đi về phía Phong Tĩnh: "Anh đưa em về?"

Phong Tĩnh vừa định nói chuyện bỗng nhiên liếc thấy dưới đồng báo chí chất đống trên bàn đè một quyển vở cô nhìn rất quen.

"Đây là..."

Cô giơ tay lấy nhưng Tần Tranh cầm quyển nhật ký lên trước một bước: "Em nói cái này?"

Phong Tĩnh phản ứng lại, lập tức sốt sắng nói: "Sao quyển nhật ký này lại ở chỗ anh?"

"Quyển nhật ký này không phải em không cần nữa à? Lần trước em bảo Mạch Dĩnh Thi trả lại một đồng đồ cho anh, quyển nhật ký này ở bên trong."

Tần Tranh hơi cong môi, trong mắt nổi lên vẻ trêu tức: "Đây là quyển sổ ghi thù của em à? Anh thấy em viết rất nhiều lời nói xấu có liên quan tới anh trong đó."

"Anh còn... đọc rồi? Trả lại đây!" Tâm sự thời con gái bị lộ ra ánh sáng, Phong Tĩnh xấu hổ, giơ tay cướp lại: "Còn nữa, đó là nói xấu à? Đó đều là lời nói thật."

Tần Tranh tránh tay cô, nhìn vành tai ửng hồng của cô nhếch miệng cười: "Em đã đưa cho anh thì chính là của anh, đồ đã tặng người khác làm gì có đạo lý đòi lại chứ?"

Phong Tĩnh thở gấp: "Em có nói là tặng anh à? Chỉ là không cẩn thận để vào trong thùng, mau trả lại cho em."

"Không muốn, trừ phi em cộng điểm cho anh." Trong giọng của anh chứa đầy ý cười.

Phong Tĩnh trừng anh: "Nghĩ hay lắm, anh thế này em không trừ điểm đã anh cũng không tệ rồi. Mau trả nhật ký lại đây!"

Hai người cười đùa trong phòng khách. Phong Tĩnh vồ hụt một cái, dưới chân bỗng nhiên đạp phải gì đó, lão đảo một cái ngã sang bên cạnh.

"A...!" Cô khẽ hô lên một tiếng.

"Cẩn thận!" Tần Tranh giật mình, vội vàng giơ tay kéo cô, lại bị cô kéo ngược lại, hai người trực tiếp ngã xuống ghế sofa.

Phong Tĩnh cảm giác bản thân rơi xuống ghế sofa mềm mại, nhưng lại có thứ gì đè trên người mình. Cô mở to mắt, phát hiện nửa người Tần Tranh nhào trên người mình.

Giây phút này thời gian như ngừng lại. Bốn mắt nhìn nhau, bọn họ đều có thể nhìn thấy hình bóng của mình trong mắt đối phương.

Không gian to như vậy bỗng trở lên yên tĩnh.

Phong Tĩnh nhìn vào đôi mắt đen như mực của anh, cảm nhận được tiếng tim đập mạnh mẽ đầy sức sống của anh, cơ thể nháy mắt căng

chặt, nhịp tim không tự giác tăng tốc.

Hầu kết Tần Tranh trượt lên xuống, màu mắt càng thêm tối tăm, chậm rãi tới gần cô.

Ai cũng không mở miệng nói chuyện, nhưng cũng không cần nói rõ. Bọn họ giống như hai viên nam châm hấp dẫn lẫn nhau.

Trong khoảnh khắc tâm ý tương thông này, anh hôn xuống.

Không biết sao chuyện lại phát triển đến nước này.

Hơi thở ấm áp phất qua, cả người Phong Tĩnh giống như bị điện giật một cái, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, giờ khắc này chuyện gì cũng không nhớ nổi. Cô dựa vào bản năng cơ thể ôm lấy cần cổ anh, nhắm mắt lại đáp lại nụ hôn của anh.

Chương 53

Không biết quyển nhật ký trên tay Tần Tranh đã rơi xuống đất từ khi nào.

Nụ hôn này triền miên lâm li.

Một tay Tần Tranh đỡ sau gáy Phong Tĩnh, một cái tay khác luồn vào mái tóc dài của cô, nắm chặt lấy bờ vai mảnh khảnh của cô, ôm cô càng chặt.

Hơi thở hai bên quấn quanh, hô hấp dây dưa cùng nhau.

Chóp mũi của anh chạm vào cô, cô có thể nghe thấy mùi hương nam tính để ngửi trên người anh.

Mặt bọn họ gần trong gang tấc, thậm chí có thể thấy rõ ràng từng sợi lông mi của đối phương.

Hình như nhiệt độ trong phòng khách cũng bắt đầu tăng lên.

Cảm giác lạ thường lan tràn vào tận đáy lòng, Phong Tĩnh cảm thấy nhịp tim của mình cũng ngày càng nhanh hơn, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nhưng lại không chịu dừng lại. Cơ thể cô trở nên cực kỳ yếu đuối, chỉ có thể vịn chặt lấy bờ vai anh. Cách quần áo, cô cảm giác người mình như bị lửa đốt, nóng vô cùng.

Một loại cảm giác khao khát không tên thôi thúc cô, khiến cô không kìm lòng được ôm chặt lấy Tần Tranh.

Nụ hôn của Tần Tranh càng thêm cuồng nhiệt, mạnh mẽ, giống như muốn bày tỏ tất cả những nỗi nhớ nhung bao năm qua với cô.

Phong Tĩnh mơ mơ màng màng, giống như sắp mất khống chế. Cô chỉ có thể dựa vào anh, như vậy mới có thể khiến cho bản thân duy trì tỉnh táo.

Cô biết rõ là không nên như vậy, nhưng lại không nỡ từ bỏ hết thảy những điều này.

Tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì, trong lòng hai người đều biết rõ.

Cúc áo trên cùng áo sơmi không biết đã bị cởi ra từ lúc nào, cổ áo trượt xuống đến bả vai, cảnh sắc tươi đẹp.

Trái tim Phong Tĩnh đang đập một cách điên cuồng.

Đùng đùng...

Một tiếng sấm nổ vang ngoài cửa sổ.

Phong Tĩnh nháy mắt giật mình tỉnh lại. Cô nhận ra điều gì đó, như vừa tỉnh mộng, vội vàng đẩy Tần Tranh ra.

Tần Tranh buông cô ra, nhìn cô không nói một lời, đáy mắt loé ánh sáng khác lạ.

Phong Tĩnh lại đẩy anh, vành tai đỏ như sắp nhỏ máu: "Mau ngồi dậy."

Tần Tranh chậm rãi nâng người, ngồi thẳng.

Phong Tĩnh ngồi dậy, tai đỏ như sắp nhỏ máu. Cô kéo quần áo lên như không có việc gì, vội vàng cài cúc áo, lại giấu đầu hờ đuôi nhìn xuống mặt đất.

Một ánh mắt này, cô nhìn thấy số nhật ký rơi trên mặt đất, vô ý thức đưa tay nhặt.

Tần Tranh lại giành trước một bước nhặt quyển nhật ký lên.

"Anh..." Phong Tĩnh sửng sốt, lại nhìn qua anh rồi tiếp tục chủ đề trước đó: "Mau trả nhật ký cho em."

Tần Tranh khép quyển nhật ký lại, giương mắt nhìn cô, không biết xấu hổ mà đưa ra yêu cầu: "Trả lại em thì cũng được, cộng điểm cho anh."

"Anh..."

"Không cộng điểm thì khỏi cần bàn nữa." Tần Tranh dựa người vào ghế sofa, nhấc mắt, giọng nói lười nhác.

Phong Tĩnh đành phải đồng ý: "Được, cộng cho anh 5 điểm, vậy là được rồi chứ?"

"5 điểm? 5 điểm đã muốn thu mua anh?" Tần Tranh nhướn mày, anh bật cười, thong thả ung dung, lại kèm theo chút lười biếng.

Phong Tĩnh hết cách: "10 điểm, giới hạn cao nhất rồi, không muốn thì dẹp đi!"

"Được." Tần Tranh thấy chuyển biến tốt thì thu, đưa quyển nhật ký qua, còn nói: "Thế bây giờ là 26.01 điểm."

"..."

Phong Tĩnh cướp quyển nhật ký lại luôn, lật đến một trang mới rồi cầm cây bút bi đặt trên bàn trực tiếp viết lên đó: [Ngày X tháng X năm X, hôm nay đồ rắm thú vị uy hiếp tôi.]

Ghim.jpg

Tần Tranh thấy dòng chữ cô viết trên quyển nhật ký, im lặng cười một tiếng.

Anh đứng dậy, thong thả sửa sang lại quần áo rồi chậm rì rì lên tiếng: "Sắp mười hai giờ rồi, còn muốn về không?"

Phong Tĩnh khép quyển nhật ký lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ phòng khách không đóng, cho nên tiếng sấm vừa rồi mới rõ ràng đến thế. Ngay sau đó là chớp giạt, cùng tiếng sét xé rách bầu trời. Đêm tối như bị chọc thủng một lỗ to, mưa to nghiêng nghiêng rơi xuống.

Nước mưa bay vào trong, sàn nhà nháy mắt bị ướt một miếng nhỏ.

Tần Tranh đi qua đóng cửa sổ.

Hạt mưa lại bám riết không tha, mạnh mẽ gõ lên lớp pha lê trên cửa, tiếng lộp bộp vang không dứt bên tai.

Trời mưa ngược lại đã cho Phong Tĩnh một lí do để ở lại.

Phong Tĩnh nói: "Bây giờ đang mưa to, muện thế này quay về cũng không an toàn, đêm nay em không về nữa. Anh có thể cho em ở lại nhi?"

Động tác của Tần Tranh ngừng lại, anh nhìn sang cô, cặp mắt đen sâu thẳm như đầm lầy: "Không quay về? Thế ý của em là muốn tiếp tục chuyện vừa rồi với anh?"

"Anh nghĩ hay lắm." Phong Tĩnh không do dự chút nào, trong mắt là ý cười đắc ý: "Điểm anh còn chưa kiếm đủ đã muốn một bước lên trời?"

Tần Tranh: "..."

Phong Tĩnh nhìn sang nơi khác: "Muện lắm rồi, em muốn tắm rửa."

Tần Tranh hít một hơi thật sâu, đè cảm xúc đang phun trào trong cặp mắt đen xuống rồi nói: "Chỗ của anh không có bộ quần áo em mặc được, nếu em không để ý thì mặc của anh trước."

"Được."

Tần Tranh đi vào phòng, cầm một bộ quần áo sạch ra, lại chuẩn bị khăn mặt và một bộ dụng cụ tắm rửa chưa bóc cho cô.

"Em tắm trước, đồ dùng là mới hết, có cần gì thì nói với anh."

"Ừm, không cần đâu, cảm ơn." Phong Tĩnh nở nụ cười với anh, cười híp mắt cầm đồ vào phòng tắm.

Sau lưng, Tần Tranh thở phào một hơi.

Nước nóng rửa trôi đi mọi mệt khắp người, cũng quét sạch cơn ứ rữ.

Tắm rửa xong, Phong Tĩnh mặc quần áo của anh vào rồi đi ra từ phòng tắm mịt mờ hơi nước.

"Em xong rồi, tới anh đó." Thấy Tần Tranh không trả lời, Phong Tĩnh đón ánh mắt anh, không khỏi thấy lạ: "Sao vậy?"

Ánh mắt của Tần Tranh dừng trên người cô.

Áo sơ mi của anh mặc trên người cô nhìn có vẻ lỏng lẻo, dài đến tận đầu gối, cổ áo kéo xuống tận xương quai xanh, tóc rối tung trên bờ vai, có vài phần vẻ đẹp cấm dục.

Cô cũng không cố ý che giấu dấu vết trên cổ, không phải mùa xuân nhưng cảnh xuân lại tươi đẹp cực kỳ.

Tần Tranh lặng lẽ nhìn sang nơi khác rồi nói: "Đêm nay em ngủ trong phòng anh đi."

Phong Tĩnh đến gần anh, hỏi: "Thế còn anh?"

Tần Tranh quay lưng đi làm bộ tìm kiếm quần áo trong tủ: "Đương nhiên là anh cũng ngủ trong phòng."

"Ôi chao?" Nhận được đáp án ngoài dự đoán, Phong Tĩnh tiến lên, nghi ngờ hỏi: "Lần trước không phải anh chủ động ngủ trên ghế sofa ngoài phòng khách à?"

"Có bạn gái thì sao phải ngủ ghế sofa?" Tần Tranh quay đầu nhìn cô một cái, giọng điệu đương nhiên: "Ghế sofa vừa cứng vừa hẹp, anh không thích."

Phong Tĩnh: "..."

Ghế sofa không cứng nha, chẳng qua đối với anh thì đúng là có hơi hẹp.

"Thế anh..."

Dường như Phong Tĩnh hiểu ra gì đó, cô cúi đầu xuống, tim đập nhanh nửa nhịp.

"Em ngủ trước đi không cần đợi anh, anh còn có việc phải xử lý." Tần Tranh cầm quần áo, đóng cửa tủ quần áo lại.

Phong Tĩnh nghe vậy ngẩng đầu: "Hả?"

Tần Tranh không tiếp lời, cũng không nhìn cô mà bước nhanh vào phòng tắm.

Nhanh chóng đóng cửa lại, nhưng mà động tác đóng cửa lại có hơi chặt vật.

Trong phòng tắm nhanh chóng truyền ra tiếng nước róc rách.

Dường như Phong Tĩnh chợt hiểu ra điều gì, khoé miệng nhếch lên một độ cong vui vẻ.

Tần Tranh từ trong phòng tắm ra, lại nhìn thấy Phong Tĩnh đang ngồi ở trên giường chơi điện thoại.

Nghe thấy tiếng động, cô ngẩng đầu nhìn sang anh: "Tắm xong rồi?"

Tần Tranh dừng bước: "Sao còn chưa ngủ?"

Phong Tĩnh quơ quơ chân, nhàn nhã nói: "Chờ anh chứ sao, ở đây hình như chỉ có một cái chăn thôi, ban đêm chia thế nào?"

Tần Tranh nhìn lên giường, không hề nói gì mà đi về phía cô, thỉnh thoảng sờ lên vai cô đẩy cô ngã xuống giường.

Phong Tĩnh nhất thời lâm vào trạng thái kinh ngạc, còn chưa lấy lại tinh thần thì một cái chăn mềm mại đã trùm lên mặt cô.

"Anh làm..." anh làm gì thế.

Còn chưa dứt lời, chợt nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Tần Tranh: "Đi ngủ."

Cô cầm một cái gối ngăn giữa hai người rồi cũng nằm xuống, tắt đèn ngủ.

Căn phòng lập tức chìm vào bóng tối. Phong Tĩnh kéo chăn ra nhìn sang người bên cạnh, lại phát hiện anh đã nhắm mắt lại.

Màn cửa giữ lại một khe hở, ánh sáng yếu ớt chiếu từ bên ngoài vào, khiến Phong Tĩnh không đến mức hoàn toàn không thấy rõ tình huống trong phòng.

Chờ thích nghi với bóng tối, Phong Tĩnh nghiêng người nhìn sang Tần Tranh cách một cái gối ôm, gọi anh: "Này, Tần Tranh, anh ngủ chưa?"

Tần Tranh không thể không mở mắt ra, lại thấy cô đang nhìn mình, trong đêm tối hình như cặp mắt kia cực kỳ sáng ngời.

"Làm sao thế?" Anh khẽ hỏi.

Phong Tĩnh nói: "Em không ngủ được, anh nói chuyện với em một lúc đi."

"Em muốn nói chuyện gì?"

Phong Tĩnh cười hì hì nói: "Thì tâm sự linh tinh, ví dụ như nói mấy chuyện liên quan tới anh."

"Nói về anh? Anh có gì hay mà nói?"

Phong Tĩnh hỏi: "Sao anh lại làm cảnh sát gỡ bom?"

"Sau khi tốt nghiệp vừa lúc có vị trí công tác đúng chuyên ngành thì thi vào thôi." Tần Tranh thấp giọng: "Em thì sao?"

"Em á?" Không biết nghĩ đến chuyện gì, Phong Tĩnh gác cằm lên gối, cười nói: "Ban đầu báo ngoại khoa lâm sàng, nhưng điểm bị thiếu một ít nên bị điều sang khoa đông y. Nhưng sau này lại phát hiện đông y cũng rất không tồi."

"Là bị..." Giọng Tần Tranh hơi ngập ngừng: "Ảnh hưởng từ anh à?"

Phong Tĩnh lập tức nói: "Không phải lỗi của anh, là... số phận trêu người thôi."

Hai người im lặng.

Sau vài giây im lặng ngắn ngủi, Phong Tĩnh hỏi: "Nếu như không có em thì có phải anh định đời này cứ sống như vậy không?"

Tần Tranh hơi ngần ra, sau một lát mới hỏi: "Sao nhìn ra được thế?"

"Từ cách trang trí trong nhà anh là có thể nhìn ra, tất cả đồ dùng dụng cụ đều là phần dùng của một người, giống như chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ có những người khác tồn tại."

"...Ừ." Hấn cười nhẹ, trong nụ cười có vài phần tự giễu.

Trong bóng tối, không nhìn rõ được vẻ mặt anh lúc này.

Phong Tĩnh đột nhiên hỏi: "Có phải anh đã có mưu đồ làm loạn với em từ trước kia rồi không hả?"

Tần Tranh im lặng một lúc rồi bỗng bật cười, giọng điệu tản mạn lên tiếng nói: "Bây giờ mới phát hiện thì có phải là muộn quá rồi không?"

"..."

Phong Tĩnh bĩu môi: "Thật sự không nghĩ tới anh lại là người như vậy."

"Anh là kiểu người gì em không rõ à?" Giọng Tần Tranh hơi thấp, ngậm đầy ý cười.

Phong Tĩnh cố ý kéo dài giọng: "Ồ, tư tưởng của anh thật là xấu xa."

Không biết từ khi nào, cô đã ôm gối ôm chui vào trong lòng anh.

Tần Tranh phát hiện tình huống này, cả người cứng đờ: "... Nhưng hiện tại xem ra thì hình như là em muốn mưu đồ làm loạn với anh." Anh ngừng một lát, hạ giọng: "Bác sĩ Phong?"

"Đâu có." Phong Tĩnh nghiêm trang nói: "Điều hoà bật thấp quá, em hơi lạnh."

Tần Tranh muốn giơ tay đi lấy điều khiển từ xa: "Anh tăng cao lên một tý, em cứ nằm đấy."

Phong Tĩnh lập tức đè tay anh lại: "Không cần, như thế này là được rồi, anh ôm một cái là không lạnh."

Cô nhích gần vào ngực anh rồi lại nghiêng người sang, ôm lấy gối ôm.

Tần Tranh chẳng dám động đậy tý nào, nhưng Phong Tĩnh lại không yên phận ngo nguậy trong lòng anh.

"Đừng nhúc nhích nữa." Tần Tranh cuối cùng cũng không nhịn được nữa ôm cô lấy cô từ đằng sau, giọng nói khàn đáng sợ: "Em còn lộn xộn nữa thì anh không bảo đảm tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đâu nhé."

Cô quay lưng về phía anh, ra vẻ không hiểu: "Sẽ xảy ra chuyện gì?"

"..."

Tần Tranh không nói.

Trong bóng tối, dường như chỉ còn lại tiếng tim đập trầm mạnh và tiếng hít thở của anh.

Lưng Phong Tĩnh dán chặt vào ngực anh, cảm nhận được hơi ấm đằng sau, khoé miệng lại không tự giác cong lên.

Chương 54

Hành động bị hạn chế, Phong Tĩnh cũng trở nên yên phận.

Tay Tần Tranh đặt lên eo cô vẫn luôn dừng đó không động.

Phong Tĩnh cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, cho dù nhắm mắt lại nhưng từ đầu tới cuối không cách nào chìm vào giấc ngủ.

Hai người đều không nói gì, trong phòng yên tĩnh đến nỗi họ có thể nghe thấy tiếng hít thở của lẫn nhau rõ mồn một.

Cô có thể cảm nhận được tiếng hít thở và tiếng tim đập của anh một cách rõ ràng, giống như là một chương nhạc tuyệt đẹp quanh quẩn bên tai cô.

Hơi thở của anh phun ra sau cổ cô, ngay từ đầu còn đỡ, đến sau này cô cảm thấy cổ bắt đầu ngứa, vô ý thức rụt cổ một cái.

Cử động này của cô khiến sự khó chịu mà Tần Tranh đã cố đè xuống lại lần nữa bị khơi dậy.

Anh siết chặt tay, dùng sức ôm cô vào lòng.

Phong Tĩnh giật mình, lúc phản ứng lại thì phía sau lưng đã kề sát trước ngực Tần Tranh, nhiệt độ cơ thể của anh dường như nóng kinh người.

Cô không dám động linh tinh: "Anh làm gì thế?"

"Em đang muốn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh hả?" Tần Tranh thở ra một hơi, kiềm nén lại.

Phong Tĩnh lên tiếng cãi lại: "Anh đang nói gì vậy? Chẳng qua vừa nãy em cảm thấy ngứa cổ thôi."

Anh lại không tin: "Phong Tĩnh, em đốt lửa trên người anh, em nói làm sao bây giờ?"

"Thế bây giờ em ghim cho anh mấy châm? Hạ hoả?" Cô nghiêm trang trả lời.

Tần Tranh im lặng một lát, giống như bị tức cười: "Hôm nay em cố ý đến tra tấn anh đấy à?"

Phong Tĩnh che tai lại nói: "Em không biết anh đang nói gì hết, ngủ ngủ."

Lại kéo chăn lên đắp kín.

Tần Tranh: "..."

Im lặng một lúc.

"Em nói, em cảm thấy ngứa?" Bên tai vang lên tiếng nói trầm thấp từ tính của anh.

Phong Tĩnh không lên tiếng.

Cô nhắm mắt lại, cho rằng tự lừa mình dối người thế này thì bóng tối sẽ quay về yên tĩnh.

Tần Tranh lại không theo ý cô. Tay của anh chạy dọc theo sống lưng cô, một đường đi lên trên, néo néo sau gáy cô.

Động tác của anh rất nhẹ, ban đầu còn rất dễ chịu nhưng sau đó càng lúc càng làm càn.

Cô hơi tức giận, không nhịn được xoay người hỏi người nằm phía sau: "Anh làm gì vậy?"

Tần Tranh lại lập tức xoay người che phủ cả người cô dưới cơ thể mình, động tác nhanh đến nỗi khiến cô hoàn toàn không có cơ hội phản ứng.

Hai người một trên một dưới.

Trong bóng tối, ánh mắt Tần Tranh ngang bằng với cô, bốn mắt nhìn nhau. Trong căn phòng mờ tối, ánh mắt của anh lại sáng một cách kỳ lạ.

Tay anh chống bên người cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

"Khiêu khích anh lâu thế rồi, em nói anh muốn làm gì?" Dù cho cách bóng tối, nghe thấy giọng điệu hững hờ của anh thì cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cười như không cười của anh.

Cả trái tim nhỏ của Phong Tĩnh lại bịch bịch bịch bịch, tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Trong mắt cả hai đều chiếu xạ ra bóng hình lẫn nhau.

Đáy lòng Phong Tĩnh không hiểu sao hơi hãi, có loại cảm giác xấu hổ do bị hai con mắt thâm thúy của anh nhìn chăm chăm, cô nghiêng đầu không nhìn vào mắt anh.

"Em, em khiêu khích anh lúc nào?" Phong Tĩnh giả vờ ngớ ngẩn:
"Nếu anh dám vượt rào thì coi chừng em trừ hết điểm của anh."

"Thế em trừ đi, chỗ điểm đó anh từ bỏ." Giọng điệu của Tần Tranh nhẹ nhàng như không, giống như không thèm để ý chút nào.

"Này..."

Anh hôn xuống, dùng nụ hôn để niêm phong, giảm bớt tất cả trình tự, trực tiếp công thành chiếm đất.

Tất cả âm thanh đều biến mất.

Lý trí của cô lập tức toàn quân bị diệt.

Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở dồn dập của hai người, còn có hơi thở mập mờ và mùi sữa tắm trên người Tần Tranh.

Ánh mắt Phong Tĩnh mê ly, sắc mặt ửng hồng.

Không biết qua bao lâu, môi cả hai vẫn kề bên nhau, thế nhưng Phong Tĩnh lại phát hiện đầu óc của mình đã ngừng hoạt động, chỉ biết tùy ý Tần Tranh muốn làm gì thì làm.

Bỗng nhiên, Tần Tranh ngừng lại.

Anh ngừng hôn, động tác cũng dừng lại.

Trong lòng Phong Tĩnh thoáng mờ mịt, cô mở to mắt, nhìn người trước mặt giống như không hiểu.

Chợt có thứ gì đè lên môi cô.

Là ngón tay của anh.

Trong đêm tối, ngón tay của Tần Tranh nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi cô.

Anh bắt chước động tác hôn nhẹ, miêu tả hình dáng đôi môi cô.

Một dòng điện chạy từ đầu ngón tay anh truyền khắp cả người, Phong Tĩnh rùng mình một cái, không nhận được hít một hơi khí lạnh.

Cô cảm nhận thấy bàn tay của Tần Tranh đặt lên cổ cô rồi ngừng lại.

"Anh..."

"Bây giờ còn ngứa không?"

Giọng Tần Tranh rất khẽ, kèm theo cảm dỗ nồng đậm.

"Em..." Lý trí của Phong Tĩnh dần dần quay lại, muốn động nhưng lại bị anh đè lại không thể hoạt động. Cô cảm thấy có hơi khó mở lời, cũng không thể nói với anh là cô cảm thấy khó chịu.

"Rất khó chịu?" Tần Tranh lại giống như là đoán được suy nghĩ của cô, phát ra một tiếng cười khẽ, giọng điệu lười biếng trước sau như một: "Cầu xin anh, anh sẽ giúp em."

"..." Phong Tĩnh không nói lời nào.

" Không nói lời nào, thế cứ vậy đi." Âm cuối của anh hơi lên cao, giọng điệu nhẵn nhĩa lười nhác.

"... Thế là thế nào?" Phong Tĩnh chậm chạp mở miệng.

Tần Tranh không trả lời nhưng lại dùng hành động nói đáp án cho cô. Đầu ngón tay của anh chạm lên mặt cô, dẫn theo chút hơi lạnh.

Sau đó, thong thả di xuống dưới, cuối cùng dừng ở trên eo cô.

Phong Tĩnh ngừng thở, trong lòng căng thẳng, không hiểu sao còn hơi chờ mong.

Nhưng một giây sau, anh lại bắt đầu cù lét cô.

"A! Tần Tranh anh làm gì thế!" Phong Tĩnh hoảng sợ kêu lên, ngay sau đó lại không nhịn được cười lên tiếng.

"Ha ha ha ha ha, đừng cù nữa..." Phong Tĩnh cười ra nước mắt, vịn trái vịn phải tránh đi tay anh, vội vàng cầu xin tha thứ: "Được rồi được rồi, em sai rồi."

Giọng Tần Tranh trầm thấp: "Thế còn trừ điểm không?"

"Anh lại dọa dẫm em... ha ha ha ha..." Phong Tĩnh chỉ có thể đồng ý: "Được rồi, không trừ nữa, không trừ nữa."

Lúc này mới anh mới dừng lại, kéo chăn lên đắp kín mít cho cô, chính anh cũng nằm xuống: "Vậy thì đừng nhúc nhích nữa, nhanh đi ngủ."

Phong Tĩnh ngẩn ra, thò cái đầu lông xù ra khỏi chăn: "Anh... không tiếp tục nữa hả?"

Tần Tranh ấn đầu cô về, lười biếng nói: "Anh biết em đang nghĩ gì, muốn anh mắc lừa rồi trừ sạch điểm của anh, nghĩ cũng đừng nghĩ."

"Ồ."

Phong Tĩnh hơi thất vọng: "Không nghĩ tới lại bị anh nhìn thấy."

Tiếng cười khế của Tần Tranh vang lên trong bóng tối.

Căn phòng nhanh chóng quay về yên tĩnh.

Hai người ôm nhau ngủ.

Một đêm mơ đẹp.

Mặc dù hôm qua cũng không làm thành chuyện gì cả nhưng lăn lộn đến qua nửa đêm, ngày hôm sau lúc tỉnh dậy vẫn có ảnh hưởng nhất định.

Phong Tĩnh chỉ cảm thấy người rất mệt, mí mắt giống như bị thứ gì đè lên, làm thế nào cũng không mở ra được.

Qua một lúc lâu, cuối cùng cô cũng thích ứng hoàn cảnh, mở to mắt.

Điều hoà trong phòng ngủ còn đang bật, nhiệt độ thích hợp.

Ý thức của cô vẫn chưa tỉnh táo, xoay người bằng trực giác, ôm chăn cọ cọ, cả người uể oải.

Trong chăn giống như còn dư lại mùi hương của Tần Tranh, suy nghĩ của cô dần dần kéo lại.

... Chờ đã, mùi hương.

Cô lại cẩn thận nhìn một cái, bên cạnh đã không có ai.

Phong Tĩnh mới phát hiện, cả người mình chiếm cả cái giường. Nhớ lại sơ qua một lần, lúc vừa mới tỉnh lại tư thế ngủ cũng rất khó coi.

Cô vội vàng lật người qua vùi mặt vào gối, mặt hơi ửng đỏ.

Cái tư thế ngủ này của cô, đây không phải là... lúc Tần Tranh tỉnh lại có phải đã nhìn thấy rồi không?

Hình tượng xấu bồng chốc bị lộ ra, Phong Tĩnh cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Sau một lát, cuối cùng cô cũng nhận rõ sự thật này, hơi ủ rũ vén chăn lên.

Được rồi, nhìn cũng nhìn rồi, cứ thế đi.

Phong Tĩnh tự cam chịu nghĩ, tiện tay nắm điện thoại lên nhìn thời gian. Bây giờ là sáu giờ bốn mươi chín phút, vẫn chưa đến bảy giờ.

Không biết nghĩ đến chuyện gì, cô vội vàng đứng dậy thay quần áo rồi ra khỏi phòng.

Vào giờ này của tháng mười một, trời còn chưa sáng hoàn toàn.

Đèn phòng khách đang bật, chiếu sáng cả căn phòng.

Tần Tranh đang nấu bữa sáng trong phòng bếp. Anh mặc đồ ở nhà quay lưng về phía cô, khí chất lạnh nhạt xưa nay không giảm, trên người lại tăng thêm cảm giác đời thường.

Phong Tĩnh vô ý thức bước nhẹ chân, đi đến sau lưng ôm lấy anh.

Cơ thể Tần Tranh rõ ràng thoáng cứng lại, sau đó lại bình tĩnh lên tiếng: "... Tỉnh?"

Cho dù không quay đầu lại anh cũng biết người đứng phía sau là ai.

Phong Tĩnh áp mặt lên lưng anh cọ cọ, lại nhìn vào trong nôi: "Đang nấu gì thế?"

Tần Tranh nói: "Mì sợi."

Phong Tĩnh hỏi: "Sao anh dậy sớm thế?"

Tần Tranh liếc ra sau, chững chạc đàng hoàng: "Sợ bạn gái đói bụng sẽ kháng nghị với anh."

Phong Tĩnh cố ý ra vẻ kinh ngạc: "Cho nên đây là bữa sáng tình yêu hả?"

Khóe miệng Tần Tranh nhẹ cong: "Ừ, sáng tinh mơ nấu bữa sáng tình yêu cho em, có thêm điểm không?"

Phong Tĩnh ra vẻ ngẫm nghĩ: "Có chứ, có thể cộng 1 điểm."

"Thế bây giờ là 27.01 điểm."

"27.01 điểm nào?" Cô làm như khó hiểu: "Đội trưởng Tần, anh quên rồi à? Hôm qua điểm của anh đã bị trừ sạch rồi."

"..."

"Cho nên, 0 điểm cộng 1 điểm, bây giờ hẳn là 1 điểm mới đúng."

Tần Tranh giương mắt, sửa đúng cô: "Bác sĩ Phong, môn toán của em thật là giỏi, nhưng có phải trí nhớ của em không tốt lắm không? Hôm qua rõ ràng em đã đồng ý với anh là không trừ điểm linh tinh."

Dường như anh còn cố ý nhấn mạnh câu cuối cùng.

"Em có từng nói hả?" Phong Tĩnh nháy nháy mắt, vẻ mặt vô tội.

Tần Tranh nhẹ nhướng đuôi lông mày, giọng ép cực thấp: "Thế có cần anh giúp em nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua một lần không?"

"À, em nhớ ra rồi." Phong Tĩnh ngửi được mùi vị nguy hiểm, lập tức buông tay ra, giấu đầu lòi đuôi nói: "Nể mặt biểu hiện tốt đẹp hôm nay của anh, cộng cho anh thêm 10 điểm."

Tần Tranh khẽ mỉm cười. Anh tắt bếp rồi vớt mì lên đặt vào trong bát. Lại múc một muống canh đã nấu xong từ bếp bên cạnh tưới lên mì.

Anh bưng hai bát mì lên: "Tới ăn sáng."

"Dạ." Phong Tĩnh ngoan ngoãn đi theo sau lưng anh ra phòng bếp. Ngồi xuống bàn ăn, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh, nhìn anh chuẩn bị bộ đồ ăn xong rồi đặt tô mì ở trước mặt cô.

Cô phát hiện hình như mình càng ngày càng thạo việc chờ anh cho ăn.

Rõ ràng đây mới là lần thứ hai.

Chương 55

Loại cảm giác này giống như bọn họ đã ở bên nhau rất lâu rất lâu, dường như cô và anh đều đã thành thói quen như vậy, thói quen đã sớm thành tự nhiên. Bất kể bao nhiêu lần đều là như thế, và lại còn làm được rất tốt.

Trong lòng Phong Tĩnh cảm thấy rất ngọt ngào, cô ăn mì, lại không ngừng nhìn lên người ngồi đối diện.

Lại một lần nhìn lên, vừa lúc Tần Tranh ngược mắt trực diện nhìn cô.

Bị tóm vừa vặn, cô hơi cứng người, ánh mắt lập loè không chừng giống như có tật giật mình.

"Nhìn cái gì?" Tần Tranh hỏi.

"Không, không có gì." Phong Tĩnh vội vàng thu ánh mắt lại, cúi đầu xuống uống một hớp canh to. Một giây sau, hai hàng lông mày cô nhíu chặt lại, mẫn quá.

Cô vội vàng bưng cốc nước bên cạnh lên tu hết nửa cốc mới trở lại bình thường.

Tần Tranh nhẹ nhếch miệng: "Muốn nhìn thì cứ quang minh chính đại mà nhìn, anh có chê cười em đâu mà."

Phong Tĩnh bĩu môi không thừa nhận: "Dựa vào đâu mà anh bảo em nhìn lên?"

"Ánh mắt của em quá nồng nhiệt." Anh khẽ nói.

"..." Nhịp tim của Phong Tĩnh nháy mắt nhanh nửa nhịp. Cô lập tức thu hồi ánh mắt không nói lời nào tiếp tục ăn mì.

Ăn mì xong, Tần Tranh thu dọn bàn ăn.

Chờ Phong Tĩnh rửa mặt xong đi từ phòng tắm ra, anh kêu cô cùng nhau ra ngoài.

Trước lúc đi, Phong Tĩnh gọi anh lại.

"Đợi đã." Cô bước nhanh qua, nhón chân lên, thân mật ôm lấy vai anh, khuôn mặt nhỏ ngẩng lên, cười híp mắt nói: "Biểu hiện hôm nay không tệ, lại cộng 3 điểm, vượt qua 30 điểm, thưởng cho anh phần quà giai đoạn."

Tần Tranh nhẹ nhướng đuôi lông mày: "Cái gì..."

Còn chưa dứt lời, Phong Tĩnh đã nhào lên hôn lên cằm anh.

Tần Tranh không bác lại hành động chủ động lấy lòng của cô, mặc cho cô ôm.

Anh rũ mắt xuống nhìn cô.

Mùi thơm thanh nhã trên người cô quanh quẩn chớp mũi anh, anh ngửi một lúc thì không nhịn được tâm viên ý mã. Đợi cô lùi lại, anh ngừng suy nghĩ nhìn sang cô.

"Phần thưởng giai đoạn?"

Vừa rồi anh không bắt hụt ý cười đắc ý trong mắt cô.

"Dấu vết trên cổ anh hình như không rõ lắm, làm đậm thêm giúp anh." Phong Tĩnh lui về sau một bước, cười tủm tỉm: "Hôm nay lúc đi làm có khi phải khiến anh vất vả giải thích với đồng nghiệp của anh rồi, đội trưởng Tần."

"Hình như em rất muốn khiến anh mất mặt nhỉ?" Tần Tranh liếc mắt một cái đã nhìn thấu được ý đồ của cô, bâng quơ nói: "Dù sao treo dấu vết đi làm thì người mất mặt cũng không phải anh."

Phong Tĩnh ngẩn ra, suy nghĩ theo logic của anh: "Thế chẳng lẽ người mất mặt lại là em á?"

Anh nhẹ nhếch miệng, không tiếp lời mà xoay người đi đến cửa.

Phong Tĩnh cảm thấy không thú vị, không nhịn được bĩu môi.

Cô nhìn dáng người cao lớn của Tần Tranh, không biết nghĩ tới điều gì mà cũng cùng đi theo.

Trong nháy mắt anh xoay người thay giày, Phong Tĩnh đột nhiên tiến lên trước ấn lên môi anh một nụ hôn.

Một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, chưa được bao lâu đã rút lui, khuôn mặt lại nóng bừng.

Tần Tranh thay giày xong, ngược mắt nhìn sang cô.

Phong Tĩnh vội vàng cúi đầu xuống giả vờ nhìn giờ.

Tần Tranh thoáng nhíu mày, nhẹ nhếch khoé môi: "Đây cũng là phần thưởng giai đoạn?"

Phong Tĩnh nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không nhìn anh: "Nụ hôn chào buổi sáng, chưa nghe qua à?"

Tần Tranh không nói gì mà đi thẳng đến cửa, mở cửa bước đôi chân thon dài ra ngoài.

Quay lưng về phía Phong Tĩnh, anh giơ tay sờ sờ gò má, khoé môi không nhịn được vẽ lên một nụ cười.

Đưa Phong Tĩnh đến bệnh viện rồi Tần Tranh mới lái xe về đơn vị.

Đẩy cửa vào văn phòng, Giang Nhất Trình và một đội viên khác đã đến, hai người đang vây quanh máy tính nói chuyện.

Nhìn thấy anh, Giang Nhất Trình nhanh nhẹn chào hỏi: "Đội trưởng Tần."

"Đội trưởng Tần."

Tần Tranh gật đầu với họ.

"Anh về vừa hay đúng lúc, bọn em vừa nói đến..." Giang Nhất Trình bỗng nhìn thấy gì đó, sững sốt một lát rồi khó hiểu hỏi: "Đội trưởng Tần, chỗ kia trên cổ của anh bị sao thế? Là bị côn trùng cắn à? Chỗ em có thuốc, anh có cần không..."

Đồng đội ho mạnh một tiếng, khoác tay lên vai cậu ấy rồi lên tiếng ngắt lời: "Nhất Trình, hiện tại cậu vẫn đang độc thân hả?"

Giang Nhất Trình lập tức ném cho anh ta một ánh mắt không vừa lòng: "Này này, Lưu Đông, anh nói chuyện thì nói, tự dưng công kích người khác là sao?"

Lưu Đông nhìn Tần Tranh một cái, trên mặt hiện ra vẻ lúng túng: "Khụ, Nhất Trình, cậu đừng kích động, ý của anh là..."

Tần Tranh cười cười, đi lướt qua họ quay về vị trí của mình.

Lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra.

Đội trưởng Tống đi đến, chào hỏi anh một tiếng: "Đội trưởng Tần, về rồi à."

"Đội trưởng Tống, có tin tức mới gì à?" Tần Tranh hỏi.

Đội trưởng Tống gật đầu một cái: "Đi, chúng ta ra ngoài rồi nói."

Đi ra văn phòng, Tần Tranh lại hỏi lần nữa: "Đội trưởng Tống, tình huống như thế nào?"

Vẻ mặt đội trưởng Tống nghiêm túc: "Đội trưởng Tần, gần đây gặp được chuyện khó giải quyết, chúng tôi muốn mời anh qua giúp một chút."

Một ngày tốt đẹp bắt đầu.

Cả buổi sáng tâm trạng của Phong Tĩnh đều không tồi.

Giữa trưa, phòng khám bệnh tan ca, Phong Tĩnh bước ra toà nhà khám bệnh đi về phía nhà ăn bệnh viện.

Cô vừa đi vừa trả lời tin nhắn của Tần Tranh, mới vừa đi đến sảnh khám gấp đã nghe thấy giọng nói to của chủ nhiệm Vu.

Cô thu ý cười, ngẩng đầu.

Chủ nhiệm Vu đang khuyên răn Đường Gia Niên, sắc mặt khó coi: "... Nói từ bỏ là từ bỏ, cậu làm thế này có thấy có lỗi với bốn năm học đại học, với thân phận sinh viên ngành y của cậu không? Tôi cho cậu thêm thời gian một ngày, cậu suy nghĩ cẩn thận lại đi rồi ngày mai nói đáp án cho tôi."

Đường Gia Niên cúi đầu: "Tôi biết rồi, chủ nhiệm Vu, tôi... sẽ cân nhắc rõ ràng." Tiếp thu lời khuyên xong, cậu ta mất hồn mất vía quay người rời đi.

Phong Tĩnh cất điện thoại đi lên trước chào hỏi chủ nhiệm Vu: "Chủ nhiệm Vu."

Chủ nhiệm Vu xoay người: "Là bác sĩ Phong à." Nhìn thấy Phong Tĩnh vẻ mặt của ông hơi dịu hơn chút.

Phong Tĩnh nhìn về hướng Đường Gia Niên rời đi: "Tiểu Đường là sao thế? Tôi nghe y tá nói cậu ấy muốn bỏ thực tập."

"Nói là gia đình xảy ra chuyện."

Chủ nhiệm Vu gật đầu rồi lại lắc đầu, thở dài nói: "Cái cậu Tiểu Đường này cũng là, sau khi đi hội thảo nghiên cứu về giống như biến thành một người khác. Một đứa nhỏ có khiếu như thế, vốn dĩ tôi rất coi trọng cậu ấy, cô nói xem cậu ấy là sao?"

"Bác sĩ Phong, tôi thấy hình như bình thường quan hệ của cô với cậu ấy rất không tồi. Giữa mấy người trẻ tuổi các cô cũng nhiều chủ đề hơn, có cơ hội thì cô có thể cố gắng làm công tác tư tưởng cho cậu ấy không?"

Phong Tĩnh ngẫm nghĩ rồi gật đầu: "Vâng, tôi tìm cơ hội tâm sự với cậu ấy."

Chuyện chủ nhiệm Vu nhờ cô không tiện từ chối. Cô quyết định lần sau gặp sẽ tâm sự với cậu ấy.

Buổi chiều phòng khám vẫn làm việc như thường.

Bình thường vào những ngày làm việc trong tuần thì lượng bệnh nhân buổi chiều không nhiều.

Mới mở khám không lâu, một bệnh nhân vào phòng khám của cô. Một người đàn ông tầm năm sáu mươi tuổi, hơi gầy yếu, làn da ngăm đen, hơn nửa mái đầu đã bạc trắng.

Ông ấy vừa vào cửa đã chào hỏi: "Chào bác sĩ Phong, tôi nghe cháu gái tôi nhắc tới cô, tôi biết cô là bác sĩ từ chỗ nó, hôm nay là tôi nghe danh mà đến."

Phong Tĩnh ngẩng đầu, nhìn về phía bệnh nhân nhìn hơi quen này:
"Cháu gái của chú là?"

"Chính là Dương Bái Bái, cô quen chứ?" Người đàn ông ngồi xuống nhìn thoáng ra bên ngoài, gãi gãi đầu rồi cười nói: "Nó nói cô là bạn học cấp ba của nó."

Phong Tĩnh cúi đầu nhìn lướt qua sổ bệnh án, nhìn thấy tên họ bên trên...

Dương Xuyên Lâm, nam, 51 tuổi.

"Hoá ra chú là chú của Bái Bái."

Dương Xuyên Lâm cười đáp: "Đúng vậy đúng vậy, tôi là chú của nó."

Phong Tĩnh hỏi: "Chú không khoẻ ở đâu?"

"Chính là vấn đề về tim." Dương Xuyên Lâm moi một tờ giấy dùm dó ra từ trong túi, mở ra rồi đưa cho Phong Tĩnh: "Bác sĩ Phong, cô chép lại một phần toa thuốc này giúp tôi là được. Cô biết đấy, mua thuốc ở hiệu thuốc đắt lắm, ở bệnh viện có thể dùng thẻ bảo hiểm y tế, có thể tiết kiệm được chút nào hay chút ấy."

Phong Tĩnh khẽ giật mình, cầm lấy đơn thuốc xem xét rồi không nhận được nhíu mày lại: "Là ai kê toa thuốc này cho chú?"

"Là... một thầy thuốc đông y già ở thôn tôi." Dương Xuyên Lâm nói: "Bình thường người trong thôn tôi có ốm đau gì đều tìm ông ấy khám."

Phong Tĩnh ra hiệu cho ông ấy gơ tay: "Tôi bắt mạch cho chú trước."

Dương Xuyên Lâm vươn tay, ngoài miệng lại nói: "Bác sĩ Phong, thật ra không cần phiền toái thế đâu, cô cứ chép lại toa thuốc là được."

Phong Tĩnh bắt mạch xong thì ngẩng đầu nhìn ông ấy: "Nhưng toa thuốc này không đúng với triệu chứng của chú."

"Không đúng bệnh?" Sao lại không đúng bệnh chứ?" Dương Xuyên Lâm sững sờ.

Phong Tĩnh nhẹ nhàng giải thích: "Cơ thể của chú không có vấn đề về tim mạch, hơn nữa chứng bệnh mà toa thuốc này điều trị cũng không hợp với triệu chứng trước mắt của chú."

Dương Xuyên Lâm sững sốt một lát rồi vỗ đùi: "Ôi chao, tôi nói thật với cô vậy, thật ra toa thuốc này không phải của tôi mà là tôi đi lấy cho mẹ tôi. Bà ấy lớn tuổi rồi, đi ra ngoài không tiện nên bảo tôi tới mua thuốc cho bà ấy điều trị sức khoẻ. Đây còn không phải là để cho tiện nên tôi mới dùng tên mình đăng ký à, thế vậy thì cũng có thể dùng thẻ bảo hiểm y tế."

Phong Tĩnh nói: "Dù thế thì tôi cũng phải khám qua cho bệnh nhân rồi mới có thể kê đơn thuốc cho chú. Nếu không thì là vi phạm quy định."

Vẻ mặt Dương Xuyên Lâm khó xử, cầu xin: "Bác sĩ Phong, cô không thể giúp đỡ à? Cô xem mẹ tôi cũng sắp chín mươi rồi, một cụ già như bà ấy không tiện ra ngoài, ở đây cũng đã có đơn thuốc sẵn, cũng chỉ là chuyện kê đơn thôi mà."

Giọng điệu Phong Tĩnh cứng rắn: "Chú Dương, đây không phải vấn đề tiện hay không tiện, tôi phải chịu trách nhiệm với mỗi một bệnh nhân."

Dương Xuyên Lâm thấy nói không thông thì cuối cùng cũng bỏ cuộc: "Được rồi được rồi, tôi hiểu, bác sĩ các cô cũng không dễ dàng, tôi cũng không làm khó cô. Thế này đi, hôm nào tôi dẫn bà ấy đến khám."

Ong ấy thu tờ giấy lại, gấp gọn mấy lần rồi nhét lại vào túi. Ong ấy nhét mấy lần, còn nói: "Cơ mà đến cũng đến rồi, số cũng lấy rồi, tôi cũng không lãng phí. Bác sĩ Phong, dạo này tôi hơi mất ngủ, mỗi ngày lật qua lật lại trên giường cũng không ngủ được, cứ cảm thấy bực bội, già rồi ngủ không ngon, nếu không cô kê cho tôi toa thuốc đi, chuyện này thì được chứ?"

Phong Tĩnh gật đầu: "Được. Vấn đề này của chú không phải vấn đề lớn gì, tôi kê đơn thuốc cho chú."

Dương Xuyên Lâm lộ ra nụ cười, lên tiếng cảm ơn: "Ài, được được được, cảm ơn cô quá."

"Đừng khách sáo."

Phong Tĩnh thu hồi ánh mắt, thao tác máy tính kê đơn.

Dương Xuyên Lâm nhìn xung quanh, dường như nhớ đến gì đó, lại nói: "Đúng rồi, dạo này không phải cháu gái tôi mang thai à? Bác sĩ Phong à, cô với nó quen biết như thế, có thể kê toa thuốc an thai cho nó không? Sau khi nó mang thai thì bị chán ăn, tính tình cũng trở nên không tốt lắm, khiến chúng tôi lo lắng quá mà."

"..."

Phong Tĩnh dừng động tác, hơi bất đắc dĩ: "Chú Dương, vừa rồi không phải đã nói với chú rồi à? Tôi khám cho bệnh nhân rồi mới có thể kê đơn."

Dương Xuyên Lâm ngượng ngùng cười cười: "Ôi chao, xin lỗi xin lỗi, tôi quên mất."

"Nếu cô ấy cần điều dưỡng thân thể thì có thể bảo cô ấy tới tìm tôi."
Phong Tĩnh đề giao đơn thuốc trên hệ thống rồi trả lại sổ bệnh án:
"Được rồi, tôi kê đơn thuốc năm ngày cho chú."

"Được được, tôi biết rồi, hôm nay cảm ơn cô nhé." Dương Xuyên Lâm đáp, nhận lấy sổ bệnh án rồi cười tạm biệt cô, sau đó rời khỏi phòng.

Chương 56

Phong Tĩnh bận đến tận sáu giờ mới đến giờ tan tầm.

Cô thu dọn đồ đạc xong thì chuẩn bị tan ca về nhà.

Cô cầm lấy túi xách đi về phía thang máy.

Lúc chờ thang máy cô nhớ tới chuyện chủ nhiệm Vu nhờ mình.

Nhưng cả một buổi chiều cô đều không bắt gặp Đường Gia Niên.

Đang nghĩ ngợi, thang máy "ting" một tiếng, cửa mở.

Phong Tĩnh ngừng suy nghĩ, đi vào thang máy. Vừa bấm nút tầng một thì cô đột nhiên nhìn thấy Đường Gia Niên đi ra từ góc rẽ đằng trước.

Cô ngẩn ra, vội vàng bấm nút thang máy.

Đường Gia Niên cũng nhìn thấy cô, sững sốt một lát rồi lại cúi đầu xuống, quay người rời đi về hướng ngược lại.

Phong Tĩnh thấy hơi khó hiểu, trong nháy mắt suy nghĩ xoay chuyển thì cửa thang máy đã đóng lại.

Đến lầu một, Phong Tĩnh đi ra thang máy, vừa trả lời tin nhắn của Tần Tranh vừa đi ra ngoài.

Một giờ trước Tần Tranh gửi tin nhắn cho cô nói rằng sau khi tan làm sẽ tới đón cô.

Hôm nay có sắp xếp ca làm ở phòng khám, thời gian Phong Tĩnh nói với anh là sáu giờ rưỡi nhưng lúc ra bệnh viện thì xe của Tần Tranh đã ở bên ngoài.

Cô vội vàng bước nhanh hơn, đi qua mở cửa ghế lái phụ ra.

"Chờ lâu lắm rồi hả?"

Tần Tranh buông điện thoại xuống nhìn sang cô: "Không, vừa mới đến."

Phong Tĩnh hỏi: "Nhưng sao anh đến sớm thế, không phải em nói là sáu giờ rưỡi à?"

"Bởi vì..." Tần Tranh ngừng một lát, giọng điệu nghiêm túc: "Không muốn lại đến trễ nữa."

Phong Tĩnh hơi ngẩn ra, không nói gì mà kéo dây an toàn ra, đường cong trên khoé miệng nhếch lên.

Lại nghe thấy Tần Tranh nói: "Đúng rồi, mẹ bảo cuối tuần này hai đứa mình về nhà ăn cơm."

Phong Tĩnh chưa kịp phản ứng, thuận miệng đồng ý: "Được, em biết rồi."

Vừa dứt lời, cô bỗng nhiên ngẩng đầu: "Chờ đã, anh gọi ai là "mẹ"?"

"Trừ mẹ chúng ta ra thì còn ai nữa?" Tần Tranh nhẹ nhướn mày, vẻ mặt đương nhiên.

Phong Tĩnh kinh ngạc đến ngây người, nhất thời cũng không biết làm ra phản ứng gì. Cô hít thở sâu một hơi: "Đội trưởng Tần, có phải anh quên mất là anh còn đang trong kỳ khảo sát không. Hiện tại ngay cả nhân viên chính thức cũng chưa được tính mà đã gọi... xưng hô đó rồi?"

"Anh biết, anh nhớ rất rõ, bây giờ là 40.01 điểm, khoảng cách mục tiêu cũng không xa." Tần Tranh mỉm cười: "Nhưng nếu số điểm sớm muộn gì cũng đủ thì anh gọi một tiếng mẹ sớm hơn cũng không có vấn đề gì mà?"

"Này, đủ rồi đó, ai nói với anh là không có vấn đề?"

Ánh mắt Phong Tĩnh không vừa lòng: "Còn nữa, sao mẹ em lại có cách liên lạc của anh?"

Tần Tranh nói: "Bà kết bạn Wechat với anh."

Phong Tĩnh tạm ngừng, vẻ mặt nghi ngờ: "Hai người kết bạn Wechat lúc nào?"

Anh dùng nắm tay che lại nụ cười trên khoé miệng, nói: "Thì là cái hôm đi nhà em ấy, bà đưa anh ra ngoài rồi tiện thể thêm bạn nick Wechat của anh."

Phong Tĩnh: "..."

Cô biết ngay mà, hôm đó mẹ của cô đối xử với Tần Tranh nồng nhiệt như thế, còn đưa anh ra đến cửa, chắc chắn là không có chuyện tốt.

Phong Tĩnh lại hỏi: "Mẹ em còn nói gì với anh nữa?"

Tần Tranh nói: "Chỉ nói chuyện này thôi, cũng không có gì khác."

Phong Tĩnh cẩn thận nghĩ lại, vẫn không yên lòng, vươn tay về phía anh: "Cho em xem điện thoại."

Tần Tranh liếc nhìn cô một cái, khoé miệng lặng lẽ cong lên rồi nghe lời đưa điện thoại qua.

Điện thoại của Tần Tranh có mật khẩu.

Phong Tĩnh cầm lấy điện thoại, quen tay nhập sinh nhật của mình rồi chợt nhớ ra...

Đây không phải điện thoại di động của cô.

Nhưng mà một giây sau, điện thoại mở khoá.

Phong Tĩnh ngẩn ra, nhìn Tần Tranh một cái rồi bấm vào Wechat.

Cô nhanh chóng tìm đến nick Wechat của mẹ Phong.

Biệt danh không thay đổi.

Nhưng avatar của mẹ Phong không biết đã đổi thành ảnh chụp lúc ba tuổi của cô từ lúc nào.

Trong công viên, cô mặc một chiếc váy hoa nhí ngắn, trên đầu búi hai cái sừng nhỏ, trong tay cầm một bông hoa dại hái ở ven đường cười rất là ngốc nghếch.

Phong Tĩnh cảm thấy mặt mũi mình đều bị mất hết.

Cô giả vờ không nhìn thấy, bấm vào khung chat.

Mẹ Phong: [Tiểu Tần, cuối tuần này cùng Tĩnh Tĩnh về nhà ăn cơm nhé, mẹ đích thân vào bếp.]

Tần Tranh trả lời: [Vâng, cô, chờ sau khi Phong Tĩnh tan ca cháu sẽ nói với cô ấy.]

Mẹ Phong gửi tin nhắn thoại sang: [Ôi chào, Tiểu Tần, sao con còn gọi cô, gọi theo Tĩnh Tĩnh thì tốt rồi.]

Mẹ Phong: [Nếu là Tĩnh Tĩnh bắt nạt con thì con nói cho mẹ.]

Trừ chuyện này ra thì cũng không nói gì khác.

Phong Tĩnh rời khỏi khung chat, vừa muốn trả di động lại cho Tần Tranh thì lại ngoài ý muốn nhìn thấy một tin nhắn.

Đội hình sự - đội trưởng Tống: [Manh mối bị cắt đứt, Dương Bao Quý đã tử vong từ ba ngày trước, xe...]

Cô không bấm vào, nhưng tin nhắn này rất ngắn gọn, vừa nhìn đã có thể đoán được cả câu.

Phong Tĩnh ngần ra một lúc rồi trả di động lại cho anh, chần chừ hỏi: "Cái người tên Dương Bao Quý này, là cái người gây rối ở... mười năm trước à?"

Tần Tranh nhận lấy điện thoại, nghe thấy lời cô thì biểu hiện trên mặt không chút nào thay đổi, giọng điệu cũng rất hờ hững: "Là ông ta."

Cô quan sát vẻ mặt anh: "Cho tới nay anh vẫn luôn theo dõi ông ta?"

"Ừ, từ sau khi ông ta ra tù."

Phong Tĩnh lập tức trở nên căng thẳng: "Tần Tranh, anh đừng xúc động. Vả lại cũng đã qua nhiều năm như vậy, chúng ta phải nhìn về phía trước. Mặc dù sự trừng phạt ông ta phải chịu rất nhẹ nhưng cách làm ăn miến trả miến cũng không phải là..."

"Bác sĩ Phong." Tần Tranh đột nhiên gọi cô.

"Hả?"

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, khoé môi đưng đầy ý cười: "Em cho rằng anh muốn làm gì?"

Phong Tĩnh sững sốt một lát: "Em... Anh không phải..."

Tần Tranh nói: "Đừng nghĩ nhiều, anh sẽ không làm bất kỳ chuyện gì phạm pháp phạm tội. Người theo dõi ông ta không chỉ có một mình anh. Đây là bởi vì có liên quan tới một vụ án đặc biệt." Anh thu ý cười: "Đáng tiếc..."

Manh mối cắt đứt.

"A."

Biết là hiểu lầm, Phong Tĩnh nhẹ nhàng thờ ra, đồng thời cũng thấy hơi xấu hổ.

Tần Tranh nói sang chuyện khác: "Đợi lát nữa muốn đi ăn ở đâu?"

Phong Tĩnh nhớ tới chuyện chính, lập tức nói: "Hôm nay thì đương nhiên là phải về nhà."

Động tác của Tần Tranh dừng lại, quay đầu nhìn sang cô: "Về nhà?"

Phong Tĩnh nhìn anh bằng vẻ mặt khó hiểu: "Đương nhiên, không về nhà em thì đi đâu? Hôm qua trời mưa, dù sao hôm nay cũng phải quay về một chuyến. Quần áo em phơi hôm còn chưa kịp rút đâu, hôm qua lại mưa to như thế, cũng không biết có bị ướt không."

Tần Tranh nhíu mày: "Thế còn anh?"

Phong Tĩnh giống như là mới nhớ đến anh, trên mặt hiện ra vẻ mặt khó xử, ra vẻ ngẫm nghĩ một lát rồi mới bất đắc dĩ đề nghị: "Nếu không... anh cũng đi cùng em?"

Tần Tranh hỏi: "Anh về cùng em? Thế cơm tối thì sao?"

Phong Tĩnh nói: "Chuyện này thì dễ thôi, giờ vẫn còn sớm, chúng ta có thể đi siêu thị mua đồ ăn rồi đến chỗ em nấu cơm."

Tần Tranh lại hỏi: "Thế ai phụ trách nấu cơm?"

Phong Tĩnh nhìn anh, bình tĩnh nói: "Chuyện đó còn phải hỏi à? Đương nhiên là anh."

Tần Tranh cười nhẹ một tiếng: "Cho nên, em bảo anh quay về cùng anh, chính là vì muốn anh làm lao công miễn phí cho em?"

Phong Tĩnh nháy mắt mấy cái, vẻ mặt khoa trương: "Ôi chao, bị anh phát hiện rồi."

"Em cảm thấy trên mặt anh giống như đang viết hai chữ đồ ngốc à?"

Phong Tĩnh bĩu môi: "Thế anh có muốn làm không? Bạn, trai?"

Tần Tranh thu hồi ánh mắt, vẻ mặt bình tĩnh: "Làm lao công thì cũng được thôi, nhưng không thể miễn phí."

"Được." Phong Tĩnh nhìn thấu ý đồ của anh: "Cùng lắm thì cộng điểm cho anh."

"Cộng bao nhiêu?" Hình như càng ngày Tần Tranh đòi cô điểm càng thuần thục.

Phong Tĩnh thứ hỏi: "5 điểm?"

Tần Tranh nhú mày, nhìn cô không nói một lời.

"10 điểm?"

Anh vẫn không hề bị lay động.

Phong Tĩnh tức giận: "15 điểm, không muốn thì thôi."

"Đồng ý."

"..." Không hiểu sao có cảm giác bị dính kịch bản.

Giao dịch đạt thành, Tần Tranh khởi động xe.

Xe lái ra xa, Phong Tĩnh bỗng nhiên nhìn thấy một hình bóng quen thuộc từ gương gắn ngoài ô tô.

Cô lập tức quay đầu.

Đường Gia Niên đang nói chuyện với một người đàn ông trung niên, hình như giữa hai người xảy ra tranh chấp.

Đường Gia Niên xoay người rời đi, người đàn ông trung niên muốn đi kéo cậu ấy nhưng bị cậu ấy hất tay ra.

Hai người tan rã trong không vui.

Tần Tranh chú ý tới sự khác thường của cô bèn liếc cô một cái:
"Đang nhìn gì thế?"

Phong Tĩnh thu tầm mắt lại: "Không có gì."

Gần khu chung cư Phong Tĩnh ở có một siêu thị mua sắm cỡ lớn.

Hai người đến siêu thị mua đồ ăn, xách theo túi lớn túi bé về nhà trọ.

Sau khi vào cửa, Tần Tranh hỏi: "Đồ để đâu đây?"

"Bỏ hết vào trong phòng bếp đi."

Phong Tĩnh đi theo anh vào phòng bếp, bày hết nguyên liệu nấu ăn ra.

Tần Tranh bắt đầu bận rộn, Phong Tĩnh muốn giúp đỡ nhưng hình như không có chỗ nào cô có thể nhúng tay.

Cô hơi xấu hổ: "Có cần em giúp gì không?"

"Ý của em là, muốn làm giám sát hả?" Tần Tranh nhíu mày: "Cái này thì không cần, em mau đi đi."

Anh lại bổ sung thêm một câu: "Em yên tâm, anh chắc chắn sẽ làm "lao công" cho em thật tốt."

Phong Tĩnh nghe ra có gì đó sai sai.

Chờ đi ra phòng bếp cô mới muện màng nhận ra.

Từ từ, âm đọc của "lao công" không phải là gần giống với...

Cô dùng tay che khuôn mặt ửng đỏ.

Lại bị dính kịch bản rồi.

Tần Tranh bận rộn trong phòng bếp, Phong Tĩnh ngồi xuống ghế sofa cầm một quyển tạp chí y học lật xem.

Lúc này, điện thoại di động vang lên.

Cô nhìn thông báo cuộc gọi, là Mạch Dĩnh Thi.

Bắt máy, Mạch Dĩnh Thi hỏi: "Tĩnh Tĩnh, cậu đang làm gì đó?"

Phong Tĩnh nói: "Vừa mới về nhà nè."

"Cậu ở nhà hả, ăn cơm chưa?" Giọng Mạch Dĩnh Thi nghe ỉu xìu.

"Còn chưa đâu, sao thế?"

"Thế ra ngoài uống một chén không?"

Phong Tĩnh nghe ra được cảm xúc uể oải của cô nàng, gặng hỏi: "Xảy ra chuyện gì à?"

"Đừng nói nữa, đều là chuyện phiền lòng trong công việc."

"Cái ngôi sao nữ họ Đường đó không phải rời khỏi chương trình của bọn mình à? Rõ ràng là vấn đề của chính cô ta, lại đổ tội cho ê-kíp chương trình bọn mình, còn lên Weibo nói bóng nói gió..." Mạch Dĩnh Thi không nhịn được phỉ nhổ: "Mình không nhịn được bèn lên tài khoản chính đăng một bài viết làm sáng tỏ, kết quả xuýt chút nữa bị fans của cô ta đổ xô vào, làm hại mình còn bị sếp lớn mắng cho một trận."

Cô nàng thở dài: "Ài, không nhắc tới cô ta, muốn ra ngoài không?"

Phong Tĩnh lấy lại tinh thần: "Ra ngoài? Bây giờ á?"

Tần Tranh đi tới: "Ai gọi thế?"

Phong Tĩnh che microphone, đẩy anh một cái rồi nhỏ giọng nói: "Anh đi ra."

Đuổi Tần Tranh đi, cô lại vội vàng nói: "Dĩnh Thi, mình... vừa tan cầm, chắc là hôm nay không tiện lắm, nếu không thì mai nhé?"

Mạch Dĩnh Thi rất nhạy bén: "Trong nhà cậu có ai à?"

Phong Tĩnh cũng không tiện giấu giếm cô nàng, chần chừ nói: "Ừm..."

"Cậu đang ở nhà trọ đúng không?"

"Đúng vậy."

"Thế người đang ở cạnh cậu bây giờ..." Mạch Dĩnh Thi có suy đoán, tiếp tục thăm dò: "Có phải Tần Tranh không?"

Chương 57

Phong Tĩnh im lặng, coi như ngầm thừa nhận.

"Là cậu ta thật à?"

Không chờ cô nói chuyện, Mạch Dĩnh Thi lại hỏi: "Giờ cậu đang ở trong nhà à? Cậu ta cũng ở nhà cậu?"

"Ừ..."

Phong Tĩnh đang châm chước nên giải thích với cô như thế nào, lại nghe thấy Mạch Dĩnh Thi trở nên căng thẳng: "Có phải cậu ta tới đây đưa cậu không? Có cần mình đến hỗ trợ không?"

"Không cần không cần..." Phong Tĩnh biết cô nàng hiểu nhầm, vội vàng ngăn cản: "Không phải như cậu nghĩ đâu."

"Không phải như mình nghĩ? Thế..."

Mạch Dĩnh Thi thắc mắc, im lặng vài giây rồi đột nhiên hỏi: "Cậu với cậu ta ở bên nhau rồi?"

Phong Tĩnh sửng sốt, hình như không nghĩ tới cô sẽ phản ứng nhanh như vậy.

"Chuyện từ lúc nào?" Mạch Dĩnh Thi lại hỏi.

Phong Tĩnh ấp úng: "Thì là sau hôm đi họp lớp, bọn mình... ờm..."

Mạch Dĩnh Thi gần như bật thốt lên: "Các cậu say rượu loạn X à?"

Phong Tĩnh xuýt chút nữa thì sặc nước bọt: "Không phải không phải, nào có nhanh thế."

"Được rồi được rồi, mình hiểu rồi."

Mạch Dĩnh Thi chặc chặc hai tiếng, giọng điệu có hơi ý vị sâu xa: "Chẳng qua, không phải cậu nói muốn cắt đứt với cậu ta à? Trước đó còn bảo mình trả đũa cho cậu ta."

Phong Tĩnh che microphone nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, Dĩnh Thi, mình thấy dạo này cậu bận quá, chưa kịp nói chuyện này với cậu."

"Đã nói là đàn ông sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút dao của cậu, muốn cùng nhau xây dựng sự nghiệp với mình đâu? Mới qua mấy ngày cậu đã làm phản rồi." Mạch Dĩnh Thi chế nhạo nói.

"Thật ra ấy mà..." Phong Tĩnh liếc nhìn sang Tần Tranh, mạnh mẽ giải thích cho bản thân: "Nghiêm khắc mà nói thì bây giờ bọn mình còn không tính là ở bên nhau."

"Hửm? Là sao?"

Tần Tranh ngồi xuống bên cạnh cô, hơi không vừa ý: "Cái gì gọi là còn không tính là?"

Phản ứng đầu tiên của Phong Tĩnh chính là che microphone, nhưng vẫn chậm một bước.

Anh sáp lại gần, mặt không đổi sắc nói: "Tối hôm qua lúc em cướp chần của anh cũng không phải là nói như thế."

Phong Tĩnh vô ý thức phản bác: "Em cướp chần anh lúc nào?"

"Không có à?" Tần Tranh ra vẻ suy nghĩ: "Đúng là anh nhớ nhầm, hôm qua ở nhà anh, em nói với anh là em lạnh, chỉ bảo anh ôm em, không cướp chần của anh."

Mạch Dĩnh Thi ho nhẹ một tiếng: "Chị em, quá đáng rồi đó, lại show ân ái trước mặt mình."

"Không phải, mình không có. Là Tần Tranh..." Phong Tĩnh cảm thấy mình rất oan, lời Tần Tranh nói nghe giống như làm sáng tỏ chứ trên thực tế lại bôi nhọ cô một đợt.

Cô hết đường giải thích, chỉ có thể trừng mắt nhìn Tần Tranh làm khẩu hình... "trừ điểm".

Tần Tranh nhíu mày, vẻ mặt vô tội.

Bên kia điện thoại, giọng điệu Mạch Dĩnh Thi bỗng nhiên trở nên khó hiểu: "Ơ, chuyện gì thế này?"

Sau một loạt tiếng gõ bàn phím, cô kinh ngạc kêu lên: "Không thể nào, cái cô Đường Ý Na kia là có bệnh hay là bị điên rồi à?"

"Đống đường glu-cô lần trước cô ta truyền đều truyền hết vào trong đầu của mình à?"

Nghe thấy giọng điệu của cô nàng dần trở nên gắt gỏng, Phong Tĩnh vội vàng hỏi: "Dĩnh Thi, sao thế?"

"Tĩnh Tĩnh, chờ lát nữa mình chia sẻ một liên kết cho cậu, nhưng cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Giọng điệu Mạch Dĩnh Thi nghiêm túc: "Bất kể cậu thấy gì thì đều không cần tin tưởng."

"Hử? Cho mình xem cái gì?" Phong Tĩnh càng khó hiểu.

"Chờ một lát."

Cúp điện thoại, Mạch Dĩnh Thi chia sẻ một liên kết qua Wechat.

Đến từ Weibo.

Phong Tĩnh ôm thắc mắc bắms vào, đắp vào mi mắts là dòng chữ trên hot search Weibo.

#Tài khoản phụ của Đường Ý Na lộ ra ánh sáng#

#Nhật ký yêu đương của Đường Ý Na#

Thậm chí bên cạnh chủ đề còn có chữ "hot" đỏ chói!

Tình yêu của thần tượng nữ đang nổi lộ ra ánh sáng, không khác gì với sập nhà.

Những chủ đề có liên quan đến chuyện này nhanh chóng lên men, cấp tốc leo lên hot search, nhắc lên cơn sóng lớn trong lòng fan hâm mộ.

Tài khoản phụ của Đường Ý Na bất ngờ lộ ra ánh sáng...

Vào lúc cô ta đăng nhập tài khoản, đăng nhằm một đoạn văn nghi ngờ là nhật ký yêu đương lên tài khoản chính của mình.

[Tháng trước gặp được Q. Mình không nghĩ tới đã trôi qua nhiều năm như vậy chúng mình còn có thể gặp lại. Hoá ra giữa chúng mình ai cũng không quên đi lẫn nhau, vào giây phút anh gọi tên em, em bỗng cảm thấy tình cảm thắm mến những năm đó cũng không phải vô tậts mà chết. Hoá ra anh không quên em.]

Sau khi dòng Weibo này đắng đượcs ba phút đã bị xoá bỏ, nhưng vẫn bị người có tâm chụp ảnh màn hình lại.

Sau đó, các tài khoản marketing bắt đầu lan truyền tấm ảnh chụp màn hình kia. Lại có người tìm kiếm xưng hô đặc biệt của dòng nhật ký đó, tìm đượcs một tài khoản tên là "Nhật ký yêu đương của Tiểu Đầm Đường". Trong tài khoản này, tất cả đều là nhật ký yêu đương cùng phong cách...

[Buổi tối đột nhiên muốn ăn cherry nên đăng lên vòng bạn bè. Một tiếng sau, đột nhiên nhận được một phần cherry giao đến, phần ngọt ngào của hôm nay.]

[Mấy năm không gặp, tay của anh ấy vẫn đẹp như cũ, đẹp giống hệt như lúc giúp đỡ mình trước kia. Lại nhớ đến buổi chiều hôm đó, ánh nắng ấm áp, dáng vẻ anh lật trang sách yên lặng đọc sách trong thư viện.]

[Hôm họp lớp, bởi vì mình có thông cáo nên đến muộn nửa tiếng, lúc đến mới biết anh nhận nhiệm vụ khẩn cấp nên đã rời đi. Mình có hơi tiếc nuối, cũng hơi thất vọng, chẳng qua nghĩ đến hôm khác là có thể gặp mặt thì tâm trạng lại tốt hơn nhiều. Tận tối đêm khuya, mình nhìn thấy thông báo tin nhắn mới biết sự kiện phát nổ xảy ra ở XX. Trong nháy mắt đó chỉ cảm thấy, anh có thể hoàn hảo không tổn hao gì quay về, chỉ vậy là đủ rồi.]

[Hôm nay tìm kiếm rất nhiều tư liệu trên mạng, càng hiểu sâu về nghề nghiệp của anh. Mỗi lần anh làm nhiệm vụ mình luôn rất lo lắng, cũng tự hào vì anh. Mình biết, năm tháng tốt đẹp của mọi người là luôn có người gánh vác trọng trách đi tới. Rất vui, vì anh chính là loại người gánh vác trọng trách tiến tới trong âm thầm thay mọi người.]

[Hôm nay đi ngang qua đơn vị của Q, đột nhiên nhớ tới anh ấy, nhưng không dám quấy rầy anh ấy, thế là chỉ đứng từ xa nhìn qua, nhìn thấy anh ra ngoài làm nhiệm vụ với đồng đội, mãi cho đến lúc anh lên xe mình mới lưu luyến không rời rời đi. Có lẽ anh không biết mình từng đến, nhưng tâm trạng cả ngày đều khá lên.]

Miêu tả rất dí dỏm, biểu đạt suy nghĩ của một cô gái đang yêu đương vô cùng tinh tế.

Dưới hot search, fan hâm mộ nhao nhao bình luận...

Dân mạng A: [Ngọt quá ngọt quá! Đọc làm tôi cũng muốn yêu đương!]

Dân mạng B: [Aaa! Thế mà Na Na đã có bạn trai rồi?]

Dân mạng C: [Không thể nào không thể nào, tôi vừa thành fan của cô ấy chưa được mấy ngày đã sập nhà, thoát fan. Vấy tay báai bai.]

Dân mạng D: [Bên trên, em gái có bạn trai thì sao? Đều là người trưởng thành cả rồi, còn không cho người ta yêu đương à?]

Dân mạng E: [Em gái không nói mình yêu đương mà? Tôi nhìn bài đăng kia, chỉ là viết lộ trình tâm lý yêu thầm của mình thôi mà?]

Dân mạng F: [Đều rõ ràng thế rồi còn nói không phải yêu đương?]

Dân mạng G: [Bị thức ăn cho chó nhét đầy mồm, nhìn xem bạn trai của người khác! Nhìn xem bạn trai của chúng ta, đều là thứ gì không biết, lại là một ngày vừa hâm mộ vừa ghen ghét.]

Dân mạng H: [Gánh vác trọng trách đi tới? Bạn trai Na Na làm nghề gì thế? Quân nhân? Cảnh sát? Hay là bác sĩ? Tò mò ghê.]

Dân mạng J: [Em gái mau chạy ra làm sáng tỏ đi, cầu xin đó! Nói cho tôi biết đây không phải là thật.]

"Q là ai", cũng trở thành câu hỏi trong đầu các fan hâm mộ của Đường Ý Na.

Nhưng Đường Ý Na và phòng làm việc của cô ta đều không xuất hiện, ngay cả một câu thanh minh cũng không có.

Ngược lại là một fan lớn của Đường Ý Na âm thầm để lộ ra một chút tin tức lập lờ nước đôi: "Anh Q kia cũng không phải là người trong giới, chỉ là một người bình thường. Theo tôi biết thì trước kia Na Na và anh ta là bạn học cấp ba, Na Na yêu thầm anh ta rất nhiều năm, đoán chừng là gần đây ước mơ của Na Na đã thành sự thật nhỉ. Tôi cảm thấy hay là mọi người đừng đi quấy rầy bọn họ, tập trung vào tác phẩm của Na Na là được rồi."

Độ hot từ việc tình yêu của thần tượng lộ ra ánh sáng dẫn đến sập nhà lập tức khiến Weibo thất thủ.

Đội hot của các chủ đề liên quan tới Đường Ý Na như giả mạo người cứu người, ké fame độ hot của hội thảo nghiên cứu y học, bị cảm nắng vào bệnh viện truyền đường glu-cô, kênh khiếu ròi khỏi chương trình giải trí bị đè xuống trong nháy mắt.

Đám dân mạng hoàn toàn là Holmes đương đại, căn cứ vào những tin tức lộ ra trong mấy ngày này mà nhanh chóng tìm ra một tài khoản phụ khác của Đường Ý Na... bên trong toàn là ghi chép về tình cảm yêu thầm thời cấp ba của cô ta.

[Thích cậu rất lâu rồi, nhưng mình luôn cảm thấy mình không xứng với cậu. Mỗi ngày lúc đi học đều lén lút quan sát từng cử chỉ của cậu. Thời điểm mong chờ nhất chính là khi giáo viên đặt câu hỏi cho cậu, lúc đó mình sẽ có thể theo ánh mắt của mọi người mà quang minh chính đại nhìn trộm cậu.]

[Cậu không như làn gió không bị trời buộc, mình thích nụ cười không gò bó của cậu, thích ngọn tóc bị ánh nắng chiều phủ lên vào buổi chiều yên tĩnh.]

[Cậu ấy luôn luôn chói mắt như thế, mà mình chỉ có thể đứng nhìn từ xa.]

...

Dân mạng còn tìm được một bức ảnh trong tài khoản thời cấp ba của cô ta. Bức ảnh được chụp từ góc độ thính phòng, trong hình, một đám nam sinh cấp ba đang chơi bóng rổ, bọn họ mặc đồng phục của trường trung học số một thành phố Dương Giang.

Nhìn thời gian, cũng ăn khớp với thời gian Đường Ý Na học cấp ba.

Bạn học cấp ba, gánh vác trọng trách đi tới, sự kiện phát nổ ngày X tháng X, đám fan hâm mộ nhanh chóng tìm ra được "chân tướng" từ

những dấu vết để lại trong nhật ký...

"Các chị em, hình như tôi biết thân phận bạn trai của Na Na rồi!"

Một fan hâm mộ hứng thú bưng bưng đăng một bức ảnh giấy chứng nhận chụp lại từ trên trang web chính thức của chi cục công an thành phố Dương Giang, còn có giới thiệu tóm tắt cá nhân của người đó.

Chi cục công an thành phố Dương Giang, đội trưởng đội gỡ bom, Tần Tranh.

Fan hâm mộ nói: "Học cùng một trường cấp ba với Na Na, cũng không biết tôi tìm đúng không nữa, nhưng tin tức đều trùng khớp, bọn họ thật sự rất xứng đôi đó!"

Phong Tĩnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tranh ở bên cạnh.

Chương 58

"Chi cục công an thành phố Dương Giang, đội trưởng đội gỡ bom, Tần Tranh?"

Phong Tĩnh giờ di động lên trước mặt anh, nhìn anh rồi lại nhìn bức ảnh trên điện thoại, đọc dòng chữ trên đó lên.

Cô quan sát Tần Tranh, làm ra vẻ kinh ngạc: "Đội trưởng Tần, anh nhìn nè, người này không chỉ có tên và chức vị giống anh mà ngay cả mặt mũi cũng giống hệt anh luôn."

"Không phải anh." Tần Tranh nhíu mày lại, thay đổi dáng vẻ tàn mạn bình thường, giọng điệu đã nghiêm túc lại thật thà: "Anh chả có quan hệ gì với cái người họ Đường này hết."

"Ồ." Phong Tĩnh thu hồi điện thoại, quay lưng đi.

Tần Tranh tiến lên một bước, ánh mắt hơi căng thẳng: "Em nghe anh giải thích."

Phong Tĩnh quay đầu nhìn về phía anh, trong mắt đầy ý cười: "Được thôi, anh giải thích đi, em đang nghe đây."

Tần Tranh mắc kẹt một lát, lúc này mới phản ứng lại: "Em không tức giận?"

"Sao em phải giận?" Cô lại cười một tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng: "Em biết đây không phải là anh."

Cô biết, những suy đoán trên mạng đều là giả.

Mặc dù thời gian ở bên anh không dài nhưng cô cực kỳ hiểu rõ về những chuyện anh đã trải qua quá khứ.

Nếu đã như vậy, sao phải tin tưởng những lời bịa đặt vô căn cứ trên mạng?

Phong Tĩnh nói xong lại tiện tay đổi mới website, trong đề tài lại có tin tức mới nổi lên.

Có một "người biết chuyện" đột nhiên chạy ra vạch trần: [Là thật đó! Tôi ở cùng đoàn làm phim với Đường Ý Na, tôi là diễn viên quần chúng. Lúc nghỉ ngơi mấy ngày gần đây tôi đều nhìn thấy Đường Ý Na cầm điện thoại cười ngây ngô, cười ngọt ngào lắm, trong lòng luôn cảm thấy không phải là cô ấy yêu đường chứ? Kết quả hôm nay lại thấy hot search, không nghĩ tới chuyện này là thật sự!]

Bên dưới lại là một mảng chúc phúc của fan hâm mộ...

[Trai tài gái sắc, chúc mừng Na Na!]

[Oa! Thế mà lại là thật, yêu thầm nhiều năm được như ước muốn, chuyện này cũng ngọt quá rồi đó!]

[Bạn trai của Na Na là JC* à! Người bảo vệ thành phố không ai biết đến, thật là một tình yêu vĩ đại, Na Na có người bạn trai như vậy thì chắc chắn là rất hạnh phúc nhỉ?]

*JC: cảnh sát.

[Anti-fan lần trước nói sau lưng Na Na có kim chủ, được ông lớn bao nuôi đều chạy đâu hết rồi? Cũng không dám lộ mặt ra rồi nhỉ?]

...

"Cơ mà, thế mà em lại không biết là đội trưởng Tần của chúng ta còn quen biết ngôi sao lớn trong giới giải trí đó?" Phong Tĩnh lay lay điện thoại, giọng điệu hơi trêu chọc.

Tần Tranh nhìn lướt qua màn hình, giọng điệu rất bình tĩnh: "Hả là em cũng biết cô ta."

"Hử?" Phong Tĩnh hơi thắc mắc: "Cô ta là ai?"

Tần Tranh nhìn về phía cô: "Đường Thiên, em còn nhớ không?"

"Cô ta? Đường Ý Na chính là Đường Thiên?" Phong Tĩnh ngạc nhiên: "Sao anh biết?"

Tần Tranh gật đầu: "Đường Ý Na chính là nghệ danh của Đường Thiên, sau khi thi đại học cô ta đi tìm anh rất nhiều lần, nói có thể trả hết tất cả nợ nần giúp anh, thậm chí còn bảo Mạnh Thạc Luân đến thuyết phục thay."

Phong Tĩnh nao nao.

Cô chưa từng nghe anh nhắc tới chuyện này. Chẳng qua hôm đó ở ngoài phòng bao của quán rượu Cẩm Hải, cô nghe thấy Mạnh Thạc Luân nhắc tới chuyện này, có thể mơ hồ đoán được một vài chuyện.

"Thế cô ta giúp đỡ không ràng buộc à?" Cứ việc sớm có suy đoán nhưng không hiểu sao bàn tay đang nắm di động của cô lại siết chặt lại.

"Điều này dĩ nhiên là không phải không có ràng buộc." Giọng điệu của Tần Tranh bình tĩnh lạ thường: "Có lẽ em cũng có thể đoán được điều kiện của cô ta là gì."

Phong Tĩnh nháy mắt mấy cái, ngửa đầu nhìn anh: "Em không đoán được, cô ta muốn bảo anh làm gì thế?"

Tần Tranh giơ tay bóp mặt cô: "Bác sĩ Phong, đứng đắn một chút."

"Này!" Phong Tĩnh vuốt vuốt mặt: "Được rồi được rồi, không nói giỡn với anh nữa."

Cô dừng lại, lại chần chờ hỏi: "Anh... đã đồng ý yêu cầu của cô ta rồi à?"

Tần Tranh nhìn vào mắt cô, giọng điệu nghiêm túc: "Nếu anh đồng ý thì hôm nay sẽ không đứng ở chỗ này, ở bên em?"

Cảm giác chua xót trong lòng Phong Tĩnh bay sạch, tò mò hỏi: "Sao lúc đó anh không đồng ý với cô ta?"

"Chuyện này không quan trọng, quan trọng là hành động như vậy đã tổn hại nghiêm trọng đến quyền danh dự của anh."

Đôi mắt Tần Tranh đen như mực, giọng điệu hơi lạnh: "Anh đi gọi điện thoại."

Anh đứng dậy bước nhanh ra ban công, cả người viết đầy hai chữ "tức giận".

Phong Tĩnh nhìn bóng lưng anh, không nhìn được cong môi.

Lúc này, Mạch Dĩnh Thi lại vô cùng lo lắng gọi điện thoại đến: "Sao rồi? Cậu nhìn thấy cái liên kết mình chia sẻ chưa?"

Phong Tĩnh nói: "Đã xem hết rồi."

"Xem hết rồi, thế..." Cô nàng do dự một lát: "Tần Tranh thì sao?"

Phong Tĩnh nói thật: "Vừa rồi anh ấy ở bên cạnh mình, cũng nhìn thấy."

Mạch Dĩnh Thi dè dặt: "Cậu... không giận chứ?"

"Chuyện đó đâu có gì, chẳng qua..." Phong Tĩnh ngừng lại, nhìn ra ban công rồi nín cười nói: "Nhìn người nào đó trông còn tức giận hơn cả mình kia."

"Thế thì tốt." Mạch Dĩnh Thi nhẹ nhàng thở ra: "Cơ mà, cái nồi từ trên trời rơi xuống này làm Tần Tranh gánh thì thật sự cũng oan quá."

Cô nàng không yên tâm, lại giải thích cặn kẽ cho cô: "Mình vừa hỏi bạn trong giới của mình, nói ngôi sao Đường mời một đội quan hệ công chúng rất lợi hại, đây là đang tung hoả mù đấy."

"Cậu không hay chơi Weibo nên chắc không biết một số thao tác trong giới giải trí. Cái hot search này chính là cô ta tự mua, mục đích đúng là để di chuyển sự chú ý, đề những tin tức cô ta ké fame, kênh kiểu xuống.

"Cũng đúng là tuyệt, vì bài quan hệ công chúng này mà giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, loại chiêu cay độc thế này cũng có thể nghĩ ra được. Cơ mà mình có chuyện nghĩ mãi cũng không ra, sao cô ta lại muốn kéo Tần Tranh lảng xê? Tuỳ tiện kéo một ngôi sao nam đang nổi không phải càng tốt à? Còn có thể lảng xê thêm một đợt."

Mạch Dĩnh Thi khinh bỉ một lát thì đột nhiên nói: "Ê ê ê, phòng làm việc của cô ta đăng bài rồi."

Vào thời khắc sự kiện tình yêu lộ ra ánh sáng đang ồn ào huyên náo, cuối cùng phòng làm việc của Đường Ý Na cũng khoan thai tới muộn, đăng một bài thông báo.

Trong thông báo tuyên bố Đường Ý Na rời khỏi nhóm nhạc nữ bắt đầu hoạt động solo từ hôm nay, tương lai sẽ lấy thân phận diễn viên nữ tiến hành hoạt động trong giới văn nghệ.

Thông báo nói mơ hồ không rõ ràng, vẫn không tiến hành nói rõ hay làm sáng tỏ với chuyện tình cảm lộ ra ánh sáng.

Điều này lại làm cho dân mạng càng thêm khẳng định suy đoán lúc trước.

[Solo à, đây là thừa nhận yêu đương ư?]

[Đúng là yêu đương rồi, vậy thì chỉ có thể chúc phúc.]

[Na Na nhất định phải hạnh phúc!]

Thậm chí còn có fan hâm mộ chèo thuyền tại chỗ.

Mạch Dĩnh Thi đọc bình luận của cư dân mạng, càng đọc càng bức bối: "Đây đều là thứ khi gì? Đầu fan hâm mộ của cô ta bị úng nước hết rồi à?"

"Thế thì đừng đọc nữa." Phong Tĩnh cũng không muốn nghe tiếp nữa.

"Được, không đọc nữa."

Mạch Dĩnh Thi tắt website, hình như nhớ tới điều gì đó, lại khó hiểu hỏi: "Đúng rồi, sao mấy ngày trước cậu không liên lạc với mình? Sao lại bỗng nhiên... ở bên Tần Tranh rồi?"

"Xảy ra một vài chuyện." Phong Tĩnh bình tĩnh nói: "Mình bị người tố cáo."

Tần Tranh nói chuyện điện thoại xong đi từ ban công vào phòng, nghe vậy thì dừng bước.

Mạch Dĩnh Thi kêu lên: "Tố cáo, xảy ra chuyện gì?"

Phong Tĩnh hỏi: "Cậu biết người đại diện của Đường Ý Na không?"

"Cái tên Triệu Hướng Đông kia? Cậu quen anh ta?"

"Không tính là quen, hôm đó anh ta tới bệnh viện tìm mình..." Phong Tĩnh chọn mấy điểm quan trọng trong chuyện vụ hại kể cho cô.

Mạch Dĩnh Thi nghe xong thì ngay tức khắc bùng nổ: "Thế này quá đáng quá rồi đấy! Đã không oán không thù, sao anh ta phải làm vậy?"

Phong Tĩnh liếc nhìn sang Tần Tranh: "Cũng có thể là... lam nhan họa thủy."

"Ý cậu nói là... Tần Tranh?" Mạch Dĩnh Thi nhanh chóng phản ứng.

"Lúc đầu mình có hơi không hiểu, nhưng chuyện hôm nay khiến mình suy nghĩ thấu đáo." Giọng điệu Phong Tĩnh rất nhạt: "Chẳng qua chỉ là suy đoán, người tố cáo cũng có thể là người trong bệnh viện mình."

"Thế cậu có cái gì..." Mạch Dĩnh Thi ngừng một lát, giọng điệu trở nên vội vàng: "Ôi, tạm thời không nói nữa, sắp lại gọi đến rồi, quay về rồi nói."

"Được."

Cúp điện thoại, Tần Tranh đi tới rồi xuống bên cạnh cô: "Hôm đó em mất hồn mất vía chạy ra khỏi nhà cũng là vì chuyện này à?"

Phong Tĩnh đặt điện thoại xuống, gật đầu rất thẳng thắn: "Có một phần đi."

Mắt Tần Tranh đen như mực: "Thế sao em không nói với anh?"

Phong Tĩnh cười một tiếng, ra vẻ thoải mái: "Bệnh viện đã điều tra rõ chân tướng trả trong sạch cho em. Việc này đều đã qua, em cũng không để trong lòng."

"..." Tần Tranh chỉ nhìn chăm chăm vào cô, nửa ngày không nói, màu mắt rất thâm.

Cô ngửa đầu nhìn anh, lại cười: "Anh đừng lo lắng, em..."

Tần Tranh giơ tay ôm cô vào lòng: "Về sau có chuyện gì đừng yên lặng chịu đựng một mình, còn có anh."

Mặt Phong Tĩnh áp trước ngực anh, nghe nhịp tim vững vàng mạnh mẽ kia, không khỏi sững sốt một lúc.

"...Ừm." Cô nằm trong lồng ngực ấm áp, cảm thấy rất an tâm.

Dường như cô nhớ tới chuyện gì, lại ngẩng đầu lên từ trong lòng anh: "Anh vừa đi gọi điện thoại, sao rồi? Chuyện trên mạng phải làm thế nào? Sẽ không có ảnh hưởng gì tới anh chứ?"

Tần Tranh nói: "Yên tâm đi, đã tìm đồng nghiệp hỗ trợ xử lý."

"Ồ."

Nghe giọng điệu của anh thì dường như cũng không tiện nói nhiều, Phong Tĩnh cũng không tiện hỏi nhiều.

Cô hững hờ gạt đầu, bỗng nghe thấy một mùi hương khét lẹt.

"Mùi gì thế?" Phong Tĩnh nhíu mày lại, lại cẩn thận ngửi một hơi, mùi đó hình như đến từ phòng bếp.

Tần Tranh đột nhiên phản ứng lại, vội vàng đứng dậy bước nhanh vào phòng bếp.

Phong Tĩnh cũng đi vào bếp theo.

Nước trong nồi đun cạn rồi, dưới đáy là một lớp cháy khét.

Tần Tranh lập tức tắt bếp, cạo lớp cháy khét dưới đáy nồi ra rồi lại đổ thêm nước vào lại.

May mà xử kịp thời nên không lãng phí quá nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Phong Tĩnh đứng ở bên cạnh nhìn thao tác xử lý gọn gàng kia, chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Nhưng cô luôn cảm thấy trên người anh thiếu một cái gì đó.

Quan sát một lát, cuối cùng cô cũng nghĩ ra đáp án.

"Sao anh không mặc tạp dề? Coi chừng mỡ bắn lên người."

Phong Tĩnh lập tức lấy tạp dề từ trong tủ ra, không nói lời nào tròng lên người anh, lại nắm lấy hai sợi dây đeo hai bên thắt lại với nhau.

Tần Tranh cũng không giấỵ dựa, mặc cho cô mân mê sau lưng.

Phong Tĩnh dùng phương pháp băng bó thắt một cái nơ con bướm cho anh.

Buộc tạp dề xong, Phong Tĩnh mỹ mãn thưởng thức cái nơ bướm xinh đẹp sau lưng Tần Tranh, bỗng nhiên phát hiện, hình như đây là một cái tạp dề màu hồng. Trên tạp dề còn in một hình gấu nhỏ đáng yêu.

Tạp dề đáng yêu, lại thêm một cái nơ bướm xinh đẹp buộc sau lưng, điều này khiến anh nhìn có vẻ hơi... đáng yêu?

Phong Tĩnh lặỵ lẽ cong môi.

Tần Tranh làm xong việc trên tay, quay đầu lại nhìn thấy Phong Tĩnh đang cười trộm.

Giữ mặỵ anh khế nhúc nhích: "Cười cái gì?"

"Hả?" Phong Tĩnh vộỵ vàng ngừng cười, nghiêm trang: "Có hả? Vừa rồi em có cười à?"

Tần Tranh nhúỵ mặỵ: "Không có à?"

Chương 59

Phong Tĩnh nháy mắt mấy cái, tiếp tục phủ nhận: "Vừa nãy em bận mặc tạp dề giúp anh, làm gì rảnh rỗi mà cười anh?"

Tần Tranh quan sát cô, bỗng lại lộ ra vẻ mặt như sự nhớ tới điều gì: "Anh hiểu rồi."

"Hả?" Phong Tĩnh thắc mắc: "Anh hiểu gì cơ?"

"Vừa nãy là em... định quấy rối anh hả?" Tần Tranh nói vừa chậm vừa thấp, còn dặt theo ý cười tản mạn.

Phong Tĩnh nháy mắt kinh ngạc ngơ cả người: "Em, không phải em nào có..."

Cô vừa dứt lời đã bị Tần Tranh bám lấy cánh tay kéo thẳng vào trong lòng mình.

Phong Tĩnh bất ngờ không kịp chuẩn bị rơi vào lòng anh, không nhận được sựng sốt. Cô ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của anh.

Bốn mắt nhìn nhau, cô cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, hơi thở của anh, độ ấm của anh, và cả tiếng tim đập truyền đến từ trong lồng ngực anh.

"Anh..."

Cô nhất thời chưa kịp phản ứng, lại nghe thấy Tần Tranh chậm rì rì nói: "Muốn quấy rối thì hào phóng vào, anh cũng sẽ không từ chối em."

Sắc mặt Phong Tĩnh đỏ lên: "Em không có!"

"Anh có thể chứng minh." Mặt Tần Tranh không đổi sắc.

Phong Tĩnh nhìn anh chăm chăm: "Chứng minh như thế nào?"

Đôi mắt Tần Tranh lấp loé, cúi đầu hôn lên trán cô một cái rồi buông cô ra, đứng thẳng người.

Anh nhìn cái tạp dề trên người mình rồi lại nhìn Phong Tĩnh ở bên cạnh, rất bình tĩnh nói: "Chính là như vậy, rõ ràng là em có."

Phong Tĩnh đứng ngây tại trận, tim đập bình bịch.

Thế, thế này cũng phạm quy quá rồi đó?

Cô bị ánh mắt của anh nhìn chăm chăm khiến tim đập loạn nhịp, vô ý thức lui về sau một bước, quay đầu nhìn chăm chăm vào cái nơ bướm sau lưng anh, gương mặt đỏ bừng.

Tần Tranh mỉm cười, xoay người sang chỗ khác rồi nói: "Đồ ăn sắp nấu xong rồi, qua hỗ trợ bung đồ ra đi."

"...Ừm."

Bung đồ ăn ra bàn giúp Tần Tranh, ăn cơm.

Tần Tranh làm ba món ăn một món canh.

Cà chua xào trứng, đùi gà hầm nôi đất, rau xà lách xào tỏi, còn có canh sườn củ cải bắp ngô, những món ăn rất đời thường.

"Giờ hài lòng rồi chứ?" Tần Tranh múc một bát canh cho cô rồi hỏi: "Bạn gái?"

Phong Tĩnh ra vẻ rụt rè gật đầu: "Tạm được."

Tần Tranh hỏi: "Vậy thì có thể cộng điểm không?"

Anh vừa nhắc tới đây, cô ngược lại lại nhớ tới chuyện chưa xong vừa rồi: "Xuýt nữa quên mất, vừa rồi không trừ điểm anh."

"Trừ điểm?" Tần Tranh nhú mày.

Phong Tĩnh bắt đầu đếm tội của anh: "Lúc em gọi điện thoại anh cố ý quấy rối em, trừ 10 điểm."

"Vừa nãy anh còn đổi trắng thay đen, nói xấu em mưu đồ quấy rối anh, lại trừ 10 điểm."

Tần Tranh bật cười: "Em cho rằng đó là nói xấu à?"

"Chẳng lẽ không phải chắc?" Phong Tĩnh hỏi lại.

Tần Tranh nhìn cô, màu mắt rất thâm: "Thế em nói thật cho anh biết, em chưa từng có mưu đồ quấy rối với anh hả?"

"Em..."

Phong Tĩnh bị anh hỏi khó thì bỗng chốc nghẹn lời.

Cô đột nhiên kịp phản ứng: "Đây là anh trộm thay đổi khái niệm."

"Thế thì là có." Tần Tranh nói ra đáp án thay cô.

Anh gắp một cái đùi gà cho cô rồi nói sang chuyện khác: "Ăn cơm trước đi, nếu không thì nguội mất."

Phong Tĩnh cúi đầu ăn cơm, che giấu màu đỏ trên mặt, giống như cực kỳ miễn cưỡng, âm ừ nói: "Nể mặt bữa cơm này, cộng cho anh thêm 10 điểm."

Trong mắt Tần Tranh đầy ý cười: "Thế... cảm ơn bạn gái?"

*

Cơm nước xong xuôi, Tần Tranh thu dọn chén đĩa vào phòng bếp rồi mở máy rửa bát.

Lúc anh đi ra khỏi bếp thì Phong Tĩnh đang ngồi trong phòng khách xem tivi, ánh mắt thi thoảng lại liếc về phía phòng bếp.

Nhìn thấy Tần Tranh bước ra, cô lập tức thu tầm mắt lại, ngồi thẳng người giả vờ như đang tập trung xem tivi.

Tần Tranh đi đến, ngồi xuống bên cạnh cô: "Bây giờ cũng ăn cơm xong rồi, bát cũng rửa rồi, thế tối nay làm thế nào đây?"

"Anh nói gì cơ?" Phong Tĩnh xem tivi rất tập trung, không ngẩng đầu.

Tần Tranh cười khẽ, hỏi rất thẳng thắn: "Ý của anh là, đêm nay em định sắp xếp cho anh thế nào?"

Phong Tĩnh làm như mới nhớ tới, nhìn sang anh: "Đúng nhỉ, cơm ăn xong rồi, việc nhà cũng làm xong rồi, trời cũng tối rồi, có phải anh nên về rồi không?"

Tần Tranh nhướn mày: "Em cứ muốn anh về thế à?"

Phong Tĩnh ra vẻ kinh ngạc: "Nếu không thì sao? Chẳng lẽ anh còn muốn ở lại qua đêm hả?"

"Được, thế anh đi nhé?" Tần Tranh đứng dậy, ra vẻ như muốn rời đi.

Phong Tĩnh thu tầm mắt lại, ôm lấy cái gối ôm bên cạnh rồi gật đầu: "Đi thông thả."

Không có chút nào không nở.

Tần Tranh đi ra ngoài mấy bước, lại quay đầu: "Em không tiễn anh à? Bọn gái?"

Phong Tĩnh quay đầu nhìn về phía anh, dường như không hiểu:
"Anh cũng lớn thế rồi, chẳng lẽ còn sợ lạc đường à?"

"Ừ, buổi tối anh mù đường, không nhận ra đường." Tần Tranh nói cực hùng hồn.

"..."

"Thế được rồi, em tiễn anh."

Phong Tĩnh ném gối ôm, đứng dậy đi theo anh.

Hai người cùng đi ra ngoài, đi về phía ngoài khu chung cư.

Nói là tiễn nhưng càng giống hai người cùng nhau đi dạo trong đêm.

Bóng đêm như nước, ánh trăng trong sáng, đèn đường mờ nhạt.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu sáng phía trước, cây cối hai bên lung lay trong ánh đèn, tiếng côn trùng trên cây kêu vàng cũng lọt vào tai càng rõ ràng.

Ánh đèn đường yếu ớt, dưới ánh đèn góc nghiêng của Tần Tranh càng có vẻ lập thể thâm thúy.

Ánh trăng mờ lung, gió nhẹ thổi qua, bóng cây lắc lư, hai người sóng vai đi bên cạnh nhau.

Đi đến ngoài khu chung cư, Phong Tĩnh liếc nhìn sang anh: "Đều đã tiễn anh đến dưới lầu rồi, còn không được à?"

Tần Tranh nhìn thẳng phía trước, thái độ tản mạn: "Không phải đã nói với em là buổi tối anh không nhìn rõ đường rồi à, khả năng không cẩn thận là lạc đường luôn."

"Cho dù anh cố ý thì cũng không cần biểu hiện rõ ràng như thế chứ?"
Phong Tĩnh tức giận.

"O, bị em nhận ra rồi."

"Này."

Tần Tranh bỗng nhiên nắm lấy tay cô.

Phong Tĩnh khẽ giật mình, không gian chung quanh cũng trở nên yên tĩnh.

Trong mắt Tần Tranh không còn vẻ lười biếng tản mạn như lúc trước, anh chân thành hỏi: "Anh chỉ là, muốn ở cùng nhau lâu thêm chút nữa."

Mặt Phong Tĩnh hơi đỏ, không nịn được nhìn sang chỗ khác: "Thế... đi thôi."

Nói xong, cô lại tiếp tục đi về phía trước.

Tần Tranh nhếch miệng, đuổi theo bước chân cô.

Anh đi vài bước rồi bỗng ngừng lại, nhìn về phía trước không chớp mắt.

"Sao thế?"

Phong Tĩnh khó hiểu quay đầu, lại thấy trên mặt anh không còn chút ý cười nào.

Cô ngẩng đầu nhìn lại, có một đôi vợ chồng trung niên đang đi thẳng đến, chỉ cách bọn họ hơn hai mét, chạm thẳng mặt với họ.

Phong Tĩnh bỗng cảm thấy bất ngờ.

Đôi vợ chồng kia, đúng là hai bác mà cô gặp trong bệnh viện Đông Y lúc mẹ Phong nằm viện lần trước.

Phong Tĩnh thắc mắc: "Anh quen hả?"

Câu thắc mắc vừa hỏi ra lời, sắc mặt của bác gái đối diện đã thay đổi ngay lập tức.

"Cậu, mợ."

Tần Tranh rất bình tĩnh nói ra hai xưng hô này.

Mắt Phong Tĩnh hơi trợn lên, nhìn sang Tần Tranh đầy khó tin.

Trong giây lát này, trong lòng cô cũng có một suy đoán không thể tưởng nổi.

Vẻ mặt Tần Tranh vẫn bình tĩnh như cũ, ánh mắt lạnh như đá, không có bất kỳ cảm xúc và tình cảm nào.

"Đừng gọi tao là mợ! Đã nói rồi, tao không phải mợ mà!"

Mợ nháy mắt không kiểm soát được cảm xúc, muốn nhào tới phía anh: "Cái đồ sao chổi nhà mày, sao mày lại ở đây?"

"Có phải mày cố ý không, vì sao mày còn muốn xuất hiện trước mặt bọn tao? Cái đồ sao chổi nhà mày! Đều do mày! Nếu như không phải mày xúi giục Đồng Đồng nhà tao thì sao nó lại thi rớt đại học, sao lại bị ngã gãy chân? Đều do mày, đều do đồ sao chổi nhà mày!"

Bà ta nhào lên, nổi khùng lên lao vào đánh Tần Tranh.

Tần Tranh đứng im không nhúc nhích, giống như con rối gỗ giật dây mất đi linh hồn, mặc cho đối phương cào đánh.

Phong Tĩnh bỗng chốc phản ứng lại, vội vàng tiến lên ngăn cản: "Cô, xin cô hãy bình tĩnh..."

Cậu cũng giật nảy mình, cũng chạy lên trước giữ chặt bà ta: "Mau dừng tay!"

Ông ấy kéo bà ta về.

Mợ ra sức giãy dụa, trừng mắt nhìn Tần Tranh, hai mắt đỏ lù: "Cái đồ tang môn tinh* khắc chết bố mẹ! Vì sao hời đó người chết không phải..."

*Tang môn tinh: ám chỉ hung tinh trong năm, là ẩn dụ cho người mang đến tai họa hoặc xui xẻo.

Cậu ngắt lời: "Đủ rồi!"

Ông ấy lại ngẩng đầu nhìn Tần Tranh, sốt ruột thúc giục: "Hai đứa mau đi đi."

Lúc này Phong Tĩnh mới như vừa tỉnh mộng, vội vàng lôi kéo Tần Tranh rời đi.

Vào cái giây phút cô nắm lấy tay Tần Tranh, cô chỉ cảm thấy tay của anh rất lạnh. Anh để mặc cô kéo đi, giống như đã đánh mất tư tưởng và linh hồn của mình.

"Ông giúp nó! Sao ông lại giúp nó! Ông chỉ biết giúp nó thôi!"

Mợ kêu gào ầm ĩ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cách nào thoát khỏi giam cầm, bà ta nổi điên lên, đột nhiên gào về phía bóng lưng Phong Tĩnh: "Cô gái, tôi cho cô một lời khuyên, người bên cạnh cô chính là một ngôi sao chổi, cô không muốn xui xẻo thì mau rời xa nó ra, bởi vì nó không chỉ khắc chết..."

Phong Tĩnh rõ ràng cảm nhận được người bên cạnh cứng đờ lại.

Cậu của Tần Tranh vội vàng kéo bà ta lại: "Được rồi được rồi, chúng ta về thôi?"

Mợ không nghe, kêu gào ầm ĩ, nhưng cuối cùng vẫn bị cậu lôi đi.

Có gió thổi qua, bóng cây lắc lư, lá cây vang xào xạc, giống như là tâm trạng rất lâu cũng không thể bình tĩnh của Phong Tĩnh hiện tại.

Cô chần chừ, vài lần động môi nhưng từ đầu đến cuối vẫn không dám mở lời.

Mãi đến khi Tần Tranh đánh vỡ sự im lặng: "Có phải em có chuyện muốn hỏi anh không?"

Phong Tĩnh nhìn về phía vừa rồi, ngập ngừng hỏi: "Hai người vừa rồi, là cậu và vợ anh à?"

"Ừ." Tần Tranh rũ mắt.

"Vì sao? Mọi người không phải là người thân ư?" Phong Tĩnh nhìn về phía hai người kia rời đi, dường như không thể nào hiểu nổi.

Tần Tranh đột nhiên cười một tiếng, giống như là tự giễu, chậm rãi mở miệng: "Ngay từ lúc anh còn rất nhỏ vợ đã không thích anh. Một thầy bói bà ấy quen biết nói mệnh anh phạm cô tinh*, sẽ mang đến bất hạnh cho người xung quanh."

*Cô tinh: Ngôi sao xấu trong phong thủy, người có mệnh phạm cô tinh thường có số phận cô độc, không có duyên người thân bạn đời.

"Sau khi bố mẹ anh qua đời, dường như bà ấy càng khẳng định điểm này, cũng không cho phép cả nhà cậu qua lại với anh nữa."

Trái tim Phong Tĩnh run rẩy: "Thế Đồng Đồng là ai? Bà ấy nói anh hại Đồng Đồng... là xảy ra chuyện gì?"

"Đồng Đồng là biệt danh của em họ anh. Quan hệ giữa anh và em họ vẫn luôn rất không tồi, em họ anh thích khoa học xã hội, muốn làm một luật sư, nhưng vợ anh cho rằng con trai hẳn là học khoa học tự nhiên, tốt nhất là học máy tính để sau này dễ vào nghề. Vợ anh là người cứng đầu, từ nhỏ đã kiểm soát tất cả mọi chuyện của em họ, cho nên ép nó sửa lại phiếu nguyện vọng chia lớp của nó, ép nó học khoa học tự nhiên. Vì muốn chống lại mà trong kỳ thi đại học em họ anh cố ý thi rớt. Nửa tháng trước giữ nó và vợ xảy ra cuộc cãi vã lớn rồi chạy ra khỏi nhà tìm anh, nhưng không nghĩ tới lại bị ngã gãy

chân ở trên đường. Mẹ cảm thấy đều do anh mà đưa con trai nghe lời từ nhỏ tới lớn của bà ấy mới phản nghịch như thế, bà cho rằng tất cả đều là lỗi của anh."

Anh kể về quá khứ của mình một cách rất bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện chẳng có nghĩa lý gì.

"Tần Tranh, anh..." Phong Tĩnh nghe mà trong lòng chua xót khổ sở, giơ tay ôm lấy anh: "Anh đừng buồn, em..."

"Không có việc gì, anh đã quen rồi."

Tần Tranh cúi người, vùi đầu vào vai cô, giọng khàn khàn có vẻ cực kỳ ủ rũ: "Có lẽ tất cả đều là lỗi của anh."

Phong Tĩnh không nhịn được ngắt lời: "Không, đây không phải là lỗi của anh."

Trái tim cô bỗng co rút đau đớn, giơ tay xoa xoa đầu anh: "Đừng buồn, anh..."

Động tác của cô rất vụng về, cũng không biết nên an ủi anh như thế nào.

Tần Tranh khẽ nói: "Anh đâu có buồn, cho anh ôm một lát là được."

Hai người cứ ôm lấy nhau như vậy.

Rất yên tĩnh, không tiếng động.

"Bác sĩ Phong, anh không có nhà để về, có thể chứa chấp anh một đêm không?" Anh tựa vào vai cô, lại thấp giọng mở miệng, đáng thương giống một chú cún con sắp bị vứt bỏ.

Phong Tĩnh đang chìm trong cảm xúc khổ sở, không chút suy nghĩ: "Được."

"Thế chúng ta quay về đi, trời đã tối rồi."

"Ừm."

Mãi đến lúc về nhà, vào cái giây bước vào nhà này, Phong Tĩnh nhìn sang người bên cạnh, bỗng đứng chột tỉnh ra.

Từ từ, cô vừa đồng ý cái gì?

Lại nhìn Tần Tranh, nào còn vẻ vô cùng đáng thương vừa rồi?

Tần Tranh hỏi như không có việc gì: "Đêm nay anh ngủ chỗ nào?"

"Vừa rồi không phải anh cố ý đâu nhỉ?" Vẻ mặt Phong Tĩnh đầy nghi ngờ.

Tần Tranh nhẹ nhướng chân mày, vẻ mặt cực kỳ khó hiểu: "Cố ý gì cơ?"

Phong Tĩnh: "..."

Giống như chỉ lượn một vòng quanh khu chung cư rồi lại về lại điểm xuất phát.

Nhưng chuyện đã đồng ý với Tần Tranh thì cũng không thể đổi ý.

"Anh chờ chút."

Phong Tĩnh vào phòng, một lát sau lại đi ra: "Đêm nay anh ngủ ở phòng cho khách đi, chăn ga gối em đều chuẩn bị cho anh xong hết rồi."

Tần Tranh nhìn cô không nói một lời.

Phong Tĩnh hỏi: "Sao thế? Em đã đồng ý chưa chấp anh, còn không hài lòng hả?"

"... Không, anh rất hài lòng."

"Thế thì tốt, giờ cũng không còn sớm nữa, em đi ngủ trước mai còn phải đi làm, anh cũng đi ngủ sớm đi, ngủ ngon."

Phong Tĩnh tinh thần sáng khoái vào phòng, nhốt anh ngoài cửa phòng.

"..."

Tần Tranh đứng trước cửa phòng cô mấy giây, cuối cùng bật cười rồi quay người đi vào phòng cho khách.

Lúc sửa sang lại giường đệm, anh bất ngờ phát hiện một tờ giấy đè dưới chăn.

Tần Tranh cầm lấy tờ giấy kia.

Trên tờ giấy vẽ một mặt cười to, bên trên là chữ của Phong Tĩnh: [Đừng không vui, chỗ em mãi mãi là cảng tránh gió của anh. ^-^]

Anh ngẩn ra, khoé môi nhếch lên.

Chương 60

Trời đêm tĩnh lặng, Phong Tĩnh trần trọc trên giường nhưng mãi vẫn chưa ngủ được.

Trong bóng tối, cô lật qua lật lại, trong đầu cứ luôn hiện lên vẻ mặt cay nghiệt của mợ Tần Tranh và những lời oán hận mà bà ta đã nói.

Ngón tay cô nhẹ vuốt lên chiếc điện thoại cạnh giường, làm thế nào tâm trạng cũng không thể quay về bình tĩnh.

Dường như cảm nhận được gì đó, cô trở mình ngồi dậy, mở đèn ngủ đi đến trước cửa, kéo cửa ra một khe nhỏ rồi nhòm nha ngoài.

Phòng cho khách nằm ở phía đối diện hơi chệch so với phòng ngủ chính, vừa quay ra là có thể nhìn thấy.

Hành lang yên tĩnh, tối đến mức giơ tay không thấy được năm ngón.

Phong Tĩnh đang định đóng cửa thì cửa phòng đối diện bỗng mở ra, ánh sáng màu trắng thi nhau chạy ra từ khe cửa đang dần dần mở rộng, lập tức xuyên qua bóng tối.

Cô giật nảy mình, vội vàng đóng cửa lại.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Giọng của Tần Tranh truyền đến từ ngoài cửa: "Đừng trốn nữa, anh thấy em rồi."

Phong Tĩnh nghe vậy thì đành phải mở cửa, giương mắt nhìn sang anh: "Sao anh còn chưa ngủ?"

"Hơi khát nước nên ra tìm nước uống." Tần Tranh nhìn cô: "Em thì sao?"

Phong Tĩnh: "Em... khát nước."

"Khéo ghê."

Tần Tranh nhướn mày, đưa ra lời mời với cô: "Thế cùng nhau đi?"

"..."

Thế là, hai người cùng nhau ra phòng khách.

Rót hai cốc nước, hai người mỗi người cầm lấy một cốc.

Phong Tĩnh cũng không phải là khát nước thật, nhấp hờ một ngụm rồi đột nhiên nghe thấy Tần Tranh nói: "Hình như hơi ngọt."

Phong Tĩnh lấy lại tinh thần: "Ngọt? Nhưng đây chỉ là nước sôi để nguội bình thường thôi mà?"

Cô cẩn thận nếm một ngụm, cũng không nếm ra vị ngọt mà anh nói.

Cô ngẩng đầu nhìn anh đầy nghi ngờ: "Ngọt chỗ nào?"

Tần Tranh cười một tiếng: "Anh nói là em."

Phong Tĩnh khẽ giật mình, sau đó mới phản ứng được, hơi mất tự nhiên: "Tự dưng anh thế này là muốn làm gì?"

Giọng Tần Tranh lười nhác: "Khen bạn gái của anh thì còn cần lý do à?"

"..."

Phong Tĩnh uống một hơi cạn sạch nửa cốc nước còn sót lại, đặt ly xuống rồi nói như không có chuyện gì: "Cho dù anh nói thế thì đêm nay anh cũng phải ngủ một mình."

Sau một hồi im lặng, hai người bỗng nhiên đồng thời lên tiếng...

"Em đang lo cho anh à?"

"Anh cũng không ngủ được à?"

Phong Tĩnh sửng sốt một lát, giương mắt đối diện với ánh mắt anh. Anh đứng ở nơi khuất bóng, ánh đèn tạo thành bóng mờ trên mặt anh, khiến khuôn mặt anh càng có vẻ thâm thúy.

Tần Tranh nhếch môi, giơ tay đặt lên đầu cô xoa xoa tóc cô: "Anh nhận được tấm lòng của em rồi, đừng nghĩ nhiều quá, anh không yếu ớt như em nghĩ đâu."

Phong Tĩnh mạnh miệng nói: "Em không có, em chỉ đang xem điện thoại, xem đến giờ này thôi."

"Ồ?" Tần Tranh nhướn mày, rõ ràng là không tin.

"Được rồi." Cô lên tiếng che giấu, tạm kết thúc đề tài: "Lần này là muốn đi ngủ thật đó, ngủ ngon."

"...Ừm, ngủ ngon."

Lẫn nhau chúc ngủ ngon.

Phong Tĩnh quay về phòng, đóng cửa lại.

Cô bò lên giường, đắp chăn, ngẩn người nhìn chằm chằm lên trần nhà. Không biết nghĩ đến điều gì, cô kéo chăn cao lên, che khuất ý cười ngọt ngào trên khoé môi.

Một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau, bảy giờ rưỡi, Phong Tĩnh bị đồng hồ sinh học đánh thức rồi rời giường mặc quần áo rửa mặt như thường.

Điểm khác biệt duy nhất là trong nhà có thêm người, cũng có thêm một bàn đồ ăn sáng phong phú so với bình thường.

Chớp mắt, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, hai người đi xuống lầu.

Phong Tĩnh đứng ở bên ngoài bãi đỗ xe ngoài trời của khu chung cư chào tạm biệt Tần Tranh.

"Hôm nay không cần đưa đón em."

"Không cần thật hả?"

Phong Tĩnh nói: "Không cần thật, tối nay em hẹn Dĩnh Thi cùng đi ăn cơm rồi, hai ngày kế tiếp phải tăng ca, cuối tuần chúng mình gặp lại."

Tần Tranh nhìn cô không chớp mắt, dường như trong ánh mắt có hơi thất vọng.

"Cũng hai ngày thôi mà, cuối tuần là có thể gặp lại rồi." Phong Tĩnh mím môi cười, giọng điệu chế nhạo: "Ngày nào cũng dính với nhau, anh cũng không chê ngấy hả."

Tần Tranh chân thành nói: "Anh không chê, dính với nhau thế nào cũng không đủ."

Da mặt Phong Tĩnh không dày như anh, lập tức hơi ngượng ngùng quay mặt đi: "Được rồi, em phải đi làm đây."

Tần Tranh cười cười nói: "Cuối tuần đến lượt anh trực ban, chắc phải sau sáu giờ mới đến."

Còn có hai ngày là đến cuối tuần.

Phong Tĩnh nhớ tới chuyện mẹ Phong dặn bọn họ cuối tuần về nhà.

Cô gật đầu: "Cuối tuần em làm ca sáng xong rồi về thẳng nhà luôn. Buổi tối em gửi cho anh một danh sách, hôm đó anh hỗ trợ mua ít đồ rồi trực tiếp mang qua."

"Được."

Buổi sáng tám giờ, phòng khám bệnh viện mở khám như thường lệ.

Buổi sáng Phong Tĩnh không có ca khám nên cô đi theo chủ nhiệm Lý đến các khoa khác hội chẩn.

Lúc đi ngang qua sảnh cấp cứu, cô gặp chủ nhiệm Vu, Đường Gia Niên đi theo sau ông ấy.

Có vẻ như Đường Gia Niên đã khôi phục về trạng thái trước kia, thái độ của chủ nhiệm Vu đối với cậu ấy cũng khôi phục về hoà nhã.

Phong Tĩnh nhìn một cái rồi vội vàng đi theo chủ nhiệm Lý.

Lúc nghỉ trưa, cô lại gặp Đường Gia Niên trong thang máy.

"Bác sĩ Phong." Cậu ấy cười chủ động chào hỏi.

Phong Tĩnh gật đầu với cậu ấy.

Lần này trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, cô hỏi: "Tiểu Đường, mấy ngày trước cậu gặp khó khăn gì à? Trạng thái mấy ngày nay của cậu hình như không tốt lắm."

Đường Gia Niên sừng sốt một lát rồi lập tức cười nói: "Không sao, mấy ngày trước em đã nghĩ thông rồi. Chủ nhiệm Vu nói đúng, là em chui rúc vào sừng trâu. Bác sĩ Phong, cảm ơn chị đã quan tâm."

"Thế thì tốt rồi."

Thấy cậu ấy nói như vậy Phong Tĩnh cũng không tiện nói thêm gì.

Chớp mắt đã đến thứ sáu.

Tối hôm đó mẹ Phong cố ý gọi điện thoại tới bàn giao với cô, ngày mai nhất định phải dẫn Tần Tranh về nhà.

"Mẹ, rốt cuộc thì ai là con ruột?" Phong Tĩnh hơi bất đắc dĩ.

Mẹ cô nói rất hùng hồn: "Cũng bởi vì con là con ruột nên mẹ mới thích Tiểu Tần."

"..."

Lại cảm râm máy chuyện việc nhà lông gà vỏ tỏi với cô, mẹ Phong bỗng nghĩ đến một chuyện: "Mẹ nhớ ra rồi, lúc trước mẹ có gửi một khoản tiết kiệm ở ngân hàng, vừa lúc ngày mai đến kỳ. Số tiền kia gửi bằng tên của con, sổ tiết kiệm cũng ở chỗ con. Nếu lúc con qua đây có đi ngang qua ngân hàng thì tiện qua lấy đi."

Phong Tĩnh ngẫm nghĩ rồi đồng ý: "Vâng."

Thứ bảy, sau khi tan làm Phong Tĩnh ăn cơm ở nhà ăn bệnh viện rồi lại giải quyết một chút công việc còn thừa rồi mới lên đường về phố Mỹ Hoa.

Ngân hàng mà mẹ Phong gửi tiết kiệm ở ngay bên ngoài khu phố Mỹ Hoa, khi cô còn bé bà cũng thường xuyên dẫn cô đến ngân hàng làm thủ tục.

Phong Tĩnh đậu xe xong thì đi bộ đến ngân hàng.

Thứ bảy là ngày nghỉ, khách hàng đến làm thủ tục cũng khá nhiều.

Phong Tĩnh quét thẻ lấy số, dãy số trên giấy cho thấy trước cô còn có mười lăm khách hàng khác.

Cô im lặng một lát rồi cất giấy số đi, đi về phía khu chờ ngồi xuống đợi.

"Mời khách hàng số B032 đến cửa số 7, mời số B032..."

Trong khu chờ, một gã đàn ông đứng dâj, vẻ mặt vội vàng đi về phía quầy số bảy.

Gã đàn ông chỉ ngồi cách Phong Tĩnh hai ghế.

Giữa một nhóm khách hàng, trang phục của gã ta có vẻ hơi quái dị, cô không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Gã đàn ông mặc áo khoác da đeo khẩu trang màu đen và găng tay da. Một tay gã ta cầm trong túi áo, tay còn lại buông xuôi bên người, trên tay nắm một tờ giấy nhỏ, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn liếc sang hai bên.

Gã ta đi đến trước quầy rồi ngồi xuống, nhưng lại không nói tiếng nào. Nhân viên giao dịch của ngân hàng thấy gã ta ngồi một lúc lâu mà chẳng có động tĩnh gì thì mỉm cười hỏi: "Chào anh, xin hỏi anh muốn làm dịch vụ gì?"

Gã đàn ông không nói chuyện mà đưa một tờ giấy nhỏ qua cái cửa sổ nhỏ ở quầy.

Nhân viên ngân hàng nhìn thấy chữ trên tờ giấy, vẻ mặt thay đổi nhưng vẫn bảo trì nụ cười như cũ hỏi: "Anh à, xin hỏi anh đến làm dịch vụ gì?"

Nói xong, cô ấy âm thầm tắt micro, quay đầu gọi trưởng phòng.

Gã đàn ông nghe cô ấy vẫn luôn lặp lại câu hỏi thì không nhịn được mắt kiên nhẫn rống lên: "Tao nói là ăn cướp, màj không biết chữ à?"

Một tiếng này giống như là giọt nước đổ vào trong chảo dầu, sau một chớp nhoáng im lặng, sảnh giao dịch ngân hàng nháy mắt trở nên

nhấn nháo.

Chương 61

Đám đông nhao nhao nhìn về phía gã đàn ông, trên mặt lộ ra biểu cảm không dám tin.

Đầu năm nay lại còn có người dám đến cướp ngân hàng giữa ban ngày ban mặt?

Đám đông xôn xao bàn tán, nhưng ai cũng không coi gã ta ra gì.

Lúc này, giám đốc phòng giao dịch dẫn bảo vệ của ngân hàng đến, muốn "mời" gã đàn ông ra khỏi ngân hàng.

Nào biết được, gã đàn ông bỗng móc từ trong túi quần ra một con dao găm vung về phía hai người họ.

Trong chớp mắt, giám đốc phòng giao dịch đã lặng im ngã xuống đất.

"Aaaaa!"

Sau vài giây tĩnh mịch ngắn ngủi, tiếng hét chói tai liên tiếp vang lên trong sảnh giao dịch.

Mọi người bắt đầu phản ứng lại, tranh nhau chen lấn chạy trốn về phía cửa chính.

Nhưng mà vào lúc này, mấy gã đàn ông cao lớn đứng dậy từ khu vực chờ, không hẹn mà cùng lấy ra dụng cụ cắt gọt trên người...

Đó là đồng bọn của gã đàn ông.

Quầy giao dịch trong ngân hàng đều lắp đặt kính chống đạn, căn bản không đủ để gây sợ hãi.

Nhân viên ngân hàng đã trước tiên bấm nút báo động từ lúc mọi chuyện xảy ra, không đến nửa phút nhân viên ngồi sau lớp kính đã rút lui toàn bộ.

Nhưng sảnh lầu một lại lọt vào rối loạn.

Mọi người thét chói tai tứ tán chạy trốn khắp nơi.

Kẻ cướp tiện tay kéo một bác gái chạy từ bên cạnh qua, dè dao găm lên trên cổ bà ấy: "Tất cả đứng lại hết cho tao! Gọi người có thể đưa ra quyết định ở đây ra, nếu không thì tao sẽ lập tức giết nó!"

Coong coong! Đồng bọn của gã ta phối hợp với gã, dùng búa gã mạnh lên lớp kính cửa chính, trên cửa nháy mắt xuất hiện vết rạn như mạng nhện.

Một tiếng này giống như là bấm xuống nút tạm dừng, tất cả mọi người cứng đờ đứng tại chỗ không dám nhúc nhích.

Đây là uy hiếp, cũng là cảnh cáo.

Bác gái bị dọa đến nước mắt nước mũi chảy ròng, run rẩy móc ra sổ tiết kiệm của mình: "Đừng giết tôi! Đừng giết tôi! Có phải các người cần tiền không, tôi có tiền, tôi có tiền, tôi cho các người tiền!"

"Câm miệng!"

Kẻ cướp không kiên nhẫn quát một tiếng, lại vung vẩy con dao găm trong tay chỉ về một hướng: "Tất cả mọi người đi qua bên kia, ngồi xổm hết xuống!"

Trong sảnh giao dịch lầu một, tất cả khách hàng không kịp chạy trốn bị bọn cướp đuổi vào trong góc hẻm lánh, chen ở bên nhau giống một ổ gà con.

Lúc mọi chuyện xảy ra chỗ ngồi của Phong Tĩnh khá gần bên trong nên không kịp chạy trốn.

Cô ngồi xổm xuống một bên, tay nắm chặt vào tay vịn của cái ghế dựa bên cạnh, đốt ngón tay trở nên trắng bệch vì dùng sức, nhịp tim đã hỗn loạn.

Cô không nghĩ tới, chỉ đến làm thủ tục thôi mà lại gặp phải loại chuyện này.

Sau một hồi suy nghĩ hỗn loạn, cô dần dần tỉnh táo lại, âm thầm quan sát động tĩnh của đám cướp, đồng thời đưa tay vào trong túi, lặng lẽ gọi điện thoại báo cảnh sát.

Nhưng vào lúc này trong đám đông bỗng vang lên một tiếng chuông điện thoại di động, ở trong đại sảnh yên tĩnh và căng thẳng lúc này trở nên cực kỳ đột ngột.

"Bé yêu à anh dùng nụ cười giao hẹn với em, sau cơn mưa bão bầu trời sẽ mỉm cười..."

Trái tim Phong Tĩnh chột co chặt, sau đó mới sực nhớ điện thoại di động của mình đã để im lặng.

Tiếng chuông truyền đến từ bên cạnh cô, người ngồi bên cạnh cô là một người phụ nữ đang mang thai.

Bụng của cô ấy hơi phồng lên, nhìn có vẻ đã có thai sáu, bảy tháng.

Mặc dù tiếng chuông bị cắt đứt nhưng một tiếng này vẫn hấp dẫn sự chú ý của đám cướp.

Một tên cướp bước nhanh đến, dữ tợn quát: "Điện thoại của ai?"

Sắc mặt của thai phụ trắng bệch.

Không người lên tiếng.

Ánh mắt của kẻ cướp tìm kiếm trong đám đông: "Là mày? Là mày?
Có phải là mày không?"

Thai phụ ứa mồ hôi lạnh, càng ngày càng căng thẳng, cơ thể không ngừng run rẩy.

Phong Tĩnh nhạy bén phát hiện thấy tình trạng của cô ấy không đúng, hình như là xuất hiện phản ứng căng thẳng.

Cô ấy bỗng nhúc nhích một cái.

Kẻ cướp lập tức chú ý đến thai phụ này, nhanh chóng đi về phía cô ấy rồi hầm mặt quát: "Là điện thoại di động của mày? Có phải mày vừa báo cảnh sát không?"

Sắc mặt người phụ nữ trắng bệch, vội vàng lắc đầu: "Không phải không phải, tôi không báo cảnh sát, không, không phải điện thoại di động của tôi kêu."

"Không phải mày thì mày nhúc nhích cái gì?" Kẻ cướp ép hỏi, tựa như tìm ra chút manh mối từ trên mặt cô ấy: "Có phải mày lừa tao không?"

Thai phụ run lấy bầy, nói không ra lời.

Tình huống của cô ấy càng ngày càng không bình thường.

Phong Tĩnh nhìn ở trong mắt, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Thấy cô ấy không nói lời nào, tên cướp lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn, giơ tay túm lấy cổ áo của cô ấy kéo cô ấy ra ngoài.

Không biết Phong Tĩnh lấy can đảm từ đâu mà chìa tay ngăn người phụ nữ lại: "Chờ đã! Vừa nãy là điện thoại của tôi kêu lên!"

Kẻ cướp dừng động tác, nhìn cô với vẻ mặt nghi ngờ: "Điện thoại di động của mày?"

Phong Tĩnh nói mà mặt không đổi sắc: "Vừa nãy là mẹ tôi gọi điện thoại đến, chắc là giục tôi nhanh làm thủ tục xong rồi về nhà."

Kẻ cướp quan sát cô vài lần, cười lạnh một tiếng: "Muốn cứng đầu đúng không? Mà, ra đây cho tao!"

"Này..." Thai phụ theo bản năng muốn ngăn cản.

Trước khi Phong Tĩnh đứng dậy, cô nắm chặt lấy tay người phụ nữ rồi nhỏ giọng nói: "Bình tĩnh, cố gắng ổn định cảm xúc, nếu không thì không tốt cho thai nhi."

"Chúng ta đều sẽ không có việc gì."

Thai phụ sừng sốt một lát, cô đã đứng lên bước từng bước một về phía tên cướp.

Tiếng còi xe cảnh sát vang tận mây xanh, đèn cảnh sát nhấp nháy, gào thét đi tới.

Lúc cảnh sát chạy đến thì sảnh giao dịch lầu một đã bị đám cướp chiếm cứ, mấy nhân viên bảo vệ của ngân hàng đang giơ dùi cui, căng thẳng đối chất với đám cướp.

Con tin đều ngồi xõm trong một góc ngân hàng.

Một tên cướp đang đàm phán với cảnh sát qua bộ đàm.

Trên xe chỉ huy cảnh sát, một kỹ thuật viên đang gõ bàn phím rất nhanh.

Hình ảnh theo dõi trong sảnh giao dịch lầu một của ngân hàng nhanh chóng xuất hiện trên màn hình máy tính.

Cô ấy lập tức lên tiếng báo cáo: "Đội trưởng Cố, đã kết nối được với hệ thống theo dõi của ngân hàng."

"Đám cướp có tổng cộng sáu người, đều là đàn ông trung niên dáng người to khỏe. Hiện trường tổng cộng có mười sáu con tin, tất cả con tin đều ở vị trí một giờ trong sảnh... từ từ, còn có một con tin, là nữ giới, tuổi chừng hai mươi, nhóm cướp trói cô ấy vào trên ghế ở khu vực chờ, là sử dụng dây điện...?"

Kỹ thuật viên ngờ vực nhú mày lại, nhanh chóng phản ứng lại: "Chờ đã! Hình như đó là bom!"

"Bom?"

Đội trưởng đội đàm phán lập tức tiến lên trước, nhìn mấy lần rồi nhú mày: "Đi thông báo cho đội gỡ bom đến xác nhận."

"Rõ!"

Chỉ chốc lát sau, cửa xe mở ra, một nhân viên đàm phán trẻ tuổi nói: "Đội trưởng Cố, đội trưởng Tần đến rồi."

Tần Tranh đi tới, trầm giọng nói: "Tình huống hiện tại là như thế nào?"

Đội trưởng Cố nói: "Chúng tôi vừa mới nhìn hình ảnh theo dõi, phát hiện băng cướp trói một vật thể nghi ngờ là bom trên người con tin, tìm các anh đến tiến hành xác nhận."

Tần Tranh nhìn về phía hình ảnh theo dõi trên màn hình, phút chốc choáng váng.

Anh không nói một lời, qua một lúc lâu cũng không có phản ứng.

Nhân viên cảnh sát đứng bên cạnh thắc mắc: "Đội trưởng Tần?"

Tần Tranh thoát ra từ trong trạng thái đầu óc trống rỗng, hít thở sâu một hơi: "Bước đầu có thể nghi ngờ là bom, bên trong cụ thể là gì thì còn phải đến hiện trường xác nhận."

"Thế..."

Lúc này, nhân viên đàm phán kết nối với băng cướp lại báo cáo: "Đội trưởng Cố, băng cướp lại đưa ra yêu cầu mới!"

Trong bộ đàm, giọng nói cay nghiệt của tên cướp vang lên: "Chuẩn bị cho bọn tao 1000 vạn tiền mặt, thêm một chiếc xe van đã đổ đầy xăng."

Đội trưởng Cố bình tĩnh ra lệnh: "Nói với bọn họ, chúng ta có thể đồng ý yêu cầu của bọn họ nhưng điều kiện tiên quyết là bọn họ phải thả tất cả con tin."

Nhân viên đàm phán gật đầu, nói với đầu bên kia bộ đàm: "Có thể, nhưng chúng tôi có một điều kiện, sau khi chuẩn bị đủ tất cả đồ thì các anh nhất định phải thả tất cả con tin trong ngân hàng."

"Không được!" Kẻ cướp không suy nghĩ chút nào đã từ chối: "Lỡ đến lúc đó chúng mày đổi ý thì sao?"

"Vậy tôi muốn đảm bảo an toàn của tất cả con tin."

Anh ta dừng lại, lại nói: "Hoặc là, đổi người của chúng tôi qua làm con tin của các anh."

Kẻ cướp rất không kiên nhẫn: "Ai biết có phải là bẫy của chúng mày không."

"Được rồi đừng lảm lời, tao cho chúng mày mười lăm phút, mười lăm phút sau tao không thấy được đồ tao muốn thì tao sẽ giết một người!"

Nói xong, gã ta lập tức ngắt bộ đàm.

Cuộc đàm phán kết thúc.

Nhân viên đàm phán nhìn về phía đội trưởng Cố.

Đội trưởng Cố gật đầu, trên mặt đều là vẻ lạnh lẽo: "Chuẩn bị đồ bọn chúng muốn trước đi."

Nhân viên tương quan nhanh chóng triển khai hành động.

Mọi thứ nhanh chóng được chuẩn bị đầy đủ.

Một chiếc xe van dừng trước cửa ngân hàng.

Sau khi tài xế bước xuống xe thì mở tất cả cửa xe ra theo yêu cầu của đám cướp.

Chỉ chốc lát sau, một gã đàn ông đeo khẩu trang đi từ trong ngân hàng ra, gã leo lên xe van rồi cẩn thận kiểm tra một lượt, ngay lập tức ngoắc tay gọi đồng bọn trong ngân hàng.

Sau khi tên cướp xác nhận tình huống xong thì lần lượt đi từ ngân hàng ra, nhanh chóng leo lên xe.

Hai tên cướp đi cuối cùng kẹp một bác gái ở giữa, một kẻ trong đó quơ dao găm trong tay, trên tay còn cầm một cái điều khiển từ xa màu đen.

Gã buông lời uy hiếp: "Chúng mày không được đi theo, bằng không thì tao lập tức bấm nút xuống, khiến người trong toà nhà này đều toi đời!"

Nói xong, gã leo lên xe cùng đồng bọn.

Vào giây phút cửa đóng lại, bác gái bị đẩy ra ngoài xe.

"A!"

Bác gái ngã nhào trên đất, ngã như chó gặm bùn.

Cùng thời gian đó, tất cả cảnh sát đều xông đến.

Nhưng cửa xe đã đóng lại, chiếc xe van kia nhanh chóng lái đi.

Vào khoảnh khắc băng cướp lái xe thoát đi, cảnh sát cũng nhanh chóng triển khai hành động, tiến vào ngân hàng xác nhận an toàn của con tin.

"Máy theo dõi đã mở ra rồi chứ?"

"Đã mở rồi."

Kỹ thuật viên thao tác mấy lần, một tấm bản đồ theo thời gian thực xuất hiện trên màn hình máy tính, bên trên hiển thị hướng đi của chiếc xe theo thời gian thực.

"Xe đi ngược chiều Lũng Loan."

"Theo dõi chặt vào." Đội trưởng Cố gắng đầu, lại hỏi: "Tình huống trong ngân hàng thế nào?"

Tần Tranh không nói một lời xoay người nhảy xuống xe chỉ huy, ánh mắt lạnh lẽo.

Giang Nhất Trình bước nhanh đuổi theo: "Đội trưởng Tần?"

Tần Tranh cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói: "Lập tức thông báo cho người trong toà nhà và tất cả mọi người ở gần đây rút lui, mở máy làm nhiễu tín hiệu, loại bỏ tất cả vật phẩm đáng ngờ trong ngân hàng..." Anh dừng lại, hít một hơi thật sâu: "Cuối cùng..."

Giọng anh trầm xuống: "Nếu như phát hiện tình huống không đúng, lập tức rời khỏi nơi này."

Giang Nhất Trình nghe ra có gì đó không đúng, lại theo mấy bước: "Đội trưởng Tần, vậy còn anh?"

"Không cần phải để ý đến tôi." Giọng điệu Tần Tranh rất tỉnh táo, giống như đã ôm quyết tâm gì đó.

Giang Nhất Trình há to miệng, muốn nói gì nhưng Tần Tranh đã đi vào ngân hàng.

Trong sảnh giao dịch.

Phong Tĩnh bị buộc chặt vào hàng ghế cố định, không thể động đậy.

Cô nhìn quả bom buộc trên người mình, chỉ cảm thấy tình cảnh này vô cùng quen thuộc...

Hôm liên hợp diễn tập đó, cô cũng bị người trói trên ghế, buộc bom trên người như thế này.

Sau đó...

Cửa tự động của ngân hàng mở ra hai bên, Phong Tĩnh ngẩng đầu.

Có người đi tới, người đó mặc đồ phòng chống nổ, bước nhanh về phía cô.

Gương mặt dưới lớp mặt nạ bảo hộ trong suốt quen thuộc như thế.

Là Tần Tranh.

Phong Tĩnh kinh ngạc nhìn nhìn anh xách thùng dụng cụ đi đến, nhìn anh đặt thùng xuống, mở ra, lấy công cụ ra.

Cảm xúc vẫn luôn cố gắng duy trì bình tĩnh bắt đầu sụp đổ.

Cô khẽ nói: "Tần Tranh, em..."

"Đừng nói chuyện."

Tần Tranh ngắt lời, giọng nói kìm nén trầm khàn. Anh không để lộ chút ít cảm xúc nào, cúi đầu, bắt đầu sắp xếp dờng dây.

Tình huống lần này khó giải quyết hơn nhiều so với trước đây.

Dường như đám cướp cố ý, trên người Phong Tĩnh quần đầy dây rợ chẳng chặt.

Giống một cuộn dây rối.

Trên quả bom có máy hẹn giờ, nhưng trên máy hẹn giờ cũng chưa bắt đầu đếm ngược. Quả bom này... Ánh mắt Tần Tranh nghiêm nghị, cẩn thận kiểm tra kết cấu của quả bom, nhanh chóng đoán ra, chỉ cần cắt đứt một sợi dây tùy ý là máy bấm giờ sẽ bắt đầu đếm ngược.

Nhưng không chỉ là khó có thể sửa sang lại rõ ràng, còn bởi vì...

Nhưng thời gian không nhiều lắm.

Tần Tranh làm rõ tuyến đường, cầm một sợi dây lên, lại đột nhiên ngừng lại.

Chậm chạp không đưa kéo xuống.

Chương 62

Tay anh rõ ràng đang cứng đờ.

"Sao không cắt nữa?" Thấy anh vẫn luôn không nhúc nhích, Phong Tĩnh thấp giọng hỏi.

Tần Tranh cầm kéo, lại không biết xuống tay thế nào.

Anh cũng nhớ tới lần diễn tập đó, trong phòng bệnh, bọn họ cũng như thế này, cô làm con tin, trên người buộc bom, mà anh là nhân viên gỡ bom đến cứu vớt con tin. Bởi vì phán đoán sai lầm, anh cắt sai dây.

Cuối cùng "quả bom" nổ tung, đồng thời, nhiệm vụ nghĩa cách cứu viện cũng thất bại.

Từ trước đến nay đó là lần đầu tiên mất kiểm soát trên mặt trận gỡ bom.

Bởi vì cô mà cảm xúc dao động.

Nhưng mà, lần đó chỉ là diễn tập.

Mà lần này, là thật sự, đây không phải diễn tập, cũng không phải huấn luyện mô phỏng thường ngày. Thứ trên người cô, là một quả bom thật sự, một khi cắt sai thì cô sẽ...

Anh không dám tưởng tượng.

Tần Tranh nhìn chằm chằm vào quả bom kia, trả lời bằng giọng điệu gian nan: "Phong Tĩnh, sao người hôm nay lại là em?"

Khó khăn lắm anh và cô mới gặp lại nhau, giữa bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, gian nan lắm mới được ở bên nhau. Bọn họ ở bên nhau mới bao lâu? Vì sao lại phải khiến bọn họ gặp phải loại chuyện này.

Anh đã đánh mất cô một lần, không thể nào chịu đựng được nỗi đau khổ khi đánh mất cô lần nữa.

Còn là ở trước mặt mình, thật sự mất đi cô.

Phong Tĩnh thấy bàn tay cầm kéo của anh nổi lên gân xanh, trong lòng co rút đau đớn từng cơn.

"Tần Tranh, ra tay đi, cắt đứt sợi dây này." Cô khẽ nói một câu, giọng nói bình tĩnh đến lạ thường.

Tần Tranh ngẩng đầu, ánh mắt run rẩy nhìn về phía cô, bờ môi mấp máy mấy lần, muốn nói gì đó nhưng lại nuốt xuống.

Nếu như là diễn tập, anh chắc chắn có thể không có chút áp lực nào, nhưng đây không phải diễn tập, đây là một quả bom thật sự, đây là lựa chọn sống chết.

"Nếu như không cách nào hạ quyết tâm..." Phong Tĩnh rũ mắt, nhìn xuống cái hộp sắt nhỏ trên người: "Thế thì, đổi một người khác đến."

Tần Tranh im lặng.

Sự ồn ào ở bên ngoài càng tôn lên sự yên tĩnh trong sảnh giao dịch.

Anh bỗng dựng nhếch miệng, khẽ lên tiếng giễu cợt: "Còn có ai có thể tốt hơn anh?"

"Em cứ không có lòng tin về anh thế à?"

"Tình huống lần trước mạo hiểm như thế chúng ta cũng đã trải qua, lần này cũng không có gì đáng sợ. Cùng lắm thì..."

Câu nói sau cùng kia, anh không nói ra miệng.

Phong Tĩnh lại nghĩ tới cái lần ở trên đường cao tốc và quả bom dưới ghế ngồi ô tô kia.

Cô rũ mắt: "Đương nhiên là em nhớ, lúc đó anh còn hung dữ với em."

Tần Tranh ngược mắt nhìn cô một cái, cười ra tiếng: "Bác sĩ Phong, không nghĩ tới em lại ghi thù như thế."

Phong Tĩnh ra vẻ thoải mái nói: "Đương nhiên, những chuyện anh từng làm em đều ghi hết vào sổ đấy."

Tần Tranh cười nhẹ một tiếng.

Sau vài câu nói chuyện, dường như anh đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Anh nhắm mắt lại, lại mở ra, cảm xúc trong mắt đã khôi phục bình tĩnh.

Tần Tranh không nói tiếp nữa, anh cúi đầu xuống lặ đi lặ lại xác nhận đường dây.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng đề lên cây kéo.

Răng rắc!

Theo một tiếng vang, máy bấm giờ trên quả bom sáng lên con số màu đỏ, sau đó bắt đầu đếm ngược.

00: 10: 00

Tần Tranh thở ra một hơi dài.

Sợi dây anh muốn cắt chính là nó, đường dây nối với bộ phận điều khiển từ xa của quả bom. Bây giờ cho dù có điều khiển từ xa thì cũng không thể điều khiển quả bom này phát nổ từ xa.

Nguy cơ quả bom có thể bị kích nổ bất cứ lúc nào đã được loại trừ, nhưng mà...

Mười phút! Thời gian quả bom đếm ngược chỉ có mười phút ngắn ngủi!

Con số trên máy bấm giờ không ngừng giảm xuống.

00: 09: 47

Thời gian rất gấp gáp.

Tay của Tần Tranh vẫn ổn như cũ, nhưng trái tim lại đang run rẩy.

Anh cố gắng duy trì bình tĩnh, động tác trên tay không ngừng, thi thoảng lại cắt đi mấy sợi dây, những sợi dây ở phần đuôi rất nhanh đã được cắt đứt hoàn toàn.

"Thử xem có thể rút chân ra không." Tần Tranh nói.

Phong Tĩnh sững sốt: "Rút... ra?"

Tần Tranh không ngẩng đầu, tiếp tục cắt dây: "Đừng lo lắng, lần này không phải bom cảm ứng trọng lực, động một cái cũng sẽ không phát nổ."

Phong Tĩnh không tiếp lời, sợ nói nhiều một câu sẽ khiến anh phân tâm.

Xuyên thấu qua lớp kính chắn, cô cũng có thể nhìn thấy trên trán Tần Tranh thấm ra mồ hôi tinh mịn, mắt cũng không chớp lấy một cái, cẩn thận nhìn chằm chằm vào đường dây.

Cô vô ý thức nhìn về phía máy bấm giờ.

Thế nhưng thời gian đang giảm xuống từng chút một.

00: 03: 11

Chỉ còn lại ba phút, mà số giây lại không ngừng giảm bớt.

Phong Tĩnh bắt đầu sốt ruột: "Tần Tranh, anh đi đi, không cần lo cho em."

Tần Tranh không suy nghĩ chút nào đã lạnh giọng từ chối: "Không."

Lòng Phong Tĩnh nóng như lửa đốt: "Nhưng cứ tiếp tục thế này thì anh cũng sẽ..."

Tần Tranh ngẩng đầu, giọng điệu chắc chắn: "Thế thì cùng chết."

"Tần Tranh! Anh..."

Tần Tranh lên tiếng ngắt lời: "Bất kể là chức trách hay là vì tình cảm riêng tư thì hôm nay anh cũng sẽ không rời đi."

"Hơn nữa, em nghĩ cùng đừng nghĩ đến chuyện bảo anh rời đi." Anh nhẹ nhàng nói: "Số điểm em nợ anh còn chưa cho hết đâu."

Phong Tĩnh kinh ngạc nhìn anh, những cảm xúc lo lắng trong lòng dần dần nguội xuống.

00: 01: 38

Toàn thân Tần Tranh căng chặt, tinh thần ở vào trạng thái tập trung cao độ.

Trái tim Phong Tĩnh cũng treo lơ lửng theo.

Cô nhìn Tần Tranh, không chớp mắt lấy một cái.

Tần Tranh dịu dàng nói: "Nếu như sợ thì nhắm mắt lại, đừng nhìn."

Phong Tĩnh lắc đầu: "Nhưng mà, em muốn nhìn anh." Cho dù ở một giây cuối cùng.

Cô sợ anh bị phân tâm, lại vội vàng nói thêm một câu: "Anh đừng để tâm đến em, coi như em không ở đây."

Tần Tranh mím chặt môi, quần áo dưới lớp đồ phòng hộ của anh đã sớm đã sưng mồ hôi.

00: 00: 30

Anh đã mở ra xác ngoài của cái hộp sắt nhỏ, lấy một sợi dây màu đỏ ra.

Anh cắn chặt răng, ghìim cây kéo xuống.

Răng rắc.

Một sợi dây cuối cùng.

Giây phút này, giống như vạn vật trên thế gian đều biến mất.

Anh không nghe thấy tiếng tim mình đập, không nghe thấy được giọng nói của bất kỳ ai. Anh chỉ thấy sợi dây bị cắt đứt, sau đó, máy bấm giờ trên quả bom ngừng tính giờ.

00: 00: 07

Cuối cùng quả bom dừng ở giây số bảy.

"Thành công!" Nhịp tim của Phong Tĩnh sửng mất một nhịp, sau đó bắt đầu nhảy lên một cách dữ dội.

Tần Tranh như trút được gánh nặng, nhưng cũng không dám chủ quan, anh cẩn thận kéo những sợi dây trên người cô ra từng tí một, nâng quả bom lên rồi lại dặn dò: "Em rời đi trước đi."

Phong Tĩnh đứng lên, vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích.

Tần Tranh cũng không dám kéo dài, cởi mũ phòng hộ ra xong thì lập tức gọi đồng nghiệp qua thu dọn và mang những phần còn sót lại của quả bom đi.

Nhìn đồng nghiệp đặt xác quả bom vào rương chống nổ được chế tạo đặc biệt, nắm tay đang nắm chặt của anh cuối cùng cũng buông lỏng.

Lúc này, Giang Nhất Trình bước nhanh đến báo cáo với anh: "Đội trưởng Tần, đã kiểm tra rõ ràng, trong sảnh lầu một cũng không phát hiện vật phẩm đáng ngờ."

Tần Tranh không để ý tới cậu ta mà quay người nhìn sang Phong Tĩnh. Anh cẩn thận quan sát cô, giống như là đang xác nhận người trước mặt có phải là thật không.

"Tần Tranh, em..."

Phong Tĩnh vừa muốn lên tiếng giải thích, Tần Tranh bỗng nhiên ôm lấy cô.

Cô ngẩn người, chần chừ vươn tay, chậm rãi đặt lên đầu anh. Trong giây phút này, tất cả mọi thứ xung quanh giống như đều ngừng vận chuyển, thời gian ngừng lại. Tiếng ồn ã và tiếng kêu gào bên tai nháy mắt đi xa, cả thế giới yên tĩnh chỉ còn lại tiếng tim đập của hai người họ.

Tần Tranh ôm chặt lấy cô, một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình, tiếng nói khàn khàn: "Phong Tĩnh, em không có việc gì, thật tốt quá."

"Ừm." Phong Tĩnh và anh ôm lấy nhau, hốc mắt ửng đỏ.

Cô không ngăn được nước mắt, nhưng cũng cười.

Lại một lần nữa sống sót sau tai nạn, cảm giác lúc này lại khác biệt hoàn toàn so với lần trước.

"Ồ, đội trưởng Tần..." Giang Nhất Trình đang định nói chuyện, người bên cạnh vội vàng giữ chặt lấy cậu ta, liều mạng nháy mắt với cậu ta.

Hai người ôm lấy nhau rất lâu, hình ảnh này tốt đẹp và đầy ý nghĩa.

Những người chạy đến sau đó nhìn thấy cảnh này thì đều không đành lòng tiến lên quấy rầy.

Ngoài ngân hàng vẫn đang ở trong tình trạng đề phòng căng thẳng.

Cảnh sát sớm đã kéo dây cảnh báo xung quanh, cũng khẩn cấp sơ tán quần chúng ở gần đó.

Ngoài dây cảnh báo, phóng viên đài truyền hình đang tiến hành đưa tin theo thời gian thực.

"Bây giờ là bốn giờ sáu phút chiều, ngân hàng XX vừa mới xảy ra một vụ đánh cướp ác tính, một số khách hàng tới làm dịch vụ bị bắt cóc. Sáu tên cướp buộc bom lên người con tin say đó lái xe van thoát khỏi hiện trường, cảnh sát đã tiến hành khẩn cấp sơ tán đối với nhân viên ngân hàng và cư dân ở gần đây. Trước mắt, chuyên gia gỡ bom đang tiến hành giải cứu con tin trong ngân hàng..."

"Kìa! Có người ra rồi!"

Đột nhiên có một người trong đám đông hô lên, kéo sự chú ý của mọi người qua.

Tần Tranh che chở Phong Tĩnh đi ra sảnh giao dịch, cùng cô đi làm ghi chép.

Ngay tức khắc có phóng viên xông lên.

Ngoài dây cảnh giới, một phóng viên nữ thò người qua giới microphone lên: "Xin chào, tôi là Vu Tuệ phóng viên của bộ phận

phương tiện truyền thông mới* của đài truyền hình thành phố Dương Giang, có thể xin anh vài phút nhận phỏng vấn của tôi không?"

*Phương tiện truyền thông mới: Phương tiện truyền thông mới là hình thức truyền thông có tính toán và dựa vào máy tính để phân phối lại thông tin.

Giang Nhất Trình dừng bước lại: "À, có thể."

"Tình huống hiện trường lúc đó có phải rất cam go không? Quá trình giải cứu thế nào, con tin có bị thương không?"

Nữ phóng viên hỏi mấy câu hỏi rất thường quy, Giang Nhất Trình đều trả lời rõ ràng từng câu một.

"Được rồi, cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo."

Cô ấy nhìn về phía trước, lại tò mò hỏi: "Theo lời anh nói thì người vừa đi qua chỗ này chính là đội trưởng của các anh... vị chuyên gia gỡ bom giải cứu con tin kia đúng không?"

Giang Nhất Trình gật đầu: "Đúng, đó chính là đội trưởng của chúng tôi."

"Tôi vừa mới nhìn thấy sau khi giải cứu con tin thành công, đội trưởng của các anh và cô gái kia ôm nhau, là bởi vì kích động sao?"
Nữ phóng viên thắc mắc.

Giang Nhất Trình cười một tiếng: "Tất nhiên là không phải, thật ra con tin là bạn gái của đội trưởng chúng tôi."

Nữ phóng viên kinh ngạc hơn: "Con tin bị bắt cóc là bạn gái của đội trưởng các anh? Thế trước khi đến các anh đã biết chuyện rồi sao?"

Giang Nhất Trình nói: "À, không, chúng tôi cũng là sau khi đến hiện trường mới biết thân phận của con tin bị bắt cóc."

Chương 63

"Đến hiện trường mới biết?"

Giang Nhất Trình gật đầu nói: "Đúng, lúc đó chúng tôi cũng rất bất ngờ, vốn dĩ tôi đề nghị để tôi tiến hành nhiệm vụ thay đội trưởng, nhưng đội trưởng kiên trì. Tôi rất khâm phục đội trưởng của chúng tôi, anh ấy là người tôi sùng bái nhất, trong tình huống nguy cấp như thế này mà anh ấy vẫn có thể giữ tinh táo, hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn mỹ, thuận lợi cứu thoát con tin. Đổi lại là tôi thì chắc cũng chẳng làm được hoàn mỹ như thế."

Mắt nữ phóng viên sáng rực lên, nói bằng giọng điệu hướng tới: "Vào thời khắc đó còn có thể giữ vững tinh táo, tin tưởng lẫn nhau kiên quyết không rời. Tốt thật đó, tình yêu thế này thật sự khiến người khác rất cảm động."

Cô ấy giờ máy ảnh lên, chụp một tấm ảnh khung cảnh cách đó không xa.

Tách.

*

"Lúc xe van đi tới đoạn đường Lũng Loan đã bị người chúng ta sắp xếp từ trước chặn lại, toàn bộ sáu nghi phạm trên xe đều bị bắt."

"Ở hiện trường tìm ra trên người bọn họ điện thoại và các loại dao găm công cụ gây án, còn về thân phận của sáu người này thì con đang đợi xác nhận. Trước mắt đã áp giải sáu người về..."

Trên xe chỉ huy, nhân viên cảnh sát đang báo cáo tình huống truy bắt băng cướp.

"Cô gái, cảm ơn cô đã phối hợp." Cảnh sát nhân dân đưa biên bản qua: "Làm phiền cô ký tên lên đây, nếu có tình huống gì khác chúng tôi sẽ thông báo lại cho cô."

Phong Tĩnh nhận lấy, ký tên lên trên đó rồi trả lại.

"Được, cảm ơn."

Phong Tĩnh đi xuống xe cảnh sát, tìm bóng dáng Tần Tranh khắp nơi.

Cách đó không xa, Tần Tranh đang trò chuyện với đồng nghiệp của anh.

Đội trưởng Tống vỗ vỗ lên vai Tần Tranh, nói: "Đội trưởng Tần, hôm nay vất vả rồi."

Anh ấy nhìn sang phía Phong Tĩnh rồi nói: "Hôm nay bạn gái của cậu cũng bị hoảng sợ rồi, đưa cô ấy về trước đi, những chuyện còn lại cứ giao cho chúng tôi."

"Cảm ơn đội trưởng Tống."

Tần Tranh gật đầu với anh ấy rồi quay người đi về phía Phong Tĩnh, hợp lại với cô.

Nơi này cách khu cư xá nhà Phong Tĩnh không xa, đi bộ về cũng chỉ mất năm phút.

Hai người trực tiếp đi bộ qua đó.

Phạm vi xung quanh ngân hàng còn chưa hoàn toàn gỡ niêm phong, lượng người đi đường gần đó rất thưa thớt.

Phong Tĩnh đi bên cạnh Tần Tranh, thấy anh không lên tiếng nói chuyện cả dọc đường, cô mơ hồ phát hiện ra tâm trạng của anh không đúng lắm.

Quãng đường năm phút ngắn ngủi mà cô lại cảm thấy vô cùng dài lâu.

Cô quan sát vẻ mặt anh, rốt cuộc lúc đi đến ngã rẽ cũng không nhận được lên tiếng: "Tần Tranh, có phải anh..."

Chuyển qua khúc ngoặt, Tần Tranh đột nhiên dừng bước, xoay người, vươn tay ôm lấy cô.

Phong Tĩnh sửng sốt, cảm thấy rất bất ngờ vì hành động của anh: "Anh..."

Tần Tranh ôm chặt lấy cô, cảm xúc suy sụp, giọng nói còn hơi run rẩy: "Phong Tĩnh, thật xin lỗi."

Phong Tĩnh chần chừ vươn tay xoa lên đầu anh, hơi không hiểu: "Sao anh lại... muốn nói xin lỗi với em?"

"Có lẽ vợ nói đúng, anh đúng là sao chổi." Tần Tranh cười một tiếng tự giễu, nhắm mắt lại, giọng nói đặng chát rất khế: "Sự tồn tại của anh, có lẽ thật sự sẽ mang đến bất hạnh cho người bên cạnh."

Nhớ lại cái giây phút khi anh nhìn thấy Phong Tĩnh ở trong ngân hàng, cảm xúc đau đớn, tự trách, khổ sở lại đổ xô đến.

Thậm chí anh còn nghĩ tới giả thiết, nếu anh và cô chưa từng gặp lại, vậy thì có phải chuyện hôm nay sẽ không xảy ra không?

"Đây đều là lỗi của anh..."

"Không, không phải..." Phong Tĩnh hơi nóng nảy ngắt lời. Đôi mắt cô hơi ướt, dùng sức nháy mắt mấy cái: "Không được nói như thế, anh không phải! Đó cũng không phải là lỗi của anh!"

Tần Tranh buông cô ra, mắt đen ảm đạm: "Thế nhưng, xuýt nữa thì anh đã đánh mất em."

Phong Tĩnh lắc đầu: "Không phải như thế, chuyện quá khứ, chuyện bố mẹ, đây đều không phải là lỗi của anh. Tất cả đều là người gây rối ở bệnh viện tạo thành, mà bọn họ cũng đã chịu sự trừng phạt của pháp luật, điều này đã chứng minh mọi chuyện đều không liên quan tới anh. Sao anh phải áp đặt sai lầm của người khác lên người mình?"

"Nhưng..."

Phong Tĩnh nhìn chằm chằm vào mắt anh, nghiêm túc nói: "Thế anh có nghĩ tới chuyện này không, chính bởi vì sự tồn tại của anh cho nên bây giờ em mới có thể bình an không xây xát gì mà đứng trước mặt anh."

Tần Tranh ngẩn ra.

"Cho nên, anh không phải sao chổi." Phong Tĩnh cười với anh: "Anh là ngôi sao may mắn của em."

Tần Tranh ngơ ngời mất mấy giây, cũng nở nụ cười: "Ừm."

Phong Tĩnh cười vươn tay về phía anh.

Tần Tranh hiểu ý, nắm lấy tay của cô.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng rồi nắm tay tiếp tục đi về nhà.

Lúc sắp tới dưới lầu, Phong Tĩnh bỗng nhớ tới một chuyện quan trọng, vội vàng lên tiếng cản dạn: "Chờ lát nữa về đến nhà em, dù thế nào anh cũng đừng nói chuyện xảy ra ngày hôm nay với bố mẹ em."

Tần Tranh không hiểu: "Sao thế? Anh cảm thấy chuyện quan trọng thế này thì vẫn nên nói với người trong nhà một tiếng."

"Em sợ bọn họ lo lắng, nếu nói chuyện này cho bọn họ thì chắc chắn bọn họ sẽ lo lắng hơn. Anh cứ nói thẳng đi, có giúp không?" Phong Tĩnh nhìn anh chăm chăm.

Tần Tranh lộ vẻ do dự.

Phong Tĩnh kéo kéo ống tay áo của anh, quăng mồi nhử ra ngoài: "Cộng 30 điểm, giữ bí mật giúp em, thế nào?"

Tần Tranh thoáng nhú mày, ra vẻ ngẫm nghĩ một lát mới miễn cưỡng đồng ý: "Thế... cũng được. Nhưng nếu như trong tình huống không phải anh chủ động thông báo mà bọn họ vẫn biết chuyện này thì em không được đổi ý."

Phong Tĩnh suy nghĩ một lát rồi đồng ý: "Được."

Tần Tranh nhẹ nhếch môi, lại âm thầm nói sang chuyện khác: "Thế bây giờ anh đang có bao nhiêu điểm?"

"Bây giờ á, 85.01 điểm." Phong Tĩnh tính nhẩm trong lòng, lại cười với anh: "Cách mục tiêu không xa nhỉ, không ngừng cố gắng."

Tần Tranh nói: "Sao lại không giống anh tính nhỉ? Rõ ràng anh tính đã qua 100 điểm rồi."

Phong Tĩnh liếc anh một cái, giọng nói đầy nghi ngờ: "Có phải anh không tính mục trừ điểm không."

"Anh biểu hiện tốt như thế, bị trừ điểm lúc nào hả?" Tần Tranh ra vẻ không hiểu.

Phong Tĩnh cũng không phân rõ phải trái với anh: "Em mặc kệ, dù sao hiện tại là 85.01 điểm."

Tần Tranh bật cười: "Được thôi, 85.01 thì 85.01."

Về đến nhà, mẹ Phong và bố Phong còn chưa quay về.

Phong Tĩnh lấy một đôi dép lê mới từ trong tủ giày ra đưa cho Tần Tranh đổi.

Tần Tranh hỏi: "Có cần giúp gì không?"

Phong Tĩnh nói: "Không cần, anh ngồi trước đi, muốn uống gì không?"

"Nước lọc là được."

Phong Tĩnh vào bếp rót hai cốc nước ấm, lúc quay lại phòng khách thì vừa lúc gặp phải mẹ Phong đi mua thức ăn về.

"Mẹ, mẹ về rồi."

Tần Tranh cũng vội vàng đứng lên, lễ phép chào hỏi: "Cháu vào cô."

Mẹ Phong nhìn thấy Tần Tranh thì tâm trạng vui ngay tắp lự: "Ơi, Tiểu Tần đến rồi đấy à, đừng khách sáo thế, coi như ở nhà mình là được."

Phong Tĩnh bĩu môi bưng một cốc nước qua.

Tần Tranh nhận lấy, lại nghe thấy mẹ Phong nhắc tới chuyện vừa nghe được: "Vừa nãy lúc mẹ đi qua đoạn ngã rẽ trong khu có nhìn thấy mấy cảnh sát đứng ở gần ngân hàng, hỏi thăm hàng xóm xong mới biết là hình như lúc chiều ở đó xảy ra chuyện."

"Nghe nói là ngân hàng bị cướp, một băng cướp bắt cóc khách hàng đến làm thủ tục, còn đặt bom trong ngân hàng? Ôi chao, chuyện này sợ thật đấy, các con biết chuyện này không?"

Phong Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt Tần Tranh lập loè cầm cốc trà nóng lên uống một hớp, nói: "Đúng là có xảy ra chuyện này."

Phong Tĩnh nhìn sang anh, không nhìn được dùng mũi chân đá anh một cái.

Mẹ Phong giật nảy mình: "Thế chuyện có nghiêm trọng không?"

Vẻ mặt Tần Tranh vẫn không thay đổi: "Vẫn ổn, chẳng ra chuyện đã được giải quyết, đồng nghiệp của cháu đang làm công tác xử lý tiếp theo."

Đây cũng là lời nói thật.

"Thế cũng may." Mẹ Phong chợt nhớ tới gì đó, lại nhìn sang Phong Tĩnh: "Buổi chiều con không đến ngân hàng chỗ ngã rẽ chứ?"

Bị nhắc tên, Phong Tĩnh nhanh chóng lấy lại tinh thần, vội vàng nói: "Không, con ra ngoài muộn nên lúc đến thì chỗ đó đã bị vây lại rồi nên con về nhà luôn."

"Thế thì tốt, gặp phải loại chuyện này thì cứ tránh trước là được."

Mẹ Phong đi qua, định mở TV theo thói quen.

Phong Tĩnh thấy thế thì bước nhanh qua ngăn cản: "Mẹ, hôm nay mẹ mua món gì?"

Mẹ Phong cười nói: "Mua tôm với tôm he, Tiểu Tần muốn tới thì đương nhiên phải chiêu đãi thật tốt."

Phong Tĩnh: "Mẹ, mẹ thật là bất công, lúc con về nhà cũng chẳng thấy mẹ chiêu đãi con như thế."

Mẹ Phong tức giận: "Con về nhà mình còn chiêu đãi gì?"

"Con qua xách đồ ăn vào giúp mẹ." Phong Tĩnh không còn gì để nói, cầm lấy giỏ rau từ trong tay bà, đồng thời đưa mắt ra hiệu với Tần Tranh.

Tần Tranh chỉ mỉm cười.

*

Cuối cùng việc này cũng giấu qua.

Thứ hai, Phong Tĩnh về bệnh viện đi làm.

Sau khi kết thúc cuộc họp thường kỳ trong khoa, Phong Tĩnh quay về văn phòng viết bệnh án. Lúc sắp hoàn thành, cô bỗng nghe thấy giọng nói kinh ngạc của đồng nghiệp: "Bác sĩ Phong, mau xem! Thế này là cô sắp nổi tiếng rồi!"

"Gì cơ?"

Phong Tĩnh nhìn liếc qua màn hình điện thoại cô ấy đưa qua.

Phóng viên bộ phận phương tiện truyền thông mới của đài truyền hình địa phương đăng một bài viết mới nhất trên tài khoản chính thức...

"Cảnh sát gỡ bom đến hiện trường, phát hiện người bị bắt cóc đúng là bạn gái mình."

Gần đây, một ngân hàng ở thành phố Dương Giang xảy ra một sự kiện cướp bóc ác tính, nhiều con tin bị bắt cóc. Sau khi kẻ cướp buộc bom lên người con tin thì lái xe thoát khỏi hiện trường.

Chuyên gia gỡ bom bên phía cảnh sát nhanh chóng triển khai hành động, nhưng khi đội trưởng đội gỡ bom Tần Tranh đến hiện trường mới phát hiện con tin lại là bạn gái của mình. Anh cố nén bất an và lo lắng tiếp tục tiến hành nhiệm vụ, cuối cùng xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, thuận lợi giải cứu con tin.

Phóng viên còn phỏng vấn cảnh sát và những người trong cuộc khác trong sự kiện.

Cô Kỳ (dùng tên giả) là một trong số đó, cô ấy là một người phụ nữ có thai, đã mang thai sáu tháng. Cô ấy nói với phóng viên: "Tình huống lúc ấy rất nguy cấp, điện thoại di động của tôi đột nhiên vang lên, bị bọn cướp chú ý tới, vốn dĩ gã ta (kẻ cướp) muốn dùng tôi làm

con tin, tôi sợ mất hồn mất vía, là cô gái kia đã chủ động đứng ra thay tôi, còn âm thầm an ủi tôi phải bình tĩnh. Tôi rất biết ơn cô ấy, là cô ấy đã cứu tôi, chuyện này không khác gì cứu cả nhà chúng tôi..."

...

Người viết cũng không nhận được bị tình yêu của hai người cảm động, hai người cùng nhau trải qua sinh tử, nhưng từ đầu tới cuối vẫn luôn tin tưởng đối phương.

Tình yêu cảm động lòng người nhất trên đời này, ngoài tương cứu trong lúc hoạn nạn ra, còn có vào lúc nguy hiểm vẫn luôn nhớ tới đối phương, sống chết có nhau.

Cuối cùng, chúc phúc hai người lâu lâu dài dài~

Ảnh đính kèm là cảnh Tần Tranh và Phong Tĩnh ôm lấy nhau ở bên ngoài ngân hàng sau khi sự kiện được giải quyết.

Hình ảnh vô cùng ấm áp, cảm động.

Bản tin này đăng trên trang địa phương, lướt bấm vào và lướt xem đều không cao, phần bình luận cũng khá hài hoà tốt đẹp.

Dân mạng 1: [Kính chào các chú cảnh sát, cảm ơn mọi người yên lặng bảo vệ thành phố của chúng ta, che gió che mưa cho mọi người.]

Dân mạng 2: [Thế này cũng trùng hợp thật, nhưng cũng rất cảm động, đổi lại là tôi thì chắc đã hoảng từ sớm rồi.]

Dân mạng 3: [Tình yêu cảm động quá~]

Dân mạng 4: [Bạn gái của nhân viên gỡ bom cũng vĩ đại thật, chủ động đứng ra thay người phụ nữ có thai, trong tình huống này mà còn có thể dũng cảm đứng ra như vậy, thật sự rất khiến người khác

kính nể. Hi vọng có thể trao tặng một phần thưởng dám làm việc nghĩa cho chị gái.]

Dân mạng 5: [Tôi cảm thấy bạn gái của nhân viên gỡ bom khá quen mắt, không phải là chị gái bác sĩ cứu người lần trước chứ?]

Dân mạng 6: [Tôi cũng nhận ra! Đều là nghề nghiệp khiến người khác kính nể, bọn họ xứng đôi ghê, chúc phúc chúc phúc~]

Dân mạng 7: [Chúc phúc!]

...

"Người trên ảnh là cô đúng không, tôi vừa nhìn là nhận ra ngay."
Đồng nghiệp vẫn cảm thấy không dám tin: "Hôm thứ bảy chỗ chúng ta còn xảy ra chuyện đáng sợ thế cơ à?"

Phong Tĩnh xem hết bản tin xong thì nói: "Đúng là thật."

"Trời ạ, không nghĩ tới thế mà chuyện chỉ có thể trình diễn trên phim truyền hình lại xảy ra bên cạnh chúng ta." Đồng nghiệp hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt nhìn về phía Phong Tĩnh cũng đầy kính nể: "Đối mặt với loại tình huống đáng sợ như thế mà bác sĩ Phong cô còn có thể gặp nguy không sợ, thậm chí chủ động đứng ra thay thế thai phụ kia, cô thật sự quá dũng cảm."

Phong Tĩnh cười cười: "Thật ra cũng không có gì, lúc ấy đứng ra cũng là xuất phát từ bản năng của bác sĩ."

Bản tin này cũng chỉ lan truyền trong phạm vi địa phương, cô cũng không để ý lắm.

Thẳng đến có fan hâm mộ chia sẻ bản tin này đến trong nhóm fan của Đường Ý Na...

[Các mì Ý*, mọi người nhìn kỹ xem, người trong hình này không phải là bạn trai của Na Na à???]

*Mì Ý: Tên fan của Đường Ý Na.

Bản tin này nhanh chóng ra vòng.

Chương 64

Sau đó bị tài khoản marketing điên cuồng đăng lại, khu bình luận càng như ong vỡ tổ.

Sau khi fan hâm mộ của Đường Ý Na nhìn thấy bản tin này thì nhao nhao tỏ ra không hiểu.

Fan hâm mộ 1: [Đúng rồi, đây không phải là bạn trai của Na Na à? Người anh ta ôm là ai?]

Fan hâm mộ 2: [Bạn trai của Na Na? Sao có thể thế được? Bản tin này là sao? Sao bạn trai của Na Na lại biến thành bạn trai của người khác?]

Fan hâm mộ 3: [Cô gái này... là nữ bác sĩ lần trước nói Na Na nhà chúng ta ké fame cứu người của cô ta hả?]

Fan hâm mộ 4: [Chính là cô ta!!!]

Fan hâm mộ 5: [Cô ta với bạn trai của Na Na nhà chúng ta là thế nào? Kề thứ ba chen chân vào tình cảm của người khác?]

Fan hâm mộ 6: [Bạn trai của Na Na bắt cá hai tay?]

Fan hâm mộ 7: [Aaaaa, sao có thể thế được? Tôi không tin! Bạn trai của Na Na sao có thể có quan hệ với người phụ nữ khác?]

Fan hâm mộ 8: [Na Na mau ra đây! Bạn trai của chị bắt cá rồi?! @Đường Ý Na @Đường Ý Na @Đường Ý Na]

Fan hâm mộ của Đường Ý Na nháo nhào chia sẻ, đồng thời @Đường Ý Na và phòng làm việc của cô ta.

*

Buổi chiều, Phong Tĩnh hỗ trợ chủ nhiệm Dương hoàn thành một ca mổ ruột thừa.

Bước ra phòng mổ, cô mới phát hiện điện thoại di động của mình bị mọi người gọi muốn nổ máy.

Giang Hành Chu, Mạch Dĩnh Thi...

Trong điện thoại di động có một dãy cuộc gọi nhớ, đến từ những người khác nhau.

Thậm chí Giang Hành Chu còn nhắn tin trên Wechat cho cô: [Hôm ngân hàng bị đánh cướp đó, con tin bị bắt cóc tại hiện trường là mày???]

Phong Tĩnh giật mình, cách mấy giây mới trả lời: [Sao anh biết?]

Giang Hành Chu trả lời rất nhanh: [Chuyện này đang âm ỉ lên ở trên mạng, anh mày có thể không biết chắc?]

Phong Tĩnh bỗng nhớ ra, cô xuyết nửa thì quên mất, ông anh họ này của cô bề ngoài thì là bá đạo tổng tài chứ trong âm thầm lại là người phóng khoáng lướt mạng 5G*.

*Người nắm bắt thông tin, xu hướng trên mạng cực nhanh.

Đang trò chuyện với anh ấy thì Mạch Dĩnh Thi lại gọi điện thoại tới.

Phong Tĩnh vừa nghe máy đã nghe thấy Mạch Dĩnh Thi nôn nóng hỏi: "Cậu đọc bản tin trên mạng chưa?"

"Thấy từ sáng rồi." Phong Tĩnh cho là cô nàng đang nói bản tin hôm đó trên kênh địa phương: "Cậu cũng muốn mình chuyện bị bắt cóc ở ngân hàng..."

"Cậu thấy rồi, thế..." Nói được một nửa, Mạch Dĩnh Thi đột nhiên nhận ra gì đó: "Chờ đã, chúng ta đang nói cùng một chuyện à?"

"Hử?" Phong Tĩnh thắc mắc: "Không phải à?"

Mạch Dĩnh Thi chỉ nói: "Cậu mau đi xem đi, bây giờ trên mạng đang nổ tung rồi, đám fan của Đường Ý Na còn nói cậu chen chân vào chuyện tình cảm của cô ta..." Cô nàng bỗng nhiên dừng lại, lại thúc giục: "Tóm lại cậu đi xem trước đi."

Phong Tĩnh lập tức mở Weibo ra, quả nhiên thấy được chủ đề liên quan tới chuyện này.

#Bạn trai của Đường Ý Na ngoại tình#

#Nữ bác sĩ có bóng lưng đẹp nhất là kẻ thứ ba#

Sự việc tiếp tục lên men, cũng khiến cho ồn xao không nhỏ trên mạng.

Có dân mạng đặt câu hỏi: [Tôi luôn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, mấy cái tài khoản phụ kia của Đường Ý Na với cô ta có bắt đại bác cũng không tới, nếu như không phải chính cô ta cố ý lộ ra thì ai sẽ tìm được? Còn nữa, mọi người còn nhớ rõ vụ trước đó cô ta giả mạo người đã cứu người và ké fame hội thảo y học không? Ngay cả tham gia hội thảo y học cũng có thể làm giả thì còn có chuyện gì là cô ta không làm được. Cho nên, liệu có khả năng là... cái gọi là bạn trai cũng là cô ta tự dựng lên?]

Một đám fan hâm mộ lập tức xuất hiện cãi lại: [Không có khả năng! Sao Na Na nhà chúng tôi lại dựng chuyện, nhật ký của cô ấy đã bắt đầu viết từ hồi học cấp ba đấy, chuyện này có thể làm giả chắc?]

"Sao không tập trung thế? Có tâm sự?"

Lúc ăn cơm, Tần Tranh chú ý tới cô vẫn luôn thất thần bèn giơ tay vỗ lên đỉnh đầu cô.

Phong Tĩnh lấy lại tinh thần, ngẩng đầu: "Anh biết chuyện trên mạng không?"

"Chuyện gì trên mạng cơ?" Tần Tranh thắc mắc.

Thấy phản ứng của anh, Phong Tĩnh bèn đoán được là anh còn chưa biết chuyện trên mạng, cô lắc đầu: "Không có gì, em nhìn thấy báo chí ở chỗ mình đưa tin chuyện xảy ra ngày hôm qua, hôm nay đi làm đồng nghiệp đều đến hỏi em chuyện này."

Tần Tranh nhíu mày: "Từ lúc em tan làm đến giờ đang nghĩ chuyện này suốt à?"

Phong Tĩnh nhìn về phía anh, bĩu môi nói: "Còn không phải lo sẽ bị mẹ em nhìn thấy chắc."

"Đừng lo lắng, đến lúc đó anh giải thích giúp em." Tần Tranh cười nói: "Đừng nghĩ nhiều thế, ăn cơm trước đi."

"Ừm." Phong Tĩnh cầm đĩa lên, không yên lòng gật đầu.

Chuyện này tiếp tục lên men, đến tận chín giờ tối, bỗng nhiên có một tài khoản ở địa phương đăng một đoạn video lên.

Là hiện trường xảy ra sự kiện bắt cóc ở ngân hàng, clip phóng viên phỏng vấn cảnh sát.

Phóng viên hỏi: "Đây là bạn gái của anh à?"

"Đúng vậy, cô ấy là bạn gái của tôi."

Tần Tranh cười, giọng điệu cũng rất chắc chắn.

Video phỏng vấn này giống một cái tát, đánh thẳng vào mặt đám fan hâm mộ của Đường Ý Na.

Đám dân mạng cười hả hê: [Chắc chắc, đám fan cuồng của Đường Ý Na, mấy người còn có gì để nói không? Nam chính người ta cũng giải thích rồi, thế idol nhà mấy người là thứ gì? Kể thứ ba chen chân vào tình cảm của người khác hả?]

Fan hâm mộ của Đường Ý Na lập tức nhảy ra: [Không có khả năng! Na Na là chúng ta sao có thể là kẻ thứ ba?]

Dân mạng A: [Xem video, nói không chừng là Đường Ý Na tự mình đa tình, nam chính căn bản cũng không quen cô ta.]

Dân mạng B: [Tôi cũng thấy vậy, nam chính và cô bạn gái bác sĩ của anh ấy gần như là sống chết có nhau rồi, nhìn cũng rất mặn nồng, hơn nữa chỉ bằng vài dòng nhật ký trên mạng là có thể tùy tiện nói người ta là bạn trai của cô ta à? Tôi cũng có thể nói nữ thần của tôi là vợ của tôi chứ?]

Dân mạng C: [Nếu đổi giới tính thì loại hành vi này của Đường Ý Na giống như một gã đàn ông bỉ ổi tùy tiện YY* người khác nhỉ.]

*YY: Hành vi ảo tưởng tính dục về người khác.

Fan hâm mộ A: [Na Na nhà chúng tôi là ngôi sao nổi tiếng, cô ấy được yêu thích như thế, người theo đuổi cô ấy xếp hàng từ đây lên tới sao hoả, tùy tiện vấy tay một cái là có cao phú soái* tranh nhau quỳ gối dưới váy cô ấy, cô ấy cần phải bịa ra chuyện như này chắc?]

*Cao phú soái: Đàn ông cao, giàu, đẹp trai.

Fan hâm mộ B: [Đúng thế đúng thế! Là mấy người ghen ghét Na Na nhà chúng tôi! Không phải là fan hâm mộ của người đối diện* chứ?]

*Người đối diện: Đối thủ cạnh tranh trong giới showbiz. Thường là những ngôi sao cùng thế hệ có độ nổi tiếng xấp xỉ.

Dân mạng D: [Cạn lời...]

Dân mạng E: [Chỉ có tôi cảm thấy Đường Ý Na và đám fan hâm mộ của cô ta rất phiền hà? Đường đường là một ngôi sao nổi tiếng, vì tẩy trắng bản thân mà kéo hai người bình thường xuống nước, còn cố ý dẫn dắt fans đi quấy rối người ta.]

Dân mạng F: [Tôi cũng thấy vậy, cô ta không ra tiếng, không phải là chột dạ chứ? Thật ra cô ta mới là kẻ thứ ba.]

Fan hâm mộ C: [Na Na nhà chúng tôi mới không phải kẻ thứ ba!]

Fan hâm mộ D: [Chắc chắn là Na Na đã đọc bản tin, đang đau lòng, không rảnh đáp lại mọi người mà thôi!]

Fan hâm mộ E: [Bị bắt cá đã khổ lắm rồi, Na Na nhà chúng tôi là người bị hại, sao các người còn muốn bỏ đá xuống giếng chứ!]

Fan hâm mộ F: [Na Na mau ra đây đáp lại đi! Em tin là chị trong sạch!]

#Đường Ý Na kẻ thứ ba#

#Đường Ý Na tự mình đa tình#

#Bạn trai Đường Ý Na ngoại tình#

Những chủ đề có liên quan bị đẩy lên hot search, fan hâm mộ của Đường Ý Na sốt ruột không thôi.

Thậm chí có fan hâm mộ bắt đầu thoát fan.

Một đám fan hâm mộ chạy vào Weibo của Đường Ý Na yêu cầu cho câu trả lời.

Mất thấy sự tình càng ngày càng ầm ĩ, Đường Ý Na đã ẩn thân rất lâu cuối cùng cũng nổi lên, đăng một bài thông báo lên Weibo.

“Ở thời niên thiếu tôi cũng từng thích một người, đáng tiếc tôi đến quá muộn, cuối cùng bỏ lỡ.

Tôi vẫn luôn chờ đợi một cơ hội, thế nhưng cuối cùng nhìn anh ấy đi xa, nhìn anh ấy nắm tay một cô gái khác, tôi biết mình không còn cơ hội.

Tình cờ gặp lại đối tượng yêu thầm ngày xưa, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thế là viết ra những bài viết kia, ý định ban đầu là để bày tỏ những tiếc nuối thời niên thiếu.

Đến nay mọi chuyện đã trôi qua, tôi từ bỏ rồi. Bất kể sau này anh ấy thế nào tôi đều chúc phúc cho anh ấy, hi vọng anh ấy và người anh ấy thích lâu lâu dài dài. Cũng hi vọng mọi người lý trí, không nên công kích người không liên quan, tôi không hi vọng người khác bị thương tổn vì tôi.

Cảm ơn mọi người.

Người tuyên bố: Đường Ý Na."

Một tài khoản phụ ba không* yên lặng xuất hiện dưới bài thông báo này của Đường Ý Na và đăng một bình luận. Chỉ chốc lát sau, bình luận này đạt lượng like cao nhất, treo trên cùng khu bình luận.

*Tài khoản ba không: Không xác minh tên thật, không số điện thoại, không email.

"Tôi biết, nữ bác sĩ trong video tên là Phong Tĩnh, trước kia cô ta học cùng trường với Na Na. Na Na đối xử với Q cực kỳ tốt bla bla, rất tiếc cô ấy ngây thơ quá, thủ đoạn cũng không cao bằng đối phương. Đôi mắt của Q giống như bị che mất một con mắt, cũng không nhìn thấy những nỗ lực của Na Na..."

Đám fan hâm mộ đọc hết bình luận của tài khoản này xong thì nháy mắt sôi trào.

Fan hâm mộ giáp: [Cuối cùng cũng chờ được chị xuất hiện! Em biết là em không tin nhầm mà!]

Fan hâm mộ ất: [Làm bài đọc hiểu cho bình luận này một cái: [Anh ấy là người tôi yêu sâu đậm, mặc dù đã ngoại tình nhưng tôi vẫn yêu anh ấy, tôi đã buông tay, hi vọng mọi người đừng quấy rầy bọn họ, tôi cũng chúc phúc bọn họ.]

Fan hâm mộ bính: [?! Cho nên, Na Na thật sự bị bắt cá?]

Fan hâm mộ đĩnh: [Biết rõ là cái kết BE, lại vẫn bảo vệ chàng thiếu niên tốt đẹp trong lòng cô ấy.]

Fan hâm mộ mậu: [Chị dịu dàng quá! Em khóc rồi!!]

Fan hâm mộ kỷ: [Cmn! Tra nam tiện nữ khoá chết!]

Fan hâm mộ canh: [Chị nói buông tay, thế nhưng chúng em không bỏ qua được, đọc hết thông báo khóc rất lâu, cảm thấy không đáng thay chị!]

Fan hâm mộ tân: [Na Na, chị đáng giá, nhưng bọn họ không đáng giá!]

Chương 65

Sau đó lại có tài khoản marketing tuôn ra một tin ngầm...

Có dân mạng vạch trần, ngôi sao nữ nổi tiếng họ Đường đưa đi bệnh viện cấp cứu ngay trong đêm, về mặt tiêu tụy. (Ảnh)

Ảnh đi kèm là một tấm hình chụp màn hình trên vòng bạn bè, đối phương là nhân viên phòng làm việc của Đường Ý Na. Cô ta đăng một bức ảnh Đường Ý Na nằm trên giường bệnh di động lên vòng bạn bè, còn kèm thêm một đoạn văn:

[Ôi chao, không nghĩ tới hơn nửa đêm lại xảy ra loại chuyện này, lúc nhận được cuộc gọi từ bệnh viện tôi sợ muốn chết, ba giờ sáng khẩn cấp đưa cô ấy đến bệnh viện, máu chảy đầy tay, bác sĩ nhìn thấy đều cảm thấy giật mình, khâu mũi mấy mũi lặn. Khiến cho người ta rất đau lòng.]

Thời gian là rạng sáng ngày hôm nay.

#Đường Ý Na nhập viện nghi chịu đá kích về mặt tình cảm#

Chủ đề liên quan nhanh chóng leo lên hot search.

Thời gian chuyện này lộ ra quá trùng hợp, rất dễ dàng khiến cho người ta liên hệ hai chuyện lại với nhau.

Trong lúc nhất thời những tin tức liên quan tới chủ đề này lại lần nữa đầy trên bảng tin.

Fan hâm mộ của Đường Ý Na cực kỳ tức giận, nhao nhao ra mắng chửi người.

[Tôi khóc luôn, khó trách lúc nhật ký yêu đương lộ ra, Na Na vẫn luôn không xuất hiện đáp lại, hoá ra là biết chuyện đối phương ngoại tình ư?]

[Cho nên, bây giờ Na Na đang nhịn đau đớn viết những dòng chữ này trong bệnh viện? Cho dù là thế này vẫn muốn bảo vệ người cô ấy yêu, tôi thật sự rất khó chịu.]

[Không nghĩ tới bao lâu nay Na Na vẫn chưa buông bỏ, khó chịu thay cô ấy.]

[Sao bọn họ có thể đối xử với chị như vậy! Bọn họ không xứng! Sỉ nhục mối tình đầu tốt đẹp của chị ấy. Na Na xin chị đó, đừng vì bọn họ mà thương tổn bản thân, thật sự không đáng!]

[Chúng em nhất định sẽ không buông tha bọn họ! Đồ tiện nhân không biết xấu hổ, cướp bạn trai của người khác, còn hại Na Na thành như vậy!]

[Các mì ý, tôi tìm được rồi, là một bác sĩ của khoa đông y bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang, tên là Phong Tĩnh, hôm nay tôi còn cố ý đi chụp ảnh, nhìn ảnh này chính là cô ta!]

[Thân là bác sĩ lại chen chân vào tình cảm của người khác, loại người này sao xứng làm bác sĩ...]

Trong lúc nhất thời dư luận trên internet ồn ào huyên náo.

Công việc của Phong Tĩnh bận như con quay, cũng không có quá nhiều thời gian để chú ý tình huống trên mạng.

Trên mạng đồn ầm ĩ, cũng không mang đến ảnh hưởng quá lớn cho cô.

Thẳng đến lúc sắp tan làm, cô nhận được cuộc gọi từ Giang Hành Chu.

"Tên bạn trai kia của mày là sao?" Anh ấy đi thẳng vào vấn đề.

Phong Tĩnh không hiểu: "Sao là sao?"

Giang Hành Chu nói: "Sao lại có một võng hồng* nói đó là bạn trai của cô ta, không phải là cậu ta là đồ cặn bã bắt cá hai tay chứ? Có phải mày bị cậu ta lừa rồi không?"

*Võng hồng: Người nổi tiếng trên internet.

Phong Tĩnh rất có kiên nhẫn sửa lời anh: "Giang tổng, đây không phải võng hồng, là ngôi sao đang nổi."

"Trước tiên đừng tranh luận chuyện này." Giang Hành Chu ngắt lời cô: "Nói chuyện quan trọng, cái tên bạn trai kia của mày..."

"Anh hiểu lầm rồi, anh ấy không có vấn đề." Phong Tĩnh lên tiếng giải thích: "Đúng là bọn em học cùng cấp ba với cô ta, nhưng bạn trai em với cô ta căn bản không quen nhau. Mạch Dĩnh Thi đã nói chuyện này với em từ sớm rồi, cậu ấy đoán đối phương muốn mượn chuyện này che giấu vụ bê bối trước đó của cô ta."

Giang Hành Chu: "Thế cô ta kéo mấy đứa vào cuộc, còn mượn cơ hội nói xấu mấy đứa mà mấy đứa không định đáp lại à?"

Phong Tĩnh cười cười: "Chuyện trên mạng, để ý bọn họ làm gì? Không đáp lại chính là câu trả lời tốt nhất, Giang tổng, rút dây mạng, anh sẽ nhận ra thế giới này rất tươi đẹp."

Giang Hành Chu lại không đặt lời cô nói vào trong lòng: "Không có gì, anh đi liên hệ luật sư phát thư yêu cầu giúp mày."

"Này, từ từ..."

Phong Tĩnh còn chưa kịp nói chuyện, anh ấy đã cúp điện thoại.

Cô nhìn lịch sử cuộc gọi trên điện thoại, im lặng thờ dài, đang định bấm vào tìm kiếm tin tức liên quan thì đúng lúc này Tần Tranh cũng gọi điện thoại tới.

Phong Tĩnh cong môi, ấn nút kết nối: "Tan làm chưa?"

Tần Tranh nói: "Trong cục gọi đi mở họp đột xuất, có thể phải tan làm muộn một chút nên báo với em một tiếng."

"Ừm, được." Phong Tĩnh trả lời, đột nhiên hứng lên: "Thế thì đợi lát nữa em qua đón anh tan tầm nhé."

"Em đến đón anh?" Tần Tranh cũng hơi bất ngờ.

Phong Tĩnh cười hỏi: "Đúng vậy, không được hả?"

Tần Tranh cười khẽ: "Được, thế anh chờ em đến."

Sau khi tan làm, Phong Tĩnh xuất phát từ bãi đỗ xe bệnh viện, lái xe đến đơn vị của Tần Tranh.

Đến gần cục công an, nhìn từ xa đã thấy một người đang đứng ở cửa vẫy tay với cô.

Phong Tĩnh hạ cửa sổ xe xuống, nghe thấy một tiếng la.

"Bác sĩ Phong!" Là Giang Nhất Trình đang vẫy tay với cô từ xa.

Phong Tĩnh dừng xe ở bãi đỗ xe bên ngoài, xuống xe đi qua: "Cảnh sát Giang?"

Giang Nhất Trình gật gật đầu: "Đội trưởng Tần đi họp, cố ý dặn tôi đến đón chị."

Cậu ta xoay người: "Nào, đi vào với tôi đi."

Phong Tĩnh nhìn vào trong, thắc mắc: "Đơn vị của các cậu cho phép người ngoại tùy ý đi vào à?"

"Người ngoài không được tùy ý ra vào, chẳng qua, người nhà thì có thể." Giang Nhất Trình cười rất thật thà.

Phong Tĩnh: "..."

Phong Tĩnh im lặng đuổi theo bước chân cậu ta.

Giang Nhất Trình dẫn cô vào trong văn phòng của bọn họ, chỉ một vị trí rồi nói: "Kia là chỗ của đội trưởng Tần, chị ngồi chờ trước nhé."

"Cảm ơn."

Phong Tĩnh đi qua, Giang Nhất Trình đi đến máy đun nước rót cốc nước rồi đưa qua: "Bác sĩ Phong, này, uống miếng nước."

Cô vội vàng nhận lấy: "Cảm ơn, cậu mau đi đi, không cần tiếp đón tôi."

Giang Nhất Trình nói: "Thế chị ngồi đây chờ nhé, đội trưởng Tần sắp quay về rồi."

"Được, cảm ơn."

Sau khi Phong Tĩnh ngồi xuống, cô quan sát bàn của Tần Tranh một lượt.

Mặt bàn làm việc của Tần Tranh sắp xếp rất gọn gàng, giống như phong cách của chính anh.

Cứ việc trên bàn bày mấy phần tài liệu nhưng cũng sắp xếp rất ngay ngắn, không lộn xộn chút nào.

Phong Tĩnh sợ là tài liệu quan trọng nên cũng không dám lật xem linh tinh mà chỉ nhìn xung quanh. Cô cầm cốc lên uống một hớp,

nhưng trong lúc lơ đãng lại nhìn đến dòng chữ trên tập tài liệu trên bàn.

Cô nhìn thấy một cái tên quen thuộc trên đó, không khỏi ngẩn người.

"...Tần Học Tiên?"

Tần Học Tiên, đó không phải là bố của Tần Tranh à?

Phong Tĩnh hơi thắc mắc, trong lòng bỗng sinh ra phỏng đoán nào đó.

Cửa văn phòng mở ra, Tần Tranh họp xong quay về.

"Xin lỗi, để em chờ lâu." Anh đi đến, trông thấy Phong Tĩnh nhìn chăm chăm vào mặt bàn ngẩn người thì khẽ giật mình.

Anh đi qua, ra về tự nhiên nói: "Bác sĩ Phong, nên đi rồi."

Phong Tĩnh chợt hoàn hồn: "Anh về rồi à?"

"Đang suy nghĩ gì mà tập trung thế?" Tần Tranh thu dọn xong tài liệu trên bàn, lại nhìn về phía cô: "Có gì thì có thể trực tiếp hỏi anh, đừng giấu trong lòng."

Phong Tĩnh nghe ra ý ngoài lời của anh, chần chừ mở miệng: "Anh vẫn đang luôn đang điều tra chuyện trước kia của bố anh à?"

"Ừ, ban đầu đã có manh mối, nhưng..." Tần Tranh ngừng một lát, nói qua quýt: "Em cũng biết rồi, người kia đã không còn nữa."

Phong Tĩnh nhớ tới tin nhắn cô từng nhìn thấy trên điện thoại của anh, người gây rối ở bệnh viện hơn mười năm trước kia, đã qua đời vì tai nạn xe cộ.

Hoá ra Tần Tranh vẫn luôn nhìn chăm chăm vào ông ta, là vì điều tra chuyện của bố mình.

Cô còn nhớ rõ cái tên đó, người đó... tên là Dương Bao Quý.

Trên tập tài liệu điều tra có ảnh của người này, cái tên này và người trong ảnh ghép với nhau.

Phong Tĩnh lại cảm thấy có hơi không hài hoà.

Hình như trông người này khá quen.

Vừa muốn nhớ lại xem từng gặp ở đâu lại nghe thấy Tần Tranh nói: "Đi thôi, chúng ta về nhà."

Phong Tĩnh thu hồi suy nghĩ, cười với anh một tiếng: "Được."

Cả một tuần trôi qua trong gió êm sóng lặng.

Nhưng đến giữa trưa ngày thứ sáu, sảnh cấp cứu đột nhiên đón mấy người bị thương do một trận tai nạn xe cộ lớn.

Cấp cứu vội chân không chạm đất, bác sĩ của mấy khoa đều bị kéo qua tiến hành hội chẩn.

Phong Tĩnh cũng ở trong đó.

Sảnh cấp cứu lại tiến vào trạng thái nhốn nháo, nhân viên y tế và người nhà của người bị thương đi qua đi lại, tất cả mọi người chìm trong trạng thái khẩn trương.

Cầm máu cho một người bị thương xong, Phong Tĩnh quay đầu giao tiếp chuyện dùng thuốc với y tá.

Bỗng nhiên, một cô gái trẻ lao ra từ trong đám đông hỗn loạn, lao thẳng về phía Phong Tĩnh. Trong tay cô ta cầm một bình nước khoáng, bất ngờ tạt thẳng đến, trong miệng còn la to: "Đồ trai đéo gái hư! Kê thứ ba không biết xấu hổ!"

"Đi chết đi!"

Người bên cạnh đều cực kỳ hoảng sợ, tình huống bất ngờ, căn bản không kịp phản ứng.

Lúc này, có một người chạy từ bên cạnh qua, lách người đến trước mặt Phong Tĩnh.

"Bác sĩ Phong, cẩn thận!"

Đường Gia Niên đẩy cô sang một bên, đồng thời nâng khuỷu tay lên chắn chất lỏng giội từ trước mặt tới.

"Tiểu Đường!"

Cô gái trẻ giật nảy mình, ném bình nước khoáng trên tay muốn chạy trốn.

"Cô đứng lại!" Y tá đứng bên cạnh kịp phản ứng, một phát nắm chặt lấy cổ áo của cô ta.

"Thả tôi ra!" Cô gái trẻ gào lên, liều mạng giãy dụa.

Bảo vệ của bệnh viện lập tức đuổi tới, bắt lấy cô gái trẻ rồi báo cảnh sát.

Phong Tĩnh vội vàng kiểm tra tình huống của Đường Gia Niên: "Tiểu Đường! Cậu không sao chứ!"

"Em không sao." Đường Gia Niên lắc đầu, nhưng trên tay và quần áo của cậu ấy đều bị chất lỏng không rõ giội lên, mu bàn tay nháy mắt xuất hiện một mảnh sưng đỏ.

"Nhìn giống bị phỏng, có thể là chất lỏng có tính ăn mòn." Bác sĩ bên cạnh nhìn một cái, lập tức nhíu mày: "Mau đi xử lý đi."

Một nhóm bác sĩ và y tá vội vàng đưa Đường Gia Niên đến phòng điều trị.

Phong Tĩnh muốn đi theo, có y tá đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở: "Bác sĩ Phong, cảnh sát đến rồi, nếu chị tiện thì đi theo bọn họ làm ghi chép trước đi."

"Được, thế tôi đi nhé."

Phong Tĩnh nhìn về phía phòng điều trị, đề nỗi lo trong lòng xuống rồi quay người rời đi.

Cô đi theo cảnh sát đến đồn công an trong khu vực.

Trong đồn công an, cô biết được thân phận của cô gái kia và động cơ gây án của cô ta.

Cô gái đó là fan hâm mộ của Đường Ý Na, đã trưởng thành, năm nay vừa tốt nghiệp đại học, còn chưa tìm được việc làm, ngày ngày ở trong nhà đu idol.

Chất lỏng trong bình nước khoáng là a-xít fê-mi-ê. Cô ta nhìn thấy tin Đường Ý Na bị bắt cá trên mạng, cơn tức xông lên não bèn muốn xả giận cho thần tượng của mình.

Nhìn thấy dung dịch khử trùng a-xít fê-mi-ê trong nhà, cô ta tiện tay xách đi.

Biết mình có thể bị tạm giữ hình sự, thậm chí sẽ bị xử phạt, cô ta sợ mất hồn mất vía: "Xin lỗi xin lỗi, vốn dĩ tôi chỉ muốn cho cô ta một bài học, để cô ta biết hậu quả của việc làm kẻ thứ ba. Tôi chỉ xúc động nhất thời, thật sự không nghĩ tới việc làm hại người khác..."

Phong Tĩnh nhìn dáng vẻ khóc ròn ròn của cô gái kia, mặt không hề cảm xúc đứng dậy khỏi ghế.

Người trưởng thành, cũng nên trả giá đắt vì hành vi của bản thân.

Trong lòng cô cảm thấy tức giận, cảm thấy hoang đường, lại cảm thấy mệt mỏi cực kỳ.

Làm ghi chép xong, Phong Tĩnh vội vàng chạy về bệnh viện.

Đến khoa cấp cứu, cô hỏi y tá trực ban: "Tiểu Đường ở đâu? Tình huống của cậu ấy thế nào rồi?"

Y tá nói: "Đang trong phòng điều trị. Mu bàn tay bị bong cường độ thấp, không có vấn đề gì lớn, đã xử lý tốt."

Phong Tĩnh lập tức đi về phía phòng trị liệu. Tới cửa, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, hình như người bên trong đang nói chuyện điện thoại.

"Chị, xin chị đừng mắc thêm lỗi làm nữa." Trong giọng Đường Gia Niên trợn lấn chút đau khổ.

"Quản chuyện của mày cho tốt trước đi!"

Giọng nữ trong điện thoại chói tai: "Mày không giúp tao thì thôi đi, hiện tại vào thời điểm thế này mày đừng thêm phiền phức cho tao, nếu không thì đừng gọi tao là chị!"

Đối phương không kiên nhẫn cúp điện thoại.

Tút...

Đường Gia Niên cảm di động, chậm rãi ôm lấy đầu, cả người chìm trong đau khổ.

Phong Tĩnh thấy cuộc nói chuyện kết thúc bèn gõ cửa một cái, đi vào phòng điều trị.

Thấy cô bước vào, Đường Gia Niên vội vàng cắt điện thoại đi: "Bác sĩ Phong, chị quay về rồi à?"

Ánh mắt Phong Tĩnh nhìn xuống tay của cậu ấy: "Tiểu Đường, tay của cậu..."

Đường Gia Niên vội vã nói: "Tay của em không sao, chỉ là bị bỏng cường độ thấp. Chủ nhiệm Trương nói không ảnh hưởng đến dây thần kinh ở tay."

"Thế thì tốt rồi." Phong Tĩnh cũng thờ phào thay cậu ta: "Xin lỗi, Tiểu Đường, hôm nay làm liên lụy đến cậu."

"Không, đây là em..."

Tiếng Đường Gia Niên ngừng lại, trong mắt loé lên đau khổ giã dựa phân vân, cuối cùng nói: "Bác sĩ Phong, em có thể hỏi chị một chuyện không?"

Chương 66

Phong Tĩnh gật đầu: "Cậu hỏi đi."

"Em có một người bạn, cô ấy rất thích một chàng trai, nhưng người nhà của cô ấy lại làm một vài chuyện rất không tốt với gia đình chàng trai kia, làm hại chàng trai kia. Bạn của em biết rất rõ chuyện người nhà làm nhưng lại không có sức ngăn cản, chỉ có thể nghĩ đủ mọi cách bù đắp cho chàng trai đó. Sau này, chàng trai biết chuyện này..." Đường Gia Niên nhìn sâu vào mắt cô: "Theo góc nhìn cá nhân của chị thì chị cảm thấy... bọn họ có thể ở bên nhau không?"

Cậu ấy muốn biết đáp án, nhưng lại không dám nghe đáp án cô nói ra.

Phong Tĩnh thấy hơi lạ, nhưng vẫn rất chân thành suy nghĩ một lúc: "Tôi cảm thấy, có lẽ bọn họ không cách nào ở bên nhau."

Sắc mặt Đường Gia Niên trở nên trắng bệch, lẩm bẩm: "Tại sao?"

"Bạn của cậu biết rõ chuyện người nhà làm nhưng lại không nói cho chàng trai đó, còn đứng nhìn người nhà làm hại người đó. Bất kể bọn họ yêu nhau cỡ nào, nhưng người nhà làm ra những chuyện như vậy thì ít nhiều gì cũng để lại một chút ngăn cách trong lòng hai bên chứ? Dù cho có ở bên nhau thật thì chàng trai đó lại phải đối mặt với người nhà của bạn cậu như thế nào?" Phong Tĩnh khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

Đường Gia Niên cúi đầu im lặng.

Cậu ấy cũng không hỏi tiếp, trong lòng đã có đáp án.

"Được rồi." Cậu ấy thở dài: "Bác sĩ Phong, cảm ơn chị, chị về làm việc đi."

Phong Tĩnh gật đầu với cậu ta: "Thế cậu nghỉ ngơi cho tốt nhé."

"Vâng."

Đường Gia Niên dõi mắt nhìn theo cô đi ra phòng điều trị. Mãi đến khi bóng dáng cô biến mất sau cánh cửa mới thu tầm mắt lại, ánh mắt trở nên ảm đạm.

Tin tức bác sĩ bị tấn công vẫn bị tiết lộ, đài truyền hình, phóng viên nhà báo nghe tin mà đến, muốn phỏng vấn những bác sĩ liên quan tới vụ việc, nhưng lại bị lãnh đạo bệnh viện lấy lý do không tiện để từ chối.

Vốn tưởng đã kết thúc, không nghĩ tới đây chỉ là một bắt đầu.

Một tuần mới, sáng thứ hai, Phong Tĩnh vừa tới bệnh viện đã bị chủ nhiệm Lâm gọi đi văn phòng hành chính.

Cô cho rằng bị gọi qua là bởi vì chuyện tuần trước bị tấn công. Không nghĩ tới đến văn phòng, trong đó người chủ nhiệm Lâm ra còn có mấy vị lãnh đạo của bệnh viện, vẻ mặt đều vô cùng nghiêm túc. Chủ nhiệm Lý của khoa bọn họ cũng có mặt, sắc mặt cũng không dễ nhìn, hình như vừa trải qua một trận cãi vã.

Dáng vẻ này không khác gì lần trước cô bị tố cáo.

Phong Tĩnh nhận thấy không thích hợp, ánh mắt lướt qua từng người một, thắc mắc: "Chủ nhiệm Lâm, xin hỏi gọi tôi tới là có chuyện gì sao?"

Giọng điệu chủ nhiệm Lâm vẫn thân thiện như cũ: "Bác sĩ Phong à, cô xem cái này trước đã."

Ông ấy nói xong thì mở điện thoại, ấn mở một video.

Nhân vật chính trong video chính là một người đàn ông trung niên, năm sáu mươi tuổi, gầy ốm, làn da ngăm đen, tóc đã hoa râm hơn nửa.

Ông ta đỏ mắt, giơ thẻ căn cước, một tay khác cầm một tờ giấy báo cáo không biết thật giả, nói từng câu từng chữ: "Tôi tên Dương Xuyên Lâm, là một nhân viên giao đồ ăn ngoài, tại đây tôi thật danh báo cáo bác sĩ Phong Tĩnh khoa đông y bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang, kê đơn thuốc linh tinh hại chết mẹ già hơn chín mươi tuổi của tôi."

Lau lau nước mắt, ông ta nói tiếp: "Bác sĩ này là do cháu gái tôi giới thiệu, nói là bạn học cấp ba của nó, quan hệ rất tốt. Tôi dựa vào tin tưởng mới đi tìm cô ta kê đơn thuốc cho mẹ của tôi, sức khoẻ của mẹ tôi vẫn đang rất khoẻ mạnh, ai biết sau khi uống thuốc cô ta kê được hai ngày thì không còn nữa. Pháp y nói mẹ tôi trúng độc trong thuốc dẫn đến tử vong, đây là báo cáo tử vong do pháp y viết..."

"Ngày hôm trước mẹ tôi vẫn khoẻ mạnh, uống thuốc do bác sĩ vô lương kê mới chết! Là đồ lang băm kia hại chết mẹ của tôi! Tên lang băm của bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang kia thiếu đạo đức không có trách nhiệm, kê đơn thuốc linh tinh hại chết bệnh nhân. Tôi không biết đi đâu khiếu nại, tố cáo với bệnh viện thì bệnh viện sẽ chỉ bao che cho tên bác sĩ vô lương, hi vọng các vị lãnh đạo có thể làm chủ cho tôi..."

Ông ta càng nói càng kích động, đến phần sau còn gào khóc.

Cuối cùng, người đàn ông còn đăng kèm một đoạn ghi âm.

Là cuộc trò chuyện của ông ta với bác sĩ lúc khám bệnh...

Dương Xuyên Lâm: "Tôi xin giúp mẹ tôi, bà ấy già rồi, không tiện đi ra ngoài mới bảo tôi đi xin đơn thuốc cho bà ấy... Chính là vấn đề về tim

mạch..."

Phong Tĩnh: "Có thể, vấn đề của chú không phải vấn đề lớn gì, tôi kê đơn thuốc cho chú."

Dương Xuyên Lâm: "Ày, tốt tốt tốt, cảm ơn cô quá."

Phong Tĩnh xem hết video, trong đầu giống như đang nổ tung, trống rỗng mất vài giây.

Người đàn ông này, là chú của Dương Bái Bái.

Nhưng mà điều khiến cô khiếp sợ không phải người này, mà là lời ông ta nói.

Mãi đến khi giọng chủ nhiệm Lâm vang lên ý thức của cô mới được kéo về: "Bác sĩ Phong, tình huống trước mắt chính là như vậy, có người thực danh tố cáo cô ở trên mạng, đồng thời, trong đó còn liên quan đến thao tác vi phạm quy định..."

Phong Tĩnh lập tức ngẩng đầu: "Chủ nhiệm Lâm, bản ghi âm này là biên tập, nguyên văn lời nói của tôi lúc ấy cũng không phải thế này."

"Rõ ràng tôi đã nói với ông ta, đây là thao tác vi phạm quy định, hơn nữa đơn thuốc tôi kê là cho bản thân ông ta, ghi chép trên hệ thống đều có thể chứng minh những điều này." Giọng của cô đầy chắc chắn: "Chủ nhiệm Lâm và các vị lãnh đạo, tin hãy tin tưởng tôi."

"Bác sĩ Phong, chúng tôi đương nhiên là có khuynh hướng tin tưởng cô, nhưng mà..." Sắc mặt chủ nhiệm Lâm đầy khó xử: "Ngoài chuyện này ra, mấy ngày gần đây nhất bệnh viện chúng ta nhận được một số lượng lớn đơn tố cáo có liên quan tới cô."

"Số lượng lớn... đơn tố cáo?" Phong Tĩnh khó có thể tin.

Chủ nhiệm Lâm gật gật đầu: "Đều là tố cáo nặc danh, nhưng đều không có chứng cứ, lúc ấy chúng tôi tưởng là một trò đùa dai, tính

toán xử lý lạnh. Vì không tăng thêm bối rối cho cô nên cũng không nói cho cô biết."

"Nhưng bây giờ, chuyện này bị làm lớn. Ngay cả chuyện trước đó cô bị tố cáo nhận hối lộ cũng không biết sao lại bị đám dân mạng đó lật ra nói."

Phong Tĩnh cực kỳ không hiểu: "Chuyện hối lộ đó không phải đã điều tra rõ rồi sao?"

"Đúng, ban đầu chúng tôi cũng cho rằng là một số người nhàm chán cố ý gây sự, không nghĩ tới sẽ phát triển thành tình trạng này."

Chủ nhiệm Lâm thở dài, lại nói: "Chuyện này thực sự quá ồn ào, lúc này chúng tôi cũng không thể xử lý lạnh."

Phong Tĩnh im lặng một lát, chợt bình tĩnh lại: "Thế quyết định của bệnh viện là gì?"

"Cân nhắc đến tình huống trước mắt, phía bệnh viện quyết định cho cô nghỉ một thời gian, chờ vụ việc điều tra rõ ràng lại tiến hành xử lý tiếp theo."

Chủ nhiệm Lâm nói rất uyển chuyển, nói là cho nghỉ, trên thực tế lại là cách chức tạm thời.

Trái tim Phong Tĩnh lập tức rơi vào hầm băng.

"Tôi hiểu rồi, tôi chấp nhận sắp xếp của bệnh viện." Cô không tranh luận một câu nào, cũng không tranh cãi một câu. Cô yên lặng tháo thẻ công tác xuống đặt lên trên bàn rồi quay người rời đi.

"Tiểu Phong!"

Ra văn phòng, đằng sau có người gọi cô.

Chủ nhiệm Lý đuổi theo từ phía sau lên, nói lời an ủi cô: "Cô đừng suy nghĩ nhiều, không khoảng thời gian này cô cứ coi như nghỉ ngơi,

qua một tháng nữa là đến thời gian bình xét chức danh. Cô thừa dịp thời gian này hoàn thành bản luận văn lần trước thảo luận với tôi cho tốt."

"Vâng, tôi hiểu rồi. Cám ơn chủ nhiệm Lý."

Phong Tĩnh mỉm cười với ông ấy.

Chuyển qua khúc ngoặt, cô đứng trên hành lang, hít thật sâu một hơi, cố gắng bình phục nỗi lòng rồi sau đó mới cất bước đi về phía thang máy.

Làm xong thủ tục, Phong Tĩnh đi ra bệnh viện, nhìn con đường người đến người đi, cùng với những chiếc xe vội vàng qua lại, chợt mờ mịt một lúc.

Đoạn video kia được đăng vào đêm hôm trước, chỉ một buổi tối đã nhanh chóng lên men.

Độ hot lập tức vượt qua các chủ đề như "fan hâm mộ của Đường Ý Na bất ngờ tấn công nhân viên y tế", "fan hâm mộ của Đường Ý Na ác ý tố cáo bác sĩ" vân vân, fan hâm mộ của Đường Ý Na sôi nổi đăng video, bào chữa tẩy trắng cho thần tượng của mình.

Video lan tràn một cách chóng mặt trên internet, vụ việc lên men lợi hại, đã từ sự kiện giải trí chuyển thành sự kiện xã hội khiến cả nước chú ý.

Trong khu bình luận là hàng ngàn hàng vạn câu lên án, chửi rủa, cư dân mạng nhao nhao yêu cầu bệnh viện tiến hành kiểm tra nghiêm khắc đối với bác sĩ liên quan tới vụ việc.

Thời đại thông tin, mọi người đều bị phân mảnh.

Thứ mọi người nhìn thấy, nghe thấy, cũng chưa chắc đã là thật sự, nhưng thường thường phần lớn mọi người chỉ bằng lòng tin tưởng thứ bọn họ nhìn thấy, lại có ai từng để ý đến sự thật? (1)

Những tin xấu về Đường Ý Na vừa xuất hiện, cái video tố cáo kia lập tức xuất hiện.

Thời gian này cũng nắm đúng lúc quá.

Phong Tĩnh biết rõ, cô bị kéo vào trong một vòng tuần hoàn, nhưng cô có thể làm gì đây?

Cô có thể làm thế nào?

Đăng bài thanh minh làm sáng tỏ lên mạng, làm vậy chẳng qua chỉ là lấy trứng chọi đá? Có bao nhiêu người sẽ bằng lòng tin tưởng?

Báo cánh sát? Lý do và chứng cứ là gì?

Phong Tĩnh nhìn video trên điện thoại, giờ phút này, trong lòng cô ngược lại lại bình tĩnh đến lạ thường.

Cô dứt khoát gỡ cài đặt Weibo.

Phong Tĩnh đứng tại chỗ ngăn người một lúc, lại do dự ấn vào Wechat, muốn gửi tin nhắn cho Tần Tranh.

Lúc này, một app nào đó bỗng đề cử một tin tức về địa phương...

#Chuyên gia phá bom bản hiện thực# #Người gỡ bom thành công dẫn nổ nhiều quả pháo đại bác#

[Một người dân phát hiện một số vật thể nghi ngờ là pháo đại bác trong lúc dạo chơi vùng ngoại thành, đội gỡ bom lập tức chạy đến hiện trường, nhanh chóng di chuyển vật nổ, cũng tiến hành xử lý..."]

Trong bức ảnh đính kèm trên bài báo, cô nhìn thấy bóng lưng của Tần Tranh.

Có lẽ, lúc này, cô không nên khiến anh lo nghĩ thêm nữa.

Phong Tĩnh nhắm mắt lại, yên lặng cắt điện thoại đi, quay về bãi đỗ xe lấy xe, lái xe đến siêu thị gần đó.

Chương 67

Tần Tranh dẫn theo các đội viên hoàn thành nhiệm vụ, quay về đơn vị.

Gần đến tháng mười hai, thành phố Dương Giang sắp bắt đầu mùa đông, mấy ngày liên tiếp đều có mưa nhỏ, nhiệt độ không khí giảm mạnh. Bầu trời tối tăm mờ mịt, các toà nhà cao tầng đều bao phủ trong làn sương mù.

Nhiệt độ rất thấp, đến tận lúc về tới văn phòng, uống một ngụm nước nóng, bàn tay lạnh buốt mới dần dần trở nên ấm áp.

Tần Tranh đặt cốc nước xuống, kéo ngăn kéo ra, lại phát hiện bên trong nhiều thêm một thứ.

Là một hộp kem trị phỏng.

Anh lấy hộp kem ra, hỏi Giang Nhất Trình: "Ai bỏ hộp kem này vào vậy?"

Giang Nhất Trình ngẩng đầu nhìn một cái, võ gáy nói: "À, hôm đó bác sĩ Phong đến tìm anh, là chị ấy đặt vào trong, quên nói cho anh biết."

Tần Tranh nhìn hộp kem trên tay, hơi nhướn mày, khoé miệng khẽ cong lên.

Lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, một đội viên đi đến, sắc mặt có hơi kỳ lạ: "Đội trưởng Tần, bên ngoài có người tìm anh."

Tần Tranh ngược mắt: "Là ai?"

Đội viên nói: "Là một chàng trai trẻ, nhìn giống vừa tốt nghiệp đại học, cậu ấy nói cậu ấy họ Đường, là bác sĩ thực tập ở bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang."

Tần Tranh ngẩn ra, hơi nhú mày. Anh ngẫm nghĩ một lát rồi cất hộp kem đi, đóng ngăn kéo rồi đứng dậy nói: "Tôi đi ra ngoài nhìn xem."

Bên ngoài mưa rơi lác đác, vừa ra khỏi cửa, gió lạnh lập tức xông tới.

Đường Gia Niên đang đứng chờ trước cửa đơn vị, cậu ấy mặc rất ít, khoanh tay, thi thoảng dậm mạnh chân mấy cái.

Tần Tranh rũ mắt, bước nhanh qua, giọng điệu khách sáo lại lạnh nhạt: "Chào cậu, cậu Đường, xin hỏi tìm tôi có việc gì sao?"

Đường Gia Niên vừa thấy anh bèn sốt ruột mở miệng: "Hôm nay bác sĩ Phong có liên lạc với anh không?"

"Phong Tĩnh? Cô ấy làm sao vậy?" Tần Tranh nghe ra không đúng, ánh mắt nhìn cậu ấy trở nên cảnh giác.

Đường Gia Niên: "Bác sĩ Phong chị ấy... bị người tố cáo, bệnh viện tạm thời cách chức chị ấy, tôi tới nói chuyện này với anh."

Tần Tranh biến sắc: "Chuyện từ bao giờ?"

Phong Tĩnh đến siêu thị, chọn lựa một ít nguyên liệu nấu ăn, lại mua một túi cam.

Cô còn chọn rất nhiều đồ ăn vặt, khoai tây chiên phô mai que xoài sấy khô rong biển nước trái cây kẹo dẻo... tất cả đều là món cô thích.

Ngày trong tuần, vào thời gian này lượng khách hàng trong siêu thị rất ít.

Phong Tĩnh đẩy xe mua sắm, một đường đi thẳng đến máy tính tiền tự động.

Thanh toán xong, cô rời khỏi siêu thị.

Đi ra trung tâm thương mại, trên đầu bỗng vang lên tiếng nhạc lạnh lốt, kèm theo giọng nữ ngọt ngào: "Nước trái cây hiệu Mỹ Hảo, chỉ muốn kiểu ngọt ngào thanh xuân..."

Phong Tĩnh vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên. Trên tường ngoài trung tâm thương mại, trên màn hình lớn đang phát một quảng cáo nước trái cây.

Là sản phẩm Đường Ý Na đại diện, trong hình, cô ta cầm một bình nước trái cây áp lên mặt, xoay tròn khiêu vũ, mỉm cười ngọt ngào.

Có gió thổi đến, kéo theo cảm giác lạnh lẽo.

Phong Tĩnh quăn chặt áo khoác trên người, mặt không thay đổi xoay người, đi về phía bãi đỗ xe ngoài trời.

Cô xách theo túi lớn túi nhỏ về đến nhà, phân loại thu dọn đồ đạc xong.

Cất kỹ đồ ăn vặt và hoa quả, cô dùng di động tìm thực đơn, bắt đầu xử lý khoai tây và thịt bò vừa mua.

Phong Tĩnh đối chiếu với trình tự bên trên, bắt đầu làm món cà ri khoai tây hầm thịt bò.

Bình thường cô chẳng mấy khi vào bếp, xử lý, động tác cũng hơi lạ lẫm.

Cô không dám sơ suất tý nào, đối chiếu thực đơn, tiến hành xử lý từng bước một, tập trung giống như khi làm việc thường ngày.

Tốn hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng cho được khoai tây và thịt bò vào nồi hầm.

Lúc này, điện thoại bỗng vang lên.

Phong Tĩnh vội vàng rửa tay lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn cuộc gọi hiển thị trên màn hình di động.

Cuộc gọi đến... "mẹ Phong".

Cô ngẩn người mất mấy giây, vẫn tiếp cuộc gọi này.

Mẹ Phong khẩn trương hỏi: "Tĩnh Tĩnh à, chuyện trên mạng là thế nào thế? Sao toàn nói con chữa chết người, còn vi phạm quy định nhận hối lộ gì nữa, sao lại như vậy? Có phải con đắc tội ai không?"

Bình thường mẹ Phong ít khi chú ý tin tức trên mạng, ban đầu Phong Tĩnh nghĩ rằng bà sẽ không biết chuyện nhanh đến thế. Nhưng rất cuộc là cô xem nhẹ chỗ lợi hại của dữ liệu lớn. Có lẽ là tin tức có liên quan tới việc cô bị tố cáo cách chức tạm thời bị đề cử toàn mạng đến điện thoại di động của mẹ Phong.

Phong Tĩnh cầm di động, cười nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng. Chuyện này là có người đang ác ý tung tin đồn nhảm hãm hại, bệnh viện đang điều tra rồi, có thể tra ra manh mối nhanh thôi."

"Thế à, thế con không sao chứ?" Mẹ Phong lo âu hỏi.

Phong Tĩnh lên tiếng an ủi: "Yên tâm, con chưa từng làm, chờ điều tra rõ ràng tự nhiên là không sao."

"Thế thì tốt rồi, thế thì tốt rồi." Mẹ Phong vẫn cảm thấy không yên lòng: "Thế chuyện trên mạng..."

Phong Tĩnh nói: "Mẹ yên tâm đi, chuyện trên mạng không ảnh hưởng đến con được. Đúng rồi, con còn có việc, đi vội trước nhé."

"Được được, con đi làm việc trước đi."

Cúp điện thoại, Phong Tĩnh thở một hơi thật dài, cất điện thoại, quay người vào phòng bếp.

Đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy giấy chứng nhận và huân chương vinh dự của người tình nguyện duy trì hoà bình trưng bày trong ngăn tủ, cô không khỏi dừng bước.

Kính coong!

Bỗng nhiên, chuông cửa vang lên.

Suy nghĩ của Phong Tĩnh bị kéo về, vô ý thức nhìn lên đồng hồ trên tường.

Lúc này mới hơn ba giờ chiều.

Quái lạ, giờ này còn có ai đến?

Phong Tĩnh khó hiểu đi ra mở cửa, cửa vừa mở ra, nhìn thấy người bên ngoài thì không nhận được sựng sốt: "Sao anh lại đến giờ này?"

Tần Tranh đứng ở bên ngoài, thở hồng hộc nhìn cô, mắt đen thâm trầm. Ổn định hô hấp, anh bước nhanh qua, hỏi: "Sao không nghe điện thoại của anh?"

"Anh gọi điện cho em hả?" Phong Tĩnh lập tức lấy điện thoại di động ra, mới phát hiện không biết điện thoại đã hết pin tự động ngắt máy từ bao giờ.

Cô vô ý thức giải thích: "Em vừa về đến nhà, không để ý điện thoại hết pin. Hôm nay là ngày làm việc, vốn dĩ em định đợi sau khi anh tan làm..."

Tần Tranh vội vàng tiến lên ôm lấy cô, tiếng của cô cũng im bật đi.

Anh ôm chặt lấy cô, khẽ nói: "Vì sao không nói với anh... chuyện trên mạng? Còn cả chuyện em bị tố cáo?"

Phong Tĩnh sững sờ: "Em không sao, lần trước..."

"Phong Tĩnh." Tần Tranh ngắt lời, giọng nói hơi run: "Anh đã từng mất đi người nhà một lần, anh không thể lại mất đi em nữa."

Phong Tĩnh ngỡ ngẩn, chậm rãi vươn tay đáp lại cái ôm của anh.

Sau một lát, cô phản ứng lại, vội vàng buông anh ra: "Vào nhà trước rồi nói."

Cô kéo Tần Tranh vào cửa, đóng cửa lại, đi về phía ghế sofa.

"Anh quay về tìm em gấp như thế, cũng là vì chuyện này à?" Cô đi vào phòng bếp, tiếp tục mân mê nồi thịt bò kia của mình: "Cơ mà, có phải anh hiểu lầm gì rồi không?"

"Em cũng không luẩn quẩn trong lòng, chuyện này bên phía bệnh viện đã đang điều tra rồi, tin rằng rất nhanh là có thể có kết quả. Khoảng thời gian bị tạm cách chức này coi như là nghỉ ngơi." Cô lại ra vẻ thoải mái cười: "Anh cũng biết, bình thường bọn em ít khi có ngày nghỉ, công việc rất bận rộn, hiếm lắm mới có cơ hội được nghỉ ngơi, em còn đang vui vì được thoải mái đây. Anh xem em còn mua đồ ăn, định làm cho anh một bữa..."

"Không phải nguyên nhân này." Tần Tranh nhìn sâu vào mắt cô: "Anh lo lắng đám người kia lại không ngừng ép em, cuối cùng, lại sẽ tái hiện cảnh năm đó bố anh..."

Lần đầu nghe thấy anh chủ động nhắc tới chuyện của bố mình, Phong Tĩnh không khỏi ngừng động tác trên tay, nhìn về phía anh.

Tần Tranh dừng lại, tiếp tục nói về chuyện của bố mình: "Năm bọn mình học lớp mười hai, bố anh nhận khám cho một bệnh nhân, là một ông cụ tầm bảy mươi tuổi, ông ấy đến khám ngoại thương, bố anh bèn kê thuốc trị ngoại thương cho ông ấy. Nhưng sau khi ông cụ đó về nhà, không qua mấy ngày đã qua đời vì phát bệnh tim. Người nhà lại cho rằng là đơn thuốc do bố anh kê chữa chết ông ấy. Từ

ngày đó bắt đầu, người nhà không ngừng đến gây chuyện, dẫn đầu là một người đàn ông tên Dương Bao Quý. Ông ta dẫn một đám người xông vào trong văn phòng tấn công bố anh, còn kéo băng rôn, bắc loa bên ngoài bệnh viện nói bố anh là hung thủ giết người, yêu cầu bệnh viện đền bù năm triệu."

"Mặc dù bệnh viện không tạm thời cách chức ông ấy, nhưng anh biết, mỗi ngày ông ấy đều đi làm với áp lực rất lớn. Anh còn nhớ rõ cái ngày xảy ra chuyện, trước khi anh đi học bố còn cười nói với anh, chắc chắn sẽ không có chuyện gì, chẳng mấy chốc chuyện này sẽ được giải quyết."

"Nhưng giữa trưa tan học về, phía bệnh viện lại truyền đến tin dữ, nói bố trượt chân ngã xuống lầu."

"Hoá ra hôm ấy, Dương Bao Quý lại dẫn một đám người đến gây chuyện, thậm chí bọn họ còn xông vào phòng bệnh, dồn bố anh đến trước cửa sổ, thế nên ông ấy mới ngã xuống từ tầng sáu."

Phong Tĩnh nghe bình tĩnh kể ra từng chi tiết, chỉ cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt. Cô nắm chặt lấy tay anh cho anh an ủi thầm lặng.

"Anh không sao, nói về chuyện của em trước đã." Tần Tranh hỏi: "Cái người tố cáo em ở trên mạng, là ai?"

"Là chú của Dương Bái Bái, tên là Dương Xuyên Lâm. Hôm đó ông ta cầm một toa thuốc tới, bảo em kê đơn giống toa thuốc đó cho ông ta, nói là kê cho mẹ ông ta nhưng bị em từ chối." Phong Tĩnh nhớ lại chuyện đã xảy ra: "Sau đó, ông ta lại nhờ em kê đơn thuốc cho ông ta."

"Dương Bái Bái?"

Tần Tranh nhú mày lại, lại hỏi: "Video tố cáo đâu?"

"Ở đây." Phong Tĩnh cầm lấy điện thoại của anh, mở website tìm video kia, ấn mở.

Tần Tranh xem video, vẻ mặt dần dần trở nên kỳ lạ.

Anh bấm phát video lần nữa, chiếu đến nơi nào đó, anh bấm tạm dừng, lại phát lại lần nữa, lặp đi lặp lại xem video như vậy mấy lần.

Dường như xác nhận được điều gì, anh rời khỏi giao diện, bấm số của đội trưởng Tống, trầm giọng hỏi: "Đội trưởng Tống, anh xác nhận Dương Bao Quý đã tử vong thật sao?"

"Đúng, tôi đã xem qua giấy báo tử của ông ta, là tên của ông ta, sẽ không

có sai sót." Đội trưởng Tống nhay bén nhận ra điều gì: "Cậu có phát hiện gì à?"

Giọng Tần Tranh nghiêm túc: "Bây giờ tôi quay lại một chuyện, chuyện này chờ tôi quay lại lại nói rõ với anh."

"Được."

Cúp điện thoại, Tần Tranh đứng dậy, gọi Phong Tĩnh: "Đi thôi."

Phong Tĩnh nhìn về phía anh, thắc mắc: "Đi đâu?"

"Dẫn em đi báo cảnh sát."

Chương 68

"Giờ á?" Phong Tĩnh kinh ngạc.

Mắt Tần Tranh đen như mực: "Đương nhiên, cũng không thể bị bôi nhọ vô căn cứ, đi thôi."

Phong Tĩnh vô ý thức muốn đuổi theo anh, chợt nhớ ra: "Chờ đã, trong nồi còn đang hầm thịt bò kìa."

Cô vội vàng vào bếp tắt gas, sau đó mới đi theo anh ra ngoài.

Đến đồn công an trong khu vực, cảnh sát nhân dân tiến hành lập án đối với việc tung tin đồn nhảm và bạo lực mạng, sau đó dựa theo quy trình triệu tập Dương Xuyên Lâm đến xét hỏi.

"Sếp à, tôi chỉ phát một cái video thực danh tố cáo ở trên mạng thôi mà, điều này không phạm pháp chứ? Hơn nữa tôi dùng tên thật tố cáo chỉ là vì bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình thôi."

Dương Xuyên Lâm hơi căng thẳng xoa xoa hai bàn tay.

Cảnh sát nhân dân nhìn ông ta từ trên xuống dưới một lượt, nói: "Thực danh tố cáo không phạm pháp, nhưng nếu là vu cáo hãm hại thì phải chịu trách nhiệm trước pháp luật."

"Hôm nay gọi ông tới, chính là muốn hiểu rõ tình huống cụ thể." Cảnh sát nhìn biên bản, lại hỏi: "Ông xác nhận tất cả những lời mình nói đều là thật?"

"Đúng, đúng, đúng, đương nhiên rồi." Dương Xuyên Lâm vội vàng gật đầu, lặp lại nói: "Tôi cam đoan, tất cả những gì tôi nói đều là thật."

Ông ta thờ dài, cảm xúc trong mắt rất đau thương: "Cả nhà tôi đều là người thật thà yên phận, không nghĩ tới lại gặp phải loại chuyện này, các anh nhất định phải phân xử giúp tôi đó!"

"Ông yên tâm, chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng." Giọng điệu của cảnh sát rất việc chung làm theo phép chung.

"Thế..." Dương Xuyên Lâm nhìn ngó trái phải, có vẻ co quắp: "Sếp à, lời cần nói tôi cũng nói hết rồi, bây giờ tôi có thể đi về rồi chứ?"

Tra hỏi đã kết thúc, đúng là không còn lý do gì giữ ông ta lại.

Cảnh sát nhân dân đưa biên bản qua: "Ông ký tên lên bên trên là có thể về rồi."

"Vâng vâng, cảm ơn sếp." Dương Xuyên Lâm cười thật thà.

Ông ta nhận lấy biên bản, nhanh chóng ký tên lên trên rồi đứng dậy rời đi.

Dương Xuyên Lâm vừa mới bước ra văn phòng, ngay sau đó Tần Tranh và đội trưởng Tống lập tức đi ra từ căn phòng bên cạnh.

Tần Tranh cầm lấy biên bản trên bàn, liếc một lượt.

Trên biên bản này ký tên Dương Xuyên Lâm.

Anh trả lại biên bản: "Cầm đi làm giám định nét chữ."

Văn phòng đến cửa đồn công an cách một hành lang dài, hai người đi đến cửa văn phòng, nhìn bóng lưng dần dần đi xa của Dương Xuyên Lâm.

Tần Tranh nhíu mày, có hơi không cam tâm: "Cứ thả ông ta về như vậy sao?"

Đội trưởng Tống nói: "Ông ta trả lời rất khôn khéo, đối đáp trôi chảy, nhìn ra được tố chất tâm lý rất mạnh. Vừa rồi lúc tra hỏi chúng ta cố ý gọi sai tên của ông ta, ông ta còn có thể kịp thời sửa đúng, nhìn cũng không có sơ hở, cũng không hỏi ra được điều gì."

Vẻ mặt Tần Tranh nghiêm nghị: "Nhưng lần này đánh cò động rần, lần sau muốn lại đào ra được gì từ trong miệng ông ta thì đoán chừng càng thêm khó."

Phong Tĩnh đứng sau hai người, nghe hai người nói chuyện.

Mắt thấy khoảng cách từ từ kéo xa, cô nhớ lại phần tài liệu nhìn thấy trong văn phòng của Tần Tranh vào ngày đó, một dãy số bỗng dưng thoáng hiện lên trong đầu.

Cô sực tỉnh, đột nhiên hô to về phía bóng lưng Dương Xuyên Lâm: "17287!"

Người đàn ông đang trước gần như là phản xạ có điều kiện, lập tức dừng bước, đứng thẳng người, hô một tiếng: "Có!"

Có...

Một tiếng này đâm vào trên vách tường, hóa thành tiếng vọng, vang vọng trên hành lang.

Dương Xuyên Lâm kịp phản ứng, xoay người, kinh ngạc nhìn mấy người sau lưng.

Ông ta hoảng hốt, xoay người bỏ chạy.

Tần Tranh nhanh chóng phản ứng, chỉ vào ông ta hô: "Bắt ông ta lại!"

Anh lập tức vọt lên, cùng đội trưởng Tống cùng nhau đè ông ta xuống đất.

Hai mắt Dương Xuyên Lâm đỏ lừ, cuống cuồng quát to: "Tôi là Dương Xuyên Lâm, tôi là Dương Xuyên Lâm! Các anh bắt tôi làm gì! Tôi có phạm pháp đâu! Tôi không phạm pháp!"

17287...

Đây là số hiệu lúc ở trong tù của Dương Bao Quý.

Ngồi tù mười năm, dòng số hiệu này đã sớm khắc vào trong xương ông ta, biến thành bản năng.

Loại phản ứng này không cách nào gạt người.

Thân phận "Dương Xuyên Lâm" là giả, một người rõ ràng đã "từ vong", lại dùng thân phận của người khác xuất hiện ở đây, tính chất của toàn bộ sự kiện đều thay đổi.

Cảnh sát tiến hành thẩm vấn Dương Bao Quý ngay trong đêm.

Kết quả thẩm vấn không ra nhanh đến vậy, Tần Tranh và Phong Tĩnh về nhà trước.

Trong phòng ăn, mùi cà ri bốn phía.

Phong Tĩnh gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong bát của Tần Tranh: "Ném thử thịt bò em hầm."

Tần Tranh gấp lên ném thử một miếng, giây tiếp theo ngừng động tác.

Phong Tĩnh dùng ánh mắt chờ mong nhìn anh: "Hương vị thế nào?"

Tần Tranh nhìn về phía cô, vẻ mặt một lời khó nói hết: "Đây là lần đầu tiên em làm món này à?"

Phong Tĩnh nhìn ra chút manh mối: "Em làm theo hướng dẫn. Sao thế, hương vị không đúng à?"

Tần Tranh uống một hớp nước, mặt không đổi sắc nói: "Nếu là lần đầu tiên mà nói, cũng không tệ lắm."

Phong Tĩnh liếc anh một cái đầy nghi ngờ, gắp một miếng lên nếm thử, biểu cảm trên mặt cứng lại.

Nửa giây sau, cô nhai mấy cái rồi nuốt xuống, tìm lý do cho nồi thịt bò này: "Hừm, nhất định là do chúng ta ra ngoài giữa chừng, quá trình từng bị gián đoạn cho nên nấu chưa tới."

"Ừm." Tần Tranh nhẹ nhàng lông mày, khoé miệng nhếch lên, không vạch trần cô: "Chắc là thế."

Phong Tĩnh ngược mắt, có hơi phật ý: "Thế anh cười cái gì?"

Vẻ mặt Tần Tranh rất tự nhiên: "Anh muốn nói, lần này rút ra kinh nghiệm, lần sau chắc chắn sẽ tiến bộ."

"Tần Tranh." Phong Tĩnh gọi hẳn tên anh: "Có phải anh lại muốn bị trừ điểm không?"

Tần Tranh hơi nhướng mày.

Đúng lúc này, điện thoại di động của anh vang lên.

Là cuộc gọi từ đội trưởng Tống.

Đội trưởng Tống nói: "Có kết quả thẩm vấn rồi."

"Tên Dương Bao Quý một mực chắc chắn chuyện tố cáo trên mạng chỉ là hành vi cá nhân của ông ta, chuyện này không liên quan tới bất kỳ ai, cũng không có ai sai bảo sau lưng ông ta, ông ta đơn giản chỉ là muốn kiếm ít tiền tiêu xài mà thôi."

Tần Tranh khẽ nhú mày, hỏi: "Thế thân phận của ông ta là xảy ra chuyện gì?"

"Dương Bao Quý và Dương Xuyên Lâm là anh em ruột, nhưng cũng không thuộc cùng một sổ hộ khẩu. Khi còn bé bởi vì nhà bọn họ nghèo khó, Dương Bao Quý được nhà bà con xa nhận nuôi. Mặc dù nhận làm con nuôi nhưng hai nhà vẫn luôn có qua lại. Sau khi Dương Bao Quý ra tù, bởi vì không tìm được việc làm cho nên dùng tên Dương Xuyên Lâm để đăng ký làm nhân viên giao hàng, nhận đơn giao đồ ăn ngoài. Dương Xuyên Lâm cũng là nhân viên thất nghiệp, hôm xảy ra chuyện Dương Bao Quý vừa lúc đang giao đồ ăn ngoài, biết ông ta xảy ra chuyện bèn dứt khoát bảo người nhà báo tên của mình. Ông ta ngồi tù mười năm, có tiền án, tìm việc làm vất phải trắc trở khắp nơi, cho nên muốn đổi thân phận rửa sạch chỗ bẩn."

Đội trưởng Tống dừng một lát, nói tiếp: "Bằng những chứng cứ trước mắt mà xem thì chỉ có thể tính thành cá nhân tung tin đồn, về phần những chuyện khác, ông ta cũng không chịu lộ ra chút nào. Xem ra thậm chí không có cách nào đột phá từ phía ông ta."

Tần Tranh nói: "Được, tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh, đội trưởng Tống."

"Ừ, bên tôi cũng nghĩ xem còn cách nào không, xem có thể tìm thấy điểm đột phá khác không."

Nhìn Tần Tranh cúp điện thoại, Phong Tĩnh hỏi: "Là điện thoại từ đội trưởng Tống hả?"

Tần Tranh gật đầu.

"Anh ấy nói sao?"

"Dương Bao Quý đã nhận tội giả mạo thân phận của người chết và tung tin đồn nhảm, nhưng sự kiện máu chốt nhất kia tạm thời không tìm thấy cửa đột phá." Tần Tranh kể qua cho cô.

"Hiện tại đúng là không cách nào nói là ông ta và người kia có liên hệ, dù sao thân phận cách xa, quả thực là giữa bọn họ nhìn không có bất kỳ liên hệ nào." Nét mặt của hắn nặng nề: "Bọn anh đang thử bắt tay vào từ hướng khác, nhìn xem có thể tìm điểm đột phá không."

"Hướng khác?"

Phong Tĩnh chợt nhớ tới điều gì, lập tức nhìn sang Tần Tranh: "Chờ đã, hình như chúng ta quên để ý đến một người. Em nhớ là, hôm đó "Dương Xuyên Lâm" nói, là cháu gái của ông ta giới thiệu ông ta đến khám bệnh."

Cháu gái của ông ta là Dương Bái Bái.

Chú của Dương Bái Bái, là Dương Xuyên Lâm, cũng là Dương Bao Quý.

Ánh mắt hai người va vào nhau, không hẹn mà cùng nghĩ đến một người: "Dương Bái Bái!"

Phong Tĩnh gật đầu: "Em cảm thấy cô ta chắc chắn là biết gì đó."

Điểm đột phá của chuyện này, tìm được rồi.

Ngày thứ hai, cảnh sát dùng lý do Dương Bao Quý giả mạo người khác triệu tập Dương Bái Bái đến đồn công an, mời cô hỗ trợ điều tra.

"Tôi, tôi không biết gì cả, gần đây tôi vẫn luôn ở trong nhà bạn trai, chuyện của chú tôi cũng không rõ lắm."

Từ đầu tới đuôi Dương Bái Bái đều cúi đầu, không dám cùng đối diện với ai.

Suy xét đến việc cô ta là phụ nữ có thai, cảnh sát chỉ hỏi thăm theo lệ thường rồi để cô ta rời đi.

Đội trưởng Tống ngồi ở phòng bên cạnh nghe xong toàn bộ quá trình thẩm hỏi, rất trực tiếp hạ kết luận: "Dương Bái Bái này có vấn đề."

Tần Tranh cũng nhìn ra điểm đáng ngờ: "Tôi đi một lát rồi về."

Anh đi ra văn phòng, đuổi theo Dương Bái Bái.

"Dương Bái Bái."

Dương Bái Bái quay đầu lại, thấy là Tần Tranh thì không nhận được trở nên căng thẳng: "Cảnh sát Tần, còn có chuyện gì à?"

Tần Tranh cười cười: "Đừng căng thẳng, tôi thấy bạn học cũ cho nên qua chào một tiếng thôi."

Dương Bái Bái ngẩn người, vẻ mặt thả lỏng: "Thế à."

Tần Tranh nói: "Tôi nghe Phong Tĩnh nói cô có thai rồi."

"Chúc mừng cô trước." Anh cười hỏi: "Cô với Mạnh Thạc Luân tính khi nào làm đám cưới?"

Dương Bái Bái sửng sò, lắc đầu một cái, nụ cười gượng ép: "Chuyện này, còn phải xem A Luân, xem anh ấy rảnh lúc nào."

Cô ta nhìn Tần Tranh một cái, phân vân một lát: "Phong Tĩnh cô ấy... dạo này vẫn ổn chứ?"

Nụ cười trên mặt Tần Tranh trở nên phai nhạt: "Không tốt lắm, cô ấy bị đình chỉ công tác tạm thời, cũng không biết là đắc tội ai." Anh thở dài: "Chẳng qua chờ điều tra rõ ràng thì hẳn là sẽ không sao, cảm ơn cô đã quan tâm, tôi nghĩ người trong sạch thì tự nhiên sẽ trong sạch, chưa từng làm, đương nhiên sẽ không có việc gì."

Dương Bái Bái vô ý thức rũ mắt, khẽ cắn môi, không nói gì.

"Chẳng qua..." Anh dừng lại, bỗng cười một tiếng tự giễu: "Có đôi khi, tôi thật sự cảm thấy là mình liên lụy đến cô ấy. Nếu không phải tôi thì bây giờ cô ấy cũng sẽ không gặp phải những chuyện này."

"Tôi cũng không muốn chuyện của bố tôi lại xảy ra với cô ấy, bất kể thế nào, cho dù liều cả tính mạng tôi cũng sẽ bảo vệ tốt cô ấy." Giọng điệu Tần Tranh rất nhẹ, cũng rất chắc chắn.

Trong mắt Dương Bái Bái có giãỵ dựa, cô ta giật giật môi, giống như muốn nói điều gì.

"Bái Bái!"

Bỗng nhiên, một giọng nam truyền đến phía sau hai người.

Mạnh Thạc Luân bước nhanh đến, kéo lấy tay cô ta: "Dì giúp việc trong nhà nói sáng sớm em đã bị cảnh sát triệu tập, dọa anh một trận, sao không gọi cho anh? Em không sao chứ?"

Dương Bái Bái lắc đầu: "Em không sao."

"Thế..." Mạnh Thạc Luân ngẩng đầu, nhìn về phía Tần Tranh, trong mắt có chần chờ, cũng có thăm dò.

Dương Bái Bái vội vàng nắm lấy tay anh ta, lên tiếng giải thích: "Tần Tranh thấy em không tiện lắm nên tiễn em ra ngoài."

Mạnh Thạc Luân sững sốt, nở nụ cười: "Hoá ra là thế, Tần Tranh, hôm nay Bái Bái nhà tôi được cậu chăm sóc. Giữa trưa cậu có rảnh không? Không bằng cùng nhau đi ăn cơm đi."

"Không cần, tôi còn có việc phải làm, có cơ hội lại tụ họp nhé." Tần Tranh rất khách sáo.

"Thế bọn tôi đi trước." Mạnh Thạc Luân không chút để ý gật đầu, lại quay đầu, giọng nói dịu dàng: "Bái Bái, hôm nay em còn chưa đến bệnh viện kiểm tra, đi thôi, anh đi với em."

Dương Bái Bái nhìn Tần Tranh, lại sang Mạnh Thạc Luân, yên lặng gật đầu, đi theo anh ta rời đi.

Dõi mắt nhìn hai người đi đến cửa đồn công an, Tần Tranh bất thành linh mở miệng.

"Dương Bái Bái." Giọng anh rất bình tĩnh: "Cảm ơn cô hôm nay đã phối hợp, nếu như lại nhớ ra manh mối quan trọng gì thì xin hãy nhanh chóng liên hệ chúng tôi, để tránh xuất hiện càng nhiều người bị hại."

Vẻ mặt Dương Bái Bái cứng đờ.

Tần Tranh nói xong bèn quay người đi.

Mạnh Thạc Luân lập tức nhìn về phía Dương Bái Bái, vẻ mặt đen tối không rõ. Anh ta dừng lại mấy giây rồi vội vàng lôi kéo cô ta rời đi.

Chương 69

Giống như chưa trải qua mùa thu mà mùa đông đã đến.

Ngày đầu tiên của tháng mười hai, các nơi trên thành phố Dương Giang xuất hiện hiện tượng sương giá.

Lúc thức dậy vào buổi sáng, trên lớp kính cửa sổ giống như phủ một tầng sương, tất cả cảnh vật bên ngoài đều trở nên mơ hồ.

Phong Tĩnh vừa mở cửa ban công ra, gió lạnh lạnh thấu xương lập tức vọt vào, đập lên mặt giống như dao cạo. Cô vội vàng đóng cửa lại, quay về phòng, đi ra phòng khách rót một cốc nước nóng.

Hơi nước trong cốc bay lên mờ mịt, cô ôm lấy thành cốc, hai tay nhanh chóng trở nên ấm áp.

Điện thoại di động vang lên, là đồng nghiệp trong khoa gọi đến hỏi cô vài vấn đề về kê đơn phối thuốc.

Phong Tĩnh giải đáp rất kiên nhẫn, đồng nghiệp thở dài, kể cho cô nghe về tình huống gần đây của bệnh viện: "Bác sĩ Phong, khoảng thời gian cô không đi làm này bệnh nhân trong phòng khám đều rất nhớ cô, mỗi lần đến đều hỏi lúc nào cô mới đến mở khám."

"Cô biết không? Đầu tuần bác sĩ Từ của khoa gây mê còn tìm chủ nhiệm Lâm khoa hành chính cãi nhau một trận, cô ấy không đồng ý với quyết định của bệnh viện, thậm chí còn liên hợp các phòng đề xuất ký tên, đệ trình thư mời. Cô ấy cho rằng, không nên bởi vì lời đồn đại từ không thành có trên mạng mà tạm thời cách chức cô, yêu cầu bệnh viện huỷ bỏ quyết định cách chức tạm thời với cô."

Phong Tĩnh cảm thấy bất ngờ: "Bác sĩ Từ?"

Cô vẫn cho rằng Từ Thi Nhân có ý kiến với mình, không nghĩ tới đối phương sẽ nói chuyện giúp cô.

Trong khoảng thời gian tạm thời cách chức này, nhịp sống của cô dần chậm lại.

Ăn sáng xong, Phong Tĩnh viết luận văn một lát, đến mười giờ, cô mới chậm rãi mặc quần áo tử tế, ra đường mua thức ăn.

Trên đường tới siêu thị, Phong Tĩnh gửi tin nhắn cho Tần Tranh: [Buổi tối muốn ăn gì? Cơm tây thì sao? Em nhớ là hôm qua anh nói muốn ăn.]

Tần Tranh vừa lúc đang rảnh, trả lời rất nhanh: [Rốt cuộc là em muốn ăn hay là anh muốn ăn?]

Dù cho cách màn hình cũng có thể tưởng tượng ra giọng điệu chế nhạo của anh khi gửi câu này.

Phong Tĩnh im lặng, trả lời: [Anh nhìn mây trên trời xem, có giống số điểm anh bị trừ đi không?]

Tần Tranh lập tức đổi giọng: [Được, là anh muốn ăn.]

Lúc này Phong Tĩnh mới thỏa mãn thu hồi điện thoại.

Cô đi đến ven đường, đèn tín hiệu trên lối đi bộ vừa lúc chuyển thành màu đỏ.

Phong Tĩnh đứng lại trước vắn đường chờ đèn đỏ, ngẩng đầu một cái, nhìn thấy một bóng người quen thuộc ở phía đối diện.

Dương Bái Bái mới đi ra từ chợ đối diện, đi đến ven đường, trong tay xách theo túi lớn túi bé, đang chuẩn bị băng qua đường.

Con số dưới đèn tín hiệu đang đếm ngược, tất cả mọi thứ trên đường nhìn đều giống như bình thường.

Bỗng nhiên, một chiếc xe Honda màu trắng quẹo từ bên cạnh ra, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lập tức xông về lối đi bộ đối diện!

Biến cố như vậy, nhanh đến mức khiến cho người ta không kịp trở tay.

Phong Tĩnh biến sắc, vô ý thức kêu lên với Dương Bái Bái: "Cẩn thận!"

Đúng lúc này, một người lao từ bên cạnh ra, vươn tay muốn kéo Dương Bái Bái đi.

Nhưng cậu ta vẫn chậm một bước, chiếc xe kia quẹo một cái đụng trúng phần eo của cô ta, cô ta bị đâm ngã nghiêng sang bên cạnh, đồ vật trong tay lập tức rơi đầy đất, hoa quả, rau dưa văng khắp nơi.

Chiếc xe Honda kia dường như là cố tình làm vậy, thấy đụng trúng mục tiêu bèn hất đuôi xe, một lần nữa xông xuống đường rồi nhanh chóng biến mất ở nơi xa.

Đầu Dương Bái Bái đập xuống đất, vẫn không quên dùng tay che chở bụng của mình. Cô ta nằm dưới đất, ý thức dần mơ hồ.

Đèn tín hiệu chuyển xanh, Phong Tĩnh vội vàng chạy qua.

Lúc chạy về phía Dương Bái Bái, cô thoáng nhìn thấy người vừa bắt ngờ xuất hiện vừa rồi.

Đường Gia Niên?

Không kịp suy nghĩ sao cậu ấy lại xuất hiện ở nơi này, Phong Tĩnh chạy đến bên cạnh Dương Bái Bái, ném đồ trên tay, ngồi xổm xuống kiểm tra tình trạng của cô ta.

Lúc này, có hai người chạy từ hai phía khác nhau đến, một người đuổi theo chiếc xe Honda kia, một người cũng chạy tới kiểm tra tình huống, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi 120.

Bị thương do bị xe đụng, trên người Dương Bái Bái có tình trạng xuất huyết.

Phong Tĩnh vội vàng lật bao châm cứu ra, đi cầm máu cho cô ta.

Đường Gia Niên đứng ở bên cạnh nhìn, hơi nóng nảy nhắc nhở: "Bác sĩ Phong, bây giờ chị còn đang trong lúc bị cách chức tạm thời, để em tới làm cấp cứu đi."

"Không cần, cứu người không liên quan gì tới cách chức hay không cách chức hết, cùng lắm thì huỷ bỏ giấy hành nghề bác sĩ của tôi." Phong Tĩnh quyết đoán cự tuyệt, cầm máu cho Dương Bái Bái.

Xe cứu thương nhanh chóng đến hiện trường.

Đưa Dương Bái Bái lên xe cứu thương, lúc này Phong Tĩnh mới chú ý tới những thứ rơi vãi trên mặt đất.

Là đồ ăn Dương Bái Bái mua.

Cua, tôm, sò hến... còn có rau sam?

Cô nhú mày.

Đến bệnh viện, Phong Tĩnh mới phát hiện, Đường Gia Niên cùng đi theo xe cứu thương đến không biết đã rời đi từ lúc nào.

Lúc sau Tần Tranh và đội trưởng Tống cũng chạy đến bệnh viện.

Hoá ra hai người vừa xuất hiện ở hiện trường tai nạn xe cộ là cảnh sát mặc thường phục, vẫn luôn theo dõi động tĩnh của Dương Bái Bái.

Biết được chuyện đã xảy ra ở hiện trường, đội trưởng Tống nhíu mày lại: "Vẫn chậm một bước, để người chạy thoát rồi."

Anh ấy nắm chặt nắm đấm: "Không nghĩ tới bọn họ lại ra tay nhanh đến vậy, ngay cả một người phụ nữ có thai cũng không buông tha, có còn tính người không?"

Tần Tranh nhìn về phía Phong Tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc: "Tình huống bây giờ thế nào?"

Phong Tĩnh nói: "Em cầm máu tạm thời cho cô ta rồi, bây giờ người còn đang làm kiểm tra bên trong."

Lúc này, một bác sĩ đi ra từ phòng kiểm tra: "Người nhà của bệnh nhân có đây không?"

"Em đi xem cô ta thế nào."

Phong Tĩnh nói với hai người một tiếng rồi đi theo bác sĩ vào phòng kiểm tra.

Dương Bái Bái ý thức mơ hồ, trong quá trình kiểm tra vẫn luôn vô ý thức giãy dụa, còn không ngừng hô: "Con, con của tôi."

"Đứa nhỏ không sao, cô yên tâm." Phong Tĩnh nhẹ giọng an ủi.

Dương Bái Bái không giãy dụa nữa, yên lặng để kiểm tra của bác sĩ.

Mãi cho đến lúc cô ta được đưa vào phòng bệnh thì ý thức mới dần hồi phục. Nhìn thấy Phong Tĩnh đứng cạnh giường, cô ta khẽ cau mày, vuốt đầu, thắc mắc hỏi: "Phong Tĩnh? Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?"

Phong Tĩnh nói: "Cô bị ô tô đâm ở trên đường, cô còn nhớ rõ không?"

"O tô đâm?" Dương Bái Bái thì thào nói, bỗng giật mình: "Con! Con của tôi..."

Phong Tĩnh nắm chặt lấy tay cô ta, lên tiếng động viên: "Bác sĩ vừa kiểm tra cho cô rồi, đứa nhỏ không sao, yên tâm."

Nghe vậy, cảm xúc của Dương Bái Bái mới bình tĩnh lại. Cô ta nhìn về phía Phong Tĩnh, sắc mặt tái nhợt: "Là cô đã cứu tôi phải không? Cảm ơn."

"Không cần, đồ của cô tôi cũng nhặt lại giúp cô rồi." Phong Tĩnh vờ như lơ đãng hỏi: "Vừa nãy cô đi mua đồ ăn à? Những thứ kia là ai bảo cô mua, sao đều là hải sản thế?"

Dương Bái Bái nói: "Hải sản đều là A Luân thích ăn, anh ấy thích ăn canh cá rau sam nên bảo tôi nấu cho anh ấy ăn mỗi ngày."

Phong Tĩnh thắc mắc: "Ngày nào hai người cũng ăn món này à?"

Dương Bái Bái vuốt nhẹ bụng dưới, khoé miệng lộ ra nụ cười ngọt ngào: "A Luân nói, rau sam là rau răng ngựa, cũng tốt cho tôi."

Phong Tĩnh im lặng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Là đội trưởng Tống dẫn người đến tìm Dương Bái Bái để hỏi thăm về vụ tai nạn xe cộ.

Dương Bái Bái tinh lực không đủ, sau khi phối hợp cảnh sát làm ghi chép xong thì nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Cô ta mơ màng ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại thì phát hiện rèm cửa trong phòng bệnh đều được kéo kín, ánh sáng mờ mờ, cũng không nhìn ra bây giờ đang là ban ngày hay buổi tối.

Loáng thoáng, hình như cô ta nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

Là Phong Tĩnh và Tần Tranh, bọn họ đang ở ngoài phòng bệnh, đang bàn luận gì đó.

"... Cô ta thích Mạnh Thạc Luân như thế, chuyện này vẫn đừng nên nói cho cô ta."

Về mặt Phong Tĩnh nghiêm túc: "Cua và hải sản đều là đồ ăn mang tính hàn, lâu lâu ăn một hai bữa không sao, thường xuyên ăn, nhất là phụ nữ có thai, sẽ tăng nguy cơ sinh non."

"Còn rau sam tuy là rau dưa, nhưng cũng là một vị thuốc đông y. Nó được tính lạnh, có ảnh hưởng kích thích tử cung rất rõ ràng, sẽ thúc đẩy tử cung co vào, ăn nhiều có thể sẽ dẫn đến sinh non."

Cô ngừng lại, lại không hiểu hỏi: "Nhưng tại sao Mạnh Thạc Luân lại muốn để Dương Bái Bái ăn thứ này?"

Tần Tranh lạnh lùng chế giễu nói: "Mạnh Thạc Luân có thể vì người kia và lợi ích mà hi sinh tình cảm của mình, còn có cái gì không thể hi sinh? Nói không chừng, lần tai nạn xe cộ này..."

Dương Bái Bái giật mình, vô ý thức nắm chặt lấy chăn, trái tim cũng thất lại.

"Đúng rồi, đội trưởng Tống đâu?" Phong Tĩnh nhìn ngó trái phải, hỏi.

Tần Tranh nói: "Có một vụ án, anh ấy phải chạy về xử lý."

Phong Tĩnh nhìn về phía anh, tò mò: "Là vụ án như thế nào?"

Tần Tranh dừng lại, mới nói: "Một người mẹ trẻ nhìn thấy có kẻ bắt cóc đang lừa bán trẻ nhỏ nhưng lại lựa chọn thờ ơ lạnh nhạt."

"Không nghĩ tới hôm sau cô ta lại được cảnh sát thông báo, trong nhóm trẻ con bị lừa bán có con của cô ta. Bọn buôn người sợ trẻ con làm ầm ĩ nên cho đứa nhỏ uống thuốc, kết quả đứa nhỏ bị độc câm, còn biến thành đứa ngốc."

"Chỉ cần báo cảnh sát là có thể cứu vớt rất nhiều gia đình, nhưng cô ta không làm." Giọng của anh rất nặng nề: "Đến cuối cùng, ngay cả gia đình của chính cô ta cũng bị huỷ, có lẽ, đây chính là báo ứng..."

Phong Tĩnh cảm khái nói: "Đúng vậy, có đôi lúc thờ ơ lạnh nhạt cũng coi như tiếp tay cho kẻ ác."

Hai mắt Dương Bái Bái trống rỗng nhìn trần nhà, trái tim giống như bị rơi vào hầm băng, lạnh thấu xương.

Không biết qua bao lâu, suy nghĩ của cô ta bị kéo về. Cô ta vươn tay, mò mẫm, ấn xuống chuông gọi đầu giường.

Phong Tĩnh và Tần Tranh nghe thấy tiếng chuông, lập tức đẩy cửa đi vào.

"Bái Bái, cô tỉnh rồi à?" Phong Tĩnh đi qua, cười với cô ta: "Thủ tục nằm viện đã làm xong giúp cô rồi, cần thông báo cho người nhà của cô không?"

"Không cần!"

Dương Bái Bái phản ứng mạnh mẽ, cô ta đỡ bụng dưới, dùng sức lắc đầu: "Không cần thông báo!"

"Hả? Ngay cả Mạnh Thạc Luân cũng không cần thông báo à?" Tần Tranh nhíu mày, dường như khó hiểu.

"Tạm thời không cần, tôi..." Dương Bái Bái cắn nhẹ môi dưới, gian nan lên tiếng: "Có thể nhờ hai người một chuyện không?"

Phong Tĩnh hỏi: "Chuyện gì?"

"Tôi..." Dương Bái Bái giống như đã hạ quyết tâm nào đó, ngẩng đầu, ánh mắt kiên quyết: "Tôi muốn báo cảnh sát."

Tần Tranh và Phong Tĩnh nhìn nhau, đều nhìn thấy tín hiệu trong mắt nhau.

Thành công rồi.

Chương 70

Với sự trợ giúp của Tần Tranh, Dương Bái Bái giao tất cả chứng cứ trong tay cho cảnh sát.

Thân là trợ lý sinh hoạt của Đường Ý Na, trên tay cô ta cũng nắm giữ không ít chứng cứ.

Trong đó có một cây bút ghi âm, bên trong toàn là những cuộc nói chuyện âm mưu hại người của Đường Ý Na và Mạnh Thạc Luân, đều bị cô ta ghi âm lại.

Chân tướng vụ việc năm đó bố Tần Tranh gặp phải gây rối y tế cũng tra ra manh mối.

Trong phòng bệnh cách ly, Dương Bái Bái nói ra bí mật đã chôn giấu dưới đáy lòng nhiều năm: "Lúc đó, tôi vô tình phát hiện chú tôi có liên hệ với Đường Thiên. Lúc tôi học cấp ba Dương Bao Quý chính là một kẻ vô công rồi nghề, ngày ngày chơi bời lêu lổng, mỗi ngày chỉ biết đòi tiền gia đình."

"Tôi cũng không biết một đại tiểu thư như Đường Thiên quen biết loại người như chú tôi thế nào." Cô ta hít một hơi thật sâu: "Dù sao về sau cô ta cho chú tôi một khoản tiền, bảo ông ấy đến bệnh viện của bố Tần... cảnh sát gây rối."

Tần Tranh cố gắng giữ bình tĩnh, ánh mắt nhìn cô ta như lưỡi dao sắc: "Sao Đường Thiên lại muốn làm thế?"

Dương Bái Bái ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của anh, nói từng chữ một: "Đó là bởi vì, cô ta không cam lòng."

"Không cam lòng?" Tần Tranh nhú mày.

Dương Bái Bái nói: "Đường Thiên là cô chủ của tập đoàn Đường Tây, từ nhỏ lớn lên trong yêu thương chiều chuộng, không coi ai ra gì, thứ cô ta muốn thì chắc chắn phải có được. Từ trước đến nay cô ta cũng không biết trời cao đất dày là gì."

"Thế nhưng, lần đầu tiên cô ta gặp thất bại ở chỗ của anh. Một lần, hai lần, ba lần... Từ xưa tới nay chưa từng có ai dám từ chối cô ta, đương nhiên là cô ta không cam lòng. Cô ta không nuốt trôi cục tức này, thế là bèn muốn cho anh nếm thử mùi vị từ đũa con cưng của trời ngã xuống địa ngục, muốn khiến người kiêu ngạo như anh cúi đầu trước cô ta."

"..."

Tần Tranh im lặng.

Dương Bái Bái nói tiếp: "Tôi còn nhớ rõ hôm đó là sau đợt thi thử thứ hai, lúc tan học tôi ở lại trực nhật, trong lúc vô tình nghe thấy cô ta và Mạnh Thạc Luân lén lén lút lút đi cùng nhau. Tôi cảm thấy tò mò nên đi theo, không nghĩ tới lại nghe thấy cuộc nói chuyện của cô ta và Mạnh Thạc Luân. Đường Thiên nói với Mạnh Thạc Luân là cô ta tìm người đến bệnh viện gây chuyện, nói vốn dĩ chỉ muốn cho anh một bài học, không nghĩ tới lại làm ra mạng người."

Tần Tranh nắm chặt nắm tay, lại buông ra.

"Lúc đó thật ra Đường Thiên còn tính là có lương tri, chỉ có thể coi là cô chủ bị chiều hư, làm chuyện gì cũng có gia đình bọc cho. Nhưng lần đầu gặp phải loại chuyện này, cô ta thật sự luống cuống. Mạnh Thạc Luân vẫn an ủi cô ta, nói với cô ta là sẽ không nói cho người khác, chuyện này sẽ mãi mãi không có người biết. Sau khi tôi nghe thấy, trong lòng cũng rất bối rối, không nghĩ tới vậy mà chuyện này lại có liên quan tới ông chú không nên thân kia của tôi. Trong lúc bối rối, tôi không cẩn thận đá phải góc bàn, bị hợn họ phát hiện."

"Hôm đó sau khi về nhà, lòng tôi rất loạn, không nghĩ tới hôm sau Mạnh Thạc Luân lại tỏ tình với tôi, nhưng yêu cầu tôi bảo vệ bí mật giúp Đường Thiên, lúc đó đầu óc tôi bị niềm vui làm choáng váng, không chút nghĩ ngợi đã đồng ý."

"Nhưng không nghĩ tới, tôi lại càng lún càng sâu vào vũng bùn này. Sau khi tốt nghiệp, Đường Thiên debut với nghệ danh Đường Ý Na, trở thành ngôi sao nổi tiếng hào nhoáng, sớm đã quên những chuyện quá khứ. Mà tôi trở thành trợ lý của Đường Thiên, trơ mắt nhìn bạn trai của mình làm rất nhiều chuyện sai trái vì Đường Thiên."

"Vào lúc anh rơi vào đáy vực, Đường Thiên cố gắng tới gần anh, nhưng không nghĩ tới anh vẫn từ chối cô ta."

"Về sau, Phong Tĩnh quay về thành phố Dương Giang, anh và cô ấy một lần nữa ở bên nhau. Sau khi Đường Thiên biết chuyện này, nổi giận và không cam lòng anh mang lại cho cô ta từ nhiều năm trước lại lần nữa bùng cháy."

Đội trưởng Tống trầm giọng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, cô ta âm thầm liên lạc với Dương Bao Quý vừa ra tù."

Dương Bái Bái dừng lại, còn nói ra một chân tướng càng kinh người: "Sự kiện gây rối y tế gần đây cũng là Đường Thiên thao túng phía sau màn. Bọn họ muốn dùng lại chiêu cũ, tái hiện lại sự kiện gây rối mười năm trước trên người Phong Tĩnh."

Một vài suy đoán cũng đã được chứng thực.

Tần Tranh im lặng hít sâu, đè xuống cảm xúc cuộn cuộn trong nội tâm.

"Tôi từng khuyên A Luân, bảo anh ấy rời đi nơi này với tôi, đừng tiếp tục làm sai nữa, nhưng... nhưng mà..." Nói đến cuối cùng, Dương Bái Bái không kiểm soát được cảm xúc, bụm mặt khóc thút thít: "Không

ngĩ tới, anh ấy nhĩn tâm đến thế, ngay cả tôi và con cũng không chịu buông tha..."

Tần Tranh buông nắm tay đang nắm chặt ra, mặt không thay đổi quay người đi ra phòng bệnh, tiếng khóc nhanh chóng bị ngăn cách sau cánh cửa.

Đội trưởng Tống đi đến, vỗ lên vai của anh: "Đội trưởng Tần, hôm nay vất vả rồi, về sớm một chút làm bạn với bạn gái đi."

Trước bằng chứng như núi, Dương Bao Quý cũng không thể không khai báo toàn bộ sự thật cho cảnh sát.

Ông ta thừa nhận, ông ta nhận tiền của Đường Thiên nên mới đến bệnh viện gây rối.

Cảnh sát nhanh chóng tra được gần đây trong tài khoản của ông ta đúng là có thêm một khoản tiền lớn không rõ lai lịch.

Căn cứ vào những chứng cứ đã nắm giữ trước mắt, cảnh sát nhanh chóng triển khai hành động, bắt đầu bày ra thiên la địa võng.

Cùng lúc đó, trên mạng lại nhấc lên một làn sóng dư luận.

Đường Ý Na vốn đã sắp tẩy trắng thành công lần nữa bị kéo lên đầu ngọn sóng...

Nguyên nhân gây ra của vụ việc là, mấy ngày trước Giang Hành Chu dùng tài khoản Weibo cá nhân chia sẻ bài thông báo của Đường Ý Na: "Tên phóng viên lần trước tung tin đồn nhảm được tôi chia sẻ đã được ăn cơm tù, cô cũng muốn thử một lần à?"

Thân là nhân vật nổi tiếng trên internet, nam thần trong giới kinh doanh, lượng fan hâm mộ trên Weibo mà Giang Hành Chu có được

sớm đã vượt qua năm mươi triệu, có được vô số fan vợ, độ nổi tiếng không thua gì ngôi sao đang hot.

Bài đăng Weibo này vừa đăng lập tức đã được bàn luận sôi nổi.

[Aaaa, cuối cùng chồng cũng đăng bài rồi?]

[Ý của chồng là sao?]

[Ý là Đường Ý Na đang tung tin đồn nhảm?]

Mạch Dĩnh Thi chia sẻ Weibo của anh ấy, bình luận: [Tôi tới kể một chuyện cũ cho mọi người nghe nhé, A và B là người yêu của nhau, C yêu thầm A. Nhưng cho tới nay A đều không thèm đếm xỉa gì tới C, hơn nữa cũng không thân với C. Sau này C nổi tiếng, bèn lợi dụng danh tiếng của bản thân bịa ra một câu chuyện, vu oan cho B là kẻ thứ ba. Câu chuyện chính là như vậy, mọi người cảm thấy có quen không?]

Đám đông kinh ngạc: [Cho nên C là Đường Ý Na???]

Fan hâm mộ của Đường Ý Na nháy mắt bùng nổ, lập tức chửi nhau với fan hâm mộ của Giang Hành Chu, dẫn tới vô số cư dân mạng vây xem.

Nhất thời ba bên hỗn chiến, lần nữa đưa những chủ đề có liên quan tới Đường Ý Na lên hot search.

Cảnh sát đang xâm nhập điều tra thế lực đứng sau lưng Đường Ý Na, không thích hợp đánh rắn động cỏ, đang nghĩ nên thu lưới như thế nào. Không nghĩ tới lúc này nhân viên phòng làm việc của Đường Ý Na lại "đưa than ngày tuyết". Lựa chọn xử lý bằng cách báo cảnh sát, nói Đường Ý Na bị người khác tung tin đồn ác ý.

Cảnh sát bèn thuận theo tự nhiên "mời" Đường Ý Na đến cục cảnh sát điều tra.

Có khởi đầu này, cảnh sát tìm hiểu nguồn gốc, rốt cục năm giữ chứng cứ phạm tội của tập đoàn Đường Tây... Đường Ý Na chẳng qua chỉ là người công cụ bên ngoài, tập đoàn xuyên quốc gia này vẫn luôn lợi dụng Đường Ý Na tiến hành rửa tiền và buôn bán trái phép.

*Người bị lợi dụng như một công cụ.

Cảnh sát thành phố Dương Giang triển khai hành động như sấm chớp, nhanh chóng đóng băng tài khoản của tập đoàn Đường Tây, bắt người đại diện pháp lý và một đám nhân viên liên quan của tập đoàn này.

Tập đoàn Đường Tây sụp đổ từ đó.

Vào ngày phòng làm việc của Đường Ý Na tuyên bố thông báo báo cảnh sát, Đường Ý Na giống như biến mất biệt tăm biệt tích.

Hết thảy dần lắng xuống.

Nhưng yên lặng mấy ngày, một bản thông báo từ phía cảnh sát lần nữa nhắc lên cơn sóng trên internet.

[Đường X (nữ, 28 tuổi, quốc tịch nước D), nghề nghiệp nghệ sĩ, dính líu tới nhiều tội danh như cố ý giết người, thuê giết người, rửa tiền..v..v... bị chi cục công an thành phố Dương Giang tạm giam theo luật hình sự, vụ án đang trong quá trình tiến thêm một bước thẩm tra xử lí.]

Bản thông báo này vừa đăng đã khiến toàn mạng xôn xao.

Cố ý giết người, thuê giết người, rửa tiền,... tùy tiện xách một tội danh ra đều là đả kích mang tính huỷ diệt.

Đường Ý Na lại là pháp chế già*?

*Già: Hiểu đơn giản là một "nhân vật"/ "hạng người", pháp chế già chỉ loại người có những hành vi trái pháp luật.

Phòng làm việc báo cảnh sát, lại đưa chính bà chủ nhà mình vào tù... đây là hướng phát triển làm tất cả mọi người đều bất ngờ.

Một bộ phận fan hâm mộ còn vùng vẫy giấy chết: [Không thấy trên thông báo nói là Đường X à? Đường X là hai chữ, Na Na nhà chúng tôi là ba chữ, tuyệt đối không phải là cô ấy!]

Có quần chúng nhiệt tình lập tức tiến hành phổ cập khoa học: [Tri thức ít ai biết, "Đường Ý Na" chỉ là nghệ danh, tên thật của Đường Ý Na là Đường Thiên. Hơn nữa, quốc tịch nước D cũng đúng với thông tin giới thiệu trên bách khoa nào đó, cho nên "Đường X" trên thông báo là chính xác.]

Mặc dù cảnh sát không thông báo chi tiết, nhưng rất nhanh đã có tài khoản marketing bới ra những chuyện Đường Ý Na từng làm.

[Mọi người còn nhớ ngôi sao nữ trước kia nhanh chóng nổi tiếng nhờ bộ phim học đường "Nụ Cười Thanh Xuân" không? Cô ấy là người mới ký với công ty của Đường Ý Na, vì lấy lòng phía đối tác mà Đường ép cô ấy đi tiếp rượu, còn đưa cô ấy lên giường của nhà đầu tư. Vì tránh né quy tắc ngầm mà em gái này nhảy xuống từ lầu ba khách sạn, ngã thành liệt nửa người.]

Fan hâm mộ của ngôi sao nữ cũng nhớ tới chuyện này... lúc ấy công ty tuyên bố ngôi sao nữ đang quay một bộ phim cổ trang, bị thương do trượt dây thép treo, đã khẩn cấp đưa đến bệnh viện điều trị, không có gì đáng ngại. Các fan hâm mộ cũng tin tưởng, nhưng từ đó về sau ngôi sao nữa lại chưa từng xuất hiện trên màn ảnh nữa.

Dần dần, độ hot của cô ấy giảm đi, từ từ bị mọi người lãng quên.

Trừ chuyện đó ra, Đường Ý Na còn bỏ thuốc vào trong nước của đối thủ cạnh tranh, phá hỏng cổ họng của đối phương, dẫn đến đối phương không thể không rút khỏi giới giải trí.

Nhưng mà đây chẳng qua chỉ là một góc của tảng băng chìm, những tội ác cô ta phạm phải chất chồng như núi.

Càng đào sâu, càng cảm thấy nhìn mà giật mình.

Chương 71

Tất cả những chuyện Đường Ý Na từng làm đều bị công khai, chịu vô số người phỉ nhổ.

Tường đổ mọi người đẩy, cô ta từ một ngôi sao nữ quang cảnh rực rỡ tụt dốc thành chuột chạy qua đường người người hô đánh.

*

"Hôm nay luật sư của Đường Thiên đến đây, nộp một bản báo cáo kiểm tra bệnh, nói cô ta mắc bệnh trầm cảm nhiều năm, yêu cầu tiến hành bảo lãnh chờ xét xử."

Đội trưởng Tống ném bản báo cáo trên tay xuống bàn, lại phát ra một tiếng cười chế giễu: "Đúng là thao tác "thông thường"."

"Đường Thiên vẫn không chịu khai gì à?" Tần Tranh mặt không biểu tình.

Đội trưởng Tống nói: "Xem như tin tức tốt, hôm nay cô ta cuối cùng cũng nhả ra, nhưng..." Anh ấy hơi ngừng lại, nhăn mày: "Cô ta đưa ra một yêu cầu."

"Yêu cầu?"

"Ừ." Đội trưởng Tống nhìn về phía Tần Tranh, vẻ mặt nghiêm túc: "Cô ta muốn gặp bác sĩ Phong một lần."

Tần Tranh khẽ giật mình.

"Em á?"

Phong Tĩnh biết chuyện này thì cũng rất bất ngờ: "Sao Đường Thiên lại muốn gặp em?"

Đối với cô mà nói thì chẳng qua Đường Thiên chỉ là một bạn học cấp ba bình thường, thời học cấp ba đã chẳng có liên quan gì tới nhau, sau khi tốt nghiệp thì càng chưa từng gặp nhau.

Cô không nghĩ ra được lý do gì khiến Đường Thiên muốn gặp mình.

Nhưng Phong Tĩnh vẫn đi.

Trong phòng gặp mặt, Phong Tĩnh im lặng nhìn Đường Thiên ở đầu đối diện cách một lớp pha lê.

Khuôn mặt Đường Thiên tiều tụy, dưới mắt là một vòng quầng thâm, cũng không còn hình tượng ngăn nắp xinh đẹp dưới ánh đèn huỳnh quang lúc trước. Nhưng dù sao cũng là người từng làm ngôi sao nổi tiếng, cho dù mặc áo tù cũng chẳng ảnh hưởng đến khí chất của cô ta chút nào, ngược lại tăng thêm cho cô ta mấy phần u buồn.

Không ai nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn xung quanh im lặng đến có thể nghe được rõ cả tiếng hít thở.

Sau một lúc lâu, Đường Thiên nhìn hai tay mình, đột nhiên tự nở nụ cười giễu cợt: "Bây giờ nghĩ lại thì, thật ra tôi cũng chẳng thích Tần Tranh đến thế. Có lẽ thứ lúc đó hấp dẫn tôi chỉ là thái độ ca ngạo và coi thường của cậu ta thôi."

"Sau khi tốt nghiệp, chênh lệch giữa chúng ta dần dần kéo xa, cũng đã gặp càng nhiều người ưu tú hơn tốt hơn cậu ta. Có đôi lúc tôi sẽ cảm thấy mình của trước kia rất buồn cười, tôi sẽ nghĩ rất cuộc thì tôi thích cậu ta điểm gì? Cậu ta căn bản không xứng với tôi, tình cảm yêu thầm trước kia quả thực là một vết nhơ trong cuộc đời tôi. Tôi là đại tiểu thư của tập đoàn Đường Tây, là thần tượng có được ngàn vạn fan hâm mộ, mà cậu ta thì sao? Một nghèo hai trắng, bố mẹ đều mất, coi như thuận lợi lên đại học tốt nghiệp đại học thì cậu ta vẫn chẳng có gì cả."

"Lúc đó, tôi mới nhận ra rằng, hoá ra mình căn bản cũng không thích Tần Tranh." Cô ta dừng lại, lại cười một tiếng đầy mỉa mai: "Có lẽ tôi từng thích cậu ta, dù sao cậu ta cũng là người đầu tiên khiến tôi rung động thời niên thiếu. Nhưng cũng có thể là, chỉ là sự không cam lòng dưới đáy lòng tôi đang quấy phá. Tôi vừa sinh ra đã đứng ở vạch đích, muốn cái gì người nhà sẽ cho cái đó, lần đầu tiên tôi va phải trắc trở còn là ở trước mặt cậu ta. Cho nên, thật ra chỉ là tôi muốn nhìn thấy cậu ta cúi thấp cái đầu cao ngạo của mình xuống trước mặt tôi."

"Đáng tiếc, tôi lần lượt thất bại."

"Sau khi cậu ta nghèo túng, tôi cho rằng cuối cùng cũng có cơ hội bố thí cho cậu ta, cho cậu ta biết, cậu ta chỉ xứng có được sự thương hại của tôi, thế nhưng, cậu ta lại lần lượt từ chối tôi."

Đường Thiên hít một hơi thật sâu, nói tiếp: "Về sau, tôi vô tình biết được hai người lại đang ở bên nhau, hoá ra nhiều năm như vậy cậu ta vẫn đang chờ cô."

"Dựa vào cái gì? Cậu ta đã không có gì cả, vì sao vẫn không nhìn thấy sự tồn tại của tôi, vẫn cứ hết lần này tới lần khác xem nhẹ tôi? Từ lúc đó, loại cảm xúc không cam lòng và sỉ nhục đã biến mất từ rất lâu kia lại một lần nữa cháy lên."

Những lời này Phong Tĩnh đã sớm nghe qua từ miệng của Dương Bái Bái, đáy lòng không chút nào gợn sóng: "Cô Đường, cô muốn gặp tôi chỉ để nói những lời này với tôi thôi à?"

"Có lẽ."

Đường Thiên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Phong Tĩnh qua lớp kính: "Nhưng từ đầu tới cuối tôi vẫn không thể nào hiểu nổi."

"Cái gì?" Phong Tĩnh rất bình tĩnh hỏi.

Đường Thiên ngừng một lát mới lẩm bẩm nói: "Tôi cho rằng, bất kể là gia cảnh hay tướng mạo, tôi đều không thua cô, vì sao từ đầu tới cuối cậu ta đều không chịu liếc mắt nhìn tôi một cái?"

Phong Tĩnh đối diện với cô ta mấy giây, chậm rãi nói: "Có lẽ yêu là cả hai phía, là ủng hộ, mà không phải bẻ gãy cánh chim của đối phương, khiến người đó trở thành chim trong lồng đi."

"Bởi vì cô không cam lòng, cô phá huỷ một gia đình, cũng xuýt chút nữa phá huỷ cuộc đời của Tần Tranh." Phong Tĩnh nói: "Mà cho tới bây giờ, điều cô nghĩ, vẫn là những cảm xúc không cam lòng dưới đáy lòng cô, mà không phải tiến hành ăn năn, qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô đã mang đến bao nhiêu đau khổ cho người khác."

Cô nhìn thẳng vào mắt cô ta, mỗi câu mỗi chữ đều vô cùng rõ ràng: "Lúc đó cô ôm loại suy nghĩ này đến gần anh ấy, cho nên cô cảm thấy, vì sao từ xưa đến nay anh ấy đều không thèm ngó ngang gì tới cô?"

Đường Thiên ngẩn ra, Phong Tĩnh nhìn sâu vào mắt cô ta, tiếp tục hỏi: "Cô Đường, đến giây phút này, cô có cảm thấy hối hận không?"

Đường Thiên không nói gì, cảm xúc trong mắt hỗn loạn, nhưng Phong Tĩnh đã nhận được đáp án từ trong mắt cô ta.

Cô lại vút một vấn đề ra: "Vậy rốt cuộc là cô hối hận vì phá huỷ cuộc đời của người khác, hay là hối hận vì tất cả những chuyện mình làm bị công khai ra ngoài đây?"

Đường Thiên bỗng rùng mình, hai tay nắm chặt, rất lâu không nói gì.

Khóe miệng Phong Tĩnh kéo ra một độ cong mỉa mai, không nói thêm câu nào mà đứng dậy quay người đi.

**

Cùng lúc đó, Tần Tranh và Mạnh Thạc Luân đang gặp mặt trong phòng thẩm vấn.

Mạnh Thạc Luân nhìn Tần Tranh bên ngoài hàng rào sắt, nở nụ cười giống như tự giễu: "Không nghĩ tới, cuối cùng chúng ta sẽ gặp mặt bằng hình thức này."

Hốc mắt anh ta hãm sâu, râu ria xồm xoàm, không còn dáng vẻ hăng hái như khi làm người đại diện chấp hành.

"Tôi cũng không nghĩ tới." Tần Tranh trả lời hời hợt. Anh cũng nhìn Mạnh Thạc Luân, vẻ mặt khá bình tĩnh.

"Tần Tranh, tôi hối hận rồi, thật sự hối hận." Trong mắt Mạnh Thạc Luân đầy vẻ hối hận: "Mấy hôm bị giam này, tôi vẫn luôn nghĩ, vì Đường Thiên mà đấp tất cả của mình vào, có đáng không? Kết quả nhận lại là gì, còn..."

Anh ta dừng một lát: "Phản bội tình bạn của chúng ta. Tôi nhớ lúc học cấp ba, tháng ngày cùng chơi bóng với cậu, với nhóm A Tinh, cùng nhau tham gia thi đấu, thảo luận đề thi, chúng ta từng nói phải làm anh em tốt cả đời, nhưng..."

Anh ta cười đắng chát: "Là tôi tự tay huỷ diệt tất cả."

Tần Tranh không nói chuyện.

Mạnh Thạc Luân ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp: "Cậu nói, chúng ta còn có thể quay về như trước kia không?"

Vẻ mặt Tần Tranh bình tĩnh, giọng điệu rất nhạt: "Không quay về được."

"Tôi cũng nghĩ thế." Mạnh Thạc Luân cười khổ.

"Chứ vậy đi, tôi về đây, cậu tự chăm sóc bản thân cho tốt." Tần Tranh nói, đứng dậy, vừa xoay người lại nghe thấy người đằng sau nói.

"Nếu như có thể, cậu nói với Bái Bái một tiếng giúp tôi, rất xin lỗi."

Tần Tranh dừng bước: "Câu nói này, vẫn là giữ lại sau này chính cậu nói với cô ta đi."

Dứt lời, anh không quay đầu lại bước ra phòng thẩm vấn.

Đi ra bên ngoài, anh nhìn thấy Phong Tĩnh, cô đang nói chuyện với một người.

Người kia quay lưng về phía cô ấy, chỉ có thể nhìn ra là một chàng trai.

Lúc Phong Tĩnh rời đi, vừa lúc trông thấy Đường Gia Niên vừa bước ra từ cục cảnh sát.

Hai người chạm mặt nhau ở trước cửa ra vào, không hẹn mà cũng sững sốt.

Phong Tĩnh chủ động mở miệng: "Tiểu Đường."

Đường Gia Niên cũng chào hỏi: "Bác sĩ Phong."

"Thật trùng hợp."

"Vâng, đúng vậy."

Gặp lại lúc này, cả hai đều hơi xấu hổ.

Phong Tĩnh ngừng một lát, vẫn hỏi ra thắc mắc trong lòng: "Tiểu Đường, hôm đó cậu... đột nhiên xuất hiện ở ngã tư đường, là vì cứu người à?"

Đường Gia Niên im lặng một lát rồi thừa nhận: "Vâng."

Phong Tĩnh khẽ giật mình: "Cậu đã sớm biết có người muốn hại Dương Bái Bái..."

"Bác sĩ Phong, chị biết rồi, đúng không?" Nụ cười của cậu ấy đầy cay đắng: "Đường Thiên là chị gái của em."

Phong Tĩnh im lặng mấy giây rồi khẽ nói: "Ừ, tôi biết rồi."

Đường Gia Niên nói: "Nhìn chị gái của mình không ngừng phạm sai lầm, em đã từng ngăn cản, nhưng chẳng có ích gì. Cuối cùng bây giờ cũng nói ra rồi, ngược lại lại có cảm giác như trút được gánh nặng. Có lẽ em sớm nên làm như vậy, nói không chừng sẽ không có nhiều người bị hại đến thế. Cho tới nay, em chỉ là một tên hèn."

"Không, Tiểu Đường, cậu rất dũng cảm." Phong Tĩnh lắc đầu: "Cảm ơn cậu đã bằng lòng nói ra mọi chuyện vào thời điểm này, điều này đã rất không dễ dàng rồi."

Về sau cô mới biết được, vào lúc Dương Bái Bái lựa chọn báo cảnh sát thì Đường Gia Niên cũng chủ động tố cáo Đường Thiên và người nhà của cậu ấy với cảnh sát.

Nhưng đề tài này thực sự quá nặng nề, cô bèn chuyển chủ đề: "Tôi nghe chủ nhiệm Vu nói cậu không thực tập tiếp nữa."

Đường Gia Niên gật đầu, nói: "Trong khoảng thời gian này em phải phối hợp cảnh sát làm điều tra, có lẽ sau đó..." Cậu ấy không nói tiếp: "Cho nên em làm thủ tục tạm nghỉ học."

Ánh mắt của cậu ấy rất mờ mịt: "Trước kia là người nhà em phản đối em làm bác sĩ, nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, em cũng không biết em còn có tư cách tiếp tục đi theo con đường này không, em cần thời gian để suy nghĩ kỹ về chuyện này."

Thoáng liếc thấy bóng dáng Tần Tranh.

Phong Tĩnh đột ngột lên tiếng: "Tiểu Đường."

Đường Gia Niên ngược mắt: "Dạ?"

Phong Tĩnh nhìn vào mắt cậu ấy, nói rất chân thành: "Bất kể thế nào, tôi hi vọng dễ dàng từ bỏ lý tưởng của mình."

Đường Gia Niên ngẩn ra,

Phong Tĩnh cười một tiếng: "Hẹn gặp lại."

"Vâng, hẹn... gặp lại." Đường Gia Niên ngẩn người nhìn cô.

Phong Tĩnh vẫy tay với cậu ta rồi chạy chậm về phía Tần Tranh.

Ánh nắng vừa lúc.

Dương Bái Bái cũng không thực sự tham dự vào trong hành vi phạm tội của Đường Thiên, sau khi cảnh sát điều tra rõ ràng xong thì đã ngừng giám sát cô ta.

Vào ngày thứ hai cảnh sát công bố tin Dương Bao Quý dùng thân phận của người khác tung tin đồn nhảm, bệnh viện huỷ bỏ lệnh cách chức tạm thời đối với Phong Tĩnh.

Biết được chân tướng, sau khi dân mạng đồng tình với Phong Tĩnh thì càng trở nên căm phẫn.

Căm phẫn vì lòng cảm thông của bọn họ bị lợi dụng.

Sau khi Phong Tĩnh biết chuyện này thì cũng chỉ cười một tiếng.

Ngày thứ hai sau khi quay lại làm việc, Dương Bái Bái gọi điện thoại cho cô nói muốn gặp cô một lần trước khi xuất viện.

Sau khi tan tầm, Phong Tĩnh đi gặp cô ta.

Dương Bái Bái nói: "Tiếp theo tôi sẽ tiếp tục phối hợp cảnh sát điều tra. Chờ chuyện này kết thúc, tôi tính rời khỏi thành phố Dương

Giang, đối với tôi mà nói rời đi nơi này xem như rời đi nơi thị phi, đến một vùng đất mới, lại bắt đầu lại từ đầu."

"Cô quyết định rời chứ?" Phong Tĩnh hỏi: "Thật sự có thể vứt bỏ tất cả mọi thứ ở đây?"

"Không bỏ được thì sao? Bây giờ tôi nghĩ thông rồi, có nhiều thứ, không thuộc về cô thì sẽ không phải là của cô."

Dương Bái Bái nhẹ vỗ về bụng dưới, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, trên mặt là nụ cười như trút được gánh nặng: "Cho tới nay, tôi đều biết anh ấy không thích tôi, chỉ là vì bảo vệ bí mật nên mới ở bên tôi, nhưng tôi đã từng hi vọng xa vời và ảo tưởng, cảm thấy có con thì anh ấy sẽ đổi ý."

"Thật sự không nghĩ tới, từ đầu tới cuối đều là mong muốn đơn phương của tôi."

Cô ta nhắm mắt lại, khẽ thở dài: "Giờ tôi nghĩ thông rồi, tôi không nên có bất kỳ chờ mong nào với Mạnh Thạc Luân."

Dương Bái Bái lại nhìn về phía Phong Tĩnh: "Phong Tĩnh, những ngày này cảm ơn cô đã chăm sóc."

Phong Tĩnh nói: "Thật ra tôi cũng có làm gì đâu."

Dương Bái Bái lắc đầu, dường như nhớ tới cái gì: "Đúng rồi, tôi có cái này muốn đưa cho cô."

Cô ta lấy một phong thư từ trong túi ra, đưa qua.

Phong Tĩnh sững sốt một lát: "Đây là..."

Đó là một phong thư, mặc dù bì thư đã ố vàng nhưng lại được giữ gìn khá hoàn hảo.

Dương Bái Bái nhìn cô: "Tôi nghĩ, phong thư này cũng đã đến lúc trả về cho đúng chủ nhân của nó."

Chương 72

Phong Tĩnh nhận lấy phong thư, trên bì thư đã có dấu vết từng mở ra.

Lật đến mặt trước, trên đó viết mấy chữ "(người nhận) Phong Tĩnh".

Là chữ của Tần Tranh.

Cô ngẩng đầu, mắt đầy kinh ngạc.

"Đây là bức thư hồi đó Tần Tranh để lại cho cô, bị Mạnh Thạc Luân giấu đi." Dương Bái Bái khẽ cười: "Lúc đó anh ấy bảo tôi xử lý nó, nhưng tôi lén giữ lại."

"Bây giờ hẳn cũng nên trả về cho chủ gốc."

Tạm biệt Dương Bái Bái, Phong Tĩnh rời đi bệnh viện.

Cô đứng ở ven đường, nhìn bức thư trên tay, do dự một lát rồi mở nó ra.

Phong Tĩnh mở bức thư ra, nhìn thấy nội dung bên trong.

Phong Tĩnh:

Rất xin lỗi, tôi thất hẹn rồi.

Mấy ngày nay trời mưa rất to, trời mãi chẳng có nắng, giống như tâm trạng của tôi khi viết bức thư này.

Vào lúc cậu nhìn thấy bức thư này thì có lẽ cậu đã bước lên con đường đi du học rồi.

Trong cuộc đời có thể sẽ có tiếc nuối, sẽ có bất đắc dĩ, cũng sẽ có chia ly. Nhưng tôi không nghĩ tới giây phút ly biệt sẽ đến sớm hơn dự tính.

Tôi từng mâu thuẫn, không biết có nên viết bức thư này cho cậu hay không.

Những ngày gần đây tôi thường xuyên sẽ nghĩ tới buổi tối sau tiết tự học hôm ấy, chúng ta cùng nhau tâm sự về tương lai, tâm sự về ước mơ và cảnh tượng tương lai. Mãi đến khi trước khi vận rủi trút xuống, tôi vẫn luôn tràn đầy chờ đợi và hi vọng với tương lai.

Nhưng hoá ra, trưởng thành còn tàn khốc hơn nhiều so với những gì chúng ta tưởng.

Tôi nghĩ, cũng đã đến lúc từ biệt cậu.

Chẳng thể thực hiện ước hẹn ra nước ngoài cùng cậu, tôi sẽ mang theo nỗi tiếc nuối này, tính cả tất cả những phút giây ở bên cậu... cất giấu trong lòng mãi mãi.

Có vài tiếc nuối mà tôi cũng không thể nói ra.

Nhưng bất kể thế nào, xin cậu chắc chắn phải vững tin không thay đổi đi về phía trước, mang theo lời chúc phúc của tôi đi cùng.

Nếu có một ngày chúng ta gặp lại, dù cho cậu đã quên tôi, hi vọng ngày đó cậu đã thực hiện được ước mơ của mình.

Cho dù lựa chọn của cậu là gì, có lẽ về sau không thể lại gặp nhau, cũng chúc cậu tiền đồ như gấm, con đường phía trước đầy hoa, cả đời trôi chảy.

Tần Tranh.

Ngày viết là đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học.

Đọc đến ngày viết, đôi mắt Phong Tĩnh đã sớm ướt át.

Nội dung trong thư không dài, vồn vẹn mấy trăm chữ, lại bao hàm quá quá nhiều.

Ký ức của cô cũng nháy mắt quay lại mùa hè năm ấy.

Đọc đường Phong Tĩnh vừa đi vừa nghỉ, thi thoảng lại nhìn vào bức thư trên tay. Cô nhìn bức thư này rất nhiều lần, tâm trạng mãi không thể nào lắng lại.

Sắp đến đơn vị của Tần Tranh, từ xa cô đã nhìn thấy anh.

Cô cất phong thư đi, chạy như bay về phía anh.

Tần Tranh mới đi từ đơn vị ra, đang định đi lấy xe, vừa nhấc mắt đã thấy Phong Tĩnh.

Anh ngẩn ra, hơi bất ngờ dừng bước: "Sao lại tới đây, không phải đã nói là anh đi..."

Bỗng chú ý tới khoé mắt cô ửng đỏ, tiếng nói cũng ngừng lại: "Em..."

Anh lại chú ý thấy phong thư đã ố vàng trên tay cô, con ngươi tối sầm lại, lập tức hiểu rõ.

Có gì đó ẩn giấu trong mắt, anh cười khẽ, nhú mào nói: "Em nhìn thấy lịch sử đen tối của anh rồi à?"

Phong Tĩnh không chú ý tới sự biến hoá cảm xúc nhỏ bé của anh, hiếm khi bị ghen hợm: "Cái này thì tính gì là lịch sử đen tối?"

Thiếu chút nữa làm cô khóc.

Nhưng trong một khoảnh khắc như vậy, tất cả cảm động thật sự giống như bị anh mạnh mẽ cắt đứt, kẹt nửa vời, lên không nổi xuống không xong.

Nhưng anh lại cứ có loại bản lĩnh chọc tức này.

Tần Tranh nói bâng quơ: "Chẳng lẽ không đúng à? Em không cảm thấy mấy câu trước kia anh viết quá kiểu cách hả?"

Phong Tĩnh nhìn anh chăm chăm: "Nào có ai nói bản thân như vậy?"

"Không phải là có anh à?"

Tần Tranh không thềm để ý chút nào, nói xong thì giờ tay véo má cô một cái.

"Này!" Phong Tĩnh mặt, trợn tròn mắt: "Anh véo em làm gì?"

Tần Tranh nhếch môi, dùng một tay ôm cô vào lòng: "Chẳng qua là anh cảm thấy, dáng vẻ hiện tại của em thật sự giống một chú heo con."

"..."

Anh lại cười một tiếng: "Đi thôi, dẫn em đi ăn cơm."

Phong Tĩnh cuối cùng cũng xù lông: "Ăn gì mà ăn? Anh giải thích rõ ràng trước đã, cái gì gọi là "giống heo con"!"

"Ý là khen em đáng yêu đấy."

"Heo con đáng yêu chỗ nào?"

"Chẳng lẽ em không đáng yêu hả?"

"... Anh đủ rồi đấy!"

Sau bữa tối là quãng thời gian hiếm có của riêng hai người.

Hai người ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại, cô gửi tin nhắn cho Mạch Dĩnh Thi xong thì ngẩng đầu, trông thấy Tần Tranh ngồi ở một đầu khác của ghế sofa, đang tập chung lật xem quyển tạp chí y học mà cô mua.

Cô lại cúi đầu xuống kiểm tra tin nhắn Mạch Dĩnh Thi trả lời, lực chú ý lại vẫn luôn đặt trên người Tần Tranh.

Phong Tĩnh không tập trung chọc màn hình điện thoại, chợt nhớ tới gì đó.

Cô cất điện thoại đi, xích vào gần anh rồi hỏi: "Nổi tiếc tuổi khi đó mà anh không thể nói ra là gì?"

Tần Tranh hơi ngần ra một lát, thả quyển tạp chí trên tay xuống: "Là một câu."

"Câu gì?" Nhịp tim Phong Tĩnh hẫng nửa nhịp, nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh.

"Là..." Anh ngừng một lát: "Tôi thích cậu."

Anh lại nói tiếp một câu: "Chẳng qua bây giờ không phải nữa."

Tim Phong Tĩnh run lên, nội tâm vừa bị xúc động nhưng lại nghe thấy nửa câu sau của anh. Biểu cảm trên mặt đứng hình mất nửa giây, cô nhìn anh với vẻ mặt nghi ngờ: "Thế bây giờ là gì?"

"Bây giờ là..." Tần Tranh khẽ cười một tiếng, giơ tay kéo cô vào lòng, thềm thì bên tai cô: "Anh yêu em."

Thanh âm tuy nhỏ nhưng rất chắc chắn.

Phong Tĩnh kinh ngạc nhìn anh, rốt cuộc cũng không khống chế nổi cảm xúc nín nhịn đã lâu, từng giọt nước mắt lăn từ trên mặt xuống.

"Em khóc gì chứ?" Tần Tranh cảm thấy vừa buồn cười vừa đau lòng. Anh giơ tay lau đi nước mắt trên mặt cô: "Đừng khóc, lại khóc thì

càng giống heo con."

Phong Tĩnh lắc đầu, từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, khóe miệng lại đầy ý cười: "Em cũng yêu anh."

Đôi mắt cô mông lung ngấn lệ, giống dải đầy sao trời.

Hàng mi Tần Tranh run lên, rũ mắt, trong cặp mắt đen cũng đựng đầy ánh sao.

Trong xúc động, hai người đến gần lẫn nhau, hôn xuống.

Giờ khắc này, cả thế giới đều trở nên yên lặng.

Giống như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Ánh đèn trong phòng khách mờ ảo mập mờ, bọn họ ôm ghì lấy nhau, bày tỏ tình yêu của mình với đối phương.

Từ phòng khách đến phòng tắm, lại từ phòng tắm đến phòng ngủ, tất cả đều tự nhiên đến thế.

Trong phòng chỉ chừa lại một cái đèn bàn mờ tối, chiếu xuống một phòng kiêu diễm.

Trong một đêm thế này, hai người giống như quay về năm mười tám tuổi, trở lại thời thanh xuân tuổi trẻ, không chút kiêng dè, lại không có gì lo sợ.

Lần này, bọn họ cuối cùng cũng hoàn toàn thấu hiểu lòng nhau.

Có gió thổi qua, rèm cửa trong phòng bị nhẹ nhàng xốc lên, ánh trăng xuyên qua bệ cửa sổ vẩy vào trong phòng, giống như trải xuống đất một tầng lụa mỏng, khiến tất cả mọi thứ trong phòng giống như ảo mộng.

...

Qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, vào lúc ánh sáng mặt trời rực rỡ xuyên qua khe hở rèm cửa chiếu vào phòng, hai người tỉnh lại cùng lúc.

Bọn họ ôm nhau, trong ánh mắt nhìn về phía lẫn nhau đựng đầy yêu thương thấm thiết.

Chớp mắt mà tiếng chuông mừng năm mới đã vang lên, mở ra một chương mới.

Mùa xuân năm nay đến muộn hơn những năm khác.

Cơm tất niên ăn ở nhà Phong Tĩnh, bố Phong tự mình vào bếp, làm một bàn món ăn phong phú, đồng thời cũng coi là bày tiệc đón Tần Tranh vừa đi công tác về.

Ăn tối xong, Phong Tĩnh kéo Tần Tranh đi ra ngoài dạo phố.

Phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố Dương Giang tràn đầy không khí năm mới, câu đối xuân treo trên cao, giăng đèn kết hoa, đèn lồng đỏ, nút kết Trung Quốc, khắp nơi trên đường tràn đầy bầu không khí sung sướng an lành.

Đêm đến, đèn màu nghệ hồng sáng lên, không khí ngày lễ trên phố đi bộ càng nồng. Đầu đường cuối ngõ biển người tấp nập rất náo nhiệt. Nhiều cửa hàng lớn nhỏ phát những bài hát hân hoan vui mừng, người đi đường đều mặc quần áo mới tinh, nụ cười trên mặt tràn đầy hạnh phúc và ấm áp.

Hai người đi dạo ven sông, nhìn thành phố được trang trí bằng đèn màu hai bên bờ, vừa đi vừa trò chuyện.

"Em còn tưởng là năm nay anh không kịp về ăn tết." Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía người bên cạnh: "Em thấy trên trời sự bảo

hôm trước các anh mới kết thúc công tác bảo đảm an toàn, sao anh về thành phố Dương Giang nhanh thế?"

"Em ở đây, sao anh có thể không về gấp được?" Tần Tranh cúi đầu chỉnh lại khăn quàng cổ giúp cô: "Đã đồng ý với em từ trước rồi còn mà, đây là cái tết đầu tiên mà chúng ta ở bên nhau, nhất định phải đón cùng nhau."

Khóe môi Phong Tĩnh hơi cong lên, không nói gì, khóe mắt thoáng nhìn thấy gì đó, sự chú ý bị thu hút qua: "Ý, bên kia có bán tào phớ, đi, chúng ta qua đó."

Cô buông tay anh ra, chạy về phía quán tào phớ.

Tần Tranh nhìn thấy ảnh ngược trên sông, vô ý thức dừng bước. Anh nhìn xuống mặt sông, Phong Tĩnh dần dần đi xa, cái bóng của cô dần dần kéo ra khoảng cách với anh.

Bỗng nhiên, một hòn đá nhỏ rơi vào trong nước, mặt sông nổi lên từng vòng gợn sóng, đánh tan cái bóng của bọn họ.

"Này, Tần Tranh..."

Tần Tranh ngẩng đầu, Phong Tĩnh đứng cách đó không xa vẫy tay tới anh: "Nhanh lên nào, nếu không thì không đợi anh đâu."

"Đến đây."

Anh nhếch môi, xuyên qua đám người, đi về phía cô.

Trên mặt sông, cái bóng của anh cũng nhắm về phía cô mà đi.

Đoạn đường này, phong cảnh dọc đường vô số.

Mà em, là phong cảnh đẹp nhất trên con đường ngược chiều của anh.

Chương 73

Một loạt sự kiện diễn ra gần đây cuối cùng vẫn bị người trong nhà biết.

Mẹ Phong rất đau lòng: "Xảy ra chuyện lớn như thế mà sao con cũng không nói cho bố mẹ?"

Phong Tĩnh vội nói: "Đã không sao rồi, chuyện này cũng giải quyết xong rồi."

Nhưng sau khi mẹ Phong biết những chuyện mà Tần Tranh gặp phải lại càng thương anh hơn, ngày ngày đổi đủ mọi cách làm món ngon cho anh ăn, sợ anh ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Lúc ăn tối, bà không ngừng gấp thức ăn cho Tần Tranh, vẻ mặt hiền từ: "Nào, Tiểu Tần, ăn nhiều một chút, đừng khách sáo. Sau này nhà bố mẹ chính là nhà của con, con cứ coi như là về nhà mình."

Tần Tranh: "Cảm ơn cô, con tự gấp được rồi."

Cuối cùng vẫn là Phong Tĩnh giải cứu cho anh: "Được rồi, mẹ. Mẹ đừng gấp cho anh ấy nữa, nếu là anh ấy ăn béo thì con không cần nữa đâu."

Biết là nói đùa, mẹ Phong cố ý nói: "Con không cần Tiểu Tần thì tốt quá, thế để nó làm con trai của mẹ."

Phong Tĩnh lập tức từ chối: "Đừng, thế thì đừng." Cô nhìn Tần Tranh một cái, sau đó nhướn mày: "Con mới không muốn gọi anh ấy là em trai."

"Con nhóc này." Mẹ Phong nhìn cô đầy oán trách, lại nói với Tần Tranh: "Tiểu Tần, đừng nghe nó nói hươu nói vượn. Mau ăn cơm đi, không thì thức ăn nguội mất."

Không chịu nổi sự nhiệt tình của mẹ Phong, sau khi ăn cơm xong Phong Tĩnh lấy cớ có việc vội vàng kéo Tần Tranh về nhà.

*

Quay về phòng trọ, Tần Tranh hỏi cô: "Sao lại là em trai mà không phải là anh trai? Rõ ràng anh lớn hơn em mấy tháng."

"Bởi vì mọi chuyện phải kể đến trước và sau, em tới cái nhà này trước sau đó anh mới đến, cho nên là em trai." Phong Tĩnh gập quyển tạp chí trên tay lại, hùng hồn nói lời nguy biện.

Tần Tranh im lặng một lát, lại không hề nói gì mà giơ tay cởi áo choàng tắm.

"Anh... làm gì?"

Phong Tĩnh nghi ngờ, còn chưa kịp phản ứng thì Tần Tranh đột nhiên ôm cô vào lòng, từ từ cúi người xuống.

Tạp chí trong tay rơi xuống giường rồi nhanh chóng bị đẩy vào một góc.

Dựa gần quá, Phong Tĩnh vô ý thức muốn lui về phía sau nhưng lại không thể lùi lại.

Cô nằm trên giường, tóc xoã tung, hoàn toàn bị giam trong lòng anh.

Áo choàng tắm rơi xuống đến bên hông, lộ ra nửa người trên, khiến thân hình anh có vẻ càng cao to khoẻ khoắn. Vai rộng eo hẹp, vân da lưu loát. Anh vừa mới tắm xong, trên mái tóc đen còn treo vài giọt nước, ánh đèn màu vàng ấm chiếu xuống khiến chúng có vẻ lấp lánh như kim cương vụn.

Giọt nước nhỏ xuống, lăn xuống dọc theo đường cong trên ngực, thân hình ấy săn chắc và vân da rõ ràng.

Phong Tĩnh nhìn mà tim ngứa ngáy, nóng lòng muốn...

"Thế em có hài lòng với anh của hiện tại không?" Tần Tranh cúi người tới gần, giọng ép cực thấp, giống như mang theo cám dỗ vô tận.

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai, vành tai lập tức đỏ ửng một mảnh.

Thế này, thế này thì ai mà chịu nổi?

Phong Tĩnh vô ý thức nuốt nước bọt, nhưng vẫn mạnh miệng:
"Còn... còn tạm?"

Mặc dù nói như vậy nhưng cô vẫn không nhịn được vươn tay ra sờ một cái.

Tần Tranh túm một phát lấy tay cô, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm:
"Thế có thích không?"

Thích, nhưng chuyện này có thể nói ư?

"Miễn miễn cường cưỡng đi." Ánh mắt cô dao động, ra vẻ bình tĩnh, nhịp tim lại dồn dập rối loạn, giống như muốn bật ra khỏi lồng ngực.

Tần Tranh cười khế bên tai cô, hỏi tiếp: "Thế có thể cộng điểm không?"

"Có thể..." Phong Tĩnh bỗng nhiên kịp phản ứng, nhanh chóng đổi giọng: "Mới là lạ!"

Thấy cô không mắc lừa, Tần Tranh khe khẽ nói một câu: "Gọi một tiếng anh trai nghe xem nào?"

"Không muốn." Phong Tĩnh không suy nghĩ chút nào đã từ chối, quay đầu đi không nhìn anh.

Tần Tranh đẽ giọng thấp hơn: "Có gọi không?"

"Không gọi."

Phong Tĩnh trừng anh: "Tần Tranh, anh đừng quá đáng quá."

Đội trưởng Tần dùng hành động chứng tỏ, anh còn có thể càng quá đáng.

"Anh đủ rồi... Hu... anh... anh trai..."

*

Hậu quả của việc quá đáng chính là bạn gái trực tiếp chạy trốn luôn.

Ngày hôm sau, trong hoạt động team building ở đơn vị, đội viên khác ngạc nhiên: "Ơ? Đội trưởng Tần, hôm nay không phải anh phải ở bên bạn gái à, sao lại rảnh rỗi tham gia team building thế?"

Nhắc tới chuyện này Tần Tranh lại đầy bụng u oán: "Cô ấy đi công tác rồi."

Một đám đội viên bưng tình hiểu ra: "Ồ, cho nên đội trưởng Tần anh là..."

Giang Nhất Trình gần như bật thốt ra: "Phòng không gối chiếc?"

Không khí lập tức trở nên yên tĩnh, tẻ ngắt.

Tần Tranh: "..."

**

Cuối tháng bảy, một cuộc thi đấu thể thao mang tính quốc tế khai mạc tại Hoa Thành, cả thành phố tràn ngập tưng bừng và sôi động.

Phong Tĩnh may mắn trở thành thành viên của đoàn y tế tình nguyện.

Hôm nay là ngày thứ hai trở thành tình nguyện viên, bên ngoài mặt trời chói chang lên cao, nhiệt độ trung bình hôm nay cao tới ba mươi lăm độ C, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới sự nhiệt tình của mọi người.

"Bác sĩ Phong, bên kia có một người ngoại quốc tình hình hơi khó giải quyết, có thể qua nhìn xem giúp không?"

Leader vội vàng chạy tới gọi cô.

"Được, tôi tới liền đây."

Bận rộn đến trưa cũng chưa ăn gì, Phong Tĩnh nhét một miếng sô cô la vào trong miệng rồi đuổi theo bước chân của leader.

Một vận động viên ngoại quốc nằm nghiêng trên giường, cau mày, vẻ mặt đau đớn khó nhìn. Anh ta chỉ vào eo của mình: "Hôm nay lúc tỉnh dậy đột nhiên không đứng dậy nổi, eo rất đau."

Phong Tĩnh kiểm tra đơn giản một lượt, nói: "Vấn đề không lớn, châm cứu một lát là được."

Nói xong bèn lấy bao châm cứu ra.

"Châm cứu là gì?"

Ban đầu vận động viên kia không nghe rõ, đợi tới lúc thấy cô lấy ngân châm ra thì giật nảy mình: "Ôi chúa ơi, châm dài thế á? Đây là định tiêm à?"

"Không phải tiêm." Phong Tĩnh thông thạo dùng tiếng Anh kiên nhẫn giải thích: "Châm cứu, đây là một phương pháp điều trị đông y, thông qua cách dùng ngân châm kích thích huyết vị trên cơ thể để đạt tới hiệu quả điều trị và khơi thông khí huyết... Phương pháp này đều có

hiệu quả điều trị không tệ đối với các loại chứng bệnh liên quan tới gân cốt và cơn đau."

Chàng trai nước ngoài nửa tin nửa ngờ, càng không ngừng hỏi: "Thế nhưng, một cây châm dài như thế đâm vào trong thịt có phải sẽ rất đau không? Thật sự không đau ư? Thế có phải sẽ chảy máu không? Một cây châm như vậy thật sự có thể đạt hiệu quả như thuốc giảm đau?"

Phong Tĩnh lấy kim châm cứu ra, lấy huyết trên phần eo của anh ta, hạ châm.

Cô vê châm, khống chế lực, theo cự kích thích của cây châm, sắc mặt chàng trai nước ngoài bắt đầu dịu lại.

Phút sau, cô rút từng cây châm ra: "Được rồi, cậu thử hoạt động xem."

Chàng trai nước ngoài chần chừ đứng dậy, giật giật, mắt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc: "Đã hết đau rồi, thật sự đã hết đau!"

Anh ta ngạc nhiên phát hiện, cảm giác đau trên eo đỡ hơn rất nhiều, cảm giác ê ẩm căng cứng ở chân cũng đã biến mất.

Vận động viên nước ngoài lập tức giơ ngón tay cái lên với cô: "Good! Đông y thật là quá thần kỳ!"

"Cảm ơn, có thể giúp được cậu thì tốt rồi." Phong Tĩnh mỉm cười.

"Có thời gian có thể đến quán trải nghiệm thuốc đông y của chúng tôi mát xa một lần. Hi vọng cậu có một chuyến đi vui vẻ ở đây."

Khiến mọi người bất ngờ là, trong cuộc thi lần này, ngược lại là các hạng mục liên quan tới đông y như mát xa đông y, châm cứu, giác hơi, v...v... trở thành hạng mục được chào đón nhất.

Theo cuộc thi đầy mạnh, người đến trạm y tế "chiếu cố" càng nhiều.

Cả một ngày, tất cả mọi người loay hoay chân không chạm đất.

Phong Tĩnh đang xử lý vết thương do bị miếng thuỷ tinh quẹt qua cho một phóng viên, nhận ra có người đi qua sau lưng, tưởng là đồng nghiệp bèn thuận miệng nói: "Có thể lấy giúp cuộn băng gạc không?"

Người kia đưa một cuộn băng gạc qua.

Cô đưa tay nhận lấy, vô ý thức quay đầu: "Cảm ơn."

Một giây sau cô lập tức ngậy ngẩn cả người.

Thế mà cô lại... thấy Tần Tranh ở đây?

Phong Tĩnh còn tưởng rằng mình hoa mắt, nhìn rõ lại, đó cũng không phải là ảo giác.

Anh mặc áo tình nguyện viên màu đỏ, dáng người vẫn thẳng tắp như cũ, khí chất cũng khá nổi bật trong đám đông.

"Sao anh lại ở đây?" Cô không nhịn được kinh ngạc.

"Anh cũng là tình nguyện viên." Tần Tranh lời ít mà ý nhiều.

Phong Tĩnh tạm thời không rảnh để ý đến anh, chỉ nhìn anh một cái rồi tiếp tục làm việc.

Đến giờ giao ban, hai người cùng nhau đi đến nhà ăn cho tình nguyện viên.

"Này." Tần Tranh đưa một bình nước khoáng qua.

Phong Tĩnh nhận lấy bình nước, liếc nhìn anh một cái, cuối cùng cũng có rảnh hỏi ra thắc mắc trong lòng: "Nói đi, đội trưởng Tần, chuyện này là sao?"

Vẻ mặt Tần Tranh rất tự nhiên nói: "Tình nguyện viên ở đơn vị anh vốn là đồng đội của anh, nhưng mấy hôm trước cậu ấy làm nhiệm vụ bị thương nên anh lâm thời thay thế cậu ấy."

Loại lý do qua quýt này chỉ cần là người bình thường cũng sẽ không tin.

"Năm ngoái đoàn y tế bọn em chi viện hải ngoại, anh đột nhiên xuất hiện, còn chạy theo em từ nước C đến nước Z, nói là chấp hành nhiệm vụ hải ngoại." Phong Tĩnh vạch trần không khách khí chút nào.

"Đầu năm bọn em xuống nông thôn chữa bệnh từ thiện, anh lại đột nhiên xuất hiện, nói anh cũng là tình nguyện viên."

"Còn có tháng trước, em đi vùng bị thiên tai cứu viện anh cũng rất trùng hợp xuất hiện ở chỗ đó, nói là tham dự nhiệm vụ cứu viện. Cho nên, rốt cuộc là anh muốn làm gì?"

Tần Tranh nói: "Nhưng lần này là trùng hợp thật."

Thật ra là hôm đó anh thấy phiếu báo danh của cô ở trong nhà. Hôm sau đơn vị động viên nên anh cũng không chút do dự báo danh.

Vẻ mặt Phong Tĩnh đầy nghi ngờ: "Anh là tình nguyện viên, thế sao không phục vụ ở cương vị của mình mà chạy tới trạm y tế bọn em?"

"Được rồi, thế anh nói thật." Tần Tranh thoáng nhíu mày: "Anh tới đây là muốn tìm em chữa bệnh."

Phong Tĩnh nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, không tin: "Anh bị bệnh? Sao không đi bệnh viện?"

Tần Tranh mặt không đổi sắc: "Báo cáo bác sĩ Phong, loại bệnh này chỉ có em có thể chữa."

"Bệnh gì, không phải là em thì không chữa được?" Phong Tĩnh bị tức cười.

Tần Tranh nhìn cô, trịnh trọng nói: "Bệnh tương tư."

"..."

"Cho nên, bây giờ có thể chữa bệnh giúp anh không? Bác sĩ Phong?"
Đôi mắt anh đen nhánh, khoé miệng cong lên, đúng là chẳng khác gì lưu manh có văn hoá.

Phong Tĩnh quan sát anh mấy lượt, lấy bao châm cứu ra rồi mỉm cười với anh: "Được, thế bây giờ em châm giúp anh mấy phát?"

Tần Tranh: "..."

...

Tiếp tục đi về phía nhà ăn cho tình nguyện viên, Tần Tranh đút hai tay vào túi đi bên cạnh cô, giống như lơ đãng nhắc tới: "Bác sĩ Phong, 0.01 điểm em nợ anh kia định bao giờ mới trả?"

Trải qua sự nỗ lực không ngừng trong khoảng thời gian này, số điểm của anh cuối cùng cũng đạt tới 99.9 điểm, nhưng cũng vẫn luôn dừng lại ở 99.9, khoảng cách đầy điểm chỉ chênh lệch 0.01 điểm. Nhưng từ sau hôm đó trở đi Phong Tĩnh rốt cuộc không nhắc tới chuyện cộng hoặc trừ điểm nữa.

Thật giống như hoàn toàn quên mất chuyện này. 0.01 điểm này chậm chạp không có tiến triển.

Thân hình Phong Tĩnh hơi ngừng lại, liếc anh một cái: "Số điểm này không phải đã cho anh từ sớm rồi à?"

"Lúc nào?" Tần Tranh nhú mày, hơi bất ngờ: "Sao anh không nhớ là có chuyện này?"

"Tự mình nghĩ đi."

Phong Tĩnh để lại một câu rồi xoay người, khóe miệng khẽ cong lên.

Chương 74

Vào ngày cuộc thi kết thúc, Phong Tĩnh và Tần Tranh cùng nhau đến hiện trường xem nghi lễ bế mạc.

Dưới màn đêm dày, pháo hoa bay lên, nở rộ sắc thái hoa mỹ.

Pháo hoa rực rỡ nháy mắt chiếu sáng bầu trời, giống như ban ngày.

Pháo hoa nở rộ, vô cùng chói lọi.

Pháo hoa rơi xuống, biến thành từng đóa từng đóa hoa lấp lánh sáng long lanh, nhẹ nhàng rơi xuống giống như mưa phùn, bay lả tả tựa như kim cương vụn đầy mộng ảo, trong đêm tối có vẻ cực kỳ xán lạn, rực rỡ.

"Đẹp thật đó." Phong Tĩnh ngược nhìn bầu trời, không nhịn được cảm thán.

"Ừ."

Tần Tranh nhìn người bên cạnh một cái rồi mới ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, khoé môi cũng ngậm ý cười nhàn nhạt.

Những quả pháo hoa cuối cùng hợp thành một dòng chữ...

Love & peace.

Đây là ước mơ của toàn thế giới.

Bạn bè các nơi trên thế giới tụ tập nơi đây, nhìn ngắm bữa tiệc pháo hoa rực rỡ này, trong lòng tràn đầy vui vẻ, bất ngờ và cảm động.

Cảm giác chân thực này khiến cho bọn họ rất cảm động, cũng khiến cho rất nhiều người rơi nước mắt.

Có gió thổi qua, từng hạt trần châu sáng lấp lánh tung bay trong không khí, lập loè ánh sáng mê người giữa bầu trời đêm.

Dưới một mảnh ánh sao này, trên sân khấu chậm rãi dâng lên một làn sương mù...

Đó là hình chiếu 3D.

Nguồn gốc của nền văn hoá Trung Hoa, từ chữ viết ban sơ, khởi nguồn của ngôn ngữ, chậm rãi trải thành một cuộn tranh lịch sử. Trường Thành rộng lớn, kiến trúc cổ, sau đó là bốn phát minh vĩ đại, văn hoá phi vật thể, bốn kiểu thù nổi tiếng, đông y dược... lần lượt hiện ra trước mắt.

Từ phát minh khởi nguồn đến thời đại mới, người mọi quốc tịch trên thế giới cùng nhau chứng kiến bữa tiệc lớn này.

"Đây là tổ quốc của chúng ta."

Cùng nhau chứng kiến sự phồn vinh hưng thịnh của tổ quốc, đây là một chuyện đáng để tự hào.

Cuộc biểu diễn này cũng giới thiệu lịch sử phát triển và nguồn gốc của đông y dược.

Phong Tĩnh nhìn cuộn tranh khí thế to lớn không hề chớp mắt, cảm xúc dâng trào.

Mong đất nước của chúng ta mãi mãi cường thịnh như vậy, quốc thái dân an, nhân dân hạnh phúc an khang.

Nền văn minh của chúng ta sẽ càng ngày càng lớn mạnh, nhân dân chúng ta cũng sẽ càng ngày càng hạnh phúc.

Cuối cùng, pháo hoa tan hết.

Buổi lễ này cũng kết thúc.

Mỗi người đều đắm chìm trong đó không muốn rời đi.

Mọi người đi về nghỉ ngơi, ngày mai sẽ vượt qua một quãng thời gian dài trên máy bay, tàu hoả hoặc tàu cao tốc, sau đó chạy đến trạm tiếp theo.

Mãi đến lúc về đến thành phố Dương Giang, Tần Tranh trái lo phải nghĩ, từ đầu đến cuối vẫn không nhớ ra được 0.01 điểm đã biến mất kia rốt cuộc chạy đi đâu.

Sau khi xuống trạm đường sắt nhẹ, hai người bắt xe về chung cư.

Kéo hành lý vào chung cư, Tần Tranh cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: "Bác sĩ Phong, bây giờ có thể nói cho anh biết 0.01 điểm kia ở đâu không?"

Phong Tĩnh dừng lại, ánh mắt nhìn anh giống như cười mà không phải cười: "Nói rồi mà, tự anh nghĩ đi."

Tần Tranh nhú mày: "Thế cho ít gợi ý cũng được chứ?"

Phong Tĩnh đang định nói chuyện, chợt nghe thấy một tiếng la lo lắng.

"Có đứa nhỏ rơi từ cửa sổ xuống!"

Sự chú ý của hai người nháy mắt bị kéo đi.

Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên, trước một toà nhà chung cư cách đó không xa vây quanh một đám người.

Vị trí cửa sổ trên lầu ba, một bé trai bị kẹt cổ trong lớp lưới bảo vệ, hai chân treo lơ lửng trên không, không ngừng oa oa khóc lớn.

Loại lưới bảo vệ mà toà nhà kia lắp đặt đa số đều là lưới bảo vệ kiểu cũ, khoảng trống khá lớn, người bé trai vừa lúc lọt qua được, nhưng đến đầu lại bị kẹt lại.

Cậu bé khoảng năm tuổi, dường như không hiểu hoàn cảnh của bản thân, càng không ngừng uốn éo người muốn thoát khỏi ràng buộc, khuôn mặt bắt đầu xuất hiện tình trạng sung huyết.

Tình huống vô cùng nguy hiểm, người xung quanh nhìn mà kinh hồn bạt vía, lại bó tay không có cách nào.

"Thông báo cho người nhà đứa nhỏ chưa?"

"Tôi chỉ quen biết bà nội nó, nhưng buổi sáng tôi thấy bà nội nó ra ngoài rồi, tôi cũng không có cách liên lạc với người nhà nó."

Người ở cửa hàng bên cạnh vội vàng chuyển một cái thang đến, nhưng chiều dài không đủ, hoàn toàn không với tới được đứa nhỏ.

"Mau báo cảnh sát!" Tần Tranh giao hành lý cho Phong Tĩnh rồi không chút do dự chạy ngay qua đó. Anh leo lên thang, túm lấy lưới bảo vệ trên tầng hai, nhanh nhẹn nhảy vọt lên, mấy lần leo lên theo vách tường.

Trong tiếng hô kinh ngạc của mọi người, anh giẫm lên tấm che mưa lầu dưới, một tay nắm lấy lưới bảo vệ, một tay nâng đứa nhỏ lên.

Tình huống nguy hiểm tạm thời giải trừ, người đi đường vây xem đều thở phào một hơi.

Nhưng tấm che mưa chỉ là một tầng sắt lá rất mỏng, nhìn cũng không rắn chắc. Phong Tĩnh báo cảnh sát xong, nhìn Tần Tranh đang cố gắng đứng trên lầu ba nâng bé trai, không kìm lòng được siết chặt điện thoại, trong lòng vô cùng lo lắng.

Mấy phút sau, cảnh sát và đội phòng cháy chữa cháy đuổi đến hiện trường, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không liên lạc được với người nhà của bé trai.

Sau một hồi bàn bạc, nhân viên cứu hoả phá cửa vào nhà, cứu đứa nhỏ ra.

Lúc này cuối cùng bà nội của bé trai mới khoan thai tới chậm. Bà về đến nhà, phát hiện một đống người vây quanh dưới lầu thì cho rằng có gì náo nhiệt bèn xúm vào, vừa nhìn vào lại thấy cháu mình.

Lúc này bà mới biết cháu của mình xuýt chút nữa thì rơi từ cửa sổ xuống, tức thì vừa kinh vừa sợ.

Cảnh sát nhân dân phê bình giáo dục bà nội của bé trai: "Cháu của bà còn nhỏ như thế, sao có thể để cháu ở nhà một mình? Như vậy rất nguy hiểm..."

Tần Tranh quay về mặt đất, nhận lấy hành lý từ trong tay Phong Tĩnh: "Đi thôi."

Phong Tĩnh nhìn vào trong một cái ròi cùng anh lặng lẽ lùi ra khỏi đám đông.

Lúc sắp đến dưới lầu trọ, Phong Tĩnh mới chú ý đến trên tay Tần Tranh có vết máu chảy xuống.

"Tay anh đang chảy máu!"

Phong Tĩnh giật mình, vội vàng buông hành lý ra nắm lấy tay anh.

Trên cánh tay có một vết thương đáng sợ, hẳn là lúc nãy cứu người bị lưới sắt và sắt lá quấn trên lưới bảo vệ cắt qua.

"Anh không sao." Tần Tranh nhẹ nhàng nói. Anh cử động tay một cái, lông mày lại không từ chủ được nhíu lại.

Phong Tĩnh nhìn ở trong mắt: "Cháy máu sao lại không sao, mau đi về, em xử lý vết thương cho anh."

Cô vội vàng kéo anh về nhà, lấy hộp y tế ra rửa sạch miệng vết thương cho anh.

Phong Tĩnh hơi đau lòng: "Vết thương sâu thế, còn kéo thương cơ bắp và dây chằng, anh còn nói không sao."

Tần Tranh cười cười: "Vết thương nhỏ thế này, thật sự không có việc gì, bình thường lúc bọn anh huấn luyện..."

Anh dừng lại, không nói tiếp.

Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía anh, cảm xúc trong mắt rất phức tạp.

Tần Tranh khẽ nhướn mày, lại vẫn cười nói: "Bây giờ có thể cho anh gợi ý chưa?"

Phong Tĩnh cúi đầu xuống, băng bó kỹ vết thương cho anh rồi nói: "Giấu trong hời ức của chúng ta."

Giấu... trong hời ức?

Tần Tranh ngẩn ra.

Số điểm giấu trong hời ức, Tần Tranh vẫn không thể nào nhớ ra.

Mãi đến chạng vạng tối, anh vào thư phòng cầm một quyển sách.

Một quyển nhật ký đặt ở trên bàn đọc sách.

Bàn đọc sách đối diện với cửa sổ đang mở, vừa lúc có gió thổi vào, trang giấy bị thổi lật phần phật, lật liền vài tờ. Gió ngừng, quyển nhật ký dừng ở trang nào đó.

Tần Tranh ngẩn ra, đi qua, vừa định khép quyển nhật ký lại thì lại nhìn thấy dòng chữ bên trên...

"Cái tên Tần Tranh này thật sự quá đáng ghét!

Tức thật đấy, nhưng làm một cô gái thủy mì, vẫn phải giữ nụ cười.

Thế mà cậu ta còn hỏi mình là trong lòng mình cậu ta đáng giá bao nhiêu điểm, trong lòng bản thân cậu ta không biết hay sao?

Nếu như điểm tối đa là 100 điểm, thế thì cậu ta cũng chỉ đáng giá 0.01 điểm."

Bên cạnh còn vẽ đầu một chú ếch xanh.

Tần Tranh cầm lấy quyển nhật ký.

Trang bên cạnh còn có mấy câu...

"Nhưng hình như mình thích một người..."

Người này, cho dù trong lòng mình cậu ta chỉ có 0.01 điểm.

Từ đầu đến cuối cũng không thể tin nổi, nhiều hơn chán ghét 0.01 điểm, sẽ là thích."

Nhật ký trước kia của Phong Tĩnh, nét chữ còn có vẻ hơi non nớt, lại viết hết tâm tư của thiếu nữ.

Tần Tranh nhẹ nhếch môi.

Tìm được rồi.

0.01 điểm "mất tích" kia, hoá ra là ở đây.

Chương 75

"Gần trung học Nhã Nguyên xảy ra một vụ cướp xe của trường, cần phái bác sĩ ra để đối phó với tình huống bất ngờ có thể xảy ra. Tiểu Phong, cô đi cùng với bác sĩ của khoa cấp cứu theo xe qua đó."

Chủ nhiệm Lý vội vàng bước vào văn phòng, người chưa đến nhưng tiếng đã tới trước.

"Vâng, tôi đi ngay đây."

Phong Tĩnh lập tức đứng dậy khỏi bàn làm việc, nhích người đi ra ngoài.

Còi xe cứu thương vang lên, chạy nhanh về phía nơi xảy ra vụ việc.

Ngày thứ hai sau khi về thành phố Dương Giang, nhịp sống lại quay về như thường. Sinh hoạt như thường, làm việc như thường, thi thoảng lúc trực ban còn phải ứng phó với các tình huống khẩn cấp bất ngờ xảy ra.

Phong Tĩnh nghe radio trên xe: "Khoảng sáu giờ chiều, trên đường Minh Quang gần trung học Nhã Nguyên xảy ra một vụ cướp xe trường, trước mắt cảnh sát đang tiến hành xử lý tại hiện trường, xin người dân đi ra ngoài chú ý đi lòng... xẹt xẹt xẹt..."

Đến gần phạm vi nơi xảy ra vụ việc, tín hiệu radio trên xe bắt đầu không ổn định, đến lúc sau chỉ còn lại một loạt âm thanh xẹt xẹt của dòng điện.

Xe cứu thương ngừng lại trước đường cảnh giới do cảnh sát kéo ra.

Cửa xe mở ra, Phong Tĩnh cùng đồng nghiệp vội vàng xuống xe, đi vào hiện trường.

Trước khi xuống xe, Phong Tĩnh rút tay ra nhìn thoáng qua thời gian.

18:23

Thời điểm chạng vạng, ánh chiều tà le lói, sắc trời dần dần trở tối.

Lúc đến nơi xảy ra vụ việc, kẻ tình nghi đã bị cảnh sát khống chế.

Nhưng hiện trường vẫn ở trong trạng thái đề phòng khẩn trương cao độ.

Một chiếc xe buýt trường dừng trước cửa chính trường học, cửa xe mở ra, phạm vi vài mét xung quanh chất đầy túi cát.

"Trung học Nhã Nguyên là một trường trung học tư nhân, mỗi ngày lên lớp tan học đều có xe riêng của trường đưa đón. Kẻ tình nghi tên Trương Khải Chí, nam, 34 tuổi, vốn là giáo viên vật lý của trường này. Nửa tháng trước, anh ta bị phát hiện quấy rối học sinh nên bị trường học đuổi việc. Sau khi anh ta thất nghiệp thì trong lòng oán hận, cũng nảy ra tâm lý trả thù trường học và học sinh."

Cảnh sát nhân dân tại hiện trường nói rõ tình huống cho các bác sĩ.

"Vào giờ tan học hôm nay, anh ta thừa dịp lái xe không chú ý trốn vào xe trước, cũng lén lắp đặt bom tự chế trên ghế ngồi. Chờ sau khi học sinh đều lên xe, anh ta bắt cóc một học sinh trong số đó và yêu cầu đàm phán với nhân viên nhà trường..."

Có bác sĩ lo lắng hỏi: "Học sinh trên xe đều sơ tán rồi chứ?"

"Đã sơ tán rồi." Cảnh sát nhân dân nhíu mày: "Nhưng còn có một cháu."

"Còn một cháu? Không phải là vừa lúc ngồi trên ghế có bom chứ?"

"Ừ." Về mặt cảnh sát nhân dân hơi nặng nề: "Nghe nói lúc trước học sinh bị bắt cóc còn là người đầu tiên tố cáo kẻ tình nghe."

"Hiện tại đội gỡ bom đang ở trên xe gỡ bom."

Phong Tĩnh vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tần Tranh.

Bởi vì vết thương trên tay chưa lành cho nên Tần Tranh cũng không tự thân ra trận, chỉ đứng cạnh xe buýt chỉ huy và chỉ đạo.

Hình như đã nhận ra, anh nghiêng đầu nhìn sang hướng cô, ánh mắt hai người chạm nhau.

Chỉ là một chớp mắt, Tần Tranh thu hồi ánh mắt, tiếp tục giao lưu với đồng đội.

Sau khi màn đêm buông xuống, sắc trời dần dần chuyển tối, cứ việc xung quanh có đèn đường nhưng vẫn mang đến độ khó nhất định cho nhân viên cấp cứu.

Đèn trong xe cũng bật lên, nhưng vẫn không đủ ánh sáng.

Quả bom mà kẻ tình nghi lắp đặt nối liền với dây an toàn trên ghế, thất dây an toàn tương đương với phát động chốt mở của quả bom. Đồng thời, đây là một quả bom cảm ứng trọng lực, chỉ cần một động tác nhỏ hay mặt đất hơi chấn động nhẹ cũng đều có thể sẽ lập tức phát nổ.

Một vòng quanh xe trường, tất cả mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Tình huống hiện tại thế nào?" Tần Tranh hỏi.

Trong tai nghe truyền đến tiếng của đội viên: "Đội trưởng Tần, quả bom này hơi khó giải quyết."

"Ban đầu tôi cũng sai cách, sợ lại cắt một dây..." Anh ta nín thở, không nói thêm gì nữa.

Tần Tranh nhanh chóng quyết định: "Thay người, để tôi đi."

Đội viên sừng sốt: "Nhưng tay của anh..."

"Không sao, tôi có cách." Giọng Tần Tranh rất bình tĩnh.

Ánh mắt của anh tìm kiếm trong đám đông, dừng lại, đi về phía cô:
"Phong Tĩnh, giúp anh một chuyện."

"Gì cơ?" Phong Tĩnh ngẩn ra.

Tần Tranh hỏi: "Em mang ngân châm theo không?"

"Có mang, anh muốn..." Phong Tĩnh bỗng nhiên kịp phản ứng.

Tần Tranh gật đầu, lời ít mà ý nhiều: "Giúp anh che chắn cảm giác đau, em có thể làm được chứ?"

"Anh điên rồi à?" Phong Tĩnh mở to mắt, gần như bật thốt lên: "Vết thương trên tay anh còn chưa khỏi."

"Anh biết." Giọng điệu Tần Tranh chắc chắn, ánh mắt vững vàng:
"Nhưng trên xe còn có một học sinh, muốn bảo đảm an toàn của nó, không thể trì hoãn thêm nữa."

"..."

Phong Tĩnh im lặng, lấy ngân châm ra khỏi túi chữa bệnh.

"Vươn tay ra."

Tần Tranh cười với cô, vươn tay.

Phong Tĩnh không nhìn anh, hít sâu một hơi rồi lấy huyết trên cánh tay anh, hạ châm.

Ghim mấy châm, cô nói: "Được rồi."

Hiệu quả rất nhanh chóng, Tần Tranh nháy mắt cảm thấy cảm giác đau trên tay phải biến mất.

"Em để lại ngôn châm trên tay anh, chỉ là chặn cảm giác đau tạm thời, có thể sẽ ảnh hưởng đến vết thương, anh phải nhanh lên." Phong Tĩnh không quên nhắc nhở.

"Đã rõ."

Tần Tranh gật đầu, quay người leo lên xe buýt trường.

Đổi đội viên, Tần Tranh bước từng bước, chậm rãi đi đến trước chỗ ngồi có gắn bom.

Một nam sinh ngồi bên trên, trên người thắt dây an toàn. Cả người cậu nhóc cứng đờ, nắm chặt nắm tay, một cử động nhỏ cũng không dám.

"Đừng sợ, tin tưởng chúng tôi, không có việc gì."

Tần Tranh nhẹ giọng an ủi cậu học sinh.

"Em không sợ." Nam sinh nhẹ nhàng lắc đầu, rất kiên cường nói: "Anh cảnh sát, đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, trước mấy chuyện nhỏ như này thì không thể sợ hãi."

Nhưng thiếu niên mười mấy tuổi gặp phải loại tình huống này, nói không sợ thì là giả. Sắc mặt cậu nhóc trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, còn cả giọng nói cứng đờ run rẩy, thể hiện rõ cảm xúc trong lòng cậu nhóc vào lúc này.

"Lớp mấy?" Tần Tranh ngồi xổm xuống, vừa kiểm tra trang bị trên ghế vừa trò chuyện đời thường với cậu nhóc.

Nam sinh sừng sốt một lát, vô ý thức trả lời: "Lớp... lớp tám."

Giọng điệu Tần Tranh ấm áp: "Có từng nghĩ tới sau khi lớn lên muốn làm nghề gì chưa?"

"Sau khi lớn lên em muốn trở thành một người dũng cảm giống như anh cảnh sát!"

Tần Tranh bật cười.

Theo chủ đề trò chuyện dần đi sâu, vẻ mặt của nam sinh dần dần bình tĩnh lại, cũng không căng thẳng như trước nữa.

Thời gian tranh thủ từng giây từng phút.

Răng rắc, Tần Tranh cắt đứt sợi dây nối với dây an toàn.

Sau đó, chỉ còn lại cục sắt dưới đáy ghế ngồi.

Ánh sáng dưới gầm xe lò mờ, cầm đèn pin bằng một tay ảnh hưởng đến thao tác trên tay.

Anh cầm đèn pin, cúi người, thăm dò tình huống dưới ghế.

Chương 76

Vỏ ngoài của cái hộp sắt nhỏ đã bị đội viên phá ra.

Đường dây bên trong đan xen phức tạp, lộn xộn như đay rối.

Lúc này, giọng của đồng đội vang lên từ trong tai nghe: "Đội trưởng Tần, kẻ tình nghi nói quả bom trên xe là do anh ta căn cứ vào bản vẽ bảng mạch do tự mình thiết kế chế tác ra, sau khi hoàn thành chế tác thì anh ta đã tiêu huỷ bản vẽ bảng mạch, bởi vì mạng lưới phức tạp nên anh ta cũng quên mất trình tự tháo dỡ rồi."

"Đã biết."

Tần Tranh lạnh nhạt đáp lại.

Kẻ tình nghi chế tạo quả bom là giáo viên môn vật lý, có kiến thức chuyên nghiệp nhất định. Hơn nữa đối phương tâm tư kín đáo, thậm chí ngay cả tình huống quả bom có thể sẽ bị phá giải cũng đều nghĩ tới. Ngoại trừ mạch lưới cực kỳ phức tạp ra thì anh ta còn thiết chế rất nhiều chướng ngại trong quả bom nhằm cản trở việc tháo gỡ.

Chẳng qua chuyện này cũng không làm khó được Tần Tranh. Sau khi kiểm tra đại khái, anh bắt đầu động thủ cắt dây.

Một sợi, hai sợi, ba sợi...

Trong không gian yên tĩnh tiếng kéo "răng rắc" càng trở nên rõ ràng, nỗi lòng vốn đã thả lỏng của nam sinh lại bắt đầu căng thẳng.

Cậu nhóc vẫn không dám cử động linh tinh, khoé mắt lại không tự giác nhìn qua, trái tim như muốn vọt lên tận cổ họng.

Tần Tranh giống như người làm việc cẩn thận tỉ mỉ, nhanh chóng cắt bỏ hơn phân nửa số dây.

Anh "cạch" một cái cắt đi một sợi dây, giơ tay nhấn nút dây an toàn.

Ba! Dây an toàn cởi ra, sự trói buộc của nam sinh cũng được giải trừ.

Tần Tranh ngẩng đầu nói với cậu nhóc: "Được rồi, bây giờ em có thể rời khỏi chỗ ngồi."

"Nhưng... em..." Nam sinh lập tức trở nên căng thẳng, cậu nhóc tròn mắt, một cử động nhỏ cũng không dám.

Tần Tranh lên tiếng an ủi: "Đừng sợ, có anh ở đây, em thử đứng lên từ từ trước nhé, để người rời khỏi ghế."

Rốt cục, dưới sự cổ vũ của Tần Tranh, nam sinh nhắm chặt mắt, vẻ mặt thấy chết không sờn chậm rãi đứng lên.

Động tác của cậu nhóc rất nhẹ, cực kỳ cẩn thận. Chờ đứng thẳng người, cậu nhóc chậm rãi mở to mắt, trông thấy mọi thứ hoàn hảo không chút tổn hại thì lúc này mới thả lỏng một hơi.

Tần Tranh lại mở miệng: "Không sao, em mau xuống xe đi."

Nam sinh sững sốt: "Thế anh cảnh sát anh..."

"Quả bom đã bị vô hiệu hoá, không có việc gì." Giọng Tần Tranh rất dịu dàng: "Anh còn phải xử lý công tác còn lại, mau đi xuống đi."

Nam sinh khẽ cắn môi gật đầu với anh, sau đó xoay người, cẩn thận bước từng bước một xê dịch về phía cửa xe.

Cậu nhóc vừa xuống xe, nhân viên y tế đang chờ ở gần đó lập tức chạy đến, khoác khăn lông lên người cậu nhóc rồi dẫn cậu nhóc đi xa ra khỏi xe buýt trường.

Anh mắt Tần Tranh lại quay lại dưới ghế, anh thao tác vài cái tháo hộp sắt nhỏ dưới ghế ra, cầm xác quả bom xuống xe.

"Đội trưởng Tần!"

Giang Nhất Trình lập tức xách rương chống nổ đặc chế tới, cất xác bom vào.

Sau khi xác bom bị mang đi xử lý, thành viên đội gỡ bom lại lên xe cẩn thận kiểm tra vài lượt. Sau khi gạt bỏ tình huống nguy hiểm, bắt đầu lần lượt dỡ dây cảnh giới xung quanh.

Không gian trong xe buýt trường chật hẹp lại không mở điều hoà, không khí cũng không lưu thông.

Bởi vì trên tay có vết thương nên Tần Tranh không mặc đồ phòng hộ. Lúc bước từ trên xe xuống người anh vẫn ướt đẫm mồ hôi, áo sơ mi dán chặt vào lưng.

Nam sinh vừa được giải cứu mắt sắc nhìn thấy: "Anh cảnh sát, tay của anh chảy máu rồi!"

Băng vải quấn trên tay đã bị máu tươi nhuộm đỏ hết, vậy mà anh không nhận ra chút nào.

Tần Tranh ngẩn ra, cười nhạt nói: "Không sao, vấn đề nhỏ."

Phong Tĩnh vội vàng chạy đến, túm một phát lấy tay của Tần Tranh, vừa điều chỉnh ngân châm để lại trên tay anh vừa nói với đồng nghiệp: "Hộp y tế!"

Đồng nghiệp lập tức cầm hộp y tế tới.

Lúc bị kéo đi, Tần Tranh nhìn về phía nam sinh, cười nói: "Biểu hiện vừa rồi của em rất dũng cảm."

Nam sinh há to miệng, lại không nói lên lời, sau đó mới muộn màng phản ứng lại, kính chào một cái về phía bóng lưng Tần Tranh.

Trên đường trở về, sắc trời đã tối om.

Ánh sáng đèn đường chiếu qua tầng tầng bóng cây, vụn vạt rơi xuống mặt đất.

Phong Tĩnh lại quay đầu nhìn về phía Tần Tranh một lần nữa, trong mắt đầy lo lắng: "Tay còn đau không?"

Tần Tranh nói: "Không đau."

"Nói dối." Phong Tĩnh dừng bước, trên mặt đầy vẻ không tin: "Không được gạt em."

Tần Tranh khẽ nói: "Không đau thật mà."

Anh nhướng mày: "Bác sĩ Phong, cho dù em không tin anh thì cũng phải tin vào y thuật của bản thân chứ?"

Phong Tĩnh nhìn xuống tay anh, hơi đau lòng: "Sao phải liều mạng thế?"

Tần Tranh cười cười, nói rất chân thành: "Không phải liều mạng, mà là muốn bảo vệ thành phố có em."

Nhịp tim Phong Tĩnh hẫng mất một nhịp.

Lại nghe thấy anh nói: "Lúc trước không phải em cũng vậy à, vì cứu người mà cũng không bận tâm gì cả mà xông lên. Thật ra, chúng ta đều thế cả."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, muốn nói cái gì nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Ánh sáng mờ nhạt chiếu xuống người họ, hoàn cảnh xung quanh yên tĩnh lạ thường, nhưng lại khiến cho người ta yên lòng.

Gió nhẹ chậm rãi thổi qua, cũng thổi lên gợn sóng trong lòng Phong Tĩnh.

Trong yên tĩnh, Tần Tranh vươn tay sờ nhẹ lên lòng bàn tay của cô, ngay sau đó cầm lấy tay cô.

Phong Tĩnh cười một tiếng, để mặc cho anh cầm. Hai người tay cầm tay, tiếp tục đi về nhà.

Đi được một đoạn, một chiếc đèn đường ở gần đó hình như bị hỏng, ánh sáng bốn phía càng u ám, hoàn cảnh cũng càng yên tĩnh.

Phong Tĩnh vô ý thức nhìn chung quanh.

"Em đang nhìn gì thế?" Tần Tranh thắc mắc.

Phong Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên trên: "Gần đây hẳn là không có camera nhỉ?"

Tần Tranh không hiểu ra sao.

Phong Tĩnh nhìn trái nhìn phải, bất chợt nghiêng người qua hôn lên mặt anh một cái.

Nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, giống như là một sợi lông chim rơi xuống, mềm mại xẹt qua tim.

Tần Tranh ngẩn ra,

Phong Tĩnh "đánh lén" thành công, quay đầu cười trộm. Mà mắt Tần Tranh đen kịt, khẽ gọi tên cô: "Phong Tĩnh."

"Hử?" Phong Tĩnh vừa mới quay đầu, đột nhiên bị anh ôm eo kéo qua, một giây sau, bờ môi đã bị ngăn chặn.

"Này! Anh..."

Nụ hôn của Tần Tranh rơi xuống, mọi âm thanh đều biến mất.

Khoảng cách giữa họ rất gần, Phong Tĩnh có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của anh một cách rõ ràng.

Hơi thở lẫn nhau quấn quýt.

Đợi đến lúc cô lấy lại tinh thần thì nụ hôn đã kết thúc.

"Cho dù có camera thì cũng có thể quang minh chính đại làm loại chuyện này." Tần Tranh hơi xoay người, áp sát vào tai cô, tiếng nói trầm thấp: "Trừ phi là em muốn làm chuyện xấu không muốn nhận. Bác sĩ Phong, vừa rồi em hỏi camera... chẳng lẽ là có ý đồ này hả?"

Giọng điệu của anh đầy ẩn ý.

"Em, em nào có." Mặt Phong Tĩnh ửng đỏ, từ chối thừa nhận chuyện này. Cô lại khế đẩy anh, ra vẻ bình tĩnh lên tiếng thúc giục: "Mau về nhà nấu cơm, em đói rồi."

"Đúng đúng." Tần Tranh bật cười đáp một tiếng, lại nói: "CƠ mà, bác sĩ Phong, bây giờ anh còn là thương binh."

Phong Tĩnh lập tức rối rắm: "Thế... nếu không thì em làm?"

Tần Tranh nhớ tới khả năng bóp núc thảm không nở nhìn của cô, khế ho một tiếng: "Bây giờ cũng muộn lắm rồi, trong nhà cũng không có đồ ăn, tự nấu cơm thì chắc cũng không kịp, nếu không thì trực tiếp gọi đồ ăn ngoài đi."

Phong Tĩnh nghĩ nghĩ, gật đầu: "Cũng được."

Lúc sắp đến chung cư, Phong Tĩnh chợt nhớ ra, dạo này hình như Tần Tranh không nhắc tới chuyện cộng điểm nữa.

Sự tò mò của cô trở dậy, quay đầu nhìn về phía Tần Tranh: "Anh tìm thấy 0.01 điểm kia chưa?"

Tần Tranh nói: "Tìm được rồi."

"Ồ? Ở đâu?" Phong Tĩnh nửa tin nửa ngờ.

"Nó..."

Tần Tranh nắm lấy tay cô, đặt lên vị trí trái tim trên ngực mình.

Phong Tĩnh cảm nhận được nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, nỗi lòng bị gió thổi đến khẽ run lên. Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Anh khẽ nói: "Giấu ở trong tim anh."

Đó là quãng thời gian đẹp đẽ của cả hai chúng ta.

Giấu trong hồi ức của chúng ta, cũng ở trong lòng anh.

Chương 77

Ánh nắng buổi chiều gay gắt, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào văn phòng.

Có gió xuyên qua văn phòng, thổi cục giấy nhỏ trên bàn rơi xuống đất, lại không thổi tan được khô nóng trong phòng.

Điện thoại nhắc nhở nhận được một email mới.

Phong Tĩnh ấn mở email, là thông báo luận văn cô gửi cho tạp chí SCI đã được tuyển chọn.

Đang định đóng lại, cột thông báo lại xuất hiện một tin đề cử từ app tin tức, tiêu đề là "Phong cảnh mỹ lệ... đội bác sĩ tình nguyện ở đại hội thể dục thể thao quốc tế".

Cô cong môi, đóng website, đứng dậy đi về phía phòng khám.

Sắp đến giờ phòng khám mở khám rồi, cô phải đến trước để chuẩn bị.

Vừa thang máy Phong Tĩnh đã thấy Từ Thi Nhân của khoa gây mê.

Cô ấy đang đứng chung với một người phụ nữ trung niên.

Người phụ nữ trung niên kia cũng tầm tuổi mẹ Phong, dáng dấp của bà ấy và Từ Thi Nhân cũng có vài phần giống nhau. Nhưng hình như hai người đang cãi nhau.

"Mẹ, đã nói là những cái thuốc bảo đảm chữa khỏi trăm bệnh kia đều là gạt người." Hình như Từ Thi Nhân đã mất sạch kiên nhẫn, giọng

điều nôn nóng: "Nếu thật sự có thuốc thần như thế thì con gái mẹ học nhiều năm như vậy chẳng phải là học không à?"

Người phụ nữ trung niên lên tiếng phản bác: "Sao có thể giống nhau được? Con học tây y, thành phần trong này toàn là thuốc đông y chính gốc, hai cái có phải cùng một hệ thống đâu."

Từ Thi Nhân hít sâu: "Mẹ không tin con thì cũng phải tin tưởng bệnh viện chúng con..."

Thoáng nhìn thấy bóng dáng Phong Tĩnh, cô ấy lập tức ngậm miệng.

"Bác sĩ Phong!" Cô ấy sốt ruột chạy qua: "Hôm nay chủ nhiệm Lý đi khám bệnh tại nhà à?"

Phong Tĩnh thấy hơi lạ, nhưng vẫn nói thật: "Hôm nay chủ nhiệm Lý ra ngoài họp rồi."

"Ôi chao, cô gái trẻ, không phải cô là "nữ bác sĩ đẹp nhất" trên mạng kia à?" Mẹ Từ Thi Nhân đột nhiên nói chen vào, hơi kinh ngạc: "Hoá ra là đồng nghiệp của con gái tôi à."

Từ Thi Nhân thấy thế bèn rên sất khi còn nóng lên tiếng giới thiệu: "Bác sĩ Phong, đây là mẹ của tôi."

Vừa nói vừa quay đầu nói: "Mẹ, đây là bác sĩ Phong Tĩnh khoa đông y của bệnh viện con, nếu không thì để cô ấy xem cho mẹ xem?"

"Chào cô."

Phong Tĩnh cười cười, lại quay đầu đi chỗ khác, hạ thấp giọng hỏi: "Sao thế?"

"Mẹ tôi bị nhân viên bán hàng thực phẩm chức năng lừa, vốn dĩ muốn dẫn bà ấy đến tìm chủ nhiệm Lý khám. Chủ nhiệm Lý lớn tuổi, vừa nhìn đã thấy là lão trung y kinh nghiệm phong phú, tôi nghĩ là bà

ấy không tin tôi thì cũng nên tin tưởng chủ nhiệm Lý chứ." Về mặt Từ Thi Nhân đầy bất đắc dĩ: "Nhờ cô khuyên mẹ tôi với."

Phong Tĩnh nhìn về phía mẹ Từ Thi Nhân: "Cô, cô có thể cho cháu nhìn xem thực phẩm chức năng cô mua không?"

Mẹ Từ Thi Nhân đưa một hộp thực phẩm chức năng qua: "Là cái này này."

Nói xong lại nhìn Từ Thi Nhân một cái: "Bác sĩ Phong, cô nhìn kỹ xem, xem bình thường tôi uống thuốc đông y, có thể lại uống thêm thuốc này không."

Phong Tĩnh nhìn về phía bao bì hộp trong tay, bên trên viết mấy chữ to rỗng bay phượng múa "Bao con nhộng sâm ngàn năm hiệu Tiên Nhân", đóng gói rất đẹp.

Lúc nhìn thấy bảng thành phần và hướng dẫn sử dụng, cô giật mình: "Thực phẩm chức năng này là cô mua từ đâu?"

Mẹ Từ Thi Nhân cười nói: "Là một cửa hàng tên là "Quán Văn Chi", bác sĩ ở đó tốt lắm, không chỉ kiểm tra sức khoẻ miễn phí mà còn tặng một ổ trứng gà nữa."

Phong Tĩnh liếc nhìn đóng gói, thử hỏi: "Cô mua nhiều hộp thế, những thực phẩm chức năng này rẻ lắm sao?"

"Thế thì cũng không phải." Về mặt mẹ Từ Thi Nhân tươi như nhặt được món hời: "Chẳng qua hôm đó vừa lúc làm hoạt động, mua hai hộp tặng một hộp, mua ba hộp tặng hai hộp, mua bốn hộp tặng ba hộp. Cô mua bảy hộp mới tốn có tám nghìn tệ, còn tặng một ổ trứng gà."

Từ Thi Nhân không nhịn được: "Mẹ, con đã nói là bình thường mẹ đừng ham món lời nhỏ, tặng mẹ mấy quả trứng gà là đã lừa được mẹ tiêu mấy nghìn mua một đồng thứ vô dụng rồi."

Mẹ cô ấy liếc cô ấy một cái: "Con nhóc này, bác sĩ Phong người ta còn chưa nói gì đâu, chen mồm cái gì?"

Phong Tĩnh hỏi: "Cô, cô mua cái này để chữa bệnh gì thế?"

"Thật ra cô cảm thấy mình cũng chẳng có chỗ nào không thoải mái cả." Mẹ Từ Thi Nhân chần chừ nói: "Chẳng qua hôm đó đi kiểm tra sức khỏe, bọn họ nói cô bị huyết áp cao, tim cũng có khác thường, còn có khả năng mắc bệnh tiểu đường."

"Cô nghe bọn họ giới thiệu là thuốc này chế tạo từ thuốc đông y một trăm phần trăm, chế từ các dược liệu quý báu như ngàn năm nhân sâm, linh chi, lộc nhung, thiết bì thạch斛 vân vân. Huyết áp cao, bệnh tim, bệnh tiểu đường, viêm thận, còn có u bướu các thứ, đều có thể chữa."

Từ Thi Nhân đứng bên cạnh nghe trợn trắng mắt.

Phong Tĩnh cũng cảm thấy hoang đường.

Cô cân nhắc tìm tòi: "Dù cho cô thật sự bị huyết áp cao và bệnh tim, chỉ bằng những thành phần dược liệu mà cô vừa nói kia thì thật ra cũng không thể trị bệnh của cô được."

Mẹ Từ há to miệng, vẻ mặt không tin nổi: "Thật á? Nhưng người bán thuốc nói với cô là ngay cả bệnh viện Nhân Dân các cháu cũng đề cử dùng thuốc này, còn nói có giấy chứng nhận của bệnh viện các cháu mà."

"Giấy chứng nhận?" Phong Tĩnh và Từ Thi Nhân liếc nhau.

Mẹ Từ nói: "Đúng thế, còn có giấy chứng nhận của cái liên minh y học gì ở nước Mỹ nữa, cả chứng nhận từ chuyên gia ở Bắc Kinh, viện sĩ, còn cho bọn cô nhìn văn bản chứng nhận."

"Là thế này, mấy vị thuốc cô nói, đầu tiên mấy thứ này không kết hợp được thành một toa thuốc. Phương pháp tổ hợp thuốc đông y coi

trọng nguyên tắc "quân thần tá sử", chú trọng cân bằng, tổ hợp mấy vị thuốc cô nói đã vi phạm nguyên tắc này."

Phong Tĩnh cực kỳ kiên nhẫn giải thích: "Tiếp theo, nói về huyết áp cao thì trong đông y chia thành nhiều loại hình, có loại can dương thượng cang, loại can đàm ẩm tắc, loại can thận âm hư, loại khí hư huyết ứ vân vân. Các loại huyết áp cao không giống nhau có cách điều trị khác nhau, đơn thuốc cần sử dụng cũng khác nhau." (1)

"Thuốc đông y cũng vậy, đơn thuốc khác nhau để chữa những bệnh khác nhau. Từ xưa đến nay đều không tồn tại một toa thuốc có thể chữa khởi trăm bệnh, nếu không thì trên đời này cũng không có nhiều trường hợp sinh lão bệnh tử như vậy, cô nói đúng không?"

Mẹ Từ há to miệng, nói không lên lời.

Phong Tĩnh nói tiếp: "Huống hồ, nhân sâm và lộc nhung đều thuộc về loại thuốc bổ khí huyết, loại thuốc này có tác dụng tăng huyết áp. Sử dụng quá liều còn có khả năng khiến tình trạng bệnh tăng thêm." (2)

Mẹ Từ nghe xong lập tức hoảng hồn: "Này nay còn khiến huyết áp tăng cao thêm? Cô còn uống nữa hộp, thế, thế phải làm thế nào bây giờ?"

Phong Tĩnh an ủi: "Cô cứ từ từ dừng vội, chỉ uống một chút thì không sao, cô dừng uống nữa là được."

"Thế nhưng, thế nhưng... có cần làm kiểm tra kỹ càng không." Mẹ Từ vẫn hơi sốt ruột.

Sắp đến giờ phòng khám mở cửa, tầng này bắt đầu đông người.

Phong Tĩnh đưa ra đề nghị: "Cô à, thế này đi, nếu không thì chờ chủ nhiệm Lý về rồi chúng chúng mời ông ấy kiểm tra thuốc này kỹ càng một lần nữa, nhìn xem thành phần trong đó là gì, nếu thật sự có vấn đề thì cô lại tới kiểm tra."

Cô nói xong lại nháy mắt ra hiệu với Từ Thi Nhân.

Từ Thi Nhân lập tức nói: "Đúng đúng, mẹ, mẹ đưa con mấy hộp thuốc này đi. Mẹ đi về trước đi, chờ tin của bọn con."

"Được rồi, thế mẹ chờ tin của các con nhé."

Mẹ Từ hơi luống cuống, bị lừa đi rồi.

Nhưng có người mượn danh tiếng của bản viện để giả danh lừa bịp, rao bán thực phẩm chức năng, tình hình có vẻ nghiêm trọng rồi.

Phong Tĩnh lập tức báo cáo chuyện này lên cấp trên.

"Đang nghĩ gì thế?" Giọng Tần Tranh vang lên bên tai.

Phong Tĩnh lấy lại tinh thần, nhìn thời gian thì đã chín rưỡi tối.

Cô chợt nhớ ra gì đó, quay đầu hỏi: "Thứ bảy tuần này anh có rảnh không?"

Tần Tranh sững lại, ngay đầu nhìn cô: "Có, sao thế?"

Phong Tĩnh nói: "Thế thứ bảy anh đi cùng em tới một nơi."

Tần Tranh nhíu mày hỏi: "Đi đâu?"

"Đi đến một cửa hàng, chỉ là muốn nhờ anh giúp một chuyện." Hình như Phong Tĩnh hơi xấu hổ: "Ai da, dù sao đến hôm đó anh khác biết."

"Em đi tắm đây."

Nói xong thì cầm quần áo chạy nhanh vào phòng tắm.

Anh mắt Tần Tranh tự nhiên di chuyển xuống mặt bàn. Anh nhìn thấy một tờ rơi bị đặt dưới mấy quyển tạp chí.

Anh cầm lên.

"Nhà hàng tây Sweet House khai trương vào ngày mừng ba tháng chín, tất cả những ngày trong thời gian bán thử giảm giá 20%... Set couple, set trẻ em, set kinh doanh..."

Thời gian vừa lúc là ngày cuối tuần.

... Là cái này ư?

Tần Tranh nhìn tờ rơi suy ngẫm.

Sáng thứ bảy, Phong Tĩnh kéo Tần Tranh đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, Tần Tranh nhìn bảng hiệu "Quán Văn Chi" trên cao, chỉ cảm thấy không còn gì để nói.

Anh quay đầu nhìn về phía Phong Tĩnh, hơi nhú mày: "Bác sĩ Phong, hôm qua em thần thần bí bí như thế, chính là muốn dẫn anh đến... chỗ này?"

Dường như Phong Tĩnh không nghe ra ý trêu đùa trong lời của anh, gật đầu nói: "Đúng, hôm nay tới đây là có chuyện đứng đắn cần làm."

"Chuyện đứng đắn gì? Anh thấy chỗ này..." Tần Tranh khẽ cười một tiếng, ánh mắt đảo qua áp phích trước cửa hàng, vẻ mặt vi diệu: "Cảm giác cũng không đứng đắn lắm."

Trên tờ áp phích to rộng kia...

Một bác sĩ nam mặc áo blouse trắng nâng một hộp thực phẩm chức năng, cười hở răng, dựng thẳng ngón tay cái, bên trên còn viết mấy

câu tuyên truyền "nhiều vị thuốc đông y quý", "chữa khỏi trăm bệnh", "kéo dài tuổi thọ" vân vân.

Trên một tờ áp phích khác viết: "Đến cửa hàng tặng gói kiểm tra sức khoẻ miễn phí, rủ thêm bạn bè cùng nhau đến cửa hàng tặng thêm trứng gà."

Phong Tĩnh kéo tay anh qua: "Được rồi, đừng cảm ràm nữa. Em đã hẹn với đồng nghiệp rồi, đi thôi, chúng ta vào trong."

Chẳng nói chẳng rằng kéo anh đi vào.

Vào trong tiệm, Phong Tĩnh tụ họp với Từ Thi Nhân.

Từ Thi Nhân nhìn Tần Tranh từ trên xuống dưới một lượt, thắc mắc: "Người này là?"

"Bạn trai tôi, anh ấy là cảnh sát, tôi kéo anh ấy tới xem cùng." Phong Tĩnh lời ít mà ý nhiều.

Tần Tranh nhướng mày.

Từ Thi Nhân gật đầu, hai tay đút trong túi: "Thế đi thôi."

Mặt tiền cửa hàng "Quán Văn Chi" này nhìn thì nhỏ nhưng bước qua một cánh cửa trong tiệm mới phát hiện bên trong có không gian khác. Trong đó lại còn có một căn phòng to cỡ hai cái sân bóng rổ.

Căn phòng này được sửa chữa thành một "phòng kiểm tra sức khoẻ" cỡ lớn, bên trong dán đầy áp phích tuyên truyền "Bao con nhộng sâm ngàn năm hiệu Tiên Nhân".

"Bên này, bên này, bọn mình ở bên này!"

Bước vào trong Tần Tranh mới phát hiện Mạch Dĩnh Thi cũng có mặt, cô nàng đang phát tay với bọn họ, bên cạnh cô nàng còn có một cô gái dáng người rất cao.

Cô gái dáng cao chủ động chào hỏi: "Chào mọi người, tôi là Kiều Tiêu Xuyên phóng viên phóng viên đài truyền hình thành phố Dương Giang."

Mạch Dĩnh Thi cười lên tiếng giới thiệu: "Tôi với Tiêu Xuyên quen biết lúc hợp tác, cô ấy là phóng viên chuyên mục xã hội ở đài truyền hình thành phố Dương Giang, tôi bèn kéo cô ấy tới cùng, sau đó còn có thể làm một kỳ tin tức."

Kiều Tiêu Xuyên nói: "Vốn dĩ hôm nay tôi định gọi bạn thân của tôi đến cùng, cô ấy là luật sư, nhưng mấy hôm nay vừa lúc cô ấy ra ngoài rồi."

Đang nói chuyện thì đằng trước bỗng truyền đến một loạt tiếng ồn ào.

Một nhóm bác trai bác gái đã có tuổi vây quanh chỗ kiểm tra sức khỏe, bọn họ bắt đầu sôi nổi tranh giành thực phẩm chức năng.

Một người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng vui vẻ ra mặt, nhưng vẫn khuyên nhủ: "Tất cả mọi người đừng xô đẩy, xếp thành hàng, từng người tới. Đều có, đều có, sẽ không thiếu hàng, hôm nay nguồn cung cấp của chúng tôi rất sung túc, chắc chắn mỗi người ít nhất một hộp!"

Đám Phong Tĩnh đi qua.

Trong một nhóm người già đột nhiên xuất hiện mấy người trẻ tuổi, có vẻ không hợp đàn.

Một người mặc áo blouse trắng phát hiện bọn họ thì lập tức đi qua, ánh mắt dò xét hơi nghi ngờ: "Các vị, mọi người là tới..."

Phong Tĩnh lập tức lộ ra vẻ mặt tò mò: "Tôi thấy bên ngoài nói chỗ này có thể kiểm tra sức khỏe có thể miễn phí, còn tặng trứng gà, là thật sao?"

Ao blouse trắng sừng sốt, nhanh chóng phản ứng: "Thật, đương nhiên là thật."

Phong Tĩnh thờ dài, bất đắc dĩ cười một tiếng: "Hôm qua mẹ tôi đi qua cửa hàng của mấy người, nhìn thấy áp phích nói chỗ này tặng trứng gà miễn phí, cứ bắt bọn tôi là hôm nay phải tới nhận." Ngừng một lát, cô lại hỏi: "Nếu là kiểm tra sức khoẻ miễn phí, vậy có thể kiểm tra cho tôi được không?"

"Được, đương nhiên là được." Áo blouse trắng lập tức nhiệt tình: "Nào, người đẹp, qua bên này."

Phong Tĩnh đi theo anh ta tới trước bàn, ngồi xuống, vươn tay.

Áo blouse trắng quấn vòng bít máy đo huyết áp lên tay cô, lại tiến hành một loạt các thao tác phức tạp.

Phong Tĩnh âm thầm nhìn anh ta đùa nghịch.

Sau một phen đo lường, áo blouse trắng đột nhiên nhíu mày, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt nghiêm nghị: "Người đẹp, huyết áp của cô... hình như có chút vấn đề."

Phong Tĩnh ra vẻ kinh ngạc: "Vấn đề gì?"

- -----

(1)(2) Tham khảo tài liệu y học trên mạng.

Chương 78

Áo blouse trắng nói: "Người đẹp, tôi vừa dùng dụng cụ đo qua rồi, huyết áp của cô cao hơn người bình thường ba mươi, hơn nữa đường máu hơi thấp, có phải cô mắc bệnh viêm dạ dày nặng hay bệnh liên quan tới dạ dày không?"

Vẻ mặt Phong Tĩnh mờ mịt: "Sao tôi không biết?"

Mặt áo blouse trắng nghiêm túc: "Người đẹp, cô không biết cũng rất bình thường, bởi vì cái này nhìn mặt ngoài là không nhìn ra vấn đề gì cả, nhưng kết quả của dụng cụ chắc chắn là sẽ không gạt người. Căn cứ vào kết quả kiểm tra thì tôi đoán cô bị viêm dạ dày, hơn nữa huyết áp của cô còn đang không ngừng tăng cao, tôi nghi ngờ bệnh viêm dạ dày cô mắc là viêm dạ dày axit, đây là bệnh bao tử khá nghiêm trọng, nếu mặc kệ không quan tâm thì rất có thể sẽ chuyển biến xấu thành bệnh nan y."

Từ Thi Nhân đứng bên cạnh nghe mà nhú mày.

Phong Tĩnh ra vẻ bình tĩnh, nhưng vẫn giả vờ như bị hù dọa: "Thế à, thế phải làm sao bây giờ? Bây giờ tôi phải làm gì?"

"Tình huống này của cô khá khó giải quyết." Áo blouse trắng nhú mày lạ, dường như đang suy ngẫm: "Chẳng qua cũng không cần lo lắng quá. Chúng tôi đã có phương pháp điều trị rất tốt nhằm vào loại tình huống này của cô, hôm nay cô tới đúng rồi đó!"

" Là phương pháp gì?" Phong Tĩnh lập tức gặng hỏi.

"Tôi đề nghị cô bình thường nên uống nhiều nước nóng, pha loãng dịch a xít trong dạ dày cô, lại dùng thêm bao con nhộng nhân sâm

hiệu Tiên Nhân, nó được tinh chế chính xác từ nhiều loại thuốc đông y thiên nhiên mà thành, vừa giảm nhẹ triệu chứng còn điều trị tận gốc, cực kỳ hiệu quả đối với loại hình hướng giống như cô."

Áo blouse trắng nói xong thì đưa một hộp qua: "Hôm nay chúng tôi có hoạt động giảm giá, mua hai hộp tặng một hộp, mua ba hộp tặng hai hộp, mua bốn hộp tặng ba hộp, mua nhiều tặng nhiều. Một đợt điều trị bảy hộp, cam đoan cô uống đến đâu khỏi đến đó."

Phong Tĩnh nhận lấy hộp, lật xem: "Thần kỳ như vậy thật sao? Trong này có những thành phần gì vậy?"

Áo blouse trắng: "Thành phần trong này gồm nhân sâm ngàn năm, lộc nhung, linh chi, thiết bì thạch học vân vân, tất cả dược liệu chúng tôi lựa chọn đều là thuốc bắc quý báu, tài liệu sử dụng đều là thượng đẳng."

"Nhưng đây không phải là thuốc đông y à? Đông y khám bệnh chú ý nhìn, nghe, hỏi, sờ. Nhưng vừa rồi anh kiểm tra cho tôi lại dùng máy đo huyết áp, đây không phải là phương pháp chẩn đoán bệnh của tây y sao?" Phong Tĩnh đưa ra nghi vấn.

Áo blouse trắng sừng sốt một lát, lập tức nói: "Đúng vậy, vừa rồi chẳng qua chỉ là kiểm tra sức khỏe sơ bộ, nào nào, đưa tay đây tôi bắt mạch cho cô."

Mạch Dĩnh Thi xoay người sang chỗ khác che miệng lại, bả vai rung rung, vất vả nhin cười.

Áo blouse trắng nhìn sang cô nàng, nhú mày hỏi: "Cô làm sao thế?"

Mạch Dĩnh Thi vội vàng lắc đầu: "Không, không sao, bạn của tôi vừa gửi một chuyện cười cho tôi."

Kiều Tiêu Xuyên lại không nhin được, "phụt" một tiếng bật cười.

Tầm mắt áo blouse trắng chuyển sang cô ấy, ánh mắt càng nghi ngờ:
"Thế còn cô?"

Kiều Tiêu Xuyên vội vàng bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Tôi cũng
đọc chuyện cười."

Phong Tĩnh vươn tay, lên tiếng thúc giục: "Bác sĩ, khám cho tôi
trước đi."

"Được được."

Áo blouse trắng hoàn hồn, đặt ngón tay lên cổ tay cô, giả vờ giả vịt
xem một hồi lâu mới tỏ ra nghiêm trọng nói: "Không sai, đúng là viêm
dạ dày, bình thường có phải thi thoảng cô hay cảm thấy đau đầu,
bụng không thoải mái không?"

"Sao anh biết?" Phong Tĩnh làm như ngạc nhiên.

Áo blouse trắng nói: "Thế thì không sai rồi, cô đã mắc bệnh bao tử
giai đoạn giữa, không thể kéo dài thêm nữa."

Phong Tĩnh hỏi: "Thế một đợt điều trị cần bao nhiêu tiền?"

Áo blouse trắng nở nụ cười: "Không đắt, cũng chỉ tám nghìn tệ. Tám
nghìn tệ bốn hộp, tặng kèm ba hộp, tặng thêm một ổ trứng gà, chúng
tôi chỉ khuyến mãi hôm nay, bỏ qua thì hết."

Câu này cũng y hệt lời lúc trước mẹ Từ nói.

Thấy cô do dự, áo blouse trắng lại lên tiếng thúc giục: "Thế nào,
người đẹp? Bỏ lỡ ưu đãi hôm nay thì lần sau không còn giá này đâu."

Phong Tĩnh chậm rãi rút tay lại, giương mắt nhìn về phía anh ta:
"Nếu có thể chữa khỏi tất cả bệnh thì tám nghìn đúng thật là không
đắt. Nhưng mà, vừa rồi anh sờ nhầm rồi."

"Sao cơ?" Áo blouse trắng sửng sốt: "Sờ nhầm cái gì?"

"Vị trí bắt mạch ở mạch thốn khẩu." Phong Tĩnh chỉ vào cổ tay mình: "Chính là chỗ này, chia làm ba bộ mạch tấc, quan, thước, cũng không phải là chỗ anh vừa sờ."

Cô mỉm cười, lại hỏi: "Vị bác sĩ này, anh chẳng sờ ra gì cả, sao biết tôi bị bệnh gì?"

Sắc mặt áo blouse trắng thay đổi: "Cô, ý cô là gì?"

Phong Tĩnh thu nụ cười, giọng điệu nghiêm túc: "Anh là bác sĩ chuyên nghiệp à? Không biết bắt mạch thì thôi đi, sao ngay cả kiến thức cơ bản về máy đo huyết áp cũng không nhận ra? Máy đo huyết áp chỉ có thể đo huyết áp, không thể đo đường máu."

"Tôi, chuyện này..." Áo blouse trắng cũng kịp phản ứng, sắc mặt trầm xuống: "Các người là đến mua thuốc à?"

Từ Thi Nhân không giữ được bình tĩnh, trực tiếp mở miệng mỉa mai: "Sao, chột dạ rồi à?"

Tiếng cãi vã bên này dẫn tới sự chú ý của những người khác.

Xúm lại xem náo nhiệt.

Áo blouse trắng thấy vậy thì hơi sốt ruột: "Các người muốn làm gì? Là đến gây chuyện à?"

"Vị bác sĩ này, anh đừng có gấp, chúng tôi chỉ là có thắc mắc muốn hỏi rõ ràng thôi."

Phong Tĩnh liếc nhìn cái hộp trên tay: "Vừa rồi anh nói loại thực phẩm chức năng này là thuốc bắc quý, nhưng tôi thấy bảng thành phần trên này viết thành phần chủ yếu là tinh bột, dextrin, hình như cũng không có mấy vị thuốc anh nói."

"Tinh bột, dextrin?"

Từ Thi Nhân cười chế nhạo, bắt đầu nói lời châm chọc: "Mấy thứ tinh bột với dextrin này ở trong siêu thị mới bán có mấy tệ một túi. Tôi bỏ tám nghìn ra chỉ là để mua mấy hộp tinh bột về chắc?"

Đám đông nghe thấy lời này thì lập tức nổi lên tiếng xì xào bàn tán.

"Cái gì? Tinh bột dextrin?"

"Không phải chứ? Thật hay giả?" Tôi bỏ ra hơn tám nghìn chỉ để mua thứ này á?"

"Ôi chao, cô gái này, cô nói chuyện kiểu gì thế, trên bảng thành phần không viết không có nghĩa là không có." Áo blouse trắng đứng dậy, vẻ mặt sốt ruột nói: "Sao cô có thể kết luận trong sản phẩm của chúng tôi không có?"

Mạch Dĩnh Thi nói: "Vậy thì mang đi kiểm tra đo lường một lần, vậy chẳng phải là sẽ biết à, anh có dám không?"

"Tôi, sản phẩm của chúng tôi đã trải qua kiểm tra đo lường, chỗ tôi có giấy chứng nhận kiểm tra thành phần, không tin thì mọi người xem, đây chính là giấy chứng nhận, bên trên viết rõ ràng." Áo blouse trắng vội vàng lấy một tờ giấy chứng nhận có đóng dấu ra cho đám đông nhìn.

Từ Thi Nhân thừa dịp anh ta không chú ý, cướp lấy tờ giấy chứng nhận đó, nhìn lướt qua: "Giấy chứng nhận chất lượng của Hội chứng nhận liên hiệp đông y Châu Á? Hội chứng nhận liên hiệp đông y Châu Á, đây là ban ngành nào? Sao tôi chưa từng nghe qua?"

Cô ấy quay đầu nhìn sang Phong Tĩnh: "Có ban ngành này à?"

Phong Tĩnh lắc đầu: "Tôi cũng chưa nghe thấy bao giờ."

Áo blouse trắng sốt ruột không thôi: "Các cô chưa từng nghe thấy là do các cô kiến thức hạn hẹp."

Mạch Dĩnh Thi nhanh chóng giờ điện thoại di động lên, quay màn hình đối diện với đám đông: "Vừa rồi tôi vừa tìm kiếm, cái "Hội chứng nhận liên hiệp đông y Châu Á" này đã sớm bị bộ dân chính* thừa nhận là tổ chức phi pháp."

*Bộ dân chính Trung Quốc: là một bộ trong Quốc vụ viện Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, chịu trách nhiệm về các vấn đề xã hội và hành chính.

Trong đám đông lập tức vang lên tiếng xôn xao.

Các bác trai bác gái bàn tán ầm ĩ, trên mặt dần dần hiện lên vẻ mặt nghi ngờ cuộc đời.

Áo blouse trắng vừa định nói gì.

Phong Tĩnh lại giành trước một bước: "Còn nữa, trong phần hướng dẫn sử dụng của thuốc này nói chữa khỏi trăm bệnh, cái gì mà bệnh tim, bệnh tiểu đường, ngay cả ung thư cũng có thể chữa, nhưng lại viết đây chỉ là thực phẩm chức năng."

"Nhưng trước mắt thực phẩm chức năng được nhà nước phê duyệt chỉ có hai mươi bảy loại công dụng, cũng không bao gồm công dụng điều trị bệnh tim, bệnh tiểu đường, ung thư như lời anh nói."

"Điểm quan trọng nhất là, trên bao bì sản phẩm của các anh không chỉ không có số lô, ngay cả những thông tin như ngày sản xuất, địa chỉ sản xuất, xưởng sản xuất cũng không có, đây còn không phải là..." Phong Tĩnh ngừng một lát, nói chậm lại: "Sản xuất trái phép à?"

Giọng của cô không lớn nhưng lại rõ ràng rơi vào trong tai của mỗi người có mặt.

Đám đông tức khắc nhao nhao lên.

"Thật này, trên này chả có thông tin gì cả, ngay cả ký hiệu sản xuất an toàn cũng không có."

"Đúng nhỉ."

"Sẽ không phải là lừa đảo thật chứ?"

Thấy tình trạng gần như đã không khống chế nổi nữa, áo blouse trắng hoàn toàn nóng nảy: "Nói linh tinh gì đấy! Ngay cả bác sĩ đông y ở bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang cũng đề cử bao con nhộng này của chúng tôi."

"Ồ?" Phong Tĩnh ra điều tò mò: "Bác sĩ đông y nào của bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang đề cử?"

Áo blouse trắng đảo mắt: "Là, là chủ nhiệm Trần khoa đông y, đúng đúng, chủ nhiệm Trần!"

"Thế nhưng mà, trong khoa đông y chúng tôi cũng không có chủ nhiệm nào họ Trần nha." Phong Tĩnh nhíu mày.

Áo blouse trắng cuối cùng cũng phản ứng lại, hốt hoảng lui về sau một bước: "Cô, các cô là ai?"

Từ Thi Nhân lạnh lùng nói: "Chúng tôi chính là bác sĩ của bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang, người bệnh phản ánh các anh chưa được trao quyền đã lấy danh nghĩa của chúng tôi để giả danh lừa bịp."

Áo blouse trắng ứa mồ hôi lạnh, nhưng vẫn cố gắng ra vẻ bình tĩnh: "Thuốc của chúng tôi cũng được đài truyền hình thành phố Dương Giang đề cử, chúng tôi còn từng được đài truyền hình phỏng vấn!"

Kiều Tiêu Xuyên đứng lúc giơ tay lên, bình tĩnh nói: "Tôi là phóng viên đài truyền hình thành phố Dương Giang, tôi có thể chứng minh là tuyệt đối không có chuyện này."

"Không phải, tôi..."

Áo blouse trắng trừng to mắt.

Phong Tĩnh ngắt lời, giọng điệu nghiêm túc: "Lúc đầu tuyên truyền văn hóa thuốc đông y, đây là một chuyện tốt. Nhưng chính vì có những loại người như các người dùng danh nghĩa đông y kiếm tiền bất lương, lừa gạt dân chúng mới khiến mọi người dần dần mất lòng tin với thuốc đông y, làm hỏng danh tiếng của đông y."

Áo blouse trắng bỗng nhiên kịp phản ứng.

"Là ai điều các cô đến đây, có phải muốn bôi nhọ chúng tôi không?"

Thấy tình thế không ổn, anh ta lại lớn tiếng hù dọa: "Các người làm thế này là muốn gây sự đúng không? Còn thế nữa tôi báo cảnh sát đấy!"

Tần Tranh vẫn luôn đứng bên cạnh làm nền ung dung tiến lên, lắc lắc điện thoại, băng quơ cười một tiếng: "Ngại quá, tôi báo cảnh sát rồi."

Chưa kịp phản ứng, hai cánh cửa trong phòng bị đẩy ra, một đám cảnh sát lũ lượt kéo vào, nhanh chóng phong tỏa hiện trường.

Một đám bác sĩ giả và người bán thuốc giả đều bị bắt lại, cảnh sát dẫn nhưng nhân viên có liên quan và một nhóm vật chứng đi.

Lúc rời đi, Phong Tĩnh xích lại gần Tần Tranh, khẽ hỏi: "Anh báo cảnh sát lúc nào thế?"

Tần Tranh nhướn mày: "Ngay lúc em nói "nên làm thế nào"."

Phong Tĩnh cười híp mắt nói: "Đội trưởng Tần, phản ứng và khả năng phối hợp của anh còn rất được đó nha."

Tần Tranh khẽ cười: "Nhờ có bác sĩ Phong dạy bảo."

Anh ngừng lại, lại nói bóng gió: "Buổi hẹn hò hôm nay thật đúng là độc đáo."

Phong Tĩnh ngẩn ra, xích lại gần một chút, cố ý hỏi: "Cho nên, mới sáng sớm anh đã như thế, là nghĩ hôm nay em muốn ra ngoài hẹn hò với anh hả?"

"Đi thôi." Tần Tranh nói qua quýt, đi lên đằng trước.

Phong Tĩnh cười trộm đuổi theo bước chân anh.

Cuối cùng chuyện này kết thúc bằng một bản tin "cảnh sát phá huỷ một cứ điểm sản xuất và buôn bán thuốc giả, bán thực phẩm chăm sóc sức khoẻ trái phép".

Kiều Tiêu Xuyên còn cố ý dùng chuyện này làm đề tài làm thành một kỳ tiết mục pháp luật, truyền phát trên đài truyền hình thành phố Dương Giang, dẫn tới đông đảo quần chúng bàn tán sôi nổi.

"Bác sĩ Phong, cô lại sắp nổi tiếng rồi!"

Có lẽ là có kinh nghiệm từ trước, Phong Tĩnh lại nghe thấy đồng nghiệp nói như vậy thì trong lòng không khỏi giật mình.

Cô vội vàng đi qua nhìn, lại là một bản tin, tiêu đề là "nữ bác sĩ nằm vùng vạch trần âm mưu thực phẩm chức năng", kéo xuống dưới là một đoạn video.

"... Chính là bởi vì những người như các anh... làm hỏng danh tiếng của đông y..."

Đoạn video này nhanh chóng lan truyền trên mạng, cô cũng bị người khác nhận ra, biệt danh "nữ bác sĩ đẹp nhất" lại bị nhắc tới, cô cũng lại nổi tiếng lần nữa.

Bởi vì tin tức phối hợp với cảnh sát phá huỷ cứ điểm thuốc giả, trong lúc nhất thời độ nổi tiếng của cô chỉ tăng không giảm.

Phong Tĩnh đọc bản tin xong lại chìm vào im lặng.

đông y là quốc túy, cũng là truyền thống văn hoá vĩ đại.

Những năm gần đây sự chú ý của quần chúng với đông y được ngày càng cao, một số phần tử ngoài vòng pháp luật thừa cơ lấy danh nghĩa phát huy mạnh văn hoá đông y được để đi lừa gạt, phá hỏng danh tiếng của đông y.

Giống như âm mưu "bao con nhộng linh chi nhân sâm" lần này.

Sự kiện lần này chẳng qua chỉ là một góc của tảng băng chìm, ở nơi cô không nhìn thấy còn có rất nhiều kẻ lừa đảo cũng dùng danh tiếng đông y, đông y được để lừa gạt, có lẽ còn sẽ có càng nhiều người bị lừa.

Phong Tĩnh cảm thấy rất cần thiết mở rộng tuyên truyền văn hóa đông y được thực sự tới quần chúng.

Chương 79

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Nhưng phải làm thế nào?

Phong Tĩnh nhắm mục tiêu vào internet.

Chuyện này đã được bàn tán nhiệt liệt, không bằng thừa dịp vẫn được chú ý, lợi dụng cơ hội lần này tuyên bố một vài tri thức phổ cập khoa học và dưỡng sinh liên quan tới đông y, tuyên truyền văn hoá đông y chân chính.

Cô muốn đẩy đông y lên một cấp độ càng phổ biến, khiến thuốc đông y dung nhập vào trong đời sống của từng gia đình.

Lúc này Phong Tĩnh nói suy nghĩ của mình cho chủ nhiệm Lý, sau khi chủ nhiệm Lý nghe xong bèn vỗ tay bảo hay: "Tiểu Phong, đề nghị này của cô rất tốt! Cô viết một bản kế hoạch, tôi phụ trách đi bàn bạc với lãnh đạo bệnh viện, những chuyện còn lại cô cứ việc buông tay mà làm."

Cô giao bản kế hoạch lên, rất nhanh sau đó đã nhận được câu trả lời chắc chắn từ phía lãnh đạo bệnh viện: Đó là một ý kiến hay, bọn họ đều rất ủng hộ cách làm này.

Dưới sự duy trì của khoa đông y và bệnh viện, Phong Tĩnh quyết định xong phương án tuyên truyền rồi bắt đầu làm tuyên truyền.

Cô lấy danh nghĩa khoa đông y bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang đăng kí một tài khoản tự truyền thông.

Sau đó cô lại tìm tới Mạch Dĩnh Thi, nói phương án hợp tác với cô nàng.

Bên phía Mạch Dĩnh Thi vừa lúc đang chuẩn bị chương trình "Thay đổi lớn trong thời kỳ phát triển", đang rầu vì không tìm thấy tài liệu, hai người bèn ăn nhip với nhau.

Bọn họ dùng cuộc sống đời thường của người dân làm điểm thiết nhập, quay một kỳ video. Từ góc nhìn của người bình thường chậm rãi chuyển đến nguồn gốc và quá trình phát triển của đông y, đồng thời chèn giải thích rõ ràng vào những đoạn chủ chốt.

Trước hết, bước đầu tiên phải khiến quần chúng hiểu rõ "đông y" rốt cuộc là gì.

"Đông y bắt nguồn từ xã hội nguyên thủy, là thành quả trí tuệ của nhân dân từ xưa đến nay, lịch sử phát triển của đông y có thể nói là mênh mông như biển sương, bất kể là lịch sử hay quá trình phát triển đều tràn đầy màu sắc bí ẩn... Nhưng trong cuộc sống đương đại, thật ra đông y đã xông vào từng khía cạnh trong đời sống của chúng ta, cùng một nhịp thở với ẩm thực, cách sống của chúng ta.

"Những loại gia vị gừng, tỏi, hành, hồ tiêu, vân vân...bình thường không đáng chú ý trong phòng bếp đều ẩn chứa tri thức đông y.

"Nói ngay về gừng, dân gian có lưu truyền câu ngạn ngữ "sáng ăn gừng thắng nhân sâm", "đông ăn củ cải hạ ăn gừng", thật ra trong này đã bao hàm trí tuệ của đông y."

"Gừng rất tầm thường, ngoại trừ tác dụng trừ tanh ra thật ra còn có tác dụng trừ lạnh làm ấm dạ dày, kích thích ra mồ hôi giải say nắng, làm ấm ngăn nôn vân vân. Bình thường đa số thời điểm chúng ta xào rau nấu ăn đều sẽ thả chút gừng, đây là bởi vì rất nhiều rau củ có tính lạnh, ăn nhiều sẽ dẫn tới lạnh dạ dày, thả gừng có thể trung hoà tính lạnh trong thức ăn. (1)

"Lúc hấp cua, đa số chúng ta đều sẽ thái sợi gừng trải lên trên mặt để hấp cùng, mọi người có nghĩ tới nguyên nhân không? Đông y cho rằng, thịt cua tính lạnh, lại kèm theo độc ẩm, người có tỳ vị kém rất dễ xuất hiện tình trạng tiêu chảy, nôn mửa. Mà gừng tính ôn, vừa lúc trung hoà tính lạnh trong thịt cua, trừ điều này ra, gừng còn có tác dụng giải độc cua cá..." (2)

"Cho nên, đông y cũng không phải là một khái niệm phù phiếm, cũng không chỉ tồn tại trong bệnh viện. Nó đã sớm hoà vào trong đời sống của chúng ta, thật ra đông y chính là y học trong sinh hoạt..."

"CUT!"

Đạo diễn hô dừng, Phong Tĩnh lập tức ngừng nói, nhìn về phía ngoài ống kính.

"Ok, hoàn mỹ!"

Mạch Dĩnh Thi đứng ngoài ống kính ra dấu với Phong Tĩnh.

Hôm nay vừa lúc Phong Tĩnh nghỉ khám, hoạt động quay chụp tiến hành trong phòng khoa.

Kết thúc quay chụp, Mạch Dĩnh Thi đưa một bình nước qua, cười híp mắt hỏi: "Lần đầu tiên ghi hình, cảm giác thế nào?"

Phong Tĩnh vặn nắp bình ra uống một hớp: "Thật ra thì cũng ổn, dù sao cũng không có người nhìn, cũng là tự nói chuyện với máy quay thôi. Chuyện này thì có gì đâu, không đáng sợ bằng lúc bảo vệ luận án tốt nghiệp."

"Thế lần sau dứt khoát thử livestream đi." Mạch Dĩnh Thi đề nghị.

Phong Tĩnh suy nghĩ một lát, nói: "Livestream thì thôi, hình như không thích hợp lắm."

"Sợ gì chứ? Dù sao cậu cũng nổi tiếng." Mạch Dĩnh Thi nhìn video trong máy quay: "Thế chờ mình cắt nối biên tập xong thì gửi video cho cậu."

"Được, vất vả cho cậu rồi."

Phong Tĩnh lấy điện thoại di động ra xem thời gian: "Giờ cũng sắp đến chập tối rồi, không bằng tối nay cùng đi ăn cơm đi? Chỗ cũ?"

Mạch Dĩnh Thi nhìn sang cô, lên tiếng chế nhạo: "Thế Tần Tranh nhà cậu thì sao?"

Lúc này Phong Tĩnh mới nhớ đến anh: "Anh ấy à..."

Đúng lúc này, không biết điện thoại di động của ai kêu lên.

Cô quay đầu, âm thanh truyền tới từ trong túi của Mạch Dĩnh Thi.

Mạch Dĩnh Thi lấy điện thoại di động ra nhìn thông báo, cô nhìn chằm chằm vào màn hình, lại còn nở nụ cười.

Nụ cười này nhìn rõ ràng không đúng lắm.

Sự tò mò trong lòng Phong Tĩnh trở dậy, tiến tới khẽ hỏi: "Sao thế?"

"À, không, không có gì." Mạch Dĩnh Thi vô ý thức che điện thoại, vội vàng giải thích: "Bạn trai mình gửi tin nhắn cho mình, hẹn mình tối nay ra ngoài ăn cơm."

"Bạn trai? Cậu có bạn trai từ bao giờ thế?" Phong Tĩnh kinh ngạc.

Mạch Dĩnh Thi sững sốt một lát: "Ôi chao, quên nói chuyện này với cậu. Chẳng qua cũng chưa lâu lắm, mới gần đây thôi."

"Không phải cậu thường nói muốn tập trung vào sự nghiệp và kiếm tiền à?" Phong Tĩnh trêu chọc nói: "Bây giờ mấy thứ đó không ngon nữa à?"

Mạch Dĩnh Thi ho nhẹ một tiếng, che giấu sự xấu hổ của bản thân: "Khụ, thật ra, mình cảm thấy, kiếm tiền và sự nghiệp cũng không xung đột vì với việc "làm" đàn ông. Gặp người thích hợp thì thử một chút cũng không sao. Nếu không thích hợp thì lại đá tiếp tục gây dựng sự nghiệp, đúng không?"

Phong Tĩnh nhíu mày: "Thế đối phương là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi, làm việc gì?"

"Sao cái cách tra hỏi này của cậu giống mẹ mình thế?" Mạch Dĩnh Thi phì nhỏ vài câu, đảo mắt một lượt mới ấp a ấp úng nói: "Thật ra... cậu cũng quen anh ấy."

"Mình cũng quen á?" Phong Tĩnh khẽ giật mình, cẩn thận ngẫm nghĩ: "Ai thế?"

"Thì là..." Mạch Dĩnh Thi ngừng mấy giây, mới chậm rì rì nói ra đáp án: "Anh chàng nhân viên gỡ bom trong đội Tần Tranh ấy."

Đội gỡ bom, từng giao tiếp với bọn họ, ngoại trừ Tần Tranh ra thì chỉ còn lại...

Phong Tĩnh dùng phương pháp loại trừ, nhanh chóng chiếm được đáp án: "Giang Nhất Trình?"

"Đúng, là cậu ấy." Mạch Dĩnh Thi gật đầu, trên mặt có nụ cười mờ ám.

"Các cậu ở bên nhau từ bao giờ?" Phong Tĩnh hơi kinh ngạc.

Cô có hơi không nghĩ ra, người bạn tập trung vào sự nghiệp lâu năm này của cô, sao lại ở bên cậu trai kia.

"He he..." Mạch Dĩnh Thi hơi ngượng ngừng cười: "Hôm đó sau khi thêm bạn Wechat với cậu ấy thì thi thoảng trò chuyện một lát, sau đó ấy à, mình hẹn anh chàng đi ăn mấy lần, rồi..."

"Thế trong hai người ai tỏ tình trước?" Phong Tĩnh càng tò mò về vấn đề này.

"Là..." Mạch Dĩnh Thi đột nhiên kịp phản ứng: "Khụ, không nói với cậu nữa. Muộn lắm rồi, mau về nhà đi."

Phong Tĩnh khẽ nhượng mày: "Thế tôi nay không đi ăn cơm hử?"

Mạch Dĩnh Thi nói: "Không được, mình đồng ý cùng đi ăn cơm với Nhất Trình rồi. Cậu về với Tần Tranh nhà cậu đi, nếu không thì cậu ta lại phải phòng không gối chiếu."

"Phòng không gối chiếu?" Phong Tĩnh nhay bén bắt được từ mấu chốt.

"He he, cậu không biết hả?" Mạch Dĩnh Thi sáp lại, ra vẻ thần bí nói: "Đây là đánh giá của bạn trai mình với Tần Tranh nhà cậu. Hình như là lần trước lúc cậu đi công tác Tần Tranh chạy về tham gia team building với đơn vị, hôm đó cậu ấy nói với mình là đội trưởng Tần lại phòng không gối chiếu ý."

Phong Tĩnh suy tư: "Thế, được thôi."

Video đã quay nhanh chóng được biên tập xong, ngay sau đó Phong Tĩnh đăng lên mạng.

Mượn độ nổi tiếng hiện tại của cô, cộng thêm được đài truyền hình địa phương tuyên truyền và mở rộng, video nhanh chóng lan truyền.

Video kỳ đầu tiên còn kèm thêm đoạn văn ngắn, là những phổ cập khoa học những tri thức liên quan tới "gừng" và một số mẹo vặt hay.

Đánh giá của dân mạng đều khá tốt, nhưng cũng có một lượng bình luận mặt trái nhỏ, nghi ngờ phải chăng cô muốn lợi dụng độ nổi tiếng để tiến hành lăng xê.

Phong Tĩnh không để ý đến, kiên trì tuyên bố tri thức dưỡng sinh và những mẹo đông y.

Cô mời tất cả các bác sĩ cùng khoa tham dự chung, thay phiên tiến hành phổ cập khoa học và giải thích.

Trừ điều này ra, khoa còn mở một lớp học bác sĩ nhỏ, phổ cập khoa học một số phương pháp ứng phó khẩn cấp một số loại triệu chứng như cảm mạo, đau đầu.

Ban đầu đa số dân mạng chỉ đến vì quan tâm tới "nữ bác sĩ đẹp nhất", hoàn toàn là vô giúp vui theo hướng gió, ôm tâm trạng xem nào nhiệt vậy xem.

Nhưng bình luận dưới Weibo có những phát ngôn khác.

"Vốn dĩ tôi theo dõi Weibo này vì bác sĩ Phong, nhưng hôm qua tôi đột nhiên cảm thấy đau đầu, bèn làm thử dựa theo biện pháp ấn huyệt vị bên trên, không nghĩ tới thế mà hết đau đầu thật! Áo ghê!"

"Có hiệu quả thật đấy! Bình thường tôi bị cảm đều uống thuốc trị cảm, uống xong là buồn ngủ. Hôm đó tôi hóng gió bị cảm lạnh, nửa tin nửa ngờ nấu một bát "canh ngũ hổ", cũng không lâu lắm đã bắt đầu ra mồ hôi, ngày hôm sau thì khỏi hoàn toàn luôn, hơn nữa không buồn ngủ!"

"Xem phổ cập khoa học mới biết gia vị và đồ ăn trong cuộc sống hằng ngày của chúng ta có nhiều tác dụng như vậy."

"Dưỡng sinh theo phương pháp mọi người dạy, bệnh viêm mũi của tôi thật sự đỡ hơn nhiều, cảm ơn bác sĩ!"

...

Các bác sĩ tiến hành phổ cập khoa học cũng bắt đầu có fan hâm mộ của riêng mình.

"Chủ nhiệm Lý đâu, lúc nào chủ nhiệm Lý mới phát livestream? Ông bác này thú vị lắm, tôi yêu chủ nhiệm Lý!"

"Mỗi lần nhìn thấy chủ nhiệm Lý lại nhớ tới ông của tôi, rất hiền hoà, huhuhuhu... Muốn xem chủ nhiệm Lý livestream."

"Tôi muốn xem bác sĩ Hà, sao lại đẹp trai thế chứ, đàn ông làm bác sĩ thật sự đẹp quá đi mất!"

"Bác sĩ Hà debut không? Debut không? Debut không?"

"Bác sĩ Phong bác sĩ Phong lâu lắm rồi không lên hình, lúc nào mới đến lượt chị?"

Lượng người bệnh đến khám ở khoa đông y bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang tăng vọt, lượng người đăng ký mỗi ngày chật ních, thậm chí còn có người tình ngoài nghe danh mà đến.

Những khoa khác cũng bắt đầu tranh nhau bắt chước, mở tài khoản.

Mặc dù đây mới chỉ là bắt đầu nhưng cũng là khởi đầu của tiến bộ.

Một số dân mạng cũng sẽ gửi tin nhắn xin bọn họ giúp đỡ.

Ngày này, lúc Phong Tĩnh đang kiểm tra tin nhắn riêng thì bị một tin trong đó hấp dẫn sự chú ý...

"Chào bác sĩ, tôi là một thôn dân bình thường ở thôn XX. Bởi vì vị trí vắng vẻ nên trong thôn chỉ có một trạm y tế, bình thường người trong thôn chúng tôi khám bệnh đều phải đi mười mấy cây số tới bệnh viện trên thị trấn, rất bất tiện. Lúc bố tôi còn trẻ bị thương trên chiến trường, chân có tật, trời vừa trở lạnh là bắt đầu đau nhức. Thuốc giảm đau quá đắt, chúng tôi không mua nổi, bình thường đi bệnh viện cũng không tiện. Hôm đó tôi xem được video của mọi người ở trên mạng bèn lên núi hái thảo dược, về nhà cho bố ngâm châm và xoa bóp bấm huyệt. Kết quả mười mấy năm qua hôm đó là ngày đầu tiên

ông ấy có một giấc ngủ yên, chân cũng không đau như bình thường. Không nghĩ tới thảo dược có thể nhìn thấy khắp nơi trên núi cũng có thể trị bệnh, cảm ơn mọi người!"

Phong Tĩnh ngơ ngẩn.

Đây là một bức thư cảm ơn.

Đọc hết bức thư này, cô rơi vào im lặng.

Cô có một ý tưởng càng sâu hơn.

Thứ hai của tuần mới, cô đưa ra ý kiến của mình trong hội nghị thường niên của bệnh viện.

"Mở rộng kỹ thuật đông y dược thích hợp tới cơ sở nông thôn, y tế nông thôn, ví dụ như châm cứu, có thể phá được nghi nan tạp chứng, cũng có thể điều trị các loại bệnh thường gặp, hơn nữa khá dễ nắm vững. Nhất là những kỹ thuật như châm cứu cầm máu, châm cứu gây tê... Nông thôn thiếu thốn tài nguyên chữa bệnh, nếu như có thể mở rộng kỹ thuật này ra ngoài thì có thể giúp cho càng nhiều người dân được hưởng lợi..."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người vỗ tay.

Buổi tối, Tần Tranh về đến nhà, vừa lúc nhìn thấy Phong Tĩnh đang thu dọn hành lý.

Anh ngẩn ra: "Lại phải đi công tác à?"

Phong Tĩnh gật đầu: "Ngày mai muốn đến thôn Hồi Vọng, gần đây bệnh viện bọn em ký hiệp nghị hợp tác giúp đỡ với bệnh viện nông thôn. Bọn em dự định chế tạo "nhà thuốc đông y sẻ chia" ở thôn Hồi Vọng, làm một lần thí điểm."

Ánh mắt Tần Tranh sâu thẳm: "Thế phải đi lâu lắm nhỉ?"

Phong Tĩnh nói: "Chắc khoảng nửa tháng đến một tháng."

Tần Tranh nhíu mày nhìn cô: "Bác sĩ Phong, có phải em quên mất gì rồi không?"

Động tác của Phong Tĩnh dừng lại, sao cô lại nghe ra chút... u oán từ trong lời anh nhỉ?

"Quên mất gì cơ?" Cô ngẩng đầu nhìn về phía anh, hơi thắc mắc.

Tần Tranh không nói lời nào mà chỉ nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

Phong Tĩnh chợt nhớ tới lời đánh giá anh của Mạch Dĩnh Thi hôm trước, chậm rãi lên tiếng: "Để anh... phòng không gối chiếu hả?"

Vẻ mặt Tần Tranh cứng lại, cảm xúc trong mắt hơi mất tự nhiên: "Em học... từ này từ chỗ nào?"

"Không có gì." Phong Tĩnh cười cười, tự nhiên bỏ qua đề tài: "Đúng rồi, lần này anh sẽ không lại đúng lúc cũng phải đi chỗ đó chấp hành nhiệm vụ đâu nhỉ?"

Tần Tranh thu hồi ánh mắt, vẻ mặt bình tĩnh: "Ngày mai anh có nhiệm vụ khác rồi."

"Thật hả?"

Phong Tĩnh nhớ tới gì đó, lại hỏi anh: "Đúng rồi, anh có từng xem tài khoản official của bọn em chưa?"

"Tài khoản official gì?" Giọng Tần Tranh lạnh nhạt: "Chưa."

"Chưa thật hả?"

Phong Tĩnh vươn tay: "Cho em xem điện thoại anh một cái?"

Tần Tranh không nói chuyện, đưa di động qua.

Phong Tĩnh mở khoá, ấn mở Weibo, phát hiện anh không chỉ chú ý tài khoản của bọn họ mà còn lưu lại tất cả video của cô.

Cô lắc lắc điện thoại, giương mắt nhìn về phía Tần Tranh, giọng điệu chế nhạo: "Thế này mà gọi là chưa xem à?"

Tần Tranh hỏi lại: "Chưa xem thì không thể lưu lại à?"

Phong Tĩnh vừa định trả lại điện thoại cho anh, lại vô tình bấm vào xem nhật ký bấm like...

"Chị gái bác sĩ vừa đẹp vừa tốt bụng!"

Tất cả những bình luận tương tự Tần Tranh đều bấm like.

Kéo xuống dưới, thế mà còn có lịch sử báo cáo, tất cả các bình luận bị báo cáo đều là kiểu...

"Vợ ơi aaaa."

"Cuối cùng vợ cũng lên hình! Yêu em!"

"Bác sĩ Phong vợ của tôi!"

Anh còn nghiêm túc trả lời người ta: "Tình đi, đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa, người ta có bạn trai rồi."

Dân mạng trả lời: "Thế không phải cậu cũng đang nằm mơ giữa ban ngày à? Lại còn đặt ID là chồng chính quy của bác sĩ Phong, đồ gato."

"..."

Phong Tĩnh nhìn mà câm nín, lại cảm thấy buồn cười.

Thật là ấu trĩ.

Chương 80

"Xem hết rồi chứ?" Giọng Tần Tranh truyền vào tai.

Phong Tĩnh ngẩng đầu, thấy anh vẫn ra vẻ điềm nhiên như không có việc gì thì không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thật sự là có hơi khó tin, thế mà một Tần Tranh luôn luôn lạnh lùng cao ngạo không chịu gò bó lại đăng mấy bình luận ấu trĩ thế này, còn cãi nhau với người khác trên internet như học sinh tiểu học.

"Làm sao?" Tần Tranh khẽ nhướn mày.

"Không có gì."

Phong Tĩnh trả di động cho anh, lại cố ý hỏi: "Anh không rảnh xem video thì sao lại có rảnh đọc bình luận thế?"

Tần Tranh liếc cô một cái, thản nhiên nói: "Video có gì đáng xem, chỗ anh có bản người thật, không phải càng đáng xem à?"

"Hử?" Phong Tĩnh kịp phản ứng, ra vẻ ngẫm nghĩ: "Thế... cũng được."

Nhìn ảnh ngược trong mắt anh, cô nhìn thấy khoé môi mình cong lên.

Tần Tranh cũng nhẹ nhàng cong môi.

"Không thu xếp hành lý à?" Tay của anh rơi xuống hông cô, kéo cô qua.

Phong Tĩnh thuận thế dựa lên vai anh, thuận miệng nói: "Còn sớm, đợi lát nữa lại thu xếp đi."

"Sớm?" Tần Tranh nhú mào: " Lần trước em cũng nói sớm, kết quả đến hôm sau mới vội vàng thu xếp, vẫn là anh hỗ trợ đấy."

Phong Tĩnh trừng anh: "Còn không phải là do anh..."

Nghênh đón ánh mắt cười như không cười của anh, cô lại làm bầm dựa vào: "Dù sao đều là tại anh."

"Được, đều tại anh." Tần Tranh cười nói.

Cô nhếch miệng, lại nhỏ giọng nói thầm: "Thật sự không hiểu tính cách như anh tìm được bạn gái kiểu gì."

Giọng không to nhưng Tần Tranh vẫn nghe rõ mồn một: "Cho nên anh phải cảm ơn tinh thần hy sinh bản thân của bác sĩ Phong?"

Nhìn khoé môi anh ngậm ý cười, Phong Tĩnh không để ý tới anh, nói sang chuyện khác: "Anh biết không? Dĩnh Thi yêu đương với đội viên trong đội anh."

"Ai?" Tần Tranh ngẫm nghĩ một lát: "Trương Du à?"

Chỉ có hai người trong đội là còn độc thân.

Phong Tĩnh cười tủm tỉm: "Không phải, anh còn nhớ lần trước anh giả mạo thành người khác thêm bạn Wechat em không?"

"Giang Nhất Trình á?" Tần Tranh hơi bất ngờ: "Là cậu ấy?"

Phong Tĩnh ngẩng đầu hỏi: "Sao, đáng kinh ngạc lắm à?"

Tần Tranh nhẹ cong khoé môi: "Đúng là có hơi kinh ngạc, với chỉ số EQ đấy mà cũng có thể tìm được bạn gái."

Phong Tĩnh tức giận: "Anh còn xem thường người ta cơ đấy, nếu không phải cậu ấy thì ngay cả bạn gái anh cũng chả còn."

Tần Tranh bật cười: "Đúng thật là anh không đúng, anh nên kiểm điểm."

Anh ngừng một lát, lại hỏi: "Cái câu phòng không gối chiếc này là Mạch Dĩnh Thi nói cho em hả?"

Phong Tĩnh lập tức cãi lại: "Nói hươu nói vượn, em để anh phòng không gối chiếc bao giờ?"

Tần Tranh rất bình tĩnh nói: "Đấy đúng thật là không gọi là phòng không gối chiếc."

Phong Tĩnh thắc mắc: "Thế gọi là gì?"

Tần Tranh liếc cô, bỗng nhiên nói: "Thôi."

"Hử? Thôi gì cơ?" Phong Tĩnh sửng sò.

Tần Tranh nói: "Chuyện đó không có gì đáng nói."

Phong Tĩnh: "..."

Cô không vừa lòng, đứng dậy cù lét anh: "Nói được một nửa lại thôi là sao, mau nói."

"Không có gì đáng nói thật mà."

"Thế em cũng phải nghe."

Hai người đùa giỡn, không biết Tần Tranh đã đẩy cô nằm xuống sofa từ lúc nào.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Khoảng cách giữa bọn họ chỉ còn lại một ngón tay, cự ly rất gần.

Không ai nói chuyện.

Hai người im lặng nhìn nhau, tiếng tim đập và tiếng hít thở đều trở nên cực kỳ rõ ràng.

Tần Tranh chỉ cần hơi cúi đầu là có thể chạm đến trán của cô.

Người anh chặn tia sáng trước mặt, trong hoàn cảnh thiếu ánh sáng con người đen nhánh có vẻ càng sáng ngời.

Có lẽ là do ánh sáng, giờ phút này đường nét khuôn mặt cứng cáp lạnh lùng của anh nhìn có vẻ dịu dàng đến lạ.

Phong Tĩnh im lặng nhìn anh, chậm rãi vươn tay ôm lấy eo anh.

Giống như có một dòng điện mạnh mẽ đánh thẳng vào tim.

Khoảng cách giữa hai người lập tức kéo càng gần. Tất cả khe hở đều không còn tồn tại.

Tim Tần Tranh nóng bỏng, cúi người hôn xuống, rất thuận theo tự nhiên.

"Này, Tần Tranh..."

"Lúc hôn tốt nhất là nên tập trung." Giọng anh hơi khàn, cảm giác mát lạnh, giống như tiếng đàn Cello trầm thấp chảy qua tai.

"Ừm..."

Dùng nụ hôn ngăn chặn. Nhưng bầu không khí như thế này đúng là không nên nói nhiều.

Phong Tĩnh nhắm mắt, cũng đáp lại.

Đèn trong phòng khách vẫn sáng tỏ như cũ, lúc chiếu xuống người bọn họ lại giống như phủ thêm một tầng sa mỏng, mờ mịt hư ảo.

Bầu không khí mập mờ dâng lên.

Dịu dàng lưu luyến.

Giờ khắc này, cả căn phòng đều yên lặng.

Toàn thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

Mùa xuân trở lại, băng tuyết tan rã, nước suối cuồn cuộn tưới ướt đồng ruộng khô cạn.

Không biết nụ hôn này kéo dài bao lâu, cuối cùng cái hôn dài đằng đẳng này cũng kết thúc, anh rũ mắt nhìn Phong Tĩnh ở trước mặt.

Tần Tranh vẫn ôm lấy cô, cùng cô chen trên chiếc sofa chật hẹp, không nhúc nhích tí nào.

"Được rồi được rồi, anh mau dậy đi, em phải thu xếp hành lý."

Phong Tĩnh nhẹ nhàng đẩy Tần Tranh ra nhưng căn bản Tần Tranh cũng không để ý tới, anh chỉ ôm cô càng chặt hơn.

Tần Tranh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn cô một cái.

"Được." Giọng anh vừa trầm vừa khàn, trịnh trọng nói: "Bây giờ chúng ta nên làm chuyện đứng đắn rồi."

Phong Tĩnh giận dữ lườm Tần Tranh một cái.

Cái tên này thật sự là càng ngày càng vô sỉ.

Cuối cùng mãi tới trước khi xuất phát hành lý của Phong Tĩnh mới thu xếp xong.

... Tần Tranh giúp.

Giống như mọi khi, Tần Tranh đưa cô tới bệnh viện.

Buổi sáng tới bệnh viện tập trung trước rồi mới ngồi xe buýt do bệnh viện chuẩn bị xuất phát tập thể.

Trước khi tạm biệt, Tần Tranh không nhịn được nắm chặt tay cô.

Phong Tĩnh sững sốt, quay đầu nhìn về phía anh.

Cứ việc không nỡ nhưng anh vẫn buông tay: "Thuận buồm xuôi gió."

"Ừm." Phong Tĩnh nhận lấy hành lý từ trên tay anh, cười một tiếng: "Chờ em về."

Cô vẫy tay với anh rồi quay người rời đi.

Tần Tranh đứng tại chỗ dõi mắt nhìn theo bóng dáng dần đi xa của cô, ánh mắt tối dần.

Một lúc lâu sau anh mới mới thu hồi ánh mắt, khẽ cười một tiếng.

Có lẽ không phải "phòng không gối chiếu", mà là...

"Hòn vọng thê" nhỉ?

Thôn Hồi Vọng là một thôn xóm nhỏ thuộc một huyện trực thuộc thành phố Dương Giang, cũng là đích đến lần này của nhóm Phong Tĩnh.

Thôn này rời xa nội thành, ở vùng núi, trước kia giao thông bất tiện. Máy năm gần đây mới thông cao tốc, cao tốc nối thẳng đến cửa thôn, trực tiếp kéo thôn phát triển theo.

Nhưng cho dù là vậy thì trình độ chữa bệnh bên này vẫn khá thiếu thốn, khoảng cách từ thôn đến bệnh viện trên huyện xa nên người dân trong thôn đến bệnh viện khám bệnh rất bất tiện.

Trải qua hơn một tiếng ngồi xe, nhóm bác sĩ của bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang đến được thôn Hồi Vọng, nhận được sự hoan nghênh nồng nhiệt từ người dân trong thôn.

Sau khi xuống xe chủ nhiệm Lý nhìn thôn xóm nhỏ được non xanh nước biếc quần quanh, không khỏi cảm thán: "Không nghĩ tới mới lúc này mới mấy năm mà thôn Hồi Vọng đã phát triển như thế này, tốc độ nhanh thật đấy."

Phong Tĩnh tò mò: "Chủ nhiệm Lý, trước kia chú cũng đã tới đây rồi sao?"

Chủ nhiệm Lý khẽ gật đầu, nói: "Cũng là chuyện mấy năm trước rồi, trước kia ông bạn cũ của tôi nhậm chức ở đây. Khi đó con đường thông đến thôn vẫn là một con đường đất, ô tô bình thường căn bản không lái vào được, ra vào đều phải ngồi máy kéo."

"Không nghĩ tới bây giờ đã thành một nơi không khác gì làng du lịch rồi."

Con đường thông đến thôn đều là đường nhựa, từng căn nhà mới xây lên, nằm giữa non xanh nước biếc, giống như thế ngoại đảo nguyên.

Chẳng qua bọn họ cũng không phải tới đây nghỉ phép, cũng không phải đến du lịch.

Lần này lấy thôn Hồi Vọng làm thí điểm hỗ trợ khám chữa bệnh, cũng là vì thúc đẩy trình độ khám chữa bệnh của thôn tiến bộ.

Sau khi xuống xe gần như không có thời gian thưởng thức phong cảnh đã nhanh chóng triển khai công việc.

Một phương diện là triển khai hoạt động khám chữa bệnh từ thiện trong thôn, phổ cập khoa học thường thức y học cho thôn dân. Một phương diện khác thì là tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp cho nhân viên y tế trong trạm y tế.

Trạm y tế trong thôn chỉ có hai bác sĩ nông thôn, một già một trẻ, bác sĩ già là một bác sĩ đã về hưu được mời đến, bác sĩ trẻ là vừa được điều phối tới sau khi tốt nghiệp.

Kỹ thuật châm cứu cũng là một trong những hạng mục huấn luyện trọng điểm.

"Bác sĩ Phong, kỹ thuật châm tê của chị là gia truyền à? Lúc em học ở đại học y các giảng viên cũng không dạy cái này ấy." Bác sĩ trẻ có hơi tò mò, cũng lên tiếng trêu ghẹo: "Chị cứ thế dạy cho em liệu có vi phạm quy định của tổ tông không?"

Phong Tĩnh lắc đầu, cười nói: "Kỹ thuật châm tê của tôi cũng là được một bác sĩ đông y già dạy cho lúc tham gia đoàn y tế gìn giữ hoà bình."

"Ông ấy là một quân y đã xuất ngũ, từng trải qua chiến tranh, từng trải qua mấy lần ôn dịch, cũng từng trải qua ba năm dịch SARS, những trải nghiệm ông ấy từng trải qua trong cuộc đời còn phong phú hơn chúng ta nhiều."

"Ông ấy nói với tôi là vào thời đại đó thuốc đông y nổi lên tác dụng quan trọng, cũng từng gặp phải nguy cơ truyền thừa."

"Chính là bởi vì những trải nghiệm khác nhau trong cuộc đời nên ông ấy trút hết lòng nhiệt tình tràn đầy với sự nghiệp đông y vào sự nghiệp truyền bá giảng dạy và giải thích."

"Tôi cũng từng hỏi ông ấy câu hỏi tương tự." Phong Tĩnh nói: "Ông ấy đã nói với tôi một câu mà tới bây giờ tôi vẫn nhớ rõ."

"Câu gì?" Bác sĩ trẻ hỏi.

Phong Tĩnh cười nói: "Ông ấy nói, đốm lửa nhỏ đông y được có thể truyền thụ trên đất Trung Quốc, không ngừng sinh sôi, là bởi vì có truyền thừa."

Mỗi người đều có thể là người thừa kế, đông y dược là vinh dự của bọn họ, là báu vật được tổ tiên để lại.

Cùng truyền mỗi lửa mới, không ngừng sinh sôi, đây là một lý niệm vĩ đại cỡ nào.

"Chỉ cần có truyền thừa thì dù cho chỉ có vài đốm lửa nhỏ, văn hoá của chúng ta cũng có thể vĩnh hằng bất diệt."

Câu nói này khiến lòng bác sĩ trẻ nổi lên gợn sóng.

Cậu ta bị xúc động sâu sắc.

Kế hoạch tiến hành thuận lợi.

Nhưng chẳng cản nổi thời tiết, thời tiết thay đổi thất thường.

Ngày thứ ba sau khi đến thôn Hồi Vọng, trời đột nhiên hạ mưa to.

Mưa to mấy ngày liền khiến cho đất trên núi xói lở. Trong thôn đã sớm làm xong công tác phòng chống thiên tai lũ lụt khẩn cấp nên không có ai bị thương, nhưng con đường vào thôn bị đất đá trôi từ trên núi xuống chặn mất.

Vốn dĩ có một lô dược liệu dự tính được đưa tới vào ngày hôm sau, nhưng đường bị chặn nên xe vận chuyển không vào được, người cũng không ra được.

Sau khi tạnh mưa, người dân trong thôn tổ chức nhân viên đi dọn đất đá.

Nhưng kế hoạch cũng hoàn toàn bị quấy rầy, Phong Tĩnh không thể không trao đổi với chủ nhiệm Lý sắp xếp điều chỉnh.

Chủ nhiệm Lý nói: "Đã báo cáo tình huống với cấp trên, xế chiều hôm nay chắc là người trợ giúp đến đến nơi."

"Tôi biết rồi."

Trao đổi với chủ nhiệm Lý xong, Phong Tĩnh tiếp tục vùi đầu vào công việc.

Bận đến buổi chiều, Phong Tĩnh sờ vào túi theo thói quen lại không sờ tới gì.

Sô cô la mang đến đã ăn hết.

Cô rút tay ra, vừa mới xoay người qua thì đã có một người bên cạnh đưa một thanh sô cô la qua.

Là loại cô thường ăn.

"Cảm ơn."

Phong Tĩnh vô ý thức nhận lấy, quay đầu lại, lại nhìn thấy Tần Tranh đứng ở trước mặt cô.

Anh nhướn mày, cười cà lơ phất phơ: "Hi, bác sĩ Phong, trùng hợp ghê."

Phong Tĩnh nhìn trái nhìn phải, trong phòng y tế không có một ai, lúc này mới nắm lấy tay anh: "Anh... sao anh lại ở đây?"

Giọng Tần Tranh nhàn nhã lười nhác: "Chấp hành công vụ đấy."

Phong Tĩnh: "..."

Cô thắc mắc: "Không phải đã nói là lần này anh sẽ không bất ngờ xuất hiện à?"

Tần Tranh nhướn mày, không thừa nhận: "Anh có từng nói thế hử?"

"Hôm đó rõ ràng anh nói là..." Phong Tĩnh mặc kẹt, nhìn chăm chăm anh: "Nói có việc khác cần hoàn thành."

"Ừ, nhưng bận xong rồi." Tần Tranh cười một tiếng, không chút để ý.

"..."

Phong Tĩnh không lời nào để nói.

Cô nhìn ra ngoài một cái, lại nhỏ giọng nói thầm: "Rõ ràng nói là hôm nay có người đến trợ giúp mà, sao vẫn chưa tới?"

Giọng điệu Tần Tranh thản nhiên: "Anh chính là người đến trợ giúp bọn em."

"..."

Phong Tĩnh nhanh chóng hiểu ra, con đường ra vào thôn đã dọn thông hoàn tất.

Mà Tần Tranh đúng thật là đến đây chấp hành công vụ.

Mấy ngày nay mưa to, mỏ đá gần thôn cũng xảy ra sạt lở núi.

Mỏ đá này vi phạm quy định làm việc trong ngày mưa, dẫn tới mấy thợ mỏ bị chôn vùi. Bởi vì dưới đáy còn chôn ống mìn, có nguy cơ phát nổ.

Tần Tranh phụ trách dẫn đội đến xử lý tai họa ngầm trong mỏ đá, tạm thời ở lại trong thôn.

Biết được chuyện đường vào thôn bị chặn bèn thuận đường tới hỗ trợ.

Đêm dài vắng người, trên trời rải rác vài ngôi sao như kim cương vụn, điểm xuyết cho màn trời đêm.

Gió nhẹ thổi qua, cây cối đong đưa, vang lên tiếng sà sạt.

Đồng ruộng trống trải một mảnh im ắng vắng lặng, chỉ có tiếng ếch xanh kêu từ nơi xa truyền tới đan xen với tiếng côn trùng kêu tạo thành một bản nhạc êm tai, vang vọng trên đồng ruộng.

Phong Tĩnh và Tần Tranh ngồi trên ghế đá nhìn ra đồng ruộng rộng không bờ bến xa xa.

"Ngày mai về hả?" Phong Tĩnh nhìn về phía người bên cạnh.

Tần Tranh nói: "Nhiệm vụ kết thúc rồi, phải trở về."

Phong Tĩnh hơi bất ngờ: "Nhanh thế á?"

Tần Tranh nhướn mày: "Bác sĩ Phong, em không cảm thấy lời em nói rất mâu thuẫn hả?"

Phong Tĩnh sửng sò: "Mâu thuẫn chỗ nào?"

"Lúc anh tới thì hỏi sao anh lại ở đây, giống như rất không muốn anh xuất hiện." Tần Tranh cười nói: "Anh nói phải đi về em lại cảm thấy nhanh."

(Đoạn này raw là 你来的时候 nhưng 你 vào ngữ cảnh không đúng.)

"Em có đâu?" Phong Tĩnh thề thốt phủ nhận.

"Không có á?" Giọng Tần Tranh đầy ý cười.

Cô không muốn để ý đến anh, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: "Hôm nay hình như không có trăng nhỉ."

"Ừ."

Hai người không nói tiếp nữa.

Không biết qua bao lâu, Phong Tĩnh thu hồi ánh mắt, vừa quay đầu đã chạm phải một đôi mắt đen sâu thẳm.

Vào giây phút ánh mắt chạm nhau, toàn thế giới đều trở nên yên tĩnh.

Bầu không khí chậm rãi lên men, cho đến khi vừa lúc.

Tần Tranh chậm rãi tới gần cô.

Đột nhiên, một giọng nói chọt vang lên.

"Bác sĩ Phong! Bác sĩ Phong!" Bác sĩ trẻ vui sướng chạy tới, đợi tới lúc nhìn thấy hai người thì lại im bật lại.

Phong Tĩnh giật nảy mình, vội vàng đẩy Tần Tranh ra, quay đầu nhìn về phía người đến.

"A!" Bác sĩ nông thôn trẻ ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn hai người, chọt nói năng lộn xộn: "Tôi không biết... vừa rồi thôn trưởng tặng mấy quả dưa hấu qua, tôi... chỉ muốn hỏi hai người có ăn dưa hấu không..."

"Xin lỗi! Quấy rầy rồi!"

Cậu ta chọt phản ứng lại, nhanh như chớp chạy mất.

"Tiếp tục?" Tần Tranh lại gần, giọng nói mất tiếng.

"Tiếp tục cái đầu anh ấy!"

Phong Tĩnh đẩy anh ra đứng dậy, vành tai đỏ bừng, tức giận nói: "Mau dậy đi, đi ăn dưa hấu."

Hôm sau Tần Tranh rời đi theo đội.

Nửa tháng sau đó rất bận bịu, cũng rất phong phú.

Cuối cùng cũng đến ngày tạm biệt.

"Công tác trợ giúp trạm y tế thôn Hồi Vọng của bệnh viện Nhân Dân thành phố Dương Giang kết thúc viên mãn."

Băng rôn đỏ treo trên xe buýt về thành phố đón gió tung bay.

Biết được hôm nay nhóm Phong Tĩnh phải rời khỏi nên người dân trong thôn đều tự phát bỏ xuống công việc trên tay đến đây đưa tiễn.

Nhân viên y tế đến đây trợ giúp vẫy tay từ biệt người dân trong thôn, các thôn dân ra sức nhét lên xe đủ thứ trái cây rau quả trứng gà do nhà mình nuôi trồng, nhân viên y tế hoàn toàn không từ chối hết được.

Tất cả mọi người lưu luyến không rời.

Phong Tĩnh là người cuối cùng lên xe.

Trước khi cửa xe đóng lại, cô quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài.

Dưới bầu trời xanh trong trẻo, cảnh sắc đồng ruộng sức sống bông bột, lúa chiêm đang sinh trưởng mạnh mẽ. Có gió thổi qua, ngoài ruộng sóng biếc dập dờn.

Gió khẽ xuyên qua làn tóc cô, gợn lên mấy sợi tóc.

Ánh nắng vừa lúc.

Giống như tâm trạng cô lúc này.

Cô mỉm cười.

Khoảng cách thực hiện mục tiêu khiến văn minh đông y dược nở rộ khắp nơi trên đất nước Trung Quốc có lẽ còn rất xa xôi.

Nhưng cô tin rằng bằng sự cố gắng của những người có chí...

Ngày đó, rồi sẽ tới.

Chương 81

Trong khoảng thời gian này công việc của Phong Tĩnh quá bận rộn, hai người ở cạnh thì ít mà xa cách thì nhiều.

Cuối cùng Tần Tranh không thể chịu đựng được quãng thời gian "không danh không phận" này, chờ Phong Tĩnh từ thôn Hồi Vọng về lập tức không thể chờ đợi nữa biến quan hệ giữa bọn họ thành hợp pháp.

Gần cuối năm, bọn họ chuyển vào nhà mới.

Mới chớp mắt lại bắt đầu một năm mới.

Sắp đến tết, thành phố Dương Giang đã sớm tiến vào trạng thái nghênh đón mùa xuân mới, phố lớn ngõ nhỏ đã tràn ngập không khí ngày lễ, đèn lồng đỏ treo lên cao, đồ trang trí màu đỏ, khắp nơi tràn đầy bầu không khí tân xuân.

Đêm trước giao thừa, Phong Tĩnh và Tần Tranh cuối cùng cũng giải trừ trạng thái bận rộn.

Thừa dịp ngày nghỉ, Tần Tranh dẫn Phong Tĩnh đi dạo hết đi dạo hết mỗi một góc trong thành phố Dương Giang, ăn hết món ngon thành phố Dương Giang.

Tách rời công việc của bản thân, bọn họ cũng chỉ là một cặp đôi bình thường trong đám đông.

Hai người cùng đi dạo phố, cùng đi mua sắm, cùng đi gặp gấu bông.

Tần Tranh nhìn Phong Tĩnh đứng bên cạnh, có một nháy mắt cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Khóe miệng của anh cong lên. Đây là cuộc sống mà anh vẫn luôn mong ước, trước kia anh cảm thấy đời này của mình cũng cứ như vậy. Nhưng không nghĩ tới còn có thể có được hạnh phúc mà mình vẫn luôn khao khát.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Phong Tĩnh mua cây kem ốc quế, vừa đi vừa ăn.

Hình như có cảm giác, cô nghiêng đầu nhìn Tần Tranh, phát hiện anh đang nhìn cô chăm chăm.

Cô vô ý thức giơ que kem trên tay lên: "Có muốn ăn không?"

"Hử?" Tần Tranh hoàn hồn: "Vị gì?"

Phong Tĩnh nói: "Của em á? Vị dưa Hami."

"Được."

"Thế..."

Phong Tĩnh quay đầu, đang định quay về mua thì Tần Tranh lại lại gần, trực tiếp cắn que kem trên tay cô một ngụm.

Cô sững sờ, sau đó cuống lên: "Ồ, anh làm gì thế?"

Tần Tranh nhướn mày, dường như khó hiểu: "Không phải em hỏi anh có ăn không hả?"

Phong Tĩnh nhìn que kem trên tay: "Nhưng... cây này em..."

Cây này cô ăn rồi.

Tần Tranh cười cười: "Không sao, anh không chê."

Phong Tĩnh: "..."

Cô nhìn que kem trên tay, nhét vào trong tay anh rồi lại đi mua một phần.

Lúc tính tiền, Phong Tĩnh nhìn Tần Tranh điềm nhiên như không đứng ăn kem, không hiểu sao lại nhớ tới một ngày nào đó lúc nghỉ hè thời cấp ba.

Hôm ấy cô và Tần Tranh hẹn nhau cùng đi thư viện tự học.

Nhưng đến nơi bọn họ mới phát hiện thư viện đóng cửa, bên trong không có ai.

Cửa thư viện dán một tờ thông báo: "Bởi vì cần kiểm tra tu sửa cơ sở thiết bị trong thư viện nên thư viện đóng cửa một ngày, xin hãy thứ lỗi cho sự bất tiện này."

"Hôm nay thư viện không mở cửa, làm sao bây giờ?" Phong Tĩnh quay đầu nhìn về phía Tần Tranh đứng bên cạnh: "Còn có thể đi đâu?"

Tần Tranh đọc thông báo nhanh như gió, quay đầu nhìn về phía cô: "Muốn đi xem phim không?"

Vốn dĩ cô định đề nghị chuyển sang chỗ khác tự học, chưa nói ra lời thì anh đã đưa ra đề nghị này, thế nên tất cả lời muốn nói đều biến thành một từ...

"Hả?"

Tần Tranh nói: "Dù sao thư viện cũng đóng cửa, cũng không có nơi nào có thể đi, không bằng đi rạp chiếu phim giết thời gian."

Anh ngừng lại, lại nói thêm: "Muốn đi không? Tôi mời."

"... Được thôi."

Không biết sao Phong Tĩnh lại đồng ý một cách mơ hồ như vậy.

Mãi cho đến khi vào rạp chiếu phim...

"Muốn xem bộ nào?" Tiếng Tần Tranh truyền vào trong tai, kéo suy nghĩ của cô về.

Phong Tĩnh ngẩng đầu, nhìn thoáng qua poster dán trên tường, cực kỳ tiếc nuối phát hiện cô đều không biết gì về mấy phim đang chiếu gần đây.

Cô đành phải nói: "Đều được, tôi sao cũng được."

"Thế tôi mua bừa nhé." Tần Tranh đi đến quầy mua hai vé.

Phong Tĩnh không quan tâm, cũng không biết anh mua bộ phim nào, thẳng đến lúc vào phòng chiếu cô mới nhìn thấy tên phim trên cuống vé... "Gió nhẹ và ngày hè".

Nhìn thì có vẻ là phim văn nghệ.

Cũng không biết là về gì.

Cô vừa ngẩng đầu lại phát hiện trong phòng chiếu này thực sự rất ít người, chỉ có lẻ tẻ vài người. Trong góc hẻo lánh còn ngồi một cặp đôi trẻ, dính dính nhào nhào dựa vào nhau, cử chỉ thân mật.

Mặt cô đỏ lên, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Lại thoáng nhìn sang Tần Tranh ngồi bên cạnh, anh chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt, dáng vẻ có mắt như mù..

Lúc này cô mới phát hiện hôm nay anh mặc một cái áo sơmi trắng, quần thể thao, làm nổi bật dáng người thon dài, sạch sẽ gọn gàng, góc nghiêng cực kỳ đẹp.

Cô hơi thất thần.

Dường như phát hiện ánh mắt của cô, Tần Tranh quay đầu: "Sao thế?"

"Không, không có việc gì."

Phong Tĩnh vội vàng thu tầm mắt lại, hai tay lại xoắn vào nhau giống như không biết để đâu.

Rõ ràng chỉ là ra ngoài tự học, sao lại làm giống như...

Giống như hẹn hò?

Suy nghĩ bất ngờ nhảy ra này khiến tim cô đập nhanh nửa nhịp.

Lúc ra cửa còn lời thề son sắt bảo đảm với mẹ Phong là muốn đến thư viện tập trung học tập cả một ngày với bạn học.

Không nghĩ tới nháy mắt đã chạy đến rạp chiếu phim với Tần Tranh...

Chỉ có thể cầu nguyện sẽ không gặp người quen ở đây.

Tần Tranh còn mua bắp rang và trà sữa, đặt ở giữa hai người.

Phong Tĩnh cầm lấy trà sữa ở bên cạnh, cắm ống hút, hút mạnh một ngụm.

Đồ uống mát lạnh hoà tan sự nóng nảy trong lòng cô.

Bình tĩnh lại, cô kéo góc áo Tần Tranh, nhỏ giọng hỏi: "Sao cậu lại mua phim này?"

"Tôi cũng chả rõ, nhìn thấy vừa lúc có xuất chiếu thì mua." Tần Tranh nói.

Giọng điệu anh rất bình thản, nghe không giống như là nói dối.

Đúng lúc này, phim mở màn. Ánh đèn tắt, căn phòng tối sầm xuống.

"Cực cưng." Chàng trai trong cặp đôi gọi cô gái: "Anh thích em lắm đó, cho anh ôm một cái."

"Ây da, người ta nhìn thấy bây giờ, đừng làm ở đây mà~" Cô gái nũng nịu.

Chàng trai nói: "Yên tâm, chỗ này tối lắm, không ai thấy đâu."

"Moah moah~"

Ngay sau đó là một loạt âm thanh không phù hợp với trẻ nhỏ.

Phong Tĩnh: "..."

Là không nhìn thấy, nhưng bọn họ có thể nghe thấy đấy!

Cô cực kỳ xấu hổ, chỉ có thể cầm lấy bắp rang đặt bên cạnh bắt đầu cầm cúi ăn, chăm chú xem phim, muốn đặt toàn bộ sự chú ý lên phim.

Nhưng...

Càng không muốn nghĩ tới thì càng dễ để ý tới.

Cô gái lại bắt đầu nũng nịu: "Anh yêu, em thấy hơi mệt."

Chàng trai nói: "Cực cưng, nếu em cảm thấy mệt thì dựa lên người anh đi, ngực của anh chính là cảng tránh gió của em."

"Anh yêu anh tốt ghê."

Phong Tĩnh: "..."

Khỏi cần nghĩ cũng biết tình huống hiện tại là như thế nào.

Cô lại nhìn Tần Tranh ngồi bên cạnh, anh nhìn chăm chăm vào màn hình, uống đồ uống, xem phim rất tập trung, giống như không hề phát hiện.

Ánh sáng phác hoạ hình dáng khuôn mặt anh, mặc dù tia sáng lờ mờ nhưng cũng rất rõ ràng.

Sao cậu ta có thể bình tĩnh thế nhỉ?

Chẳng hiểu sao cô cảm thấy mặt nóng rát, vội vàng cầm ly trà sữa lạnh buốt áp lên mặt mình, thử giảm nhiệt độ cơ thể mình.

Đừng nhìn đừng nghĩ tập trung xem phim đừng nhìn đừng nghĩ tập trung xem phim...

Phong Tĩnh thu tầm mắt lại, cố gắng thôi miên bản thân.

Sau khi hoàn toàn xem nhẹ những tiếng động dư thừa kia, cuối cùng cô cũng có thể đặt lực chú ý của mình vào bộ phim.

Chẳng qua, bộ phim này thật sự chính là phim văn nghệ, kịch bản có hơi nhàm chán.

Phong Tĩnh nhìn mấy phút thì bắt đầu buồn ngủ.

Cô đặt cốc trà sữa mới uống mấy ngụm xuống, dùng tay đỡ cằm, cố gắng khiến bản thân tỉnh táo.

Nhưng bộ phim này thực sự quá thôi miên, cô buồn ngủ, ráng chống đỡ một lúc lâu rồi hoàn toàn ngủ thiếp đi.

Không biết từ lúc nào, tay chống của cô đã mất đi tác dụng, cả người đổ nghiêng sang một bên.

Tần Tranh cảm thấy vai mình chột nặng, vừa quay đầu đã nhìn thấy Phong Tĩnh tựa lên vai mình ngủ thiếp đi.

"..." Anh lặng lẽ cong môi, thu hồi ánh mắt tiếp tục xem phim.

Tần Tranh để mặc cho cô tựa vào, từ đầu tới cuối duy trì bảo trì tư thế này không động đậy, mãi đến khi...

Không biết đã trôi qua bao lâu, Phong Tĩnh giật mình tỉnh dậy mới phát hiện phim đã chiếu đến hồi kết.

Đèn trong phòng chiếu đã sáng lên.

Cô dụi dụi mắt, hỏi: "Vừa rồi tôi ngủ quên hả?"

"Ừ." Tần Tranh lên tiếng.

Giọng nói trầm thấp, cô chợt nhớ tới vào lúc mình tỉnh lại hình như là đang tựa vào...

Mặt Phong Tĩnh đỏ bừng, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, tôi ngủ quên mất, không chú ý..."

"Không sao, chỉ là bả vai có hơi tê."

Vẻ mặt Tần Tranh vẫn lạnh nhạt như cũ, cầm cốc trà sữa bên cạnh lên uống một ngụm.

Phong Tĩnh bỗng nhiên chú ý tới gì đó, vội vàng gọi anh lại: "Từ từ."

Nhưng quá muộn, anh đã uống một hớp to.

Tần Tranh thắc mắc: "Sao thế?"

"Cậu cầm... đó là..." Sắc mặt Phong Tĩnh cứng đờ, chỉ vào trà sữa nói: "Trà sữa của tôi."

"Hử?" Tần Tranh hình như không hiểu.

"Cái cốc đó, tôi... vừa uống rồi." Mặt Phong Tĩnh không kiềm được đỏ lên.

"À." Tần Tranh bâng quơ nhìn cô một cái, trả lại: "Thế thì trả cho cậu."

Phong Tĩnh:???

Đây là phát ngôn kiểu thẳng nam gì thế?

Cô không nhịn được lườm anh: "Nhưng cậu cũng uống rồi."

Ngẫm nghĩ, lại bổ sung một câu: "Tôi không cần nữa, cậu vút đi."

Tần Tranh nói: "Vút thì lãng phí lắm." Anh làm như không coi đây là chuyện to tát gì, khẽ cong môi, lại nói thêm một câu: "Không có việc gì, tôi không chê."

Phong Tĩnh: "..."

"Đi thôi, phim chiếu xong rồi, cũng sắp đến trưa rồi, chúng ta đi ăn cơm đi." Nói xong anh bèn đứng dậy, đi ra ngoài.

Phong Tĩnh không kịp nghĩ ngợi đuổi sát theo sau.

Nhưng nửa ngày kế tiếp cô cũng quên là bản thân đã trải qua thế nào rồi.

Hôm đó mãi đến lúc về nhà đầu óc Phong Tĩnh vẫn một mảnh rối bời.

Buổi tối đi ngủ, cô nằm trên giường, nhìn trần nhà tối om mà mãi chẳng ngủ được.

Cô bị một vấn đề quấy nhiễu.

Lúc đó bọn họ uống cùng một cốc trà sữa, có tính là... hôn gián tiếp không?

...

"Người đẹp, kem dưa Hama của cô."

Thẳng đến lúc tiếng nhân viên cửa hàng truyền đến suy nghĩ của Phong Tĩnh mới rút ra từ trong hời ức.

"Cảm ơn."

Cô nhận lấy kem, quay đầu nhìn sang Tần Tranh: "Anh còn nhớ vụ lần đầu tiên chúng ta đi xem phim không?"

"Nhớ rõ." Tần Tranh hỏi: "Muốn đi xem phim hả?"

Phong Tĩnh nói: "Không phải, em chỉ muốn nói là, lúc đó có phải anh cố ý không?"

"Cố ý gì cơ?" Tần Tranh vờ như không hiểu.

Cô trực tiếp nhắc nhở: "Cố ý uống cốc trà sữa của em."

"Hử? Có chuyện này sao? Anh quên rồi." Tần Tranh nhíu mày.

Phong Tĩnh bị ghen họng, nhìn chằm chằm anh đầy nghi ngờ: "Không phải anh vừa nói anh còn nhớ rõ à?"

Vẻ mặt Tần Tranh tự nhiên: "Anh nhớ vụ đó nhưng quên chi tiết rồi."

"..."

Anh lại thúc giục như không có chuyện gì xảy ra: "Đi thôi, không phải là còn muốn đi mua đồ à?"

Nói xong thì xoay người.

Phong Tĩnh bất đắc dĩ liếc anh một cái, đi theo bước chân anh.

Tần Tranh quay lưng về phía cô, khẽ nhếch môi.

Lúc đó, chính là cố ý, vậy thì sao?

Gấp gấu bông xong, hai người lại cùng đi dạo siêu thị mua hàng tết.

Lúc đi qua khu bán gạo và mì, Phong Tĩnh chợt nảy lên suy nghĩ, dừng bước rồi lên tiếng đề nghị: "Không bằng chúng ta mua chút nguyên liệu về làm bánh tổ đi."

Tần Tranh hơi bất ngờ: "Không mua hàng sẵn à? Sao bỗng nhiên lại nổi hứng thế?"

Phong Tĩnh cầm lấy một túi bột mì, cười nói: "Thi thoảng tự mình làm cũng rất tốt, ít ra cũng sạch sẽ."

"Cũng được." Tần Tranh nhẹ nhướng mày, lại bổ sung: "Chẳng qua phải nói trước là anh không thu dọn hiện trường giúp đâu nhé."

"Anh nói gì cơ?" Phong Tĩnh nhìn về phía anh, cười tủm tỉm: "Anh nói đêm nay muốn ngủ một mình á?"

Tần Tranh ho nhẹ một tiếng, vội vàng đổi giọng: "Không phải, anh có nói gì đâu."

...

Phong Tĩnh và Tần Tranh chọn nguyên liệu xong rồi về đến nhà.

Vì tiết kiệm thời gian nên bọn họ mua bột mì đã nghiền sẵn.

Hai người đều không có kinh nghiệm làm bánh tổ, Tần Tranh lên mạng tìm cách làm rồi làm theo hướng dẫn trên mạng.

Lúc nhào bột mì Phong Tĩnh chợt nhớ tới gì đó, hỏi Tần Tranh: "Anh biết tại sao đêm giao thừa lại phải ăn bánh tổ và làm tổng vệ sinh không?"

Tần Tranh dừng động tác, ngẩng đầu: "Bác sĩ Phong, em đang kiểm tra anh đấy à?"

Phong Tĩnh nhướng mày: "Sao, anh không biết hả?"

"Biết." Tần Tranh cười cười: "Em từng nói trong lớp học phổ cập khoa học rồi."

"Ồ?"

Tần Tranh nói tiếp: "Giao thừa tổng vệ sinh ngoại trừ quét dọn vệ sinh để đón năm mới sạch sẽ ra thì còn có hiệu quả phòng ngừa xảy ra bệnh truyền nhiễm vào mùa xuân."

"Bánh tổ làm bằng các loại ngũ cốc như gạo giang*, gạo nếp vàng, gạo nếp..v..v... có tác dụng bổ trung ích khí, kiện tỳ vị. Bánh tổ chứa lượng calories khá cao, có lợi cho việc bổ sung khí huyết và bảo vệ tỳ vị, tăng cường khả năng chống lạnh cho cơ thể vào mùa đông, để ngừa khí lạnh xâm nhập." (1)

*Gạo giang: 1 loại gạo nếp.

"Phương nam chúng ta ăn bánh tổ, ngụ ý năm năm cao, năm này cao hơn năm trước, mà phương bắc thường làm sủi cảo, đọc gần giống với "canh tuế giao tử*"."

*Canh tuế giao tử: mang ý nghĩa sum họp, tiễn cũ đón mới, cầu may mắn bình an.

Phong Tĩnh gật gật đầu, lại hỏi: "Thế phong tục đốt pháo hoa trong tết thì sao?"

Tần Tranh nói: "Đốt pháo không chỉ là vì tăng thêm không khí ngày lễ. Trong "Kinh sử tuế thời ký" có ghi: "Mùng một tháng riêng, gà gáy báo sáng, trước tiên phải đốt pháo trước sân để xua đuổi tà ma từ trong núi". Tết xuân đốt pháo hoa, một là pháo có hàm nghĩa trừ tà cầu phúc, hai là bởi vì trong pháo hoa có chứa lưu huỳnh, có tác dụng tiêu độc sát trùng, đốt pháo hoa có thể xua tan bệnh tà, tinh lọc không khí." (2)

"Trước kia trong dịp tết còn có tập tục uống rượu Đờ Tô, chính như câu thơ Vương An Thạch viết trong "Mồng một tết": "Một năm tàn

trong tiếng pháo trúc, gió xuân thổi hơi ấm vào Đờ Tô". Rượu Đờ Tô làm từ các dược liệu đông y như quế, phòng phong, bạch thuật, hoa tiêu vân vân, thời tiết trong dịp tết rét lạnh, cơ thể dễ dàng nhiễm khí lạnh từ bên ngoài, uống rượu Đờ Tô có thể phòng ngừa ôn dịch, lại có thể ích khí giữ ấm, trừ gió tán lạnh." (3)

"Đây là những tri thức thuốc đông y bao hàm trong phong tục truyền thống ngày lễ." Tần Tranh dừng một lát: "Anh nói đúng không, bác sĩ Phong?"

"Rất không tồi nha."

Phong Tĩnh thỏa mãn gật gật đầu, lại hỏi: "Không phải anh nói bình thường không xem video của bọn em à? Sao còn học thuộc hết nội dung trong lớp học nhỏ của em rồi?"

Tần Tranh cười cười: "Làm người nhà thì cũng nên ủng hộ công việc của bác sĩ Phong một chút chứ."

Phong Tĩnh nhẹ nhàng nhếch miệng, cúi đầu tiếp tục thẩu bột.

Bọn họ cùng nhau làm bánh tổ vị ngọt và bánh tổ vị mặn.

Chờ bánh tổ ra lò Phong Tĩnh mới phát hiện hình như bọn họ làm quá nhiều.

"Hình như làm nhiều quá rồi." Cô hơi khó hiểu: "Sao thế nhỉ, rõ ràng có mua nhiều nguyên liệu đâu."

Chỉ có hai người cũng không ăn hết.

Tần Tranh đề nghị: "Ngày mai mang sang cho bố mẹ một ít?"

"Ý kiến hay."

Mắt Phong Tĩnh sáng lên. Cô nhìn phần bánh tổ do cô tự làm ở trước mặt rồi cực kỳ tự nhiên đối với phần Tần Tranh làm, lại đàng

hoàng nói: "Mấy cái không đẹp này không thích hợp mang đi tặng, chúng ta ăn trước đi."

Lúc làm bánh tổ cô chọt nặn ý tưởng nặn bột thành các loại hình dạng, động vật nhỏ đáng yêu, ngôi sao, hoa cỏ các thứ, rõ ràng lúc nặn bột nhìn trông rất đẹp nhưng lúc ra lò thì kết quả lại thành...

Cực kỳ khó tả.

Tần Tranh bật cười, cũng không bóc mẽ cô.

"Anh cười cái gì?" Phong Tĩnh quay đầu, hơi không vừa lòng.

"Không có gì."

Tần Tranh giương mắt nhìn cô, thề thốt phủ nhận.

Phong Tĩnh nhìn thẳng vào anh mấy giây, đảo mắt rồi cầm một miếng bánh tổ lên: "Thế mau nếm thử xem mùi vị thế nào."

Tần Tranh im lặng mấy giây, khẽ cười ra tiếng: "... Đây là em muốn để anh làm chuột bạch hả?"

Phong Tĩnh khẽ nâng cằm: "Thì sao, không phải anh nói là chắc chắn không vấn đề gì hả?"

Tần Tranh khẽ nhướn mày, cuối cùng vẫn cầm lấy một miếng bánh tổ, cắn một ngụm.

Anh nhắm nháp kỹ càng một lúc, ngẩng đầu nói: "Rất không tệ."

"Thật sao?" Phong Tĩnh hơi không dám tin.

"Thật, chính em làm mà em không tin hả?" Giọng điệu của anh rất chắc chắn.

Phong Tĩnh nửa tin nửa ngờ, do dự cầm một miếng lên cắn một ngụm.

Nếm được vị bánh tổ, trong mắt cô toát ra vẻ kinh ngạc.

Hương vị đúng là không tệ như cô nghĩ.

Mặc dù nhìn bên ngoài bánh tổ cô làm ra không đẹp lắm nhưng dù sao cũng làm theo trình tự, còn có Tần Tranh tay nắm tay hỗ trợ, đại khái còn có nguyên nhân là do tự mình làm lấy nên bánh tổ ăn vào có vẻ ngon hơn bên ngoài bán nhiều.

Tần Tranh cúi đầu áp sát vào tai cô: "Anh không lừa em chứ? Đây là bánh tổ ngon nhất anh từng ăn."

Phong Tĩnh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh, khóe miệng hơi cong lên: "...Ừm."

Hai người ăn bánh tổ, cùng nhau vượt qua đêm giao thừa.

Không giờ, pháo hoa bay lên, nở rộ trên bầu trời, giống như ngôi sao lấp lánh trong màn đêm, nhuộm cả thành phố thành màu sắc rực rỡ.

"Bắn pháo hoa rồi!"

Nghe được tiếng vang ngoài trời, Phong Tĩnh nhanh nhẹn kéo Tần Tranh ra ban công, cùng nhau thưởng thức pháo hoa đêm giao thừa.

Pháo hoa nở rộ, tạo thành hoa văn đẹp đẽ, muôn màu muôn vẻ, lại rơi xuống, vẩy xuống những ánh sao lấp lánh, tỏa ra hào quang rực rỡ trong đêm tối.

Trong nháy mắt pháo hoa bùng nổ, mọi người cũng chìm đắm trong đó.

Lại là một năm mới.

Ban đêm vốn yên tĩnh, vào giây phút này lại bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Phong Tĩnh cảm thán ra tiếng: "Đẹp quá."

Cô nhìn pháo hoa trên trời, Tần Tranh lại vẫn luôn nhìn cô: "Đúng thế."

Phong Tĩnh nhìn về phía người bên cạnh: "Có muốn cầu nguyện không?"

"Cầu nguyện?" Tần Tranh nhướn mày: "Không nghe nói bắn pháo hoa tết cũng có thể cầu nguyện, có phải sao băng đâu."

"Thế thì cũng có thể ước mà." Phong Tĩnh lên tiếng thúc giục: "Nhanh lên nào, sắp kết thúc rồi."

Nói xong, cô nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện.

Một lát sau, cô mở to mắt, trông thấy Tần Tranh lẳng lặng nhìn lên bầu trời.

"Anh cầu gì thế?" Cô hơi tò mò.

Tần Tranh quay đầu nhìn sang cô, nói: "Điều ước nói ra thì mất linh."

Phong Tĩnh bĩu môi: "Anh không nói thì thôi."

Một lát sau, cô lại dán vào tai anh khẽ nói: "Bất kể thế nào, chúc mừng năm mới."

Bóng hình cô chiếu vào mắt anh, ánh sáng dịu êm chìm vào đáy mắt, Tần Tranh cười: "Ừ, chúc mừng năm mới."

Mong ước năm mới của anh chính là, mong rằng...

Hằng năm đều có sáng hôm nay.

Một năm lại một năm, bọn họ đều có thể cùng nhau vượt qua.

Chương 82

"Tần Tranh, mẹ em gọi em về nhà ngay bây giờ." Là giọng của chủ nhiệm lớp.

"Đội trưởng Tần, ngày mai nghỉ rồi, vẫn chưa về nhà sao?" Giọng của đồng đội.

... "Còn ít việc cần xử lý, làm xong rồi về."

"Người trẻ tuổi đừng làm việc liều quá, có thời gian thì bầu bạn với người nhà nhiều hơn đi." Giọng của đàn anh cùng đơn vị.

... "Em biết rồi."

Những giọng nói khác nhau vào những thời điểm khác nhau chồng chéo lên nhau, mãi đến khi tiếng của đồng đội kéo suy nghĩ của anh về với hiện thực.

"Đội trưởng Tần, hôm nay vụ án của Dương Bao Quý và Đường Thiên có kết quả rồi."

"Thật à?" Tần Tranh nhướn mày, chỉ cười cho qua chuyện.

Mới đây vụ án hình sự của đám người Dương Bao Quý và Đường Thiên cuối cùng cũng tuyên án.

Vụ án tuyên án khiến "Đường Ý Na" đã phai nhạt ra khỏi tầm mắt của công chúng rất lâu lại lần nữa trở lại trung tâm dư luận bằng cách này, trên internet lại nhắc lên một cơn sóng dư luận mới.

Nhưng Tần Tranh không tiếp tục chú ý chuyện này nữa.

Tất cả những chuyện đó đều đã không còn liên quan gì tới anh.

"Chuyện này ầm ĩ lâu như thế, cho tới hôm nay cuối cùng cũng kết thúc."

Đồng nghiệp cười nói: "Chẳng qua, ngày mai là đến tết đoàn ngộ rồi, được nghỉ, tối nay về sớm một chút ở cùng với gia đình đi."

Tết đoàn ngộ.

Bỗng dưng nhắc tới ngày lễ này, Tần Tranh lại có cảm giác không chân thật.

Từ sau khi bố mẹ anh xảy ra chuyện, trong cuộc đời anh đã mất đi tất cả khái niệm đón lễ.

"Quay về làm bạn người nhà."

Trước kia nghe thấy câu này trong lòng Tần Tranh chỉ còn lại chết lặng.

Về đến nhà, chẳng qua là đối mặt với căn nhà trống rỗng và bóng tối lạnh lẽo.

Bình thường bận rộn nhiều việc, chẳng qua là liều thuốc mê xoa dịu trống vắng.

Trong trí nhớ của anh, ấn tượng về "tết đoàn ngộ" đã quá xa xôi, giống như chỉ để lại ấn tượng là "trường học cho nghỉ" trước kia.

Vừa quen thuộc lại lạ lẫm.

Nhưng hôm nay tâm trạng của anh lại không giống vậy.

Bởi vì trong căn nhà kia có người chờ anh trở về.

Tết đoàn ngộ, đơn vị phát bánh ú làm phúc lợi.

Nhưng hôm nay trong tổ có nhiệm vụ đột xuất, phải tăng ca nên lúc tan tầm về đến nhà đã rất muộn rồi.

Tần Tranh mở cửa nhà, ánh sáng hắt ra từ trong phòng.

Anh cong cong môi, cảm giác có người chờ anh về nhà thật tốt.

"Anh về rồi..."

Đi vào phòng khách, anh lại dừng bước.

Anh trông thấy Phong Tĩnh đã tựa vào lưng ghế sofa ngủ mất rồi. Phòng khách bật đèn màu vàng ấm, ánh đèn chiều xuống người cô, có cảm giác vô cùng êm ấm.

Cô còn ôm laptop trong lòng, màn hình đã vào trạng thái screensaver, cô lại không phát hiện chút nào.

Tần Tranh thả nhẹ bước chân, vào phòng ngủ lấy một cái chăn lông rồi đắp lên người cô, lại cẩn thận nâng đầu cô điều chỉnh tư thế ngủ giúp cô.

Cúi người quan sát khuôn mặt đang ngủ say yên tĩnh của cô, lúc ngủ về mặt cô rất yên bình, hô hấp khe khẽ im ắng.

Anh không cầm được cười cười, ý cười treo trên miệng một lúc lâu cũng không nhạt đi.

Lúc nhìn thấy cô, trong lòng anh cũng có cảm giác chân thực, tình cảm yên tĩnh thật lâu trong lòng lại lần nữa bị bạt lửa.

Lúc này anh mới có thể thật sự cảm thấy mình cũng không phải chỉ là một khối thân thể.

Anh thấy được laptop trong lòng cô, cẩn thận đẩy tay của cô ra lấy máy tính đi.

Động tác của anh rất nhẹ, sợ đánh thức cô.

Tần Tranh đặt laptop lên bàn trà, trong quá trình di chuyển không cẩn thận chạm đến phím trên máy.

Chế độ screensaver laptop huỷ bỏ, giao diện hiện lên.

Anh nhìn thấy nội dung trên máy, một file đang mở ra, con trỏ chuột đang không ngừng nhấp nháy dừng trên văn bản đang viết một nửa.

Trên màn hình viết kiến thức phổ cập khoa học về tết đoan ngọ, nhưng chỉ viết hai dòng...

"Tết đoan ngọ diễn ra vào mừng năm tháng năm âm lịch hàng năm, còn được gọi là tết thuyền rồng, tết đoan dương... Tết đoan ngọ bắt nguồn từ..."

Là nội dung phổ cập khoa học hôm nay Phong Tĩnh muốn đăng tải.

Tần Tranh vô ý thức Phong Tĩnh một cái, ôm laptop ngồi vào một chiếc ghế sofa khác, tiếp tục viết tiếp từ chỗ đoạn văn đang dừng lại.

Sau khi đăng tải bài viết, anh đặt laptop lên bàn trà.

Đúng lúc này Phong Tĩnh tỉnh lại.

Cô mở to mắt, trong mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Tần Tranh.

"Anh về..."

Cô vô ý thức gọi anh, nhưng buồn ngủ khiến cô lại nhắm mắt lần nữa.

Giống như là nhận ra ý đồ của cô, Tần Tranh vươn tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: "Ừ, anh về rồi."

Phong Tĩnh nhích sát vào lòng anh, tiềm thức nói cho cô hôm nay còn có một chuyện rất quan trọng còn chưa hoàn thành.

Cô xoa xoa gáy, cố chống cơn buồn ngủ ngời dậy.

Tần Tranh đã thay đồ ở nhà, rất có hơi thở sinh hoạt.

Anh đưa một cốc nước ấm qua: "Uống nước không?"

Vừa tỉnh lại đúng là có hơi khát nước, Phong Tĩnh nhận lấy cốc nước uống một ngụm, đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng kia: "Tôi rồi, phổ cập khoa học hôm nay còn chưa đăng nữa."

Lúc này cuối cùng cũng tỉnh hẳn rồi.

Cô vội vàng đặt cốc nước xuống, cầm lấy laptop trên bàn.

Cô lại nhìn Tần Tranh một cái rồi nói: "Anh về sao không gọi em dậy?"

Tần Tranh vẻ mặt bình tĩnh: "Em nói phổ cập khoa học tết đoàn ngộ ấy hả? Anh đăng giúp em rồi."

"Hửm? Hà!?"

Phong Tĩnh sững sờ,, bỗng nhiên kịp phản ứng, vội vàng mở Weibo.

Tài khoản phổ cập khoa học quả nhiên đã đăng bài, ngoại trừ giải thích bằng chữ ra còn đăng một đoạn ghi âm.

Cô vội vàng ấn mở...

"Bạn biết nguồn gốc của tết đoàn ngộ là gì không? Chỉ vì tưởng niệm Khuất Nguyên nhảy sông? Nếu bạn cho rằng như vậy, vậy thì sai rồi..."

"Tết đoàn ngộ, có tập tục ăn bánh ú, uống rượu hùng hoàng."

"Bánh ú dùng lá sậy để gói, lá sậy thanh nhiệt sinh tân, dựa vào điều chỉnh nhân bánh mà cũng có thể dẫn tới tác dụng khác biệt, cho nên ra đời nhiều vị bánh ú khác."

"Hùng hoàng có công hiệu đuổi rắn côn trùng, tết đoan ngọ trời nóng, nhiều rắn rết, uống rượu hùng hoàng là vì phòng ngừa bị rắn rết cắn, cũng có thể dẫn tới tác dụng tiêu độc sát trùng."

"Trừ điều này ra, còn có tập tục cắm lá ngải cứu và xương bồ, đeo túi thơm vân vân. Mọi người thường thấy ngải cứu, có thể trừ lạnh trừ ẩm, tiêu độc sát trùng. Bản thân lá ngải cứu và xương bồ là hai loại thảo dược đông y đã có tác dụng chống bệnh độc, thanh nhiệt giải độc, ngụ ý trừ tà trừ bệnh và ngừa ác ngừa độc."

"Còn có đeo túi thơm, bình thường là loại thảo dược đông y có hương thơm, nhét vào trong túi thơm có công hiệu đuổi trùng, ngừa ôn, phòng bệnh." (1)

Là giọng của Tần Tranh.

Giọng phổ thông của anh rõ ràng và ấm áp, đọc nhấn rõ từng chữ, trầm thấp trong nhấn, lại bình tĩnh trong trẻo, giống như một cơn gió thổi nhẹ qua, vô cùng dễ nghe.

Anh giảng giải kiến thức chuyên nghiệp rất đầy đủ, hơn nữa còn thông tục dễ hiểu.

Phong Tĩnh cực kỳ bất ngờ, ngẩng đầu nhìn anh một cái: "Anh ghi âm lúc nào thế?"

Tần Tranh dựa lên sofa, bàn tay thon dài nắm lấy cốc cà phê, dáng vẻ lười biếng: "Mới vừa rồi, sợ đánh thức em nên anh vào phòng ghi âm."

"Anh tra tư liệu từ trên mạng à?"

Cô không viết bài giảng, bình thường toàn lâm thời phát huy.

Tần Tranh cong môi cười một tiếng: "Em đoán xem?"

Phong Tĩnh: "..."

"Em không đoán." Cô từ chối thẳng thừng.

Lại nhìn bình luận của bài viết phổ cập khoa học này, fan hâm mộ cũng sợ ngây người.

Dân mạng 1: [???

Dân mạng 2: [Không phải hôm nay đến lượt bác sĩ Phong sao, sao lại đổi sang một người đàn ông? Hơn nữa còn không lên hình, đây là bác sĩ Hà à?]

Dân mạng 3: [Không đúng? Đây không phải giọng của bác sĩ Hà nhỉ!]

Dân mạng 4: [Sao đột nhiên lại đổi người, tôi cũng chỉ nghe lại có trăm triệu lần thôi mà?]

Dân mạng 5: [Nhưng anh trai này là ai? Giọng nghe hay quá hu hu hu, thực sự là giọng nói trong mộng của tôi mà.]

Dân mạng 6: [Ai có thể hiểu tôi! Tôi nghe thấy giọng nói này thì trực tiếp nhũn chân luôn, tại sao có thể có giọng nói hay như vậy chứ, tôi thật sự muốn cài thành chuông điện thoại di động để nghe hằng ngày luôn, là mời CV* phối âm à!]

*CV: Character voice, người phối âm cho nhân vật/ đoạn văn.

Dân mạng 7: [Bác sĩ Phong có thể công bố thân phận của anh trai trong bản ghi âm hôm nay không?]

Dân mạng 8: [Bác sĩ Phong đâu bác sĩ Phong đâu, bác sĩ Phong đi đâu rồi? (khó hiểu) (khó hiểu) (khó hiểu)]

...

Nhìn cư dân mạng bàn luận ầm ĩ, Phong Tĩnh vội vàng đăng một bình luận xin lỗi trong bài: "Xin lỗi, hôm nay làm việc cả một ngày nên hơi mệt, về nhà không cẩn thận ngủ quên mất, là người nhà hỗ trợ ghi âm đăng bài."

Lời giải thích này vừa xuất hiện, đám dân mạng tò mò càng kinh ngạc hơn.

Dân mạng A: [Người nhà của bác sĩ Phong?]

Dân mạng B: [Tôi chợt nhớ ra! Chẳng lẽ bạn trai của bác sĩ Phong sao?]

Dân mạng C: [Tôi cũng nhớ ra rồi, có phải anh cảnh sát lần trước không! Cái anh rất đẹp trai đó!]

Dân mạng D: [Mọi người, tôi vất vả lắm mới tìm thấy video lần trước, cẩn thận nghe mấy lần, giọng của anh cảnh sát kia thật sự rất giống với giọng này, cảm giác mọi người đã đoán được chân tướng!]

Dân mạng E: [Vợ có bạn trai rồi hả? Không!]

Dân mạng F: [Chỉ có mình tôi chú ý tới là người nhà hả! Là người nhà! Tầng trên ơi, có khi người ta đã không phải là bạn trai nữa, là chồng.]

Dân mạng G: [Vợ, mau thả chồng ra xem cái nào!]

Dân mạng H: [Bác sĩ Phong, có thể bảo người nhà cô ghi âm nhiều thêm mấy lần không? Mạnh mẽ yêu cầu anh ấy trở thành thành viên của lớp học nhỏ phổ cập khoa học.]

Dân mạng I: [Mạnh mẽ sắp xếp! Giọng của anh trai hay quá xá! Bác sĩ Hà, xin lỗi anh, tôi thay lòng đổi dạ rồi.]

Dân mạng J: [Tầng trên dừng chạy, bác sĩ Hà nhìn thấy rồi, anh ấy muốn khóc ngất trong wc.]

Bác sĩ Phong sẽ thỏa mãn nguyện vọng của đám fan hâm mộ sao? Đương nhiên là không.

Cô tắt máy, đặt laptop xuống rồi kéo Tần Tranh đứng dậy.

"Đi mau đi mau, để lại bánh ú cho anh đấy, có khi nguội hết rồi, hâm nóng lại rồi ăn."

Đi vào phòng ăn, Phong Tĩnh liếc thấy hộp quà bánh ú trên bàn.

Cô nhìn sang Tần Tranh, thắc mắc: "Anh cũng mua bánh ú hả?"

Tần Tranh gật đầu: "Đơn vị anh phát."

"Nhưng bệnh viện em cũng phát bánh ú." Phong Tĩnh hơi phiền muộn: "Chẳng lẽ một tuần tiếp theo đều phải ăn bánh ú hả?"

Tần Tranh cười cười: "Không sao, ăn không hết có thể tặng người khác."

"Tặng cho ai? Đoán chừng trường mẹ em cũng phát bánh ú, còn có đơn vị của bố em cũng thế."

Nghĩ nghĩ, cô còn hỏi: "Được rồi, ăn bánh ú trước đã, một miếng cũng được, đón lễ mà."

"Ngày mai mới là tết đoàn ngộ." Tần Tranh bị cô kéo ngồi xuống, lên tiếng nhắc nhở: "Cơ mà, bác sĩ Phong, hình như em hơi xem nặng cảm giác nghi thức đón lễ nhỉ?"

"Đón lễ đương nhiên là phải có cảm giác nghi thức." Phong Tĩnh nghiêm túc nói: "Đúng rồi, anh thích ăn bánh ú mặn hay là bánh ú ngọt."

Tần Tranh: "..."

Đây đúng là đề lựa chọn bỏ mạng mà.

"Đều được, anh không có vị bánh ú nào đặc biệt thích cả." Tần Tranh trả lời rất khéo léo.

"Ồ."

Không thể thăm dò được anh, Phong Tĩnh hơi thất vọng.

Nhìn thời gian, đã mười một giờ.

Phong Tĩnh bung bánh ú còn nóng hôi hổi ra, lột lá sậy, mùi thơm thoang thoảng của bánh ú xông vào mũi.

Lúc Tần Tranh phản ứng lại thì trên tay đã bị nhét vào một đôi đũa.

Anh nhìn gạo nếp trong lá sậy, dung mạo dưới ánh đèn có vẻ dịu dàng hơn không ít, hơi cong môi: "Em biết không?"

"Sao cơ?" Phong Tĩnh ngẩng đầu.

Tần Tranh cười nói: "Cảm giác nghi thức thật ra cũng rất tốt."

"Hả?"

Loại cảm giác nghi thức này, không có gì không tốt. Phổ thông tầm thường, lại ấm áp hạnh phúc.

Không khí đón lễ với người nhà, anh rất thích.

Thật tốt, có thể có được một ngôi nhà như thế này.

Chương 83

"Tần Tranh, mẹ em gọi em về nhà ngay bây giờ." Là giọng của chủ nhiệm lớp.

"Đội trưởng Tần, ngày mai nghỉ rồi, vẫn chưa về nhà sao?" Giọng của đồng đội.

... "Còn ít việc cần xử lý, làm xong rồi về."

"Người trẻ tuổi đừng làm việc liều quá, có thời gian thì bầu bạn với người nhà nhiều hơn đi." Giọng của đàn anh cùng đơn vị.

... "Em biết rồi."

Những giọng nói khác nhau vào những thời điểm khác nhau chồng chéo lên nhau, mãi đến khi tiếng của đồng đội kéo suy nghĩ của anh về với hiện thực.

"Đội trưởng Tần, hôm nay vụ án của Dương Bao Quý và Đường Thiên có kết quả rồi."

"Thật à?" Tần Tranh nhướn mày, chỉ cười cho qua chuyện.

Mới đây vụ án hình sự của đám người Dương Bao Quý và Đường Thiên cuối cùng cũng tuyên án.

Vụ án tuyên án khiến "Đường Ý Na" đã phai nhạt ra khỏi tầm mắt của công chúng rất lâu lại lần nữa trở lại trung tâm dư luận bằng cách này, trên internet lại nhắc lên một cơn sóng dư luận mới.

Nhưng Tần Tranh không tiếp tục chú ý chuyện này nữa.

Tất cả những chuyện đó đều đã không còn liên quan gì tới anh.

"Chuyện này ầm ĩ lâu như thế, cho tới hôm nay cuối cùng cũng kết thúc."

Đồng nghiệp cười nói: "Chẳng qua, ngày mai là đến tết đoàn ngộ rồi, được nghỉ, tối nay về sớm một chút ở cùng với gia đình đi."

Tết đoàn ngộ.

Bỗng dưng nhắc tới ngày lễ này, Tần Tranh lại có cảm giác không chân thật.

Từ sau khi bố mẹ anh xảy ra chuyện, trong cuộc đời anh đã mất đi tất cả khái niệm đón lễ.

"Quay về làm bạn người nhà."

Trước kia nghe thấy câu này trong lòng Tần Tranh chỉ còn lại chết lặng.

Về đến nhà, chẳng qua là đối mặt với căn nhà trống rỗng và bóng tối lạnh lẽo.

Bình thường bận rộn nhiều việc, chẳng qua là liều thuốc mê xoa dịu trống vắng.

Trong trí nhớ của anh, ấn tượng về "tết đoàn ngộ" đã quá xa xôi, giống như chỉ để lại ấn tượng là "trường học cho nghỉ" trước kia.

Vừa quen thuộc lại lạ lẫm.

Nhưng hôm nay tâm trạng của anh lại không giống vậy.

Bởi vì trong căn nhà kia có người chờ anh trở về.

Tết đoàn ngộ, đơn vị phát bánh ú làm phúc lợi.

Nhưng hôm nay trong tổ có nhiệm vụ đột xuất, phải tăng ca nên lúc tan tầm về đến nhà đã rất muộn rồi.

Tần Tranh mở cửa nhà, ánh sáng hắt ra từ trong phòng.

Anh cong cong môi, cảm giác có người chờ anh về nhà thật tốt.

"Anh về rồi..."

Đi vào phòng khách, anh lại dừng bước.

Anh trông thấy Phong Tĩnh đã tựa vào lưng ghế sofa ngủ mất rồi. Phòng khách bật đèn màu vàng ấm, ánh đèn chiều xuống người cô, có cảm giác vô cùng êm ấm.

Cô còn ôm laptop trong lòng, màn hình đã vào trạng thái screensaver, cô lại không phát hiện chút nào.

Tần Tranh thả nhẹ bước chân, vào phòng ngủ lấy một cái chăn lông rồi đắp lên người cô, lại cẩn thận nâng đầu cô điều chỉnh tư thế ngủ giúp cô.

Cúi người quan sát khuôn mặt đang ngủ say yên tĩnh của cô, lúc ngủ về mặt cô rất yên bình, hô hấp khe khẽ im ắng.

Anh không cầm được cười cười, ý cười treo trên miệng một lúc lâu cũng không nhạt đi.

Lúc nhìn thấy cô, trong lòng anh cũng có cảm giác chân thực, tình cảm yên tĩnh thật lâu trong lòng lại lần nữa bị bạt lửa.

Lúc này anh mới có thể thật sự cảm thấy mình cũng không phải chỉ là một khối thân thể.

Anh thấy được laptop trong lòng cô, cẩn thận đẩy tay của cô ra lấy máy tính đi.

Động tác của anh rất nhẹ, sợ đánh thức cô.

Tần Tranh đặt laptop lên bàn trà, trong quá trình di chuyển không cẩn thận chạm đến phím trên máy.

Chế độ screensaver laptop huỷ bỏ, giao diện hiện lên.

Anh nhìn thấy nội dung trên máy, một file đang mở ra, con trỏ chuột đang không ngừng nhấp nháy dừng trên văn bản đang viết một nửa.

Trên màn hình viết kiến thức phổ cập khoa học về tết đoan ngọ, nhưng chỉ viết hai dòng...

"Tết đoan ngọ diễn ra vào mừng năm tháng năm âm lịch hàng năm, còn được gọi là tết thuyền rồng, tết đoan dương... Tết đoan ngọ bắt nguồn từ..."

Là nội dung phổ cập khoa học hôm nay Phong Tĩnh muốn đăng tải.

Tần Tranh vô ý thức Phong Tĩnh một cái, ôm laptop ngồi vào một chiếc ghế sofa khác, tiếp tục viết tiếp từ chỗ đoạn văn đang dừng lại.

Sau khi đăng tải bài viết, anh đặt laptop lên bàn trà.

Đúng lúc này Phong Tĩnh tỉnh lại.

Cô mở to mắt, trong mơ hồ nhìn thấy bóng dáng của Tần Tranh.

"Anh về..."

Cô vô ý thức gọi anh, nhưng buồn ngủ khiến cô lại nhắm mắt lần nữa.

Giống như là nhận ra ý đồ của cô, Tần Tranh vươn tay ôm cô vào lòng, khẽ nói: "Ừ, anh về rồi."

Phong Tĩnh nhích sát vào lòng anh, tiềm thức nói cho cô hôm nay còn có một chuyện rất quan trọng còn chưa hoàn thành.

Cô xoa xoa gáy, cố chống cơn buồn ngủ ngời dậy.

Tần Tranh đã thay đồ ở nhà, rất có hơi thở sinh hoạt.

Anh đưa một cốc nước ấm qua: "Uống nước không?"

Vừa tỉnh lại đúng là có hơi khát nước, Phong Tĩnh nhận lấy cốc nước uống một ngụm, đột nhiên nhớ tới chuyện quan trọng kia: "Toi rồi, phổ cập khoa học hôm nay còn chưa đăng nữa."

Lúc này cuối cùng cũng tỉnh hẳn rồi.

Cô vội vàng đặt cốc nước xuống, cầm lấy laptop trên bàn.

Cô lại nhìn Tần Tranh một cái rồi nói: "Anh về sao không gọi em dậy?"

Tần Tranh vẻ mặt bình tĩnh: "Em nói phổ cập khoa học tết đoàn ngộ ấy hả? Anh đăng giúp em rồi."

"Hửm? Hả!?"

Phong Tĩnh sững sờ,, bỗng nhiên kịp phản ứng, vội vàng mở Weibo.

Tài khoản phổ cập khoa học quả nhiên đã đăng bài, ngoại trừ giải thích bằng chữ ra còn đăng một đoạn ghi âm.

Cô vội vàng ấn mở...

"Bạn biết nguồn gốc của tết đoàn ngộ là gì không? Chỉ vì tưởng niệm Khuất Nguyên nhảy sông? Nếu bạn cho rằng như vậy, vậy thì sai rồi..."

"Tết đoàn ngộ, có tập tục ăn bánh ú, uống rượu hùng hoàng."

"Bánh ú dùng lá sậy để gói, lá sậy thanh nhiệt sinh tân, dựa vào điều chỉnh nhân bánh mà cũng có thể dẫn tới tác dụng khác biệt, cho nên ra đời nhiều vị bánh ú khác."

"Hùng hoàng có công hiệu đuổi rắn côn trùng, tết đoan ngọ trời nóng, nhiều rắn rết, uống rượu hùng hoàng là vì phòng ngừa bị rắn rết cắn, cũng có thể dẫn tới tác dụng tiêu độc sát trùng."

"Trừ điều này ra, còn có tập tục cắm lá ngải cứu và xương bồ, đeo túi thơm vân vân. Mọi người thường thấy ngải cứu, có thể trừ lạnh trừ ẩm, tiêu độc sát trùng. Bản thân lá ngải cứu và xương bồ là hai loại thảo dược đông y đã có tác dụng chống bệnh độc, thanh nhiệt giải độc, ngụ ý trừ tà trừ bệnh và ngừa ác ngừa độc."

"Còn có đeo túi thơm, bình thường là loại thảo dược đông y có hương thơm, nhét vào trong túi thơm có công hiệu đuổi trùng, ngừa ôn, phòng bệnh." (1)

Là giọng của Tần Tranh.

Giọng phổ thông của anh rõ ràng và ấm áp, đọc nhấn rõ từng chữ, trầm thấp trong nhấn, lại bình tĩnh trong trẻo, giống như một cơn gió thổi nhẹ qua, vô cùng dễ nghe.

Anh giảng giải kiến thức chuyên nghiệp rất đầy đủ, hơn nữa còn thông tục dễ hiểu.

Phong Tĩnh cực kỳ bất ngờ, ngẩng đầu nhìn anh một cái: "Anh ghi âm lúc nào thế?"

Tần Tranh dựa lên sofa, bàn tay thon dài nắm lấy cốc cà phê, dáng vẻ lười biếng: "Mới vừa rồi, sợ đánh thức em nên anh vào phòng ghi âm."

"Anh tra tư liệu từ trên mạng à?"

Cô không viết bài giảng, bình thường toàn lâm thời phát huy.

Tần Tranh cong môi cười một tiếng: "Em đoán xem?"

Phong Tĩnh: "..."

"Em không đoán." Cô từ chối thẳng thừng.

Lại nhìn bình luận của bài viết phổ cập khoa học này, fan hâm mộ cũng sợ ngây người.

Dân mạng 1: [???

Dân mạng 2: [Không phải hôm nay đến lượt bác sĩ Phong sao, sao lại đổi sang một người đàn ông? Hơn nữa còn không lên hình, đây là bác sĩ Hà à?]

Dân mạng 3: [Không đúng? Đây không phải giọng của bác sĩ Hà nhỉ!]

Dân mạng 4: [Sao đột nhiên lại đổi người, tôi cũng chỉ nghe lại có trăm triệu lần thôi mà?]

Dân mạng 5: [Nhưng anh trai này là ai? Giọng nghe hay quá hu hu hu, thực sự là giọng nói trong mộng của tôi mà.]

Dân mạng 6: [Ai có thể hiểu tôi! Tôi nghe thấy giọng nói này thì trực tiếp nhũn chân luôn, tại sao có thể có giọng nói hay như vậy chứ, tôi thật sự muốn cài thành chuông điện thoại di động để nghe hằng ngày luôn, là mời CV* phối âm à!]

*CV: Character voice, người phối âm cho nhân vật/ đoạn văn.

Dân mạng 7: [Bác sĩ Phong có thể công bố thân phận của anh trai trong bản ghi âm hôm nay không?]

Dân mạng 8: [Bác sĩ Phong đâu bác sĩ Phong đâu, bác sĩ Phong đi đâu rồi? (khó hiểu) (khó hiểu) (khó hiểu)]

...

Nhìn cư dân mạng bàn luận ầm ĩ, Phong Tĩnh vội vàng đăng một bình luận xin lỗi trong bài: "Xin lỗi, hôm nay làm việc cả một ngày nên hơi mệt, về nhà không cẩn thận ngủ quên mất, là người nhà hỗ trợ ghi âm đăng bài."

Lời giải thích này vừa xuất hiện, đám dân mạng tò mò càng kinh ngạc hơn.

Dân mạng A: [Người nhà của bác sĩ Phong?]

Dân mạng B: [Tôi chợt nhớ ra! Chẳng lẽ bạn trai của bác sĩ Phong sao?]

Dân mạng C: [Tôi cũng nhớ ra rồi, có phải anh cảnh sát lần trước không! Cái anh rất đẹp trai đó!]

Dân mạng D: [Mọi người, tôi vất vả lắm mới tìm thấy video lần trước, cẩn thận nghe mấy lần, giọng của anh cảnh sát kia thật sự rất giống với giọng này, cảm giác mọi người đã đoán được chân tướng!]

Dân mạng E: [Vợ có bạn trai rồi hả? Không!]

Dân mạng F: [Chỉ có mình tôi chú ý tới là người nhà hả! Là người nhà! Tầng trên ơi, có khi người ta đã không phải là bạn trai nữa, là chồng.]

Dân mạng G: [Vợ, mau thả chồng ra xem cái nào!]

Dân mạng H: [Bác sĩ Phong, có thể bảo người nhà cô ghi âm nhiều thêm mấy lần không? Mạnh mẽ yêu cầu anh ấy trở thành thành viên của lớp học nhỏ phổ cập khoa học.]

Dân mạng I: [Mạnh mẽ sắp xếp! Giọng của anh trai hay quá xá! Bác sĩ Hà, xin lỗi anh, tôi thay lòng đổi dạ rồi.]

Dân mạng J: [Tầng trên dừng chạy, bác sĩ Hà nhìn thấy rồi, anh ấy muốn khóc ngất trong wc.]

Bác sĩ Phong sẽ thỏa mãn nguyện vọng của đám fan hâm mộ sao? Đương nhiên là không.

Cô tắt máy, đặt laptop xuống rồi kéo Tần Tranh đứng dậy.

"Đi mau đi mau, để lại bánh ú cho anh đấy, có khi nguội hết rồi, hâm nóng lại rồi ăn."

Đi vào phòng ăn, Phong Tĩnh liếc thấy hộp quà bánh ú trên bàn.

Cô nhìn sang Tần Tranh, thắc mắc: "Anh cũng mua bánh ú hả?"

Tần Tranh gật đầu: "Đơn vị anh phát."

"Nhưng bệnh viện em cũng phát bánh ú." Phong Tĩnh hơi phiền muộn: "Chẳng lẽ một tuần tiếp theo đều phải ăn bánh ú hả?"

Tần Tranh cười cười: "Không sao, ăn không hết có thể tặng người khác."

"Tặng cho ai? Đoán chừng trường mẹ em cũng phát bánh ú, còn có đơn vị của bố em cũng thế."

Nghĩ nghĩ, cô còn hỏi: "Được rồi, ăn bánh ú trước đã, một miếng cũng được, đón lễ mà."

"Ngày mai mới là tết đoàn ngộ." Tần Tranh bị cô kéo ngồi xuống, lên tiếng nhắc nhở: "Cơ mà, bác sĩ Phong, hình như em hơi xem nặng cảm giác nghi thức đón lễ nhỉ?"

"Đón lễ đương nhiên là phải có cảm giác nghi thức." Phong Tĩnh nghiêm túc nói: "Đúng rồi, anh thích ăn bánh ú mặn hay là bánh ú ngọt."

Tần Tranh: "..."

Đây đúng là đề lựa chọn bỏ mạng mà.

"Đều được, anh không có vị bánh ú nào đặc biệt thích cả." Tần Tranh trả lời rất khéo léo.

"Ồ."

Không thể thăm dò được anh, Phong Tĩnh hơi thất vọng.

Nhìn thời gian, đã mười một giờ.

Phong Tĩnh bung bánh ú còn nóng hôi hổi ra, lột lá sậy, mùi thơm thoang thoảng của bánh ú xông vào mũi.

Lúc Tần Tranh phản ứng lại thì trên tay đã bị nhét vào một đôi đũa.

Anh nhìn gạo nếp trong lá sậy, dung mạo dưới ánh đèn có vẻ dịu dàng hơn không ít, hơi cong môi: "Em biết không?"

"Sao cơ?" Phong Tĩnh ngẩng đầu.

Tần Tranh cười nói: "Cảm giác nghi thức thật ra cũng rất tốt."

"Hả?"

Loại cảm giác nghi thức này, không có gì không tốt. Phổ thông tầm thường, lại ấm áp hạnh phúc.

Không khí đón lễ với người nhà, anh rất thích.

Thật tốt, có thể có được một ngôi nhà như thế này.

Chương 84

(1) Liên quan tới chuyện tổng vệ sinh.

Chuyển vào nhà mới cũng đã một thời gian, bởi vì công việc bận rộn nên rất nhiều thứ cũng chưa kịp sửa sang lại.

Mãi đến đêm trước kỳ nghỉ bọn họ mới có rảnh để tổng vệ sinh nhà cửa.

Lúc sắp xếp lại giá sách Phong Tĩnh phát hiện vài cuốn sách trong đồng hồ của Tần Tranh.

"Theo đuổi con gái như thế này rất dễ dàng."

"Làm thế nào để bạn gái tha thứ cho bạn."

"Xin tha thứ: 108 cách quỳ bần phím và sầu riêng"...

Cô tiện tay mở ra, trong sách còn kẹp một tờ hoá đơn mua sách.

Nhìn thời gian thì đúng là sau khi bọn họ cắt đứt mới mua.

Phong Tĩnh lập tức nhìn về phía Tần Tranh bằng ánh mắt khó mà tin nổi.

"Anh..."

Vẻ mặt Tần Tranh tự nhiên nhìn về phía cô: "Sao thế?"

Phong Tĩnh hỏi: "Anh còn đọc loại sách này á?"

Tần Tranh nói: "Không được sao? Học tập vô bờ bến, thời đại này của chúng ta đang không ngừng tiến bộ, tri thức cũng đang đổi mới không ngừng, sống đến già học đến già, phải không ngừng học tập mới có thể tiến bộ. Nếu như không thì sẽ tụt lại phía sau. Nếu là tụt lại phía sau..."

Phong Tĩnh cắt ngang lời ngụy biện của anh: "Thì sẽ không tìm được bạn gái hả?"

"..."

Tần Tranh im lặng nửa giây, cực kỳ thản nhiên thừa nhận: "Đúng rồi đó."

Phong Tĩnh liếc anh: "Đội trưởng Tần, anh nhiệt tình yêu thương học tập như thế đồng nghiệp anh biết không?"

Tần Tranh: "Loại chuyện này thì người nhà anh biết là được."

"Ừ, bây giờ người nhà anh biết rồi." Phong Tĩnh cười như không cười nhìn anh: "Thế anh học được gì rồi?"

"Học thì cũng không học được gì." Tần Tranh dừng lại, cong môi: "Cơ mà, anh tìm được bạn gái rồi."

Phong Tĩnh: "Ồ."

Cô điềm nhiên như không có việc gì thả sách xuống, xoay người, khoé miệng lại lặng lẽ nhếch lên.

(2) Liên quan tới team building.

Một lần đơn vị Tần Tranh tổ chức liên hoan, có thể dẫn người nhà theo.

Trong bữa tiệc, Giang Nhất Trình uống một lon đồ uống vị hoa quả, có hơi hăng máu, trong lúc vô tình lỡ miệng nói với nói với Phong Tĩnh: "Bác sĩ Phong, chị biết không? Ở đơn vị em đội trưởng Tần

được chào đón lắm, hồi ấy ít nhất cũng có khoảng năm sáu cô tỏ tình với anh ấy, chẳng qua đều bị đội trưởng Tần lạnh mặt dọa chạy. Cơ mà có một cô, hình như là phóng viên thì phải, vẫn luôn kiên trì..."

Đồng đội ngồi bên cạnh vội vàng nhắc nhở: "Nhất Trình, cậu nhớ nhầm rồi, người cô phóng viên kia theo đuổi là đội trưởng Cố của đội đàm phán bên cạnh."

Giang Nhất Trình sửng sò: "À, đúng đúng đúng, nhớ nhầm. Nhưng mà, lúc nào lý do anh ấy từ chối người khác cũng là đã có người thích, quãng thời gian đó bọn em đều đang đoán người khiến anh ấy nhớ mãi không quên là ai..."

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa." Mạch Dĩnh Thi nhanh nhẩu bịt miệng cậu ta lại, dè dặt nhìn hai người: "Xin lỗi, cậu ấy uống say rồi nói liên thiên, đừng bận tâm."

Mặc dù vẻ mặt Phong Tĩnh không thay đổi gì, nhưng trên đường về nhà, cô nhìn sang Tần Tranh...

"Đội trưởng Tần, anh được chào đón ghê nha."

"Sao thế?" Tần Tranh nhướn mày.

Phong Tĩnh không nhịn được hỏi: "Giang Nhất Trình nói á, lý do anh từ chối người khác là sao thế?"

"Em không biết hả?" Tần Tranh nhướn mày.

Phong Tĩnh bĩu môi: "Sao em lại biết?"

"Không đoán được à?" Tần Tranh cười cười: "Lý do anh từ chối người khác, là em. Chưa từng có ai khác."

Phong Tĩnh có thể đoán được, nhưng vào giây phút cô lấy được câu trả lời chân chính từ trong miệng anh thì trong lòng giống như ăn mật, tung tăng nhảy nhót.

"Cơ mà..." Đội trưởng Tần nhướn mày, bắt đầu nhắc chuyện cũ:
"Bác sĩ Phong, đối tượng em từng đi xem mắt, cỡ bao nhiêu người?"

Phong Tĩnh: "..."

(3) Chuyện về tuần trăng mật.

Sau khi đăng ký kết hôn, bởi vì tính chất công việc của từng người mà Phong Tĩnh và Tần Tranh bận rộn công tác, vẫn luôn chưa kịp tổ chức đám cưới.

Bọn họ bàn bạc với người nhà, sau đó quyết định tối giản toàn bộ, dùng tuần trăng mật thay đám cưới.

Trạm đầu tiên bọn họ đến... là nước Mỹ, nơi bọn họ đã từng mơ ước.

Tần Tranh và Phong Tĩnh muốn cùng đi nhìn nơi bọn họ đã từng cùng nhau ước hẹn nguyện vọng lý tưởng.

Lúc máy bay hạ cánh đã vào đêm, sau khi xuống máy bay, bọn họ đi thẳng tới khách sạn... dự định đợi đến hôm sau lại xuất phát.

Ngồi máy bay đường dài hơn mười tiếng, mặc dù từng nghỉ ngơi trên máy bay một quãng thời gian ngắn nhưng sau khi đến khách sạn thì cơn buồn ngủ đã vội vàng cuốn đến.

Phong Tĩnh tắm rửa xong, ngã đầu liền ngủ.

Một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Phong Tĩnh mở to mắt, nhìn hoàn cảnh lạ lẫm trước mắt, có nháy mắt mờ mịt, thẳng đến mấy giây sau thì suy nghĩ của cô mới kéo lại, cuối cùng cũng nhớ ra...

Bọn họ đang nghỉ phép trên đất Mỹ.

Cô quay đầu, Tần Tranh nhắm mắt lại ngủ bên cạnh cô, dường như còn chưa tỉnh giấc.

Dáng vẻ lúc anh ngủ dịu dàng hơn so với bình thường.

Phong Tĩnh nhẹ nhàng chạm lên mặt anh, thấy anh không phản ứng thì lại xích lại gần nhỏ giọng hỏi: "Tần Tranh, anh dậy chưa?"

Vẫn không có đáp lại.

Phong Tĩnh nâng cằm lên, quan sát Tần Tranh. Không biết sao chợt nổi lên suy nghĩ đùa ác, áp sát vào tai anh dùng giọng điệu vội vàng nói: "Tần Tranh, mau dậy nào."

"Sắp đến muộn rồi, cậu không quên hôm nay là ngày gì chứ?"

"Sắp bắt đầu tập huấn thi đấu vật lý rồi, lại không dậy thì muộn thật đấy, đừng để lại ấn tượng xấu cho giáo viên."

Tần Tranh vẫn không để ý tới cô, Phong Tĩnh hơi khó chịu, giơ tay bóp mũi anh.

Một giây sau, tay bị túm lấy.

Tần Tranh mở to mắt, giọng buồn ngủ trầm khàn: "Thi đấu vật lý?"

Phong Tĩnh sửng sốt một lát, lập tức gạt đầu: "Đúng vậy, hôm qua có một câu hỏi không rõ lắm, cậu đồng ý giảng bài cho tôi rồi, cậu sẽ không quên chứ?"

Tần Tranh chậm rãi ngồi dậy, nhìn về phía cô, giọng điệu nghiến ngậm: "Bác sĩ Phong, em thích làm đề vật lý thế cơ à?"

"Không được hả?" Lời nói dối bị vạch trần, Phong Tĩnh vẫn mặt không đỏ tim không đập: "Thế anh có làm không?"

"Đương nhiên..."

Anh dừng lại: "Làm."

Câu trả lời không chút do dự.

Sau đó, cuối cùng Phong Tĩnh cũng biết câu "làm đề vật lý" này của anh có ý gì.

Kết quả là Phong Tĩnh lại bị ép ngủ thêm giấc nữa.

Lúc rời khỏi khách sạn ra ngoài chơi đã là gần chạng vạng tối.

Phong Tĩnh thở phì phò nói: "Đều tại anh, bỏ lỡ biểu diễn đường phố hôm nay rồi."

"Đúng, đều tại anh." Tần Tranh bật cười: "Cơ mà, rốt cuộc là ai nói muốn làm đề vật lý."

"Em biết đâu được anh hiểu đề vật lý là..."

Phong Tĩnh không tự chủ đỏ mặt.

Cô đổi chủ đề: "Thế bây giờ chúng ta đi đâu đây?"

Tần Tranh rất tự nhiên nắm tay của cô, nói: "Đi thôi, đi ăn cơm trước."

Hai người đến một nhà hàng tây gần đó.

Trước khi tới đây bọn họ đã nhìn qua hướng dẫn, cố ý chọn quán ăn đặc sản địa phương.

Mùa hè nước mỹ cũng là mùa nhiều mưa.

Cơm nước xong xuôi, ra khỏi nhà hàng, bên ngoài lại bắt đầu mưa.

Mây đen trên bầu trời tới gần, tiếng sấm cuồn cuộn vang lên từ phía chân trời.

Mới chớp mắt đã nổi giông tố.

Phong Tĩnh nhìn về phía Tần Tranh: "Lúc ra ngoài anh có mang dù không?"

Tần Tranh nhìn lên bầu trời: "Không, chờ mưa nhỏ hơn rồi đi vậy."

Ai người đứng dưới lán trú mưa chờ đợi.

Trong đêm mưa, ánh đèn đường và đèn xe ô tô trên đường đều trở nên mờ nhoà giống như ánh sáng đom đóm, cảnh vật trên đường giống như hoà vào cùng bóng đêm.

Nước mưa bắn ra từng đoá bọt nước trên mặt đất, mái hiên bên cạnh thậm chí còn dột thành một tấm màn mưa.

Cơn mưa này đã kéo dài gần mười lăm phút nhưng vẫn chưa có dấu hiệu giảm bớt, ngược lại càng mưa càng to.

"Cơn mưa này coi bộ cũng không tạnh ngay được, làm sao bây giờ? Muốn chờ tiếp không?" Phong Tĩnh hỏi.

Tần Tranh đề nghị: "Chạy về đi? Dù sao chỗ này cũng cách khách sạn không xa."

Phong Tĩnh hơi do dự: "Mưa to thế này, chạy về lại bị cảm thì sao?"

"Không sao, đi thôi."

Tần Tranh áo khoác, giơ lên che trên đầu hai người, tay đặt lên trên đầu vai cô, dẫn cô chạy vào trong mưa.

Bước vào màn mưa, nước mưa lạnh lẽo đập vào trên người, dẫn theo một mảnh hơi lạnh.

Hai người chạy như bay trong mưa, Phong Tĩnh cảm giác giống như cũng không to như trong tưởng tượng.

Chỉ chốc lát sau, quần áo trên người cả hai đã ướt sạch, tóc cũng ướt sũng dán trên mặt.

Nước mưa gột rửa, mang đến niềm vui nho nhỏ, giống như vừa tìm lại được quãng thời gian điên cuồng mà vui sướng của tuổi trẻ.

Phong Tĩnh nhìn mặt nghiêng của Tần Tranh, lại nhin không được bật cười.

Cô nhớ đến...

Cô và anh, đã từng cũng giống như hiện tại, chạt vật chạy vội trong mưa.

Vẫn là một ngày đến thư viện tự học trong kỳ nghỉ hè.

Tuần đó mẹ Phong đến trong tình tham gia huấn luyện.

Hôm đó tự học xong, bọn họ rời khỏi thư viện mới phát hiện thế mà bên ngoài lại đang mưa to.

Thời tiết mùa hè thay đổi thất thường, vốn đã là mùa nhiều mưa, trời mưa thì cũng là bình thường.

Thế nhưng...

"Nhưng hôm nay lúc ra ngoài tôi rõ ràng thấy dự báo thời tiết bảo, cả ngày hôm nay đều là trời nắng." Phong Tĩnh cảm thấy khó hiểu: "Sao tự dưng lại mưa rồi?"

Cũng bởi vậy nên hôm nay cô ra ngoài không mang dù.

Tần Tranh đi đến bên cạnh cô nói: "Có đôi khi dự báo thời tiết không chuẩn."

Phong Tĩnh hỏi: "Cậu mang dù không?"

"Tôi cũng không mang." Tần Tranh nói.

Phong Tĩnh nhíu mày lại: "Thế làm sao bây giờ?"

Tần Tranh đề nghị: "Nếu không thì chúng ta cùng nhau chạy về đi?"

"Chạy... về?"

Phong Tĩnh vừa định vừa định đề nghị gọi xe, nghe anh nói thế thì lập tức nuốt lại lời muốn nói.

Thư viện cách nhà không xa, nhưng đi về cũng phải mười mấy phút, cứ chạy về thế này thì chắc là sẽ ướt như chuột lột mất.

Cô rất do dự: "Nếu không... chờ một lát xem?"

Tần Tranh không nói chuyện, cùng chờ với cô.

Thế nhưng mưa lại càng lúc càng to, hoàn toàn không có dấu hiệu muốn tạnh.

Mắt thấy sắc trời ngày càng đen, lượng xe xung quanh cũng càng ngày càng ít, muốn bắt xe thì càng khó.

Phong Tĩnh hơi sốt ruột.

Sau một lúc do dự, cô kéo kéo vạt áo Tần Tranh, cắn răng một cái nói: "Chúng ta... chạy về đi thôi."

"Được." Tần Tranh cong môi, kéo tay của cô: "Đi thôi."

"Này..."

Phong Tĩnh mở to hai mắt, còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo chạy vào màn mưa.

Nước mưa lạnh buốt bắn vào người, lạnh đến mức cô rùng mình một cái.

Nước mưa lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ lòng bàn tay anh rất ấm áp, hoàn toàn bao lấy lòng bàn tay cô.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ và lực lượng của anh một cách rõ ràng.

Hạt mưa không ngừng vỗ lên mặt, làm ướt tóc và quần áo của cô.

Cô không biết nên hình dung cảm giác trong lòng mình thế nào, nước mưa đánh vào người, rất lạnh, trong lòng lại rất nóng bỏng, bởi vì cô chưa từng tiếp xúc thân mật với con trai thế này bao giờ, nhất là bị Tần Tranh kéo ở khoảng cách gần như vậy.

Tim cô đập bình bịch, mặt cũng giống như thiêu cháy. Vào giây phút này, trong đầu cô chỉ còn lại một suy nghĩ...

Tần Tranh nắm chặt tay của cô, chạy vội trong mưa.

Anh kéo cô chạy như bay.

Cảnh sắc trên đường phố không ngừng lùi lại.

Phong Tĩnh bị anh lôi kéo, vừa ngẩng đầu là thấy ngay bóng lưng anh.

Anh cũng bị ướt sạch, trong màn mưa mờ lung, bóng dáng của anh dường như cao lớn đến lạ. Nhìn bóng lưng anh, Phong Tĩnh cảm thấy mình nhịp tim của mình dồn dập hơn bất cứ lúc nào.

Cả người ướt đẫm nước mưa, trong nội tâm cô không hiểu sao lại rung động, trong lòng đột nhiên nảy lên một suy nghĩ.

Nếu như, nếu như, đoạn đường này có thể dài hơn một chút, thời gian chậm một chút thì tốt rồi.

Đáng tiếc, đoạn đường này không dài.

Cuối cùng hai người chạy một đường đến dưới lầu nhà Phong Tĩnh.

Mái hiên toà nhà chặn cơn mưa lại, Tần Tranh đưa một tờ giấy qua:
"Lau trước đi."

"Cảm ơn." Phong Tĩnh nhận lấy khăn giấy.

Dưới đèn đường, bóng của hai người đan vào nhau.

Cô vô ý thức nhìn về phía Tần Tranh, dưới ánh đèn đường mái tóc ướt đẫm nước mưa của anh loé lên tia sáng yếu ớt.

Lại nhìn cơn mưa bên ngoài, cô lên tiếng đề nghị: "Cơn mưa này chắc phải mưa cả đêm, nếu không cậu lên nhà tôi tránh mưa trước đi?"

Tần Tranh ngừng động tác: "Người nhà cậu đâu? Bọn họ không ở nhà à?"

"Tuần này mẹ tôi đi huấn luyện, bố tôi..." Phong Tĩnh nói: "Hôm nay tăng ca, chắc chẳng về sớm thế đâu."

Tần Tranh nhướn mày, nói: "Được rồi, có cơ hội lại đến chào hỏi đi."

Phong Tĩnh sững sờ: "Thế cậu cứ về vậy hả?"

Tần Tranh gật đầu: "Giờ cũng không còn sớm nữa." Nói xong liền muốn rời đi.

"Chờ đã." Phong Tĩnh vội vàng gọi anh lại: "Cậu đợi tôi một lát, tôi xuống nhanh thôi!"

Dứt lời, cô chạy lên lầu.

Một phút sau, Phong Tĩnh chạy từ trên lầu xuống, trên tay nhiều ra một chiếc dù.

Cô đưa cây dù qua, cong môi cười: "Cho cậu, lúc về cũng đừng dầm mưa nhé."

Tần Tranh ngẩn ra rồi nhận lấy chiếc dù: "Cảm ơn."

Anh cúi đầu nhìn xuống chiếc dù gập màu hồng trên tay: "Thế lần sau gặp tôi trả dù lại cho cậu."

"Được."

Tần Tranh lại hỏi: "Còn có chuyện gì không?"

"Không, không có."

Phong Tĩnh lắc đầu, dùng mũi chân đá đá mặt đất, ánh mắt lưỡng lự: "Thế... tôi lên lầu đây, tạm biệt."

"Ừ, tạm biệt."

Tần Tranh nhìn bóng dáng cô, khóe miệng im lặng cong lên.

Suy nghĩ lúc đó của anh là...

Không cần gấp quá, quãng đời còn lại còn rất dài, về sau bọn họ còn sẽ có càng nhiều thời gian.

Nhưng bây giờ anh lại cảm thấy, nếu như lúc đó có thể dũng cảm bước lên trước một bước thì có phải sẽ có kết quả khác không?

...

Quay về khách sạn, cả hai đều ướt sũng.

Lúc thay quần áo, Tần Tranh nhìn về phía Phong Tĩnh, nói: "Thật ra, có một câu tôi hình như trước kia anh đã từng nói với em rồi."

Phong Tĩnh hỏi: "Câu gì?"

Tần Tranh nói: "Anh rất may mắn vì trong cuộc đời của anh có thể gặp được em."

Phong Tĩnh cười.

Cô cũng vậy.

Về sau, hai người lại đi đại học H.

Bọn họ đến phòng học của khoa y đã từng hướng tới, giả làm sinh viên dự thính, cùng nhau nghe một tiết lý thuyết.

Ở trên lớp, Phong Tĩnh có loại ảo giác.

Thật giống như bọn họ thật sự là sinh viên của ngôi trường này, mà bây giờ, bọn họ cùng nhau đi học tại đây.

Cô không nhin được nghĩ, nếu như khi trước bọn họ thuận lợi đến được đây, theo học ngôi trường đại học trong ước mơ của họ, thì kết quả hiện tại có giống như hiện tại hay không?

Chẳng qua có một điều cô rất chắc chắn.

Cô và anh, từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi.

Một tiết học nhanh chóng kết thúc.

Phong Tĩnh vừa rời đi chỗ ngồi, nhưng lại có một chàng trai nước ngoài đi đến chủ động bắt chuyện với cô, muốn hỏi xin cách liên hệ của cô.

Khó khăn lắm mới khéo léo từ chối được, vừa quay đầu lại trông thấy Tần Tranh cười như không cười nhìn cô: "Bác sĩ Phong, được

chào đón quá nhỉ."

Phong Tĩnh vội vàng đẩy anh rời đi: "Mau đi thôi."

Kết thúc hành trình nước Mỹ, bọn họ lại đi đến trạm kế tiếp.

Hành trình tuần trăng mật này, bọn họ đi rất nhiều nơi.

Bọn họ đến Bắc Kinh, nhìn ngôi trường đại học cô từng sinh hoạt vài năm.

Đi Hải Thi, lại đi qua con đường anh đã từng đi.

Cũng đi nơi Phong Tĩnh từng tham gia đoàn y tế gìn giữ hoà bình, đi qua quỹ đạo cô đã từng bước qua.

Vào đêm thất tịch, mừng bảy tháng bảy âm lịch, máy bay hạ xuống đích đến lần này, cũng là trạm cuối cùng của tuần trăng mật...

Đảo biển.

Xuống máy bay, không khí đặc trưng trên đảo nhanh chóng bao lấy họ.

Ánh mặt trời chiếu lên người bọn họ, cũng chiếu lên bàn tay nắm chặt lấy nhau của cả hai.

Rất ấm áp.

Đời người giống như một bất đẳng thức, không thể tìm ra bất kỳ một quy luật nào, có thể sẽ có vô số nghiệm hoặc tập nghiệm.

Hoặc có lẽ là tập rỗng, giống như pháo hoa, sau khi nở rộ chỉ để lại vô tận hư không và cô quạnh.

Điều kiện thay đổi thì sẽ từ điểm bắt đầu đến một quỹ đạo khác.

Tình yêu cũng vậy.

Mà trong cuộc đời của anh, điều kiện duy nhất không đổi, là cô.

Cô là một ánh lửa trong đêm tối tuyệt vọng, dẫn dắt anh đi về đường ngay, dù cho bước trên cuộc đời ngược hướng thì cuối con đường vẫn phồn hoa như giấc.

Cô là ánh sáng ấm áp duy nhất trong cuộc đời của anh.